

Giới thiệu Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng

Truyện online hay Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng của tác giả Phù Tô Công Tử kể về Nàng, một ngôi sao lớn của giới âm nhạc được vạn người hâm mộ, lại xuyên không đến dị thể yêu ma hoành hành, Lý Phi Nhi đúng là ghen muốn chết.

Trở thành một trong những tiểu thiếp của tam thiên đế quân Ma giới, nàng nhin!

Phu quân lại xem nàng là thể thân của nữ nhân khác, nàng cũng nhin!

Chỉ vì cảnh sắc ngôn tình sủng đẹp như vậy, nàng nhin không nổi, chết dưới hoa mỹ nam huyền huyền, thành quý cũng phong lưu, thôi thì vứt bỏ ngăn cản, trực tiếp nhào lên thôi!

Nhưng tất cả chỉ là biểu tượng trong truyện online mà thôi!

Ai có thể giải thích cho nàng, phu quân đẹp đến kinh thiên động của nàng, thì ra lại là một xà yêu, nàng sợ nhất là rắn, tình yêu khác loài như vậy thật không dám nhận!

Cho nên lập tức thu dọn mền gối lăn đi, rời khỏi nơi khí ho cò gáy này, trở về thế giới văn minh hiện đại của nàng. Nhưng mà, mỹ nhân đế quân sớm đã có đối sách, đợi lúc nàng phát hiện ra thì đã muộn, từ lúc nào mà trong bụng nàng có thêm một quả trứng rắn vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tình Tuyệt Tru Tiên Đài

Mây ngũ sắc vạn trượng lơ lửng quanh Tiên Cung, bề ngoài nhìn qua là một mảnh tốt lành, nhưng lại ẩn giấu sát khí vô tận.

Hai bờ sông Ngân Hà, hai bên thiên binh tiên giới và tướng sĩ yêu ma giới, chỉ chờ chủ công ra lệnh liền giết đối phương không còn một mảnh giáp, tốt nhất là đánh tan hồn phách, mãi mãi không được siêu sinh.

Lệ khí nơi Tru Tiên Đài bay lượn lơ, cho dù thần tiên nhảy xuống nhất định sẽ chết là điều không thể nghi ngờ, nữ tử tuyệt mỹ một thân tử y lại bị hai thiên binh hung ác áp giải, một khi đã bị đẩy xuống chính là vạn kiếp bất phục.

"Ha ha ha, Túc Ly Mị, coi như ngươi thắng thì thế nào, nếu không đầu hàng, bản quân lập tức sẽ làm cho Tử Huyền hồn tiêu phách tán."

"Đáng chết, mau buông nàng ra, nếu ngươi dám thương tổn nàng một chút nào, ta nhất định để cho cả Tiên giới của ngươi chôn cùng." Nam tử một thân trường bào trắng như tuyết, sa y bạch sắc càng làm hắn thêm phiêu nhiên như tiên, khí chất lại hoàn toàn không tương xứng với vẻ mê hoặc lòng người, mái tóc dài ngân sắc bay lượn theo gió, tuấn mỹ như thần biểu tình trên mặt lại băng lãnh như cốt, toàn thân tản ra khí phách cương quyết bướng bỉnh.

"Bản quân sợ ngươi sao, người tới, lập tức hành hình."

"Dừng tay!" Khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử bởi vì tức giận trở nên vặn vẹo, cho dù hắn có thể lật tay làm mây úp tay làm mưa, nhưng lúc này tính mạng nữ nhân hắn yêu lại bị người khác khống chế trong tay, đây là xương sườn mềm duy nhất của hắn, hắn hoàn toàn không thể làm gì, mỗi mống mím chặt, bắt đầu lần thỏa hiệp đầu tiên trong đời: "Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?"

"Túc Ly Mị, không ngờ ngươi cũng có hôm nay, không ngờ ngươi cũng rơi vào trong tay bản quân. Ha ha ha, hiện tại bản quân ra lệnh ngươi, lập tức tự hủy nguyên thân, Tử Huyền tự nhiên sẽ bình yên vô sự, mọi người trong yêu ma giới của ngươi ta cũng sẽ để bọn họ an toàn rồi đi." Đầu mấy vạn năm, hắn muốn chinh phục, bất quá là do người nam nhân trước mắt này. Nếu không có hắn, giới yêu ma đã thành nam bê bảy mảng.

"Mị, đừng!" Nữ tử tử y không may sợ hãi lệ khí dưới Tru Tiên Đài: "Ta không đáng giá để chàng làm như vậy, không đáng giá!"

Nam tử cuối cùng nhìn nàng thật sâu, bao hàm vô số quyến luyến cùng yêu thương, sau đó quay đầu đối mặt với Tiên Đế đang cười vì gian kế đạt được: "Ta có thể đồng ý yêu cầu của ngươi, nhưng mà nếu như ngươi dám tổn thương Tử Huyền, ta biến thành lệ quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi."

Hắn có thể quên, Tru Tiên Đài, thượng tru thần tiên, chém giết yêu ma, một khi nhảy xuống chính là hồn tiêu phách tán, vạn kiếp bất phục.

Sống còn trong nháy mắt, nữ tử yếu ớt lại không biết hơi sức từ nơi nào tới, tránh khỏi áp giải của thiên binh nàng.

"Mị, thật xin lỗi, kiếp sau, ta nhất định sẽ làm thê tử của chàng, vĩnh viễn cùng với chàng."

Hắn đến đã không kịp ngăn cản, không còn kịp làm bất cứ chuyện gì, cứ như vậy tro mắt nhìn nữ nhân mình yêu nhảy xuống Tru Tiên Đài.

"Không!" Từ trên chín tầng mây, truyền đến một âm thanh kinh thiên địa, quý thần khiếp sợ thống khổ gằm thét, một bóng dáng bạch y bay xuống, đuổi theo bóng hình xinh đẹp kia, nhưng chỉ kịp bắt được một phần tàn hồn cuối cùng của nàng.

Đại chiến tiên ma ngừng lại, nhưng lấy cái chết của một nữ tử làm đại giá.

Ngày ấy, trong mây ngũ sắc vạn trượng trên bầu trời đều biến thành màu đỏ, theo những người có mặt ở tiên ma giới lúc đó nói, đó là do mất của Yêu Ma Vương Túc Ly Mị chảy ra huyết lệ nhuộm đỏ.

Vì cứu nàng, Túc Ly Mị cũng bị lệ khí của Tru Tiên Đài làm trọng thương, rơi vào trạng thái ngủ say. Từ đó, yêu ma giới trong tam giới từ từ biến mất.

Nhưng lại không biết, hần thật sự không ngủ say, mà đi tìm dưới Tru Tiên Đài sợi hồn phách duy nhất của Từ Huyền nuôi dưỡng ở trong cơ thể của mình, hần dùng chính nguyên thần của mình để dưỡng hồn.

Từ Huyền, ta nhất định sẽ cứu sống nàng, đời này kiếp này, vĩnh viễn, Túc Ly Mị ta cùng nàng sinh tử không xa không rời.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái mà đã một ngàn năm, rất nhiều chuyện liên quan đến thần tiên cũng dần dần rơi vào quên lãng, mà lúc này ở yêu ma giới, đám cưới của xà quân đang được tiến hành.

.....

Đây là một căn phòng cực kỳ hoa lệ.

Trên bàn phủ lên khăn trải bàn màu đỏ thêu kim tuyến, những chuỗi trước màn treo trên giường đều là vàng ròng, nạm ngọc thạch tinh xảo. Kim tương khảm ngọc, tượng trưng cho như ý cát tường. Bàn phía trước cách đó không xa, ánh sáng của nến long phượng làm cho cả gian phòng sáng như ban ngày, làm nổi bật chữ hỷ đỏ thẫm phát sáng trên giường.

Trong phòng trôi nổi một cổ mùi hương như có như không, lần đầu người thấy hương vị say nồng, làm người ta say mê, không lâu sau cảm giác cả người khô nóng, dục vọng khó nhịn, tiếp theo sẽ —— thất khiếu* chảy máu mà chết.

*Thất khiếu gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Chỉ có như vậy, mới có thể lột ra một hồn phách hoàn chỉnh!

Hồn phách chết đi ở trạng thái cực độ sung sướng vui vẻ, mới có tư cách trở thành cống phẩm tư dưỡng (tắm bổ, bồi dưỡng) nữ nhân mà hần yêu.

.....

Lúc Quý Phi Nhi vừa tỉnh lại, bị một mảnh đỏ thắm trong phòng thiếu chút nữa nheo mắt.

Ôi mẹ nó, nàng không phải là lúc bắt đầu biểu diễn bị một người ái mộ nhiệt tình dưới kích động ném cây huỳnh quang trong tay lên, ngay giữa trán, sau đó nàng hôn mê bất tỉnh tại chỗ, chẳng lẽ để lại hậu di chứng gì, mù mắt sao?

Nếu không bây giờ nàng đang ở bệnh viện thấy được chắc chắn là màu trắng, sao lại thành màu đỏ đây?

Không. Không đúng, trừ màu đỏ ra, nàng thấy được những thứ khác.

Thân thể trắng kiêu trắng bóng, đặc biệt là hai điểm màu đỏ tươi phía trên, mặt trên còn dính chất lỏng lấp lánh không rõ, rõ ràng chính là. Quý Phi Nhi nuốt nước miếng một, bây giờ nàng không phải hoài nghi mình có phải mù hay không, mà bắt đầu cảm giác mình bị giáng một gậy vào đầu làm tinh thần xảy ra vấn đề hay không, bằng không làm sao trên giường lại xuất hiện một nam nhân lửa thể?

Theo lòng ngực tiếp tục nhìn lên trên, thấy được cái cảm kiên nghị, đường cong này quá hoàn mỹ, quả thật có phẫu thuật thẩm mỹ cũng không đạt tới trình độ này. Cánh môi bạc lnh (mỏng lạnh), vừa đúng là nàng thích. Đợi tầm mắt của nàng chống lại cặp huyết mâu mê hoặc lòng người kia, giữa mi tâm còn có dấu chu sa đỏ thẫm, trái tim lập tức lỡ một nhịp, ngay cả hô hấp đều muốn dừng lại.

Tuyệt mỹ đến không thể tưởng tượng nổi dung mạo gieo họa trăm họ, đến nàng được công nhận là đại mỹ nữ cũng muốn tự ti mặc cảm, nhất là đôi mắt màu đỏ xinh đẹp, mới nhìn thì làm cho người ta sợ hãi, nhưng khi tỉ mỉ quan sát, lại có loại ý vị mê hoặc lòng người, dù sao nàng cũng bị điện giật rồi!

Tóc dài bạch kim theo xương quai xanh tinh xảo buông xuống, tán loạn trên giường màu đỏ thắm. Đỏ tươi cùng tuyết trắng, làm chói mắt người nhìn.

Vốn Quý Phi Nhi định báo cảnh sát, nhưng bây giờ nàng lại tính toán vứt bỏ quyết định này, nàng là người trời sinh theo chủ nghĩa hoàn mỹ, bộ dạng mình xinh xắn, nhất định phải tìm một người càng đẹp mắt hơn nàng mới có thể xứng đôi với mình.

.....

Thân thể vốn đã lạnh lẽo thể nhưng lại có nhiệt độ, còn có thể mở mắt tỉnh lại, thấy vô số trường hợp nam nhân có khuôn mặt tuyệt mỹ cũng không khỏi xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Nhưng hần lại vẫn rất ung dung thản nhiên: "Đêm xuân ngắn ngủi, thời gian tốt này há có thể uống phí, ý ái phi như thế nào?"

Quý Phi Nhi vừa nghĩ tới người này thật sự quá chuyên nghiệp, chơi cosplay sao? Tóc giả, đồng tử xinh đẹp đều chuẩn bị xong, ngay cả lý do giải thích cũng chuẩn bị, nàng có thể diễn cùng hắn, nhưng nam nhân cũng không thể nuông chiều, cho nên đập một lên lồng ngực bóng loáng như ngọc của hắn, hiểu được cảm xúc tuyệt hảo kia, vẫn không quên cãi lại một câu: "Gấp cái gì, hiện tại không phải nên bồi dưỡng tình cảm sao?"

Mặc dù bên cạnh nàng hoa đào vô số, nhưng hiện tại vẫn là một lão xử nữ, tình hình phía trên thật là siêu cấp tiểu bạch.

Nghe nàng nói lời đại bất kính như vậy, trong mắt nam nhân vẻ kinh ngạc càng sâu.

Chuyện gì xảy ra? Đầu tiên là khởi từ hoàn sinh, hiện tại ngay cả tính tình cũng thay đổi lớn như vậy, Nguyệt Phi Yên đúng là hậu nhân Hồ Tộc, trời sanh tố mị tận xương, mới vừa ở trên giường tìm mọi cách dẫn dụ lấy lòng hắn, hắn cũng không khách khí lúc hôn phách nàng ở cực độ vui thích đều thu hết, vốn để cho người mang thi thể ra ngoài, còn chưa kịp ra lệnh đã gặp loại chuyện không thể tưởng tượng này.

Đây, rất là cổ quái! Dám ở trước mặt hắn Đế Quân của yêu ma giới giờ ra âm mưu thủ đoạn, thật đúng là chán sống rồi!

"Bây giờ ái phi chuẩn bị xong chưa?" Hắn đề xuống nghi vấn trong lòng, tiếp tục diễn tuồng vui này.

"Cái này, không được, chuyện như vậy sao có thể nói đến là đến, ta thấy chúng ta trước cứ yên lặng ngủ, ngày mai lại nói!" Quý Phi Nhi chuẩn bị kéo chăn, vừa cúi đầu, nàng sợ đến sắc mặt trắng bệch, phát ra âm thanh cao vút thét chói tai: "A a a, khôn kiếp, sắc lang!"

Quý Phi Nhi lập tức không bình tĩnh. Y phục của nàng đâu rồi, tại sao bây giờ toàn thân nàng lại xích lỏa, trên da thịt trắng như tuyết còn có vài dấu vết ái muội rõ ràng, tuy nhưng thân thể cũng không có cảm giác gì quá khó chịu, nhưng nàng vẫn không cách nào tiếp nhận, tên khôn kiếp này rốt cuộc đã làm cái gì với nàng!

"Cần rõ, Nguyệt Phi Yên, ngươi không muốn mạng sao?" Lại dám hô to gọi nhỏ, bất kính như vậy, Túc Ly Mị giận đến tái mặt, không vui nhú mày.

"Ngươi mới là Nguyệt Phi Yên, bản tiểu thư đi không đổi danh ngồi không đổi họ, Quý Phi Nhi!" Choáng nha, bị chiếm tiện nghi còn chưa tính, bây giờ ngay cả tên của nàng cũng gọi sai, mụ đàn, nàng không nhịn được nữa bất ngờ văng tục, sẽ không phải bị làm thế thân chứ? Không ngờ nàng Quý Phi Nhi mỹ nữ siêu sao quốc tế nghìn vạn người theo đuổi sùng bái cũng có một ngày như thế.

Túc Ly Mị không thể tiếp tục dễ dàng tha thứ, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, hào quang màu bạc bắn ra, thân thể Quý Phi Nhi liền tự động ầm một bay lên không, mạnh mẽ ngã xuống đất cách gương đồng phía trước không xa.

Gương đồng mặc dù mơ hồ, nhưng tốt xấu gì nàng vẫn thấy rõ hình dáng, mặc dù gương mặt này đủ xinh đẹp, tuyệt mỹ, yêu mị, rõ ràng chính là bộ dáng một hồ ly tinh, nhưng mà, đây căn bản không phải là mặt của nàng!

Mỹ nam tuyệt sắc trên giường đã sửa sang xong quần áo đứng dậy, vẻ mặt mới vừa còn mỉm cười đã trở nên âm trầm, nhìn cũng không nhìn nàng một liềm xoay người ra khỏi phòng, xem ra hắn nhất định muốn tra xem rốt cuộc chuyện này là sao.

Mới vừa rồi dùng linh lực tra xét, hôn phách của Nguyệt Phi Yên xác thực vẫn còn ở trong cơ thể nàng, nửa điểm dấu vết bị kéo đi cũng không có, không thể nghi ngờ đây chính là Nguyệt Phi Yên, nhưng hắn mới vừa rõ ràng đã tự tay lấy đi hôn phách của nàng, lại vẫn có thể chết đi sống lại, cái này căn bản không thể! Túc Ly Mị hận sống ngàn vạn năm, chuyện gì chưa từng trải qua một lần, lại dám có người ngay dưới mí mắt hắn giờ thủ đoạn.

Cả người Quý Phi Nhi đã rơi trạng thái phát điên, người duy nhất có thể cho nàng đáp án vẫn đề lại đi mất, nàng nghĩ đi gọi hắn, hai bước đi nhanh va vào ghế dựa văng ngã, hung hăng bị quăng ngã xuống đất, đau đớn làm nàng bắt đầu chú ý đến bố cục bên trong căn phòng.

Cửa, cửa sổ, cái bàn, cây nến. Tất cả đều có một loại hơi thở cổ kính.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nàng Là Đế Phi Yêu Ma Giới

Edit: Thảo My

Sáng sớm hôm sau, thị nữ Ma Cung đẩy cửa chính phòng tân hôn đi vào quét dọn.

Họ giống như thường ngày chuẩn bị đi vào đối tất cả chăn đệm khăn trải giường bên trong, thậm chí thảm cũng thay mới, tất cả mọi nơi đều cẩn thận dọn dẹp không thể lưu lại một chút bụi bặm, mọi người đều biết, Đế Quân cực kỳ thích sạch sẽ.

Chia nhau ra làm, mấy người phụ trách quét dọn phòng ngoài, một thị nữ tiến vào trước nội thất, không hề dự liệu trong lòng, khi nàng nhìn thấy bóng người nằm trên giường, lập tức kinh hô ra tiếng.

Mấy thị nữ đi theo nghe được khác thường lập tức đi vào, nhìn trên giường vốn nên trống không, vậy mà có một người đang nằm, chính là phu nhân mới cưới tối hôm qua của Đế Quân —— công chúa Hồ Tộc Nguyệt Phi Yên.

Theo quy củ trước đây, ngay từ đêm tân hôn Đế phi tân hôn (mới cưới) đều chết bất đắc kỳ tử, mà Đế Quân cũng lập tức cho người mang thi thể ra ngoài, nhưng hôm nay đi vào vừa thấy, thi thể này, tại sao còn?

.....

Quý Phi Nhi ở thời điểm đầu tiên thị nữ kinh hô đã bị đánh thức, ngay sau đó lại có nhiều tiếng bước chân nhón nháo đi vào, nàng đương nhiên có thể cảm thấy, nàng rời giường nhất thời sinh lòng không vui, mở mắt một cái, ngồi dậy.

Nàng còn chưa kịp nói gì đó, một đám thị nữ lại bị hù dọa chạy tứ phía.

"Không xong không xong, xác chết nương nương vùng dậy!"

Quý Phi Nhi nhìn bốn phía, một mảnh mờ mịt, bắn khoăn từ từ khôi phục trấn tĩnh, tối hôm qua sau khi nàng tỉnh lại hình như ở tại căn phòng này, gặp được một mỹ nam tuyệt thế yêu nghiệt bán lỏa, cặp huyết đồng gia đã khắc sâu vào trong đầu nàng. Vừa mới bắt đầu nàng còn tưởng rằng hắn là người hâm mộ của nàng, vì hấp dẫn chú ý của nàng mới sử dụng thủ đoạn như vậy. Nhưng sau này nàng lại thấy một yêu nhan họa thủy hoàn toàn xa lạ trong gương đồng, nàng rút cuộc ý thức được mình gặp được trình tiết cầu huyết trong truyện —— xuyên qua.

Làm ơn, nàng Quý Phi Nhi một siêu sao vạn người mê ở thế kỷ 21, cũng không phải là những đứa con gái nào tàn cả ngày xem truyện trên Internet ảo tưởng xuyên không thành hoa sĩ, vận cứt chó này làm sao lại phù xuống người nàng?

Ôi chào, ai, ôi, các người chờ đi, người ta là một người sống sờ sờ, không phải xác chết vùng dậy!

Nàng hoàn toàn không biết mình xuyên qua đến một nơi gì, nếu tư tưởng quá mức phong kiến mà nói ra, một hồi bọn họ mang theo một đoàn đạo sĩ gì đó đi vào, đến lúc đó xem nàng thành yêu quái thiêu đốt.

Lúc này Quý Phi Nhi cũng không biết, ở chỗ này, không phải chỉ có một mình nàng là yêu quái.

Vội vã khoác bộ y phục chuẩn bị đuổi theo giải thích một chút, nàng không phải xác chết vùng dậy, bị chết cháy sẽ rất đau, hơn nữa còn toàn thân thối rữa, biến thành quỷ cũng rất khó coi, cho nên nàng nhất định phải giải thích rõ.

"Đứng. Đứng lại, đừng chạy!" Nàng hỗn hên thờ không ra hơi, mẹ. Mẹ đẻ, nàng thế nào cảm giác chính mình bị hoa mắt, trước mặt vài vệt bóng dáng màu xanh lục lại biến thành. rắn?

Từ trước đến giờ Quý Phi Nhi tự xưng là gan lớn, nhưng nếu nói cuộc đời này nàng sợ nhất thứ gì, chắc chắn chính là rắn, vừa nghĩ tới cái thứ dài dài mềm mềm đó, cả người nàng đều sợ hãi, nổi da gà, chân nàng mềm nhũn, bị một tảng đá nhỏ ra trên đường làm ngã, ngã nhào một cái ra ngoài.

Nhưng đau đớn theo dự liệu lại không tới, nàng chỉ cảm giác thân thể như bị một cổ khí lưu nâng lên, vững vàng đứng trên đất lần nữa, Quý Phi Nhi căn bản không rảnh suy nghĩ cái gì thần kỳ như vậy, nàng đã hoàn toàn bị đám rắn kia dọa sợ, cũng không kịp liếc mắt nhìn ân nhân cứu mạng mình là ai, liền xông đi lên ôm cổ hắn bắt đầu oa oa kêu to.

"A a a, cứu mạng, có rắn, có rắn!"

Bị nàng giắt trên người người kia chẳng những không có bất kỳ điều gì không vui, trong thanh âm dễ nghe còn mang theo một tia trêu đùa.

"Người rất sợ rắn?"

"Dĩ nhiên, rắn buồn nôn, dài dài mềm nhũn, thật đáng sợ!"

"A. Nguyệt Phi Yên, cũng không phải ban đầu người, chẳng lẽ người quên lúc mình hao tổn tâm cơ muốn leo lên giường Xà quân?" Âm thanh nhạo báng từ từ trở nên có chút hài hước, có chút ý tứ, nam tử nhìn người trước mặt càng đi càng gần, trong lòng ý niệm đùa dai tự nhiên nảy sinh.

"A a a, người ở đây nói hưu nói vượn gì, ta ghét rắn, ghét rắn, cái gì xà quân, toàn bộ đều cút ngay!"

Quý Phi Nhi thật sự sợ, cho nên vui đùa ở trên ngực người đó không muốn ngừng đầu lên, sợ mình sẽ thấy những thứ gì đó làm cả người nàng sợ hãi.

Trái lại nàng bị dọa sợ đến giậm chân, căn bản cũng không biết mình nói cái gì, càng không biết, sau lưng nàng, lúc này đang đứng một nhóm người.

Dẫn đầu là một nam tử toàn thân áo trắng kéo đến đất, tay áo dài trương bên, tóc bạch kim dài bay lượn trong gió, khuôn mặt tuyệt mỹ thẳng được thể gian nan vạn, mi tâm điểm chu sa càng lộ vẻ yêu dã chơi mắt, nhất là cặp huyết đồng gia, quả thật có thể hút hồn phách người khác vào trong đó, hiển lộ rõ ràng cuồng quyến không kiềm chế được, mà lại đẹp đến rung động lòng người.

Nhưng mà lúc này, sắc mặt của hắn lại hơi âm trầm, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn "Gian phu âm phụ" trước mặt.

Nam tử tuấn mỹ một thân lam bào có phong cách tuấn tú tôn quý khác biệt, một đôi mắt phượng thâm thúy nhếch lên, hiển lộ rõ ràng khinh phù chi sắc, đưa tay dịu dàng vỗ nhẹ tiểu nữ nhân trong ngực một cái, làm như an ủi: "Đã như vậy, cùng Bồn vương, rời khỏi nơi này, không bao giờ nhìn thấy thứ

ngươi sợ nhất ra sao?"

"Được, tốt!" Quý Phi Nhi gật đầu liên tục không ngừng, còn thúc giục: "Đi mau, mau dẫn ta đi!"

Thương Mặc Tuyết cười ngẩng đầu lên, nhìn về phía nam từ phong hoa tuyết đại đối diện: "Đế Quân cũng nghe rõ, mỹ nhân này, Bôn vương có thể mang đi?"

Túc Ly Mị lạnh lùng nhìn hấn một cái, nắm ngón tay thon dài nắm vào trong hư không một cái, thân thể Quý Phi Nhi liền nhanh chóng từ trong ngực hấn bay ra ngoài, hung hăng quăng xuống đất, nằng đau đốn hét lên một tiếng.

"Chắc chắn chắc, Đế Quân thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc!" Người nào đó khỏi xướng hình như đã quên là ai cô ý khơi lên thị phi, hiện tại ngược lại lại là một bộ dáng tư thái người xem.

"Bản quân trừng trị nữ nhân của mình như vậy không cần ngại nhúng tay vào."

Quý Phi Nhi đau đốn nhe răng trợn mắt nửa ngày rốt cuộc mới chậm rãi tốt lên, nghe người hai bên đang đối thoại khiêu khích, giống như nói chính là nàng.

Nhìn hai bên một chút, không có rắc, một đám người đang vây quanh nàng, xem ra không có gì nguy hiểm.

Đầu tiên nàng nhìn thấy chính là mỹ nam tuyệt thế yêu nghiệt tối ngày hôm qua nhìn thấy cái đó, ngẫm lại mới vừa nhìn thấy kinh sợ cùng đau đốn, lắm tưởng hấn chính là người mới vừa cứu mình, uất tức mím môi chạy qua: "Ồ. Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì, còn có rắc, thật là đáng sợ, người nhanh lên một chút dẫn ta rời khỏi nơi này!"

Sắc mặt Túc Ly Mị càng thêm âm trầm, còn Thương Mặc Tuyết đối diện cười lại càng đắc ý.

"A. Rắc đáng sợ, vậy ngại cảm thấy lang thế nào?" Ngay cả suy nghĩ cũng muốn lóc từng miếng thịt nữ nhân đáng chết trước mắt, nhưng mà hấn vẫn còn muốn vẫn hồi tôn nghiêm xà giới.

"Lang. Thật đáng yêu, lông lá."

Nghe nửa câu trước, Túc Ly Mị thật sự bị chọc giận tức chết, Thương Mặc Tuyết vui mừng đến chết, nhưng ngay sau đó lời nói Quý Phi Nhi lại xoay chuyển: "Ừ, bởi vì ta rất thích chó, lang cầu là một nhà, cho nên yêu ai yêu cả đường đi nha!"

Nàng đặc biệt thích động vật nhỏ, thời điểm ở hiện đại trong nhà nuôi một con chó Samoyed tuyết trắng khá ái.

.

Nhất thời sắc mặt mỗ Lang quân bệ hạ trở nên xanh đen, vậy mà hình dung bộ tộc Yêu Lang vô cùng tôn quý của hấn thành chó, đây quả thực là tuyệt đại vũ nhục.

Túc Ly Mị cười ha ha, cuối cùng cảm thấy hòa nhau một vấn, coi như nữ nhân này thức thời.

"Lần này ngại nên biết vị trí của mình đi, lang cầu các hạ? Còn dám mơ ước nữ nhân của Bôn vương, đừng trách Bôn vương không niệm cựu tình (tình bạn cũ)."

Thương Mặc Tuyết liếc mắt nhìn Quý Phi Nhi vẫn còn đang ở trạng thái mờ mịt, dần dần thu liễm vẻ mặt lỗ mãng lại, cười lạnh nói: "Ngươi cưới nữ nhân cho tới bây giờ cũng không sống tới ngày hôm sau, tại sao nàng lại ngoại lệ, ngại cũng không nên nói cho ta biết, ngại thật đã quên người kia, quên thù không đội trời chung với Tiên giới."

Người ngoài không biết, nhưng hấn chẳng lẽ không biết, đại chiến Thần Ma ngàn vạn năm trước, hy sinh nữ nhân hấn thích nhất, mà chính bản thân hấn cũng bị thương nặng rơi vào trạng thái ngủ say, hiện tại mặc dù hấn đã tỉnh lại, nhưng mà công lực chưa thật sự khôi phục lại trạng thái như trước, vậy mà hấn vẫn cố chấp tiếp tục dùng nguyên thần của mình dưỡng hồn phách Từ Huyền, hoàn toàn không quan tâm đến việc tu hành của hấn hao tổn cực lớn.

Lỗ tai Quý Phi Nhi chà sát dựng thẳng lên, mặc dù trong đầu hơi loạn, nhưng nàng vẫn có thể suy nghĩ ra một vài vấn đề, tối ngày hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của chủ nhân ban đầu thân thể này cùng cái mỹ nam yêu nghiệt kia, nói như vậy bọn họ chẳng phải chính là vợ chồng?

Không sống tới ngày hôm sau là có ý gì?

Cái gì Tiên giới, thâm thù đại hận, nàng rốt cuộc xuyên đến một địa phương gì, hình như sự thật nghiêm trọng đã vượt quá dự liệu của nàng.

"Các ngại đang nói cái gì, nơi này là nơi nào? Các ngại là ai, ta là ai?" Không hiểu thì cứ hỏi, Quý Phi Nhi phải nhanh chóng biết rõ tình cảnh của mình, nếu không bị ngại khác bán cũng không biết.

Túc Ly Mị nhìn nàng một cái, cũng không trả lời vấn đề của nàng: "Người tới, đưa nàng trở về phòng, không có lệnh của Bôn vương, ai cũng không thả nàng ra ngoài."

"Này này này, ngại vẫn chưa trả lời vấn đề của ta?" Cái gì cũng không nói lại muốn đuổi nàng đi, không có chuyện dễ dàng như vậy.

"Nương nương, xin mời!" Mấy thị nữ mới vừa cái đánh thức nàng đi tới trước mặt nàng, y phục màu lục thoát nhìn hình như rất giống màu sắc sinh vật nào đó.

Nhưng mà thời điểm Quý Phi Nhi nhìn đến các nàng lại đột nhiên hét lên một tiếng: "Rắn. rắn!"

Thời điểm nàng mới vừa đuổi theo ra ngoài, rõ ràng nhìn thấy, bóng dáng của các nàng đi tới đi lui, biến thành từng con rắn màu xanh lục đang vận vẹo, càng nghĩ càng cảm thấy kinh người.

Túc Ly Mị không còn kiên nhẫn, trực tiếp điếm sau gáy nàng, thân thể Quý Phi Nhi liền mềm nhũn trong lòng hắn, thị nữ vội vàng tới đón nàng, sau đó mang nàng về phòng, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Đề phi này thật là có đủ mạt danh kỳ diệu (không giải thích được).

"Về sau ở trước mặt nàng đừng tùy tiện hiện nguyên hình."

"Dạ!"

Bất quá các nàng chỉ là tiểu yêu tu hành mới mấy trăm năm, muốn liên tục duy trì hình người là một việc khó khăn, về sau chỉ cần chú ý đừng để cho nương nương thấy là được.

.

Tiếng huyền não bên tai không còn nữa, Túc Ly Mị liếc mắt nhìn Thương Mặc Tuyết, ánh mắt nhiều hơn mấy phần phức tạp: "Ngươi đi theo ta!"

Hai bóng dáng một lam một trắng rất nhanh biến mất ngay tại chỗ.

Cùng Túc Ly Mị đi thẳng đến đại điện, Thương Mặc Tuyết không nhịn được trực tiếp hỏi: "Rốt cuộc Nguyệt Phi Yên xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sắc Đẹp Dưới Vong Hồn

Editor: Gà

"Ngươi có cảm giác như vậy không?"

"Nàng là ai Bồn vương hiểu rõ hơn ngươi, bây giờ nàng hoàn toàn khác trước, Nguyệt Phi Yên này. Sẽ không phải là giả chứ?"

"Không, nàng đúng là Nguyệt Phi Yên, không thể giả được."

"Tôi qua, chẳng lẽ ngươi không đưa nàng cho." Thương Mặc Tuyết nắm tay 'răng rắc', năm đó Từ Huyền tiên tử nhảy xuống Tru Tiên đài, Túc Ly Mị nhảy theo xuống nhưng chỉ cứu được một phách của nàng, nhờ nuôi trong nguyên thần của bản thân, không ngừng dùng những hồn phách khác nuôi dưỡng, nếu không hồn phách duy nhất này cũng sẽ hồn bay phách tán.

Người ngoài chỉ biết xà quân hoa tâm, hậu cung giai lệ vô số, nhưng không ai biết được những giai lệ kia đã trở thành sắc đẹp dưới vong hồn.

"Đêm qua, Bồn vương tự mình lấy đi hồn phách của nàng, tận mắt nhìn thấy thân thể của nàng trở nên lạnh lẽo, không còn hơi thở. Nhưng thoáng qua một lúc nàng lại khởi từ hoàn sinh, sau đó tỉnh tỉnh biến đổi, trở thành đáng yêu mà ngươi thấy hôm nay."

Về khiếp sợ của Thương Mặc Tuyết biểu lộ rõ ra ngoài: "Hồn phách của Nguyệt Phi Yên đã bị ngươi hủy diệt, làm sao có thể đã chết còn sống lại? Chẳng lẽ do mụm xác hoàn hồn?"

Túc Ly Mị lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi cảm thấy ai có thể ở trước mắt Bồn vương giờ thủ đoạn như vậy?"

Nói cũng phải, Nguyệt Phi Yên một mực ở bên cạnh Túc Ly Mị, nếu thật sự xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn hắn không thể nào không phát hiện ra được.

"Thế gian vạn vật đều có một hồn phách, ngay cả Thần Ma như chúng ta tu hành ngàn vạn năm cũng không ngoại lệ, không có hồn phách nhưng vẫn có thể sống lại, nữ nhân này, thật không đơn giản."

Túc Ly Mị chậm rãi cúi đầu: "Một ngàn năm rồi, Từ Huyền đã đồng ý với ta, nàng nhất định sẽ trở lại."

Thương Mặc Tuyết thờ dài: "Mị, buông tay đi, ta biết ngươi hiểu rõ, một khi nhảy xuống Tru Tiên đài tuyệt đối không thể sống sót, một ngàn năm này có

thể giữ được một phách của nàng đã không dễ rồi, muốn nàng trở lại hoàn toàn là chuyện không tưởng. Nếu thật sự người không cam lòng, thì lập tức nhanh chóng khôi phục công lực, đánh giết lên tận Tiên giới, chính tay đâm Tiên Đế, báo thù cho Từ Huyền, cũng có thể để giới yêu ma chúng ta mở mày mở mặt lần nữa, đứng trên đỉnh Tam giới!”

Một ngàn năm nay, Ma Vương Túc Ly Mị trọng thương mất tích, giới yêu ma chỉ có một mình hắn chủ trì đại cục, lọt vào tình huống loạn trong giặc ngoài, thậm chí Hồ Tộc đang muốn rục rịch ngóc đầu dậy tạo phản, mấy Đại Vương tộc khác cũng bắt đầu tách ra. Y đã phí không ít tâm tư, cả ngày mong đợi hắn có thể tỉnh lại, lần nữa khôi phục lại sự cường thịnh của giới yêu ma.

Hình như Túc Ly Mị hoàn toàn không nghe vào những gì y đang nói, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào ngực, vẫn cảm thấy nơi đó không hề đập như trước.

Từ khi Từ Huyền hương tiêu ngọc vẫn, tim của hắn cũng đã chết rồi, chỉ khi nào nữ nhân hắn yêu trở về, tim này mới có thể đập lại như cũ.

Hồn bay phách tán, vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn mất đi. Không không, hắn không tin vào số mệnh, vì Từ Huyền, Túc Ly Mị hắn có thể nghịch thiên cải mệnh. Một ngàn năm trước, ở Tru Tiên đài, Từ Huyền đã ước định với hắn, nhất định sẽ nói lại tiền duyên, tuyệt đối Từ Huyền sẽ không lừa hắn.

Nữ tử kia xuất hiện chính là chuyện ngoài ý muốn nhất, có lẽ từ trên người nàng, hắn có thể lấy được một chút manh mối có giá trị.

Thương Mặc Tuyết nhìn về mặt hắn, bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm nữ nhân thật sự là nghiệp chướng mà!

Lúc trước y chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày người này sẽ vì một nữ nhân mà trở nên điên cuồng như vậy, thậm chí vì nàng chống lại Tiên giới, khơi ra đại chiến Thần Ma kinh thiên địa khiếp quỷ thần như thế.

Nhưng dù sao y cũng là chứng nhân cho tình cảm giữa hắn và Từ Huyền, nên hiện tại nhớ đến, vẫn cảm thấy vài phần tiếc hận cho đoạn tình đẹp kia, thứ tình cảm này, vĩnh viễn y không muốn dính vào.

Vẫn là tân phòng quen thuộc, Quý Phi Nhi đang hôn mê nằm trên giường, hai mắt khép chặt, nhưng mi tâm hơi nhíu lại thể hiện nội tâm lo lắng của nàng, hình như nằm mơ thấy chuyện gì đó khiến nàng sợ hãi.

Lúc này thật sự Quý Phi Nhi đang nằm mơ, giấc mơ này đã xuất hiện từ lúc nàng bắt đầu ý thức được mọi việc, mỗi lần nửa đêm thức tỉnh, mồ hôi lạnh đầy đầu, nhịp tim như đánh trống, cả người lạnh lẽo, cái loại đau lòng tốt độ đó, khi nàng hồi tưởng lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Mỗi lần nằm mơ hình ảnh đều rất không giống nhau, có lúc nàng thấy một cô nương mặc y phục màu tím rúc vào lòng nam tử mặc áo trắng, mặc dù hoàn toàn không thể thấy rõ mặt bọn họ, nhưng cũng có thể cảm giác được họ tuyệt mỹ như trích tiên, khuynh thành khuynh quốc.

Đôi khi nằm mơ thấy dưới tàng cây, gió nhẹ lướt, cánh hoa bay trong gió, nam tử mặc áo trắng đánh đàn, cô nương áo tím khiêu vũ, hình ảnh rất đẹp làm lòng người kinh động.

Nhưng giấc mộng lần này khiến nàng lâm vào sự sợ hãi kinh hoàng, khóc lóc, tuyệt vọng, đau lòng.

Cô nương áo tím bị Thiên binh áp giải, hai bên đều là tướng sĩ đang chờ phát động, không khí giương cung bạt kiếm, Quý Phi Nhi cảm giác hình như bản thân là một người đang đứng xem nhìn thấy tất cả, rõ ràng có người muốn chia rẽ đôi thân Tiên duyên lữ này, cuối cùng, cô nương áo tím càng thêm tuyệt vọng nhảy xuống Tru Tiên đài kết thúc mọi chuyện.

Lệ khí dưới Tru Tiên đài vòng quanh, nàng tận mắt thấy hôn phách của cô nương áo tím bắt đầu bị lôi kéo, phân chia, hôn phách bị xé rách đau đớn. . . .

“A!” Cuối cùng Quý Phi Nhi không chịu nổi nữa, kêu khẽ một tiếng sau đó mở mắt. Nàng lạnh cả người, run lấy bầy, ánh mắt chưa tỉnh hồn.

“Nương nương, có sao không?” Thị nữ chờ đợi bên ngoài nghe tiếng động lập tức đi vào, Đế Quân đã phân phó nhất định phải trông chừng nàng thật kỹ, nên trong phòng vẫn có hai người ở lại trông coi.

“Đau, đau. Thật đau quá!” Nàng ngồi dậy, toàn thân co rúm lại thành một đoàn tưa vào chân giường, thật đau, thật đau, thật đáng sợ!

Thị nữ vừa thấy lập tức hiểu rõ nhất định nàng gặp ác mộng, từ lúc họ mang nàng trở về nàng vẫn ngủ trên giường, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được, nên lập tức an ủi nàng: “Nương nương, đừng lo lắng, chỉ nằm mơ thôi, không có việc gì.”

Thân thể Quý Phi Nhi run rẩy, có thể thấy được giấc mộng vừa rồi đã tạo thành bao nhiêu bóng ma trong lòng nàng, nửa ngày, rốt cuộc nàng hoàn hồn: “Đúng. Là mộng thôi sao?”

“Dĩ nhiên, chúng nô tỳ vẫn luôn ở đây xem chừng ngài, tuyệt đối sẽ không có người đến gây thương tổn cho ngài.”

“Là mộng thì tốt rồi!” Nàng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu ngắm nhìn bốn phía, thật sự bản thân đang ở trong một căn phòng an tĩnh, giường rất lớn rất thoải mái, thật sự nàng vừa mới tỉnh mộng.

Nhưng, tại sao cảm giác nằm mộng lại chân thật như thế, hôn phách bị xé rách đau đớn, giống như bản thân nàng đã trải qua vậy, không phải nằm mơ sẽ không cảm thấy đau sao?

Thị nữ thiếp thân vội vàng rót một chén trà đến: “Nương nương, uống chút trà, cho đỡ sợ.”

Cả người Quý Phi Nhi chảy mồ hôi lạnh, đang cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, vội vàng nhận lấy uống ừng ực, lúc này mới cảm giác hơi khá hơn một chút, khi thị nữ đưa tay qua để lấy lại chén trà, màu xanh lá cây trong ống tay áo quét qua tay nàng, ánh mắt của nàng lập tức nhìn chăm chú vào, trong đầu nhớ đến hình dáng lưỡi rắn thật dài, thật dài, mềm nhũn đáng sợ, lập tức bị sợ đến mức hét lên một tiếng.

“A, người. Các người.”

Thị nữ lại càng hoảng sợ, vội vàng quỳ trên mặt đất: “Nương nương sao vậy ạ?”

“Ta. Ta nhớ ra rồi, các người sẽ biến thành rắn, các người là rắn!” Quý Phi Nhi hoảng sợ đến rúc vào tận trong góc giường, nàng tận mắt thấy họ biến thành rắn, thật đáng sợ.

“Đừng vậy, chúng nô tỳ đều là xà nữ.” Đế Quân chỉ nói về sau không thể hiện ra nguyên hình trước mặt nương nương, nhưng không nói không cho phép nói ra thân phận của mình.

Cái quái gì thế, âm thanh Quý Phi Nhi càng lớn, họ vậy mà đã thừa nhận.

“Cút. Cút ngay.” Quý Phi Nhi hoảng sợ đến trắng bệch cả mặt, tại sao nàng ghét rắn, vì lúc nhỏ nàng bị rắn cắn qua, để lại bóng ma nghiêm trọng trong lòng.

Rắn còn có thể biến thành người, các nàng đó. Chẳng phải chính là yêu quái sao, trời ơi, rốt cuộc nàng xuyên qua nơi nào thế này.

Bọn thị nữ hai mặt nhìn nhau, nương nương biến hóa quá lớn rồi, ngày hôm qua còn vênh vao hống hách ra lệnh cho họ, lấy thân phận của bản thân đe dọa người, sao hôm nay trở nên nhát gan như vậy, hơn nữa lại sợ bọn họ?

Nhưng dù sao các nàng đều là tiểu yêu chỉ tu luyện hai ba trăm năm, trời sinh đơn thuần, nên liền vội vàng giải thích: “Nương nương, mặc dù chúng nô tỳ là xà nữ, nhưng tuyệt đối sẽ không tổn thương ngài đâu!”

“Gạt người gạt người, các người là yêu quái, còn có thể ăn thịt người, ta sẽ không tin bọn người!”

Bọn thị nữ che miệng cười trộm “Nương nương thật biết nói đùa, chúng nô tỳ là yêu, ngài không phải cũng là yêu sao?”

Nguyệt Phi Yên là công chúa Hồ Tộc của giới yêu ma, luận về pháp lực và tu hành đều ở xa phía trên họ, làm sao trở nên nhát gan như vậy chứ.

“Nói hươu nói vượn, ta là người, tại sao có thể là yêu, ta cảnh cáo các người, nếu các người dám ăn ta, ta. Ta lập tức nói cho phu quân ta biết.” Mỹ nam tuyệt sắc yêu nghiệt đó, chắc là phu quân của thân thể này, nếu bây giờ nàng nhập vào thân xác này đến đây, như vậy mượn dùng một chút chắc cũng không sao đâu.

“Đế Quân đã phân phó, nhất định nô tỳ phải chăm sóc cho nương nương thật tốt, chúng nô tỳ có gan to hơn trời cũng không dám thương tổn đến nương nương, xin hãy tin tưởng chúng nô tỳ.”

Đế Quân? Nghe rất uy phong, hấn lợi hại như vậy có thể khiến yêu quái đều nghe mệnh lệnh của hắn? Đáy lòng Quý Phi Nhi bắt đầu sùng bái. Nhan sắc giá trị như vậy, thân phận lợi hại như thế, có thể hình dung là con nhà giàu đẹp trai ở hiện đại rồi, đàn ông ưu tú như vậy, bây giờ lại là phu quân trên danh nghĩa Quý Phi Nhi nàng sao? Ôi mẹ nó, thật sự lời to rồi.

Có cam đoan của các nàng, rốt cuộc Quý Phi Nhi tăng thêm can đảm chui ra từ trong chăn.

Không khí hòa hoãn nàng cảm thấy tốt hơn nhiều, dù sao đáng vẻ hiện tại cũng là người, nếu họ lại biến thành rắn khẳng định nàng còn sợ hãi hơn. Không thể không nói, vừa nghĩ đến các nàng sẽ biến thành rắn, lập tức thấy sợ cả người.

“Nương nương yên tâm, Đế Quân đã ra lệnh, về sau trước mặt nương nương chúng nô tỳ sẽ xuất hiện dưới hình dáng con người.”

Có lẽ giọng nói của thị nữ quá mức thành khẩn, hơn nữa biểu hiện chân thành, nên rốt cuộc Quý Phi Nhi nhanh chóng buông lỏng phòng bị.

“Các người tên gì?”

“Nô tỳ Lục Khởi, Lục Ý, là thị nữ Đế Quân ra lệnh hầu hạ nương nương, về sau nương nương có gì dặn dò chỉ cần bảo với chúng nô tỳ là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Phu Quân Là Xà Yêu

Edit: Thảo My

"Vậy bây giờ ta hỏi các ngươi một vài vấn đề, các ngươi phải thành thật trả lời."

"Dạ, nương nương mời nói, nô tỳ nhất định tri vô bất ngôn (hễ biết thì sẽ nói)."

"Nơi này là nơi nào? Ta là ai?" Nàng thật sự đã kìm nén rất lâu rồi, cũng không biết mình xuyên qua đến cái triều đại nào, có ngược dòng lịch sử hay không. Phu quân của mình lại là Đế Quân, ý tứ không phải là Hoàng Đế cổ đại nha, vậy mình chẳng phải thành phi tần, là Dương quý phi hay là Vương Chiêu Quân, nàng cũng có thể là một mỹ nữ diễn viên phụ cổ đại.

"Nương nương, ngài đang nói đùa sao, nơi này là nơi nào ngài làm sao có thể không biết?"

"Khụ. Cái này, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, sau khi tỉnh lại liền mất trí nhớ, đúng. Chính là mất trí nhớ, không nghĩ ra chuyện lúc trước, cho nên các ngươi nói cho ta biết nhanh lên."

"Dạ, nương nương, nơi này là yêu ma giới, ngài là công chúa Hồ Tộc, tên là Nguyệt Phi Yên, hôm qua mới vừa cùng Đế Quân thành hôn, hiện tại ngài đã là Đế phi yêu ma giới rồi."

"Cái gì yêu ma giới? Ý của ngươi là, người nơi này, tất cả đều là yêu quái?" Quý Phi Nhi thất kinh.

"Vâng"

"Vậy. Phu quân ta đâu rồi, hắn là cái gì yêu?"

"Ở bên trong yêu ma giới, lấy xà giới vì tôn, Đế Quân tên gọi Túc Ly Mị, là hậu duệ Thượng Cổ Thần Long Giao Long, bản thể là huyền xà tu hành ngàn vạn năm." Nói đến Túc Ly Mị, về mặt thị nữ đều là vẻ kiêu ngạo, trong lòng chúng sinh ở yêu ma giới, Túc Ly Mị chính là thần của bọn họ.

"Àm" một tiếng, Quý Phi Nhi nặng nề đập vào trên giường, cả đầu chỉ hiện ra một chữ —— rắn.

.....

"Nương nương, nương nương." Lục Khởi Lục Ý vội vàng đi lên phía trước, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện gì.

"Nương nương hình như lại hôn mê." Nhưng họ cũng không có nói cái gì sai.

"Trước đừng động tới cái này, vẫn là nhanh đi bẩm báo Đế Quân!" Nhiệm vụ của hai người bọn họ, không chỉ có riêng việc hầu hạ nàng đơn giản như vậy.

.....

Túc Ly Mị run lấy bầy tay áo dài cũng không hề tồn tại bụi bặm, tuấn mỹ hơi hơi khoi lên, môi mỏng khẽ nhúc nhích: "A. Mất trí nhớ?"

"Nương nương nói như vậy, chỉ là lần này sau khi nương nương tỉnh lại tính tình thật sự đã xảy ra biến hóa rất lớn."

"Biến hóa gì, ngược lại nói nghe một chút?"

"Lúc trước tự nương nương đòi xuất giá, chúng ta phụng mệnh lệnh của Đế Quân ngài đi hầu hạ nương nương, khi đó nàng rất hung dữ, cật lực không nói đạo lý, còn. Còn thường đánh chửi nô tỳ." Tiểu nha đầu ăn ngay nói thật, cũng không cố ý nói ngoa hay là có ý tứ vu oan.

"Vậy bây giờ thì sao?" Túc Ly Mị cũng không có lộ ra bao nhiêu vẻ mặt kinh ngạc, dù sao tính tình của Nguyệt Phi Yên, xung quanh yêu ma giới đều biết.

"Cảm giác rất xa lạ, nương nương trở nên rất nhát gan, còn nói mình là người không phải là yêu, cũng hoàn toàn không nhớ rõ chuyện mình là công chúa Hồ Tộc, thậm chí ngay cả Đế Quân ngài cũng không nhớ."

Hắn khẽ gật đầu: "Thật là khổ cực các ngươi, về sau Bồn vương có thể đặc biệt cho phép các ngươi đi Tuyệt Trì tu luyện."

"Có thể vì Đế Quân ra sức, là vinh hạnh của nô tỳ." Trong đôi mắt Lục Khởi Lục Ý thoáng qua một tia ánh sáng, Tuyệt Trì đó là nơi nào, nơi đó linh khí dồi dào, đúng là nơi tu luyện tốt nhất, ở đó ngày ngốc một ngày có thể tốt hơn mấy tháng bọn khổ cực tu luyện.

Túc Ly Mị đứng dậy, đi vào nội thất, thấy Quý Phi Nhi vẫn nhắm mắt hôn mê bất tỉnh như cũ, có chút nghi ngờ: "Sao, nàng còn chưa tỉnh?"

Hắn chỉ dùng duy trì linh lực hai giờ, bây giờ đã qua bao lâu rồi.

"Hồi Đế Quân, nương nương nàng tỉnh qua một lần, chỉ là. Sau lại bị dọa ngất rồi."

"Không phải Bồn vương đã dặn các ngươi, về sau không cho ở trước mặt nàng hiện nguyên hình sao?"

"Đế Quân, cái này không liên quan đến nô tì, là nương nương đột nhiên hỏi chân thân Đế Quân ngài, tui nô tỳ chỉ nói như sự thật, sau đó nương nương nằng nặc." Câu nói đầu tiên đúng, Quý Phi Nhi nằng là bị người dọa cho hôn mê!

"."

Phân phó Lục Khởi Lục Ý lui ra sau, Túc Ly Mị cũng không hề rời khỏi gian phòng, ngược lại lưu lại.

Buổi tối một ngày trước, nơi này còn là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, hôm nay nàng vốn nên trở thành một thi thể bị khiêng ra, lại không nghĩ rằng nàng lại vẫn có thể có mạng sống đến bây giờ.

Nhìn người ngủ trên giường không chút cảm giác nào, ánh mắt của hắn nhiều hơn mấy phần thâm trầm.

Mặc dù chuyện có gì đó cổ quái, nhưng hắn tin chắc Nguyệt Phi Yên chân chính đã chết, vạn vật sinh linh trên thế gian đều có một hồn phách, cho nên nàng tuyệt đối không phải là Nguyệt Phi Yên chân chính, như vậy nàng. Rốt cuộc là ai?

Nếu như thân thể Nguyệt Phi Yên, lại tiến vào linh hồn của một người mới làm chủ nhân sống lại, dưới tình huống này hắn còn có thể không có bất kỳ phát hiện gì, thực lực tự nhiên không nên khinh thường, trong này rốt cuộc có bí mật gì.

Dù biết rõ một khi nhảy xuống Tru Tiên Đài, tuyệt không có khả năng sống sót, nhưng mà hắn lại không cam lòng, không cách nào chấp nhận được sự thật Từ Huyền chết đi như vậy, mặc kệ như thế nào, hiện tại trong thân thể hắn, còn dưỡng một phách của nàng! Hắn nhất định sẽ tìm được biện pháp cứu Từ Huyền trở về, chết cũng không buông tay.

Hiện tại chuyện gì cũng không có Từ Huyền tới quan trọng, nếu không hắn đã sớm dẫn người giết đến tận Tiên giới, làm sao có thể tiện nghi cho Tiên Đế đến bây giờ? Một ngày nào đó, chính tay hắn nhất định sẽ đâm Đế Tì, báo thù cho Từ Huyền.

Vẫn ôm ngực như cũ mà không hề hay biết, ánh mắt của hắn lại trở về người đang ngủ mê man trên giường, Nguyệt Phi Yên trước đây làm người ta chán ghét khuôn mặt lúc này xem ra cũng hết sức thuận mắt.

Trực giác của hắn nói cho hắn biết, chuyện lần này cũng không phải cái gì ngoài ý muốn.

Từ Huyền, là người trở về sao?

Di chuyển đáng người nhỏ nhắn vào bên trong, sau đó hắn cùng y phục nằm xuống, vung tay lên hạ màn, ánh nến trong phòng cũng trong nháy mắt dập tắt.

Lục Khởi và Lục Ý giữ ở ngoài cửa liếc mắt nhìn nhau, nhìn nhau cười, đây là lần đầu tiên Đế Quân nghỉ đêm ở trong phòng nữ nhân, xem ra thời tiết yêu ma giới muốn bắt đầu thay đổi. Mặc dù Đế Quân không nói thêm cái gì với các nàng, chỉ cho các nàng giám thị nương nương, bất luận cái gì dị thường bất cứ lúc nào cũng báo cho hắn.

.

Cả đêm yên giấc.

Không biết có phải do nguyên nhân có người ở bên cạnh phụng bồi hay không, Quý Phi Nhi cũng không có những giấc mơ kỳ quái giống như trước đây, ngủ đặc biệt rất ngon, cũng có thể bởi vì ban ngày nàng chịu quá nhiều đá kích, cần ngủ đủ giấc để đền bù trái tim nhỏ của nàng bị kinh sợ.

Mặc dù nơi này là yêu ma giới, nhưng ngày đêm bốn mùa biến hóa vẫn không có cái gì khác biệt với thế giới nhân loại.

Thời điểm ở hiện đại, Quý Phi Nhi cơ hồ đã thói quen ngủ trễ dậy sớm tiết tấu cuộc sống nhanh, vì chuyện hội diễn xướng thậm chí trời chưa sáng đã bị một cú điện thoại thức giấc tỉnh ngủ, cho nên thời điểm sáng sớm ánh sáng trong phòng gần như sáng rực, Quý Phi Nhi đã mở mắt.

Thật ra thì lần này, nàng là bị đói tỉnh, vượt bụng đang kêu gào ngồi dậy, nàng mơ mơ màng màng chuẩn bị xuống giường đi tìm đồ ăn, lại không nghĩ rằng bên cạnh còn có một người, sau đó trực tiếp bò đến trên người hắn.

Ah. Giường làm sao còn nhô ra một khối, mềm nhũn, giống như. Thân thể con người.

Đôi mắt lim dim chống lại một đôi huyết đồng tuyệt mỹ, con ngươi của nàng đột nhiên tròn to: "A a a, người. Người."

Bị kinh sợ nghiêm trọng, nàng chệnh vênh, thân thể không duy trì được thăng bằng, sau đó lăn đến trên đất.

Túc Ly Mị thật sự không nghĩ đến lại cười vào lúc này, môi mông kéo nhẹ nâng một đường cong ngắn, tại sao có thể có nữ nhân ngốc như vậy.

Quý Phi Nhi trải qua việc vừa té như vậy, hoàn toàn tỉnh táo lại, chỉ là nàng cũng không nhanh chóng đứng dậy, mà là từ phía sau tư thế ngã xuống bò đi, nhìn trong ánh mắt Túc Ly Mị, trong xoắn xuýt mang theo đau lòng, trong đau lòng mang theo tuyệt vọng cùng sợ hãi.

"Người." Tay nàng run run chỉ vào hắn, một hơi nghẹn ngào ở cổ họng không nói nên lời.

Túc Ly Mị lười biếng đứng dậy, chỉ là thoáng chống đỡ thân thể đứng lên, nằm nghiêng ở trên giường, áo lót rộng rãi có chút xóc xếch, theo động tác của

hắn thoáng chạy xuống, y sam nửa khép, mỹ nam trước mặt, thật là một loại cực phẩm hấp dẫn.

Quý Phi Nhi không tiền đồ nuốt từng ngụm nước bọt, sắc đẹp trước mặt, nàng thật sự không có sức miễn dịch.

Chỉ là, nam nhân đẹp như vậy, báu vật tuyệt sắc như vậy, thế nhưng lại là một con xà yêu! A a a, thiên lý ở chỗ nào, nàng không biết hiện tại mình nên sợ hãi hay là bức tức đây.

"Ái phi còn dự định ở nơi nào xem bao lâu, trên đất không lạnh sao?" Túc Ly Mị không để ý mỹ sắc của mình bị người xem nhìn hết, môi mông vi câu, hân hinh như, đã rất lâu không có thời điểm kiên nhẫn như vậy, nếu như không phải vì Từ Huyền, hắn làm sao có thể tốn thời gian với một nữ nhân như vậy, có một chút dấu vết, hắn đều sẽ không buông tha.

Sau khi Quý Phi Nhi chịu đựng tâm lý to lớn hành hạ, cảm giác đột nhiên chính mình bị mài đến không có tính khí, mặc kệ là thất vọng hay tuyệt vọng, đều phải tiếp nhận thực tế, từ khi nàng bắt đầu tới thế giới này, vốn chưa từng thấy qua một người bình thường. Không, phải nói căn bản ngay cả một người cũng không thấy.

Giận dữ từ dưới đất đứng dậy, nàng rất nhớ Bạo Tẩu, nhưng mà lại không dám, cuối cùng chỉ có thể từ trong kẽ răng nặn ra một câu: "Không lạnh."

"Như vậy sao được, làm ái phi đông lạnh, Bồn vương sẽ đau lòng."

Hắn rõ ràng động cũng không động, thân thể Quý Phi Nhi liền bay lên trời, tự động bay đến trên giường, dọa nàng thét chói tai ra tiếng, đây chính là pháp thuật trong truyền thuyết, em gái người, biết pháp thuật rất giỏi sao.

Quý Phi Nhi vừa đụng đến thân thể Túc Ly Mị, giống như đụng phải cái vật bản gì nhanh chóng thu hồi tay mình, sau đó lần mất rất xa.

Túc Ly Mị không hiểu cảm giác có phần khó chịu, những nữ nhân bên ngoài kia hao tổn tâm cơ muốn leo lên giường của hắn, phần vinh hạnh này nàng lại dùng cái thái độ như vậy đối đãi, thật là không biết điều. Nếu như không phải xem nàng ấy tốt cùng còn có giá trị lợi dụng hay không, hắn làm sao có thể để cho nàng sống tới ngày nay.

"Thế nào? Ái phi rất sợ Bồn vương?"

Nói nhảm, người chính là rắn, choáng nha lại còn là Xà Vương, rắn thủ lĩnh, càng đáng sợ hơn được không?

Nếu hắn là xà yêu, vậy tại sao còn có một thân xác hình người đẹp như vậy, thật là không cách nào liên hệ nam nhân đẹp như vậy và con rắn buồn nôn khủng bố đó với nhau.

"Chỉ Chỉ cần người đừng hiện ra chân thân của người, ta liền không sợ người."

Nàng làm sao có thể không sợ hãi, chỉ sợ hắn sẽ đột nhiên biến thành một đại xà một ngụm nuốt nàng vào.

"Lời ấy của ái phi sai rồi, người đã gả cho Bồn vương, trở thành Đế phi yêu ma giới, sau này vậy chúng ta sẽ là phu thê, Bồn vương đã là phu quân của người, vô luận diện mạo của Bồn vương ra sao, ái phi đều phải tiếp nhận, bằng không, bây giờ bắt đầu thích ứng một chút như thế nào."

Quý Phi Nhi còn chưa kịp phản ứng hắn có ý gì, mỹ nam trước mặt lại đột nhiên biến mất không thấy, một giây kế tiếp, trước mặt nàng thể nhưng lại xuất hiện một con bạch xà khổng lồ lượn vòng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cách Thân Mật

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Cũng may gian phòng này cực lớn, nếu không nàng thấy gian phòng bình thường không thể nào chứa được con rắn lớn như vậy.

Nhưng nàng đâu biết được đây là do Túc Ly Mị cố ý dựa theo độ lớn nhỏ của gian phòng mà biến thân, dùng bản thể thật sự của hắn, không phá vỡ cung điện là không dùng.

Tiếng thét Quý Phi Nhi kẹt ở cổ, sợ hãi vô tận khiến trước mặt nàng bỗng tối sầm, rất muốn ngắt đi, nhưng không biết Túc Ly Mị dùng pháp thuật gì với nàng, để cho nàng giữ vững trạng thái cực kỳ tỉnh táo, ngay cả ngắt đi cũng không được.

Thân thể cũng không thể động đây, chỉ có thể trơ mắt nhìn con rắn lớn càng ngày càng gần, sau đó cái đuôi cuốn một cái, cuốn chặt nàng vào trong lòng.

Lúc này Quý Phi Nhi liền tưởng đến thế giới động vật, loài rắn luôn trôi nổi như vậy, khiến cho con mồi vì hít thở không thông mà chết, sau đó từ từ nuốt

vào bụng, có phải sau đó nàng cũng sẽ có số phận như vậy không?

Nếu như nàng không sợ hãi như vậy, quan sát thật kỹ sẽ thấy con rắn trước mặt cực kỳ xinh đẹp, là màu trắng bạc xinh đẹp, cả người sáng bóng như ngọc, khiết bạch vô hạn (trắng noãn). Chỉ là cặp mắt kia lại có màu đỏ thật quý dị. Dấu chu sa đỏ thắm giữ mi tâm giống hệt lúc hóa thành hình người, đó là dấu chu sa đại biểu cho Đế Quân của yêu ma giới.

Túc Ly Mị cảm giác được thân thể nàng đang cứng ngắc, tự nhiên biết sợ hãi trong lòng nàng, thế nhưng lại nổi lên tiêu tâm tư, thề lưỡi rắn khế liếm huyết quản trên cần cổ nàng, linh hoạt lướt qua xương quai xanh, nếu như Quý Phi Nhi có thể nói, nhất định chính là cả người khế run. Thật..... thật là nhột.

Cứ như vậy, sau khi "hành hạ" nàng một lúc, rốt cuộc Túc Ly Mị cũng nổi lòng từ bi buông tha cho nàng, cái đuôi nâng lên, thả nàng lên giường.

Lần này thân thể của nàng có thể động, nhưng thật ra là cả người co quắp, bắp thịt căng cứng. Không biết có phải sức chịu đựng của tim đã lên tới mức cao nhất không, vậy mà nàng lại "thân mật" với loài rắn mình sợ nhất lâu như vậy. Nghĩ tới vừa rồi hân thê lưỡi rắn liếm ở cổ, nhất thời nàng có cảm giác muốn cắt cổ vất ra xa.

Nhưng nàng không dám, hình như nàng đã hiểu rõ vừa rồi hân cố ý trừng phạt mình, nếu nàng còn dám làm ra chuyện gì khiến hân bất mãn, vậy thì chỉ có thể chịu khổ.

Một luồng sáng bạc thoáng qua, trong chớp mắt, bạch xà biến thành nam tử bạch y cute, thậm chí ngay cả y phục cũng mặc trên người, biết pháp thuật thật là tốt, có thể tiết kiệm được không ít chuyện phiền toái.

Hắn vươn tay, nhìn như dịu dàng cung chiêu xoa xoa tóc Quý Phi Nhi. "Ái phi, bây giờ đã thích ứng được chưa?"

Vô lực gật đầu một cái, bây giờ nàng đã mệt lả, đầu còn dám nói gì.

"Rất tốt, xem ra năng lực thích ứng của ái phi rất mạnh, đây là một hiện tượng tốt, Bôn vương cực kỳ vui mừng."

Em gái người, trong lòng Quý Phi Nhi đã căn rãnh nghiêng lợi, nàng thề nhất định mình phải trốn khỏi cái nơi quỷ quái này. Sau đó tới kiếp sau nhất định nàng phải làm The Exorcist*, không sợ trời không sợ đất, nhất định phải giết hết rắn trong thiên hạ này. (*The Exorcist: "Thầy trừ tà" hay "Quý ám", là một bộ phim được phát hành vào năm 1973 thuộc thể loại kinh dị siêu nhiên do Hoa Kỳ sản xuất. Nội dung của bộ phim được lấy cảm hứng từ một trường hợp trừ tà vào năm 1949 của Roland Doe, khi nói về một cô bé phải đối mặt với việc bị quỷ ám lúc chỉ mới 12 tuổi và mẹ của em giành lại được con của mình trong tuyệt vọng, nhờ vào sự can thiệp của hai mục sư. Ở đây ý của nữ9 là muốn làm thầy trừ tà)

Không ngờ được, trong lòng nàng nghĩ cái gì, toàn bộ đều viết ở trên mặt.

Túc Ly Mị nhếch môi cười, không so đo nữa. "Được rồi, chút nữa Lục Khôi Lục Ý sẽ vào giúp nàng thay quần áo, làm Đế phi duy nhất của yêu ma giới, cũng nên để cho nàng trông thấy những nguyên lão kia rồi."

Nói xong câu đó, hân ưu nhã xoay người đi ra khỏi phòng, trường bào kim tuyến kéo dài trên mặt đất làm nàng choáng váng, trước giờ Đế Quân đều xa xỉ như vậy sao?

... ..

Bị Túc Ly Mị lấn qua lấn lại như vậy, mạng nhỏ của nàng thiếu chút nữa đã mất một nửa, nhưng hình như..... sức chịu đòn lại trở nên thật mạnh mẽ. Có đại BOSS như Túc Ly Mị ở đây, Lục Khôi và Lục Ý đều biến thành trẻ con.

Kê các nàng ấy mặc quần áo rườm rà giúp, tầng tầng lớp lớp vô cùng phức tạp, nhưng khoác lên người lại êm ái không nặng chút nào, đây chính là y phục dùng Thiên Tâm Tỉ tạo thành, đương nhiên không giống vật thường.

Sau khi mặc xong y phục, nàng ngồi trước gương trang điểm, hai thị nữ rất khéo tay, một người búi tóc, một người trang điểm, nhanh chóng hoàn thành.

Quý Phi Nhi nhìn khuôn mặt xinh đẹp yêu mị trong gương đồng, trong lòng không ngừng than thở. Khuôn mặt này mà ở hiện đại thì chính là hồ ly tinh, nàng vẫn thích khuôn mặt vốn có của mình hơn, căn bản cũng không thua kém khuôn mặt hiện giờ chút nào.

... ..

Trên đại điện, gần như tất cả trọng thần của yêu ma giới đều đến, bao gồm vương của Lang Tộc, Hồ Tộc. Đây cũng là hai vương tộc lớn có uy vọng nhất yêu ma giới.

Lang vương Thương Mặc Tuyết và Yêu Ma vương Túc Ly Mị là bạn sống chết chi giao đã vài vạn năm nay, cho nên dĩ nhiên là đứng về phía hân, còn Hồ Tộc mang lòng mưu phản đã lâu, nhất là sau khi Túc Ly Mị bị trọng thương ở đại chiến tiên ma, phải ngủ say thì càng tích cực cổ động mấy Vương tộc khác, muốn thượng vị, Thương Mặc Tuyết đứng đầu những Vương tộc trung thành kia chống lại.

Một ngàn năm qua, yêu ma giới vẫn trong tình trạng loạn trong giặc ngoài. Tất cả những chuyện đó, sau khi Túc Ly Mị tỉnh lại đều kết thúc.

Giống như bẩm sinh đã có năng lực chán nhiếp (khiến người ta sợ hãi), chỉ cần hân đứng ở đó, tất cả đều ngừng lại, pháp lực của Túc Ly Mị cao cường, đối nghịch với hân không thể nghi ngờ là chỉ có một con đường chết, nhưng trừ Thương Mặc Tuyết, không ai biết thương thế của hân chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, pháp lực không mạnh bằng lúc trước.

Thấy Túc Ly Mị đi lên đại điện, các trọng thần của các tộc đang nghị luận phía dưới lập tức an tĩnh lại, khi thấy hắn đi một mình, mọi người đã là tập mãi thành thói quen, chỉ có Hồ Vương Nguyệt Vô Tu, sắc mặt kia, rõ ràng là không vui.

Mặc dù biết hậu cung của Đế Quân vô số giai lệ, nhưng thủ vệ trong Đế Cung vô cùng sâm nghiêm, Đế phi gả vào đó bọn họ chưa từng được gặp, cho tới bây giờ hắn cũng không dẫn các nàng ra ngoài nhận triều bái, cho dù có lời đồn nói tất cả những nữ nhân kia đều chết thảm, nhưng dù sao cũng chỉ là lời đồn mà thôi, chuyện của Đế Quân vẫn chưa có người nào dám dò hỏi. Vấn đề này cũng chẳng là gì, nhưng Hồ Vương sớm đã có lòng phản nghịch, càng cảm thấy mình là công thần của yêu ma giới, cực kỳ tài giỏi, lúc gả Nguyệt Phi Yên đi còn tranh cãi với Túc Ly Mị, muốn cho nàng làm Đế hậu của yêu ma giới, nhưng Túc Ly Mị lại hoàn toàn không nể mặt ông ta, từ chối thẳng thừng. Bởi vì Đế hậu trong lòng hắn, thê tử của hắn, chỉ có thể có một.

Bây giờ tốt xấu gì nữ nhi của ông ta cũng đã trở thành Đế phi, thân phận tôn quý, Túc Ly Mị lại vẫn không mang nàng ra ngoài tiếp nhận triều bái, rõ ràng là coi rẻ Hồ Tộc bọn họ.

Cho nên dưới mắt mọi người, ông ta chất vấn ra tiếng: "Đế Quân, nữ nhi bảo bối của ta gả vào Đế Cung, quả thật rất nhớ nàng, hôm nay muốn gặp tiểu nữ một lần, không lẽ bây giờ Đế phi nung nung còn đang trang điểm, cho nên tới trễ sao?"

Thương Mặc Tuyết khinh miệt nhìn ông ta, cái lão hồ ly này thật đúng là không biết rốt cuộc mình có bao nhiêu phân lượng, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ sợ bay giờ Nguyệt Phi Yên đã là một cái xác chết. Ông ta cho là Túc Ly Mị sẽ kiêng kỵ Hồ Tộc bọn họ, sùng ái Nguyệt Phi Yên nhiều hơn sao? Cũng thật là quá ngây thơ rồi.

"Hồ Vương sai rồi, công chúa đã gả cho Bồn vương, đó chính là nữ nhân của Bồn vương, chuyện của nàng cũng là chuyện của cả Đế Cung, Hồ Vương quan tâm có về hơi thừa."

"Đế Quân có ý gì đây? Phi Yên là công chúa của Hồ Tộc, ta chính là phụ thân của nàng, hôm nay Đế Quân như vậy, chẳng lẽ không coi ta là trưởng bối sao?" Nguyệt Vô Tu nhìn Túc Ly Mị ngồi ở ghế Đế Quân, thế mà ông ta lại đứng phía dưới, thật là khác biệt quá mức rõ ràng.

"Về tình thì đương nhiên là như Hồ Vương nói, dù sao người cũng là nhạc phụ của Bồn vương, nhưng hiện tại nơi này là đại điện Ma Cung, quân là quân, thần là thần, Hồ Vương sống mấy vạn năm, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu rồi hả?"

Sắc mặt của Nguyệt Vô Tu lúc đỏ lúc trắng, nhưng không có cách nào, ông ta không dám thật sự đắc tội Túc Ly Mị.

Những Vương tộc khác là thật lòng thần phục, trong lòng đều phỉ nhổ Hồ Vương này quá to gan, lại dám công khai đối nghịch với Đế Quân.

Nguyệt Vô Tu còn không biết nên kết thúc chuyện này thế nào, đột nhiên nghe được một tiếng thông báo: "Đế phi nương nương đến."

Ông ta cả kinh, quay đầu đi, ngay sau đó liền nhìn thấy con gái của mình mặc trang phục vô cùng hoa lệ, được thị nữ nâng vào đại điện, lập tức trong lòng hết sức vui mừng. Ông đã nói rồi, mặc dù vừa rồi Túc Ly Mị nói thế nhưng làm sao dám không cho Hồ Tộc mặt mũi.

Nếu là thật đồn ông ta nóng nảy, ông ta sẽ đi lấy lòng Tiên Đế, Tiên giới đã muốn tiêu diệt yêu ma giới lâu rồi, những năm này Tiên giới nghỉ ngơi lấy lại sức, mà Túc Ly Mị một mực dưỡng thương, một ngàn năm qua yêu ma giới trở thành năm bè bảy mảng (không đoàn kết), thực lực không còn như trước, nếu như ông ta đi châm ngòi, làm cho hai bên đại chiến, nhất định ông ta có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Nguyệt Vô Tu đắc ý, nhưng Túc Ly Mị đâu sợ những thứ này? Phải là Tiên giới sợ hắn mới đúng, chắc hẳn tin tức hắn thức tỉnh đã truyền tới Tiên giới, coi như bọn chúng không đến, hắn cũng sẽ không bỏ qua bọn chúng.

Chúng vương tộc cũng hết sức kinh ngạc, Đế phi tới thật sao?

Chẳng lẽ là Đế Quân vì kiêng kỵ Hồ Tộc nên mới phải cho Nguyệt Phi Yên tới nơi này sao? Nhưng chưa bao giờ hắn mang nữ nhân ra ngoài mà....

Bọn họ không thể nào biết sau một đêm, Nguyệt Phi Yên này không còn là Nguyệt Phi Yên, thân thể là thân thể ban đầu, nhưng linh hồn đã khác, hôm nay Túc Ly Mị cho nàng đến đây, tự nhiên cũng là cần nàng tới diễn một tuồng kịch.

"Nữ nhi....." Vừa thấy nàng, Nguyệt Vô Tu lập tức bày ra bộ dạng người cha hiền từ, sau đó đi về phía nàng.

Quý Phi Nhi đã biết rõ yêu ma giới này không một ai là người bình thường, cho nên đối với ai cũng rất kiêng kỵ, lòng cảnh giác rất mạnh, chỉ sợ đối phương biến thành thứ đáng sợ nào đó, vì thế lập tức lui về phía sau mấy bước, tránh thoát Nguyệt Vô Tu.

Đây là phản ứng của nữ nhi đối với phụ thân mình sao? Sắc mặt Nguyệt Vô Tu lập tức trầm xuống, nha đầu đáng chết, trước mắt bao người lại dám làm ông ta xấu mặt.

"Nương nương, vị này..... là Hồ Vương, là phụ thân của ngài!" Biết Quý Phi Nhi "mất trí nhớ", Lục Ý đứng sau lưng nàng nhỏ giọng nhắc nhở.

Cái gì, là phụ thân của thân thể này? Đặc biệt thế sao không nói sớm cho nàng biết, khiến nàng không kịp chuẩn bị tâm lý, hiện tại..... Nên làm cái gì đây?

Nghĩ đến dáng vẻ lạnh nhạt của mình vừa rồi, hiện tại nếu như giả bộ quen thuộc, chẳng phải là càng giả tạo sao? Thà rằng tương kế tựu kế.

"Phụ thân, nơi này là đại điện, tuy ta là nữ nhi của người, nhưng quy củ không thể loạn, trước mặt mọi người, người vẫn nên gọi ta một tiếng Đê phi nương nương thì hơn!" Nàng không xem nhẹ sắc mặt của Nguyệt Vô Tu vừa rồi, lập tức đoán được nhất định quan hệ cha con của hai người này không tốt lắm, chẳng bằng phá hẵn đi, dù sao nàng cũng không biết ông ta, sau này có gặp lại lại càng phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tình Phụ Tử Giả Dối

Editor: Gà

Không ngờ, nàng trả lời như vậy, ngược lại vô cùng ấn ý với Túc Ly Mị.

Trong lòng chúng đại thần cảm khái, thật sự chính là phu xướng phụ tùy với Đế Quân bệ hạ mà, sức quyến rũ của Đế Quân thật không gì sánh được, có thể khiến cho phụ tử nhanh chóng biến thành kẻ thù.

Về mặt của Nguyệt Vô Tu đã không thể dùng hai từ xanh mét để hình dung nữa rồi, Quý Phi Nhi cũng không có hứng thú nhìn thêm, trực tiếp lướt qua ông ta, đi về phía bậc thang cao cao, đi đến bên cạnh nam nhân tuyệt sắc mà vạn người đều chú ý.

Túc Ly Mị ôm eo nàng, như một đôi phu thê ân ái, Quý Phi Nhi có thể nhìn ra từ trong ánh mắt hần, hần cực kỳ hài lòng đối với lời mình vừa mới nói.

Nàng giật mình, đột nhiên tại sao nàng hiểu rõ ý nghĩ của hần như vậy?

Không ai để ý đến Nguyệt Vô Tu đang mất hết mặt mũi, nữ tử [1] không nể mặt hần thì thôi, dù sao chẳng nữa Túc Ly Mị là thân phận Đế Quân tôn quý, nhưng nữ nhi ruột thịt của hần cũng tỏ thái độ này với hần, cái gương mặt già nua kia thật sự mất hết rồi.

[1]: con rể

“Không hô là ái phi của Bồn vương, rất được lòng ta.” Túc Ly Mị thì thầm bên tai nàng, trước mặt người khác, một màn này vô cùng thân mật, cứ nghĩ rằng sau khi Nguyệt Phi Yên gả cho Đế Quân nhất định sẽ chịu mọi sự lạnh nhạt, nhưng sự thật lại ngoài dự đoán của mọi người.

Quý Phi Nhi liếc mắt: “Về sau nếu người có thể đừng dọa ta... thì ta không ngại diễn thêm vài màn nữa với người.”

“Ái phi nói như vậy thật làm Bồn vương đau lòng, Bồn vương đối với ái phi tình chân ý thiết, ân ái triền miên, tại sao có thể nói là đang diễn chứ? Nên biết, không phải ai cũng có tư cách nhìn thấy chân thân của Bồn vương.”

Nổi cả da gà rồi, tuy rằng được nam nhân đẹp như vậy tỏ tình trước mặt mọi người, cho dù trong lòng biết rõ hần đang nói dối, nhưng tim nàng không thể không chế đập mạnh, hơn nữa hần là loài rắn mà nàng sợ nhất, còn là rắn đầu đàn, nàng cảm thấy suy yếu vô lực.

Thôi, nàng không nói, càng nói càng thái quá.

Nếu Túc Ly Mị có thể đưa nàng đến nơi này, xem như chính thức công nhận thân phận Đê phi của nàng, là Đê phi duy nhất hần thừa nhận thân phận, dĩ nhiên trong lòng mọi người hình tượng Quý Phi Nhi trở nên không tầm thường rồi, đều quý trọng hành lễ, triều bái theo lễ tiết. Dù Nguyệt Vô Tu không tình nguyện đi nữa, nhưng hôm nay thân phận khác biệt, ông ta không thể trắng trợn rồi loạn quy củ như vậy.

Chờ sau khi tất cả mọi người giải tán, lần này Nguyệt Vô Tu thông minh hơn.

“Đế Quân, có thể để ta nói vài lời riêng với Đê phi, từ nhỏ nha đầu này đã bị ta làm hư rồi, tính tình có chút kiêu căng, nhất định sẽ gây ra không ít phiền toái, ta làm cha nên muốn dạy nàng một ít chuyện.”

Lập tức Quý Phi Nhi có chút khần trương, nàng không ngốc, mới vừa đắc tội ông ta, khiến ông ta mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, lát nữa ở riêng với ông ta không chừng ông ta làm gì nàng ai biết được, cho nên nàng âm thầm kéo kéo ống tay áo Túc Ly Mị, bắt chắp sợ hãi, mặc dù hần là loài rắn mà nàng sợ nhất, nhưng ở giới yêu ma ăn tươi nuốt sống này, gần như nàng chỉ có thể dựa vào hần, nàng không dám ứng phó với nhiều yêu quái như vậy.

Túc Ly Mị bất động thanh sắc: “Đây là chuyện giữa phụ tử các người, tất nhiên Bồn vương đồng ý, Lục Khởi, Lục Ý, giúp Đê phi chiêu đãi Hồ Vương thật tốt.”

“Dạ.” Hai thị nữ khom người: “Hồ Vương, mời đi bên này.”

Quý Phi Nhi biết Túc Ly Mị chỉ có thể giúp nàng đến đây, chuyện này không thể trực tiếp cự tuyệt, dù sao thân thể này có quan hệ cha con với Hồ Vương.

Nếu nàng muốn sinh tồn, nhất định phải mượn thân phận Nguyệt Phi Yên này, nếu có sơ hở, khiến tất cả mọi người hoài nghi nàng không phải Nguyệt Phi Yên, đoán chừng mạng nhỏ của nàng sẽ khó bảo toàn rồi. Mặc dù nàng hơi lơ mơ, nhưng đối mặt với vấn đề sống chết, luôn trở nên đặc biệt sáng suốt.

Có Lục Khởi và Lục Ý ở đây, chắc hẳn Nguyệt Vô Tu cũng không dám làm gì nàng, vì hai người các nàng chính là ánh mắt của Túc Ly Mị.

.....

Dĩ nhiên lão hồ ly thông minh sẽ hiểu đạo lý này, cho nên không cho Lục Khởi và Lục Ý đi vào, bảo các nàng canh giữ ở cửa, nếu có sự tình gì sẽ kêu các nàng đi vào, mặc dù Quý Phi Nhi có chút chần chừ, nhưng suy nghĩ một chút mình là Đế phi, ông ta sẽ không dám mạnh động đâu.

Sau khi cửa đóng lại, rốt cuộc ông ta đã lộ ra bộ mặt thật.

“Phi Yên, tốt nhất ngươi nên nói cho vị phụ [2] rõ đã xảy ra chuyện gì, nuôi ngươi nhiều năm, ngươi hồi báo vị phụ như vậy hay sao?”

[2]: cha

“Phụ vương, chúng ta là phụ tử một lòng, làm sao người có thể hiểu lầm nữ nhi như vậy?” Quý Phi Nhi nở nụ cười, nghĩ xem nên bù lại sai sót khi nãy của mình như thế nào, hiện tại nàng chỉ có thể dựa vào bản thân, trước tiên khiến ông ta tín nhiệm quan trọng hơn, tương lai nếu nàng cãi nhau với Túc Ly Mị, có thể tìm cho bản thân một đường ra nha.

“À. Bôn vương gả ngươi cho Túc Ly Mị, là vì đế ngươi cũng cố địa vị ở Đế Cung, thuận tiện lung lạc lòng người, đến lúc đó trong ứng ngoại hợp, một ngày nào đó, Bôn vương sẽ trở thành vương của cả giới yêu ma này.”

Mặc dù Quý Phi Nhi không thuộc về giới yêu ma, nhưng biết cái gì gọi là mưu triều soán vị, thì ra mục đích của hắn là vị trí Đế Quân, cũng chính là địa vị hiện tại của phu quân nàng.

Trong lòng nàng âm thầm có chút kinh sợ, mặc dù ở cùng Túc Ly Mị không được vài ngày, nhưng nàng có thể cảm giác hắn là một người vô cùng thông minh, nếu có người âm mưu dưới mắt hắn làm sao hắn có thể hoàn toàn không biết chứ, lúc trước tán gẫu với Lục Khởi và Lục Ý trong lúc trang điểm, các nàng đã nói trước đây công tích của Đế Quân rất vĩ đại, thậm chí ngay cả Tiên giới cũng không dám đụng vào.

Vậy, dưới tình huống này, Nguyệt Phi Yên gả vào Đế Cung, một nữ nhân có động cơ không thuần khiết ở bên cạnh như vậy, sao Túc Ly Mị có thể thật lòng đối đãi với nàng ta chứ?

Nhớ khi bản thân tỉnh lại đã bám vào người Nguyệt Phi Yên, vậy trước khi nàng đến đây thì sao? Rốt cuộc chủ nhân của thân thể này thế nào rồi? Chẳng lẽ chết rồi sao? Cái chết của nàng ta có phải liên quan đến Túc Ly Mị hay không?

Trong lòng nàng đồ mồ hôi lạnh, nghĩ đến nụ cười mê hoặc lòng người của Túc Ly Mị, mang theo tia tà khí và hơi thở nguy hiểm, càng cảm giác trước đây bản thân tin tưởng và lệ thuộc vào hắn như vậy thật sự đã sai lầm rồi, hiện tại thân phận của bản thân là Nguyệt Phi Yên, không biết sẽ bị hắn tính kế thế nào đây.

Cho nên, có phải bây giờ nàng nên phản bội hay không?

“Phụ vương, làm sao người có thể hiểu lầm nữ nhi, con làm như vậy cũng vì nghiệp lớn của Hồ Tộc chúng ta, người biết đó, bây giờ Đế Quân đã đề phòng Hồ Tộc chúng ta hơn rồi, con nhất định phải giả vờ lạnh nhạt với người, mới có thể khiến hắn loại trừ phòng bị, chỉ có lấy được tín nhiệm của hắn, con mới có thể tạo uy tín trong Đế Cung, lung lạc lòng người.”

Giải thích như vậy, vừa rồi thái độ lạnh nhạt của nàng trên đại diện đối với ông ta liền trở nên hợp lý, Quý Phi Nhi cũng bội phục bản thân ra quyết định thật nhanh có thể có năng lực phản ứng tốt như vậy.

Mặc kệ Túc Ly Mị hay Nguyệt Vô Tu, bây giờ nàng đều không thể dễ dàng đắc tội, cả hai bên đều thuận lợi sẽ tốt hơn.

“Hoá ra là như vậy, xem ra là vị phụ hiểu lầm, con làm rất tốt!” Hiển nhiên Nguyệt Vô Tu công nhận cách làm này của nàng: “Phi Yên, cha biết con thích Túc Ly Mị, nhưng hắn không phải là một cây đèn đã cạn dầu, sẽ không thật lòng với con, tạm thời con cố chịu một chút, chờ ngày nào đó cha trở thành chúa tể giới yêu ma, đừng nói một Túc Ly Mị, muốn nam nhân như thế nào cha cũng có thể giúp ngươi có được.”

Nụ cười Quý Phi Nhi có chút cổ quái, trời ơi, làm như nàng thiếu nam nhân đến đói khát vậy, rốt cuộc trước đây công chúa Hồ Tộc này có bao nhiêu tình yêu vậy?

Nàng nhu thuận gật đầu: “Dạ, nữ nhi đã biết.”

“Con có thể suy nghĩ như vậy là tốt nhất, con là công chúa Hồ Tộc, trách nhiệm trọng đại, tất cả vinh dự của Hồ Tộc đều đặt trên người con.”

Thanh danh của Nguyệt Phi Yên ở giới yêu ma không tốt đẹp gì, phóng đảng dâm loạn, thấy nam nhân liền hận không thể trực tiếp nhào qua, trở thành trò cười của mọi người là đối tượng châm chọc lúc trà dư tửu hậu, cho nên lúc đầu Nguyệt Vô Tu rất không chào đón nữ nhi này, thậm chí cảm thấy nàng là nỗi hổ thẹn của Hồ Tộc.

Kể từ lần nàng gặp được Túc Ly Mị, bị phong thái tuyệt thế của hắn hấp dẫn, từ đó liền mê muội đến phát điên, muốn gả cho hắn bằng bất kỳ giá nào,

Nguyệt Vô Tu xem Túc Ly Mị là kẻ địch, làm sao có thể đồng ý, nhưng nghĩ lại, con gái của mình trở thành Đế phi cũng có chỗ tốt, còn có thể giúp ông ta thăm dò tin tức cực kỳ bí mật trong Đế Cung.

Quý Phi Nhi đến gần một bước, nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân, pháp lực của Túc Ly Mị cao cường, người có lòng tin có thể thắng hắn không?”

Nghĩ đến nam nhân kia tàn ra khí thế cường đại, nàng không khỏi có chút khiếp đảm, pháp lực không cao có thể lên làm Đế Quân sao, ngộ nhờ nàng giúp Nguyệt Vô Tu, đến lúc đó ông ta thua, vậy chẳng phải bản thân trở thành đồng đảng, hay cứ hỏi rõ ràng thêm chút nữa.

“Công lực của Túc Ly Mị, chỉ có Mặc Uyên thượng thân trên Tiên giới và Đế Quân giới U Minh có thể chống lại, từ trước đến giờ giới yêu ma và giới U Minh quan hệ rất tốt, tính tình Mặc Uyên lại đăm bạc thanh cao, rất ít hỏi đến chuyện Tam giới, cho nên vẫn chưa có ai có thể chống chọi.”

Ôi mẹ nó, nếu hắn lợi hại như vậy, vậy còn dám đối nghịch với hắn, không muốn sống nữa à?

Ngay sau đó lời nói của Nguyệt Vô Tu xoay chuyển: “Sách lược này Bôn vương nghĩ đã lâu, chuyện này, cũng chỉ có Phi nhi con mới có thể giúp được cha thôi.”

“Con?” Quý Phi Nhi tròn to hai mắt, đùa gì thế?

Nàng chỉ là loài người mọn xác hoàn hồn nhỏ bé, xem như pháp lực Nguyệt Phi Yên cao cường nàng cũng không biết dùng đâu, cho dù sẽ dùng, để nàng đối kháng với Túc Ly Mị không phải là lấy trứng chọi đá à, nàng không làm chuyện để bản thân đi chịu chết đâu.

“Đúng, đây là huyết thanh kịch độc vì phụ phái người liều chết thu thập từ đáy cốc U Minh, vô sắc vô vị, sẽ không để người phát hiện, chỉ cần mỗi ngày con rắc nó vào thức ăn của Túc Ly Mị, sau này hắn sẽ không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta nữa rồi.”

Nghe ông ta nói đơn giản thoải mái như vậy, nhưng Quý Phi Nhi không ngốc, nếu thật sự đơn giản như thế, hắn sẽ không cần kiêng kỵ, hơn nữa ngộ nhờ chuyện này thất thủ bị người phát hiện, chẳng phải nàng sẽ chết rất thê thảm sao?

Bỏ qua nhất vạn, cho dù nàng thật đắc thủ, Túc Ly Mị vì nàng mà chết, ai biết trong lòng Nguyệt Vô Tu này lại nảy sinh cái quỷ gì nữa, vì đạt được mục đích ngay cả nữ nhi ruột thịt của bản thân cũng không bỏ qua, nàng có thể tin tưởng ông ta sao?

Quý Phi Nhi nhìn chăm chăm bình nhỏ trong tay Nguyệt Vô Tu, chậm chạp không dám đưa tay ra lấy, sự do dự của nàng, rõ ràng khiến Nguyệt Vô Tu không vui, giận tái mặt.

“Phi Yên, ngươi cần phải làm chuyện này, đây là trách nhiệm của ngươi. Chẳng lẽ bây giờ trong lòng ngươi vẫn ảo tưởng đối với Túc Ly Mị sao? Đừng có nằm mơ nữa, nếu hắn thật sự thích ngươi thì trước đây đã không lấy nhiều nữ nhân như vậy rồi, hậu cung giai lệ ba ngàn, dù ngươi là công chúa Hồ Tộc, hắn cũng sẽ không thể thích ngươi, hắn không chết, người chết chính là chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Mưu Kế Của Hồ Vương

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Chỉ cần có thể ép nó làm việc cho mình, hạnh phúc của nữ nhi đâu là gì, hy sinh nữ nhi cũng đâu là cái giá gì, nữ nhi có thể sống lại, nhưng ông ta không muốn đợi cái ngày ngồi lên ngôi vị Đế Quân lâu thêm nữa.

Quý Phi Nhi bị khuôn mặt âm trầm của ông ta dọa cho sợ run lên, vội vàng đưa tay ra nhận bình, đây chỉ là hành động theo bản năng mà thôi, cũng không có nghĩa là nàng đồng ý làm việc giúp ông ta.

"Vậy mới đúng, ngươi là Đế phi, làm chuyện này tương đối dễ dàng, chỉ cần mỗi ngày ngươi cho một giọt U Minh Hoa này vào đồ ăn của Túc Ly Mị là được, độc tố sẽ từ từ ngấm vào trong cơ thể hắn, từng bước ăn mòn công lực của hắn, một tháng sau hắn sẽ mất hết pháp lực. Vô Thượng Ma Công của Bôn vương cũng sắp luyện thành, đến lúc đó dù là Thương Mặc Tuyệt cũng không ngăn cản được ta, ha ha ha ha."

Chẳng qua ông ta lại không giải thích, một khi Túc Ly Mị xảy ra chuyện gì, người đầu tiên bị nghi ngờ chính là Nguyệt Phi Yên, đến lúc đó mạng của nàng nhất định không giữ được, chỉ là chuyện này có quan hệ gì tới ông ta, chỉ cần ông ta có thể trở thành Đế Quân, ai cũng có thể hy sinh.

Sau thời gian một chén trà, Quý Phi Nhi và Nguyệt Vô Tu lần lượt ra khỏi phòng, Lục Khởi và Lục Ý vẫn luôn đứng chờ ở bên ngoài.

Cứ nghĩ rằng có thể nghe được một chút tin tức có giá trị, nhưng không khí trong phòng vẫn hết sức bình tĩnh, hai người nói chuyện đều nhỏ giọng, đứng bên ngoài căn bản không nghe được gì.

Nguyệt Vô Tu bày ra bộ dáng cha hiền, trước mặt Lục Khởi và Lục Ý, hòa ái nói: "Các ngươi chính là thị nữ của Phi Yên đúng không, sau này nữ nhi

bảo bối của Bốn vương đánh phiền các người chăm sóc."

"Hồ Vương nói quá lời rồi, chăm sóc Đế phi nương nương là phận sự của nô tỳ." Hai thị nữ khom mình hành lễ.

Nguyệt Vô Tu nhìn về phía Phi Yên, vỗ vỗ vai nàng, về mặt sâu xa. "Gà cho người ta rồi thì sau này không thể tùy hứng giống như trước nữa, phải hầu hạ Đế quân cho tốt, chia sẻ ưu phiền giúp Đế quân."

"Dạ, phụ vương!" Quý Phi Nhi gật đầu, bàn tay trong tay áo nắm chặt cái bình nhỏ.

"Được rồi, Hồ Tộc còn rất nhiều chuyện cần xử lý, cha đi về trước!" Cuối cùng vẫn còn nhìn Quý Phi Nhi một cái, ánh mắt kia rõ ràng là nói cho nàng biết, ra tay nhanh một chút, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Ánh mắt Quý Phi Nhi đầy phức tạp, hình như nàng cảm thấy muốn giữ mạng nhỏ của mình cũng trở thành một vấn đề hết sức khó khăn, bây giờ nàng phải làm gì?

"Nương nương, chúng ta trở về thôi."

Quý Phi Nhi vẫn còn trầm tư, không nghe được họ nói.

"Nương nương?" Vươn tay xua xua trước mặt nàng, rốt cuộc cũng khiến nàng hồi thần lại.

"A, sao vậy?" Nàng mãi nghĩ nên không nghe thấy họ nói gì.

"Chúng ta nhanh trở về thôi, Đế Quân đang đợi ngài ở tầng điện, nói là có chuyện tìm ngài."

Nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp của Túc Ly Mị, trong lòng lại run lên, Nguyệt Vô Tu nói không sai, nhờ Túc Ly Mị hạn Hồ Tộc thấu xương, chẳng lẽ sẽ bỏ qua công chúa Hồ Tộc là nàng ư? Cho nên, nàng thật sự phải ra tay sao?

"Hắn..... Có nói là có chuyện gì không?" Hiện tại mỗi một động tác của Túc Ly Mị nàng đều phải tỉ mỉ cân nhắc, sau đó mới hành động, sợ mình không cẩn thận sẽ vứt bỏ mạng nhỏ.

Nhớ tới thỉnh thoảng hắn lại trêu chọc, còn nói lời buồn nôn, hoặc là ái muội làm cho nàng mặt đỏ tím đập, có chút không rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì, dù sao nhất định không phải là chuyện tốt, nói không chừng lại là âm mưu nào đó.

"Chuyện của Đế Quân và nương nương, sao chúng nô tỳ biết được? Nương nương vẫn nhanh lên thì hơn."

Chuyện tiến triển còn nhanh hơn lịch trình ở hiện đại của nàng, thật là vừa rời ổ sói lại vào hang hổ, vừa mới đầu trí cùng Nguyệt Vô Tu, gạt ông ta xong, giờ lại phải đi gặp Túc Ly Mị, ai biết chờ đợi nàng là cái gì chứ?

... ..

Trường bào màu trắng kéo dài trên đất, tầng tầng lụa trắng bao lấy cơ thể thon dài, chỉ một gò má đã đẹp tới mức làm người ta nghệt thở, lần đầu tiên Quý Phi Nhi nhìn cũng cảm thấy như bị hút đi hồn phách, nếu như không phải vì biết hắn là Đế Quân của yêu ma giới, tận mắt thấy chân thân của hắn, chỉ sợ nàng sẽ cho rằng hắn là thần tiên hạ phàm.

Hình như hắn rất thích sạch sẽ, thường thay quần áo, có lúc một ngày đổi tới vài bộ, mỗi bộ đều không giống nhau, nhưng đều là màu trắng. Cũng đúng, chân thân của hắn chính là bạch xà mà, một tên yêu nghiệt, mặc áo trắng cũng có thể xuất trần như vậy, trộn lẫn được năm loại khí chất cao quý, thanh đạm, tao nhã, diễm dúa lẳng lơ, tuyệt mỹ thành một, mẫu thuẫn cực hạn rồi lại hài hòa như thế, thật là không tìm ra bất kỳ ngôn từ nào để hình dung.

Nghe được tiếng bước chân nàng tiến vào, hắn xoay người lại, gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng gọi: "Phi Nhi, tới đây."

Sự dụ hoặc của mỹ nam là khổng lồ, cho dù trong lòng Quý Phi Nhi tự cảnh báo mình vô số lần đây là một con xà yêu có thể ăn tươi nuốt sống nàng, nhưng vẫn không thể khống chế được chân mình. Wey wey wey, ngừng chờ ta! Hồn đản, sao lại không nghe lời như vậy.

Vung ống tay áo lên liền ôm nàng vào ngực, lụa trắng phiêu dật có thể gói cả người nàng lại, tim Quý Phi Nhi nhảy lên, mặt cũng đỏ rực, trước giờ nàng chưa từng thân mật với người khác phái như vậy, chớ nói chi là mỹ nam phong hoa tuyệt đại trước mắt, trái tim nhảy lên thỉnh thoảng.

"Cái đó..... Nghe Lục Khởi nói, người tìm ta có chuyện, chuyện gì hả?"

"Ừ, Bốn vương nghĩ, nàng mới tới đế đô, về sau cũng là nữ chủ nhân của nơi này, dù sao cũng nên để cho nàng làm quen một chút, vừa lúc Bốn vương rảnh rồi không có chuyện gì, liền mang ái phi ra ngoài đi dạo giải sầu một chuyến, được chứ?"

Có thể đi chơi, còn có mỹ nam theo cùng, đây là điều mà bao nhiêu người hâm mộ, dĩ nhiên Quý Phi Nhi sẽ không cự tuyệt, hơn nữa trong lòng nàng đã tính toán, cũng tốt, nghe ngóng mọi thứ ở đây, chờ sau này nàng muốn chạy trốn cũng không đi loạn như con ruồi mất đầu.

"Được, vậy người chờ ta một chút... ta thay quần áo khác." Thật ra thì nàng muốn tìm chỗ cất thật kỹ bình kịch độc Nguyệt Vô Tu đưa cho, để khỏi bị ai phát hiện.

... ..

Từ khi Quý Phi Nhi xuyên không tới giờ toàn sống trong Đế Cung không đi ra ngoài, mặc dù trong cung điện đủ hoa lệ, nhưng nàng nghĩ thế giới bên ngoài yêu ma giới nhất định cực kì âm u kinh khủng, nhưng lần này lên đường lại phát hiện ra không đúng.

Cũng không cần mang theo thị vệ, có Túc Ly Mị ở đây, ai dám động đến nàng?

Đế đô vô cùng phồn hoa, không khác gì chợ nhân gian ở cổ đại, lúc thấy Túc Ly Mị, tất cả dân chúng đều lộ ra vẻ mặt kính ngưỡng, sau đó quỳ xuống đất lễ bái, Túc Ly Mị chính là thần trong lòng bọn họ.

Quý Phi Nhi thấy một đứa bé trai đứng trong đám người, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, trốn ở phía sau mọi người tò mò nhìn bọn họ, Quý Phi Nhi rất thích trẻ con, thật hưng phấn ngoắc ngoắc tay, để cho bé tới gần.

Bé trai do dự một chút, sau đó chậm chậm bước tới, chỉ là, sau khi đứa bé đi ra Quý Phi Nhi mới phát hiện, bởi vì thằng bé còn nhỏ, chưa hoàn toàn tu luyện thành hình người, nửa người trên là người, nửa người dưới vẫn còn là một cái đuôi rắn nhỏ nhỏ.

Quý Phi Nhi liền cứng lại ở đó, nàng..... Nàng sợ rắn mà....

Bé trai đi tới bên cạnh nàng, giang hai cánh tay. "Tỷ tỷ, ôm ôm!"

Nàng khóc không ra nước mắt, nàng thật không dám! Mặc dù quả thật thằng bé rất đáng yêu, nhưng nửa người dưới là đuôi rắn khiến nàng vừa nhìn đã sợ.

Túc Ly Mị khom người bế bé lên, trong tay ngưng tụ bạch quang, dưới pháp lực hùng hậu của hắn, đuôi rắn của bé trai nhanh chóng biến mất, biến thành hai cái chân người, sau đó mới nhét bé vào ngực Quý Phi Nhi. Hắn biết, nàng sợ rắn.

Lần đầu tiên lúc Từ Huyền biết hắn là xà quân cũng rất sợ. Hắn vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng Từ Huyền từ trên người nàng, coi như là tự an ủi mình cũng tốt.

Nhìn thấy hình người của thằng bé là một bảo bảo đáng yêu tầm bốn năm tuổi, Quý Phi Nhi nhanh chóng hết sợ, ôm bé, cực kỳ thích thú. "Bảo bảo, đệ tên là gì?"

"Tỷ tỷ, người ta tên là Khinh Nặc."

"Tên rất dễ nghe, về người nhất định đệ phải tu luyện cho tốt, tương lai trở thành đại anh hùng."

Quý Phi Nhi tràn đầy tình thương của mẹ, Túc Ly Mị nhìn một màn này, khoe miệng khê cong lên, cười một tiếng khuynh thành, trong ánh mắt lại có sát khí nổi lên, hơi thoáng qua.

... ..

Trên Tiên giới ở chín tầng mây, mây trắng từng chùm, tiên khí lượn lờ, từ xa nhìn lại, đại điện Vân Tiêu khí thế nguy nga, nửa che ở trong sương mù, tạo nên vẻ thần bí.

Thay vì nói lúc Túc Ly Mị rơi vào trạng thái ngủ say, yêu ma giới nổi lên nội loạn, cảm giác ở Tiên giới lúc này không phải là?

Trận đại chiến thần ma kia đưa tới mầm tai vạ, thay đổi số mạng của bao nhiêu người, thậm chí, một ngàn năm sau, tất cả vẫn chưa kết thúc mà mới chỉ là bắt đầu.

Bình tĩnh ở Tiên giới, sau khi Mặc Uyên thượng thần ở Vị Ương Cung kết thúc bế quan, liền hoàn toàn bị đánh vỡ.

Tiên đế Đế Tị tự cho là đã đánh bại Túc Ly Mị, vô cùng hài lòng, không để ý cả Tiên giới đau buồn vì Từ Huyền chết, bắt đầu xếp đặt buổi tiệc ăn mừng, thậm chí còn rộng rãi mời tiên hữu của các giới.

Đế Tị vốn cuồng vọng, sau này càng nghiêm trọng hơn, lập ra rất nhiều tiên quy phạm vào luân thường đạo lý, vốn là Tiên giới, yêu ma giới và U Linh giới có thể hòa bình sống chung, nhưng từ khi hắn thừa kế vị trí Tiên Đế vẫn muốn xưng bá tam giới, đưa tới không ít tranh chấp.

Rất nhiều thần tiên giận mà không dám nói gì, người hắn sợ nhất chính là Mặc Uyên thượng thần, nhưng hết lần này tới lần khác Mặc Uyên chỉ thích tu luyện, thanh tâm quả dục không quan chuyện bên ngoài, cho nên ngay cả một người giúp bọn họ làm chủ cũng không có. Cho nên ngàn vạn năm nay, bọn họ một mực sống dưới sự áp bức của Đế Tị.

Mặc Uyên là tôn thần Thượng Cổ, có tư lịch (tư cách và sự từng trải) lâu năm nhất tiên giới, pháp lực cao nhất, lại cực kỳ coi thường danh lợi, vị trí tiên đế vốn không thể là ai khác ngoài hắn, nếu không phải là hắn chẳng thèm ngó tới, làm sao có thể tới lượt Đế Tị?

Nếu như thời gian có thể quay lại, hắn tuyệt đối sẽ làm chuyện bế quan này, nếu như không phải bởi vì chuyện này, hắn cũng sẽ không mất đi nàng vĩnh viễn.

... ..

Mặt mũi Đế Tị trắng bệch, lão đảo nghiêng ngả ngã xuống khỏi long ý. "Tiểu..... Tiểu Thần không biết Từ Huyền là đồ đệ của ngài, coi thường..... thất lễ nàng ấy, kính xin thượng thần trách phạt."

Lần đầu tiên Mặc Uyên luôn luôn lạnh nhạt nổi cơn giận. Thân hình lóe lên, Đế Tị chỉ cảm thấy như có một luồng lực lượng cường đại muốn đốt cháy hắn.

"Nàng đâu?" Chỉ vờn vờn hai chữ, lại có áp lực và lực chấn nhiếp vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thượng Thần Mặc Uyên Trên Tiên Giới

Editor: Gà

“Chết Chết rồi, nàng đã nhảy xuống. Tru Tiên đài, hồn phi phách tán.” Đối với Mặc Uyên, hắn ta vừa kính vừa sợ, đồng thời cũng có một tia ghen tỵ và oán hận, chỉ không dám biểu lộ ra thôi.

Một giây kế tiếp, cổ của Đế Tị đã bị chế ngự, lực đạo này, dường như muốn bẻ gãy nó.

Khi hắn bế quan ra ngoài chuyện đầu tiên chính là muốn thấy nàng, nhưng tiên đồng lại báo một tin động trời, quả thật hắn không thể tin, trước khi bế quan đồ nhi đã hứa với hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn không chạy loạn, chờ hắn ra ngoài, thế nhưng hiện tại đã hương tiêu ngọc vẫn rồi sao?

Bây giờ nghe chính miệng Đế Tị chứng thật, rốt cuộc sự phẫn nộ của hắn hoàn toàn bộc phát.

“Không. Chẳng liên quan tới tiểu thần, đều do. Túc Ly Mị làm hại.” Giây phút khẩn cấp, Tiên Đế đẩy mọi chuyện lên người của Túc Ly Mị.

Nghe ba từ đó, cả người Mặc Uyên ngẩn ra, theo bản năng buông lỏng tay, làm sao Từ Huyền có dính líu với Yêu Ma Vương, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Rốt cuộc khôi phục tự do Tiên Đế không dám chậm trễ, vội vàng nghĩ kỹ giải thích. Nói Từ Huyền tiên tử yêu Yêu Ma Vương Túc Ly Mị, nhưng hắn đi tình biệt luyến yêu nữ nhân khác, phụ lòng Từ Huyền, Từ Huyền đau lòng nên nhảy xuống Tru Tiên đài tự vẫn.

Tiên Đế xảo trá vô cùng, cho dù vậy hắn ta vẫn không quên châm ngòi mâu thuẫn giữa Túc Ly Mị và Mặc Uyên, ngàn năm trước Túc Ly Mị bị thương nặng còn có thể đã thương mười vạn thiên binh Tiên giới sau đó trốn thoát, pháp lực hắn mạnh mẽ đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn ta, trừ Mặc Uyên, không người nào có thể chống lại hắn.

Túc Ly Mị, lại là Túc Ly Mị!

Mặc dù hai người chưa từng có qua lại, thế nhưng hắn có hiểu biết một ít chuyện của Túc Ly Mị.

Hậu duệ của Thượng Cổ Thần Long, thống lĩnh cả giới yêu ma, pháp lực cao cường, trong Tam giới không người nào có thể địch lại, dù là hắn (MU), cũng chỉ có thể đánh ngang tay với hắn (TLM).

Tuy nhiên, nếu hắn là Yêu Ma Vương, không liên quan đến Tiên giới, tại sao có quan hệ với Từ Huyền.

Tiên Đế tiếp tục ti tiện nói dối: “Bởi vì Túc Ly Mị quá mức hèn hạ, cố ý đối nghịch với Tiên giới bắt Từ Huyền đi, đùa bỡn với nàng sau đó vứt bỏ, nếu không sẽ không dẫn đến bi kịch như vậy.”

Nghe được Tiên đế nói, vẻ mặt Mặc Uyên lạnh nhạt như tuyết rốt cuộc có dao động, xen lẫn ảm đạm trong đó, rõ ràng từ trong ánh mắt của hắn nhìn ra sát khí, sát khí mãnh liệt, hắn muốn róc xương lóc thịt Túc Ly Mị, trả thù cho Từ Huyền!

Bản thân Đế Tị đã đoán trước được một phần.

Ban đầu sau khi Từ Huyền chết, hắn tự biết chuyện mình làm không về vãng gì, cho nên hôm đó đã hạ lệnh cấm người ở đây nói việc này ra ngoài, người nào vi phạm sẽ đẩy vào phạm trần, trọn đời không được phi thăng, người không phục đều đẩy xuống Tru Tiên đài, dưới dâm uy [1] của Đế Tị, mọi người không dám nói thêm điều gì, càng không muốn khuấy vào vũng nước đục này.

[1]: lạm dụng uy quyền

Mặc Uyên giận dữ muốn tìm Túc Ly Mị báo thù, nhưng trải qua đại chiến Thần Ma đó Túc Ly Mị bị thương nặng, biến mất trong Tam giới, vô luận như thế nào cũng không thể tìm được hắn.

Một ngàn năm rồi, hấn vẫn không có quên mối thù này, Túc Ly Mị, Mặc Uyên ta sẽ không đội trời chung với người.

Trong lòng hấn, ẩn nhẫn dưới bề ngoài lạnh nhạt, là tình cảm nồng đậm với Từ Huyền.

Nàng là người hấn tự tay điêu khắc ra, mỗi cái lông mày đều khắc tên của Mặc Uyên hấn. Mạng của nàng do hấn cứu, tên của nàng do hấn đặt, pháp thuật nàng do hấn dạy, hấn đậm bạc cao ngạo không thu đồ đệ thế nhưng ngoại lệ thu nàng. Trên người nàng, hấn có nhiều điều không thể và không nên.

Hấn đã từng nghĩ rằng, cùng nàng tu luyện, hấn có thể khiến nàng thỏa mãn và vui vẻ chính là hạnh phúc lớn nhất, nhưng dần dần hấn phát hiện, thì ra người không thỏa mãn nhất chính là hấn.

Không muốn chỉ giữ quan hệ sư đồ với nàng nữa, cảm tình của hấn đối với nàng, đã không chỉ là tình sư đồ rồi.

Hấn đã nghĩ, sau lần bế quan cuối cùng này, nhất định sẽ nói rõ tâm ý cho nàng hiểu. Nhưng không nghĩ, lần này đi, chính là vĩnh biệt.

Lời Tiên đế nói hấn không quá tin tưởng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không tin. Thay vì thừa nhận Từ Huyền yêu Túc Ly Mị, hấn tình nguyện tin tưởng do Túc Ly Mị cưỡng ép Từ Huyền, sau đó ép nàng vào tuyệt lộ [2].

[2]: đường cùng, không có lối thoát

Áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, lạnh nhạt xuất trần, cao quý thanh u.

Nhưng không biết khi nào, thần sắc lạnh nhạt trên mặt đã xuất hiện đau thương, đứng ở Tru Tiên đài lệ khí quanh quần phía dưới, thật lâu, không nói được lời nào.

Hấn nhẹ nhàng đưa tay ra vuốt Ngọc Thạch lạnh lẽo ở Tru Tiên đài, tựa như có thể cảm giác độ ấm Từ Huyền đã lưu lại.

Tru Tiên đài trên giết thần tiên, dưới chém yêu ma, dù hấn nhảy xuống cũng không thể may mắn thoát khỏi, đừng nói là nàng, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Một hồi lâu, trong không khí lạnh lẽo truyền đến một tiếng thờ dài. Từ Huyền, cuối cùng vì sư thực sự xin lỗi nàng.

.

Lúc này giới yêu ma, là một mảnh tốt lành.

Mặc dù tỉnh lại lần nữa Túc Ly Mị phải đối mặt với tàn cục nội loạn như vậy của giới yêu ma, còn hung hăng giẫm cọt mổ Lang Quân bệ hạ làm việc bất lực, nhưng vẫn có một chút khẳng định đáng giá, hấn dẫn dắt giới yêu ma biến mất trong Tam giới, điều này làm giảm đi rất nhiều mối họa ngoại xâm.

Cho nên, Mặc Uyên gấp rút tìm Túc Ly Mị báo thù như vậy, cũng không thể tìm được, hơn nữa trừ giới yêu ma, ngoại giới hoàn toàn không biết Túc Ly Mị đã tỉnh, thật ra nguyên nhân chủ yếu là bản thân hấn quá vô danh.

Gần đây giới yêu ma nghênh đón chuyện vui, đều đang đồn sau khi Đế Quân cưới công chúa Hồ Tộc hai người ân ái vô cùng, còn có người nói, thủ đoạn của Nguyệt Phi Yên thật cao minh, có thể khiến Đế Quân vì nàng quên hết mọi thứ, có thể thấy được bản lĩnh dụ dỗ kia đến cỡ nào.

Ngày nay người biết sự tích giữa Đế Quân và Từ Huyền tiên tử đã ít lại càng ít, vạn năm trước trận Thần Ma đại chiến kia đối với rất nhiều người cũng chỉ là truyền thuyết thôi, không phải ai trong Yêu giới cũng trường sinh bất lão, một thế hệ đi qua, đến bây giờ, chỉ còn là một truyền thuyết.

Nữ nhân vật chính mới nhất trong lời đồn, chính là Nguyệt Phi Yên (Quý Phi Nhi).

.

Hồ nước to tản ra hơi nóng nghi ngút, có bốn thị nữ rải cánh hoa hồng cạnh bờ hồ, hương thơm lượn lờ, khí nóng bức người, ra ngoài đi dạo một ngày đã hơi thấm mệt, Quý Phi Nhi ăn qua loa vài ngum com sau đó muốn sớm nghỉ ngơi một chút, nhìn quanh tấm điện thấy nước tắm đã chuẩn bị xong, cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Vội vàng trút bỏ y phục lập tức nhảy vào, không có chút tao nhã và trầm tĩnh nào mà một nữ tử nên có.

Ở hiện đại nàng là ca sĩ vạn người chú ý, ngoài việc già vò già vệt trước mặt truyền thông, còn lại phát điên như thế nào, người đại diện cũng không quản được nàng.

Thân thể công chúa Hồ Tộc này thật đúng khiến người tức giận mà, đường cong chữ S lồ lõm trước sau, thật sự cả nữ nhân như nàng nhìn thấy cũng máu nóng đầy đầu, không trách được là hồ ly tinh, thật là một báu vật trời sinh.

Sau khi cảm khái một phen, nàng quay đầu nhìn Lục Ý đang an tĩnh đứng một bên rắc cánh hoa, mắt nàng chuyển động, nảy ra ý hay, có lẽ nàng có thể tiếp tục moi chút gì đó từ trong miệng nha đầu này. Dù sao chuyện bản thân mình hiểu biết vẫn quá ít.

Nhớ đến trước đây Nguyệt Vô Tu nói với nàng, nàng có chút không nén được lòng hiếu kỳ: “Có phải Túc Ly Mị còn rất nhiều nữ nhân hay không?”

Lục Ý có chút ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, gật đầu, rồi lại giải thích rất nhanh: “Thân phận Đế Quân tôn quý, nên rất nhiều cô nương muốn gả vào Đế Cung, trở thành Đế phi, nhưng nương nương không cần lo lắng, mặc dù hậu cung của Đế Quân giai lệ ba ngàn, hôm nay vẫn chỉ sủng ái một mình nương nương thôi.”

Làm ơn đi, nàng không phải quan tâm cái vấn đề này, nha đầu này có phải nghĩ nàng đang ghen hay không, làm sao nàng có thể sẽ vì một con rắn yêu mà ghen tuông chứ? Nàng còn ước hắn đi đến chỗ những nữ nhân khác không cần cứ quần lấy nàng.

“Ý của ta là, tại sao ta ở Đế Cung nhưng chưa từng thấy họ, chẳng lẽ đều ở cung điện khác, một mình ta rất nhàm chán, sau này gặp mặt không chừng còn có thể nói chuyện phiếm giải buồn, đều là tỷ muội thôi mà!” Vì sợ Lục Ý hiểu lầm, nàng cố ý tạo cho mình một hình tượng hào phóng.

Nhưng nàng làm sao biết, trước đây hình tượng Nguyệt Phi Yên hẹp hòi nhỏ mọn cả giới yêu ma đều biết, đột nhiên hiện tại trở nên hào phóng như vậy rồi sao? Dù mất trí nhớ nhưng bản tính sẽ không nên biến hóa lớn như thế chứ.

Chuyện này. Quý Phi Nhi mới đến, dĩ nhiên không thể nào biết chuyện tình của Đế Cung, càng sẽ không nghĩ tới ‘giai lệ ba ngàn’ đều đã thành vong hồn không còn tồn tại. Cho nên dĩ nhiên Lục Ý cũng không thể nói cho nàng biết chân tướng.

“Bởi vì Đế Quân sủng ái nương nương, sợ nương nương gặp các nàng thì trong lòng sẽ không thoải mái, nên chuyển những Đế Cơ kia đến nơi khác rồi, ở đây ngài không thể nào nhìn thấy các nàng đâu.”

Đối với loại giải thích này, đương nhiên Quý Phi Nhi không thể nào tin tưởng, Túc Ly Mị sẽ cưng chiều nàng, đùa à? Nếu quả thật đúng như vậy, thì trong đêm tân hôn Nguyệt Phi Yên chân chính có lẽ sẽ không phải chết rồi, nàng cũng sẽ không xui xẻo bị xuyên qua đến cái nơi yêu quái khắp chốn này.

Trong này nhất định có điều cớ quái, nhưng không cảm thấy Lục Ý sẽ lừa nàng, nàng ấy là một thị nữ nho nhỏ nhất định sẽ không biết nhiều chuyện như vậy.

Ngâm mình trong hồ nước ấm áp, nhất thời Quý Phi Nhi không có tâm tình tắm rửa.

Cho dù người nào đó nghĩ đến việc mình khó giữ được mạng nhỏ này, thời điểm có nhiều bí ẩn sâu xa, chuyện có hứng thú cũng đề không còn hứng thú nổi.

Nhắm mắt lại tựa vào cạnh hồ, trong lòng có chút phiền não, thật lâu. Không có sự cô độc nào bất lực như lúc này.

Từ lúc bắt đầu, cuộc sống của nàng là ở cô nhi viện, nghe bác viện trưởng nói, năm đó lúc phát hiện nàng vẫn chỉ là đứa bé nhỏ xíu, bị người ta vứt bỏ ở cửa cô nhi viện, sau đó được thu nhận.

Lúc mười hai tuổi bởi vì rất xinh đẹp, âm thanh dễ nghe tình cờ được Tinh Thám khám phá, bắt đầu cho nàng làm diễn viên, nhưng sau đó phát hiện nàng có tài năng âm nhạc, từ đó bước vào con đường âm nhạc, trở thành người được vô số ái mộ, công ty đại diện theo đuổi, vô số truyền thông tòa soạn báo tranh nhau đưa tin.

Những năm này, nàng hầu như đã quên mất Quý Phi Nhi thật ra là ai, chỉ khi thỉnh thoảng trở lại cô nhi viện thăm viện trưởng và bọn nhỏ, mới nhớ đến bản thân chân chính trước đây.

Quý Phi Nhi, mày nhất định phải kiên cường, vô luận gặp phải khổ cảnh gian nan đường nào, nhất định phải luôn bước tiếp.

Ở đây, nàng không có bằng hữu, cũng không có người có thể dựa vào, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân thôi.

.

Một bóng dáng thon dài đi vào phòng, Quý Phi Nhi nhắm mắt nên không phát hiện, thị nữ vừa mới chuẩn bị thông báo, nam nhân lại giơ tay lên ra hiệu không cần, bọn thị nữ đứng dậy hành lễ xong, lập tức đi ra ngoài.

Quý Phi Nhi nghĩ một hồi cảm thấy mệt mỏi, mơ màng sắp ngủ, cảm giác đột nhiên ở cổ hơi ngứa, lúc đầu nàng không để ý, nhưng dần dần cảm giác ngứa trên cổ lại lan tràn đến bả vai, umh. Bị muỗi cắn sao? Hay là bị nổi rôm rồi?

Nàng đưa tay ra, muốn gãi, đột nhiên cảm giác chạm vào vật gì đó trơn mượt, man mát lành lạnh, mềm nhũn, như là.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tiểu Bạch Xà Không Rõ Lai Lịch

Edit: Thảo My

Cả người Quý Phi Nhi giật mình một cái, mở choàng mắt, dĩ nhiên cũng thấy một "sợi dây" màu bạc trắng dính vào trên da thịt của mình.

Là sợi dây sao? Nàng kéo xuống, sau đó đặt ở trong lòng bàn tay tỉ mỉ quan sát.

Có thể bởi vì nguyên nhân quá nhỏ quá ngắn, cho nên nàng tạm thời cũng không liên tưởng đến vật gì đáng sợ.

Ban đêm ở dưới ánh đèn soi sáng, sợi dây giống như cũng phát ra ánh sáng, hiện lên sáng bóng như ngọc, xinh đẹp huyền diệu, giống như phi thúy trắng thượng hạng.

Chỉ là, trong tay cảm giác trơn mềm nói cho nàng biết, cái này cũng không có khả năng là phi thúy.

Rốt cuộc, là vật gì đây?

Đột nhiên, bản thân "sợi dây" vậy mà động!

Quý Phi Nhi hoảng sợ mở to đôi mắt, "sợi dây xinh đẹp" ở bàn tay nàng vậy mà tự động chiếm giữ thành một đoàn, hướng về nàng khạc lưỡi rắn màu đỏ nho nhỏ

.

Bên trong hồ tắm tắm điện xạ hoa, phát ra một tiếng nữ nhân thét cao vút chói tai. Tay nàng run lên, sợi dây, không đúng, là một con rắn nhỏ cứ như vậy bị nàng ném ra ngoài, thân thể nho nhỏ ngã ở trên bên cạnh hồ.

Bên trong đưa tới náo động lớn như vậy, nhưng mà thị nữ phía ngoài vẫn đứng, không có chút ý tứ đi vào dò xét, cũng biết lúc này người ở bên trong là người nào, cái này không cần thiết.

Coi như thật có chuyện gì xảy ra, cũng không đến phiên bọn họ để ý tới!

.

"Cứu mạng. Cứu mạng!" Quý Phi Nhi sợ đến trong nước không ngừng đập nước, có rắn. rắn!

Sợ đến rúc đầu vào hồ tắm, mắt nhìn chăm chăm vào thân thể nho nhỏ đã kéo ra khoảng cách với tầm mắt. Nàng từ khoảng cách này nhìn, đã thành một sợi dây nhỏ màu trắng rồi.

Con rắn nhỏ bị nàng bắt thành linh làm ngã như vậy, nửa ngày không nhúc nhích, thân thể Quý Phi Nhi cũng cứng nhìn hồi lâu, nó. Không phải bị nàng làm ngã chết chứ? Bằng không tại sao bất động?

Nhất thời trong lòng có chút áy náy, mặc dù nàng rất sợ rắn, cũng rất ghét rắn, nhưng mà nàng cũng chưa từng nghĩ muốn đưa nó vào chỗ chết, thế gian vạn vật mỗi sinh mạng đều rất trân quý, nàng cũng không có quyền tước đoạt đi.

Hơn nữa đừng xem nó bây giờ là một con rắn nhỏ nho, nơi này chính là yêu ma giới, tương lai nó tu luyện tốt sẽ biến thành hình người, giống như tiểu khinh nặc vậy, sau đó sẽ biến thành đại nhân vật pháp lực cao cường, tốt nhất là vượt qua Túc Ly Mị.

Nó nhỏ như vậy liền chết, vậy người nhà của nó nhất định sẽ rất đau lòng, ngộ nhờ trở lại trả thù mà nói, nàng không phải lại thêm một kẻ địch?

Trái nghĩ phải nghĩ, nàng lại càng phát giác mình gặp phải đại sự, trong lòng cảm giác hết sức lo lắng.

Nhìn tiểu xà không nhúc nhích, sau đó nàng từ từ đi qua, cũng không đoái hoài tới sợ hãi.

Tiểu Bạch Xà nhỏ như vậy, ở trong lòng bàn tay nàng cũng bắt quá cỡ bàn tay, là một tiểu sinh mệnh cực kỳ yếu ớt, xem bộ dáng của nó vẫn không nhúc nhích, Quý Phi Nhi có chút thương cảm, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng chọc chọc.

Tiểu Bạch Xà hình như lại có phản ứng, thân thể nho nhỏ giật giật. Đâm một lần nữa, sẽ thấy động một cái.

Quý Phi Nhi gan lớn lên, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nắm được tiểu thân thể của nó đặt ở trong lòng bàn tay mình: "Ngươi không có việc gì là tốt rồi, mới vừa ta còn tưởng rằng làm ngươi ngã chết đấy."

Tiểu Bạch Xà rướn cổ lên thân mật cọ xát tay nàng, lại đưa lưỡi rắn nhỏ ra quét qua bàn tay nàng, cảm giác ngứa. Quý Phi Nhi cười khanh khách, cũng đến hưng trí.

"Mới vừa ta còn cảm thấy ngươi rất đáng sợ, chỉ là suy nghĩ một chút cũng không cần thiết, ngươi còn nhỏ như vậy, cũng sẽ không cắn ta, càng sẽ không tổn thương ta, ta thật là chuyện bé xé ra to!"

Mặc dù nàng sợ rắn, nhưng mà đối mặt một bản Q xà loại siêu nhỏ huyền ảo, ai cũng không thể nổi lên lòng căm hận.

"Ngươi có phải mới vừa ra đời hay không, nếu không làm sao có thể nhỏ như vậy. Nhìn toàn thân ngươi trắng muốt, sau này ta gọi ngươi là Tiểu Bạch."

Tiểu Bạch Xà vui sướng ở trong lòng bàn tay nàng boi qua boi lại, một đôi mắt manh manh khả ái muốn chảy ra nước, chỉ trách bộ dáng con rắn này quá đáng yêu, đáng đáp cũng rất xinh đẹp, làm cho nàng hoàn toàn bỏ xuống phòng bị.

Cho nên nói, đây cũng là một giá trị bình nhơn (sắc đẹp) thế giới, Quý Phi Nhi sợ rắn như vậy, nhưng mà đối với Túc Ly Mị lại không hề có bất cứ năng lực chống cự gì, đối bản Q Tiểu Bạch Xà trước mắt cũng vậy.

"Người không nói chuyện ta coi như người đồng ý, Tiểu Bạch, ta ở nơi này thật cô đơn, không có bằng hữu, cũng không còn người có thể dựa vào, nếu như người cũng không có chỗ nào có thể đi thì hãy ở bên cạnh ta đi." Quý Phi Nhi không dám dễ dàng cùng người mở rộng lòng, nhưng mà Tiểu Bạch Xà trước mắt còn nhỏ như vậy, nó cũng sẽ không hiểu những chuyện này, nàng thuận tụy chỉ là muốn phát tiết một chút mà thôi.

"Tiểu Bạch, người nơi này đều thật đáng sợ, ta thật sự rất muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, gặp phải một phụ thân tính toán nữ nhi mình, cùng trượng phu tính toán thế tử mình, không có một người nào tốt, tất cả đều là đại phôi đản, về sau ta thật sự phải cẩn thận, bởi vì bọn họ một người đều không thể tin."

"Ai. Đến lúc đó nếu người còn không có tìm được người nhà vậy hãy theo ta cùng nhau rời khỏi, về sau ta sẽ chăm sóc người thật tốt." Nàng càng nhìn, càng thấy Tiểu Bạch Xà hết sức thuận mắt, cực kỳ thích người bạn nhỏ này.

"Tiểu Bạch, người chờ ta một chút, trong hồ ngâm nước da đều đã nhẵn, chờ sau khi tắm xong ta dẫn người lên trên giường chơi." Sau khi cùng nó chơi một hồi, Quý Phi Nhi đặt nó trên bờ, chuẩn bị lại lau tốt thân thể, sau đó đứng dậy đi ngủ, không biết, nàng quay người lại, con mắt màu đen của Tiểu Bạch Xà chớp mắt lướt qua một nét hồng quang thoáng hiện.

Quý Phi Nhi từ trong bồn tắm đứng dậy, cảm lấy y phục thị nữ đặt ở bên cạnh hồ khoác lên người.

Đó là một sa y bạch sắc hơi mờ, mãi đến nàng mặc lên người mới phát hiện vấn đề này, vải vóc khinh bạc căn bản không giấu được thân thể của nàng, thậm chí loại mặc này so không mặc càng thêm mê người hơn tạo thành một loại thị giác tuyệt hảo hấp dẫn.

Lục Khôi cùng Lục Ý muốn làm cái gì, cũng không biết tìm một kiện y phục bình thường vội tới nàng mặc, hoàn hảo trong phòng này căn bản cũng không có người khác, nếu không nàng đều sẽ cảm giác thẹn thùng.

Xoay người lại, nàng vừa mới chuẩn bị đi tìm Tiểu Bạch Xà, một giây kế tiếp chống lại một đôi huyết mâu nhiếp hồn đoạt phách, trực tiếp thét chói tai ra tiếng.

"A, người. Tại sao lại ở chỗ này?"

Hắn đến đây lúc nào, vậy khi nào thì tiến vào phòng?

Nàng mới vừa đang tắm, khốn kiếp, hắn rút cuộc ở nơi đó nhìn bao lâu?

Nếu như ở vạn năm trước, ánh mắt của Túc Ly Mị chính là đáng vẻ lúc đầu, có lẽ Quý Phi Nhi sẽ phát hiện ra chỗ không đúng, hai mắt hắn mơ hồ tràn đầy ánh lửa, hô hấp dần dần cũng có chút nặng nề. Rắn vốn chính là động vật dục vọng, một thân thể nữ tính thành thực mị hoặc như vậy ở trước mặt hắn, hắn không thể nào không có cảm giác .

"Người. Người muốn làm gì?" Quý Phi Nhi tri độn nửa cũng cảm thấy hơi thở nguy hiểm trước mắt, ánh mắt của hắn giống như muốn ăn thịt người, nhắc chân muốn chạy, nhưng mà chân lại giống như mọc rễ, nàng xác định nguyên nhân không phải là mình.

Sa y trong suốt hoàn toàn không che giấu được vóc người mỹ lệ của nàng, da thịt tuyết trắng tinh tế, đường cong mê người đều ở trong sa y như ẩn như hiện, thật là một yêu tinh!

Trong nháy mắt, bóng dáng áo trắng kia đã lác mình đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng gỡ một lọn tóc trên vai nàng , tản ra nhàn nhạt mùi thơm hoa hồng hơi thở ấm áp từ bên tai vang lên: "Ai phi biết bây giờ mình thật đẹp không?"

Nàng không có chút nào muốn biết, nàng cũng biết nếu mình không chạy cũng sẽ bị ăn hết, nhưng mà nàng lại không chạy được.

"Phi y dài thủy dục hà cầu."

"Cái. Có ý tứ gì?" Bầu không khí trước mắt quá nguy hiểm, nàng thử dò đi lực chú ý một phen.

"Ai phi không cần biết, nàng chỉ cần nhớ câu tiếp theo là được."

"Câu tiếp theo là cái gì?"

"Tình liên ti y nhậm quân du."

Rầm rầm, mặt Quý Phi Nhi lập tức đỏ đến tận mang tai, nàng tri độn nửa, gặp tình hình như vậy cũng có thể hiểu ý tứ hai câu thơ này.

Hắn không phải là muốn. Không, không, cái này làm sao có thể?

Không phản cảm cùng kháng cự cái kia như trong tưởng tượng, bản năng cùng lý trí lại nói nàng không thể.

Nàng còn không có chuẩn bị tốt tâm lý muốn hiến thân, nàng khóc không ra nước mắt. Hơn nữa nàng lại là người, cùng một con rắn giao phối, đây chẳng phải là xằng bậy sao?

"Ái phi, nàng thiếu Bồn vương đêm động phòng, bây giờ có phải nên bổ sung hay không?" Vành tai tinh xảo xinh xắn bị nút chặt, nàng không còn có năng lực chống đỡ mềm nhũn người xuống.

Nàng có thể đã quên, nguyên lai chủ nhân cổ thân thể là Mị Hồ ngàn năm, nhạy cảm và đa tình, nhẹ nhàng khẽ đụng, thân thể liền mềm nhũn, đây căn bản cũng không phải là chuyện nàng có thể không chế được.

Dần dần, ý thức của Quý Phi Nhi càng ngày càng yếu, người khi nào bị đưa đến trên giường, cũng hoàn toàn không biết.

Nàng đâu có biết, mình đã trúng huyễn thuật của Túc Ly Mị bày ra.

.

Nhìn nữ nhân trên giường đã lâm vào trạng thái tình dục, ánh mắt của hắc lạnh lẽo, nghĩ tới hôm nay sau khi trở về Thương Mặc Tuyết tìm hắc nói về nàng.

"Mị, sẽ không là thật yêu nữ nhân này? Vậy mà mang nàng đi đại diện tiếp nhận triều bái của chúng vương tộc, còn dám để cho nàng lên lút cùng Nguyệt Vô Tu gặp mặt, ngươi cũng không phải không biết phụ nữ (cha và con gái) bọn họ đồng lòng, một bụng tâm địa gian trá."

"Yêu nàng? Ngươi ở đây đùa gì thế, ngươi biết rõ ràng trong lòng ta chỉ có Tử Huyền, cũng không dung được người khác."

"A. Ta thật đúng là không nhìn ra, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên Tử Huyền rồi, trước còn lời thề son sắt nói muốn trở lại giết Tiên giới, vì Tử Huyền báo thù, nhưng mà bây giờ? Đây chính là lời thề của ngươi?" Tính tình Thương Mặc Tuyết nóng nảy ghê gớm, Lang Tộc là Vương tộc trời sinh tính hiếu chiến, nhất là chính mình đã từng chịu tình hình bị xâm lược và tổn hại.

Nét mặt Túc Ly Mị nhiều hơn mấy phần phức tạp, hiện tại hắc cho rằng chuyện quan trọng nhất chính là cứu Tử Huyền về, những thứ khác sau này hãy nói, dù sao cũng không chạy được. Hắc không biết mình lấy tâm tình như thế nào đợi rờn rã một ngàn năm, hắc tin tưởng lời thề Tử Huyền nói mình nhất định sẽ trở lại.

"Luu nàng lại, Bồn vương tự có dụng ý."

"Tinh ngộ đi, đừng cho ta không biết ngươi đang suy nghĩ cái gì. Nếu quả như thật là Tử Huyền trở lại, tại sao nàng không nhận thức ngươi? Mặc dù không loại bỏ nàng không phải là Nguyệt Phi Yên, nhưng chẳng cần biết nàng là ai, cũng không thể là Tử Huyền. Ngươi là người thông minh tại sao cũng có thời điểm phạm hồ đồ như vậy, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, Tru Tiên Đài một khi nháy xuống, tuyệt không khả năng sống sót, Tử Huyền đã hồn phiêu phách tán, không bao giờ có thể trở lại nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Động Sát Khí Với Nàng

Editor: Gà

Nếu từ trong miệng người khác nói ra lời này, người này nhất định sẽ trực tiếp bị Túc Ly Mị nghiền xương thành tro, nhưng Thương Mặc Tuyết là bạn thân của hắc đến mấy vạn năm, trừ cười khô, hắc không biết phải nói gì.

Thương Mặc Tuyết cũng phát hiện lời nói mình quá khích, nhắc đến Tử Huyền chỉ sợ lại đã thương trái tim của hắc, vội vàng nói sang chuyện khác: "Ngươi nói nữ nhân đó có giá trị lợi dụng, chẳng lẽ vì để nuôi một phách kia của Tử Huyền ư?"

Việc đã đến nước này, hắc chỉ muốn tìm được một người làm lý do để hắc hết hi vọng.

Trong kính Huyền Quang, chính tai hắc nghe được nàng và Nguyệt Vô Tu nói chuyện, chính mắt nhìn thấy nàng tiếp nhận bình chất lỏng chứa hoa U Minh kịch độc kia, sự thật chứng minh tất cả.

Quý Phi Nhi làm sao biết, bản thân thông minh quá sẽ bị thông minh hại, vì lần này thất sách mà khiến Túc Ly Mị động sát khí? Dẫn nàng ra ngoài đồng nghĩa là lần cuối cùng cho nàng xem một chút phong cảnh đế đô, chính là. một nói lời từ biệt của Túc Ly Mị với nàng mà thôi.

Nhìn nữ nhân nằm trên giường, sắc mặt đỏ ửng đã lâm vào ảo cảnh, đột nhiên ánh mắt hắc trở nên lạnh lùng, quanh thân tỏa khí lạnh bức người, trong tay từ từ hóa ra một hình cầu băng màu lam, bao phủ thân thể Quý Phi Nhi, bắt đầu liên tục không ngừng hấp thu gì đó.

Dần dần, thân thể Quý Phi Nhi bắt đầu co quắp, giãy giụa, nhưng vẫn không thể mắt mở ra.

Thật đau. Thật khổ sở, hồn phách bị kéo xé đau đớn, không phải lần đầu tiên nàng cảm nhận được, thân thể nhỏ nhắn co rúc lại, thân thể nàng rút cuộc hét lên: “Tiểu Bạch, cứu. Cứu ta!”

Tiểu Bạch, ở đây ta rất cô đơn, không có người thân, cũng không có bằng hữu.

Suy nghĩ của hắn trở lại ngàn năm trước, từ y nữ từ tuyệt mỹ tựa vào lòng hắn, nghịch mái tóc trắng của hắn: “Mì, tóc của chàng có màu sắc thật đẹp, xem ra về sau ta không nên gọi chàng là Mì, vẫn nên gọi Tiểu Bạch là tốt nhất.”

“Đáng chết, cái tên ngu ngốc như vậy, không được gọi, gọi nữa Bồn vương sẽ không để ý đến nàng!”

“Tiểu Bạch, đừng bỏ rơi ta...ta rất cô đơn, không có người thân, cũng không có bằng hữu, ta chỉ có chàng thôi!” Nàng ôm chặt lấy hắn, đôi mắt giáo hoạt cười đến đặc ý.

“Vậy thì tốt, chỉ cần nàng vui là được.”

Đột nhiên tay Túc Ly Mị cứng đờ, trong nháy mắt ánh sáng băng lam biến mất, không khí trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, chân mày nhíu chặt của Quý Phi Nhi từ từ giãn ra, về mặt khổ sở cũng chậm chậm bình phục.

Chỉ thiếu chút nữa, chỉ kém một chút, Quý Phi Nhi sẽ vứt bỏ mạng nhỏ của mình, hơn nữa ngay cả hồn phách cũng không còn tồn tại nữa.

Ánh mắt Túc Ly Mị phức tạp nhìn nàng, hủy bỏ phép thuật thi triển trên người nàng, khốn kiếp, Quý Phi Nhi an tĩnh rơi vào giấc ngủ say, hô hấp đều đều.

Một khắc cuối cùng kia, hắn phát hiện, hắn không xuống tay được. Có lẽ chỉ vì, trên người nàng, có quá nhiều điểm giống với Từ Huyền.

Đây cũng là nguyên nhân hắn giữ lại nàng đến giờ.

Năm đó tính tình của Từ Huyền giống hệt nàng, ranh mãnh dí dỏm, giao hoạt đáng yêu, linh hoạt thuần khiết không hiểu thế sự.

Trên thực tế, từ giây phút Nguyệt Phi Yên khởi tử hoàn sinh kia, thấy nàng mở mắt, ngoài việc hắn khiếp sợ, nhưng trong lòng có một tia kích động mừng như điên, hắn nghĩ rằng Từ Huyền đã trở lại. Hiện tại hắn không biết đến tột cùng mình có tâm tình như thế nào, cũng không cách nào xác định rốt cuộc nàng có liên quan gì đến Từ Huyền hay không, cho dù chỉ là trùng hợp, nhưng hắn không thể thuyết phục bản thân xem nhẹ được.

Thôi vậy, nể mặt Từ Huyền, tạm thời tha cho nàng một mạng.

Dĩ nhiên Quý Phi Nhi không biết, chỉ một ý niệm của hắn, thiếu chút nữa bản thân đã trải qua điều gì.

Ngân quang thoáng qua, bóng dáng áo trắng thon dài biến mất, một bạch xà nhỏ quanh quẩn bên gối nàng, trong bóng tối, một đôi mắt màu đỏ vừa quỷ dị vừa mỉa mai.

.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Quý Phi Nhi liếc mắt thấy tiểu bạch xà nằm ngủ bên gối nàng, thân thể nhỏ nhỏ co rúc lại, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh lại.

Nàng mỉm cười ngọt ngào, thật sự là một màn hết sức ấm áp.

Hình như cảm thấy có người nhìn nó, tiểu bạch xà hơi giật thân thể, hai mắt nhỏ nhỏ mở ra, nhưng không hề ửng hồng quang nữa, mà là màu đen tinh khiết. Nó lập tức trườn đến tay Quý Phi Nhi, thân mật ma sát tay nàng, tựa như xem nàng là chủ nhân.

Quý Phi Nhi ngồi dậy, ngắm nhìn bốn phía.

Ah, tối ngày hôm qua không phải nàng đang tắm sao? Hiện tại sao lại ở trên giường?

Chẳng lẽ Lục Khôi và Lục Ý thấy vẫn không có động tĩnh, đi vào thấy nàng ngủ thiếp trong bồn tắm, liền diu nàng lên giường? Trừ cái này ra, nàng thật sự không biết giải thích như thế nào.

Tối hôm qua Túc Ly Mị đã loại bỏ đoạn ký ức kia của nàng, cho nên đối với việc rơi vào huyền thuật và chuyện thiếu chút nữa mình vứt bỏ mạng nhỏ, nàng đều hoàn toàn không nhớ rõ.

Quý Phi Nhi không suy nghĩ nhiều, vén chăn lên chuẩn bị rời giường, vừa vén chăn, mặt nàng hơi đỏ lên, vì trên người nàng còn đang mặc bộ sa y trong suốt màu trắng, da thịt trắng nõn, vóc người yếu diệu ngay cả nàng nhìn thấy cũng có chút ngượng ngùng.

Kích thích này, khiến trong đầu nàng xuất hiện một ảo ảnh, hình như trong mộng cảnh, sắc mặt nàng đỏ ửng, cả người vô lực, một đôi bàn tay nóng như lửa đốt lên từng trận dục hỏa trên người nàng. Lắc đầu, trời ơi, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì thế? Không phải tối hôm qua nàng gặp mộng xuân chứ?

Chi cần vừa nghĩ đến Túc Ly Mị, nàng liền không nhìn được mặt đỏ tím đập, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Tối hôm qua, hẳn Túc Ly Mị không đến chứ? Dù sao nàng không có ấn tượng gì, thật sự quá kỳ quái rồi, nguyên nhân nhất định là do cơ thể của bản thân rồi.

.....

“Tiểu Bạch, người nhất định đói bụng rồi, lát nữa ta đưa người ra ngoài ăn gì đó nha, sao người nhỏ xíu như vậy, đang ở tuổi lớn, nhất định phải ăn nhiều một chút.” Quý Phi Nhi xuống giường, chuyện thứ nhất chính là tìm y phục, vì nàng không có hứng thú trực tiếp kêu thị nữ vào nhìn nàng lồa thể.

Nàng mở tủ treo quần áo ra, tìm một la quần màu tím, vung lên, đột nhiên một bình nhỏ màu xanh dương lặn ra, rơi xuống đất, hoàn hảo rơi trên tấm thảm dày, nếu không nhất định sẽ vỡ nát. Nhưng lúc ánh mắt Quý Phi Nhi rơi vào bình nhỏ, sắc mặt có chút tái nhợt.

Thiếu chút nữa nàng đã quên rồi, hôm qua Nguyệt Vô Tu giao bình nhỏ chứa độc dược này cho nàng, hơn nữa bắt nàng hạ độc hại Túc Ly Mị, đến lúc đó cướp lấy đại quyền của giới yêu ma. Lúc đó nàng không có ý định đồng ý, nhưng Nguyệt Vô Tu quá mức cường thế nàng cũng không thể đắc tội với ông ta, chỉ có thể tạm thời tiếp nhận, chuyện này từ từ sẽ suy nghĩ kỹ hơn.

Vốn sau khi trở về nàng muốn suy nghĩ thật kỹ chuyện này nên làm thế nào, rốt cuộc nàng nên giúp ai, hoặc bản thân có thể tìm được cơ hội chạy trốn ra ngoài không, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ, liền bị Túc Ly Mị gọi đi, sau đó dẫn nàng đến để đồ phồn hoa bên ngoài, để nàng chơi vui vẻ quên hết tất cả.

Trước khi đi, nàng lấy cơ trở về phòng thay quần áo, giấu độc dược đi. Lúc ấy nàng còn đặc biệt rối rắm, giấu ở đâu mới có thể không bị người phát hiện. Để ngăn kéo hoặc trong hộp trang điểm đều không an toàn, mỗi ngày Lục Khởi và Lục Ý đều quét tước gian phòng, phấn trang điểm và trang sức đều sẽ cẩn thận sắp xếp gọn gàng.

Duy nhất có tủ treo y phục là an toàn, trong đó đều là y phục mới chưa mặc lần nào, nhất thời sẽ không bị phát hiện. Để trong ống tay áo của một bộ y phục.

Nàng giấu kỹ thật, thiếu chút nữa ngay cả mình cũng quên luôn.

Sau khi bình nhỏ lặn vài vòng trên mặt đất vừa đứng lặn đến chân nàng, do dự một chút, nàng khom lưng nhặt nó lên. Nàng không biết, thời điểm tiểu bạch xà nằm trên vai nàng thấy một màn như vậy thì ánh mắt có chút thâm trầm.

Quý Phi Nhi nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu Bạch, làm sao bây giờ, dường như ta đang gặp phải vấn đề khó khăn.”

“Ta không biết người có thể nghe hiểu lời ta nói không, nhưng hiện tại ta không có ai để bày tỏ.”

“Hiện giờ. Ta thật sự không biết nên làm gì. Ta hoàn toàn không phải Nguyệt Phi Yên, tại sao cố tình muốn ta gánh chịu nỗi khổ sở của nàng ta, ta thật sự chỉ là một người phạm nhỏ bé thôi, ta không muốn chết. Nhưng mà, nếu không giúp Nguyệt Vô Tu làm việc, nhất định ông ta sẽ không bỏ qua cho ta. Rốt cuộc ta phải làm gì đây?”

Nắm thật chặt bình nhỏ trong tay, trong lòng nàng càng thêm mâu thuẫn.

Theo lời Nguyệt Vô Tu nói, muốn nàng lập tức động thủ, một khắc cũng không thể chậm trễ, một ngày sử dụng một giọt độc dược mãn tính, nên thời gian vô cùng gấp gáp, như vậy. Hôm nay nàng sẽ phải động thủ sao?

Trong lòng đang nghĩ như vậy, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Nương nương, ngài đã tỉnh rồi sao? Chúng nô tỳ đi vào thay y phục cho ngài.”

Quý Phi Nhi đang mãi suy nghĩ, bất chợt bị giật mình, ý niệm đầu tiên chính là giấu bình độc dược vào ống tay áo, sau đó nhét tiểu bạch xà vào chân.

“Được, các người vào đi!”

Lục Khởi và Lục Ý lập tức đẩy cửa đi vào, khi nhìn trong phòng chỉ có một mình nàng, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn không nói gì: “Nương nương, lát nữa có thể dùng điểm tâm rồi, chúng nô tỳ hầu hạ nương nương rửa mặt thay y phục.”

Hiện tại Quý Phi Nhi sợ nhất là việc người khác động vào y phục của nàng, vội vàng lui về phía sau: “Không cần, y phục ta sẽ tự mặc, các người giúp ta búi tóc là được rồi.”

Năng lực học tập của nàng rất mạnh, đã một lần chứng kiến họ giúp mình mặc y phục, buộc dây lưng, thắt nút, nàng đã hiểu đại khái.

“Chuyện này. Là chuyện nô tỳ nên làm, làm sao có thể làm phiền nương nương tự mình động thủ?”

“Không sao, mỗi ngày các người phải làm công việc bề bộn như vậy đã rất vất vả rồi, chuyện nhỏ như mặc y phục này tự ta cũng có thể, hơn nữa ngộ nhờ đường thành tính cách ý lại, nếu các người không ở đây, vậy chẳng phải ta sẽ không mặc y phục sao?”

Nàng nói đạo lý rõ ràng, khiến người ta không nói được, thị nữ không thể làm gì khác hơn liền gật đầu: “Dạ, nương nương.”

Quý Phi Nhi vuốt vuốt mái tóc, nghe các nàng kêu nương nương cũng cảm thấy rất chói tai, nàng là người hiện đại của thế kỷ 21, nhưng khi nhìn dáng vẻ họ chân thành bảo thủ như vậy, e là xưng hô này sẽ không thể cải chính, tạm thời bỏ qua thôi.

Mặc y phục, rửa mặt xong, kế tiếp chính là trang điểm và búi tóc, Quý Phi Nhi vốn cho rằng họ sẽ cùng giúp nàng, nhưng lại chỉ có một mình Lục Ý.

Lục Khởi chạy đến bên giường, đưa tay chuẩn bị muốn vén chăn lên, vì mỗi ngày nàng đều sắp xếp giường đệm mà!

Quý Phi Nhi thấy được tất cả từ trong gương, kêu khẽ một tiếng vừa chuẩn bị đến ngăn cản, nhưng đã quá muộn, vì Lục Khởi đã vén chăn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hạ Độc Trong Đồ Ăn Sáng

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Lục Khởi đang chải đầu cho nàng cũng giật mình. "Nương nương, sao vậy?"

Quý Phi Nhi nhìn nhìn, trên giường trống không không có gì cả, Tiểu Bạch Xà đi đâu rồi? Rõ ràng nàng mới nhét nó vào trong chăn cơ mà? Chẳng lẽ là nó thông minh, cũng sợ bị phát hiện nên núp vào chỗ khác rồi? Có lẽ là như vậy, nếu không làm sao lại đột nhiên không thấy.

Nàng yên lòng. "À, không có việc gì, ta đói bụng, nghỉ chút nữa phải ăn nhiều hơn."

Nếu là như vậy, đâu cần lớn tiếng như thế? Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ, Quý Phi Nhi xin lỗi cười cười, cũng không nói gì nhiều, ngay bản thân nàng còn thấy lý do này khó có thể chấp nhận, cho nên vội vàng nói sang chuyện khác.

"Đúng rồi, sau bữa tối ngày hôm qua, Túc Mị Ly đâu?" Nàng cũng chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng câu trả lời lại làm cho nàng thất kinh.

Về mặt Lục Ý càng có quái. "Nương nương lại nói giỡn phải không, tối hôm qua Đế Quân ở cùng một chỗ với ngài mà."

"Người nói cái gì?" Quý Phi Nhi tròn to hai mắt, điều này sao có thể?

"Nương nương quên rồi sao, ngày hôm qua lúc ngài tắm Đế Quân đã đi vào, còn để cho chúng ta không quá rầy, sau đó chúng ta liền đi ra ngoài."

"... .." Không phải chứ? Tại sao nàng không có ấn tượng.

Nàng chỉ nhớ tối ngày hôm qua gặp được Tiểu Bạch, sau đó thì sao? Xảy ra chuyện gì nữa, nàng hoàn toàn không nghĩ ra, Túc Mị Ly thật sự đi vào sao?

"Tối ngày hôm qua sau khi ta ngủ, không phải là các người đưa ta lên giường à?"

"Nương nương, ngài nói cái gì đó? Đế Quân ở bên trong, làm sao chúng ta có thể tùy tiện vào đó, vậy nhất định chính là thấy ngài ngủ thiếp đi trong bồn tắm, Đế Quân tự mình ôm ngài lên giường rồi."

Cái..... Cái gì! Lúc ấy nàng đang tắm nên cả người trần truồng, hấn..... Vậy mà hấn.....

Nghĩ đến sáng sớm tỉnh lại mình đã mặc quần áo, nàng cảm giác xấu hổ muốn chết, không lẽ quần áo cũng là do hấn mặc sao? Ông trời ơi..... Rốt cuộc trong tình huống nàng không biết gì hết đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên nghĩ đến tình cảnh mơ hồ lúc vừa mới thức dậy, khiến cho người ta mặt đỏ nhịp tim đập..... Nhưng thân thể của nàng vẫn rất bình thường, không giống như bị xâm phạm.

Cũng đúng, với thân phận của Nguyệt Phi Yên, hấn chán ghét còn không kịp, sao có thể thật sự động vào nàng. Không biết thế nào, trong lòng nàng cảm thấy có chút mất mát.

"Nương nương, đã xong rồi!"

Cùng lúc đó, Lục Khởi cũng đã quét dọn xong.

Tiếp đó, chính là đi dùng đồ ăn sáng. Quý Phi Nhi vốn là muốn mang theo Tiểu Bạch Xà cùng đi, sau khi đứng dậy, ngẩng nhìn bốn phía vẫn không thấy nó đâu, thôi, chút nữa mang ít thức ăn về đút cho nó là được.

... ..

Đồ ăn sáng cũng hết sức phong phú, đủ dinh dưỡng, món ăn đa dạng, mùi vị rất tuyệt, làm cho khẩu vị của người ta tăng lên.

Quý Phi Nhi đã sớm đói bụng, nhưng Túc Mị Ly còn chưa tới, theo quy củ, nàng chỉ có thể ngồi chờ.

Bàn tay trong tay áo nắm chặt cái bình nhỏ, ánh mắt của nàng bắt đầu nhìn loạn khắp nơi, trong phòng chỉ có một mình nàng, mấy thị nữ đều ở phòng ngoài chờ đợi, bây giờ nàng động thủ sẽ không có ai nhìn thấy.

Nàng..... Hiện tại phải động thủ sao?

Nếu như động thủ, Túc Mị Ly chết rồi, mình xuyên vào Nguyệt Phi Yên, có lẽ Nguyệt Vô Tu sẽ không thương tổn tới nữ nhi ruột thịt của mình, dù thế nào cũng có thể giữ được cái mạng nhỏ.

Không làm, trước không nói Nguyệt Vô Tu có thể bỏ qua cho mình hay không, Túc Mị Ly cũng sẽ không chứa chấp nàng, thay vì mỗi ngày phải lo lắng đề phòng, chẳng bằng đánh cuộc một lần. Hơn nữa Nguyệt Vô Tu từng nói, độc này sẽ chỉ làm Túc Mị Ly mất đi công lực, sẽ không lấy mạng hân.

Nhìn bốn bề vắng lặng, nàng nhanh tay lẹ mắt mở bình nhỏ, nhỏ một giọt nọc độc vào chén canh trước mặt, chất lỏng vô sắc vô vị nhanh chóng hòa vào nước súp, hoàn toàn không lưu lại dấu vết.

Vừa làm xong liền nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, nàng sợ tới mức lập tức thu dọn, cất bình nhỏ, sau đó liền nhìn đến một yêu nghiệt tuyệt thế đi vào cửa.

Thấy trên mặt nàng rõ ràng có vẻ kinh hoàng, Túc Mị Ly cười nhạo báng: "Thế nào, ái phi thấy Bôn vương nên kích động như thế, chẳng lẽ là thật sự quá đói bụng sao?"

Nếu như là lúc trước, Quý Phi Nhi nhất định sẽ mạnh mẽ với hân, sau đó oán giận hân tới chậm, nhưng hôm nay nàng chỉ gật đầu một cái, sau đó không nói gì.

Túc Mị Ly khẽ nhún mày. "Xảy ra chuyện gì, người nào chọc cho ái phi của Bôn vương tức giận?"

Làm ơn, nàng đâu có tức giận, rõ ràng nàng đây là trong lòng làm chuyện xấu nên chột dạ!

"Không có..... Không có!"

"Vậy xem ra là Bôn vương không đúng, đã tới chậm, khiến ái phi đói bụng, về sau trực tiếp dùng bữa là tốt rồi, không cần chờ Bôn vương."

Vậy cũng là Túc Mị Ly đối đãi đặc biệt với nàng, Lục Khởi và Lục Ý đều nói, trừ nàng, Đế Quân chưa từng tốt như vậy với người nào. Nhưng..... Nàng lại không thể không đề phòng hân.

"Cái đó..... Mau ăn nhanh!" Nhanh tiến vào chủ đề, nàng cũng dễ làm chuyện.

Vừa ngừng đầu, chống lại hai tròng mắt xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi, nhất thời trong lòng thấy chột dạ, nàng có chút không dám nhìn ánh mắt của hân, luôn cảm giác mình nghĩ gì đều bị hân nhìn thấu.

Nàng vội vã cúi đầu xuống ăn cơm, lúc trước dùng bữa nàng luôn riu rít, chưa từng yên tĩnh giống như bây giờ.

Túc Mị Ly ưu nhã ăn cơm, ánh mắt không rời khỏi nàng, hân tự nhiên là biết trong lòng nha đầu này rối rắm cái gì, đối mặt với kẻ muốn hại mình, cũng mệt hân có thể bình tĩnh như vậy.

Sau khi ăn vài miếng cơm, Quý Phi Nhi cảm giác hiện tại mình phải làm gì đó.

Nàng ngừng đầu lên, tự mình dùng thìa nhỏ múc một chén canh, sau đó nâng tới trước mặt hân.

"Đế Quân, hôm nay canh không tệ, rất ngon, ngài nếm thử một chút."

Ánh mắt Túc Mị Ly không để lại dấu vết lướt qua chén nhỏ, sau đó lại nhìn ánh mắt có chút tránh né của nàng. "Sao hôm nay ái phi gọi Bôn vương lạnh nhạt như thế?"

"A, sao cơ?"

"Lúc trước nàng không gọi thẳng tên huy của bản vương thì cũng tùy ý, sao hôm nay lại tôn kính, thật đúng là khiến Bôn vương có chút không quen."

"Là..... Vậy sao? Trước đây Phi Yên đã mạo phạm, hi vọng Đế Quân không nên tức giận."

"Không, chúng ta là phu thê, không cần đa lễ, về sau muốn thế nào thì làm thế đó, tùy ý là tốt rồi, Bôn vương vẫn ưa thích dáng vẻ trước kia của ái hơn."

... ..

Nàng có thể cho hắn ba chữ —— đồ đệ tiện không?

Nhưng không biết vì sao, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, nữ nhân chịu không nổi nhất chính là cái gì? Nam nhân sùng ái, nhất là nâng nàng trong lòng bàn tay che chở như hiện tại, biết rõ rất có thể là giả, nhưng mà nàng..... Vẫn có chút không không chế được.

Quý Phi Nhi không cười được, đôi môi giật giật lại nói ra một câu: "Còn không uống sẽ nguội mất."

"Ái phi tự mình múc canh cho Bồn vương, Bồn vương uống là được." Ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng nâng chén ngọc, động tác cực kỳ chậm chạp, ánh mắt Quý Phi Nhi cũng nhìn theo, trái tim bắt đầu đập loạn.

Hắn muốn uống sao? Thật sự uống?

Trông mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào mắt nàng. "Sao ái phi nhìn Bồn vương mãi vậy?"

Quý Phi Nhi sợ hết hồn, vội thu ánh mắt lại. "Bởi vì..... Bởi vì bộ dạng người rất đẹp." Mặc dù nàng nói ra lời trong lòng, là sự thật, nhưng bây giờ không phải là lúc nói về việc này.

Khuôn mặt Túc Mị Ly giãn ra, cười mỉa hoặc. "Có thể được ái phi đánh giá như thế, Bồn vương thật là vui mừng."

Không có kéo dài, cũng sẽ không do dự, lần này, hắn nâng chén, rót cuộc chuẩn bị uống.

Chén ngọc đã tiến tới bên môi nàng, lúc này, trước mắt Quý Phi Nhi đột nhiên hiện ra một màn kia. Hắn dẫn nàng đi dạo hết cả đế đô, nhìn rất nhiều cảnh đẹp, hết sức cung chiều nàng, nàng nhảy nhảy nhót nhót đi ở phía trước, hắn một tác cũng không rời đi theo phía sau, khúc mắt cong cong, đẹp không gì sánh nổi.

Nghĩ đến mình mấy ngày nay, mặc dù không biết rốt cuộc có âm mưu hay không, nhưng hắn lại chưa từng làm khó nàng, ngược lại hết sức cung chiều bao dung, hiện tại nàng lại giúp đỡ người khác hãm hại hắn, chuyện này..... Là lấy oán báo ân sao?

"Đợi chút....." Khi hắn chuẩn bị uống cạn chén canh, Quý Phi Nhi đột nhiên kêu to ra tiếng.

Túc Mị Ly dừng tay lại, nhìn về phía nàng, hình như cũng không kinh ngạc, rồi lại có ý hỏi thăm.

"Ái phi, sao vậy?"

Quý Phi Nhi mím môi, không nói lời nào đã nhào tới, đoạt lấy cái chén trong tay hắn, sau đó quăng xuống đất, lại kêu người đến, bê bát canh bị đổ thuốc kia xuống.

Một khắc cuối cùng, nàng phát hiện, nàng xuống tay không được, nàng không cách nào trơ mắt nhìn hắn uống chén canh độc này.

Mặc dù Nguyệt Vô Tu từng nói với nàng, độc U Minh Hoa này sẽ không đả thương tính mạng của hắn, nhưng dựa vào hai ngày sống chung, không sai biệt lắm nàng cũng biết Túc Mị Ly là ai, thân phận hắn cao ngạo như vậy, nếu thật sự mất hết pháp lực, mặc cho người khi dễ, chỉ sợ là sống còn khó chịu hơn chết.

Hơn nữa Nguyệt Vô Tu hận hắn thấu xương như vậy, nhất định sau này sẽ không bỏ qua hắn. Nàng..... Thật sự muốn trợ Trụ vi ngược (giúp người xấu làm điều ác) sao?

Nàng hỏi hận, cho nên mới liều mạng hất đổ chén canh, hoàn toàn không nghĩ xem làm thế sẽ có hậu quả gì.

Nguyệt Vô Tu bức bách, Túc Mị Ly trừng phạt, mặc kệ là ai, nàng đều không chịu đựng được.

"Xem ra hôm nay tâm tình ái phi thật sự là không tốt, rốt cuộc là ai chọc ái phi tức giận, cứ việc nói ra, Bồn vương thay nàng làm chủ." Cho dù chuyện đã cực kỳ rõ ràng, hiển nhiên nữ nhân này quá ngốc, từ đầu đã không diễn kịch, trong lòng nghĩ gì đều viết lên mặt, chỉ là..... Hắn cứ làm người xem cho tốt là được.

Quý Phi Nhi nhìn nam nhân vẫn nở nụ cười ôn nhu sùng nịnh như cũ, cảm thấy vô cùng chói mắt, chuyện nàng đã làm chính là suýt chút nữa cho hắn uống độc được, tại sao hắn vẫn còn giữ vẻ mặt như thế?

Lấy trí thông minh của Túc Mị Ly, không thể nào không biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Chuyện đã đến tình trạng này, cũng có một lý do danh chính ngôn thuận trừng phạt nàng, nhưng tại sao hắn lại còn không tức giận?

"Người không cần giả bộ nữa!" Quý Phi Nhi không chịu nổi, đây là một loại hành hạ trong lòng. "Người biết rõ canh có vấn đề, tại sao còn muốn uống? Người có ý muốn để cho ta áy náy sao?"

Túc Mị Ly vô tội nháy mắt. "Canh có vấn đề? Vấn đề gì, đây chính là ái phi tự mình dâng, sao Bồn vương có thể không uống? Chẳng lẽ ái phi lại muốn đùa dai với bồn vương, nói đi, bên trong bỏ bùa đất hay là sâu, nàng thật đúng là nghịch ngợm!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chân Tướng Ngàn Năm Trước

Editor: Gà

Làm sao. Hắn có thể dùng giọng điệu thoải mái như vậy để giúp nàng che giấu toàn bộ ‘tội danh’ chứ?

Vì Quý Phi Nhi đã chuẩn bị sẵn sàng cá chết lưới rách [1] nên hết sức khiếp sợ, không biết nên nói gì cho phải, nàng biết, rõ ràng hắn cố ý.

[1]: hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tận diệt

Người ta đã cho nàng một nấc thang rồi, nàng không thể làm gì khác hơn là bước xuống.

“Không có việc gì, vậy ăn cơm đi!” Hiện tại nếu muốn nàng nói ra chân tướng nàng lại thiếu chút dũng khí, tức giận ngồi xuống, vùi đầu dón sức ăn.

Trải qua chuyện này, nàng phát hiện bản thân càng ngày càng không hiểu Túc Ly Mị rồi.

Nàng đã muốn hạ độc mưu hại hắn, tại sao chẳng những hắn không vạch trần, ngược lại còn giúp đỡ nàng che đậy, điều này hoàn toàn không cần thiết mà? Hắn không phải hận Hồ Tộc thấu xương sao, thừa dịp mượn cơ hội này diệt trừ chủng ngại lớn là nàng, trong lòng hắn, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Ăn có chút gấp, nên nghẹn, Quý Phi Nhi ho kịch liệt.

Đột nhiên, một chén nước đưa đến trước mặt nàng, nàng liều mạng ôm chén nước uống ừng ực, một bàn tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng nàng, giọng nói cứng chịu quả thật có thể hòa tan người khác.

“Ăn một bữa cơm cũng có thể như vậy, không ai giành với nàng đâu, đồ ngốc.”

Quý Phi Nhi chỉ biết, giờ khắc này, cả đời này chỉ sợ nàng không thể quên. Thật lòng cũng tốt, giả vờ cũng được, nàng không không chế được bản thân, không bao giờ có thể xuống tay tổn thương hắn được nữa.

.

Đại điện Vân Tiêu xanh vàng rực rỡ, tường vân tụ tập, tiên khí lượn lờ, vốn là nơi trang nghiêm, nhưng từ bên trong mơ hồ truyền đến âm thanh hoang đường không tương xứng.

“Bệ hạ, người thật hư, không. Đừng á!”

“Tiểu yêu tinh, vừa nãy không phải nàng chủ động đến quyến rũ Bản quân, hiện tại phải tiếp nhận trừng phạt của Bản quân.” Nam nhân tà tà cười một tiếng, một tay trực tiếp khoác lên khuôn ngực đầy đặn của nữ nhân, cúi đầu gặm hôn trên làn da trắng tuyết mềm mại hồi lâu, hắn ta thích thô lỗ, như vậy mới có khoái cảm chinh phục, còn nữ nhân dưới thân, vẻ mặt say mê thâm tình, thật khiến người ta hận không được hung hăng chà đạp nàng ta.

“A. Bệ hạ, người ta. Người ta nào có á..., ta chỉ muốn nhắc nhở người một chút về chuyện tình của Tử Huyền, ai biết bệ hạ người thế nhưng.”

“Năm đó Tử Huyền không biết điều, Bản quân cho nàng vị trí Tiên hậu mà nàng không cần, vẫn dám yêu Túc Ly Mị, đáng đời nàng chết không có chỗ chôn, xem nàng khéo léo nghe lời như vậy, mới thích hợp làm nữ nhân của Bản quân nhất, hầu hạ bên cạnh Bản quân.” Đế Tị nở nụ cười bí ẩn, tay bắt đầu không an phận sờ loạn dưới thân nữ tử.

Con mồi tự động đưa đến cửa, lý nào lại không cần?

“Bệ hạ nói chuyện thật là? Nếu bệ hạ thật lòng với Mẫu Đan, Mẫu Đan nguyện ý thề chết theo bệ hạ.”

“A. Thành ý của nàng Bản quân đã sớm biết, năm đó nếu không phải nàng mật báo cho Bản quân về chuyện tình của Tử Huyền và Túc Ly Mị, chi sợ bây giờ Bản quân vẫn chẳng hay biết gì đâu. Tử Huyền kia, thật không biết điều, Bản quân coi trọng nàng muốn phong nàng làm phi tử là vinh hạnh của nàng, nàng không mang ơn thì thôi, còn dám cùng yêu ma làm bạn, không tiếc sa đọa, coi như Bản quân không chiếm được, tuyệt đối cũng sẽ khiến Túc Ly Mị hắn không có được.” Nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Tử Huyền, trong lòng hắn vẫn nhìn không được cảm thán, tất cả tiền từ trên Tiên giới gộp lên đều không bằng một cái nhăn mày một nụ cười của nàng, có nàng ở đây, Mẫu Đan là cái thá gì? Lúc ấy hắn đã muốn chiếm nàng làm của riêng, bắt đầu tìm mọi cách lấy lòng nàng, thậm chí đồng ý cho nàng tùy ý ra vào Tiên giới, nhưng nàng chẳng thèm nhìn đến, sau đó hắn mất kiên nhẫn liền phái người bắt nàng, áp giải lên giường muốn Bá Vương ngạnh thượng cung, nhưng không ngờ Tử Huyền thề sống chết không theo.

“Bệ hạ, tuy thiếp và Tử Huyền là hảo tỷ muội, cho dù như thế, khi biết nàng xem thường tiên ban, cả gan làm loạn tư thông với yêu ma, nghĩa vô phân cớ [2] quyết định vạch trần nàng, đều nói tất cả cho bệ hạ, Mẫu Đan luôn trung thành và tận tâm đối với bệ hạ.” Nữ nhân mà, ngoài gương mặt và vóc

người, nói và làm như thế nào rất quan trọng, mà nàng ta đã tu luyện đến lô hỏa thuần thanh [3].

[2]: làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước

[3]: dày công tôi luyện (trương truyên Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật...)

Ban đầu chính là dựa vào tài ăn nói, mới khiến Từ Huyền thanh thuần không rõ thế sự tin tưởng nàng ta vô điều kiện, thậm chí. bí mật quan trọng nhất cũng nói cho nàng ta biết.

Chẳng qua, đến chết Từ Huyền cũng sẽ không nghĩ đến, nàng bị chính hảo ty muội của mình phản bội đầu nhĩ?

Bên trong màn lụa nặng nề, một đôi nam nữ cả người đã xích lõa, dễ nhận thấy kỹ xảo khiêu khích của nam nhân khá cao siêu, vì đã có kinh nghiệm đùa bốn vô số hậu phi tiền tử. Còn nữ nhân càng lộ vẻ phóng đảng tùy tiện, dâm loạn không chịu nổi, thật sự đúng là một đôi gian phu dâm phụ.

“A. Chân thành của nàng Bản quân đều nhìn thấy, hiện tại nhiệm vụ chính của nàng là giúp Bản quân dập lửa, tiểu yêu tinh, xem hôm nay Bản quân thương nàng như thế nào.” Nói xong, di chuyển hạ thân một cái, nữ nhân kêu khẽ một tiếng, thoải mái nhắm chặt hai mắt, gương mặt nhuốm màu tình dục.

“A. Bệ hạ, mau a.”

Rất nhanh, nam nhân thở gấp và nữ nhân rên rỉ làm cho cả đại điện Vân Tiêu nhiễm một tầng dâm nị.

Tiên Đế là tên háo sắc, điều này mọi người đều biết. Nhưng thường ngày Mẫu Đan tiền tử đoan trang tao nhã, thế nhưng sau lưng lại quyến rũ Tiên Đế, trên giường phóng đảng không thể tả, thật khiến người ta mở rộng tâm mắt.

.

Một phen chiến đấu kịch liệt qua đi, không khí mập mờ trong màn lụa thoáng bình phục.

Một đôi nam nữ ôm nhau, mặc dù thân thể thân cận như thế, nhưng trong lòng cách nhau khá xa, chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi.

Mẫu Đan vuốt ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Đế Tị, lộ rõ ý tứ khiêu khích: “Bệ hạ, thiếp nghe nói, Mặc Uyên tôn thượng này đã giận dữ vì chuyện của Từ Huyền, thật không nghĩ đến, Từ Huyền là đồ đệ của tôn thượng, nếu như bị hãm hiếp chân tướng, chỉ sợ cả Tiên giới cũng sẽ không thể sống yên ổn, bệ hạ chuẩn bị như thế nào rồi?”

Nhắc đến Mặc Uyên, rõ ràng Tiên Đế hết sức không vui, vốn là người hãn tu đang sợ hãi kiêng kỵ, nam nhân, đều sĩ diện, không thể gặp người mà bản thân phải hạ mình. Cho dù hãn tu là Tiên Đế, nhưng hãn tu lại không thể trêu vào Mặc Uyên, chỉ cần Mặc Uyên ra tay, dù muốn mạng của hãn tu, hãn tu cũng không thể nói không.

“Không phải Bản quân đã cảnh cáo nàng, đừng nhắc lại chuyện của Từ Huyền nữa mà?”

“Bệ hạ bớt giận, Mẫu Đan đang suy nghĩ cho bệ hạ nha, lúc đầu thiếp không nghĩ đến Từ Huyền vẫn giữ lại một tay, nói cái gì ty muội, vậy mà không nói với thiếp nàng là đồ đệ của Mặc Uyên tôn thượng, kết quả khiến bây giờ bệ hạ bị làm khó, quả thật tội nàng đáng chết vạn lần!”

Trên gương mặt xinh đẹp của Mẫu Đan vô cùng oán độc, nàng thật ghen tỵ với Từ Huyền, có thể đồng thời lấy được sủng ái của ba nam nhân có địa vị tối cao —— Túc Ly Mị, Tiên Đế và Mặc Uyên.

Mẫu Đan vốn chỉ là một tiền tử Dao Trì nho nhỏ, cho dù trong lòng nàng ta có dã tâm thế nào, nhưng không cách nào hấp dẫn được chú ý của Tiên Đế, nàng ta một lòng muốn bay lên cành cây biến thành Phượng Hoàng trở thành Tiên phi, được ngàn vạn chú ý, chứ không phải chỉ sống một cách bình thường. Vì gặp được Từ Huyền, vận mạng của nàng ta đã thay đổi.

Lần đầu tiên Tiên Đế nhìn thấy Từ Huyền lập tức si mê nàng, nàng ta lập tức cố ý đến gần Từ Huyền trở thành bạn tốt của nàng, còn sử dụng khổ nhục kế khiến nàng rất tin tưởng mình không hề nghi ngờ. Nàng ta thường xuyên ở một chỗ với Từ Huyền, dĩ nhiên để Tiên Đế có thể chú ý đến nàng ta, thậm chí có một lần còn đích thân tìm nàng ta muốn nàng ta giúp nghĩ biện pháp như thế nào mới có được Từ Huyền.

Khi đó nàng ta bắt đầu ghen tỵ, tại sao trời cao bất công như thế, Mặc Uyên tôn thượng nổi danh bạc tình quả dục [4] trong tam giới, không thu đồ đệ, thế nhưng nàng lại ngoại lệ. Tuy Tiên Đế háo sắc, đùa bốn bao nhiêu tiền tử nhưng cũng sẽ không dễ dàng cho các nàng danh phận, thế nhưng vì Từ Huyền hãn tu lại trực tiếp hứa hẹn muốn lập nàng làm phi, thật khiến nàng ta ghen tỵ nổi điên.

[4]: không ham muốn

Ngay cả trong lòng hận nàng tận xương, nhưng ngoài mặt nàng ta bất động thanh sắc, tiếp tục làm hảo ty muội với nàng. Bắt đầu từ thời điểm này, nàng ta đã suy tính làm sao có thể diệt trừ Từ Huyền, trong lòng nàng ta vô cùng rõ ràng, một ngày có Từ Huyền, nàng ta vĩnh viễn sẽ không được người chú ý, Từ Huyền chính là chướng ngại vật lớn nhất, chỉ có diệt trừ nàng, nàng ta mới có thể đạt được mục đích của mình.

Cho đến ngày đó Từ Huyền nói với nàng ta một bí mật động trời.

Mẫu Đan vẫn cho rằng đi cùng với nàng, năng lực chịu đựng của bản thân đã rất mạnh mẽ, nhưng không ngờ lần đó vẫn bị khiếp sợ.

Tính tình Từ Huyền vô cùng thẳng thắn cởi mở, hồn nhiên không rõ thế sự, nên vẫn cực kỳ coi trọng nguyện vọng của tỷ muội, vì nàng ta nói một câu tò mò rốt cuộc yêu ma vương kia tướng mạo ra sao, mà có thể làm cho nàng ái mộ, thậm chí chẳng thèm ngó đến Tiên Đế, nhưng không ngờ nếu Từ Huyền đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, dẫn nàng ta đến gặp Túc Ly Mị.

Thần tiên không thể tùy tiện rời khỏi Tiên giới, nhưng Tiên Đế vì muốn lấy lòng Từ Huyền, cái gì cũng tùy nàng, nếu không nàng ta chỉ là một tiên tử nhỏ nhỏ vĩnh viễn chỉ có thể ở bầu trời này sống qua năm tháng, sao dám vọng tưởng đến chỗ khác chứ?

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ khuynh thế như vậy, rốt cuộc Mẫu Đan đã biết cái gì gọi là tìm đập nhanh.

Nàng ta chưa từng gặp nam nhân đẹp đến như thế!

Mặc Uyên tôn thượng không phải thân phận nàng ta có thể dễ dàng nhìn thấy, cho dù có thể vì quan hệ với Từ Huyền được nhìn thấy hình dáng tôn thượng, nhưng bây giờ hắn còn đang bế quan, nên vô duyên không được chính mắt nhìn thấy hắn, nhưng Túc Ly Mị, càng là thần thoại trong tam giới, dù ngưỡng mộ sùng bái hắn như thế nào cũng không dám chống lại Thiên điều, nhờ Từ Huyền, nàng ta mới có dịp chính mắt thấy được Yêu Ma Vương trong truyền thuyết.

Từ Huyền hết sức nhiệt tình giới thiệu nói Mẫu Đan là tỷ muội tốt nhất của nàng, vì vậy, Túc Ly Mị cực kỳ khách khí với nàng ta, còn đồng ý cho nàng ta tùy ý ra vào yêu ma giới. Trong lòng nàng ta hiểu, nếu không phải là Từ Huyền, mình hoàn toàn không có gì hết.

Sau khi trở về, Từ Huyền liên tục dặn dò, ngàn vạn lần không được nói cho bất luận kẻ nào, còn cam kết về sau chỉ cần nàng muốn ra ngoài sẽ dẫn theo nàng ta đi chơi. Mặc dù đây là quyền lợi riêng của Từ Huyền, bản thân nàng ta là tỷ muội tốt của Từ Huyền, thủ vệ Nam Thiên môn liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thời gian ở cùng Từ Huyền càng dài, nàng ta càng không chế không được, sau khi trở về nàng ta không hề nghĩ đến Tiên Đế nữa, trong đầu thường hiện ra gương mặt của Túc Ly Mị, càng lúc càng động tâm. Mỗi lần Từ Huyền đi, nàng ta biết nàng đi đâu, cho nên trong lòng ghen tỵ cắn răng nghiền lợi.

Rốt cuộc, nàng ta nhịn không nổi nữa, cố ý hãm hại nàng để cho nàng lộ ra một chút dấu vết, tố cáo việc này cho Tiên Đế, chuyện của Từ Huyền và Túc Ly Mị, cứ như vậy bị bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nghi Ngờ Năng Lực X Của Phu Quân Mình

Edit: Thảo My

Quý Phi Nhi thật sự không nghĩ ra Túc Ly Mị rốt cuộc muốn làm gì, tự mình buông tha hạ độc, hoặc là nói sau khi hạ độc thất bại, nàng liền có chút cam chịu rồi.

Nhìn dáng dấp hắn vừa bắt đầu cũng biết canh có vấn đề, tâm sáng như gương, chỉ là không có vạch trần nàng, nhìn biểu hiện kế tiếp của nàng thôi, suy nghĩ một chút cũng phải, mình chỉ là một nhân loại nhỏ nhoi, làm sao có thể chống lại người tu luyện yêu ma ngàn vạn năm. Nếu như Túc Ly Mị thật sự muốn nàng chết, coi như nàng cái gì cũng không làm, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thôi, hay là buông tha đi, mạng nhỏ của nàng vẫn còn treo ngược ở giữa không trung, tất cả chỉ nhìn tâm tình của Túc Ly Mị, về sau nàng ăn được uống được, có thể kiếm một ngày là một ngày đi.

.....

Quý Phi Nhi nhắc một hộp đựng thức ăn trở về phòng, nàng cũng không quên mang thức ăn cho Tiểu Bạch Xà, ở nơi Yêu Giới đáng sợ này, nàng ngược mắt không quen, không thể tin tưởng người, chỉ có cái người bạn nhỏ Tiểu Bạch.

Nhưng mà nàng lại không muốn để cho người khác biết quan hệ của nàng và Tiểu Bạch Xà, bây giờ mình tự bảo vệ bản thân cũng thành vấn đề, đến lúc đó liên lụy Tiểu Bạch Xà làm sao bây giờ, cho nên nàng chỉ nói mình muốn trở về phòng ăn, cố ý tìm lấy một cái cớ như vậy.

Sau khi vào phòng, nàng để hộp đựng thức ăn lên bàn, bắt đầu tìm Tiểu Bạch Xà khắp nơi.

Đệm giường, chăn, gầm giường, gầm bàn. Tóm lại nơi nào đều lật tung rồi, cũng không có bóng dáng Tiểu Bạch Xà.

Quý Phi Nhi có chút kỳ quái, Tiểu Bạch đi nơi nào rồi? Thời điểm Lục Khởi và Lục Ý đi vào rõ ràng nàng đặt nó vào trong chăn, nhưng mà lúc Lục Khởi sửa sang lại giường đệm vén chăn lên cũng đã mất. Lúc ấy cho rằng nó chui vào chỗ khác thì không quá để ý, nghĩ lại trở về sẽ tìm, nhưng mà bây giờ không tìm thấy!

Nàng một đầu chui vào gầm giường, suy nghĩ lại tìm một lần nữa, cũng nhưng không nghĩ, lúc này cửa phòng đã mở ra, bóng dáng bạch y thon dài quét xuống lặng yên không một tiếng động đi vào.

Y phục chỉnh tề trước khi xuất môn đã lộn xộn không chịu nổi, tóc cũng lỏng lẻo, nàng cũng căn bản không để ý đến hình tượng của mình, đợi lúc nàng từ gầm giường chui ra ngoài, đã nhếch nhác như đại hoa miêu (con mèo hoa lớn).

Mồ miêu mỉm cười vừa nhìn thấy người kia ở ngưỡng cửa mỉm cười nhìn bóng dáng của nàng, nhất thời sợ mức giậm chân: "Người người người. Người khi nào thì đi vào?"

Trời ạ, nàng rốt cuộc còn có riêng tư hay không, đi vào không biết gõ cửa sao?

"Bổn vương nhìn ái phi tìm đồ tìm thật sự vất vả, không đành lòng quá rầy, cho nên ở nơi này nhìn, hiện tại đồ đã tìm được chưa?"

Về mặt Quý Phi Nhi cảnh giác nhìn hắn, nghĩ đến ngày đó vào lúc nàng tắm rửa mất đi ý thức, sáng sớm ngày thứ hai tỉnh lại trong phòng chỉ có nàng và Tiểu Bạch, nhưng mà Lục Khôi lại nói đêm đó Túc Ly Mị ngủ ở trong phòng nàng, vậy hắn thật sự đã phát hiện?

Nói như vậy, Tiểu Bạch mất tích rất có khả năng liên quan đến hắn?

"Làm sao người biết ta đang tìm đồ?"

"Ái phi thật là đáng yêu, nàng chui vào gầm giường tìm lâu như vậy, nếu không thì đang làm gì đó?"

Quý Phi Nhi không phản bác được, nàng có vẻ như hỏi một vấn đề hết sức ngu ngốc, dứt khoát cũng không tiếp tục ngụy trang nữa.

"Chớ biết rõ còn cố hỏi, Tiểu Bạch có phải bị người bắt đi hay không? Người dù chán ghét ta thế nào cũng không thể tổn thương nó, nó còn nhỏ như vậy! Ta cảnh cáo người, nó chính là đồng loại của người, người đã là Xà Quân nên che chở con dân của người, cho nên người tuyệt đối không thể tổn thương nó!"

Mặt Túc Ly Mị biểu tình cực độ bị thương, giọng nói lại mơ hồ có chút âm lãnh: "Bây giờ ái phi là vì một con rắn chưa tu luyện đang giận đối với Bổn vương sao? Vậy nó. Thật đúng là đáng chết!"

"Người. Người đây là ý tứ gì, thật sự là người bắt Tiểu Bạch đi?" Quý Phi Nhi cũng không chế không nổi mình tức giận, mình rơi vào nhà tù cũng thôi đi, ngay cả một Tiểu Bạch Xà cũng không chịu sao?

"Thế nào? Nàng rất quan tâm nó?" Túc Ly Mị đến gần nàng, hơi thờ chừng đại lập tức bao phủ nàng trong đó.

"Không, ta không quan tâm nó, ta cùng nó không hề có một chút quan hệ, người vẫn là nhanh đặt nó lên đi!" Nếu nói như vậy có thể khiến Tiểu Bạch không có nguy hiểm tính mạng, vậy nàng cũng không sao cả.

Bây giờ hắn nhất định chính là trả thù nàng ở trong canh hạ độc thù, cho nên mới tìm Tiểu Bạch trút giận.

"Ai cho phép nàng gọi nó là Tiểu Bạch?" Huyết đồng mị hoặc của hắn trở nên có chút thâm trầm, tản ra lạnh ý rõ ràng, cùng hắn ngày thường ôn nhu như nước tựa như hai người.

Quý Phi Nhi mơ hồ có chút bất an, chậm rãi lui về phía sau: "Cái đó. Bởi vì nó màu trắng, cho nên ta liền tùy tiện lấy một cái tên, nếu như người mất hứng, cứ coi như ta chưa từng nói qua."

Chỉ là một tên thôi, hắn đến mức như vậy sao?

Bây giờ nhìn lại, Tiểu Bạch Xà có phải có quan hệ gì với hắn hay không? Cũng có khả năng này, nàng thân ở tâm điện của Túc Ly Mị, người ngoài không được tùy ý tiến vào, vậy mà Tiểu Bạch lại đột nhiên xuất hiện ở phòng của nàng, trong này tất có cổ quái.

Túc Ly Mị nhìn nàng, đáy mắt rất nhiều chủng cảm xúc đang lưu chuyển, nhớ tới ngàn năm trước, Từ Huyền cũng như vậy lấy cho hắn cái tên Tiểu Bạch này, đã thật lâu. Thật lâu không ai gọi hắn là Tiểu Bạch.

Quý Phi Nhi vẫn trừng to mắt nhìn hắn, trong lòng nghĩ vô số khả năng, cuối cùng nàng giật mình thốt lên: "Tiểu Bạch. Sẽ không phải là nhi tử của người chứ?"

Thiên, đừng trách sức tưởng tượng của nàng phong phú, thật sự càng nghĩ càng giống, hắn là màu trắng, Tiểu Bạch cũng là màu trắng, hơn nữa nhớ tới chân thân của Túc Ly Mị nếu như thu nhỏ lại N lần mà nói đại khái cũng nhỏ như bộ dáng này của Tiểu Bạch, trừ bỏ một đôi huyết đồng màu đỏ đặc biệt biến mất.

Chỉ là, nghĩ đến rất có khả năng là thật, trong lòng nàng thế lại nảy lên một loại cảm giác gọi là mất mát.

Khỏe mặt Túc Ly Mị khẽ nhúc nhích, hình như cũng bị lời nói kinh người này của nàng kích thích, nửa ngày mới nói ra được: "Bổn vương cũng không có con nối dõi."

"Không phải đi? Hậu cung người ba ngàn giai lệ, nhiều nữ nhân như vậy, vậy mà cũng không có một người sinh hài tử cho người? Sẽ không phải là chính người không được chứ?" Đầu óc Quý Phi Nhi đi thẳng về thẳng, nói chuyện cũng hoàn toàn không dùng đến não, thật sự họa tử ở miệng mà ra, trên thực tế lời này làm sao nghe thế nào mang theo một loại ý vị chua xót.

Quả nhiên, vừa dứt lời, không khí trong phòng liền đột nhiên lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Một Bức Tranh Tự Họa

Editor: Gà

Sau khi Túc Ly Mị trở về không nhìn thấy Quý Phi Nhi, lập tức đoán ra nữ nhân này nhất định lại ra ngoài chơi rồi, thật sự một khác cũng không thể ngồi yên mà. Mấy ngày nay hai người vẫn đang trong trạng thái chiến tranh lạnh, nữ nhân này thật không thức thời, cứ bám lấy hấn hỏi tung tích tiểu bạch xà, làm sao hấn có thể nói cho nàng biết tiểu bạch xà chính là do hấn biến thân, đường đường là Đế Quân yêu mà giới lại biến thành một con rắn nhỏ để tiếp cận nữ nhân, tiêu trừ phòng bị của nàng, chuyện này mà truyền đi chẳng phải sẽ trở thành trò cười trong tam giới?

Hấn rời khỏi gian phòng, đi vài bước, đến cửa thư phòng.

Nghe Lục Khởi và Lục Ý hỏi báo tin tức, mấy hôm nay nếu không có việc gì nàng sẽ vui đầu ở bên trong để vẽ tranh, hơn nữa nàng vẽ tranh không cần bút lông, chỉ kêu họ lấy một chút than củi đến.

Theo miêu tả của hai thị nữ, nàng dùng than củi đã có thể vẽ ra bức họa giống như đúc, nhìn xem thì thấy giống y hệt. Hấn nghe xong có chút hiếu kỳ, rốt cuộc trình độ vẽ tranh như thế nào mà khiến các nàng tán thưởng đến như vậy. Dù sao đang lúc rảnh rỗi, nên hấn liền đi vào dò xét.

Sống cùng với nàng, hấn càng ngày càng phát hiện trên người nha đầu này có không ít điểm kỳ quái, rất thích đi chơi, khiến cảm xúc của hấn có chút dao động.

Đẩy cửa phòng ra, hấn đi vào.

Mấy ngày nay không quản nàng, ngược lại nàng tự tìm một thế giới nhỏ. Nhìn bố cục của thư phòng này, tuy nhỏ nhưng vô cùng ấm áp tĩnh lặng.

Trên bàn cách đó không xa, vài bức tranh giấy được nghiền mực đè ép, chắc có lẽ là họa tác khiến bọn Lục Khởi nói ‘thật đáng kinh ngạc’ rồi!

Bóng dáng áo trắng từ từ đi đến, giương mắt liền nhìn thấy bức họa đầu tiên.

Đó là kiểu phác họa hiện đại, dùng mảnh than miêu tả tinh tế, từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, một đóa hoa sen lơ lửng trên mặt nước mà không ẻo lả. Màu giấy Tuyên Thành trắng trong thuần khiết, thêm vào màu đen đơn điệu, tựa như được nâng vể cho linh hồn, vô sắc thắng hữu sắc, thật đáng khen, ngay cả hấn cũng không nhịn được tán thưởng.

Không ngờ nữ nhân này cũng không tầm thường, chỉ dùng than củi bình thường mà có thể vẽ ra họa tác kinh điển như vậy, tốt hơn nhiều so với dùng thuốc màu hòa cùng tranh thủy mặc.

Hấn lấy nghiền mực ra, nhìn thêm một vài bức khác.

Thú trúc, hoa lan, phát liễu. Mãi cho đến bức cuối cùng, họa phong [1] bắt đầu biến chuyển.

[1]: cách vẽ

Mấy bức trước đều là tranh phong cảnh sơn thủy, nhưng bức cuối cùng lại họa người.

Hấn cầm lên cẩn thận nhìn, bỗng chốc sắc mặt trở nên ngưng trọng, trong mắt không thể tin, vì kích động, nên tay hấn kịch liệt run rẩy.

Chuyện này. Điều này sao có thể?

Trong tranh vẽ một nữ hài tử xinh đẹp trẻ tuổi, mặc y phục hiện đại, trang điểm hiện đại, nhưng tuyệt đối hấn sẽ không nhận làm gương mặt đó, đó là. Từ Huyền!

Góc phải phía dưới bức họa có viết chữ lưu niệm của nàng. Tranh tự họa, Quý Phi Nhi.

Tranh tự họa là có ý gì, nữ tử trong bức họa này, rõ ràng chính là Từ Huyền! Tình cảm trong lòng hấn đã rung động đến không ngôn ngữ nào có thể biểu đạt.

Hắn điên cuồng vọt ra khỏi cửa phòng, hắn muốn lập tức nhìn thấy nàng, tìm nàng hỏi rõ toàn bộ.

Mà lúc này đây, Lục Khôi và Lục Ý đã lạc mất Quý Phi Nhi vội vã chạy về, nhìn thấy hắn lập tức vội vàng hành lễ: “Đế Quân, không xong rồi, không thấy nướng nướng đâu nữa!”

“Nàng ở đâu?”

“Bọn nô tỳ đi dạo Ngự Hoa Viên với nướng nướng, nàng chạy rất nhanh, sau đó ngay cả bóng dáng đã không thấy đâu, bọn nô tỳ tìm nửa ngày cũng không thấy nàng, cho nên vội vàng trở lại bẩm báo cho Đế Quân.” Mặc dù hai người bọn họ phụng lệnh Túc Ly Mị đặc biệt hầu hạ Quý Phi Nhi, nhưng dần dần cũng trở nên thích người chủ tử này, cho nên rất lo lắng cho nàng.

Túc Ly Mị không đợi nổi nữa, ngân quang chớp lóe, đã biến mất ngay tức khắc.

.....

Thật sự trong lòng Quý Phi Nhi có vô số nghi vấn, nàng biết chủ nhân thân thể này có thân phận là công chúa Hồ Tộc, Hồ Tộc muốn làm loạn, khẳng định bọn họ xem nàng là cái đinh trong mắt, nhưng nàng đã cho Túc Ly Mị cơ hội định tội nàng rồi, thế nhưng hắn lại không vạch trần nàng, chính nàng cũng không hiểu nổi đến cùng Túc Ly Mị muốn làm gì nữa.

“Ngươi có ý gì?” Có lẽ, nàng có thể biết được một chút tin tức từ Thương Mặc Tuyết.

“Hiện tại yêu ma giới đã loạn trong giấc ngoài, vào lúc này Hồ Tộc vẫn dám bỏ đá xuống giếng, Bôn vương đã sớm muốn động thủ, vậy mà ngươi còn dám tự đưa đến cửa. Cũng tốt, nếu Mị không chịu động thủ, vậy thì Bôn vương sẽ thay mặt yêu ma giới diệt trừ gian tặc Hồ Tộc này!”

Trong tay hắn ngưng tụ lam quang, lộ rõ ánh mắt sát ý.

Quý Phi Nhi cả kinh, vội vàng kêu to: “Ngươi. Ngươi muốn làm gì? Ngươi không thể giết ta, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận.”

Trong lòng thật hối hận không thôi, sao nàng không ngây ngốc ở trong phòng chứ, tự nhiên chạy đến đụng cái xúi quẩy này, nàng không muốn chết đâu!

Nghe được nàng câu nói sau cùng, Thương Mặc Tuyết nhướng mày: “Không giết ngươi, Bôn vương mới hối hận, chết đến nơi rồi, ngươi còn muốn dùng thủ đoạn gì!”

“Ngươi muốn giết ta, thì phải cho ta một lý do chứ? Ta không nhớ rõ đã gây ra thâm cừ đại hận gì với Lang Vương ngươi, đến mức ngươi nhất định phải giết ta?”

Đúng là ngay từ đầu nàng muốn hạ độc Túc Ly Mị, nhưng cuối cùng không phải nàng không động thủ sao? Sau đó bị hắn đoán được, hắn đều không nói gì đây thôi, Lang Vương này kích động gì chứ.

“Ngươi còn cố tình không biết? Ngươi thật sự cho rằng có thể che giấu thủ đoạn hèn hạ của Hồ Tộc ngươi sao? Vậy ngươi nghĩ rằng, Bôn vương sẽ để ngươi tùy ý hạ độc Đế Quân?”

Quý Phi Nhi hiểu, chuyện hắn nói đúng là chuyện Nguyệt Vô Tu bắt nàng hạ độc Túc Ly Mị, thì ra, bọn họ đã biết hết rồi.

Nàng quá ngây thơ rồi, ở đây là yêu ma giới, bọn họ đều là yêu ma thần thông quảng đại pháp lực cao cường, không phải người phàm bình thường, dễ dàng giám sát nàng và Nguyệt Vô Tu nói chuyện, chỉ có bản thân nàng vẫn rất ngu ngốc rất ngây thơ nghĩ rằng mọi việc đều thuận lợi.

Hiện tại, cần phải nhanh chóng nói rõ lập trường của bản thân mới có thể bảo trụ cái mạng nhỏ này.

“Ngươi ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta không dự định sẽ hạ độc Đế Quân, càng không có ý muốn hại hắn!”

“Ngươi nữ nhân hèn hạ vô sỉ, hai cha con ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu, chết đã đến nơi còn dám mạnh miệng?”

Quý Phi Nhi sống lâu như vậy vẫn chưa từng bị người khác trách cứ khó nghe như lần này, cho nên nàng cũng có chút tức giận.

“Uổng cho ngươi chính là Lang Vương, quân chủ Lang giới, thậm chí ngay cả đạo lý cơ bản nhất cũng không hiểu. Nơi này là Đế Cung yêu ma giới, nếu ta có gan to hơn nữa cũng không dám ở cửa nhà dưới mắt ngươi giờ thủ đoạn, hơn nữa nếu Túc Ly Mị thật sự chết đi, ta là người thứ nhất không thoát khỏi liên quan, tuyệt đối chỉ có một con đường chết, làm sao ta có thể làm loại này hại người không lợi mình này chứ?”

Thương Mặc Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Ngươi là công chúa Hồ Tộc, đương nhiên đều vì Hồ Tộc, hy sinh một mình ngươi không tính là thiệt thòi.”

Vốn sau khi Nguyệt Phi Yên khởi tử hoàn sinh mặc dù hắn cũng nghi ngờ Nguyệt Phi Yên này không phải là Nguyệt Phi Yên ban đầu, nhưng lúc nhìn thấy nàng và Nguyệt Vô Tu tiến hành giao dịch, hắn lập tức nhận định đây chính là âm mưu của Hồ Tộc.

“Ta nghĩ ngươi đã nghe nói chuyện ta bị mất trí nhớ chứ? Sau khi tỉnh lại vào đêm động phòng hoa chúc hôm đó ta đã quên chuyện lúc trước, Túc Ly Mị, Nguyệt Không Tu và cả nơi này đối với ta mà nói đều vô cùng xa lạ, ngày đó hắn bức bách ta hạ độc Túc Ly Mị, ta trực tiếp cự tuyệt chẳng phải sẽ khiến hắn thêm hoài nghi, cho nên chỉ đành tạm thời đồng ý, rồi tính sau, chẳng qua ta dùng kế hoãn binh thôi mà!”

“Có lúc không nhất định việc người tận mắt thấy chính tai nghe được là sự thật, nói không chừng người ta cũng có nỗi khổ gì đó. Dù cho ta và Nguyệt Vô Tu thật sự là cha con, nhưng bây giờ ông ta chỉ là một người xa lạ đối với ta, ta đâu có điên mà mạo hiểm vì một người xa lạ như vậy!” Quý Phi Nhi dùng tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, nàng đã nói đến mức này, nếu gây khó khăn cho nàng nữa thì cũng hơi quá đáng.

Nghe được lời nói này của nàng, đôi mắt Thương Mặc Tuyết nheo lại, tựa hồ đang suy nghĩ tính chân thực.

Quý Phi Nhi nhìn hào quang màu xanh lam trong tay hần dần dần trở nên nhạt, cho đến khi biến mất, nhất thời trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, rốt cuộc tránh được một kiếp.

Nhưng không ngờ một giây kế tiếp, trong tay trống rỗng của hần huyền hóa ra một thanh trường kiếm màu xanh, tản ra ý lạnh âm u, mũi kiếm nhắm thẳng vào nàng.

“Thà giết làm 1000, cũng không thể bỏ qua một người, người oan khuất, nếu người oan khuất thì tìm Diêm Vương nói đi!”

Trong lòng Quý Phi Nhi cả kinh, vội vàng nhắm mắt lại, trong lòng bi thương, nàng hao hết tâm lực muốn tự vệ, cuối cùng vẫn lãng phí thời gian, nàng không muốn chết, nhưng điều này có lợi ích gì đây?

Trong lòng tràn đầy sợ hãi đối với cái chết, nhưng đau đớn trong tưởng tượng vẫn chưa đến, nàng cảm giác thân thể nhẹ bẫng, vòng eo được người ôm lấy, nàng không dám mở mắt, cả người đều khẽ run rẩy.

Cho đến khi nghe được một tiếng gầm thét tức giận, mới khiến nàng thoáng khôi phục một tia tri giác.

“Mì, người có biết người đang làm gì không?”

“Những lời này, phải là Bôn vương hỏi người mới đúng, người nghĩ người đang làm gì ái phi của bản vương?” Rõ ràng trên khuôn mặt tuấn mỹ của Túc Ly Mị chứa tức giận, dù là huynh đệ tốt của hần, hần cũng không thể tiếp nhận.

Thiếu chút nữa thôi, hoàn hảo hần kịp thời chạy đến, nếu không hần không dám tưởng tượng. Thương Mặc Tuyết thật sự hạ sát tâm, một kiếm hần chém qua, chắc chắn Quý Phi Nhi sẽ chết. Túc Ly Mị hần không biết bản thân có tâm tình gì, giống như năm đó trợ mắt nhìn Từ Huyền nhảy xuống Tru Tiên đài, khẩn trương, lo lắng, thậm chí còn có một tia đau lòng.

Năm đó hần không thể đến kịp cứu Từ Huyền, giờ đây không thể lặp lại bi kịch năm xưa.

“Ta đây đang trừ hại cho yêu ma giới, nữ nhân này không thể giữ lại, nàng phải chết!”

Quý Phi Nhi vừa mở mắt, liền nhìn thấy Túc Ly Mị gần ngay trước mắt, vừa rồi do hần cứu nàng, bây giờ nàng đang tựa vào lòng hần, nếu như không phải do hần ra tay, khẳng định nàng sẽ phải chết rồi.

Sợ hãi cộng thêm uất ức, mũi nàng cay xè, nước mắt tràn mi.

“Túc Ly Mị, làm sao giờ người mới đến, ta rất sợ, thiếu chút nữa ta sẽ không còn được gặp lại người rồi!”

Túc Ly Mị nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng nàng, an ủi nàng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Thương Mặc Tuyết.

“Bôn vương sớm đã nói với người, không được động đến nàng, Mặc Tuyết, ta hi vọng đây là lần cuối cùng.” Không định tiếp tục truy cứu, bọn họ ai cũng ngầm hiểu nhưng không nói ra.

“Tại sao người nhất định phải bảo vệ nữ nhân này, nàng là gian tế của Hồ Tộc đó, giữ nàng ở bên cạnh một ngày, sẽ đối với chúng ta nhiều hơn một phần bất lợi, nói không chừng lúc người không biết nàng đã tiết lộ bí mật của Đế Cung ra ngoài!” Thương Mặc Tuyết tức giận đến giọng chần, đôi mắt hoa đào xinh đẹp phần nộ muốn phun ra lửa.

“Nàng sẽ không làm vậy!” Mặc dù giọng nói của Túc Ly Mị chậm, nhưng có vẻ kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiếu Chút Nữa Vứt Bỏ Mạng Nhỏ

Editor: Gà

Nội tâm Quý Phi Nhi run lên, không tự chủ ngẩng đầu nhìn hần, thật sự hần tin tưởng nàng như vậy sao? Nhưng mà, thiếu chút nữa thì nàng đã thật sự động thủ đó!

Thật lòng Thương Mặc Tuyết không biết làm sao huynh đệ tốt biến thành cái dạng này, cũng không quan tâm đến Quý Phi Nhi trước mắt nữa, mỗi kiếm nhắm thẳng vào Túc Ly Mị: “Người quên Từ Huyền rồi phải không, đã yêu nữ nhân này rồi ư? Người quên chúng ta có thù với Tiên giới, quên bản thân đã từng thề sẽ báo thù cho Từ Huyền rồi sao? Hiện tại một yêu nữ Hồ Tộc đã có thể mê hoặc ngươi, Mị, ngươi thật sự khiến ta thất vọng.”

Túc Ly Mị nhìn Quý Phi Nhi thật sâu, nắm thật chặt tay nàng, nói một câu khiến bọn họ cực kỳ khiếp sợ: “Ta nghĩ ngươi nên biết, nàng không phải Nguyệt Phi Yên, ta đã chờ đợi hơn nghìn năm, nhưng chưa từng xuất hiện kỳ tích như vậy, cho dù kết quả cuối cùng như thế nào đi nữa, chỉ cần có một tia hi vọng, ta vẫn sẽ không buông tha.”

Mặc dù Quý Phi Nhi không hiểu lời nói của hắn có ý gì, nhưng câu nói “Ta biết rõ nàng thật sự không phải Nguyệt Phi Yên” cũng khiến nàng thất kinh rồi. Trời ơi, uống phỉ trong lòng nàng run sợ lâu như vậy, giả vờ mất trí nhớ, thậm chí sợ bị người hoài nghi đánh mất mạng nhỏ, thì ra hắn đã sớm biết rồi.

“Ngươi thật chấp mê bất ngộ [1]!” sắc mặt Thương Mặc Tuyết vô cùng khó nhìn, nhưng y biết, hôm nay nhất định không động vào Quý Phi Nhi được rồi, Thanh Phong kiếm biến ảo thành một vệt sáng xanh rồi biến mất.

[1]: u mê không giác ngộ

Túc Ly Mị trầm mặc không nói, nhưng Quý Phi Nhi lại nuốt không trôi khẩu khí này. Có người làm chỗ dựa, lá gan nàng cũng lớn hơn rồi.

“Người chấp mê bất ngộ là ngươi, sao một cô gái yếu đuối như ta đây có thể có uy hiếp gì đối với các ngươi, ngươi nhất định phải giết ta, ngươi không biết nam nhân đánh nữ nhân thì không tính là nam nhân sao? Cũng đúng, ngươi chính là một yêu quái không biết phân biệt phải trái, chỉ biết khi dễ nữ nhân, ta khinh thường ngươi!”

Nàng thật sự ngại thế cục không đủ loạn, Túc Ly Mị cũng không kịp che miệng của nàng, nhanh miệng đã thốt lên lời này rồi.

Sắc mặt Thương Mặc Tuyết đen hoàn toàn, chương phong cuồng đại quét qua, hắn thật sự tức giận rồi, Túc Ly Mị vung tay áo khẽ ngăn lại, hai đạo ánh sáng một trắng một xanh đụng vào nhau, chung quanh lập tức phát ra tiếng vang đất núi rung chuyển, cây cối chung quanh cũng bật gốc, nước hồ vấy ra, cả đình nghỉ mát đều muốn sụp.

Quý Phi Nhi bị dọa sợ hét lên một tiếng, mặt đất dưới chân sụp xuống, mắt thấy sắp ngã vào trong hồ, Túc Ly Mị ôm eo nhỏ của nàng bay lên trời, nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Cuối cùng khi Thương Mặc Tuyết phục hồi tinh thần từ trong hỗn loạn, nhìn Thánh Địa trước mắt vốn yên tĩnh nay đã hoàn toàn thâm trầm. Đáng chết, y khẽ nguyên rủa một tiếng, tức giận phát tay áo rồi đi.

Vì một nữ nhân mà thành cái dạng này, hắn thật sự thay đổi rồi sao? Mặc dù nữ nhân này không giống Nguyệt Phi Yên, nhưng thấy thế nào, y đều không cảm thấy nàng sẽ là Từ Huyền, y chỉ tin vào sự thật, một khi nhảy xuống Tru Tiên đài, chính là vạn kiếp bất phục, Từ Huyền, tuyệt đối không thể nào còn sống trên đời.

.....

Vốn vì chuyện của tiểu bạch xà, Quý Phi Nhi vẫn chiến tranh lạnh với Túc Ly Mị, hiện tại nàng đã quên hết mọi chuyện, ngay từ đầu đã ôm thật chặt hắn không chịu buông tay, Túc Ly Mị hết cách, không thể làm gì khác hơn một đường ôm nàng trở về phòng.

Nàng thật sự bị dọa sợ, tay nhỏ bé còn lôi kéo vạt áo trước ngực hắn, vẻ mặt chưa tỉnh hồn.

Yêu ma giới biết rõ, mặc dù Lang Vương Thương Mặc Tuyết thường ngày tác phong nhanh nhẹn, cao quý tuấn mỹ, nhưng tính tình nóng nảy, nổi con giống bảo thì ai cũng không chống đỡ nổi, Quý Phi Nhi thật không muốn sống nữa rồi.

Túc Ly Mị đặt nàng trên giường, nàng vẫn không chịu buông tay, hết cách, hắn chỉ có thể ngồi bên giường, vỗ nhẹ vai nàng.

“Không phải đã dặn nàng tốt nhất cứ ngây ngốc thôi, chớ tùy tiện chạy đi, nếu ra ngoài cũng không thể không dẫn theo thị nữ, chính nàng ham chơi cố ý bỏ rơi Lục Khởi và Lục Ý, thiếu chút nữa đã có chuyện lớn xảy ra, nếu không phải bọn Lục Khởi không tìm thấy nàng, kịp thời đến nói cho Bồn vương, bây giờ nàng sớm đã trở thành vong hồn dưới kiếm của Mặc Tuyết rồi.”

Quý Phi Nhi nhìn hắn một chút, vẫn không nói chuyện, hiển nhiên bị dọa sợ.

“Bây giờ mới biết sợ? Vừa nãy nói chuyện với Mặc Tuyết như vậy, nữ nhân này thật không khiến người ta an tâm mà!”

Hắn thật sự bất đắc dĩ, trong giọng nói nhiều hơn vài phần hoài niệm, ngàn năm trước, Từ Huyền cũng như vậy chưa bao giờ để hắn an tâm, tính cách này, thật có tám phần giống nhau.

Trong lòng hắn thật sự khẩn cấp muốn hỏi nàng chuyện bức họa, muốn biết được chân tướng, trong lòng đè nén gần như không áp chế được, nhưng nhìn dáng vẻ nàng bây giờ, lại không nhen được đau lòng vì nàng. Quả thật nàng bị dọa sợ rồi! Vừa nghĩ đến khả năng nàng có thể chính là Từ Huyền, hắn lại càng sợ sẽ tổn thương nàng.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc tâm tính Quý Phi Nhi khá hơn một chút, nhìn Túc Ly Mị trước mắt, nàng bật khóc thành tiếng.

“Ô oa, các ngươi đều là người xấu, ta không muốn chết, ta không làm gì cả vì sao nhất định phải giết ta, thật đáng sợ!”

Túc Ly Mị nhìn nàng chăm chăm: “Về sau chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa.”

Quý Phi Nhi vừa khóc vừa gào trong lòng hấn, phát tiết một lúc lâu rồi cuộc cảm xúc mới chuyển biến tốt.

Nàng ý thức được nãy giờ hấn vẫn ở cùng với mình, an ủi mình, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nàng lập tức đứng dậy, có chút lưu luyến rời khỏi ngực hấn.

“Cái đó. Cảm ơn ngươi đã cứu ta.”

“Lần sau nếu còn dám tùy hứng hồ đồ như vậy, Bồn vương sẽ không quản nàng nữa.” Về mặt hấn hơi tức giận, nếu không phải nàng tùy hứng, hôm nay một màn này sẽ không xảy ra, sẽ không quá tay với Mặc Tuyết, có thời gian vẫn nên giải thích rõ ràng cho tên kia mới thỏa.

“Ta cũng không phải cố ý mà! Ngươi không cho ta thấy Tiểu Bạch, ta ở đây không quen biết bất kỳ ai, Lục Khởi và Lục Ý cả ngày cứ đi theo ta, khiến ta không thở nổi, cho nên muốn một mình ra ngoài dạo. Ngươi yên tâm, ta biết rõ ngươi thần thông quảng đại pháp lực vô biên, ta chạy thế nào cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ngươi, cho nên ta không có ý muốn chạy, chỉ muốn yên lặng một chút, ta không biết sẽ gặp phải Lang Vương mà!”

Nàng còn dám nhắc đến Tiểu Bạch!

Nghĩ đến Tiểu Bạch, hấn cũng nhớ đến vài ngày trước đây có chút không vui, cái miệng nhỏ này của nàng, đến bây giờ vẫn không học được cái gọi là họa từ miệng mà ra, dám nói hấn không được, một ngày nào đó hấn sẽ để nàng tự thể nghiệm rốt cuộc hấn có được hay không.

Nhưng mà hấn cần phải xác nhận thân phận thật sự của nàng trước đã.

“Phạm sai lầm vẫn không biết hối cải, còn kiêu có cho bản thân, xem ra Bồn vương đã quá cưng chiều nàng rồi, mấy ngày nay cứ ở gian phòng này đóng cửa suy nghĩ đi, không có mệnh lệnh của Bồn vương, không cho phép ra ngoài!”

Không ra thì không ra, vốn nàng bị kinh sợ nên không dám ra ngoài, nếu lại gặp Lang Vương đó, mạng nhỏ nàng thật vất vả nhặt về khẳng định khó giữ được, cầu xin nàng ra ngoài nàng cũng không ra.

Lần này, nàng thức thời không tiếp tục tranh luận, hai người ở chung khó có được thời khắc an tĩnh như vậy.

Nghĩ đến cuộc đối thoại giữa hấn và Thương Mặc Tuyết, nàng do dự một chút, sau đó hỏi.

“Ngươi đã biết ngày đó ta đồng ý với Nguyệt Vô Tu sẽ hạ độc ngươi, tại sao còn muốn uống chén canh kia, nếu không phải ta ngăn cản ngươi... nói không chừng ngươi đã xảy ra chuyện.”

Túc Ly Mị ngăn ra, ngược lại không ngờ nàng sẽ thẳng thắn như thế: “Nhưng cuối cùng nàng vẫn không xuống tay.”

“Ta thật sự không hiểu nổi ngươi, Thương Mặc Tuyết đã hận ta thấu xương hận không thể giết chết ta, ngươi lại để cho một người tùy thời có thể hại người như ta ở bên ngươi, tại sao ngươi tốt với ta như vậy?” Rất nhiều nghi vấn kiềm nén quá lâu cũng sẽ rất khó chịu, thừa cơ hội này, cứ hỏi rõ thì mới tốt.

“Không có gì, ta biết rõ nàng sẽ không làm.” Hấn mở to mắt, hiển nhiên muốn trốn tránh vấn đề này.

“Còn có. Làm sao ngươi biết ta giả vờ nói mình mất trí nhớ, thật ra ta hoàn toàn không phải là Nguyệt Phi Yên chân chính?”

“Cái này rất đơn giản, Nguyệt Phi Yên đã chết, người chết không thể sống lại, cho nên nàng tuyệt đối không thể nào là Nguyệt Phi Yên. Bồn vương còn nhớ rõ, đêm động phòng hoa chúc, nàng đã từng nói, tên nàng là Quý Phi Nhi.”

Nàng có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Thật sự ta không phải Nguyệt Phi Yên, ta cũng không biết tại sao đột nhiên ta đến được đây, khi ta vừa mở mắt, đã thấy ngươi ở trước mặt ta, hơn nữa không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng ta chưa từng gặp ngươi, nhưng vẫn có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.”

Mấy ngày nay hấn đối tốt với nàng, khiến nàng lo lắng, nhưng không cách nào khống chế tim đập nhanh. Biết rõ hấn rất nguy hiểm, hơn nữa bản thân ghét nhất là xa yêu, nhưng vẫn không khống chế được trái tim của bản thân. Vì chuyện của tiểu bạch xa nên giận đối với hấn, đã vài ngày không nói chuyện, nhưng khi sống chết trước mắt, đột nhiên hấn xuất hiện cứu nàng, trái tim nàng liền hoàn toàn thất thủ.

Nhìn lên Túc Ly Mị trước mắt áo trắng tung bay, quần áo trắng như tuyết, phát ra ánh sáng màu bạc, khiến nàng mơ hồ nhớ lại hình dáng quen thuộc trong mộng, đầu lòng không nói thành lời.

Túc Ly Mị nhìn nàng chăm chăm, bỗng chốc hai mắt tỏa sáng: “Nói cho ta biết, nàng là ai, rốt cuộc nàng là ai?”

“Ta chính là Quý Phi Nhi, là một người bình thường, đến từ thế kỷ 21, ta không biết nói như vậy ngươi có hiểu hay không, nơi đó của chúng ta rất văn minh tân tiến, ta đi đến nơi này, chỉ là ngoài ý muốn thôi, nói không chừng một ngày nào đó đột nhiên ta lại trở về, cho nên ta chỉ muốn giữ lại mạng nhỏ

mà sống cho tốt, nơi này của các người ta sẽ không tham dự, cũng sẽ không hại người. . . .” Vốn nàng muốn gấp rút rời khỏi nơi này, nhưng đến bây giờ có chút không bỏ được, con người một khi có nhớ thương, thì sẽ không dễ dàng buông xuống.

Những năm nay nàng thuận buồm xuôi gió lẫn lộn trong làng giải trí, nhưng ở phương diện tình cảm vẫn cất giữ lại tâm hồn chân thành thuần khiết nhất, hiện nay tất cả chờ mong của nàng đều cho nam nhân ở trước mắt, cho dù biết rõ hắn là xà yêu mà nàng sợ nhất.

Hắn đã từng nghe nói, vạn vật trong thiên địa diễn sinh y thủy [2], một ngàn năm cánh cửa thời không ngăn cách một cái thế giới khác mở ra một lần, trừ người có cơ duyên xảo hợp, cho dù ngay cả tiên ma pháp lực cao cường như bọn hắn cũng không thể khởi động.

[2]: từ lúc bắt đầu đã rất phức tạp

Chẳng lẽ năm đó Tử Huyền không chết, tam hồn lục phách bị hút vào cánh cửa thời không, mà vừa đúng lúc đã qua ngàn năm, nàng thật sự đã trở lại.

Không thể tiếp tục che giấu tâm tình kích động trong lòng, một tay hắn ôm nàng vào lòng: “Tử Huyền, là nàng thật sao? Ta biết nàng nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, sẽ không rời khỏi ta mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nàng Chính Là Tử Huyền

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Quý Phi Nhi bị hành động đột ngột của hắn làm cho giật mình, mặc dù nàng không kháng cự cái ôm của hắn, nhưng bị coi là thể thân của người khác, loại cảm giác này rất không tốt. "Này này, người buông ta ra, ta không phải Tử Huyền!"

"Không, nàng nhất định là Tử Huyền, Tử Huyền đã hứa nhất định sẽ trở về, năm đó ở Tru Tiên Đài, lệ khí gần như đã đốt cháy hết thân thể nàng, hồn phách tách ra, ta dùng toàn lực cũng chỉ có thể cứu về một phách trong đó, cho nên hôm nay nàng mới có thể mượn thân thể Nguyệt Phi Yên để sống lại, nàng từng nói, nàng sẽ trở lại, Tử Huyền, nàng biết ta chờ nàng khô sở cỡ nào không, ta sẽ không để nàng rời đi nữa."

Quý Phi Nhi cố gắng giằng giằng, nhưng làm thế nào cũng không thoát được, đưa ra dùng sức đâm lên người hắn. "Có phải người điên rồi không, ta không phải Tử Huyền, thật sự không phải, nếu không làm sao ta lại không có trí nhớ của nàng ta, ta chỉ là một người phạm binh thường!"

Hắn chính là cố chấp tin tưởng như vậy, hắn là người hiểu rõ Tử Huyền nhất, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt của nàng, hắn đều có thể hiểu rõ, mặc dù khuôn mặt đã khác hoàn toàn, cảm giác quen thuộc này vẫn không thay đổi.

Hắn cố ý cho người chuẩn bị rất nhiều quần áo đặt trong tủ, trong đó có vũ y màu tím mà Tử Huyền thích nhất, lựa chọn của nàng làm cho hắn kích động. Lần đầu tiên gặp Tử Huyền, hắn hóa thân thành một con rắn trắng nhỏ, nàng bị sợ đến hoa dung thất sắc, cuối cùng vẫn không thể kháng cự. Tử Huyền là người hắn thích nhất, Thương Mặc Tuyết là bạn thân của hắn, năm đó bọn họ vừa thấy nhau đã gây sự, không làm tới mức long trời lở đất thì không chịu bỏ qua.

Những chỗ giống nhau như vậy đã đủ để chứng minh, mà hôm nay hắn nhìn được bức vẽ ở thư phòng đã làm cho hắn hoàn toàn khẳng định, nàng chính là Tử Huyền!

Hắn vẫn ẩn nhẫn, đè nén tâm tình của mình, rồi lại bị Thương Mặc Tuyết nhắc nhở mà khổ sở không cách nào tự kiềm chế, bây giờ hắn như bắt được cọng cỏ cứu mạng, gắt gao không chịu buông tay.

Hắn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, giống như muốn khắc tạc nàng vào trong mắt, đốt rụi, ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ như trời đất sắp sụp đổ tới nơi, ánh mắt đó khiến Quý Phi Nhi thấy sợ.

Nàng không... không nên bị coi thành thể thân của người khác, như vậy quá tàn nhẫn!

"Ta không phải....." Hai chữ Tử Huyền còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, nụ hôn nóng bỏng đã đoạt đi tất cả hô hấp, cả người đều bị hắn giam cầm, sức lực cường hắn như muốn khảm nàng vào trong cơ thể hắn, thật là đau, không nên như vậy, sao hắn có thể như vậy.

"Tử Huyền, cảm nhận được không? Ngàn năm trước, ta đã hôn nàng như vậy, cho dù nàng không nhớ nổi, vậy thì dùng thân thể, dùng giác quan mà cảm thụ."

Hắn đã đợi quá lâu, bị đè nén quá dài, hắn nhận định nàng là Tử Huyền, không cho phép nàng cự tuyệt.

Quý Phi Nhi chỉ cảm thấy khuất nhục, lông mi khẽ run, nước mắt theo sườn mặt chảy xuống, hôm nay thật sự nàng sẽ bị coi thành một nữ nhân khác mà bị xâm phạm sao?

Hình như cảm thấy ẩm ướt, hần nhốn nột, thấy nước mắt ở khóe mắt nàng, tất cả cuồng nhiệt trong lòng hần lập tức bị dập tắt.

Quý Phi Nhi cũng không khống chế nổi nữa, tức giận giơ tay lên, trong nháy mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ khuynh thành có thêm một dấu tay năm ngón đỏ bầm, trong không khí vọng lại tiếng tát vang dội. Rõ ràng hần có thể tránh đi hoặc là ngăn nàng, nhưng lại cam nguyện bị đánh, cho dù bị nàng tổn thương cũng là một niềm hạnh phúc.

Cả người nàng rúc lại góc tường, bởi vì khuất nhục và tức giận mà nhẹ nhàng run rẩy.

"Tử Huyền, ta....." Nàng như vậy khiến hần cảm thấy vô cùng đau lòng, đưa tay ra muốn an ủi nàng, lại bị nàng hất ra.

"Đừng đụng vào ta!"

"Tử Huyền....."

"Ta không phải Tử Huyền!" Nàng tức giận nhìn hần chăm chăm. "Túc Ly Mị, người thật sự rất tàn nhẫn, tại sao lại coi ta như thể thân của người khác, dù người đã cứu ta cũng không thể vũ nhục ta như vậy."

Hình như nàng hiểu rõ gì đó rồi, nhân nhượng và cung chiêu của hần với nàng mấy ngày nay, thì ra đều là bởi vì nàng giống một nữ nhân khác, nữ nhân tên là Tử Huyền, trong lòng hần nhất định rất quan trọng. Cảm giác khổ sở tràn đầy trái tim, lần đầu tiên động lòng, nhưng chỉ là một màn kịch hài.

"Không, nàng không phải là thể thân, cũng không có ai coi nàng là thể thân." Nữ nhân của hần, hần chỉ muốn cung chiêu, cho nàng cung chiêu và che chở lớn nhất, làm sao cam tâm nhìn nàng rơi lệ khóc thút thít đây? Túc Ly Mị vô cùng tự trách.

Quả thật hần quá nóng vội rồi, coi như Tử Huyền trở lại, hồn phách cũng không hoàn chỉnh, tạm thời không nhớ nổi hần cũng là chuyện bình thường, chờ khi hần đưa một phách này vào trong thân thể nàng, nhất định nàng sẽ nhớ ra tất cả.

"Ta không phải Tử Huyền, người đã yêu Tử Huyền như vậy thì đừng tới trêu chọc ta. Cho dù người là Yêu Ma Vương hồ phong hoá nữ, Quý Phi Nhi ta chết cũng không quản lấy người!"

Túc Ly Mị không biết nên giải thích thế nào, nhìn bộ dáng của nàng bây giờ rõ ràng là không nghe lọt bất kỳ lời nào.

Dưới tình thế cấp bách, trước mắt chợt lóe bạch quang, một bức tranh bỗng xuất hiện trong tay hần. Hần vẫn mang bên mình, nghĩ khi thấy nàng lập tức phải hỏi rõ chân tướng.

Hần mở bức tự họa. "Coi như nàng không tin lời ta, hần cũng phải biết người trong bức họa này chứ? Đây chính là Tử Huyền."

Quý Phi Nhi không dám tin lắc đầu một cái. "Không thể nào, rõ ràng ta về chính mình, sao có thể là nữ nhân khác?"

Trong lòng nàng quả thật rất kinh hãi, vốn cho là hần nhận lầm người, chẳng qua mình chỉ là hồn phách sống nhờ trên thân thể người khác, dung mạo cũng không phải là của mình, sao hần có thể nhận ra được. Nhưng bây giờ hần lại cầm tranh tự họa nàng về lúc nhâm chán, nói mình chính là Tử Huyền? Chuyện này quá hoang đường.

Nghe nàng thừa nhận, Túc Ly Mị càng thêm kích động, ôm nàng lên. "Đi theo ta, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, nàng chính là Tử Huyền!"

Trong nháy mắt bọn họ đã ở trong một thư phòng lớn, Quý Phi Nhi nhìn bốn phía, không thấy nơi này có cái gì có thể chứng minh thân phận của mình.

"Đi theo ta!" Đầu ngón tay hần khẽ lóe ngân quang, đột nhiên giá sách trước mặt tự động mở ra, lộ ra bậc thang phía dưới. Quý Phi Nhi tròn to hai mắt, thì ra phía dưới thư phòng này còn có mật thất, cảnh tượng này nàng chỉ nhìn thấy trong TV.

Sợ nàng đi bộ không cẩn thận ngã mất, Túc Ly Mị tình nguyện ôm nàng, rất nhanh Quý Phi Nhi liền phát hiện, phía dưới không thể nói là mật thất, quả thực chính là một vườn hoa dưới mặt đất

Sau khi chạm đất, hần mới nhẹ nhàng đặt nàng xuống, kéo tay nàng. "Tử Huyền, nhất định ta sẽ tìm được tất cả kí ức về hai ta cho nàng."

Biết rõ bây giờ nàng còn chưa khôi phục trí nhớ, để nàng tiếp nhận sự thật rằng mình là một người khác có lẽ thật khó khăn, hần cũng không nguyện ý để nàng khổ sở.

"Nơi này..... Là nơi nào?" Nàng ngẩng nhìn bốn phía, trong đầu thật sự có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Túc Ly Mị dắt tay nàng đi về phía trước, tới rừng cây hợp hoan cách đó không xa, nơi đó có bàn đá và ghế đá, bên trên đặt một chiếc đàn tranh cổ tinh xảo.

Túc Ly Mị khẽ mỉm cười, sau đó buông lỏng tay nàng ra, đi tới bàn đá trước mặt, ngồi xếp bằng, đầu ngón tay khẽ động, một điệu nhạc êm ái tuôn ra.

Gió nhẹ thổi qua, hoa hợp hoan theo gió rủ xuống, đậu trên tà áo trắng của hần, phần hông dề lên trắng tuyết, duy nữ không gì sánh nổi.

Quý Phi Nhi bị ngón tay đẹp mắt của hần hấp dẫn, trong hoảng hốt, trí não nàng lơ mơ hiện lên cảnh, nam tử mặc áo trắng đang khảy đàn, đó là một bài hát rất hay, rất quen thuộc, cô gái áo tím nương theo tiếng đàn nhẹ nhàng nhảy múa.

Quý Phi Nhi đưa tay ra, một đóa hoa hợp hoan nho nhỏ dùng trên đầu ngón tay nàng, mùi hương ngọt ngào quanh quẩn nơi chớp mũi.

Lúc còn ở hiện đại, nàng thích nhất chính là đoàn tụ hoa, hợp hoan hợp hoan, hòa thuận trở lại, gia đình vui sum họp, điều này đối với cô nhi như nàng là một loại hy vọng xa vời, khó thể thực hiện.

Nàng nhớ mang máng, trong một giấc mơ nào đó, hình như nàng thấy được khung cảnh như thế, nhưng lại giống như nhìn từ góc độ là một người ngoài, tất cả không có quan hệ gì với nàng. Nàng rơi lệ.

"Sao vậy?" Không biết từ lúc nào, tiếng đàn đã ngừng, Túc Ly Mị dịu dàng ôm nàng vào ngực, đau lòng lau nước mắt trên mặt nàng. "Còn nhớ không? Năm đó chính tại nơi này, ta đánh đàn, nàng nhảy múa, nàng nói chúng ta là ông trời tác hợp. Nàng thích hợp hoan nhất, nhưng sau khi nàng đi, cả vườn đoàn tụ đều khô héo, cho nên ta liền ở chỗ này, dựa theo kí ức năm đó, trồng cây hợp hoan nàng thích nhất, chính là để lúc nàng trở lại, ta còn có thể ở nơi này chờ nàng."

Quý Phi Nhi nhìn hần chằm chằm, giống như nhất nhãn vạn niên (một cái nhìn như cả vạn năm).

"Còn có nơi này....." Hần lại dẫn nàng tới một gốc cây đa lâu năm, trên cành treo một chiếc xích đu bên từ vòng hoa.

Hần đặt nàng lên xích đu, sau đó ở phía sau nhẹ nhàng đẩy.

Xích đu linh hoạt đung đưa, kéo theo tà áo tím của nàng tung bay trong gió, Quý Phi Nhi giống như thấy được cảnh tượng kia. Cảnh này cũng không xa lạ, nàng từng nhìn thấy trong mơ.

Chỉ là vì sao, nam tử mặc áo trắng vẫn còn, mà cô gái mặc áo tím kia, lại trở thành nàng?

Túc Ly Mị lại dẫn nàng đi xem mấy chỗ nữa, cuối cùng đi đến một cái đình nghỉ mát nho nhỏ cách đó không xa, ba mặt của đình nghỉ mát hoàn toàn dùng bình phong che chắn, chỉ có một mặt đối diện với mặt hồ.

Hần vươn tay, một bức tranh bay lên, nhanh chóng bay đến trước mặt bọn họ.

Khi nhìn thấy người trong tranh, Quý Phi Nhi không dám tin mở to hai mắt.

Túc Ly Mị ôm chặt hông nàng, nói nhỏ bên tai nàng: "Bây giờ đã tin lời ta rồi chứ? Nàng, chính là Từ Huyền của ta, ta đợi nàng một ngàn năm, rốt cuộc nàng đã trở lại bên cạnh ta rồi."

Quý Phi Nhi kinh ngạc nhìn bức tranh kia, nàng giống như thấy được mình mặc cổ trang. Khuôn mặt của cô gái trong tranh giống nàng ở thế kỷ 21 như đúc, tại sao có thể trùng hợp như thế? Đây mới thật là nàng sao? Tại sao nàng cảm thấy tất cả đều trở nên hoang đường như vậy?

Trong mộng của nàng, nam tử mặc áo trắng là Túc Ly Mị, cô gái mặc áo tím kia chính là nàng?

Nói như vậy, nàng thật sự là Từ Huyền sao?

Không, nàng vẫn không thể chấp nhận, tại sao mình lại đột nhiên biến thành một người khác?

Mặc dù nàng là cô nhi nhưng cũng là lớn lên từ nhỏ, hai mươi năm qua, nàng vẫn luôn là chính bản thân mình, làm sao trong nháy mắt có thể biến thành một người khác?

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nàng Không Muốn Làm Thế Thân Của Bất Cứ Kẻ Nào

Edit: Thảo My

Túc Ly Mị dường như nhìn thấu nghi ngờ của nàng, vội vàng an ủi nàng: "Nơi này từng màn, đều là chuyện năm đó chúng ta trải qua, thật sự đã từng xảy ra, mà ta cũng là người hiểu rõ nàng nhất trên đời này. Ngàn năm trước, nàng nhảy xuống Tru Tiên Đài, ta dốc hết toàn lực nhưng chỉ cứu về một phách duy nhất của nàng, vì bảo trụ nó không bị tiêu tán, ta chỉ có thể phong ấn nó trong nguyên thần của mình, không ngừng dùng những hồn phách khác tới tu dưỡng, đem động phòng hoa chúc, ta lấy đi hồn phách Nguyệt Phi Yên, nàng ngay trên thân thể nàng ta sống lại, lúc ấy ta đã bắt đầu hoài nghi rồi. Ta một mực thử dò xét, nhưng mà bây giờ ta đã có thể hoàn toàn xác định, nàng chính là Từ Huyền của ta." Quý Phi Nhi nhủ nhủ mảy: "Người tùy ý lấy đi tính mạng của người khác như vậy, không phải rất tàn nhẫn? Có phải nếu như xác định ta không phải Từ Huyền, ta cũng sẽ cùng số phận như Nguyệt Phi Yên hay không?"

"Không, nàng đừng hiểu lầm, ta vì nàng có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng mà không đến nỗi mất hết tính người tổn thương người vô tội, ta lấy đi những hồn linh đó đều là đúng người đúng tội, ngày thứ nhất Nguyệt Phi Yên vào cung, Nguyệt Vô Tu cũng đã hạ độc trên người nàng ta, đang tính mưu hại Bồn vương, cho dù ta không giết nàng, chính nàng cũng không sống được bao lâu."

Giải thích của hắn khiến cho lòng mày Quý Phi Nhi giãn ra một chút, nàng tâm địa thiện lương, không thích nghe đến những cái huyết tính giết chóc này, hơn nữa còn nghe nói là vì mình.

"Vội lại, chuyện lần này là ta vô cùng may mắn, Nguyệt Phi Yên cũng coi như chết có ý nghĩa, nếu không phải như vậy, nàng cũng sẽ không trở lại, sẽ không mượn thân thể của nàng ta sống lại. Cảm ơn nàng, lại trở về bên cạnh ta, nếu không ta không dám tưởng tượng, không có nàng, sau này mình còn có ý nghĩa gì."

Nhìn thấy thâm tình trong mắt của hắn, nàng cảm thấy thập phần không được tự nhiên, tránh thoát ôm ấp của hắn.

"Ta nói thật với ngươi, những tình cảnh này mặc dù ta cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng mà ta lại nhớ không nổi, ngươi nói giống như chỉ là chuyện xưa của người khác, ta chỉ là một người đứng xem. Cho dù ta có thể thật sự là Từ Huyền, nhưng ta đã mất đi những ký ức kia, bây giờ ta, là Quý Phi Nhi, không phải bất kỳ kẻ nào!"

Nàng chỉ là muốn tỏ rõ lập trường của mình.

"Ta hiểu biết rõ, chờ ta rút một phách trong nguyên thần vào trong thân thể của nàng, nàng nhất định có thể nhớ lại mọi thứ của chúng ta."

Nét mặt Quý Phi Nhi lập tức lạnh xuống: "Ta nghĩ ngươi nghe không hiểu ý của ta, ta là Quý Phi Nhi, ta chỉ muốn làm chính mình, nếu như ngươi thật làm như thế mà nói, có phải Từ Huyền trở lại, như vậy Quý Phi Nhi sẽ phải biến mất từ đó hay không? Ta không muốn, bây giờ ta rất tốt, cũng rất vui vẻ, ta không muốn biến thành một người khác."

Đề phòng cùng lãnh ý trong mắt nàng làm cho hắn cảm thấy hết sức đau lòng: "Tốt tốt tốt, chỉ cần nàng không rời ta, chỉ cần nàng có thể ở bên cạnh ta, làm gì đều tốt."

Hắn đã xác nhận nàng là Từ Huyền, nhưng mà nàng lại hình như không muốn tiếp nhận thân phận này, cũng được, một ngàn năm qua, nàng chịu đựng hồn phách phân ly khổ sở, đều do hắn không tốt, không thể bảo vệ nàng thật tốt, để cho nàng chịu đựng thương tổn như vậy. Hiện tại nàng trở lại, trí nhớ hoàn toàn biến mất, hắn không nên bức thiết như thế để nàng nhớ lại tất cả mọi chuyện, hắn muốn hảo hảo chăm sóc nàng, bảo vệ nàng.

Túc Ly Mị thỏa hiệp làm cho trong lòng nàng có chút ấm áp.

"Cho dù ta là Từ Huyền, nhưng đã trở thành quá khứ, nếu như ngươi thật yêu thích ta, vậy thì lấy thân phận Quý Phi Nhi tới đối mặt với ta, ta không muốn mình sống trong ký ức lúc trước, ta chỉ muốn làm chính ta!"

"Ừ, chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau, ta tôn trọng sự lựa chọn của nàng, về sau, nàng chính là Phi Nhi của ta." Hắn ôn nhu ôm nàng vào lòng, ôm nàng cảm giác có toàn bộ thế giới.

Nàng có thể trở lại đã là trời cao ban cho hắn ân huệ lớn nhất, hắn làm sao còn dám yêu cầu quá nhiều, coi như tất cả lại trở về điểm xuất phát, coi như bắt đầu lại từ đầu. Chỉ cần, nàng ở hắn bên cạnh.

Nhưng hắn cũng không biết, trong lòng tiểu nữ nhân ngờ ngẩn nhìn bức họa kia, trên mặt để lộ biểu tình rõ ràng vẫn còn có chút lo lắng.

Nàng cũng tin tưởng mình là Từ Huyền, nhưng trên thế giới này không có chuyện tuyệt đối, ngộ nhỡ đây chỉ là một sự trùng hợp, vậy nàng không dám tưởng tượng, mình còn có thể chịu đựng được hay không.

Cho nên, nàng không cho phép mình sống trong bóng ma của Từ Huyền, nàng là Quý Phi Nhi, không phải thể thân của bất kỳ kẻ nào.

.....

Có người vui mừng có người tức giận, Thương Mặc Tuyết thật bị chọc giận muốn nổ tung rồi.

Ngàn năm trước, có một nữ nhân gọi là Từ Huyền bắt hòa với hắn, mỗi lần gặp mặt đều hô to gọi nhỏ, nhưng mà có Túc Ly Mị che chở, hắn nhìn mặt mũi tình huynh đệ cũng không nói gì rồi. Kết quả ngàn năm sau, hắn rút cuộc lại bị một nữ nhân khác khi dễ như vậy, chết tiệt, lúc ấy hắn không nên dong dài với nàng, nên trực tiếp chém nàng một kiếm khiến cho Túc Ly Mị cứu cũng không kịp mới đúng.

Hắn không biết là, nếu hắn thật làm như vậy, thì huynh đệ tốt của hắn mới thật sự ân hận cả đời.

Sau khi trở về, hắn còn đang một người buồn bực.

Trong toàn bộ Yêu Ma giới, trừ bỏ Xà giới ra, chỉ có người trong Lang tộc mới có tư cách sống ở đế đô, đây nguyên do cũng bởi vì giao tình của Thương Mặc Tuyết và Túc Ly Mị, những Vương tộc khác đều phải ở ngoại thành, nhưng cũng thoát không được khống chế của Đế Quân.

Khi Thương Mặc Tuyết thấy hai người tay trong tay đi tới trước mặt hắn, trong ánh mắt kia quả thật cũng có thể toát ra hai luồng hỏa .

Quý Phi Nhi cũng không sợ, dù sao cũng có Túc Ly Mị che chở, ai cũng không dám làm gì nàng, nghĩ như vậy, nàng liền ngạo kiều (kiêu ngạo, yêu kiều).

"Chắc chắn chắc, Lang Vương xem ra thật sự có ý kiến rất lớn với ta nha, đúng là lần đầu tiên khi chúng ta gặp mặt, ngươi không phải còn nói muốn mang ta đi sao?"

Nữ nhân chết tiệt này, lại còn dám khiêu khích hần!

Thương Mặc Tuyết vừa động giận, chung quanh thân thể tự nhiên tạo thành sát khí.

"Được rồi, hai người các ngươi cũng không cần cãi vã nữa, Mặc Tuyết, hôm nay tới đây, là thời điểm cần phải nói chuyện rõ ràng."

Thương Mặc Tuyết lại nghe không vào lời hần nói: "Mị, ngươi tránh ra, hôm nay ta nhất định phải thu thập thật tốt nữ nhân này!"

Quý Phi Nhi cố tình còn không biết sống chết le lưỡi nhất ma, ý định không sợ gây chuyện!

"Phi Nhi, được rồi, hiện tại không phải thời điểm cãi nhau. Mặc Tuyết, về sau ngươi cũng không thể bắt kính với nàng nữa."

"Ngươi có phải điên rồi hay không?" Thương Mặc Tuyết tức giận giậm chân: "Nữ nhân này chính là gian tế Hồ Tộc."

"Mặc dù trước kia ta cũng có chỗ hoài nghi như ngươi, nhưng mà bây giờ ta có thể hoàn toàn xác định, nàng chính là Từ Huyền ta khổ khổ chờ một ngàn năm, nàng trở lại bên cạnh ta rồi."

Lời vừa nói ra, Thương Mặc Tuyết rõ ràng khiếp sợ, không dám tin nhìn Quý Phi Nhi.

"Ngươi nói cái gì? Nàng Là Từ Huyền?"

"Không sai."

Thương Mặc Tuyết hít một hơi thật sâu: "Mị, ta biết ngươi yêu Từ Huyền, nguyện ý vì nàng bất chấp tất cả, nhưng mà nữ nhân này, làm sao có thể là Từ Huyền chứ? Theo ta thấy, đây nhất định là âm mưu của Hồ Tộc, nữ nhân này cho dù không phải Nguyệt Phi Yên, mục đích tiếp cận ngươi cũng nhất định không có ý tốt."

"Mặc Tuyết, ngươi nên biết ta không thích nói đùa, nếu như không phải chuyện nhận định, ta sẽ không dễ dàng nói ra khỏi miệng, nàng thật sự là Từ Huyền!"

Thương Mặc Tuyết không hề nhìn hần, một tay kéo Quý Phi Nhi qua, từ trên xuống dưới đánh giá nhiều lần, mới hung dữ nhìn chăm chăm nàng: "Nói, rốt cuộc ngươi làm huyền thuật gì với Mị?"

Quý Phi Nhi cười lạnh một tiếng: "Đây hỏi chính hần, ngươi cho rằng ta nguyện ý thừa nhận mình là một người khác?"

"Mặc Tuyết, ngươi đừng làm khó nàng nữa."

"Túc Ly Mị, ta thật sự là không có nghĩ đến, một ngàn năm rồi, ngươi lại còn có thể khẳng định một mực như thế, Từ Huyền cũng sớm đã chết rồi, hồn phi phách tán, thời điểm ngươi nên tỉnh táo, hiện tại cái bộ dáng này của ngươi, không phụ lòng Từ Huyền đã chết sao?" Thương Mặc Tuyết tức giận nhìn hần, làm gì hần cũng sẽ không tin chuyện này.

Túc Ly Mị ngược lại vẫn bình tĩnh như cũ: "Từ Huyền không chết, có lẽ chúng ta đều đã quên một điểm, truyền thuyết Thượng Cổ, một ngàn năm cửa thời không mới có thể mở ra một lần, cho dù chúng ta những Thần Ma tu hành ngàn vạn năm đều không thể rung chuyển chút nào, chỉ có người hữu duyên."

Thương Mặc Tuyết tự nhiên cũng biết truyền thuyết này, cho nên thoáng bình tĩnh một chút cảm xúc: "Cho nên? Ngươi là có ý tứ gì?"

"Năm đó ba hồn sáu phách của Từ Huyền rất có thể bị hút vào cửa thời không, cũng không hồn phi phách tán, cho nên ngàn năm sau, nàng lại trở về lần nữa, trở về bên cạnh ta."

Thần sắc Thương Mặc Tuyết trở nên có chút phức tạp, hần lại quan sát Quý Phi Nhi một phen: "Vậy sao ngươi xác định, nữ nhân này nhất định là Từ Huyền chứ?"

.

Sau khi nghe được Túc Ly Mị kể lại, Thương Mặc Tuyết cũng hơi có chút động dung (lộ vẻ xúc động) rồi.

Nhưng mà hần vẫn có chút không tin, những chuyện này xảy ra một chút cũng không thể tưởng tượng nổi, Từ Huyền thật sự không chết, ngàn năm sau lại ký sinh sống lại trên người Nguyệt Phi Yên, ngẫm lại đều cảm thấy có chút hoang đường, nhưng mà lại không có thể bác bỏ chỗ ấy, Quý Phi Nhi vừa không gặp qua Từ Huyền, sự tình đã qua hơn nghìn năm, vạn vật thế gian sinh rồi lại chết, cuối cùng lưu lại cũng là rất ít Thần Ma, cũng sẽ không có người cung cấp cho nàng tin tức của Từ Huyền, dung mạo của nàng lại có thể có giống Từ Huyền như đúc, cho nên hần không thừa nhận sự thật này cũng không được.

Thương Mặc Tuyết ghét bỏ liếc mắt nhìn Quý Phi Nhi một cái, xem như đồng ý: "Không có nghĩ tới qua một ngàn năm, người nữ nhân này vẫn âm hồn bất tán như vậy."

Quý Phi Nhi cũng quay trừng mắt lại: "Những lời này, phải là ta trả lại cho người mới đúng."

Túc Ly Mị đứng lúc từ trong hòa giải: "Hai người các người cũng không cần tranh cãi nữa, đã hồi sinh một lần, sau này không nên gọi nàng là Từ Huyền nữa, nàng là Phi Nhi của Bôn vương, chúng ta bỏ thống khổ trước kia, tất cả làm lại từ đầu."

Nhìn tươi cười đã lâu không gặp trên mặt Túc Ly Mị, Thương Mặc Tuyết cuối cùng cũng thoải mái: "Cũng được, trở lại cũng tốt, ít nhất sau này người nào đó sẽ không đến mức sống vô tri vô giác sống không bằng chết rồi. Có phải kể tiếp chúng ta có thể quay lại đánh Tiên giới, báo mối thù ngàn năm hay không."

Năm đó đại chiến tiên ma, tử thương vô số, thù này, không thể không báo. Một ngày không giết Tiên Đế, thì làm sao cũng không thể cam tâm.

"Đây là tất nhiên." Biết rõ tâm tư của Thương Mặc Tuyết, Túc Ly Mị cũng nghiêm túc.

Quý Phi Nhi có phần không rõ chân tướng: "Các người là yêu ma, những thần tiên kia không phải rất lợi hại sao? Có thể đánh thắng sao?"

"Năm đó nếu không phải vì người, Tiên giới sớm đã bị chúng ta san thành bình địa. Cho nên Tiên giới là kẻ địch của chúng ta, cũng là kẻ địch của người, năm đó Tiên Đế lợi dụng người làm con tin uy hiếp, Mị chỉ vì người thiếu chút nữa tự hủy nguyên thần, người cũng vì bảo vệ hãn mã nhảy xuống Tru Tiên Đài."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hảo Tử Muội Kiếp Trước

Editor: Gà

Quý Phi Nhi nghe xong rất tức giận, tay nắm chặt thành đấm: "Tiên Đế hèn hạ như vậy, nhất định phải dạy dỗ hãn thật tốt, nhưng những người khác vẫn không nên lạm sát vô tội, bọn họ chỉ nghe lệnh Tiên đế thôi."

"Tất nhiên, chỉ cần giết chết Đế Tị, xem như chúng ta đã báo được đại thù. Người vốn là tiên tử Tiên giới, có vài bằng hữu, xem như người đã mất trí nhớ nên quên bọn họ, ta cũng không muốn về sau khiến trong lòng người áy náy."

Túc Ly Mị biết rõ nàng thiện lương tính khiết, nên không muốn cuốn nàng vào trong những thị phi này. Cho dù muốn báo thù, cũng sẽ không cho nàng tham dự, ngàn năm trước Đế Tị đã rất ham muốn Từ Huyền, sử dụng thủ đoạn hèn hạ muốn đoạt lấy nàng, thậm chí không chiếm được thì không tiếc phá hủy, thật sự tội đáng chết vạn lần.

Vốn không khí vẫn giương cung bạt kiếm, rất nhanh ba người đã đứng cùng một trận tuyến, thảo luận chuyện báo thù.

Ngàn năm trước Thương Mặc Tuyết và Từ Huyền là một đôi oan gia dờ hoi, ngàn năm sau, vẫn không hề thay đổi. Nhưng mà, như vậy cũng rất tốt.

.....

Nhìn nụ cười vui vẻ của Quý Phi Nhi, đột nhiên Thương Mặc Tuyết nghĩ đến một người, cho nên thu lại thần sắc.

"Từ Huyền đã trở lại, đây quả là một tin vui lớn, nhưng chúng ta đã quên một người."

"Ai vậy?" Gương mặt Túc Ly Mị và Quý Phi Nhi đều bối rối, lúc này còn có ai khác nữa.

"Mẫu Đan."

Về mặt Quý Phi Nhi kinh ngạc, nhưng trên mặt Túc Ly Mị chậm rãi nở nụ cười: "Nếu nàng biết Phi nhi trở về, nhất định sẽ vô cùng cao hứng."

"Mẫu Đan là ai?" Quý Phi Nhi tò mò hỏi.

"Xem ra người thiếu một phách thì không nhận ra ai, Mẫu Đan là bằng hữu tốt nhất của người trên Tiên giới, một ngàn năm qua, các người chết thì chết, bị thương thì bị thương, Mẫu Đan thường cách một đoạn thời gian sẽ mạo hiểm bị Tiên giới xử phạt lên lên đến Yêu ma giới hỏi thăm ta về chuyện của các người, thật là một cô nương tốt." Hiên nhiên Thương Mặc Tuyết có ấn tượng rất tốt với Mẫu Đan tiên tử, năm đó mỗi lần hãn và Từ Huyền cãi vã, đều do nàng ta đứng ra hòa giải, y thường nói Từ Huyền nên có một nửa dịu dàng nhã nhặn lịch sự của Mẫu Đan, cũng thỉnh thoảng nói thăm, mắt của huynh đệ chả ra sao, không cần Mẫu Đan tiên tử dịu dàng, ngược lại coi trọng Từ Huyền tiên tử cổ quái.

Mặc dù hay đầu võ mồm, nhưng tình bằng hữu giữa y và Từ Huyền rất tốt.

"Nghe người nói như thế, ta cũng cảm thấy nàng là một người tốt, xem ra trước đây ánh mắt ta không tệ, kết giao với một tỷ muội rất tốt." Quý Phi Nhi có chút mong đợi với Mẫu Đan tiên tử này. Khụ. Thương Mặc Tuyết hay soi mói không tin người mà có thể tán dương như vậy hẳn nàng ta rất không tệ.

"Nếu không, hiện tại ta thông báo cho Mẫu Đan để nàng đến Yêu ma giới tụ họp một chút?"

"Được được." Nàng ngây ngô ở đây rất nhảm chán, Túc Ly Mị không thể lúc nào cũng ở cùng với nàng, nếu có một hảo tỷ muội đến bản thân nhất định rất vui vẻ, hơn nữa người ta là tiên tử, tiên tử nhất định rất đẹp, nàng đã thấy nhiều yêu quái như vậy, vẫn chưa thấy thần tiên đâu.

"Không được!" Túc Ly Mị lên tiếng ngăn cản: "Như vậy quá nguy hiểm, ta không phải đã nhắc nhở người không nên để Mẫu Đan đến Yêu ma giới, nếu như bị Tiên giới phát hiện, số mạng của Mẫu Đan chẳng phải sẽ giống Từ Huyền ư?"

"Ta đã nhắc nhở nàng, nhưng bản thân nàng muốn như vậy, ta có biện pháp gì."

Mỗi lần Mẫu Đan đến y đều đơn độc gặp nàng, cho nên đến bây giờ Mẫu Đan vẫn không biết Túc Ly Mị đã tình, y rất có hảo cảm với Mẫu Đan, nhưng y nhìn ra, Mẫu Đan rất quan tâm Túc Ly Mị, cho nên liền âm thầm chôn đoạn cảm tình này dưới đáy lòng, thậm chí y còn cảm thấy, thật sự Từ Huyền đã chết rồi, Túc Ly Mị có thể rộng mở cửa lòng tiếp nhận Mẫu Đan.

Sau đó Túc Ly Mị trầm giọng nói: "Chuyện Phi Nhi chính là Từ Huyền, ta hi vọng ngoại trừ ba chúng ta ra sẽ không ai biết nữa, cho dù Mẫu Đan cũng không được, đây là vì muốn tốt cho hai người bọn họ. Ta chờ Phi Nhi một ngàn năm, ta không hy vọng lại xảy ra bất cứ chuyện gì, không cho phép phát sinh bất kỳ biến cố nào."

Thương Mặc Tuyết có chút không hiểu: "Ta thật sự không biết người lo lắng gì, nàng là Mẫu Đan, không phải người khác, tuyệt đối nàng không thể nào bán đứng chúng ta."

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, năm đó ta hy vọng Từ Huyền có thể ở lại Yêu ma giới đường nào, vĩnh viễn không tách ra, nhưng nàng nói mình có nỗi khổ tâm, Tiên giới có một người khiến nàng bận lòng, cho dù muốn đi, nàng phải cáo biệt với người kia rồi mới có thể rời đi. Vì yêu nàng, nên ta chỉ có thể tôn trọng nàng, thời gian mỗi lần gặp nàng đều rất ngắn hơn nữa phải cẩn thận, nên ta càng quý trọng thời gian gấp đôi. Từ Huyền cũng không phải người không cẩn thận, nhưng chuyện này lại bị tiết lộ ra ngoài, hiện tại thật vất vả nàng mới trở lại bên cạnh ta, ta sẽ không để bất kỳ điều gì ngoài ý muốn phá hoại." Túc Ly Mị bá đạo ôm Quý Phi Nhi vào lòng, hẳn không thể chịu đựng nỗi khổ sở mất nàng thêm một lần nào nữa.

"Xem ra người vì nàng mà lòng nghi ngờ quá nặng, Mẫu Đan là tỷ muội tốt nhất của Từ Huyền, người cũng không phải ngày đầu tiên mới biết nàng, nàng đều một lòng suy nghĩ cho chúng ta, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện phản bội chúng ta."

"Đúng vậy đúng vậy, nếu nàng là tỷ muội tốt của ta, vậy khẳng định là một tiên nữ vô cùng tốt, có lẽ nàng đến, ta có thể nhớ lại một chút chuyện đã xảy ra lúc trước đó." Mới vừa rồi còn đôi chọi gay gắt, hiện tại hai người có cùng ý tưởng đen tối rồi.

"Vậy thì tốt, nếu nàng đến thật, lập tức đưa nàng đến Đế đô, nhưng tuyệt đối không thể cho nàng biết Phi Nhi chính là Từ Huyền." Do bọn họ quá kiên trì, Túc Ly Mị chỉ có thể thỏa hiệp, có lẽ, theo như nàng nói Mẫu Đan đến đây sẽ là một lựa chọn tốt, do hẳn quá đa nghi rồi.

.

Lần đầu tiên giường đệm to như vậy không hề lạnh lẽo và cô tịch nữa, tựa như buổi tối lúc nàng vừa đến đây, vào đêm động phòng hoa chúc.

Ngàn năm chia lìa lại gặp nhau lần nữa, hai người ôm lấy nhau chính là niềm an ủi lớn nhất. Vẫn chưa được nàng đồng ý, hẳn không dám làm ra chuyện tổn thương nàng, chỉ có thể ôm thật chặt nàng, cảm thụ nàng đang tựa vào lòng hẳn.

Quý Phi Nhi cảm giác bản thân có chút không ngủ được, nàng có vô số vấn đề muốn hỏi hẳn, nhưng không biết nên mở lời thế nào. Đầu cọ cọ trong ngực hẳn, phát ra một tiếng thở dài.

"Phi Nhi, sao vậy, không thoải mái ư?" Hẳn kéo chăn lên, đắp cho nàng.

"Người thật có thể xem ta là Quý Phi Nhi, mà không phải Từ Huyền? Ta thật có chút lo lắng, tất cả giống như một giấc mộng, nếu. Ta thật sự không là Từ Huyền, vậy hết thảy cảnh tượng trước mắt sẽ biến thành ảo ảnh."

"Lo lắng của nàng là dư thừa, nếu thật sự đây là sai lầm, cũng là một sai lầm mỹ lệ, nàng là Quý Phi Nhi, là nữ nhân của Túc Ly Mị ta, bất luận phát sinh chuyện gì ta đều sẽ không buông tay nàng." Hẳn chỉ có thể an ủi nàng như vậy, nàng lo được lo mất, thế nhưng hẳn rất thanh tỉnh, vì nàng chính là Từ Huyền.

"Ừm." Nàng buồn buồn đáp một tiếng.

"Ta nghĩ, hiện tại người nên lo lắng là ta mới đúng, nàng đã quên hết tất cả, quên hết tình cảm giữa chúng ta, ta không xác định, hiện tại nàng có cảm giác gì với ta, có bài xích ta đến gần không?" Dù sao, khi bọn họ gặp nhau lần nữa, mọi chuyện xảy ra đều không tốt đẹp gì.

Hẳn hoài nghi, thử dò xét, đấu tranh. Nàng phòng bị, cảnh giác, sợ hãi.

Hiện tại đây là bước ngoặt rất lớn, hấn sợ đã lưu lại ám ảnh gì đó với nàng. Hấn điên cuồng bắt chấp tất cả yêu nàng, nhưng không thể không chú ý đến tâm tình của nàng.

Do dự một chút, nàng nhẹ nhàng ôm cổ hấn: "Không có Từ Huyền, chỉ có Quý Phi Nhi, đêm động phòng hoa chúc lần đầu tiên nhìn thấy chàng, chính là nhất nhân vạn niên [1]. Chàng dẫn ta dạo chơi ở Đế đô, trong đời ta đây là ngày vui vẻ nhất. Khi gặp nguy nan chính chàng đã xuất hiện cứu ta, anh hùng cứu mỹ nhân, đã động lòng rồi."

[1] nhất nhân vạn niên: nhìn nhau một lần, nhớ nhau vạn năm.

.....

Bên trong đại điện Vân Tiêu, truyền đến âm thanh nam nữ cười đùa. Nhưng sắc mặt của nữ tử phản y đứng bên ngoài cực kỳ âm trầm.

Rốt cuộc, Mẫu Đan nhin không nổi nữa, liều mạng xông vào, khiến đôi nam nữ đang giao hoan kinh ngạc.

"Người kẻ tiện nhân này!" Mẫu Đan tiên tử thường ngày dịu dàng, nhu nhược thế nhưng nắm lấy tóc nữ tử kia, hung hăng tát vào mặt nàng ta.

Nữ nhân bị sợ hét lên một tiếng, cả người trần truồng lăn xuống giường, tóc tai tán loạn trên mặt in năm dấu tay đỏ tươi, nhìn qua nhếch nhác không thôi.

Khi nàng ta thấy rõ người đến, trên mặt rõ ràng thoáng qua tức giận và khinh thường: "Tiên nga hạ đẳng như vậy cũng dám tự tiện xông vào tẩm điện của bệ hạ, người không muốn sống à?"

Khi thế người đến hung hăng, nàng ta bắt đầu bị hù dọa, vừa nhìn thì ra là Mẫu Đan, nhất thời tức giận không chịu nổi, địa vị của nàng ta và Mẫu Đan đều ngang hàng, gần đây ngẫu nhiên được Tiên Đế lâm hạnh, mừng rỡ không thôi, nghĩ đến qua hôm nay có lẽ có hy vọng trở thành tiên phi rồi. Nhưng không nghĩ lại bị Mẫu Đan làm xáo trộn, đương nhiên nàng ta rất căm tức.

Mẫu Đan cũng không nhìn nàng, trực tiếp đi về phía giường, sau đó cười duyên đôi tay ôm cổ của Đế Tị: "Sao gần đây bệ hạ không gọi Mẫu Đan đến, Hồng Anh sao xứng hầu hạ bệ hạ chứ?"

Nghe được lời của nàng..., trong mắt Hồng Anh tức giận muốn phun ra lửa: "Bệ hạ, Mẫu Đan dám tự tiện xông vào đại điện Vân Tiêu, quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi hưởng lạc, bệ hạ nhất định phải trừng phạt nàng thật nặng nha!"

"A. Người muốn làm gì, làm sao bệ hạ có thể nghe lời của người?" Mẫu Đan đang dương dương tự đắc cho rằng nhất định Đế Tị sẽ lập tức đuổi Hồng Anh cút ra ngoài, nhưng không nghĩ tới một giây kế tiếp, đột nhiên thân thể của nàng bị đẩy ra, một bạt tai nặng nề đánh vào mặt nàng.

Hơi sức nữ nhân không bì kịp nam nhân, huống chi Đế Tị là Tiên Đế pháp lực cao thâm, cho nên Mẫu Đan bị đánh khé miệng tràn ra tia máu, gương mặt sưng lên thật to, đáng vẻ kia càng thêm nhếch nhác so với Hồng Anh.

"Bệ hạ, người." Mẫu Đan không để ý đến đau đớn trên mặt, không dám tin nhìn hấn, hiển nhiên sẽ không nghĩ hấn dám đánh nàng.

Đế Tị giận tím mặt: "Mẫu Đan, xem ra bản quân đã quá sủng ái người, khiến người hoàn toàn không biết cái gì gọi là trời cao đất rộng, bây giờ còn dám xông đến hỏi chuyện riêng của bản quân."

Hồng Anh vừa nhìn thấy Đế Tị làm chỗ dựa giúp nàng ta, lập tức đứng dậy từ trên mặt đất, hung hăng trả lại bạt tai kia cho nàng.

"Tiện nhân không hiểu quy củ này, bệ hạ nên ném nàng xuống Tru Tiên đài như Từ Huyền năm đó."

"Không, không thể." Mẫu Đan vừa nghe ba từ Tru Tiên đài nhất thời liền bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, nàng không muốn đến Tru Tiên đài, không muốn hôn bay phách tán!

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tâm Cơ Lục Trà Biểu [1]

[1] lục trà biểu: là loại nữ nhân giả bộ trong sáng nhưng thích đi quyến rũ đàn ông của người khác.

Editor: Gà

Đế Tị nghe được hai từ "Từ Huyền", rõ ràng sắc mặt thêm âm u, hấn quay đầu nhìn Hồng Anh: "Người ra ngoài trước đi."

"Bệ hạ." Thật vất vả Hồng Anh mới lấy được cơ hội này, tại sao có thể cứ cam tâm đi như vậy chứ?

"Cút!" Đế Tị nổi giận, nàng ta không dám chậm trễ nữa, chỉ có thể vội vã phủ thêm y phục, sau đó rời khỏi.

.....

Không khí trong phòng càng thêm âm lãnh nặng nề, Mẫu Đan sợ hãi run lấy bầy.

Rốt cuộc nàng ta đã biết sợ, vốn mấy ngày nay nghe nói Đế Tị vẫn sủng hạnh các tiên tử khác, ném nàng ta ra sau đầu, vì ghen tức nên nàng ta mới xông vào, nhưng nàng ta không ngờ Đế Tị vô tình như vậy.

Vì mạng sống, nàng ta quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu: "Bệ hạ tha mạng, Mẫu Đan biết sai, xin bệ hạ xem xét năm đó thiếp có công tố cáo Từ Huyền tha cho Mẫu Đan đi!"

Đế Tị đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng: "A. Ngươi còn dám nhắc đến Từ Huyền. Bản quân một lòng muốn lập Từ Huyền làm phi, để ngươi bên trong hiển kế, không ngờ ngươi quá vô dụng, chẳng những không khiến Từ Huyền trở thành nữ nhân của bản quân, còn dám để nàng và Túc Ly Mị yêu nhau, sau đó vì xét ngươi có công tố cáo chuyện này, bản quân mới không hỏi tội ngươi, không ngờ ngươi ý sủng mà kiêu, hiện tại bản quân sủng hạnh nữ nhân khác, ngươi đã dám đến chất vấn rồi hả?"

Năm đó mặc dù hấn cảm thấy mất đi Mẫu Đan rất đáng tiếc, nhưng nghĩ đến nhờ vào đó đã đánh bại Túc Ly Mị, vui mừng liền ban thưởng cho Mẫu Đan, nhưng sau này hấn càng nghĩ càng nhớ Từ Huyền, cảm thấy Từ Huyền là một nữ tử đáng quý, tất cả nữ tử trên Tiên giới đều không sánh được với nàng.

Trên mặt Mẫu Đan đều là nước mắt uất ức: "Đó là vì Mẫu Đan yêu bệ hạ, bệ hạ từng nói chỉ cần Mẫu Đan biểu hiện tốt một chút, có thể lập Mẫu Đan làm phi, Mẫu Đan chỉ muốn hầu hạ bên cạnh bệ hạ, cho nên nhất thời mất đi lý trí."

"A. Người khác không biết, ngươi cho rằng bản quân không hiểu ngươi? Từ Huyền chết đi, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan!"

"Bệ hạ, Mẫu Đan thật oan uổng, Mẫu Đan một lòng đều vì suy nghĩ cho bệ hạ, do Từ Huyền biết rõ Tiên Ma khác biệt, nhưng vẫn muốn ở cùng Túc Ly Mị, thiếp cũng đã ngăn cản nàng, nhưng nàng không nghe, cho nên bất đắc dĩ mới tố cáo chuyện này cho bệ hạ để phòng ngừa nàng mắc thêm lỗi lầm." Khuôn mặt Mẫu Đan đầy nước mắt, nhưng xưa nay lòng dạ Đế Tị ác độc, không chút thương tiếc nàng ta.

Trước đây hứa hẹn mọi điều với nàng ta trên giường, nhưng cũng chỉ là đồ chơi mới mẻ, nữ nhân tự động đưa đến cửa, tất nhiên hấn sẽ không cự tuyệt, hơn nữa chẳng qua chỉ nói đùa lúc lên giường mà thôi, nàng ta chỉ là một tiên nga có thân phận hèn mọn, hoàn toàn không xứng làm Tiên phi của hấn.

"Đủ rồi, bản quân không thích nữ nhân tự cho là đúng, cút ngay, nếu không bản quân sẽ không khách khí."

Cứ như vậy Mẫu Đan từ một tiên tử được sủng ái, cách Tiên phi chỉ còn một bước, biến thành một khí phụ.

Thật ra thì còn một nguyên nhân nàng ta không biết, nàng ta là hào tử muội của Từ Huyền, Từ Huyền chết rồi, nếu nàng ta quá gần gũi với Tiên Đế sẽ bị Mặc Uyên hoài nghi, chẳng phải tự tìm phiền toái rồi sao?

Đế Tị hoàn toàn không lo lắng Mẫu Đan sẽ đi mật báo phản bội hấn, vì bọn họ là châu chấu trên một sợi thừng.

Mẫu Đan run rẩy bò dậy, đầu tóc rối bời che hèn ý nơi đáy mắt nàng ta. Đế Tị, ngươi dám đối xử với ta như vậy, một ngày nào đó ta nhất định sẽ khiến ngươi trả giá thật lớn.

Có thể chống lại Tiên Đế chỉ có Mặc Uyên tôn thượng và Túc Ly Mị thôi, Đế Quân U Minh giới nàng ta không thể gặp được, nàng ta cũng không thể đi tìm Mặc Uyên, cho nên, nàng ta chỉ có thể ký thác hi vọng vào Túc Ly Mị.

.....

Ra khỏi đại điện Văn Tiêu, Mẫu Đan sửa sang lại dung mạo, lau đi tia máu ở khóe miệng, tận lực để bản thân trông không có vẻ chật vật.

Lúc này, đột nhiên nàng ta nghe cách đó không xa có hai tiên nga nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

"Nghe nói chưa? Gần đây Mặc Uyên tôn thượng thường xuất hiện tại Tru Tiên đài, nghe nói, vì hoài niệm Từ Huyền tiên tử."

"Vậy sao? Từ Huyền đã chết hết hơn nghìn năm qua, lúc ấy chúng ta còn chưa phi thăng Tiên giới, nghe nói Mặc Uyên thượng thần chưa bao giờ thu đệ tử."

"Đúng vậy, thật khiến người hâm mộ, nếu chúng ta được lọt vào mắt xanh của tôn thượng, thật sự chết cũng cam nguyện."

Mặc Uyên tôn thượng, Mặc Uyên!

Trong ánh mắt của nàng ta thoáng qua một tia sáng.

.....

Tru Tiên đài, lệ khí vòng quanh. Coi như đứng ở phía trên, cũng có thể cảm giác ý lạnh đến tận xương tủy.

Lúc này, lại có một bóng dáng áo trắng đứng ở đó, y phục đơn bạc bị gió thổi phất lên, mái tóc dài bị gió thổi loạn.

Nữ tử cô đơn ngồi xổm người xuống, tựa vào trụ Tru Tiên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tảng đá lạnh lẽo, nước mắt chảy xuống gương mặt thanh lệ.

Hai vai nhỏ yếu nhẹ nhàng run rẩy, biểu hiện cảm xúc yếu ớt: "Tử Huyền, một ngàn năm rồi, ta thật sự rất nhớ muội."

"Do ta không tốt, ta quá vô dụng, muội cứ đi như vậy, ta không thể cứu được muội."

Tru Tiên đài là trọng địa trừng phạt trọng tội của Tiên giới, thường ngày sẽ không có người, thậm chí ngay cả người trông coi cũng không có, đột nhiên ở nơi này xuất hiện một cô nương phân y, thật khiến người ta kinh ngạc.

An tĩnh như vậy một lúc lâu, rốt cuộc nghe một âm thanh lạnh lùng hướng về phía nữ tử đang khóc lóc kể lẽ ở Tru Tiên đài.

"Ngươi và Tử Huyền có quan hệ như thế nào?"

Hình như nữ tử phân y bị kinh sợ, không ngờ rằng đột nhiên xuất hiện người, vội vàng đứng dậy, nhìn bốn phía, rõ ràng không có bất kỳ ai, âm thanh vừa nảy đến từ đâu?

Cuối cùng bóng dáng áo trắng hiện thân, khi nữ tử vừa nhìn thấy hắn, rõ ràng bị phong thái này hấp dẫn trước tiên, nhìn thấy ánh mắt hắn lạnh lẽo, trong lòng nàng ta cả kinh, vội vàng cúi đầu hành lễ.

"Thì Thì ra là Mặc Uyên tôn thượng, tiểu tiên mạo phạm."

Mặc Uyên lạnh lùng nhìn nàng, lập lại vấn đề vừa hỏi thêm một lần: "Ngươi và Tử Huyền có quan hệ như thế nào?"

"Bẩm tôn thượng, tiểu tiên và Tử Huyền là hảo tỷ muội, sau khi nàng gặp chuyện không may, tiểu tiên vô cùng đau lòng, cho nên đến Tru Tiên đài tế bái, nhớ lại tình tỷ muội lúc trước."

Có lẽ vì có quan hệ với Tử Huyền, rốt cuộc Mặc Uyên lộ vẻ xúc động, vẻ mặt không còn giá lạnh như vừa rồi.

"Ngươi tên gì?"

"Tiểu tiên tên là Mẩu Đan." Nữ tử cúi đầu, trong mắt thoáng qua một tia vui sướng cuồng nhiệt.

Bóng dáng áo trắng đứng ở Tru Tiên đài, một ngàn năm này, hắn rất ít sống ở Vị Ương Cung, trừ lúc tìm Túc Ly Mị báo thù cho Tử Huyền, thời gian còn lại, chính là ở đây. Bởi vì, đây chính là nơi Tử Huyền hương tiêu ngọc vẫn.

Nhìn nữ tử này thật sự chân thành, nề mặt Tử Huyền, Mặc Uyên có thêm hảo cảm.

"Ngươi và Tử Huyền biết nhau ra sao?"

"Bẩm tôn thượng, do tiểu tiên mạo phạm, thân phận tiểu tiên hèn mọn, không biết Tử Huyền tiên tử đồ đệ của ngài, không biết nên đã kết giao bằng hữu với nàng. Tử Huyền rất tốt, rất quan tâm tiểu tiên... tiểu tiên chỉ hận mình không có khả năng, không thể cứu được nàng." Nói xong, nước mắt nàng ta lại tràn mi.

"À Tử Huyền thật tốt, do Bồn tôn hại nàng." Nếu không phải lần đó bế quan, ở Vị Ương Cung chặt chẽ nhìn nàng, tuyệt đối sẽ không tạo thành bi kịch như vậy.

"Tôn thượng không nên tự trách, chuyện cũ đã qua, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho Tử Huyền, mong nàng sớm về miền cực lạc."

Đây rõ ràng là lời khách sáo, theo lý thuyết Tử Huyền nhảy xuống Tru Tiên đài thì hồn phách đều không thể tồn tại, từ đó biến mất trong Tam giới không bao giờ có thể sống lại, làm sao có thể về miền cực lạc?

Mặc Uyên cười lạnh, trên khuôn mặt tuấn mỹ rét lạnh: "Hiện nay, chuyện Bồn tôn cần làm, chính là tìm được Túc Ly Mị, tự tay giết hắn rồi báo thù cho Tử Huyền."

Nghe được câu này, rõ ràng trên mặt Mẩu Đan thoáng qua một vẻ bối rối, hắn. muốn giết Túc Ly Mị? Làm sao có thể?

Nhất định đây là âm mưu của Tiên đế? Đế Tị thật sự quá xảo trá, thậm chí dám lừa gạt cả Mặc Uyên tôn thượng. Một lần kia bọn họ ở trên giường mây mưa, nàng ta đã hỏi đến chuyện lần này làm thế nào, Đế Tị cũng không nói cho nàng ta biết.

Túc Ly Mị là nam nhân nàng ta coi trọng, huống chi hắn còn bị trọng thương, đến bây giờ vẫn chưa thức tỉnh, nếu bị Mặc Uyên tìm được, hắn nhất định sẽ bị Mặc Uyên giết chết.

Sau khi Tử Huyền chết, vốn nàng ta tưởng rằng có thể nhờ công lao năm đó mật báo chiếm một chỗ ngồi riêng trong lòng Tiên Đế, đến lúc đó có thể trở thành Tiên phi, sau khi kết thúc đại chiến Tiên Ma, Đế Tị từng hỏi nàng ta muốn thưởng gì, nàng ta nói muốn có quyền tự do ra vào Tiên giới và địa vị Tiên phi.

Nàng ta muốn được đối xử giống như năm đó hẳn đối với Từ Huyền, Đế Tị đáp ứng với nàng ta điều kiện thứ nhất, về phần thứ hai. Nói muốn để nàng ta đối lấy thông qua cố gắng của bản thân.

Từ đó, nàng ta chỉ có thể ở trên giường ra sức làm hấn vui lòng, chỉ hy vọng lúc nào đó có thể khiến hấn hài lòng, bản thân sẽ không cần tiếp tục làm tiên nga nho nhỏ, có thể trở thành Tiên phi cao cao tại thượng.

Nhưng Đế Tị này, hoa tâm vô cùng, đáng về nàng ta kém Từ Huyền khuynh thành, kém linh động thuần khiết, khiến người khác chú ý, cho nên Đế Tị rất nhanh chán nàng ta, chuyển ánh mắt đến các tiên nga khác có dung mạo xinh đẹp hơn.

Nàng ta không biết, mặc dù Đế Tị mượn Từ Huyền khiến Túc Ly Mị bị thương nặng, nhưng cũng vì thế mà vĩnh viễn mất đi Từ Huyền, Đế Tị ưa thích Từ Huyền như vậy, dĩ nhiên muốn đổ hết tội lỗi lên đầu nàng ta, làm sao có thể thật lòng muốn cho nàng ta danh phận?

Từ đó tiếng lòng Mẫu Đan oán hận, rớt cuộc, nàng ta nhìn không nổi nữa, nghe nói Mặc Uyên tôn thượng thường xuyên xuất hiện ở Tru Tiên đài, lập tức nàng ta nảy ra ý hay. Có lẽ nàng ta có thể tìm được một đường ra thông qua Mặc Uyên.

Mặc Uyên tôn thượng là tôn thần Tiên giới, tư lịch dài hơn Tiên Đế Đế Tị rất nhiều, tuy hấn đang ở Vị Ương Cung thuộc Tiên giới, nhưng không thuộc cai quản của Tiên giới, là một Thánh Địa tu luyện tuyệt hảo, bao nhiêu người của Tiên giới khát vọng đến đây. Nhưng Mặc Uyên nổi tiếng lãnh tình lạnh nhạt trong tam giới, hấn không đến gần người khác, cũng không thu đồ đệ.

Nếu không phải lần này hấn bé quan ra ngoài, vì chuyện của Từ Huyền mà giận dữ, có lẽ đến bây giờ cũng không ai biết Từ Huyền, lại là đồ đệ của Mặc Uyên.

Khó trách trước kia ở Tiên giới chưa từng thấy qua tiên tử đẹp như thế, khó trách ai cũng tra không ra lai lịch của nàng.

Mẫu Đan rất không cam lòng, chuyện Từ Huyền có thể làm được, nàng ta nhất định cũng có thể làm được.

Cho nên, nàng ta cố ý giả điếm đam đáng yêu, thương tiếc Từ Huyền, nhờ vào đó tranh thủ hảo cảm của Mặc Uyên, chỉ cần nàng ta có thể có quan hệ với Mặc Uyên, đến lúc đó Đế Tị không thể không đến cầu xin nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hai Mẹ Con Nhất Định Không Tha

Đế Tị lại dám vô si đẩy nguyên nhân cái chết của Từ Huyền cho Túc Ly Mị, điều này có nghĩa là nhất định Túc Ly Mị sẽ gặp nguy hiểm. Đại chiến Thần Ma ngàn năm trước khiến hấn bị thương nặng, đến giờ cũng không biết đã khôi phục hay chưa, nếu gặp phải Mặc Uyên thì hỏng bét.

Nhưng bây giờ à lại không thể vạch trần âm mưu của Tiên đế.

Bởi vì ban đầu chính là à bán đứng Từ Huyền, mật báo cho Tiên đế, nếu nói chân tướng cho Mặc Uyên, nhất định Đế Tị cũng sẽ khai à ra, bị Mặc Uyên biết à và Đế Tị mới thật sự là đầu sỏ gây ra chuyện, cả hai đều sẽ chết rất thảm, cho nên trong chuyện này bọn họ là châu chấu đứng trên cùng một sợi dây thừng.

Cho nên, biện pháp duy nhất chính là à phải đi Yêu ma giới một chuyến, báo việc này cho Thương Mặc Tuyết, chắc hấn sẽ có biện pháp.

... ..

Kể từ khi xác định thân phận thật của Quý Phi Nhi, Túc Ly Mị vô cùng vui mừng, lập tức hạ lệnh muốn phong nàng là Đế hậu của Yêu ma giới, tin tức này khiến tất cả Vương tộc kinh hãi.

Trong vương cung Hồ tộc, Nguyệt Vô Tu khiếp sợ cực độ.

"Chuyện này là thật hả?"

"Đại vương, thuộc hạ đâu dám lừa gạt ngài? Quả thật là Đế Quân tự mình hạ lệnh muốn phong công chúa làm hậu, đây chính là chuyện vui lớn của Hồ Tộc chúng ta!"

Rõ ràng Nguyệt Vô Tu không quá mức mừng rỡ, ngược lại còn nghi ngờ. "Chuyện này là không thể, lấy tính tình của Túc Ly Mị, đề phòng chúng ta còn không kịp, sao có thể sẽ lập Phi Yên làm hậu? Ban đầu Bồn vương vì chuyện này mà tranh cãi không ít với hấn, cuối cùng vẫn chẳng có kết quả gì, sao đột nhiên hấn lại đồng ý?"

"Đại Vương lo lắng nhiều rồi, nói không chừng chính là vì dung nhan công chúa đẹp, thủ đoạn cao minh, mê hoặc Đế Quân tới mức đầu óc choáng váng,

cho nên Đế Quân mới có thể hạ ý chỉ này."

"Không, không thể nào, Túc Ly Mị trời sinh đã đa nghi, tính cảnh giác đề phòng lại rất cao, chính vì Phi Yên là nữ nhi của Bôn vương nên mới càng làm cho hần đề phòng nhiều hơn, hơn nữa Túc Ly Mị đã sớm có người trong lòng. Ngàn năm trước, Từ Huyền tiên tử chết khiến hần căm hận Tiên Đế, lúc nào cũng muốn trả thù, Bôn vương đã sớm biết Phi Yên gả đi không thể được đối xử tốt, chỉ muốn cho nó làm một con cò mà thôi."

"Thù đoạn của Đại Vương thật cao minh."

"Nếu như chuyện này thành công, Bôn vương sẽ xem như không có nữ nhi này, hy sinh nó, đổi được thiên hạ của Bôn vương, coi như nó cũng đủ giá trị." Nguyệt Vô Tu ra vẻ thần toán mù mờ, đầy mắt thoáng qua vẻ ác độc.

"Ban đầu lúc Phi Yên xuất giá, Bôn vương đã hạ độc được trí mạng trên người nó, đêm động phòng hoa chúc, chỉ cần bọn chúng viên phòng, hần phải chết không thể nghi ngờ, nhưng lần trước ra mắt Đế Quân, Phi Yên lại không tổn thương chút nào, vậy đã nói rõ căn bản bọn chúng không hề viên phòng. Nha đầu đáng chết, không biết nắm chặt cơ hội, tác dụng của độc được chỉ có một ngày, qua ngày sẽ mất hiệu lực, thật quá vô dụng!" Mặt mo của Nguyệt Vô Tu đầy ác độc, giống như chỉ đang nhắc tới một người không quan trọng, hoàn toàn không phải nữ nhi ruột thịt của ông ta.

"Đại Vương có diệu kế gì không? Lúc nào thì Hồ Tộc chúng ta có thể thống nhất Yêu ma giới?" Không hổ là thuộc hạ đi theo Nguyệt Vô Tu mấy ngàn năm, dã tâm cũng lớn như ông ta vậy, đến lúc đó Hồ Tộc thống nhất Yêu ma giới, Nguyệt Vô Tu trở thành Đế Quân, lão cũng có thể được phong làm vương.

"Ha ha, đừng lo lắng, Bôn vương tự có diệu kế, Phi Yên không dám không nghe lệnh của ta, trừ phi nó không muốn mạng mẫu phi nó nữa, chỉ cần nó hạ độc U Minh Hoa này vào đồ ăn của Túc Ly Mị, không tới một tháng, chắc chắn pháp lực của hần sẽ hoàn toàn biến mất, cho dù thân thể hần là Thần Ma Thượng cổ, đến lúc đó còn không phải là mồi cho Bôn vương định đoạt sao."

"Đại Vương thần cơ diệu toán, thuộc hạ hết sức bội phục!"

Lúc này, đột nhiên có người đi vào thông báo.

"Đại Vương, Đại công chúa cầu kiến Đại Vương."

"Để cho con bé vào." Vừa nghe nói là nữ nhi bảo bối của mình, Nguyệt Vô Tu lập tức lộ vẻ tươi cười.

Sau đó, một thiếu nữ tầm mười bảy mười tám tuổi đi vào, toàn thân là quần áo màu xanh, xinh đẹp mà hoa lệ.

Hồ Tộc có tất cả hai vị công chúa, đại công chúa Nguyệt Lưu Sương, nhị công chúa Nguyệt Phi Yên.

Nguyệt Lưu Sương là do Nguyệt Vô Tu và Vương Hậu sinh, mà Nguyệt Phi Yên cũng là nữ nhi của ông ta và một tỷ nữ Hồ Tộc sinh ra, dĩ nhiên cách đối xử có chênh lệch rất lớn. Sau khi nữ nhi ra đời, ông ta mới vạn bất đắc dĩ cho tỷ nữ này một danh phận.

Mẫu thân Nguyệt Phi Yên tên là Tổ Hoa, là nha hoàn hồi môn của vương hậu Hồ Tộc, ham muốn chiếm giữ của Vương Hậu rất mạnh, chỉ sợ Nguyệt Vô Tu sẽ sủng ái nữ nhân khác, uy hiếp tới địa vị của bà ta nên đã đổi tất cả thị nữ trong Vương Cung, ngay cả nha hoàn hồi môn cũng xấu xí không chịu nổi, như vậy thì trong mắt Nguyệt Vô Tu, bà ta chính là người đẹp nhất.

Mọi thứ đã được sắp xếp tỉ mỉ, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn xảy ra chuyện không thể ngờ tới, Nguyệt Vô Tu say rượu sủng hạnh nha hoàn hồi môn Tổ Hoa, sau đó sinh ra nữ nhi Nguyệt Phi Yên, chuyện này đối với bà ta mà nói quả là vô cùng nhục nhã.

Sau khi tỉnh rượu, Nguyệt Vô Tu cũng vô cùng hối hận, bởi vì Tổ Hoa thật sự rất xấu, nhưng dù gì cũng là nữ nhi của mình, thế nào cũng phải cho mẫu thân con bé một cái danh phận, nếu không bị người ngoài biết thì không hay.

Ông ta cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào nữ nhi này, dù cung chiều thế nào cũng không bằng Nguyệt Lưu Sương, nhưng cố tình nó lớn lên lại vô cùng xinh đẹp, vượt xa tỷ nữ Nguyệt Lưu Sương nên cũng có con cháu Hồ Tộc và các vương tộc khác theo đuổi, dần dà tạo thành tính tình kiêu căng đót rát, nhanh chóng khiến mọi người chán ghét, từ đó bên ngoài đồn đãi rằng Nhị công chúa Hồ Tộc dâm loạn vô sỉ, khiến Hồ Tộc bọn họ trở thành trò cười, cho nên dần dà Nguyệt Vô Tu cũng không còn hảo cảm nữa.

Hiện tại, thậm chí ông ta đã không tiếc đầy năng vào hố lửa, coi nàng như một con cò mà lợi dụng.

Nguyệt Lưu Sương vừa nhìn thấy Nguyệt Vô Tu, lễ phép gọi một tiếng phụ vương, sau khi hành lễ thì nhẹ nhàng ngồi xuống, mọi cử động cực kỳ ưu nhã. Cùng là công chúa Hồ Tộc, Nguyệt Lưu Sương là kiều ngạo của ông ta, Nguyệt Phi Yên lại là sự si nhục.

"Sương nhi, sao hôm nay lại đột nhiên tới chỗ phụ vương vậy, chẳng lẽ thân thể mẫu hậu con lại không thoải mái à?"

"Không có, mẫu hậu rất tốt, là Sương nhi có chuyện muốn nói nên mới tới tìm phụ vương." Nàng ta cúi thấp đầu, đôi mắt hơi đỏ lên, bộ dạng vô cùng ủy khuất.

"Sao thế? Là ai khi dễ con? Dám khi dễ nữ nhi bảo bối của Bôn vương, là kẻ nào? Nhất định Bôn vương sẽ chặt hần thành trăm mảnh."

"Là phụ vương."

"Con nói cái gì? Là Bôn vương? Sương nhi, đã xảy ra chuyện gì?" Nguyệt Vô Tu không rõ mình đã làm gì nữ nhi.

"Phụ vương biết rõ nữ nhi ái mộ Đế Quân đã lâu, lúc trước lại để Phi Yên giả vào Đế Cung trở thành Đế phi, nữ nhi nắn nọt mọi cách, phụ vương lại nói Phi Yên chỉ là trở thành Đế phi, hơn nữa giả cho Đế Quân vô cùng nguy hiểm, có thể không giữ được tính mạng. Nhưng bây giờ, Phi Yên đã trở thành Đế hậu của Yêu ma giới, vô cùng ân ái với Đế Quân, chỉ còn Sương nhi cô đơn chiếc bóng, một mình đau lòng. Nếu không phải Phụ vương thích Sương nhi, chỉ thích Phi Yên, cứ nói thẳng ra là được, nữ nhi và mẫu hậu sẽ lập tức dọn đi, không bao giờ xuất hiện trước mắt người nữa." Nàng ta cũng không tùy hứng khóc nháo, chỉ thầm lặng khóc, cực kỳ hiểu chuyện nói, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, dù là ai cũng không đành lòng để cho nàng ta thương tâm khổ sở.

"Sương nhi, làm sao con có thể hiểu lầm phụ vương như vậy? Chẳng phải ta đã sớm nói với con Túc Ly Mị không phải người lương thiện, Phi Yên giả đi cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, phụ vương là đau lòng con cho nên mới không cho con giả vào Đế Cung."

"Nếu thật là như lời người nói, tại sao Đế Quân không tổn thương Phi Yên, ngược lại còn cho nó làm Đế hậu, đây chính là sự thực không thể cãi lại." Theo ý nàng ta, nhất định là Đế Quân thật lòng thích Nguyệt Phi Yên nên mới phải sủng ái nàng ta như vậy, nếu không làm sao sẽ cho nàng làm Đế hậu chứ?

Đây cũng chính là chuyện mà Nguyệt Vô Tu không hiểu, ông ta đang bàn bạc với thuộc hạ về vấn đề này, đúng lúc Nguyệt Lưu Sương tới.

"Sương nhi, chuyện này..... Trong này nhất định có điều kỳ lạ. Túc Ly Mị trời sinh đa nghi, Phi Yên giả tới hẳn đề phòng còn không kịp, sao có thể thích nó, nói không chừng đây là âm mưu của hắn, cố ý thả ra tin tức này để mê hoặc chúng ta, đúng, nhất định là như vậy." Trừ lý do này, ông ta thật sự không nghĩ ra cái khác.

Nhưng Nguyệt Lưu Sương không cho là như vậy, coi như là một âm mưu, Túc Ly Mị cũng không cần thiết cho nàng làm Đế hậu!

Đế hậu! Đó là địa vị tôn quý nhất yêu ma giới dành cho nữ nhân, là vị trí nàng ta khát vọng đã bao lâu nay.

Nàng là công chúa tôn quý nhất Hồ Tộc, Nguyệt Phi Yên chỉ là một nữ nhi do tiện tỳ sinh ra, nhưng bây giờ lại đoạt mất vị trí Đế hậu nàng ta muốn nhất, tại sao?

Nguyệt Lưu Sương còn chưa kịp tiếp tục biểu đạt bất mãn trong lòng đã nghe thấy tiếng khóc của một nữ nhân truyền từ ngoài cửa vào. Không cần nói Nguyệt Vô Tu cũng biết người đến là ai rồi.

Vương hậu Lam Nguyệt khóc lóc rồi rít chạy vào, vừa nhìn thấy Nguyệt Vô Tu thì càng khóc lớn hơn, chậm rãi đi vào.

"Đại Vương, mẹ con chúng ta đều một lòng vì người... nhưng người lại không suy nghĩ cho nữ nhi của chúng ta, để nữ nhi của con tiện nhân kia làm Đế hậu, người mau giải thích rõ cho ta."

Nguyệt Vô Tu có chút nhức đầu, mặc dù ông ta cáo già âm hiểm độc ác, nhưng dù thế nào cũng đã làm phu thê với Vương Hậu mấy ngàn năm, chỉ là chính ông ta cũng không hiểu rõ tại sao Nguyệt Phi Yên trở thành Đế hậu, hai mẹ con lại làm ầm lên. Tính tình vương hậu ông ta rõ nhất, nếu như không giải thích, hai lỗ tai đừng mong được yên tĩnh.

Vốn ông ta nghĩ muốn trở thành vương của yêu ma giới thì chỉ cần bàn bạc với tâm phúc của mình là được, không cần thiết cho thê tử và nữ nhi biết quá nhiều nên cũng không tiết lộ, nhưng bây giờ, không nói ra sự thật thì không được, nói ra cũng chưa chắc hai người này sẽ tin tưởng.

"Các người là thê tử và nữ nhi Bôn vương yêu mến nhất, làm sao Bôn vương có thể dối tốt với người khác chứ?"

Vương Hậu nhất quyết không tha. "Người cho nữ nhi của con tiện nhân kia làm Đế hậu, về sau chẳng phải cả nhà chúng ta đều phải cúi đầu trước mặt ả ta sao? Có phải chờ nó trở lại, người sẽ đuổi mẹ con chúng ta đi, cho con tiện nhân kia làm Vương Hậu, người mau nói rõ cho ta, phải hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Túc Ly Mị Chính Là Tiểu Bạch Xà

Edit: Lạc Thần

Nguyệt Lưu Sương cũng không nói chuyện nữa, chỉ ngồi ở chỗ đó không ngừng khóc thút thít, mềm mại yếu đuối, một biểu cảm bị uất ức đến cực điểm, có mẫu thân ở đây, nàng cũng không cần làm gì nhiều, giữ vững hình tượng cô gái ngoan của nàng là tốt rồi.

Mãi cho đến khi Vương Phi đã nói mệt, Nguyệt Vô Tu cũng không giải thích rõ với các nàng, chuyện tại sao Nguyệt Phi Yên sẽ trở thành Đế phi, Nguyệt Vô Tu nhất thời có chút không kiên nhẫn.

Vỗ bàn một cái, dọa sợ hai mẹ con đến giật mình.

"Các ngươi đã muốn biết chân tướng, như vậy thì chính mình tự đi Đế Cung đi, như vậy các ngươi hài lòng chứ hả?"

.....

Lúc này Quý Phi Nhi đang tiến hành "Nghiêm hình bức cung" Túc Ly Mị.

Nguyên do, là bởi vì một cái gọi là "Tiểu Bạch" xà.

Ngần vạn năm nay cho tới bây giờ chưa từng có một Đế Quân nào bị đối xử như vậy, bị một nữ nhân hung hãn đè ở phía dưới.

"Nói, Tiểu Bạch đi nơi nào, ngươi mau mau giao nó ra đây!"

Túc Ly Mị ngoan ngoãn nằm mặc cho nàng khi dễ: "Vi phu cùng ngươi không tốt sao?"

"Hừ, ngươi cùng Tiểu Bạch lại không giống nhau, Tiểu Bạch nhỏ nhỏ, đáng yêu như vậy, nếu ngươi hiện ra nguyên hình thì lớn như vậy, còn đáng sợ như vậy, ít nói nhảm, rốt cuộc ngươi giấu Tiểu Bạch ở nơi nào rồi hả?" Quý Phi Nhi tức giận chống nạnh, nhích tới nhích lui trên người của hắn.

Nhưng không nghĩ, thân thể mềm mại làm động tác như vậy ở trên người nam nhân trưởng thành, ý vị như thế nào, rất nhanh, thân thể Túc Ly Mị cũng có chút cứng nhắc: "Phi nhi, nếu như ngươi không còn chuyện gì để nói, tốt nhất lập tức xuống, nếu không ta không dám đảm bảo một lát sẽ xảy ra chuyện gì."

Quý Phi Nhi sửng sốt, rõ ràng cảm thấy bụng dưới của hắn, vật nào đó đã cứng rắn lên, nhất thời bị dọa sợ đến mức té từ trên người hắn xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

"Đứng, đứng, thực xin lỗi. Ta."

Túc Ly Mị thở dốc một hơi, vận công đè xuống dục vọng của cơ thể, nhìn về mặt nàng rõ ràng cũng mang theo sắc thái tình dục: "Không có việc gì, chỉ hy vọng là ngươi không để cho ta chờ quá lâu."

Ngần năm sau bọn họ gặp lại, hắn biết nàng đã từng mất trí nhớ, tất cả bắt đầu lại lần nữa, hắn muốn cho nàng thời gian thích ứng, nếu như cưỡng chiếm nàng nhất định sẽ làm cho nàng bị thương tổn, hắn sẽ không làm chuyện như vậy, dù là thân thể của hắn khát cầu nàng như thế.

Quý Phi Nhi vui mặt ở trong đầu gối xin lỗi, trời. Trời ạ, nàng cho tới bây giờ chưa từng một lần trải qua chuyện như vậy, ở tình huống trên là một tấm giấy trắng, đương nhiên rất ngại rồi.

.....

Túc Ly Mị cũng không muốn ép buộc nàng nữa, đợi trong chốc lát, nàng đỡ lúng túng hơn, cho nên tiếp tục đề tài lúc trước.

"Nói cho ta biết, nếu như giữa ta và Tiểu Bạch xà làm ra một lựa chọn, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?"

Quý Phi Nhi có chút im lặng nhìn hắn: "Cái này căn bản không giống nhau, ngươi không cần làm cho vấn đề nghiêm trọng như vậy được không?"

Nếu như nhất định chọn, đương nhiên nàng sẽ lựa chọn Túc Ly Mị rồi.

"Ngươi thật sự thích Tiểu Bạch xà kia như vậy sao?" Thấy nàng vẫn hỏi tới vị trí của Tiểu Bạch xà, Đế Quân nào đó bắt đầu ăn dấm chua (ghen), coi như Tiểu Bạch xà kia chính là hắn cũng không thể, hắn tham muốn giữ lấy nàng, đã đến nông nổi ngay cả mình dấm chua đều ăn.

"Đúng vậy, Tiểu Bạch là con rắn đầu tiên ta không có cảm giác sợ hãi, ta muốn nuôi nó làm sủng vật."

Túc Ly Mị dở khóc dở cười, hắn đường đường là Đế Quân giới yêu ma lại phải trở thành sủng vật của một cô gái bé bỏng, nhưng mà hắn cũng không để ý nhiều như vậy.

"Thế nào, vậy ý của ngươi là sợ ta sao?" Nhất thời hắn có chút không vui.

"Ách." Hắn nhướng mày, Quý Phi Nhi lập tức liên tưởng đến ngày đó đột nhiên hắn hiện ra bộ dạng nguyên hình, hơn nữa còn vòng nàng vào trong cơ thể, loại cảm giác đó.

"Phi Nhi, không cho sợ ta!" Hắn cầm lấy tay nàng thật chặt, không cho phép nàng bài xích.

"Cái này. Chỉ cần là bộ dáng bây giờ của ngươi, ta khẳng định sẽ không sợ, về phần nguyên hình của ngươi, ngươi cũng phải cho ta một chút thời gian thích ứng chứ?"

Nàng cũng hiểu được mình cần phải có một chút thay đổi, nàng sợ người khác cũng có thể, nhưng nàng lại không thể bài xích Túc Ly Mị, bởi vì chỉ có hắn là tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng.

Quý Phi Nhi đưa tay san bằng chân mày nhíu chặt của hắn: "Thật khó có thể tưởng tượng nha, một con rắn, thể nhưng có thể lớn được đẹp mắt như vậy,

thật là làm cho những cô gái như chúng ta cũng ghen tỵ nha."

Nàng sợ hãi than dung nhan tuyệt mỹ của hắn, một đôi lông mày cũng đẹp đến mức không thể nói thành lời, không lời nói nào có thể biểu đạt khí chất của hắn, nam nhân hoàn mỹ như vậy lại thuộc về mình, tưởng tượng đều cảm thấy rung động.

Nàng quyết định, coi như nàng không phải Từ Huyền thật sự, coi như Từ Huyền trở lại, nàng cũng tuyệt đối sẽ không nhường hắn lại.

Túc Ly Mị nhếch môi cười yếu ớt: "Có thể được Phi Nhi tán dương như vậy, vì phu cảm thấy rất vui."

Trong tam giới, chỉ có Mặc Uyên thượng thần của tiên giới, Đế Quân XX của U Minh giới và Đế Quân Túc Ly Mị của yêu ma giới là có tướng mạo làm kinh hãi thiên nhân.

Mặc Uyên của tiên giới là người tuyệt thế lạnh lùng, tiên tư lỗi lạc trứ danh; Đế Quân XX của Minh giới tuấn mỹ ngông cuồng nóng nảy, khí phách lạnh lùng; mà Túc Ly Mị, lại chân chính là yêu nghiệt họa thủy, dung nhan khuynh thành.

Mà Túc Ly Mị đây, cũng là phong cách Quý Phi Nhi thích nhất, đối với điều này, Túc Ly Mị cũng có thể vui vẻ.

Nếu không tại sao Từ Huyền ở bên cạnh Mặc Uyên mấy ngàn năm, sống chung lâu ngày nhưng không có cùng với hắn, có thể đây chính là nguyên nhân chỗ ở nha. Mặc Uyên quá lạnh nhạt, quá xa cách, đối với Từ Huyền chỉ có dịu dàng cũng sẽ làm cho nàng không thể thích ứng. Ở trong lòng nàng, nàng đối với hắn, chỉ có thể là thầy trò.

Quý Phi Nhi nghiêm túc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn: "Chớ nói sang chuyện khác, rốt cuộc ngươi giấu Tiểu Bạch ở nơi nào rồi, ta thật sự rất muốn gặp nó, nếu ngươi không giao Tiểu Bạch ra đây, ta liền tức giận!"

Đương nhiên Túc Ly Mị không thể nào để cho nàng tức giận, mặt mũi của mình so với độ nặng nề của Quý Phi Nhi, đương nhiên là hắn rõ ràng nhất rồi.

"Được, nếu Phi Nhi muốn biết, vậy thì như ngươi mong muốn." Vừa dứt lời, bóng dáng của hắn đã biến mất không thấy.

Quý Phi Nhi sợ hết hồn, nhìn quanh bốn phía.

Túc Ly Mị đi nơi nào? Tại sao không thấy? Sẽ không phải là nàng vẫn hỏi tới chuyện Tiểu Bạch, cho nên hắn tức giận rồi đi? Hắn không đến nỗi hẹp hòi như vậy chứ.

Đột nhiên, nàng cảm giác trên người ngứa một chút, trên cổ hình như có đồ vật gì đó, nàng vội vã ôm xuống, đợi đến lúc thấy rõ là cái gì, nàng vui mừng kêu lên: "Tiểu Bạch, ngươi đã trở lại?"

Tiểu Bạch xà thân mặt cọ xát bàn tay của nàng, đôi mắt nhỏ manh manh cũng không phải màu đen, mà là màu đỏ quen thuộc, chỉ là Quý Phi Nhi quá vui mừng rồi, còn không có chú ý tới cái vấn đề này.

"Tiểu Bạch, mấy ngày nay ngươi mắt tích không thấy, ta vẫn rất lo lắng cho ngươi...ngươi đi đâu vậy hả?"

Suy nghĩ một chút, Tiểu Bạch xà nhỏ như vậy, còn chưa bắt đầu tu luyện, nên cũng sẽ không nói tiếng người, cho nên nàng tự an ủi mình: "Thôi, trở lại là tốt rồi."

Nàng đang cầm Tiểu Bạch xà, nhưng mà Túc Ly Mị lại không thấy, trong lòng nàng lập tức có chút mất mát.

"Túc Ly Mị cái người này là quỷ hẹp hòi, ta là bảo Tiểu Bạch trở lại nhưng không cho ngươi đi nha, hừ, nếu đi vậy thì vĩnh viễn đừng trở về là tốt rồi." Hiển nhiên là nàng tức giận mới nói như vậy, nhưng mà Túc Ly Mị lại nghe không nổi nữa, vừa cúi đầu, cắn trên tay nàng một cái.

Dĩ nhiên sẽ không dùng lực, nhưng đủ để cho nàng có cảm giác đau đớn.

"Ai nha, Tiểu Bạch ngươi làm gì đấy?" Quý Phi Nhi cảm giác lòng bàn tay có chút đau đớn, cúi đầu xem xét, quả nhiên hơi ửng đỏ một phần nhỏ, còn có dấu ấn hai cái răng nhỏ, rõ ràng chính là bị Tiểu Bạch xà cắn.

"Ta là đang nói Túc Ly Mị, cũng không phải là nói ngươi, ngươi cắn ta làm gì hả?"

Cái này không nói cũng may, sau khi nói xong, rốt cuộc Tiểu Bạch xà lại cúi đầu cắn trên tay nàng một cái nữa.

Trời ạ, rốt cuộc đây là thế nào? Quý Phi Nhi thật sự là muốn tức giận, vội vàng nâng nó đến trước mắt lý luận: "Ngươi là vật nhỏ không có lương tâm, ta chính là chỉ vì ngươi mới cầu xin Túc Ly Mị đưa ngươi trở về, ngươi chẳng những không cảm kích, thế nhưng còn cắn ta, ngươi thật sự là rất không đáng yêu."

Được rồi, chuyện đã đến tình trạng này rồi, nàng lại còn không đoán được Túc Ly Mị chính là Tiểu Bạch xà, chỉ số thông minh cỡ này cũng coi như là cực phẩm.

Túc Ly Mị bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói chuyện: "Ngu ngốc!"

Trong phòng chỉ có một mình nàng thao thao bất tuyệt, bây giờ lại vang lên một giọng nói lạnh lạnh từ tính, mặc dù rất êm tai, thế nhưng lại mắng nàng là

ngu ngốc, điều này sao có thể dễ dàng tha thứ. Ngắm nhìn bốn phía, nàng sợ hết hồn, trong phòng chỉ có một mình nàng nha!

Không. Không đúng, giọng nói kia. Giống như phát ra từ trong lòng bàn tay nàng, hơn nữa, nghe qua còn hết sức quen thuộc.

Giọng nói kia là —— Túc Ly Mị!

Quý Phi Nhi trợn to hai mắt không dám tin nhìn Tiểu Bạch xà nhỏ nhỏ manh manh trong lòng bàn tay: "Ngươi. Ngươi là Túc Ly Mị?"

Lóe lên ánh bạc, nam tử mặc áo trắng tuyết mỹ đã xuất hiện bên người nàng, Tiểu Bạch xà trong lòng bàn tay đã không thấy, xác nhận phỏng đoán của nàng.

Nhìn vẻ mặt mỉm cười của Túc Ly Mị, nàng tức giận nhào qua, tay nhỏ bé dùng sức đánh lồng ngực của hắn: "Cái người này tên đại bại hoại, tên lường gạt, lừa ta thật thê thảm!"

A a a, hắn lại chính là Tiểu Bạch! Thua thiệt lúc trước nàng còn coi hắn như một con rắn nhỏ mới từ trong vỏ ấp ra, rõ ràng lại là Đại Ma Đầu đã tu hành ngàn vạn năm, thật là muốn chọc giận chết nàng mà.

Nàng vì Tiểu Bạch mà vô cùng lo lắng, tìm khắp nơi cũng không tìm được, còn năn nỉ hắn lâu như vậy, kết quả Tiểu Bạch chính là hắn! Nàng lập tức có loại cảm giác nhục nhã mình bị làm trò khi.

Túc Ly Mị ngoan ngoãn nhận sai: "Là ta không tốt, Phi Nhi đừng nóng giận."

"A a a, ta làm sao có thể không tức giận, Túc Ly Mị, cái người này tên lường gạt, ta muốn tuyệt giao với ngươi."

Tuyệt giao với hắn? Vậy làm sao được? Dĩ nhiên Túc Ly Mị không thể cho phép xảy ra chuyện như vậy, vội vàng ôm tiểu thể tử của mình, đáng vẻ nhận sai.

"Hừ, trừ phi ngươi có thể cho ta một lý do để tha thứ cho ngươi."

"Tốt tốt tốt, chỉ cần ngươi có thể không tức giận, ta cái gì đều nói cho ngươi. Lúc ấy, ta vẫn đối với thân phận của ngươi rất hoà nghi, lo lắng ngươi là gian tế Hồ Tộc, lại sợ hiểu lầm cái gì, cho nên liền hóa thân thành Tiểu Bạch xà đi tìm hiểu tin tức, sau lại thấy ngươi thích Tiểu Bạch xà như vậy, nên cũng không nhẫn tâm nói cho ngươi biết chân tướng, cũng hy vọng có thể mượn thân phận Tiểu Bạch, hóa giải sợ hãi của ngươi đối với rắn. Sau, thì trở thành bộ dáng bây giờ."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cục Cưng Của Riêng Nàng

Editor: Gà

Chỉ có một chút nhưng hắn không dám nói, vì lúc ấy qua kính Huyền Quang thấy nàng tiếp nhận độc dược của Nguyệt Vô Tu, hơn nữa bị Thương Mặc Tuyệt kích thích, trong con tức giận hắn nổi lên sát tâm với nàng, một đêm kia, thiếu chút nữa lấy mất mạng nhỏ của nàng.

Không những không dám để nàng biết, bản thân hắn tự nghĩ lại, cũng hối hận cực kỳ. May mắn hắn dừng tay kịp thời, nếu không chẳng phải hắn đã tự tay giết người mình yêu rồi sao?

Dù sao, chuyện biến thành như bây giờ, biến động quá lớn, bản thân bọn họ không thể khống chế được, Quý Phi Nhi suy nghĩ một chút rồi bình thường lại, nhưng vẫn không thể dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy.

"Cho nên chàng dám lừa gạt ta như vậy?"

"Chỉ cần nàng đừng tức giận nữa, như thế nào cũng được?"

"Thật sự như thế nào đều được?" Hai mắt Quý Phi Nhi tỏa sáng.

"Dĩ nhiên, chỉ cần nàng vui vẻ, để ta làm chuyện gì ta đều cam tâm tình nguyện."

"Chàng đã khiến cho Tiểu Bạch biến mất, vậy sau này chàng thay thế vị trí của Tiểu Bạch đi, về sau ta sẽ gọi chàng là Tiểu Bạch."

"Được!" Hắn không do dự gật đầu: "Chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi."

Ban đầu Quý Phi Nhi tưởng rằng hắn chắc chắn sẽ không đồng ý, đường đường là Đế Quân lại bị gọi thành Tiểu Bạch khẳng định rất mất mặt, nhưng

nhìn về mặt hân thật sự rất vui mừng, nếu hân không có ý kiến, vậy sau này cứ gọi hân là Tiểu Bạch.

Nàng không biết, Túc Ly Mị chờ một tiếng ‘Tiểu Bạch’ này, đã chờ một ngàn năm.

Ngàn năm trước, Từ Huyền gọi hân là Tiểu Bạch, trừ Từ Huyền, không người nào dám gọi hân là Tiểu Bạch, bây giờ nghe tên này, khiến hân cảm giác đã qua mấy đời, trở nên xúc động.

.....

Có người trong lòng làm bạn, dĩ nhiên không giống bình thường.

Mỗi ngày Quý Phi Nhi đều rất vui vẻ, rất khoái lạc, trong lòng tồn tại lo âu và băn khoăn có ngày sẽ tách ra khỏi sự dịu dàng và sủng ái của Túc Ly Mị. Cho dù đây là một giấc mộng, nàng vẫn hi vọng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Ở thế kỷ 21, hành trình mỗi ngày của nàng đều rất dài, biểu diễn xong, mặc dù lượng fan đông đảo, vạn người tăng bốc, nhưng nội tâm của nàng vẫn vô cùng cô độc, nàng thích cuộc sống bây giờ, mặc dù nơi này không có TV máy vi tính, không có công nghệ cao, nhưng có một nam nhân thật lòng yêu nàng.

Hôm nay, có khách quý đến Đế Cung, chính là hảo tỷ muội kiếp trước của nàng trong truyền thuyết, Mẫu Đan tiên tử.

Quý Phi Nhi một mực mong đợi, không nghĩ nhanh như vậy đã đến rồi.

Lúc đầu Thương Mặc Tuyết còn thần thần bí bí không chịu nói cho nàng biết khách quý là ai, nhưng nàng không hề ngu ngốc nha, một lần là có thể đoán trúng.

Dưới sự kiên trì của Túc Ly Mị, ngay cả Thương Mặc Tuyết cũng không thể không đồng ý tuyệt đối không nói ra chuyện Quý Phi Nhi chính là Từ Huyền, ngàn năm trước Mẫu Đan và Từ Huyền có tình cảm tỷ muội rất tốt, nếu ả thật sự có tâm, khẳng định có thể giống như Túc Ly Mị sẽ phát hiện ra được điểm chung giữa Quý Phi Nhi và Từ Huyền.

.....

"Lục Khởi, Lục Ý, các người nhanh lên một chút..., đám người Tiểu Bạch đã đi gặp Mẫu Đan, ta cũng phải nhanh lên một chút!"

"Nương nương, nô tỳ đã cố gắng lắm rồi!" Hai thị nữ rất bất đắc dĩ, rõ ràng mỗi sáng nàng đều ngủ nướng không chịu dậy, đột nhiên hôm nay khách đến, lúc này nàng mới vội vội vàng vàng thức dậy, sau đó cái gì cũng đã chậm trễ rồi.

Mặc một bộ áo váy Từ Hà, làn váy kéo dài trên mặt đất, cực kỳ xinh đẹp hoa lệ, Quý Phi Nhi nhìn gương nghĩ thầm, nếu là dung mạo trước kia của nàng, mặc y phục này vào sẽ càng vừa người hơn không phải sao?

Chuẩn bị xong, nàng lập tức xuất phát, đi gặp hảo tỷ muội kiếp trước của nàng.

.....

Lúc này, Mẫu Đan đã được Thương Mặc Tuyết dẫn đến Đế Cung, ả không biết Túc Ly Mị đã thức tỉnh, cho nên khi ả nhìn thấy hân, gương mặt vui mừng không nói nên lời.

"Mị, người đã trở về?" Bóng dáng áo trắng vui mừng chạy đến, sau đó ôm thật chặt lấy hân: "Không phải ta đang nằm mơ chứ, người thật sự đã tỉnh lại rồi?"

Chân mày Túc Ly Mị khẽ nhíu, hình như rất không thích ả đụng chạm, nhưng vẫn không đẩy ả ra: "Mẫu Đan, cảm ơn người vẫn nghĩ cho ta, ta không sao."

Mẫu Đan nhìn đôi mắt huyết đồng của hân, hiển nhiên rất giật mình: "Người..... Mắt của người sao lại biến thành như vậy?"

"Không sao, đều là chuyện đã qua."

Mẫu Đan nắm chặt tay hân, nhìn hân, nước mắt rơi xuống: "Năm đó người bị thương nặng, lại bị thiên binh vây quét, ta vẫn luôn lo lắng cho người, mỗi lần đến đây, đều thất vọng trở về, cũng may trời cao không tàn nhẫn như vậy, xem dáng vẻ người bây giờ, thật sự đã không sao rồi."

Thương Mặc Tuyết cười cười: "Được rồi, hiện tại người cũng đã gặp được, người nên yên tâm rồi chứ?"

Mẫu Đan giật liếc y một cái: "Còn dám nói, người không nói cho ta biết trước."

"Không phải Bôn vương nghĩ nếu người chính mắt thấy được người thật sẽ càng thêm vui mừng sao? Hiện tại sao lại trách ta."

Hiện nhiên trong mắt Mẫu Đan chỉ có Túc Ly Mị, vui mừng không nói nên lời, thật tốt quá, Từ Huyền đã chết, thương thể của hân cũng tốt, qua một ngàn năm rồi, chắc hân đã quên Từ Huyền rồi? Như vậy tốt nhất, ả có thể thừa lúc vắng mà vào.

Nếu có thể ở cùng với Túc Ly Mị, ả sẽ không bao giờ trở về Tiên giới nữa, ả chịu đủ Đế Tị rồi, theo hần ta nhiều năm như vậy, ngay cả một danh phận cũng không chiếm được, nếu có thể trở thành Đế hậu của yêu ma giới, được Túc Ly Mị che chở, cái gì ả cũng không sợ.

Túc Ly Mị không phát hiện đây mắt ả toát ra dã tâm, cười an ủi: "Đội lạt nữa, giới thiệu cho ngươi một người, về sau nhất định các người sẽ trở thành bằng hữu rất thân."

"Ai vậy?" Mẫu Đan có chút nghi ngờ, lại có chút mừng rỡ, ngàn năm sau đến gặp mặt, cho dù Từ Huyền không còn ở đây, nhưng Túc Ly Mị vẫn không xa cách ả.

Điều này có phải đã nói lên rằng, tình cảm giữa bọn họ không phải duy trì chỉ vì Từ Huyền, trong lòng hần, Mẫu Đan ả vẫn có một chỗ ngồi đứng không?

"Hần nàng sắp đến rồi!" Trên mặt Túc Ly Mị toát ra một nụ cười dịu dàng.

Đột nhiên Mẫu Đan cảm giác có chút lo lắng, ả tưởng rằng, khi nhìn thấy Túc Ly Mị, nhất định hần vẫn đắm chìm trong khổ sở mất đi Từ Huyền không thể kềm chế, vào lúc này ả nhận cơ hội là hảo tử muội của Từ Huyền có thể hầu bên cạnh hần, nhưng bây giờ từ về mặt hần, hoàn toàn không nhìn ra bị thương, chẳng lẽ, hần đã hoàn toàn không quan tâm đến Từ Huyền rồi ư?

Nếu sự thật là như vậy, đây là chuyện tốt, nhưng trong lòng ả lại xôn xao bất an mãnh liệt.

Lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một âm thanh êm tai như chuông bạc: "Các người đã trò chuyện rồi, không chờ ta, thật quá đáng."

Rất nhanh, một nữ tử xinh đẹp động lòng người đi từ cửa vào, theo sau là hai thị nữ mặc y phục màu xanh lục.

Thấy nàng, vẻ mặt ôn nhu sùng nịch của Túc Ly Mị càng rõ ràng, sau đó vội vàng đi đến phía trước, ôm nàng vào lòng.

"Sao lại chạy nhanh vậy, nếu ngã thì sao đây?"

"Yên tâm đi, ta không ngã như vậy, sẽ không đi đường còn té ngã." Vừa nói, nàng vừa ngắm nhìn bốn phía, đến khi nhìn thấy nữ tử phần y xinh đẹp, lập tức tránh khỏi lòng ngực của Túc Ly Mị, hưng phấn chạy đến.

"Cô chính là Mẫu Đan tiên tử sao? Thật xinh đẹp như trong truyền thuyết." Mỹ nữ trước mắt có khí chất Lâm Đại Ngọc vừa thấy đã thương, mặc dù dung mạo không được xem là tuyệt mỹ, nhưng rất dễ dàng khiến lòng người thương tiếc.

Mẫu Đan vẫn đang trong trạng thái khiếp sợ chưa lấy lại tinh thần.

Nghĩ đến vừa rồi Túc Ly Mị dịu dàng với nàng như vậy, ánh mắt nặng tình như thế, ả không thể tin vào ánh mắt của chính bản thân. Một ngàn năm qua, hần đi tình biệt duyên [1], yêu nữ nhân khác rồi ư?

[1] đi tình biệt duyên: thay đổi tình cảm

Không, đây không phải sự thật, tuyệt đối ả không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Quý Phi Nhi vui mừng đưa tay ra: "Xin chào, ta tên là Quý..... Không đúng, ta tên là Nguyệt Phi Yên, trước kia đã nghe Tiểu Bạch nói về cô."

Mẫu Đan liếc mắt nhìn nàng đưa tay ra, nhưng không thể nhiệt tình nổi, trong lòng ý lạnh càng sâu. Nàng..... gọi hần là Tiểu Bạch sao?

Đó không phải là tên gọi chỉ thuộc về Từ Huyền sao? Hiện tại nữ nhân khác cũng có được đãi ngộ như vậy rồi ư?

Rốt cuộc, ả không nhận được hỏi: "Mị, nàng là ai?"

Túc Ly Mị đi đến, nắm tay Quý Phi Nhi: "Ngươi vừa đến, còn chưa kịp giới thiệu, nàng là Phi Nhi, Đế hậu của Bồn vương."

Cái..... Cái gì? Đế hậu? Mẫu Đan thất kinh, quả thật không thể nào tin nổi vào tai mình, còn do Túc Ly Mị chính miệng nói ra.

Ả không quên lúc này không thể không đứng mực, nhanh chóng che giấu tốt vẻ mặt của bản thân, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng: "Chuyện này thật làm ta khiếp sợ, ngươi trở về khi nào, lại thành thân lúc nào, tại sao cái gì ta cũng không biết vậy?"

Thương Mặc Tuyết cũng cảm thấy bầu không khí trước mắt có chút lúng túng, vì vậy liền vội vàng giải thích: "Một ngàn năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, ngươi không biết cũng bình thường thôi, đã đến rồi, về sau từ từ giải thích cho ngươi nghe."

Mặc dù Quý Phi Nhi mơ hồ, nhưng không phải không nhìn ra, hảo tử muội nàng trông mong dường như đã rơi vào khoảng không, rõ ràng nàng cảm giác Mẫu Đan xa cách và có địch ý với nàng.

Vì nàng ta cảm thấy nàng không phải là Từ Huyền, lại đoạt nam nhân của hảo tử muội nàng ta, cho nên mới có địch ý với nàng sao?

Nếu vậy, nàng có thể lý giải, cũng cảm thấy nàng ta là một nữ tử chú trọng tình cảm, dù sao, nàng chính là Từ Huyền.

Mẫu Đan cũng biết ả không nên làm mọi chuyện căng thẳng, liếc mắt nhìn Quý Phi Nhi, sau đó miễn cưỡng nặn ra nụ cười: "Ngươi chính là thê tử hiện tại

của Mị?"

Quý Phi Nhi gật đầu một cái: "Ta và Tiểu Bạch thật lòng yêu nhau, cho nên cũng hi vọng nàng có thể chúc phúc cho chúng ta."

Thật lòng yêu nhau!

Bốn từ này khiến trong lòng Mẫu Đan nhất thời lạnh lẽo, biết Túc Ly Mị trở về, ả mừng rỡ như điên, tại sao trời cao bất công như thế, nhanh như vậy để lòng ả rơi vào đáy cốc, Túc Ly Mị có Từ Huyền, có nữ nhân trước mắt này, còn Mẫu Đan ả đây? Rốt cuộc là gì?

"Đây là dĩ nhiên, bởi vì ta cũng hi vọng Mị có thể hạnh phúc." Ông tay áo rũ xuống che đi bàn tay đang nắm thật chặt thành quả đắng, gần xanh trên mu bàn tay lộ rõ, nhất định ả phải nhẫn nại.

Bốn người nói chuyện một lúc, rõ ràng Quý Phi Nhi cảm giác bản thân không thể dung nhập vào câu chuyện của bọn họ, hơn nữa Mẫu Đan hoàn toàn không muốn nói chuyện với nàng, nàng cũng không muốn tìm mất mặt, tùy tiện tìm một lý do, tạm thời rời đi.

Túc Ly Mị có chút bận tâm, muốn đi theo nàng, nhưng Mẫu Đan lại gọi hấn, nói có chuyện rất quan trọng muốn nói cho hấn. Để hấn không thể không tạm thời lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Dã Tâm Của Mẫu Đơn

Quý Phi Nhi vừa đi, Mẫu Đơn cũng không có cách nào nhẫn nại xuống tiếp, đổ ra toàn bộ phần nộ và nghi ngờ trong đáy lòng.

"Mị, chàng đây là ý tứ gì? Bất quá chuyện một ngàn năm chàng liền di tình biệt luyện với nữ nhân khác, quên Từ Huyền rồi sao?" Cho dù nàng chất vấn, cũng chỉ có thể lấy chiêu bài cảm thấy giận dữ bất bình cho Từ Huyền tới chất vấn.

"Mẫu Đơn, nàng trước bình tĩnh một chút, chuyện không phải giống như nàng nghĩ." Trong lòng Thương Mặc Tuyết có chút oán giận, nói ra sự thật với Mẫu Đơn không phải tốt sao? Hiện tại gạt nàng, khẳng định cũng không tránh được cửa ải này rồi.

"A..... Ngàn năm trước, Từ Huyền chính là vì hấn mà chết, nhưng hấn? Lại quên sạch sẽ Từ Huyền, cưới một nữ nhân khác, ta thật sự thay Từ Huyền cảm thấy không đáng giá." Nàng là vì số mạng mình cảm thấy lo lắng mới đứng, nàng lo lắng cho mình cả tư cách thay thế cũng không có rồi.

Túc Ly Mị bởi vì nàng chỉ trích chất vấn rõ ràng không vui, chuyện của hấn còn chưa tới phiên người khác khoa tay múa chân, nhất là nghi ngờ tình cảm của hấn đối với Từ Huyền.

"Ta Túc Ly Mị, trừ Từ Huyền, tuyệt đối sẽ không động lòng với bất kỳ người nào."

"Sự thật đã bày ngay trước mắt, không phải chàng nói cho ta biết, nàng ta là Đế hậu của chàng?"

Thương Mặc Tuyết vì để tránh cho hai người xảy ra tranh chấp, vội vàng khuyên giải: "Mẫu Đơn, rất nhiều chuyện nàng không biết, không thể cứ như vậy kết luận Mị, hấn làm việc đều có đạo lý của hấn, nhưng mà ta có thể bảo đảm với nàng, trong lòng hấn chỉ có Từ Huyền, không có khả năng còn có thể thích người khác."

Mẫu Đơn có chút hoài nghi nhìn bọn họ, lời nói của Thương Mặc Tuyết ngược lại nhắc nhở nàng, bởi vì nàng biết Túc Ly Mị, không thể là một người không chung tình.

Ngàn năm trước, hấn vì Từ Huyền không tiếc chống lại cả Tiên giới, thiếu chút nữa tự hủy nguyên thân, ở thời điểm Từ Huyền nhảy xuống Tru Tiên Đài, cũng không để ý an nguy bản thân mà đuổi theo, thiếu chút nữa tính mạng khó giữ được, tình cảm hấn đối với Từ Huyền đã vượt qua sinh mạng bản thân, cho nên hấn làm sao có thể di tình biệt luyện (thay lòng đổi dạ) yêu nữ nhân khác chứ?

Nhưng mà, hấn rõ ràng mới vừa nói nữ nhân kia là Đế hậu của hấn, mà còn đối với nàng ôn nhu như vậy.

Thương Mặc Tuyết luôn luôn đứng ở phía bên nàng cũng lên tiếng: "Nàng cũng không phải là ngày đầu tiên biết Mị, cũng không phải không biết tính cách của hấn, cho nên tin tưởng hấn đi, hấn làm tất cả đều có đạo lý."

Mẫu Đơn liếc mắt nhìn Túc Ly Mị, biểu lộ có chút phức tạp, nhưng vẫn khẽ gật đầu. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu như quả thật là như vậy, vậy hấn cưới nữ nhân kia, chẳng lẽ có mục đích khác?

"Hơn nữa, Nguyệt Phi Yên là một nữ hài tốt, cùng nàng ấy chung đụng, nàng hấn là sẽ hiểu nguyên nhân vì sao Mị cưới nàng ấy."

Mẫu Đơn và Từ Huyền là tỷ muội tốt như thế, vậy nàng đối với tính cách của nàng ấy, mỗi tiếng nói cử động của nàng ấy đều nên cực kỳ hiểu rõ, cho dù

bọn họ không nói ra chân tướng, chắc hẳn chính nàng cũng có thể phát hiện ra được thôi.

Trong lòng Túc Ly Mị nghĩ tới một màn tiểu nữ nhân nào đấy mới vừa rầu rĩ không vui rồi đi, trong lòng liền hết sức lo lắng, nếu như không phải Mẫu Đơn nhất định phải để hắn lưu lại nói có chuyện rất quan trọng cần báo, hẳn khẳng định đã sớm đuổi theo đi ra ngoài rồi.

"Nếu như không có chuyện gì nói, vậy bản vương đi trước." Hắn không có thời gian ở chỗ này tiếp nhận chất vấn chỉ trích của nàng.

"Đợi một chút....." Mẫu Đơn cuối cùng nhớ ra mục đích hôm nay tới, chỉ là thấy hắn cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ, nàng quá mức khiếp sợ, thiếu chút nữa đã quên chuyện này.

"Mị, hôm nay ta tới thật có chuyện quan trọng báo, chuyện này liên quan tính mạng an nguy của chàng, cho nên vô luận như thế nào ta cũng cần phải tới một chuyến."

Vừa nghe nói có thể nguy hiểm đến sinh tử tồn vong của Túc Ly Mị, Thương Mặc Tuyết cũng nghiêm túc: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Thật ra thì, ta vẫn gạt một chuyện không nói cho các người biết, Từ Huyền nàng..... Là đồ đệ của Mặc Uyên tôn thượng."

Thương Mặc Tuyết đầy vẻ kinh ngạc, nhưng mà biểu tình Túc Ly Mị lại có chút thâm trầm, hắn biết Từ Huyền vẫn có chuyện gạt hắn, nhưng mà nàng lại thế nào cũng không chịu nói, xuất phát từ tôn trọng, hắn cũng không có hỏi lại, hắn có thể nhìn ra được trong lòng nàng vẫn tồn tại một người khác, khi đó ở trong lòng hắn tràn đầy ghen tuông, nàng lại giải thích với hắn nói người nàng yêu chỉ có hắn.

Về phần người kia, thời cơ đến nàng sẽ nói cho hắn.

Hắn còn chưa kịp đợi được đáp án của nàng, trường bị kịch kia cũng đã xảy ra.

Hiện tại hắn rốt cuộc biết, người kia, thực ra là Mặc Uyên!

"Nàng nói cái gì? Từ Huyền là đồ đệ Mặc Uyên? Nàng không phải cũng chỉ là một tiên tử bình thường ở Tiên giới sao?" Thương Mặc Tuyết vội vàng truy vấn.

"Ta cũng là sau khi Từ Huyền gặp chuyện không may mới biết, Mặc Uyên tôn thượng vẫn đang bế quan, chờ lúc hắn đi ra biết được tin tức Từ Huyền hồn phi phách tán, giận tím mặt, Đế Tị cũng sợ hãi không thôi, lúc này chúng ta mới biết, Từ Huyền cùng Mặc Uyên tôn thượng là quan hệ sư đồ."

"A..... Đây chẳng phải là càng tốt, đúng lúc chúng ta cũng có thể liên thủ, báo thù cho Từ Huyền!"

"Không, người nghĩ quá đơn giản, Đế Tị trời sinh tính xảo trá, hắn lại dám lừa gạt Mặc Uyên tôn thượng nói, là Mị cưỡng chiếm Từ Huyền, về sau lại từ bỏ nàng yêu nữ nhân khác, Từ Huyền đau lòng muốn chết, cho nên mới phải nhảy xuống Tru Tiên Đài tự tìm cái chết. Tôn thượng hết sức tức giận, từ khi xuất quan tới nay mục đích tìm tung tích Mị, muốn báo thù cho Từ Huyền."

"Nàng nói cái gì? Mặc Uyên vậy mà lại tin tưởng lời nói của hắn, người bức tử Từ Huyền, rõ ràng chính là tên hỗn đản Đế Tị kia." Thương Mặc Tuyết tức giận gầm gào: "Tại sao nàng không đi báo chân tướng cho Mặc Uyên?"

Mẫu Đơn buồn bã rơi lệ: "Người cũng biết, ta chỉ là một tiên nga nhỏ nhoi thân phận thấp kém, cả khuôn mặt của Mặc Uyên thượng thần đều khó có thể thấy được, lại làm sao có tư cách nói chuyện với hắn đây? Hơn nữa ta người có địa vị thấp kém thì lời nói không có sức thuyết phục, hắn cũng đã rất tin lời Đế Tị nói, thế nhất định phải tìm Mị báo thù cho Từ Huyền, cho dù ta nói ra chân tướng hắn cũng sẽ không tin ta, đến lúc đó Đế Tị cũng sẽ không bỏ qua cho ta, Mẫu Đơn giữ lại cái mạng này, chính là vì đi tới nơi này nói cho các người biết chuyện này. Chờ ta trở lại Tiên giới, coi như khó thoát khỏi cái chết, ta cũng nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của Đế Tị."

Nàng cố ý nói mình điềm đam đáng yêu, không thể nghi ngờ là vì tranh thủ hảo cảm của bọn họ.

"Mẫu Đơn, người vì ta và Từ Huyền làm hết lòng, làm sao còn có thể để cho người mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đi vạch trần Đế Tị, người ngàn vạn lần không thể làm như vậy." Với lại Mẫu Đơn còn là tỷ muội tốt của Từ Huyền, nếu Mẫu Đơn xảy ra chuyện, hắn cũng có lỗi với Từ Huyền.

"Nhưng hiện nay, bởi vì Tiên đế nói dối, Mặc Uyên tôn thượng nhất định sẽ giận lây sang chàng, hiện tại hắn đang tìm chàng khắp nơi, nếu như bị hắn phát hiện thương thế của chàng đã tốt lên tình lại, khẳng định lại dẫn phát một cuộc đại chiến, đến lúc đó Tiên giới cùng Yêu ma giới, nhất định sẽ sinh linh đồ tán!"

Đây chính là một chuyện vô cùng nghiêm trọng, Thương Mặc Tuyết cũng không tránh khỏi thay đổi sắc mặt, Túc Ly Mị và Mặc Uyên công lực không phân cao thấp, nhưng mà năm đó hắn nhảy xuống Tru Tiên Đài đuổi theo Từ Huyền đã bị lệ khí đốt cháy trọng thương, lại bị mười vạn thiên binh vây diệt, thương càng thêm thương, mấy năm này lại vì bảo trụ một phách của Từ Huyền hao phí quá nhiều nguyên thần chi lực, lấy pháp lực của hắn bây giờ, sợ rằng không cách nào chống lại Mặc Uyên.

Nhưng mà trên mặt Túc Ly Mị hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ thần tình lo âu gì.

"Hắn đã là sư phụ của Từ Huyền, vô luận thế nào, ta đều sẽ không giao thủ với hắn."

"Nhưng Mặc Uyên nhất định sẽ không bỏ qua cho chàng, nếu như hắn biết chàng xuất hiện, nhất định sẽ giết chàng, bây giờ nên làm gì?" Ở trên vấn đề của Túc Ly Mị, Mẫu Đơn vẫn sẽ hướng về phía hắn, nàng đã hết hi vọng làm Tiên phi, mà Túc Ly Mị cũng đã trở lại, nàng nhất định phải gặt gao bất lý

hắn.

"Mị, nếu không chàng trốn một thời gian trước, chờ chàng khôi phục công lực, cũng sẽ không sợ Mặc Uyên kia rồi!"

A..... Hắn đường đường là Yêu Ma Vương uy chấn tam giới, lại muốn hắn trốn? Nếu hắn thật sự làm như vậy, thì hắn cũng không phải Túc Ly Mị rồi.

Túc Ly Mị nhưng không có trả lời vấn đề này nữa, nhẹ giọng nói: "Mẫu Đơn, ý tốt của ngươi Bồn vương tâm lĩnh, sau này không nên đến Yêu ma giới, nếu như bị Đế Tị phát hiện, chỉ sợ vận mệnh ngươi cũng sẽ giống như Tử Huyền."

"Mị, chàng yên tâm, ta chắc chắn sẽ không có chuyện."

"Tiên giới thù vạ thâm nghiêm, ngươi lại còn có thể bình an vô sự ra ngoài, chắc hẳn công phu cũng không yếu, sau này không cần làm chuyện mạo hiểm như vậy."

Nghe được nửa câu đầu của hắn, Mẫu Đơn hù dọa toàn thân mồ hôi lạnh, cho là hắn biết cái gì rồi, sợ dĩ năng có thể tự do ra vào Tiên giới, là bởi vì nắm đó năng tố giác chuyện tình của Tử Huyền và Túc Ly Mị, cho nên cầu Tiên Đế phong thưởng, cái này nếu bị Túc Ly Mị biết, khẳng định sẽ hoài nghi nàng.

"Ta..... Ta là lúc bị Tiên giới phái hạ phạm làm việc mới có thể tới được, các ngươi yên tâm, tuyệt đối sẽ không bị người phát hiện, nếu Mị bình an vô sự trở lại, ta càng phải ở chỗ này nhiều hơn mấy ngày, thương lượng thật tốt biện pháp giải quyết chuyện này với các ngươi một phen, các ngươi gặp nguy hiểm, ta không thể mặc kệ làm ngo."

Trên thực tế hiện tại Tiên Đế đã chán ngấy nàng, không thể nào triệu kiến nàng, đúng lúc nàng cũng có đặc lệnh có thể ra vào Tiên giới, cho nên ở lại chỗ này một đoạn thời gian cũng sẽ không có người phát hiện.

Nàng cũng đang muốn lợi dụng cơ hội này ở lại bên cạnh Túc Ly Mị, nếu như có thể đi vào tim của hắn, thì nàng cũng không muốn trở lại Tiên giới nữa.

Coi như đến lúc đó bị phát hiện, cũng có Túc Ly Mị bảo vệ nàng, ngàn năm trước, hắn có thể vì Tử Huyền không tiếc là địch với cả Tiên giới, Mẫu Đơn nàng cũng không tin mình chỗ nào kém nàng ta. Tử Huyền có, nàng đều muốn toàn bộ đoạt lấy.

Thương Mặc Tuyết cũng gật đầu: "Chuyện này xác thực không phải chuyện đùa, có Mẫu Đơn ở đây, cũng có thể cung cấp cho chúng ta một ít chuyện, dù sao tình huống Tiên giới chỉ có nàng hiểu rõ nhất."

Túc Ly Mị có chút khó xử, nhưng nhìn đến bọn họ cũng đã kiên trì như vậy, hắn nói gì cũng không tốt.

"Vậy ngươi ở lại ngay chỗ này đi, ngươi là tỷ muội tốt của Tử Huyền, Bồn vương tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, cũng sẽ không cho ngươi chịu bất cứ thương tổn gì. Chỉ là chuyện Mặc Uyên, các ngươi cũng không cần xen vào nữa, đây vốn là chuyện của Bồn vương."

Nói xong câu đó, hắn liền xoay người rời đi.

Hiện tại hắn tự nhiên là phải nhanh chút trở lại bên cạnh Phi Nhi của hắn, biết nàng mong đợi tỷ muội tốt trong truyền thuyết này như vậy, nhưng mà mới vừa Mẫu Đơn đối nàng lạnh nhạt khẳng định kích thích đến nàng, hắn muốn nhanh lên một chút đi an ủi nàng.

.....

Túc Ly Mị đi rồi, Mẫu Đơn liền muốn từ trong miệng Thương Mặc Tuyết biết được một ít chuyện.

Nàng biết Thương Mặc Tuyết vẫn đối với nàng rất tốt, nếu như không phải bởi vì Túc Ly Mị, nói không chừng nàng sẽ lựa chọn ở cùng một chỗ với Thương Mặc Tuyết. Nàng là nữ nhân có dã tâm, nhất định phải lựa chọn nam nhân tốt nhất thế gian này.

Nhìn hắn, nàng ôn nhu khóc: "Ngươi không phải nói nguyện ý vì ta làm bất cứ chuyện gì, ngươi biết rõ ta thích Mị, tại sao còn muốn để cho nữ nhân khác tiếp cận hắn, tại sao nhìn hắn cưới nữ nhân khác cũng không ngăn cản?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Quan Hệ Giữa Tử Huyền Và Mặc Uyên

Thương Mặc Tuyết có chút khó xử: "Mẫu Đơn, muội đừng như vậy, Phi Nhi không phải nữ nhân khác, muội cũng hi vọng Mị được hạnh phúc mà, không nên sống trong khổ sở sao?"

Đây cũng chính là lý do lúc đầu y bài xích Quý Phi Nhi, cũng có nguyên nhân vì Mẫu Đơn trong đó, nhưng y biết Quý Phi Nhi chính là Tử Huyền, nên không hề can thiệp vào nữa.

Ngàn năm trước, y có thể thấy được Mẫu Đơn có tình cảm với Túc Ly Mị, nhưng ả và Từ Huyền là tỷ muội tốt, trái tim Túc Ly Mị không hề có ả, ả chỉ là một người ngoài cuộc. Sau khi đại chiến Thần Ma nổ ra, Từ Huyền bị ép buộc phải nhảy xuống Tru Tiên đài, Túc Ly Mị trọng thương ngủ say, Mẫu Đơn khóc trước mặt y nói, ả nguyện ý gánh chịu tất cả khổ sở vì Túc Ly Mị, ả cũng nguyện ý chết vì Từ Huyền.

Khi đó y lập tức cảm động, an ủi ả mọi việc đều sẽ khá hơn, chờ Mị trở về, nhất định có thể thấy được tâm ý của ả.

Nhưng làm sao y có thể biết, sau khi Mẫu Đơn trở về Thiên Đình, không cam lòng chịu được năm tháng chờ đợi, tịch mịch khó nhin đã chủ động quyền rũ Tiên Đế. Thậm chí, ngay cả đại chiến Thần Ma lần đó, mồi dẫn hỏa, chính là ả.

"Đây rốt cuộc là ý gì, cho dù Mị không chịu nói cho muội biết, nhưng chẳng lẽ huynh cũng muốn gạt muội sao? Mặc Tuyết, muội tin tưởng huynh như vậy, không lẽ huynh không tin muội sao?" Mẫu Đơn vô cùng ủy khuất, khiến trong lòng Thương Mặc Tuyết rất khó chịu. Đúng vậy, ngàn năm trước, Mẫu Đơn làm nhiều việc cho bọn họ như vậy, tại sao y có thể gạt ả được chứ?

Mị lo lắng sợ chuyện Quý Phi Nhi chính là Từ Huyền bị tiết lộ ra ngoài sẽ bắt lợi với nàng, nhưng Mẫu Đơn không phải người khác, ai cũng có thể đề phòng, nhưng không thể không tin tưởng Mẫu Đơn, vì nàng chính là người cùng bọn họ đi qua những tháng ngày mưa gió.

"Được, vậy huynh nói cho muội biết, nhưng muội tuyệt đối không thể cho Mị biết là huynh nói, nếu không huynh chết chắc."

Vì vậy, y nói ra toàn bộ chân tướng.

"Không, chuyện này không thể nào!" Mẫu Đơn biến sắc: "Mặc Tuyết, ít nhất huynh cũng nên tìm lý do hợp lẽ hơn để gạt muội chứ, Từ Huyền đã sớm hôn phi phách tán, làm sao nàng có thể còn sống được."

Đây thật sự là chuyện đáng buồn cười nhất trên đời rồi.

"Lúc này, muội cảm thấy huynh cần phải lừa muội sao? Hơn nữa muội nên biết, huynh chưa bao giờ đùa giỡn với muội."

"Nhưng, chuyện này quá hoang đường, huynh nói xem làm sao muội có thể tin đây là sự thật chứ? Huynh nói nữ nhân kia là Từ Huyền sao? Nàng có chỗ nào giống Từ Huyền, hơn nữa nàng hoàn toàn không biết muội, muội là tỷ muội tốt của Từ Huyền, làm sao nàng có thể không quen muội chứ?"

"Trước đây, khi biết chân tướng này, huynh cũng khiếp sợ không tin nổi như muội, nhưng trên đời này luôn có sự trùng hợp như vậy. Năm đó Mị mạo hiểm tính mạng chỉ có thể cứu được một phách của Từ Huyền, vì giữ được phách này, hắn đã liên tục nuôi dưỡng trong nguyên thần của bản thân, cần một số lượng lớn âm hồn để tư dưỡng, cho nên, Mị đã thủ rất nhiều nữ tử, nhưng những nữ nhân kia đều sống không qua nỗi đêm động phòng hoa chúc, đến tối đều bị hút hồn phách trở thành một cỗ thi thể, nhưng Nguyệt Phi Yên không như thế, rốt cuộc không ngờ Nguyệt Phi Yên khỏi tử hoàn sinh, tính cách của nàng vô cùng giống Từ Huyền năm đó, điều này khiến Mị hoài nghi, nên vẫn luôn âm thầm quan sát nàng, cho đến một ngày, Mị ở thư phòng thấy được bức họa của nàng, đó là dung mạo của Từ Huyền năm đó, cho nên nhận định, nàng chính là Từ Huyền!"

Chân tướng như vậy đối với người muốn tiếp nhận mà nói, không thể nghi ngờ sẽ rất dễ dàng tin tưởng, nhưng đối với một người không muốn tin, hoặc hoàn toàn không nguyện tin mà nói, trong lòng sẽ muốn hung hăng phủi sạch.

"Không, không thể nào, Từ Huyền rõ ràng đã chết, đây nhất định là một âm mưu."

"Chưa chắc, trên đời này, có lẽ ai cũng có khả năng nhận lầm người, nhưng chỉ có Mị không biết, vì hắn quá quen thuộc với Từ Huyền, tình cảm của bọn họ đã khắc sâu đến cốt tủy, cho nên tuyệt đối Mị không thể nào nhận lầm."

Mẫu Đơn vẫn không cam lòng, nhưng ả vừa đến chưa lâu, chưa tiếp xúc với Quý Phi Nhi, cho nên dù phản bác cũng không quá thuyết phục.

"Vậy thì tốt, dù sao muội đã đến, tin rằng muội cũng quen thuộc với Từ Huyền không ít hơn so với Mị, nếu nàng thật sự là Từ Huyền, muội nhất định có thể cảm giác được."

"Đúng, huynh cũng nghĩ như vậy, trước đây huynh từng hoài nghi là âm mưu của Hồ Tộc, nhưng Mị vẫn kiên trì nàng chính là Từ Huyền, bây giờ muội đến, vừa đúng giúp nghiệm chứng một tay, hiện tại Yêu ma giới loạn trong giặc ngoài, Mị lại dễ dàng xử trí theo cảm tính, tuyệt đối không thể khiến những âm mưu kia có thể thừa cơ."

Mẫu Đơn nghiêm túc gật đầu, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, không nói ả cho rằng Quý Phi Nhi tuyệt đối không thể nào là Từ Huyền, dù như thế, ả cũng nhất định sẽ làm cho nàng biến thành không phải.

Thương Mặc Tuyết nhìn nàng, hình như hơi do dự, rốt cuộc nói.

"Mẫu Đơn, huynh hiểu rõ tình cảm của muội với Mị, nhưng Từ Huyền đã trở lại, muội đừng quá khổ sở." Y là người si tình, tuy nhìn phong lưu không gò bó, nhưng vẫn sẽ có ràng buộc.

Mẫu Đơn ngụy trang rất tốt về mặt của ả, cười như không có chuyện gì xảy ra.

"Huynh nói gì vậy? Nếu quả thật Từ Huyền đã trở lại, muội vui mừng không kịp, muội là tỷ muội tốt nhất của Từ Huyền, Mị là nam nhân của Từ Huyền, làm sao muội có thể hoành đao đoạt ái."

Nhìn đáng vẻ Mẫu Đơn thông suốt, Thương Mặc Tuyết nở nụ cười hiểu ý: "Muội có thể nghĩ như vậy thật tốt."

Sau khi Quý Phi Nhi ra ngoài vẫn không trở về tắt điện, nàng muốn đi loanh quanh giải buồn.

Nhìn hai thị nữ đi theo phía sau nàng, nàng thờ dãi: "Các người về trước đi, ta đi dạo vườn hoa một chút, lập tức sẽ trở về."

Lục Khởi và Lục Ý ăn ý lác đầu một cái: "Nương nương, Đế Quân đã nói, nhất định phải đi theo người...người đi chỗ nào, chúng nô tỳ theo đến đó." "Không nói hôm nay nàng đã là thân phận Đế Hậu, bây giờ Đế Quân sùng ái nàng đã vượt qua tường tượng của mọi người, lần trước họ để lạc mất nàng, để nàng nảy sinh xung đột với Lang Vương, thiếu chút nữa gặp chuyện không may, vì thế Đế Quân cực kỳ lo lắng, tuyệt đối không cho phép nàng lại xảy ra bất cứ chuyện gì."

Quý Phi Nhi không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi về phía trước.

Lục Khởi và Lục Ý có thể nhìn ra tâm tình nàng không tốt, mặc dù tiếp tục đi theo nàng, nhưng vẫn giữ một khoảng cách, xem như tôn trọng ý nguyện của nàng.

Quý Phi Nhi đến ngồi xuống ghé mây ở hồ sen, đôi tay chống cằm nhìn trời.

Tâm tình nàng có chút không ổn, nhưng không phải vì thái độ của Mẫu Đơn, mà chính là trọng tâm cuộc sống của nàng đều vây quanh một nữ nhân tên là Từ Huyền, chủ đề của bọn họ đều vây quanh Từ Huyền.

Nàng cảm giác bản thân như một người ngoài, không thể dung nhập vào câu chuyện của bọn họ.

Chẳng lẽ đời này nàng thực sự chỉ có thể sống dưới cái bóng của Từ Huyền thôi sao?

Nhặt một hòn đá nhỏ lên, sau đó ném vào ao sen trước mặt, 'phốc' một tiếng, tạo nên gợn sóng lăn tăn. Nhưng tâm tình của nàng không thể trải dài như sóng, ngược lại càng thêm rối rắm.

Túc Ly Mị trở về tắt điện, sau khi biết nàng không trở về, vì vậy lập tức đến tìm nàng, rốt cuộc thấy nàng ở hậu hoa viên. Thì ra sau khi nàng ra ngoài đã trực tiếp đến đây.

Thấy nàng ngồi một mình, Lục Khởi và Lục Ý xa xa đứng nhìn nàng, Túc Ly Mị hiểu rõ, nhất định tâm trạng nàng không tốt.

Lục Khởi và Lục Ý thấy hần muốn lên tiếng hành lễ, bị hần ngăn lại, ra hiệu cho các nàng lui xuống, sau đó hần một mình đi về phía Quý Phi Nhi.

Nghe có tiếng bước chân đi đến, Quý Phi Nhi nhú mày: "Không phải đã nói các người không cần theo ta rồi mà?"

Tiếng bước chân chẳng những không dòi đi, ngược lại càng đến gần.

"Các người" nàng xoay người qua, vừa chuẩn bị nói gì, đã thấy Túc Ly Mị mỉm cười đi về phía nàng: "Tại sao là chàng?"

"Nếu không nàng nghĩ là ai?"

Quý Phi Nhi tức giận quay đầu: "Không phải chàng với bọn họ có chuyện quan trọng sao? Sao xong nhanh vậy?"

Đó thật sự là chuyện rất quan trọng, nhưng Túc Ly Mị không muốn nàng lo lắng, vẻ mặt vẫn như không có chuyện gì xảy ra: "Cũng không có gì quan trọng, Mẫu Đơn có Mặc Tuyết lo rồi, nên ta đến tìm nàng."

Quý Phi Nhi đứng dậy, giọng nói buồn rầu: "Xem ra Mẫu Đơn tiên tử không thích ta chút nào."

Uổng công nàng mong đợi lâu như vậy, kết quả lại biến thành thế này.

"Vì muội ấy không biết thân phận của nàng, nếu muội ấy biết nàng chính là, nhớ đến Quý Phi Nhi không thích người khác nói nàng là Từ Huyền, hần dừng một chút, đành nói: "Đội muội ấy hiểu rõ nàng, nhất định sẽ thích nàng."

"Ta hiểu, nàng là tỷ muội tốt của Từ Huyền, không phải ta, không sao, là ta tự nói, không muốn sống trong thế giới của Từ Huyền, ta muốn là chính mình, cho nên đây là cái giá mà ta nên thừa nhận. Quý Phi Nhi chính là Quý Phi Nhi, nếu Mẫu Đơn vì Từ Huyền mà không yêu thích ta, vậy ta cũng không có biện pháp."

"Nàng đừng buồn, ta nói sẽ không xem nàng là người khác, nàng đáng yêu, tốt đẹp như vậy, Mẫu Đơn nhất định sẽ tốt với nàng, hôm nay mọi người chỉ vừa mới gặp nhau thôi."

"Nói cũng đúng, trước kia ở thế giới của ta, nhân duyên rất tốt, ta có rất nhiều fan, rất nhiều người thích ta." Nhờ sự an ủi của hần, tâm tình Quý Phi Nhi tốt lên rất nhanh.

Túc Ly Mị nhìn nàng, trong lòng nhớ đến lời nói của Mẫu Đơn.

Từ Huyền là đồ đệ của Mặc Uyên.

Năm đó hắn vẫn muốn giữ Từ Huyền ở bên người, không để nàng trở lại Tiên giới, hai người ở chung một chỗ vĩnh viễn không xa rời. Từ Huyền nói nàng nguyện ý vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, nhưng còn chưa phải lúc, hắn hỏi, nhưng nàng không nói, hắn có thể đoán được, nàng vì một người, Tiên giới có một người khiến nàng quan tâm, nhưng Từ Huyền nói nàng sẽ cho hắn biết, cuối cùng nàng vẫn chưa kịp nói cho hắn biết.

Thật ra Từ Huyền muốn chờ sau khi Mặc Uyên xuất quan nói rõ tất cả với y để y không lo lắng rồi ở cùng với Túc Ly Mị, dù sao cũng là sư đồ, Mặc Uyên là sư phụ của nàng, càng là ân nhân của nàng, không có sự đồng ý của y, nàng cảm thấy trong lòng hổ thẹn.

Nhưng những thứ này Từ Huyền không nói, nên hắn không rõ.

Hiện nay, Mặc Uyên luôn luôn lạnh nhạt vì Từ Huyền mà hao phí tâm tư nhiều như vậy, để hắn không thể không hoài nghi, Mặc Uyên đối với Từ Huyền, rốt cuộc là tình cảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lời Nhận Lỗi Thiếu Thành Ý

Mặc dù Mẫu Đơn tạm thời ở lại Yêu ma giới, không trở về Tiên giới, nhưng Quý Phi Nhi không muốn đi tìm ả, vì ngày đó ả lạnh nhạt, để lại bóng ma cho nàng.

Nhưng Mẫu Đơn không ngồi yên, ả rất muốn biết chân tướng, nên ả chỉ có thể để đệ đệ bộ cao lãnh xuống, chủ động đến tìm Quý Phi Nhi.

Lúc thấy ả, Quý Phi Nhi có chút kinh ngạc, nàng còn nghĩ rằng ả không muốn nói chuyện với nàng, nên lộ ra nụ cười khách khí: "Tiên tử đến tìm tiểu Bạch sao? Chẳng không ở đây, cô nương nên đến đại điện tìm chàng."

"Ta đến tìm ngươi."

"Tìm ta?" Quý Phi Nhi không thể tin tưởng to mắt nhìn ả, trong lòng cảm thấy không tốt, đến tìm nàng để hưng sư vấn tội sao?

"Đúng vậy!" Thái độ Mẫu Đơn khác thường, đi đến thân thiết kéo tay nàng: "Ngày hôm qua do ta quá khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp nhận, bây giờ suy nghĩ một chút thật sự do ta không đúng, nên đến xin lỗi ngươi, sẽ không giận ta chứ?"

"Không có." Nàng đâu dễ giận như vậy, hơn nữa nàng chính là Từ Huyền, sao nàng có thể giận chính bản thân chứ?

Mẫu Đơn hoàn toàn không giống vẻ lạnh nhạt của ngày hôm qua, vô cùng thân thiết kéo tay nàng: "Ta biết ngay, cô nương Mị thích, nhất định rất hiểu lòng người."

Quý Phi Nhi lắc đầu: "Ta hiểu rõ, cô nương và Từ Huyền là tỷ muội rất tốt, mà Từ Huyền là người Tiểu Bạch yêu, nàng ấy vì Tiểu Bạch mà chết, nên cô nương mới bất bình cho nàng, dù cô nương chán ghét ta cũng là chuyện bình thường." Nàng nên cảm thấy may mắn, bản thân có một tỷ muội luôn nhớ đến nàng như vậy.

Mặc dù Mẫu Đơn tươi cười, nhưng trong lòng vô cùng khinh thường, Thương Mặc Tuyết nói nàng là Từ Huyền, thật sự Từ Huyền sẽ nói ra những lời này sao? ả không hề cảm thấy nàng có đáng về gì giống với Từ Huyền.

"Đúng vậy, Từ Huyền thật sự là một nữ tử rất tốt, năm đó ở Tiên giới nàng ấy rất chăm sóc ta, hai chúng ta xem như tỷ muội sinh tử chi giao, như Mị và Mặc Tuyết vậy, chỉ tiếc, ngàn năm trước, chuyện của bọn họ bị bại lộ, Tiên Đế Đế Tị thì vô cùng tàn bạo, cho nên Từ Huyền vì bảo vệ Túc Ly Mị, nhảy xuống Tru Tiên đài."

Đột nhiên Quý Phi Nhi nhớ lại tình cảnh trong giấc mộng nào đó, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười, hình như là đang nhớ lại điều gì tương tự: "Đúng vậy, nếu ta là Từ Huyền, ta nhất định cũng sẽ làm như vậy."

Vì Túc Ly Mị thật sự rất tốt với nàng, vì người trong lòng, làm chuyện gì cũng đều cam tâm tình nguyện.

Nụ cười của nàng khiến Mẫu Đơn cảm thấy vô cùng châm chọc, nhìn như vậy, ngược lại thật sự có mấy phần cảm giác giống Từ Huyền, đáng chết, bây giờ nàng đang khoe khoang sao? Khoe khoang nàng có được nhiều người sủng ái như vậy, Mặc Uyên vì Từ Huyền không tiếc tất cả muốn báo thù, Túc Ly Mị si ngốc trọn mắt chờ nàng một ngàn năm, ngay cả Đế Tị cũng nhớ mãi không quên nàng, mà Mẫu Đơn ả, lại phải chịu khổ, nhục nhã, thậm chí bây giờ có thể có được hảo cảm của Túc Ly Mị và Thương Mặc Tuyết, cũng nhờ núp dưới bóng của Từ Huyền.

"Đáng tiếc, ta cảm giác không đáng giá, nam nhân, quả thật không dựa vào được, Từ Huyền vì hắn mà chết, nhưng hắn lại thích nữ nhân khác. Con người của ta, chỉ thích nói thẳng, hi vọng ngươi đừng để ý."

Quý Phi Nhi gật đầu, cuối cùng đã bắt đầu hưng sư vấn tội rồi sao?

"Ta không phải cố ý nói ngươi, cũng không phải nhằm vào ngươi, chỉ có chút không thể tiếp nhận được sự thật này thôi, nhưng bây giờ ở cùng ngươi, hình như ta đã hiểu tại sao Mị xem trọng ngươi, vì trên người ngươi thật sự có rất nhiều điểm giống với Từ Huyền."

Không biết sao, Quý Phi Nhi lại cảm giác, ý của ả là, vì nàng giống Từ Huyền, Túc Ly Mị mới có thể thích nàng, hoặc nói Túc Ly Mị chỉ xem nàng như một thể thân.

"Vậy sao? Cô nương cảm thấy hai chúng ta rất giống ư?"

"Dĩ nhiên, ta hiểu rõ Từ Huyền nhất, tính tình ngươi bình dị gần gũi như vậy, cười lên rất đáng yêu, thật sự giống với Từ Huyền lắm. Năm đó khi Mị mất đi Từ Huyền, đau lòng muốn chết, thiếu chút nữa vì nàng ấy ngay cả mạng cũng không cần, ta rất lo lắng cho huynh ấy, nhưng bây giờ có ngươi hầu bên cạnh huynh ấy, chắc hẳn huynh ấy sẽ dần dần thoát khỏi đau đớn."

Quý Phi Nhi cười cười, không nói lời nào, tính nàng tương đối nhạy cảm, nhất là khi gia nhập làng giải trí, rất hiểu cái gọi là nhìn mặt nói chuyện, hoặc là cẩn thận đoán ý tứ người khác qua lời nói, vì để người khác không bắt được nhược điểm của mình, cho nên hiện tại nghe Mẫu Đơn nói, nàng cảm thấy không đơn giản như vậy.

"Đúng rồi!" Mẫu Đơn như bỗng nhiên nhớ ra gì đó, đẩy hộp thức ăn trước mắt: "Ta đã nói đến tìm ngươi bồi tội, nên không thể không đem theo chút quà, đây là điểm tâm do ta tự mình làm, nhanh nếm thử một chút."

Nói xong, ả lấy điểm tâm tinh xảo ra từ trong hộp thức ăn.

Đậu xanh mềm, bánh bao đậu, còn có bánh dẻo đậu đỏ.

Nhưng không biết, Quý Phi Nhi liếc mắt nhìn những món điểm tâm kia, trên mặt rõ ràng thoáng qua biểu tình khổ sở. Nàng dị ứng với đậu mà.

"Đây do ta bận rộn cả buổi sáng mới làm được đó, nhất định ngươi phải ăn hết nha!" Mẫu Đơn đẩy tất cả điểm tâm đến trước mặt nàng: "Nhanh ăn đi!"

Hương vị đậu nồng đậm kích thích vị giác của nàng, rốt cuộc nàng không nhịn được nữa, hắt hơi thật lớn. Trời ơi, không chịu nổi rồi! Ở hiện đại nàng rất ghét các món ăn làm từ đậu, cho đến giờ đều không ăn bất kỳ thức ăn nào liên quan đến đậu, liếc mắt nhìn thôi mà đã thấy sợ, chứ đừng nói là ăn bần điểm tâm ác mộng này.

Phản ứng của nàng khiến ánh mắt Mẫu Đơn xẹt qua tia âm lãnh, quả nhiên Từ Huyền cũng rất ghét thức ăn làm từ đậu, biểu hiện giống hệt nàng ta.

"Thế nào?" ả giả vờ không hiểu nhìn nàng.

"Mẫu Đơn, ngại quá, ta ăn thức ăn từ đậu sẽ như vậy, sợ rằng sẽ phải cô phụ tâm ý của cô rồi."

Ngự Thiện phòng của Yêu ma cũng biết rõ khẩu vị của nàng, nên làm thức ăn chưa bao giờ có đậu, Mẫu Đơn vừa đến không biết cũng rất bình thường.

"Hoá ra là như vậy, do ta sơ sót, trước đó ta nên hỏi Mị ngươi thích ăn gì sau đó mới chuẩn bị." Mẫu Đơn vội vàng bỏ điểm tâm vào hộp thức ăn, kêu thị nữ đem ra ngoài, sau đó ả ngồi xuống, nhẹ nhàng thở dài: "Trước đây Từ Huyền rất thích ăn"

Nội tâm Quý Phi Nhi run lên, Từ Huyền thích, nhưng nàng lại ghét như thế, cái này có phải rõ ràng...

Mẫu Đơn giả vờ cảm khái một phen, sau đó nhìn nàng: "Thật xin lỗi, có thể do ta quá nhớ Từ Huyền rồi, cho nên mới không tự chủ làm ra món ăn Từ Huyền thích, vậy chờ lần sau ta làm cái khác cho ngươi ăn, Mị đã nói, ta làm điểm tâm rất ngon, tin tưởng ngươi nhất định sẽ thích."

"Không cần phiền vậy đâu." Quý Phi Nhi cảm thấy thật có lỗi, người ta tận tâm khổ khổ làm cho nàng, nhưng nàng không thể ăn, đã rất thất lễ rồi, nên nói xin lỗi phải là bản thân nàng mới đúng.

"Không phiền toái không phiền toái, có thể vì ngươi và Mị làm chút gì đó, do ta cam tâm tình nguyện, xem như để đền bù cho tiếc nuối của Từ Huyền."

Ả nửa câu đầu là Từ Huyền, thành công khiến Quý Phi Nhi hoài nghi thân phận của bản thân. Có phải Mị làm rồi không, nàng thật sự không phải Từ Huyền?

Sau khi ra ngoài, thị nữ theo ả đến một đường cùng ả trở về.

"Tiên từ, điểm tâm này" thị nữ không biết nên xử lý thế nào.

Mẫu Đơn không chút để ý liếc mắt: "Trực tiếp vứt bỏ là được rồi."

"Dạ!"

Thương Mặc Tuyết nhân lúc Túc Ly Mị và cả Yêu ma giới đang lo nghĩ, mới có thể để ả đi dò xét Quý Phi Nhi, dĩ nhiên không dám để Túc Ly Mị biết.

Vừa nhìn thấy Mẫu Đơn trở lại, y không kịp chờ đợi hỏi: "Như thế nào, nàng có ăn không?"

"Không!" Mẫu Đơn nhú mày: "Muội đều làm điểm tâm mà năm đó Từ Huyền thích ăn nhất, nàng nói nàng không thích, một miếng cũng không ăn."

"Cái gì?" Sắc mặt Thương Mặc Tuyết trở nên nặng nề: "Mặc dù dung mạo nàng đã thay đổi, còn từng mất trí nhớ, nhưng thói quen thường ngày nên tương tự với Từ Huyền chứ, Từ Huyền thích nàng lại không, chẳng lẽ nàng thật sự không phải Từ Huyền?"

Y tin tưởng Mẫu Đơn như thế, Mẫu Đơn rất thân với Từ Huyền, có nhiều chuyện hiểu rất rõ nàng, bây giờ nghe ả nói như thế, y có chút nghi ngờ.

"Muội đã nói mà, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, Tru Tiên đài đã giết chết bao nhiêu thân tiên yêu ma, chưa bao giờ nghe nói còn có người có thể chết đi rồi sống lại, khẳng định nàng không phải Từ Huyền, nhất định do các huynh đã lầm!"

"Nhưng mặc kệ như thế nào, Mị yêu Từ Huyền sâu đậm như vậy, làm sao hấn có thể nhận lầm chứ?" Mặc dù đáng nghi, nhưng chỉ dựa vào một hộp điểm tâm đã phủ quyết thân phận của Quý Phi Nhi, đừng nói Mị không tin, ngay cả bản thân y cũng cảm thấy không có sức thuyết phục.

"Huynh không tin muội ư?" Mẫu Đơn có chút tức giận nhìn y: "Lòng muội luôn luôn suy nghĩ cho các huynh, muội thấy huynh cũng bị yêu nữ kia làm cho tâm trí mê mẩn rồi?"

Thương Mặc Tuyết có chút bất mãn, hình như y cảm giác, lần này Mẫu Đơn thay đổi rất nhiều, trước đây ả đều an tĩnh dịu dàng, làm sao có dáng vẻ mất lý trí như hiện tại?

"Mặc kệ như thế nào, hiện tại nàng chính là Đế hậu Yêu ma giới, có mấy lời vẫn không nên nói lung tung." Mặc dù y có chút hảo cảm với Mẫu Đơn, nhưng giữa nữ nhân với tình huynh đệ và tôn nghiêm của cả Yêu ma giới trước mặt, bên nào nặng bên nào nhẹ y vẫn có thể phân rõ được.

Mẫu Đơn cũng cảm thấy bản thân luống cuống, nên vội vàng giải thích: "Mặc Tuyết, muội không có ý đó, muội chỉ sợ các huynh bị người gian lường gạt, Nguyệt Phi Yên là công chúa Hồ Tộc, hiện tại Hồ Tộc nhìn chăm chăm vị trí của Đế Quân, ngộ nhờ thật sự là âm mưu của Hồ Tộc thì làm thế nào? Huynh nên biết, so với bất luận kẻ nào muội luôn hi vọng Từ Huyền còn sống, nhưng có một số việc nên tra rõ thì hơn."

Những lời này khiến Thương Mặc Tuyết tương đối tán thành: "Có đạo lý, ta hiểu rõ muội một lòng vì Yêu ma giới, nếu không sẽ không nói chuyện Phi Nhi chính là Từ Huyền cho muội biết, nhưng bây giờ Mị một lòng nhận định nàng chính là Từ Huyền, hấn đã nhận định chuyện gì ai cũng không thể lay động, huynh nghĩ hay cứ thôi đi, chỉ cần nàng không phải gian tế Hồ Tộc, không làm tổn thương Mị, cho dù nàng ấy không phải Từ Huyền, cũng kệ nàng ấy đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mơ Ước Vị Trí Đế Hậu

Trong lòng Mẫu Đơn nhanh chóng nổi trận lôi đình, bây giờ sao ngay cả Thương Mặc Tuyết cũng không đứng về phía ả chứ? Không phải hấn nên đẩy cảm phần, tán thành ả, sau đó nhất định phải tra rõ chân tướng sao?

Nếu là Thương Mặc Tuyết của một ngàn năm trước quả thực sẽ làm như vậy, nhưng một ngàn năm này xảy ra quá nhiều chuyện, sau khi Túc Ly Mị trọng thương, hấn đã rõ ràng rất nhiều chuyện. Bây giờ khó khăn lắm Túc Ly Mị mới thoát khỏi đau thương, sao hấn có thể nhẫn tâm phá vỡ mộng đẹp của y? Coi như Quý Phi Nhi thật sự không phải Từ Huyền, hấn cũng sẽ không ngăn trở.

Mẫu Đơn hết sức phần hận nhưng lại không dám biểu hiện quá mức rõ ràng, nếu để Thương Mặc Tuyết ghét, vậy thì ngay cả một người giúp ả nói chuyện cũng không có.

Thông qua lần thăm dò này, ả cũng cảm giác Quý Phi Nhi rất có thể chính là Từ Huyền, bởi vì giữa hai người có rất nhiều chỗ giống nhau. Nếu ném thân xác Nguyệt Phi Yên đi, thậm chí ả có cảm giác Từ Huyền đang ngồi trước mặt ả.

Ban đầu lúc ở Tiên giới, lần đầu tiên họ gặp mặt cũng là như vậy, nàng hoạt bát cởi mở, lại có vẻ xa cách, sau khi thân thiết thì móc tim móc phổi đối đãi, chẳng lẽ, thật sự là Từ Huyền trở lại sao?

Không, không thể, khó khăn lắm ả mới đẩy được con tiện nhân kia vào chỗ chết, sao có thể để nó trở về phá hư kế hoạch của ả.

Túc Ly Mị là của ả, ả tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi.

Bây giờ không tiện cãi cọ với Thương Mặc Tuyết, biện pháp duy nhất chính là phải tiếp tục tính kế ra tay từ chỗ khác, chứng minh nàng tuyệt đối không phải là Từ Huyền, chứng minh nàng là đồ giả mạo, hơn nữa còn gây hại tới yêu ma giới, như vậy Thương Mặc Tuyết nhất định sẽ đứng về phía ả, giúp ả diệt trừ Quý Phi Nhi.

Mà cơ hội của ả, cũng rất nhanh sẽ đến.

Trong vương cung Hồ Tộc.

Hai mẹ con Vương hậu và Nguyệt Lưu Sương đang ở trong phòng thương lượng kế sách.

"Mẫu hậu, người nói bây giờ chúng ta nên làm gì? Con tiện nhân Nguyệt Phi Yên kia vậy mà lại trở thành Đế hậu, địa vị kia còn tôn quý hơn chúng ta nhiều, ngộ nhờ nó trở lại, muốn trả thù, mẹ con chúng ta nào còn chỗ dung thân?" Đừng nhìn Nguyệt Lưu Sương thường giả vờ khéo hiểu lòng người, dịu dàng nhân tình, tất cả đều là đóng kịch, hiểu con gái không ai bằng mẹ, ở trước mặt mẫu thân thì không cần phải giả vờ.

"Đúng vậy, mẫu hậu cũng không nghĩ đến tiện nhân này lại có thể mê hoặc Đế Quân, ban đầu ta chỉ nghĩ sau khi gả nó vào Đế cung, nhất định sẽ mất mạng. Con chưa nghe thấy mấy lời đồn đãi kia đâu, đồn rằng những những nữ nhân gả cho Đế Quân đều chết rất thảm."

"Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn mà thôi, lời đồn thì không thể tin, mẹ xem Nguyệt Phi Yên, không những nó không có chuyện gì, thậm chí còn được Đế Quân sủng ái cho làm Đế phi, đủ để chứng minh những lời đồn kia đều là giả. Sớm biết thế thì ban đầu con không nên nghe phụ vương khuyên can, để Nguyệt Phi Yên thay thế gả cho Đế Quân, hiện tại vị trí Đế hậu đã là của con."

"Cũng không biết rốt cuộc lão hồ ly kia suy tính gì, nói gì mà mẹ con chúng ta là người quan trọng nhất, thế nhưng hẳn lại đưa cơ hội tốt như vậy cho tiện nhân Nguyệt Phi Yên, đây thật là sỉ nhục Lam Nguyệt ta, Tổ Hoa chỉ là nha hoàn hồi môn của ta, lại dám to gan lớn mật quyến rũ Đại vương, hiện tại ả sinh ra tiện chủng còn đối nghịch với chúng ta, đoạt mất vị trí Đế hậu, tuyệt đối không thể tha cho nó."

Trong mắt Vương hậu đầy vẻ oán độc, bây giờ Tổ Hoa đã bị bà ta cho giam lỏng, thỉnh thoảng khi bà ta khó chịu hoặc là khi tâm trạng không tốt sẽ đi hành hạ một trận, hiển nhiên bây giờ bà ta lại có ý nghĩ này.

"Mẫu hậu, bây giờ không phải là lúc bàn về chuyện này, Nguyệt Phi Yên đã trở thành Đế hậu, bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?" Nguyệt Lưu Sương nóng lòng dậm chân, thật sự một phút cũng không nhịn được.

"Ha, chẳng phải phụ vương của con nói nếu như muốn biết chân tướng thì tự mình điều tra sao? Hẳn đã nói như vậy, vậy con hãy đi đi!"

"Cái gì? Để cho con tới Đế Cung sao? Đó là chỗ nào, với thân phận của con đâu có tư cách đi vào?" Chỉ có người của Xà tộc và Lang tộc mới có tư cách tiến vào đế đô, các vương tộc khác muốn vào đều phải bẩm báo, nói gì tới Đế cung thần bí khó lường kia.

"Cái này có gì khó, đừng quên, con chính là thân tỷ tỷ của đương kim Đế hậu Yêu ma giới, tỷ tỷ vào cung thăm muội muội, ai dám ngăn cản?" Hiện giờ không thể không mượn thân phận Đế hậu của Nguyệt Phi Yên.

"Đúng thế, công chúa của Hồ Tộc chúng ta làm Đế hậu, đương nhiên Hồ Tộc chính là người nhà của Đế Quân rồi, thân phận không còn bình thường nữa, con sẽ lập tức chuẩn bị, tự mình tới Đế Đô. Mẫu hậu yên tâm, con nhất định đánh bại Nguyệt Phi Yên, cướp đi thân phận Đế hậu của nó, nó căn bản không xứng đáng làm Đế hậu."

Vương Hậu gật đầu tán thưởng. "Đó là đương nhiên, nó chỉ là một tiện chủng do nha hoàn sinh ra mà thôi."

Nguyệt Lưu Sương đã vội tới mức không nhìn nổi rồi, hận không thể mọc cánh bay vào Đế cung ngay lập tức, nhào vào trong ngực Túc Ly Mị, thật là một giây một phút cũng không chờ kịp.

Vương Hậu không hổ là phu thê với Nguyệt Vô Tu, nhìn xa trông rộng giống hệt nhau.

"Sương nhi, chuyến đi này nhớ cẩn thận, Nguyệt Phi Yên có thể được Đế Quân sủng ái, nhất định rất có thủ đoạn, trước kia chúng ta đã xem thường nha đầu đó, vậy nên con sẽ không dễ đạt được mục đích đâu."

"Mẫu hậu, con thấy người và phụ vương cũng suy nghĩ quá nhiều rồi, trước phụ vương luôn nói Đế Quân khôn khéo âm hiểm, con xem chưa chắc đâu. Danh tiếng của Nguyệt Phi Yên ở Yêu ma giới hồng thành như vậy, Đế Quân vẫn nguyện ý cưới nó, còn để nó làm Đế hậu, xem ra Đế Quân cũng không phải là người cao minh gì. Con chính là công chúa tôn quý nhất Hồ Tộc, không thể kém Nguyệt Phi Yên, nhất định sẽ không thua nó."

Vương Hậu suy nghĩ một chút, thấy cũng phải, Túc Ly Mị từng cưới rất nhiều nữ nhân, họ có thật ác bá xá*, có đòi phong bại tước, không ngoại lệ đều không phải là người tốt lành gì, ngoại giới đều đồn thường thức của Đế Quân có phải có vấn đề gì không, Nguyệt Vô Tu cũng nghĩ rất lâu, cho là hẳn có âm mưu gì, bây giờ nhìn lại chỉ là hẳn quá ngu ngốc vô độ thôi. (*Gồm mưu phản, mưu nghịch, mưu loạn, ác nghịch, bắt đạo, đại bất kính, bất hiếu, bất mục, bất nghĩa và nội loạn.)

Nàng ta còn chưa có tư cách nhìn thấy khuôn mặt thật của Túc Ly Mị, có một lần Nguyệt Phi Yên thấy được bức họa giống hần thì giật nảy mình, điên cuồng thế phải gả cho hần, mà Nguyệt Lưu Sương nàng, chính là nhắm về cái ghế Đế hậu.

"Được, vậy con đi đi, vinh quang của Hồ Tộc chúng ta đều dựa vào con." Bởi vì vẫn còn giận đối với Nguyệt Vô Tu cho nên Nguyệt Lưu Sương đi Đế đô mà không thông báo cho ông ta, mà ông ta cũng vội vàng tu luyện ma công cả ngày, muốn chờ lúc Túc Ly Mị phát độc thì một phát tùm gọn, hoàn toàn không cảm kích bảo bối nữ nhi kia đã không tự lượng sức mình lên đường.

Sau khi Nguyệt Lưu Sương đi, Vương Hậu càng nghĩ càng tức giận, nữ nhi của một con nha hoàn vậy mà thành Đế hậu, mà con gái của bà ta thì cái gì cũng không phải là, sao có thể cam tâm đây? Đây quả thực là sỉ nhục.

Bà ta đứng dậy, mang theo thị nữ đi ra phía sau lãnh cung.

Lãnh cung giống như tên của nó, bình thường hết sức lạnh lẽo âm u, hơn nữa còn không có người ở.

Xa xa truyền đến tiếng chẻ củi, hình như có chút quá sức nhưng lại không hề gián đoạn, bởi vì chỉ cần dừng lại nghỉ, lập tức sẽ có một cái roi vừa thô vừa dài hung hăng quát xuống.

Nữ nhân gầy yếu mặc quần áo vải thô đơn giản, tóc cũng chỉ dùng một chiếc trâm gỗ vén lên, cơ thể nhỏ nhắn giống như không chống đỡ nổi sức nặng của lưỡi roi. Phía sau bà là hai thị vệ Hồ Tộc vẻ mặt dữ dằn, dĩ nhiên đều là do Vương hậu sai khiến.

Bên kia đồng củi là quần áo chất thành núi, gần như tất cả quần áo trong Vương cung Hồ Tộc đều do một mình bà giặt, giặt xong sẽ phải chẻ củi, gần như cả ngày không có thời gian nghỉ ngơi.

"Lại dám lười biếng, còn không nhanh lên, trước khi trời tối mà không bỏ xong đồng củi này thì đừng nghĩ được sống."

"Thật là, thật sự cho rằng mình là vương phi sao? Cho dù ngươi sinh công chúa cho Đại vương thì sao, có Vương Hậu ở đây, ngươi chả là thá gì hết."

Nghe bọn họ nhục mạ, trên mặt của nữ nhân thoáng qua vẻ bi thương nhưng lại nhanh chóng khôi phục yên tĩnh, thậm chí còn có chết lặng.

Bởi vì những lời nói thế này bà đã nghe quá nhiều, nghe nhiều, tự nhiên cũng chết lặng.

Lúc này, sau lưng, Vương Hậu dẫn theo một đám thị nữ hùng hồn đi tới.

"Chà chà, muội muội thật là khổ cực, phụ trách việc nặng của cả Vương cung, chỉ là cũng tốt mà, muội muội vốn xuất thân từ nha hoàn, làm những thứ này đương nhiên là tốt nhất, thân thể thô tiện như ngươi đâu xứng hưởng thụ cuộc sống của Vương phi chứ?"

Vương hậu châm chọc, nữ nhân giống như hoàn toàn không nghe thấy, vẫn làm việc của mình như cũ.

Không nói lời nào chính là nhục nhã lớn nhất đối với kẻ địch. Coi như bà vô ý, Vương Hậu lại thẹn quá thành giận.

"Gọi ngươi một tiếng muội muội là quan tâm ngươi... ngươi là cái khi gì, lại dám miệt thị Bồn cung?"

Hai thị vệ thấy Vương Hậu tức giận, vội vàng đá nữ nhân một phát khiến bà ngã lăn ra, một kẻ khác thì vung roi lên.

"Thấy Vương Hậu mà không hành lễ, không có quy củ như vậy, xem ra ngươi chán sống rồi."

Trong Vương Cung này, trừ Nguyệt Vô Tu, Vương Hậu chính là một tay che trời, địa vị của vương phi Tô Hoa còn không bằng một đứa thị nữ.

Bởi vì Vương Hậu ở đây, thị vệ kia xuống tay nặng hơn, nữ nhân đáng thương rốt cuộc không nhịn được phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Bà ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười thỏa mãn của Vương Hậu, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Chợt nhìn, trên khuôn mặt xem kẽ các vết sẹo khác nhau, xấu xí không chịu nổi, nhưng da thịt trên mặt lại nhẵn nhụi, mặt mày như vẽ, môi tình xảo, nếu không phải là vì vết sẹo trên mặt, dung mạo khẳng định tuyệt sắc, không kém cạnh Vương Hậu chút nào.

Thấy Nguyệt Phi Yên xinh đẹp, mọi người chỉ biết cảm thán dung mạo của nàng là theo Nguyệt Vô Tu, bởi vì mẫu thân thật sự là quá xấu, nhưng đâu ai biết, nếu như không phải bởi vì vết sẹo trên mặt, dung mạo của bà và Nguyệt Phi Yên rất giống nhau.

Bà vừa nâng mặt, thị nữ phía sau cùng lúc cau mày kêu lên: "Xấu xí."

"Sao lại có người xấu như vậy chứ?"

"Đúng vậy, ả ta đâu xứng làm vương phi, nên ở chỗ này làm việc nặng."

Nghe tiếng bàn tán của mọi người, nữ nhân chỉ cười lạnh.

"Vương Hậu có còn nhớ rõ, những vết sẹo trên mặt ta do đâu mà có không?"

Vương Hậu ngẩn ra, thái độ lập tức khó chịu, hình như là nhớ lại những ký ức cực kỳ không vui.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tỷ Muội Phản Bội Triệt Để

Tổ Hoa là nha hoàn hồi môn của bà ta, nhưng không ai biết, thật ra họ là thân tỷ muội cùng cha khác mẹ.

Từ nhỏ họ cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng tốt, Vương tộc trong Yêu ma giới, phân chia tôn ti rất rõ ràng, mẫu thân Tổ Hoa là chính thất, nhưng mẫu thân của bà ta chỉ là một thiếp. Mặc kệ trong tộc tranh đấu gay gắt thế nào, khi còn bé tình cảm của họ vẫn rất tốt, thân phận của bà ta bị người xem thường, nhưng Tổ Hoa luôn chăm sóc bà ta, xem bà ta như thân tỷ tử của mình.

Nhưng Tổ Hoa không biết, từ nhỏ Lam Nguyệt bắt đầu ghen tỵ với bà, nếu không có bà, bà ta chính là nữ nhi được sủng ái nhất trong nhà.

Khi còn bé ham chơi, bà ta không cẩn thận đánh đổ bình nước nóng, Tổ Hoa vì cứu bà ta, che chở bà ta phía dưới, gương mặt đó bị hủy như vậy.

Sau đó bà ta giả vờ khóc tê tâm liệt phế trước mặt, Tổ Hoa chẳng những không trách cứ bà ta, ngược lại còn an ủi bà ta, nhưng ai cũng không biết, ngày ấy, do bà ta cố ý dẫn Tổ Hoa đến phòng bếp, do bà ta cố ý làm đổ bình nước nóng kia, chính vì mục đích này.

Sau đó vì Tổ Hoa bị hủy dung, dần dần bị phụ thân lạnh nhạt quên lãng, bà ta biến thành nữ nhi được sủng ái nhất.

Vốn Tổ Hoa có hôn ước với Nguyệt Vô Tu, sau đó bà ta thay thế vị trí của Tổ Hoa, gả cho Hồ Vương, trở thành Vương hậu Hồ Tộc.

Từ nhỏ, mẫu thân đã dạy bà ta, thích gì nhất định phải cướp đoạt, nếu không thân phận cả đời sẽ ti tiện không ngóc đầu lên được, cho nên bà ta thẳng thừng cướp đoạt, đoạt đi địa vị của Tổ Hoa, đoạt đi phu quân tương lai của bà, còn hại bà thành đáng vè này.

Sau khi Tổ Hoa bị hủy dung, phụ thân bỏ qua không vun trồng cho bà nữa, toàn bộ trọng tâm đều đặt trên người của bà ta, nhưng bà ta không giống Tổ Hoa luôn đối xử tốt với mình như vậy, ngược lại lộ ra nguyên hình, đối với bà rất hà khắc, thậm chí còn nhục nhã bà trước mặt hạ nhân, thậm chí sau khi bà ta gả cho Nguyệt Vô Tu, còn cầu xin phụ thân ban Tổ Hoa làm của hồi môn. Cảnh tượng đại tiểu thư biến thành nha hoàn hồi môn của bà ta, bà ta cố ý làm nhục bà.

Nhìn Tổ Hoa hôm nay, chẳng những Lam Nguyệt không có chút áy náy và hối hận nào, ngược lại cười hết sức ngông cuồng hài lòng.

"Người muốn dùng chuyện lúc trước để tranh công với Bồn cung sao? Dù người đã cứu ta vậy thì thế nào, có thể cứu Bồn cung, là vinh hạnh của người. A có lẽ ta không nên gọi người là muội muội, nên kêu người một tiếng tỷ mới phải, nhưng nhìn tướng mạo người hôm nay, sao xứng làm tỷ tử của Bồn cung?"

Tổ Hoa nhìn bà ta, ánh mắt nhàn nhạt: "Thì ra người còn nhớ rõ, chúng ta là tỷ muội."

Về mặt Lam Nguyệt thoáng qua một tia xấu hổ: "Người có ý tứ gì? Nhắc nhở Bồn cung người đã từng cao cao tại thượng sao? Tổ Hoa, ta thật sự đã xem thường người, cho dù người biến thành xấu xí như vậy, còn có thể quyến rũ Đại vương, người với nữ nhi người hạ tiện như nhau."

Nhắc đến nữ nhi, rốt cuộc trên mặt Tổ Hoa có cảm xúc: "Phi Yên, hiện tại Phi Yên như thế nào?"

Trước kia Nguyệt Phi Yên cuồng vọng tự đại, vì tư lợi, cho dù mẫu thân thân sinh bị giam giữ làm nhục, nàng ta đều không cầu xin cho bà một lần nào, thậm chí còn nói có mẫu thân như bà là một sự sỉ nhục, nhưng dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt, trong lòng bà vẫn lo lắng cho nàng, lo âu cho an nguy của nàng.

Lần trước lúc Lam Nguyệt đến đây, nói cho bà biết Phi Yên được Nguyệt Vô Tu gả vào Đế Cung, còn châm chọc nói không chừng vài ngày nàng nhất định sẽ chết không nơi chôn thân, khiến bà lo lắng hồi lâu.

Bà hiểu tính tình Lam Nguyệt, nếu như Phi Yên thật sự gặp chuyện không may, bà ta nhất định sẽ đến đây tiếp tục nhục nhã bà, đợi rất lâu rồi cũng không có tin tức, bà cũng dần dần yên tâm. Không có tin tức chính là tin tức tốt, nhưng bây giờ nghe bà ta lại nhắc đến, lập tức trong lòng bà hoảng sợ đến mức nhảy vọt lên cô hống.

"A người còn dám hỏi tiểu tiện nhân đó, người sinh nữ nhi tốt, cũng hạ tiện giống người, không ngờ sau khi nó gả vào Đế Cung quyến rũ được Đế Quân trở thành Đế hậu, Bồn cung nghĩ đến điểm này liền hận năm đó tại sao không bóp chết nó khi nó vừa mới sinh ra."

Trong ánh mắt của Tổ Hoa rõ ràng thoáng qua oán hận, bà ta đối đãi với bà thế nào bà đều có thể chịu đựng, nhưng bà ta cứ muốn hại nữ nhi của mình, thân là mẫu thân, đây vốn là bản năng.

Nhưng, Phi Yên thành Đế hậu? Vậy có phải đã nói lên, Đế Quân thật sự rất thích con bé nên mới như vậy, bà chỉ hi vọng nữ nhi của mình có thể gả cho nam nhân yêu nàng, có thể có được hạnh phúc, không nên giống như bà.

"Có phải hiện tại người rất hả hê không? Có phải nghĩ đến nữ nhi bảo bối kia có lẽ sẽ trở lại cứu người thoát ly bề khổ không? Ha ha ha, người đừng nằm mơ, Nguyệt Phi Yên là ai, nó vĩnh viễn chỉ biết đến mình, thậm chí nó đã quên người mẫu thân quái dị này rồi cũng không nguyện ý nhận thức người, người ở đây chờ chết là được. Sương nhi của Bồn cung lập tức sẽ vào Cung, cướp đi địa vị Đế hậu của nó, Nguyệt Phi Yên không hài lòng quá lâu được đâu."

"Không...không được làm tổn thương đến nữ nhi của ta." Thật sự bà không oán hận Phi Yên, do bà không có bản lĩnh, luân lạc thành đáng vè này, khiến từ khi ra đời con bé bắt đầu bị mọi người giễu cợt, thậm chí bà không thể ở cạnh con bé nhìn nó lớn lên, cho nên con bé không thân cận với người mẫu thân này cũng là bình thường, chỉ cần con bé có thể sống tốt, bà đã hài lòng rồi.

"Tổ Hoa, người cho rằng lấy thân phận của người bây giờ có tư cách gì nói điều kiện với bản cung, từ nhỏ người là đại tiểu thư sống trong nhung lụa, ta

chỉ là một nữ nhi không được sủng ái, thậm chí phụ thân khinh thường liếc mắt nhìn ta, toàn bộ sủng ái đều đặt trên người người, người biết ta rất ghen tỵ không? Người tốt với ta thì cho rằng ta sẽ cảm kích người ư? A nếu như không có người, ta chính là nữ nhi ưu tú nhất trong nhà, không giây phút nào ta không hận người, thế một ngày nào đó ta nhất định phải giẫm lên đầu người, ha ha ha, rốt cuộc ngày hôm đó, ta đã có cơ hội. Bình nước sôi kia, người thật sự cho rằng ngoài ý muốn sao? Đó là mưu kế của ta, chính là vì, hoàn toàn muốn phá hủy người!"

Gương mặt xinh đẹp của bà ta biểu lộ sự ác độc vô cùng, nói ra tất cả, nhất thời trong lòng cực kỳ sung sướng, bà ta luôn nghĩ nhất định phải chớp lấy thời cơ thích hợp chọc thủng tất cả, để bà ném thử một chút cái gọi là khổ sở.

"Người nói cái gì, người" Tô Hoa không dám tin nhìn nàng.

Bà cho rằng, dù hai người không hợp, nhưng trong lòng bà ta cũng nên lưu một chút tình nghĩa tỷ muội, dù sao trước kia tình cảm họ tốt như vậy, nhưng ảo tưởng duy nhất trong đáy lòng bà hoàn toàn tan vỡ khi bà ta nói ra những lời ấy.

Từ nhỏ, bà sống an nhàn sung sướng, nhưng Lam Nguyệt lại thường xuyên bị khi dễ, bà không đành lòng nên luôn ra mặt giúp bà ta giải vây, còn tặng bà ta những lễ vật trân quý mà phụ thân cho bà, bà rất chăm sóc người muội muội duy nhất này, nhưng đôi lấy là cái gì!

"Lam Nguyệt, rốt cuộc người có còn lương tâm hay không, người quá độc ác." Tô Hoa không khống chế được nhào đến, tê tâm liệt phế chất vấn, nhưng bà chưa kịp đến gần, đã bị thị vệ xách lên, sau đó là một trận loạn côn.

Tô Hoa khắc ra một búng máu, nhưng bà vẫn không cam lòng gắt gao nhìn chăm chăm Lam Nguyệt, trong ánh mắt tràn đầy thù hận.

"Người thắng làm vua, người thua làm giặc, dù người biết sự thật có thể làm gì Bôn cung, ta giết chết nữ nhi bảo bối của người thì sao? Tô Hoa, Bôn cung muốn người tận mắt nhìn thấy, ai mới là người thắng lớn nhất."

Bà ta cười ha ha, trong đám thị nữ vây quanh, vinh quang rồi đi, chỉ lưu lại một nữ nhân khắp người máu me, hấp hối, gắt gao nhìn bà ta chăm chăm.

Lam Nguyệt, ta sẽ không bỏ qua cho người, nếu người dám tổn thương Phi Yên, ta chết cũng nhất định phải hóa thành lệ quỷ, đòi đòi kiếp kiếp quấn lấy người.

Tình tỷ muội, đoạn tuyệt từ đây!

Những ngày Quý Phi Nhi ở Đế Cung yên ổn khoái hoạt, có Túc Ly Mị sủng ái làm bạn, nàng không cần lo lắng bất cứ chuyện gì. Cũng sẽ không nghĩ đến, mẫu thân của thân thể này đang chịu khổ.

Mặc dù đây là mẫu thân của Nguyệt Phi Yên, nhưng không có quan hệ gì với nàng, nhưng dù sao nàng sống nhờ trong thân thể này, luôn có một loại huyết mạch tương liên.

Mẫu Đơn có lòng muốn làm thân với nàng, cho nên mỗi ngày đều tìm nàng, xác định Quý Phi Nhi chính là Từ Huyền nên ả cũng biết nên lợi dụng như thế nào, như vậy cũng tốt, ả có thể dùng phương thức trước đây chung đụng với Từ Huyền đi đối phó với Quý Phi Nhi, để nàng một lòng với ả, tin tưởng không nghi ngờ.

"Phi Nhi, vài ngày trước nghe Mặc Tuyết nói về chuyện của Hồ Tộc, Hồ vương thật sự muốn tạo phản sao?"

Ngược lại Quý Phi Nhi không cảm thấy có gì không thể nói, vì vậy liền gật đầu một cái: "Phụ thân từng muốn ta hạ độc trong thức ăn của tiểu Bạch, nhưng ta lại không xuống tay được."

"Cô không động thủ, cô không sợ hấn tìm cô hưng sư vấn tội." Mẫu Đơn cực kỳ khó chịu với việc nàng cứ tiếp tục nguy trang là thân phận công chúa Hồ Tộc, ả hi vọng nàng có thể thắng thần với ả nói chuyện nàng chính là Từ Huyền, nếu như trước đây là Từ Huyền, giữa nàng và ả sẽ không có bất kỳ bí mật và giấu giếm nào.

"Không sao, tiểu Bạch sẽ bảo vệ ta. Như vậy, sắp hết một tháng rồi, đoán chừng vài ngày nữa sẽ có chuyện phiền phức." Nàng không phải chưa từng sợ, luôn rối rắm chuyện này, thiếu chút nữa thật sự đã hạ độc Túc Ly Mị, nhưng bây giờ nàng không còn lo lắng những chuyện này chút nào.

"Ha ha, Mị đối với cô thật tốt, cũng đúng, huynh ấy là Đế Quân, có huynh ấy bảo vệ, cô còn lo lắng gì nữa." Hiếm khi Mẫu Đơn cố gắng kiềm chế không trở mặt tại chỗ, ngàn năm trước, Từ Huyền luôn khoe khoang với trước mặt ả tình cảm của nàng và Túc Ly Mị như vậy, nói cho ả biết Túc Ly Mị thật tốt với nàng ta yêu nàng ta bao nhiêu, khiến ả ghen tỵ muốn chết, bây giờ vẫn như thế, một chút cũng không thay đổi.

"Hi vọng phụ thân ta có thể có chừng có mực, hiện giờ tiểu Bạch đã trở về, thế cục Yêu ma giới đã trở nên ổn định, ông ta cứ làm Hồ vương cho tốt đi, không cần sinh thêm sự cố, cũng đừng tự tìm phiền toái." Đôi tay Quý Phi Nhi chống cằm, nàng vẫn hy vọng nhiều một chuyện không bằng một chuyện, tất cả mọi người có thể cùng sống yên ổn mà.

Hơn nữa bây giờ thân phận công chúa Hồ Tộc của nàng kẹp ở giữa thật sự vô cùng khó xử! Nàng cũng không phải là Nguyệt Phi Yên thật, bây giờ đã cùng Túc Ly Mị xác định quan hệ yêu đương, làm sao nàng có thể giúp đỡ phụ thân của thân thể này đi hãm hại phụ quân của mình chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Biển Nàng Thành Hồ Ly

Editor: Gà

Túc Ly Mị nghe thuộc hạ báo cáo, nói Đại công chúa Hồ Tộc muốn đến Đế Cung.

Hắn chuẩn bị cự tuyệt, nhưng nét mặt thị vệ có chút khó xử.

"Đế Quân, bọn thuộc hạ biết quy củ Đế Đô, trong vương tộc không cho phép người khác ra vào, dù là Đại Vương đến cũng phải thông truyền, nhưng Đại công chúa Hồ Tộc lại nói là thân tỷ tỷ của Đế hậu, đến Đế Cung thăm người thân, hơn nữa nàng chỉ dẫn theo một thị nữ đến, không có người khác."

Nét mặt Túc Ly Mị hơi khác thường, đối với chuyện của Hồ Tộc, hắn nắm rõ như lòng bàn tay, hắn vô cùng rõ ràng tác phong của Nguyệt Phi Yên, nếu không phải nàng ta đòi phong bại tục chỉ sợ hắn đã không yên tâm thoải mái lấy hồn phách của nàng ta như vậy, nhưng Đại công chúa được xem như là một người khiêm tốn, nàng ta có ít lời đồn đãi, không thăm dò ra được bao nhiêu tin tức.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, hắn phân phó nói: "Là thân tỷ tỷ của Đế hậu, vậy không thể chậm trễ, để nàng vào."

Kể từ khi Nguyệt Vô Tu giao độc U Minh hoa cho Phi Nhi, đã gần một tháng không có động tĩnh gì, dù là ngày các Vương tộc cùng nhau triều bái, ông ta đều cáo ốm không đến, nhưng hắn biết, Nguyệt Vô Tu đang bế quan tu luyện ma công.

Cái lão gia hỏa này, ngược lại hắn muốn nhìn một chút, ông ta có thể giờ trò gì.

Túc Ly Mị trở về tẩm điện, muốn tìm Quý Phi Nhi thương lượng một chút chuyện, nhưng thị nữ nói nàng đang ở chỗ Mẫu Đơn tiên tử.

Hắn lập tức bất mãn, mới đầu này quan hệ của hai nhà đầu này tương đối lạnh nhạt, lúc nào thì trở nên tốt như vậy rồi, thậm chí có khi buổi tối không trở lại, trực tiếp ở lại chỗ của Mẫu Đơn, để hắn một mình trông phòng.

Hắn có ham muốn giữ lấy nàng, cả đám của nữ nhân cũng bắt đầu ăn.

Cho dù mỗi tối có thể an phận ôm nàng ngủ lại không thể chạm vào nàng, thường bị cử động không tự chủ của nàng đưa đến dục hỏa đốt người, hoặc vận công áp chế hoặc đi xông nước lạnh, nhưng chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, hắn có thể an lòng. Hắn đã mất đi nàng một ngàn năm, hiện tại không dễ dàng tìm về, dĩ nhiên hận không thể mỗi phút mỗi giây đều buộc chặt nàng ở bên người.

Hắn đoán, nếu hắn không tự mình đi tìm tiểu thê tử của hắn trở về, tối nay khó tránh số mệnh một mình trông phòng.

Mẫu Đơn có lòng muốn phá hư tình cảm của bọn họ, nghĩ đến mỗi đêm bọn họ đều ngủ cùng nhau, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, ả liền ghen tỵ phát điên, đương nhiên muốn nghĩ biện pháp chia rẽ bọn họ.

Cho nên ả giả vờ làm hảo bằng hữu với Quý Phi Nhi, vô tình hữu ý nhắc đến chuyện trước kia ở cùng Từ Huyền trên Tiên giới. Ban đầu Quý Phi Nhi có chút bài xích, nhưng dần dần, nàng thành thói quen, cho dù nàng thật sự không phải Từ Huyền, như vậy nàng có thể hiểu tình địch trước kia của nàng là một nữ nhân như thế nào một chút, tự mình biết rõ mới có thể vạn vô nhất thất [1].

[1] vạn vô nhất thất: tuyệt đối không thể sai sót nhằm lẫn

Ở trước mặt nàng Túc Ly Mị hầu như cũng không nhắc đến Từ Huyền, hắn đồng ý bắt đầu với nàng một lần nữa, nói được làm được, khiến nàng vừa vô cùng vui mừng vừa cảm động.

Bên này, Mẫu Đơn đang nói với Quý Phi Nhi chuyện đã xảy ra của Từ Huyền ở Tiên giới, đang nói đến điểm máu chốt, Túc Ly Mị đến.

Vì nàng đưa lưng về phía cửa, cho nên nàng không nhìn thấy, Mẫu Đơn cũng ngậm miệng rất mau.

Bởi vì ả từng nghe Thương Mặc Tuyết nói, hiện nay hắn muốn bắt đầu lần nữa với Quý Phi Nhi, cố kỵ cảm thụ của nàng nên không cho bất kỳ ai ở trước mặt nàng nhắc đến Từ Huyền, hiện tại Túc Ly Mị đến, đương nhiên ả không dám nói tiếp.

Quý Phi Nhi đang nghe đến đoạn hấp dẫn, đột nhiên ả không nói nữa, cho nên vội vàng thúc giục: "Sao nữa, kế tiếp đã xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Mẫu Đơn có chút mất tự nhiên, không nhìn nàng, mà nhìn về phía cửa: "Mị, huynh đã đến rồi à."

Túc Ly Mị nghe Quý Phi Nhi hỏi đến chuyện gì đó, có chút tò mò: "Các người đang nói chuyện gì, trò chuyện vui vẻ như vậy."

"Ha ha không có gì, đây là chuyện giữa nữ nhi với nhau, đáng mày râu như huynh không nên hỏi nhiều."

"Đúng vậy, ta và Mẫu Đơn đang trò chuyện vui vẻ, không phải chàng bảo hôm nay có việc bận mà, đến đây làm gì?" Quý Phi Nhi cũng phụ họa theo lời Mẫu Đơn, vì ả kể chuyện thật sự quá hấp dẫn, khiến nàng cảm giác như đang nghe chuyện xưa, hơn nữa còn là chuyện xưa xảy ra ngay trên bản thân

nàng, cho nên nàng từ bài xích trở nên tò mò.

Túc Ly Mị liếc nàng một cái, thái độ trầm xuống: "Hỏi ta đến đây làm gì? Nàng có biết mấy ngày rồi nàng chưa trở về không?"

Hắn không biết rốt cuộc giữa các nàng có chuyện tốt gì, cả ngày dính vào nhau, quên luôn phu quân là hắn.

Quý Phi Nhi suy nghĩ một chút, hình như thật sự đã vài ngày rồi nàng chưa trở về, cho dù mỗi ngày đều gặp Túc Ly Mị, nhưng đều do hắn đến đây tìm nàng, hắn đang ghen sao?

"Hi hi, ta quên mất, nếu không, ngày mai ta sẽ trở về." Tối hôm nay nàng phải nắm chặt thời gian để Mẫu Đơn kể xong chuyện xưa đã, phần tử tò mò trong lòng đang rộn rạo rồi.

"Ngày mai?" Phurong mâu khẽ nheo lại, nhiệt độ cả phòng đều hạ xuống vài độ.

Mỗi lần hắn đều nở nụ cười mỉa hoặc như có như không, đẹp không tả nổi, rất ít thấy đáng vẻ này của hắn, Mẫu Đơn cảm giác trên người rét run.

Nhưng vẫn còn một tiểu nữ nhân hoàn toàn không biết mình đã rước họa vào thân, đang tiến hành cò kè mặc cả: "Vậy nếu không được thì tối hôm nay được không? Buổi tối ta trở về không được à!"

Hắn đã tự mình đến tìm nàng rồi, vậy mà nàng vẫn muốn tiếp tục trì hoãn?

Nếu hắn đi, đoán chừng nàng còn có thể như không có chuyện gì buổi tối cũng không chịu trở về!

Thật sự không nhịn được nữa, hắn không thèm để ý đến Mẫu Đơn vẫn ở bên cạnh, bước lên một tay ôm ngang nàng, sau đó xoay người rời đi.

Quý Phi Nhi hoảng sợ kêu lên một tiếng, đôi tay vội vàng vòng qua cổ hắn: "Này này, chàng làm gì thế, thả ta xuống, ta vẫn chưa nói xong với Mẫu Đơn mà. Này, dù sao cũng để ta chào cô nương ấy một tiếng chứ, như vậy rất thất lễ đó!"

Dĩ nhiên Túc Ly Mị không để ý đến kháng nghị của nàng nữa, đi nhanh ra khỏi dinh viện của Mẫu Đơn.

Quý Phi Nhi vẫn tiếp tục náo loạn, khiến thị nữ đi ngang qua liên tiếp nhìn chăm chú, Đế Quân Đế hậu đã xảy ra chuyện gì, nhìn sắc mặt Đế Quân rất khó coi, cả Đế Cung ai cũng biết, vị Đế hậu nương nương này rất được sủng ái, quả thật Đế Quân muốn cung chiêu nàng lên đến trời luôn rồi, hiện tại là đang cãi nhau sao?

Hình như Túc Ly Mị cũng cảm thấy cãi nhau với nàng làm mất thân phận hắn, hoặc không làm, đã làm thì cho xong, trực tiếp làm phép, một giây kế tiếp, nữ tử xinh đẹp trong lòng hắn biến mất, ngược lại xuất hiện một con hồ ly!

Không sai, chính là một con hồ ly trắng như tuyết, đây cũng là chân thân hiện tại của Quý Phi Nhi.

Quý Phi Nhi vốn đang nháo muốn quay lại, đột nhiên nàng phát hiện có chỗ không đúng, á, sao nàng không thể nói chuyện?

Nàng đưa tay muốn nắm vạt áo Túc Ly Mị, nhưng nàng lập tức ngậy ngăn cả người, sao lại là —— móng vuốt?

A a a, rốt cuộc chuyện này là như thế nào chứ?

Không chỉ có thế, nàng vốn bị Túc Ly Mị ôm ngang, bây giờ nhìn lại dường như thân thể nàng trở nên rất nhỏ, hoàn toàn núp trong lòng hắn.

Quý Phi Nhi bị dọa sợ, nàng biến thành một động vật lông dài, quá đáng sợ!

Hai người rất nhanh trở về tấm điện, Túc Ly Mị trực tiếp ôm nàng trở về phòng, đi đến giường vừa đặt nàng xuống, ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn nàng.

Quý Phi Nhi không có thời gian đi tìm hiểu tại sao hắn tức giận, đúng lúc ánh mắt thấy chiếc gương đối diện đầu giường, vừa nhìn, thiếu chút nữa dọa nàng ngất, nàng đã biến thành một con hồ ly!

Rất nhanh nàng liền hiểu, nhất định do Túc Ly Mị giờ trò quỷ! Nàng mượn thân thể Nguyệt Phi Yên sống lại, Nguyệt Phi Yên là công chúa Hồ Tộc, như vậy dĩ nhiên nguyên hình của nàng ta chính là hồ ly!

Mà Quý Phi Nhi là người, cho dù là phụ thân của Nguyệt Phi Yên, cũng không có biện pháp vận dụng pháp lực với nàng, cho nên cho đến nay nàng đều chưa thật sự nhìn thấy thân thể hồ ly của mình, lần này nàng cuối cùng đã biết, bản thân đã biến thành hồ ly tinh danh xưng với thực rồi.

Nàng biến thành một con hồ ly, nên không có biện pháp nói chuyện, nhanh chóng xoay quanh, còn Túc Ly Mị vẫn đứng bên giường, hoàn toàn không muốn quản nàng.

Tức giận muốn tìm hắn tính sổ thì phải nói chuyện nha, nàng chỉ đành nhảy xuống giường, bởi vì thân thể quá nhỏ, mép giường quá cao, nàng vẫn ở trên đất lật người, đau nhe răng trợn mắt, nếu bị người của Hồ Tộc thấy được nhất định sẽ cười nhạo nàng là hồ ly ngu nhất thiên hạ rồi.

Nhìn nàng ngã xuống, ánh mắt Túc Ly Mị lóe lên, nhưng vẫn ngoan tâm quyết định không để ý đến nàng, tiểu nữ nhân này được hắn cưng chiều quá nên không biết trời cao đất rộng, nhất định phải trừng phạt nàng thật nghiêm khắc.

Quý Phi Nhi đứng dậy, sau đó đến chỗ hần, không có tay, cho nên chỉ có thể há miệng cắn cầm bảo của hần sau đó kéo kéo, muốn hấp dẫn sự chú ý của hần.

Nhưng Túc Ly Mị quyết tâm phải trừng phạt nàng, dĩ nhiên chưa thể kết thúc dễ dàng như vậy.

Quý Phi Nhi nóng nảy, vươn móng vuốt ra, muốn bắt lấy y phục của hần bò lên người hần, nhưng hồ ly không giỏi về leo a, mỗi lần bò đến một nửa liền ngã xuống đất, cái mông đã muốn nở hoa.

Như thế sau vài lần, Quý Phi Nhi không làm nữa, Túc Ly Mị tên khốn kiếp này, dám khi dễ nàng như vậy, không thèm để ý đến hần nữa!

Hồ ly nho nhỏ nằm trên đất, hai khóa mắt to xinh đẹp màu đen tràn đầy nước mắt, hồ ly cũng sẽ khóc thảm sao? Quý Phi Nhi mặc kệ, dù sao bây giờ nàng uất ức lắm rồi, rất có chiều hướng sắp khóc.

Ước chừng qua thời gian nửa chén trà, hai bàn tay to lớn ôm nàng từ trên mặt đất lên, rất nhanh nàng lại trở về lồng ngực ấm áp kia, găm vóc mềm mại trên người hần ma sát bộ lông trên người nàng, có vẻ vô cùng thích ý, nhưng hiện tại không phải lúc để thỏa mãn nha!

Quý Phi Nhi mở choàng mắt, sau đó nhanh chóng nhào lên cổ hần, hung hăng cắn một cái.

Túc Ly Mị bị đau khẽ nhíu mày, làm sai chuyện nhưng không hối lỗi cũng thôi đi, nàng còn dám cắn hần! Cắn đau như vậy, nhất định đã chảy máu rồi!

Quý Phi Nhi giương mắt nhìn lên, trên làn da trắng như tuyết rõ ràng có hai dấu răng nho nhỏ, còn có tia máu, hiển nhiên cắn không nhẹ, nàng có chút chột dạ, nhưng nghĩ đến hần đối xử với mình như vậy, trong lòng uất ức, lập tức không thèm quan tâm, vươn móng vuốt nhỏ cào vào lồng ngực hần, đồ đáng ghét, cào chết hần!

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Dám Chua Bay Đầy Trời

Edit: Thảo My

Thật là một tiểu nữ nhân không bớt lo, đều biến thành hồ ly rồi, lại vẫn không an phận như vậy, Túc Ly Mị thật sự bị tức điên rồi.

Hần cũng không biết rốt cuộc đang trừng phạt nàng, hay là trừng phạt chính hần.

Ngân quang trên đầu ngón tay hiện lên, tiểu hồ ly tuyết trắng rất nhanh biến thành thiếu nữ xinh đẹp như hoa, Quý Phi Nhi phát hiện mình biến thành hình người, có thể nói chuyện năng động, thời điểm lực công kích cũng thành mạnh, tức khắc không quan tâm xông lên phía trước.

"Túc Ly Mị, cái đại phối đản này, thật là quá đáng, đã vậy còn khi dễ ta, không bao giờ để ý đến chàng nữa!" Nàng giơ quả đấm nhỏ lên liều mạng đánh đấm lồng ngực hần cho hả giận, tay chính là dùng tốt hơn móng vuốt!

Đánh cũng không nhục chí, nghĩ đến mình mới vừa ngã thảm như vậy, cái mông đều muốn nở hoa, nhất thời càng thêm tức giận, cả đánh mang cắn, bắt quả mặc kệ thế nào nàng cũng không nhẫn tâm xuống tay khuôn mặt đó, sướng được yêu nghiệt họa thủy, nếu như cào quá phí của trời.

Tùy nàng phát tiết một lúc lâu, Túc Ly Mị bắt tay nàng lại, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị: "Đủ rồi!"

Hần lại còn dám hung nàng!

Trong lòng Quý Phi Nhi hết sức uất ức, nước mắt cũng dâng lên, lần này nàng rốt cuộc có thể thống thống khoái khoái khóc ra.

"Còn nói cái gì yêu thích ta, muốn vĩnh viễn đi cùng với ta, đều là nói dối gạt người, ta biết ngay nam nhân nhất định không thể tin, hu hu ta muốn đi tìm Mẫu Đơn."

Nàng lại còn dám nhắc tới Mẫu Đơn! Thật là muốn chọc cái hố lửa này càng lớn!

Nắm ngón tay nắm vào trong hư không, nàng liền tự động bỏ nhào vào trong lòng hần, thân hình thon dài cao lớn hoàn toàn giam cầm lấy nàng.

"Nữ nhân, nàng tốt nhất an phận một chút cho ta, chớ quên ta là người nào của nàng."

Quý Phi Nhi thật sự bị chọc tức, ở trong lòng hần dùng sức giãy giụa: "Rõ ràng chính là chàng không giải thích được, ta rốt cuộc chỗ nào đắc tội với chàng, chàng có cái gì bất mãn có thể nói thẳng, làm gì dùng phương thức như thế khi dễ ta?"

"A liên tiếp mấy ngày không trở về tẩm cung, để cho phu quân mình một mình trong phòng, bây giờ lại còn nói Bồn vương không hiểu tại sao?" Hấn thật là đã nhận được không thể nhìn nữa, cái tiểu nữ nhân này có tình còn hoàn toàn không biết tốt xấu.

Được rồi, đây chính là lý do, mỗ Đế Quân bệ hạ rõ ràng chính là ghen nằng chỉ lo tỳ muội tốt của nằng, mà ném phu quân như hấn ra sau đầu.

Quý Phi Nhi chớp chớp mắt, hình như đến bây giờ mới hiểu rõ mọi thứ: "Ta không phải mới biết Mẫu Đơn, chỉ hận không gặp sớm, nhất thời vui mừng cho nên liền"

Dưới ánh mắt lạnh như băng của Túc Ly Mị, âm thanh của nằng cũng càng ngày càng nhỏ, lòng mới vừa còn tràn đầy uất ức lập tức biến mất tăm mất tích, thế nào cảm giác giống như mình thật sự đã làm sai chuyện, giống như mắc nợ hấn cái gì.

Túc Ly Mị một tay đè thân thể nhỏ của nằng ngã xuống giường, từ trên cao nhìn xuống nằng, huyết đồng mị hoặc quả thật muốn hút hồn phách cả người nằng vào.

Quý Phi Nhi cũng không có lá gan mới vừa phản kháng kia, ngoan ngoãn không nhúc nhích, con mắt lấp lánh uy khuất nhìn hấn: "Chàng làm gì nhìn ta như vậy, dù là như vậy, chàng cũng không nên dùng phương thức này khi dễ ta chứ? Lại còn biến ta thành hồ ly, thật là quá đáng."

"Chỉ hận không gặp sớm? Nhất thời vui mừng? Rất tốt!" Hấn rõ ràng đang cười, nhưng mà tại sao biểu tình lại làm người ta cảm giác âm lãnh như thế, giống như gió lạnh thảng chập thối trúng làm cho nằng lạnh thấu tâm: "Nữ nhân, Bồn vương đẳng đẳng đợi nằng một ngàn năm, hiện tại rất không dễ dàng mới cùng nằng nhận thức lẫn nhau, nằng lại đi cùng người khác chỉ hận không gặp sớm, ném ta một mình ở chỗ này?"

Trời ạ, nói nằng rất giống như một tội nhân thập ác bất xá.

Tư thế như vậy làm cho nằng cảm giác rất nguy hiểm, trước mặt là khuôn mặt hấn tuấn mỹ vô đúc, vô luận là thân thể hay là linh hồn đều như bị hấn hoàn toàn giam cầm, làm cho nằng có chút cảm thấy hít thở không thông.

"Có phải đến bây giờ cũng không cảm thấy bản thân là nữ nhân của Bồn vương hay không, có phải muốn hiện tại ta liền biến nằng thành nữ nhân của ta hay không!" Bàn tay to của hấn theo đường cong lưng linh của nằng mà xuống, sau đó rơi vào trước ngực nằng, ánh mắt bao hàm đã tính xâm lược cướp đoạt, hấn đã đợi quá lâu quá lâu, nếu không phải bởi vì quá cố kỵ nằng, hấn đã sớm không nhận được ăn sạch sành sanh nằng, chỉ một năm này ẩn nhẫn tình cảm cuồng nhiệt cũng đủ hóa nằng thành tro bụi.

Quý Phi Nhi cũng cảm thấy nguy hiểm, vội vàng đè tay hấn lại, âm thanh cầu xin: "Đừng!"

Nằng không cần ở tình hình bây giờ, nằng sợ.

Làm loại chuyện đó nhất định hai người phải thật lòng yêu nhau, mà là dưới tình hình người tình ta nguyện, mà bây giờ bọn họ rõ ràng đang gây gỗ, hấn làm sao có thể

Trán của hấn chống đỡ nằng, mắt đối mắt, hô hấp nặng nề: "Ta đã nhìn rất lâu, tại sao cự tuyệt, chẳng lẽ bây giờ nằng vẫn không chịu tin tưởng ta?"

Quý Phi Nhi có chút né tránh, nằng không phải không tin hấn, mà là không tin chính mình, chuyện Từ Huyền, vĩnh viễn là một vương quốc mắc trong lòng nằng.

Nằng nhỏ giọng năn nỉ, âm thanh mềm dẻo: "Tiểu Bạch, chàng có thể đứng dậy trước hay không, chàng thật nặng!"

Một tiếng Tiểu Bạch làm cho tâm hấn tức khắc trở nên có chút mềm mại, nhìn mắt nằng giống như nai con bị hoảng sợ, nhẫn nhịn, chỉ đành phải đứng dậy trước, nhưng mà bởi vậy, không khí lại trở nên lúng túng, hấn có phần tức giận, đưa lưng về phía nằng, hai người nhìn nhau chẳng nói gì.

Quý Phi Nhi cắn chặt môi nhìn bóng lưng hờ hững của hấn, muốn xin lỗi, ngược lại lại không biết nên nói cái gì.

Hấn rõ ràng đã nói phải tôn trọng ý nguyện của nằng, nhưng hành động mới vừa của hấn dọa đến nằng. Nằng cũng hiểu, là bởi vì nằng làm hấn tức giận, cho nên mới phải khiến hấn phần nộ mất đi lý trí.

Cứ như vậy giằng co một lát, Túc Ly Mị đột nhiên đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Hấn quá thất vọng với nằng rồi!

Trong lòng Quý Phi Nhi căng thẳng, liều mạng từ phía sau ôm thật chặt lấy hấn: "Đừng đi!"

Hấn ngoan độc nhẫn tâm, vẫn là quyết định tách tay nhỏ bé của nằng ra, nhưng hấn lại bị ôm chặt hơn.

"Tiểu Bạch, ta sai rồi, ta biết sai rồi còn không được sao?"

Thân thể của hấn từ từ cứng đờ, hấn chịu không nổi nhất là nằng gọi hấn Tiểu Bạch, vừa nghe đến cách xưng hô này, cả tâm hấn đều đã mềm hoá.

Thanh âm rầu rĩ của nằng từ phía sau hấn truyền đến: "Là ta không tốt, không có quan tâm cảm nhận của chàng, chàng đợi ta lâu như vậy, ta nên hiểu tâm tình của chàng, ở thật tốt với chàng không nên lại để cho chàng lo được lo mất, mấy ngày nay ta đều ở một chỗ với Mẫu Đơn, để cho chàng một người độc thủ tẩm cung, chàng nhất định cực kỳ mất hứng đi!"

Lúc này nằng mới bắt đầu kiểm điểm mình, có phải có chút chậm hay không?

Liên tiếp mấy ngày đều không trở lại, hấn tự mình đi tìm nàng, nàng còn một bộ không muốn trở về, hấn cưỡng chế ôm nàng trở lại, còn gặp phải nàng kịch liệt giãy giụa và phản kháng. Một chút chuyện nhỏ như vậy cuối cùng làm thành cái bộ dáng này, là lỗi của ai?

Hấn không nói lời nào, vậy nàng cứ tiếp tục nói: "Mấy ngày nay ta vẫn ở cùng Mẫu Đơn, là có nguyên nhân, bởi vì nàng là tỷ muội tốt trước kia của Từ Huyền, nàng khẳng định rất hiểu rõ Từ Huyền. Nếu như ta thật đúng là Từ Huyền, như vậy ta cũng muốn nhiều một chút từ trong miệng nàng biết được chuyện tình của Từ Huyền, tìm hiểu mình lúc trước một phen rốt cuộc là một người như thế nào."

Túc Ly Mị không nghĩ tới nàng vậy mà lại chủ động nhắc tới tên Từ Huyền, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút kinh ngạc.

"Trước kia ta một lòng chỉ nghĩ tới trốn tránh, nhưng mà về sau lại phát hiện, vô luận như thế nào ta căn bản cũng không trốn tránh được, ta phát hiện mình thật là ngốc thật là ngây thơ, không phải chàng xem ta thành Từ Huyền, phải coi ta như Quý Phi Nhi đến đối đãi. Nhưng mà ta lại quên, nếu như không phải bởi vì thân phận Từ Huyền này, ba chữ Quý Phi Nhi này, liền căn bản cũng không là cái gì, chàng cũng không thể mắt liếc nhìn ta."

Nghe đến đó, hấn nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé của nàng, không muốn làm cho nàng bị quan như thế.

"Cho nên, ta cũng suy nghĩ cẩn thận, Từ Huyền là thân phận ta vĩnh viễn không cách nào trốn tránh, nếu trốn tránh không được, vậy thì đừng cảm đi đối mặt thôi. Cho nên ta chỉ muốn từ nơi đó của Mẫu Đơn biết được nhiều một chút chuyện tình Từ Huyền, nếu như ta thật sự là Từ Huyền, như vậy ta có thể hiểu rõ mình trước kia hơn. Nếu như không phải, vậy ta chỉ có thể xem Từ Huyền thành tình địch, chẳng qua ta tin tưởng tuyệt đối sẽ không thua nàng. Nàng có thể làm chuyện gì vì chàng, ta cũng có thể."

Nàng cho tới bây giờ đều sẽ không nói những lời này với hấn, hấn nguyên tưởng rằng nàng ngây thơ thuần khiết, không rành việc đời, nhưng chưa từng nghĩ đến tâm tư của nàng cũng là kín đáo như vậy.

Nàng như vậy, làm cho hấn cảm giác đau lòng.

Không muốn lại đi so đo cái đề tài Từ Huyền này, giờ khắc này, hấn chỉ muốn ôm chặt nàng: "Phi Nhi, cảm ơn nàng!"

Quý Phi nhi chớp chớp mắt: "Ôi chào, ai, ôi, chàng không phải tức giận à?"

Hấn cười khẽ, nhu nhu sợi tóc của nàng: "Giận, như thế nào không giận, cũng là bản thân ta quá hẹp hòi, không có tiền đồ như vậy, hấn không thể thời thời khắc khắc đều ở cùng với nàng, thật không biết cái nữ nhân không có lương tâm này tới cùng có cái gì tốt, lại khiến ta vì nàng biến thành bộ dáng điên cuồng này."

Lời của hấn nói mặc dù nghe qua rõ ràng vẫn mang theo cảm xúc, cũng không quá xuôi tai, nhưng nàng lại vô cùng cảm động.

"Ta dịu dàng đáng yêu, khéo hiểu lòng người, xinh đẹp đại lượng, dịu dàng động lòng người, chàng yêu thích ta cũng là chuyện rất bình thường." Nàng cười ha hả ở trong lòng hấn, chơi đùa một sợi tóc màu bạc của hấn, màu sắc thật là đẹp, ở hiện đại cho dù dùng thuốc nhuộm tóc cũng không được như vậy.

Hấn nghe nàng ở đó khoe khoang bản thân, khoe miệng lại tạo nên nụ cười, dịu dàng đáng yêu, khéo hiểu lòng người? Nàng đang nói ngược sao?

"Ôi chào, ai, ôi, tóc của chàng tại sao là màu trắng bạc?" Nàng chơi đùa tóc của hấn chơi đến nghiện, còn dắt qua tóc của mình nhiều lần: "Chàng có biết hay không, ở thế giới kia chúng ta, chỉ có lão nhân gia rất già rất già tóc mới có thể biến trắng. Hơn nữa cũng là, chàng đều đã là lão yêu quái sống ngàn vạn năm rồi."

Túc Ly Mị đối với lời nói kinh người của nàng thấy nhưng không thể trách, nói hấn là lão yêu quái, có lão yêu quái tuyệt sắc vô song, phong độ nhanh nhẹn như hấn sao?

"Còn có mắt của chàng, tại sao là đỏ như máu? Mặc dù rất đẹp, nhưng mà thời điểm đầu tiên ta mới vừa thấy chàng, còn dọa hoảng sợ."

Mắt của Túc Ly Mị hấn lâm vào trong hồi ức, lúc trước hấn trở mắt nhìn Từ Huyền nhảy xuống Tru Tiên Đài, mà mình lại không thể cứu được nàng, hấn gào thét khổ gào thét, trong đôi mắt chảy ra huyết lệ, cho nên mắt của hấn cũng trở thành một cặp tròng mắt máu.

Còn nhớ rõ lúc hấn vừa trở về, Thương Mặc Tuyết nhìn đến ánh mắt của hấn, quả thật lấp lánh kinh hãi, không ngờ Từ Huyền rời khỏi lại mang cho hấn đã kích như vậy.

"Không có gì, trời sinh." Ánh mắt hấn nhàn nhạt, cũng không có nói ra thật tình, bởi vì hấn không muốn làm cho nàng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhiều Đóa Dâu Tây

Editor: Gà

Ai cũng nói vợ chồng son đầu giường cãi cuối giường hòa, mới vừa giường cung bật kiểm, hiện tại đã khá nhiều rồi.

Ai cũng nói nói tình cảm bình thản như nước sẽ không quá hoàn mỹ, thỉnh thoảng cãi vả nhỏ tăng tình cảm, còn có thể gia tăng sự hiểu biết đối với đối phương, như vậy là tốt nhất.

Thậm chí Túc Ly Mị cảm thấy may mắn khi này có đoạn nhạc đệm với nàng, có thể khiến hấn hiểu rõ nội tâm của nàng hơn.

Quý Phi Nhi hoảng sợ nên không dám cử động, trời ơi, nàng sợ nhất là đối mặt với vấn đề này. Rất sợ, cảm thấy thật bất tiện.

Mặc dù nàng thừa nhận, bản thân đã động lòng với Túc Ly Mị, nhưng muốn xảy ra quan hệ thân mật nhất giữa nam nữ với hấn, điều này khiến nàng vẫn không cách nào tưởng tượng được.

Thân thể nàng cứng ngắc, bị hấn quấy rầy hồi lâu, lập tức mất thấy có khuynh hướng sẽ lau súng cướp cò, nàng nói lắp bắp: "Cái đó ta còn chưa chuẩn bị xong."

Trước đây khi nàng nói như vậy, Túc Ly Mị sẽ hít sâu một hơi, sẽ không miễn cưỡng nàng nữa.

Nhưng hôm nay, hình như nam nhân đáng thương này đã nhịn quá lâu nên không thể nhịn được nữa, hấn không buông nàng ra, ngược lại ôm nàng càng chặt, vụng về hôn nhẹ nhàng bên tai nàng: "Phi Nhi, ta thật sự rất khó chịu, nàng nhẫn tâm nhìn ta khó chịu sao?"

Tay hấn thay đổi đặt trên thắt lưng nàng, nhẹ nhàng cời ra, nhất thời la quần của nàng rớt xuống, xuân quang tuyệt sắc như ẩn như hiện, quả thực là dụ hoặc trí mạng nhất.

Ngay từ lúc đêm động phòng hoa chúc đó hấn đã nhìn thấy thân thể Nguyệt Phi Yên, nhưng lúc đó ánh mắt hấn nhàn nhạt không có chút cảm giác nào. Hiện tại hoàn toàn khác nhau, vì linh hồn của Từ Huyền, vì phong cách của Quý Phi Nhi, khiến thân thể này lần nữa có sức sống.

"Chàng đã nói sẽ không miễn cưỡng ta mà?" Quý Phi Nhi có hơi sợ, rốt cuộc nàng cảm giác lần này hấn không như trước kia, trong ánh mắt đều là chiếm đoạt và điên cuồng, dường như muốn ăn nàng sạch sành sanh, thể không bỏ qua.

"Phi Nhi, nếu chúng ta yêu nhau, tại sao không thể làm được chuyện thân mật như vậy, thật sự ta không nhịn nổi nữa, mỗi đêm chỉ có thể ôm nàng nhưng cái gì cũng không thể làm, nàng có biết ta khổ sở thể nào không? Thật sự bây giờ ta rất khó chịu, nàng nhẫn tâm nhìn ta khó chịu ư?"

Quý Phi Nhi thận trọng mở mắt, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của hấn đã nhiễm một tầng mồ hôi mỏng, gân xanh trên trán lộ rõ, rõ ràng thể hiện hấn đang rất ân hận, mà vật thể cứng rắn chổng ngay bụng dưới của nàng càng tỏ rõ, hấn cần nàng bao nhiêu.

Trên gương mặt nàng tràn đầy vẻ khó xử, không đành lòng nhìn hấn khó chịu như vậy, nhưng nếu hôm nay thật sự sẽ 'hiến thân' cho hấn, thì nàng lại không có dũng khí này.

Nàng do dự, nụ hôn nóng bỏng của hấn đã ừn ừn rơi xuống, theo chiếc cổ mảnh khảnh của nàng quanh co đi xuống, lưu lại dấu vết ái muội, kéo y phục đang che cảnh xuân tuyệt sắc kia xuống.

Làn da mịn màng lộ ra, cảm giác lạnh lẽo lập tức khiến Quý Phi Nhi đang chìm đắm chột tỉnh táo, một tay nàng đẩy hấn ra, vùi đầu vào gối, cảm thấy xấu hổ không cách nào đối mặt với hấn. Chưa từng trải qua chuyện như vậy, nàng cảm thấy sợ.

Sắc mặt Túc Ly Mị thoáng qua bị thương, cũng đã đến bước này rồi, nàng vẫn cự tuyệt, vậy thì thật sự không thể miễn cưỡng được nữa rồi.

Liếc mắt nhìn lửa nóng dục vọng của bản thân, hấn chấp nhận đứng dậy, xem ra vận công cũng không đề xuống được rồi, chỉ có thể đi xông nước lạnh.

Quý Phi Nhi vốn nghĩ hấn sẽ tức giận, đợi lâu chỉ đợi được một tiếng thờ dài, sau đó nghe tiếng hấn đứng dậy.

Đợi lúc nàng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng hấn chuẩn bị rời đi, trong lòng khó chịu, nàng rất vô dụng phải không, lại khiến hấn thương tâm rồi. Nam nhân ba lần bảy lượt bị cự tuyệt như vậy, nhất định sẽ rất bị đả kích đúng không? Nàng biết, hấn vẫn luôn nhẫn nại vì nàng.

Nhìn bóng lưng hấn cô tịch rời đi, rốt cuộc nàng không thể khống chế tình cảm của bản thân, đôi tay ôm lấy hông hấn, ngăn cản hấn rời đi.

"Tiểu Bạch, thật xin lỗi."

Túc Ly Mị không trách cứ nàng: "Do ta không tốt, ta nói rồi, sẽ không miễn cưỡng nàng."

"Ta biết rõ, bây giờ nhất định chàng rất khó chịu đúng không?" Trong lòng nàng giãy giụa, nhưng vẫn cố gắng nói tiếp: "Ồ lại đi!"

Trong lòng hấn run lên, nỗ lực đè nén sự vui mừng như điên trong lòng xuống: "Phi Nhi, ý nàng là..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Phi Nhi đã trở nên đỏ bừng vì xấu hổ, càng lộ vẻ quyến rũ mê người của nàng: "Không phải như chàng nghĩ, ta, ta nghe nói, có thể dùng tay."

Tầm điện, đã qua nhiều ngày rồi đến hôm nay đã có thể trở nên yên bình, người hầu đều có thể thở phào một cái.

Trời mới biết vài ngày trước Đế hậu nương nương không ở đây, không biết Đế Quân đã tức giận thành cái dáng gì rồi, chưa bao giờ biết rằng hắn luôn khiến người ngoài tầm trong gió xuân thế nhưng có thể biến thành cái dạng kia.

Sáng sớm, Quý Phi Nhi tỉnh lại trong lòng Túc Ly Mị.

Vừa nhấc mắt, nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ của hắn phát ra sáng rỡ, lại nghĩ đến tối hôm qua xảy ra một màn kia, đột nhiên mặt nàng trở nên đỏ ửng.

Xấu hổ vùi mặt trong chăn, lại phát hiện thân thể dưới chăn của bản thân đã xích lõa, trời ơi, chuyện xảy ra tối hôm qua có bao nhiêu điên cuồng.

"Ài nàng muốn làm bản thân ngạt chết sao?" Một âm thanh lười biếng mê người vang lên, một giây kế tiếp cái chăn đắp trên đầu nàng đã bị vén lên.

Rốt cuộc hắn tỉnh lúc nào vậy? Quý Phi Nhi vừa nhìn thấy nửa bả vai của nàng đều lộ ra ngoài, vội vàng đưa tay kéo chăn, tận lực không để bản thân lộ ra một chút da thịt nào, không cho mỡ sắc lang thừa cơ.

"Xấu hổ như vậy làm gì? Thân thể nàng có chỗ nào ta chưa thấy chứ?"

"Không không cho nói." Quý Phi Nhi mắc cỡ cả tai đều đỏ, nàng thật hối hận, tối hôm qua không nên đồng ý giúp hắn giải tỏa.

Vốn nhìn hắn khó chịu đáng thương, cho nên đưa ra đề nghị, lấy tay giúp hắn giải quyết, nhưng ai biết sau đó trở nên mất khống chế, cuối cùng toàn thân nàng hầu như đều bị hắn lần qua lần lại, còn kém một bước cuối cùng. Bây giờ nàng không khỏi nghĩ đến, có thể tránh được một bước cuối cùng kia cũng xem như cực kỳ hiếm có rồi.

"Tại sao không thể nói, Phi Nhi, nàng thật đẹp!" Hắn kéo chăn trên người nàng xuống, để thân thể xinh đẹp của nàng chỉ nở rộ vì một mình hắn.

Trên làn da trắng như tuyết hiện lên từng dấu vết xanh tím, cả trên cánh tay, như vậy có thể thấy được, tối hôm qua, rốt cuộc nàng bị hắn bắt nạt rất thâm.

Quý Phi Nhi hối hận không thôi, về sau nàng không nên mềm lòng, đến bây giờ tay còn rất mỏi, còn bị hắn đùa giỡn trên chọc, thật muốn đào cái lỗ trốn đi.

Biết da mặt nàng mỏng, Túc Ly Mị cũng biết chừng mực, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, đứng dậy.

Hắn gọi thị nữ, đi vào giúp hắn thay quần áo, Lục Khôi Lục Ý rất nhanh đẩy cửa đi vào, khi nhìn thấy dáng vẻ của hai người lúc này, lập tức sắc mặt trở nên hồng, che miệng cười trộm.

Làm thị nữ thiệp thân, không ai hiểu rõ hơn các nàng về sự phát triển tình cảm của Đế Quân và Đế hậu, hôm nay thấy bọn họ thân mật như vậy, họ thật sự rất vui mừng.

Quý Phi Nhi vui mình trong chăn, ô nàng cảm thấy mình không thể gặp người.

Rất nhanh, Túc Ly Mị đã ăn mặc chỉnh tề, bình thường hắn sẽ đứng dậy đi ra ngoài làm việc, sau đó nàng tiếp tục ngủ, nhưng hôm nay hắn lại gọi nàng.

"Không cần, ta mệt quá, còn muốn ngủ một lúc nữa."

Ngược lại hắn thấy tinh thần nàng rất tốt, đoán chừng muốn trốn tránh lúng túng thôi. Nếu không phải có chuyện, hắn cũng không muốn chọc phá nàng.

"Được rồi, nhanh lên một chút, hôm nay có khách quý đến Đế Cung."

"Là ai?" Rốt cuộc Quý Phi Nhi đã chịu kéo chăn xuống, lộ ra một đôi mắt.

"Nguyệt Lưu Sương."

Nàng lại kéo chăn lên lần nữa: "Chàng biết ta không phải Nguyệt Phi Yên, cũng không nhớ chuyện của Từ Huyền, không cần thừa nước đục thả câu, ôi chao, ai, ôi!"

Nói đến chỗ này, đột nhiên nàng phát hiện cái gì, lại kéo xuống chăn: "Nguyệt Lưu Sương? Chàng từng nói, chỉ có Vương tộc Hồ Tộc mới họ Nguyệt, Nguyệt Lưu Sương, nàng là gì của Nguyệt Phi Yên?"

"Là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng."

"..." Quý Phi Nhi cảm giác bản thân vô cùng bị thống.

Vài ngày trước Mẫu Đan đến, thân phận của nàng ta và Từ Huyền có liên quan rất lớn. Hiện tại lại đến Nguyệt Lưu Sương, là thân tỷ tỷ của thân thể này. Bỗng nhiên nàng cảm thấy, mình sống thật mệt quá a!

Nàng không muốn sống vì Từ Huyền, cũng không muốn khuấy vào cuộc sống của Nguyệt Phi Yên, nhưng sợ điều gì sẽ gặp điều đó, cuộc sống yên tĩnh

của nàng cuối cùng sẽ bị đánh vỡ.

"Cô nương ấy đến làm gì? Đúng rồi, Nguyệt Vô Tu bảo ta hạ độc chàng, hiện tại một tháng sắp đến, không phải Nguyệt Vô Tu phải cô ta đến giám thị chứ?"

Túc Ly Mị lắc đầu: "Chưa chắc, mật thám hồi báo, Nguyệt Vô Tu đang bế quan tu luyện ma công, có lẽ muốn chờ Bồn vương độc phát sau đó nhân cơ hội tấn công vào Đế Đô?"

Quý Phi Nhi thật lòng có chút nghi ngờ: "Tại sao ông ta tự tin cho rằng, ta thật sự sẽ giúp ông ta hạ độc? Chẳng lẽ chỉ vì ta là nữ nhi của ông ta thôi sao? Thật không biết trước kia Nguyệt Phi Yên nghĩ thế nào, có một phụ thân ích kỷ ngay cả tính mạng của nữ nhi đều không để ý, còn ngày ngọc trợ Trụ vi ngược [1]."

[1] trợ Trụ vi ngược: giúp người xấu làm điều ác

"Chuyện này thật sự có ẩn tình khác." Hắc phái người điều tra, mẫu thân của Nguyệt Phi Yên, đang bị vây ở Vương Cung Hồ Tộc, chịu hết khổ sở.

"Tiểu Bạch, lấy công lực của chàng, hoàn toàn không cần phải e ngại Nguyệt Vô Tu mà, tại sao không tiêu diệt ông ta đi, không phải sẽ không có gì buồn phiền nữa sao?"

Túc Ly Mị khẽ mỉm cười: "Nàng nghĩ quá đơn giản, ta thân là Đế Quân Yêu ma giới, nhất định phải suy nghĩ cho con dân của mình. Nguyệt Vô Tu là vương Hồ Tộc, đều hòa thuận sống chung với các Đại Vương tộc khác, nếu ta đường đột diệt trừ Nguyệt Vô Tu, nhất định Vương tộc khác sẽ sinh lòng đề phòng và sợ hãi. Hơn nữa mặc dù Hồ Tộc mưu phản, nhưng cũng chỉ có một mình Nguyệt Vô Tu gây ra, người khác trong Hồ Tộc đều vô tội, bắt dây động rừng, cho nên chỉ có thể chờ bản thân Nguyệt Vô Tu chó cùng rứt giậu thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tiểu Nữ Nhân Xấu Hồ

"Được rồi, người nói lúc nào cũng rất có đạo lý, là ta nghĩ quá đơn giản rồi." Quý Phi Nhi bất đắc dĩ mà lắc đầu, xem ra, nàng lại bắt đầu đóng kịch.

Nhâm mệnh từ trong ổ chăn ấm áp bò ra ngoài, Lục Khởi và Lục Ý tiến đến thay quần áo cho nàng, nán lại nhìn đến dấu vết trên da thịt trắng như tuyết của nàng, hai nha đầu cười hết sức ái muội, tình cảm của Đế Quân và nương tốt như thế, xem ra không lâu sau sẽ có tiểu điện hạ hoặc là tiểu công chúa ra đời đây.

Màu sắc Quý Phi Nhi thích nhất chính là màu tím, ngay cả trong tủ treo quần áo tất cả đều là đặc biệt chuẩn bị các loại quần áo cho nàng.

Ở thời điểm hiện đại, mỗi lần bắt đầu hội diễn xướng hoặc là tham gia phòng vấn, nàng đều là một thân quần áo màu tím cao quý ưu nhã, xinh đẹp không gì sánh được, mặc dù còn là khuôn mặt của Nguyệt Phi Yên, nhưng bởi vì sự tồn tại của nàng mà sinh ra khí chất hoàn toàn bất đồng.

Lục Khởi và Lục Ý giúp nàng thay một chiếc váy dài voan mỏng màu tím hết sức hoa lệ, cổ tay áo và lớp vải bên cạnh thêu kim tuyến, trên y phục dùng kim ngân tỉ mỉ sảo nhất cùng bảo thạch buộc vòng quanh hoa văn đồa phù dung xinh đẹp, nhìn rất hoa quý không thể rời tầm mắt.

Thường ngày nàng xuất môn chung quy chủ trương tất cả giản lược, không thích mặc hoa lệ như thế, trên đầu cũng không thích mang trâm cài nặng như vậy, nhưng mà hôm nay, nàng lại muốn chú ý cách ăn mặc của mình. Trên đầu mang mũ phượng nặng tượng trưng cho thân phận Đế hậu, vừa đứng lên, cao quý tao nhã, mỹ điểm vô song.

Túc Ly Mị toàn thân áo trắng, tuy là màu trắng thanh lịch nhất, lại bị hắc truyền ra một loại quyền rũ khí thế bức người, trọng trọng lựa trắng phiêu miểu* như tiên, cực hạn mâu thuẫn, mà lại phối hợp như thế.

* Phiêu miểu: lúc ẩn lúc hiện.

"Phi Nhi, nàng thật đẹp!" Không liên quan đến dung mạo Nguyệt Phi Yên, hắc yêu, vẫn là trong lòng nàng tan nát ra tuyệt mỹ, hắc yêu là linh hồn của nàng.

Quý Phi Nhi phát hiện, bây giờ mình rất dễ xấu hổ, chỉ là bị người trong lòng tán dương, trong lòng nàng nhất định là vô cùng vui mừng.

Túc Ly Mị là người đẹp nhất thế gian nàng đã từng thấy, cho dù lấy dung mạo trước kia của nàng ở trước mặt hắc cũng kém ba phần, người đẹp như vậy, vậy mà lại là một người nam nhân, vẫn là phu quân Quý Phi Nhi nàng, nàng cũng có thể vùng trộm vui vẻ đi!

Nàng nhớ đến một đêm mới vừa xuyên qua kia, đêm động phòng hoa chúc, hắc một thân hồng y, tóc trắng huyết đồng, ba phần xinh đẹp, bảy phần mỉa mai hoặc, trong chốc lát liền cả thần trí nàng đều bị câu đi, gặp phải nam nhân như vậy, cho dù hắc không làm cái gì, chỉ cần hắc khẽ mỉm cười, là có thể trực tiếp mê hoặc tâm trí người đi. Cho dù là chết vì hắc, đều là chuyện hết sức hạnh phúc.

Bây giờ đây, nam nhân hoàn mỹ như vậy thật là thuộc về nàng, làm cho nàng cảm giác quá không chân thật.

Khẽ cắn cánh môi che giấu vui sướng cùng ngượng ngùng ở trong lòng mình, nàng đi tới, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo hắn: "Tốt lắm, đi nhanh đi, không phải nói tỷ tỷ ta muốn tới, một lát còn phải diễn trò đây!"

"Chỉ là một người không quan trọng mà thôi, gấp cái gì?"

Túc Ly Mị nhìn nàng bởi vì tô son mà môi đỏ mọng càng thêm mê người, nghĩ đến một màn tối hôm qua, ánh mắt nhất thời có chút sâu thẳm.

"Lục Khôi Lục Ý, các người đi ra ngoài trước."

Quý Phi Nhi cho là hắn muốn cùng mình thương lượng một chút đối sách khi gặp Nguyệt Lưu Sương, vì vậy ngoan ngoãn đứng chờ.

Đợi đến Lục Khôi và Lục Ý ra khỏi phòng, nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên, lập tức trong lòng cả kinh, ánh mắt kia của hắn là cái gì?

Căn bản không còn kịp làm phản ứng chút nào, nàng kinh hô một tiếng liền bị hắn kéo vào trong ngực, tất cả âm thanh kinh ngạc đều đổ trở về trong bụng.

Nàng không dám tin trọn to hai mắt, không không phải đâu? Tối hôm qua còn chưa đủ, hôm nay trả lại?

Sáng sớm hôm nay khi tỉnh lại, môi của nàng vẫn còn sưng đỏ? Bị khí tức bá đạo của hắn làm tất cả cảm giác trong lòng đều che giấu, trời đất chỉ để lại tràn đầy nụ hôn, rất nhanh nàng liền xụi lơ ở hắn trong ngực, ánh mắt mê say.

Thấy nàng sắp không thở nổi, lúc này hắn mới từ từ buông tha nàng, nắm cả eo nhỏ của nàng, son ở khóe miệng cũng bị hắn hôn thất linh bát lạc.

Hắn nhếch môi mỉm cười: "Thật ngọt."

Nàng rất không dễ dàng khôi phục thần trí, thật là hết chỗ nói, hắn mới vừa bảo Lục Khôi và Lục Ý ra ngoài, thì ra là chính là vì cái đại sắc lang này! Không đúng, sắc lang là Thương Mặc Tuyết, hắn là sắc xà.

"Chàng chàng làm gì, thật là."

"Ai bảo nàng nhìn ngon miệng như vậy, làm cho ta hận không thể một ngụm nuốt nàng vào trong bụng."

Quý Phi Nhi biết, tiếp tục nói cái đề tài này nữa, nàng đoán chừng sẽ mắc cỡ trực tiếp không đi ra khỏi căn phòng này, cho nên vội vàng nói sang chuyện khác: "Nhanh lên đi thôi, Nguyệt Lưu Sương khẳng định đã đến."

"A ngày hôm qua nàng cũng đã đến."

"À? Ngày hôm qua đã đến? Vậy sao chàng không nói sớm một chút?" Mặc kệ như thế nào, Nguyệt Lưu Sương là tỷ tỷ của Nguyệt Phi Yên, nếu để cho nàng đợi quá lâu mình cũng không đi gặp nàng, đến lúc đó gặp mặt nàng ta nhất định sẽ chất vấn nàng, vừa nghĩ tới Nguyệt Vô Tu, ngấm lại có người phụ thân thể nào phải có nữ nhi thể đó, nàng liền có chút nhức đầu, giả trang người khác thật mệt mỏi, nàng muốn làm chính mình.

Ngày hôm qua thời điểm hắn đi nơi ở của Mẫu Đơn tìm nàng liền chuẩn bị nói chuyện này, nhưng mà nàng lại nói gì đều phải ở lại nơi đó của Mẫu Đơn, làm cho hắn quá ghen tuông, không để ý phản kháng của nàng liền cưỡng chế mang nàng trở lại, sau đó hai người giận dỗi, hắn đã sớm vứt chuyện này ra sau đầu.

"Nàng chỉ là một công chúa Hồ Tộc nhỏ, Bốn vương có thể cho phép nàng vào Đế Cung đã là vô cùng vinh dự, cho dù để cho nàng chờ thì thế nào?"

"Không phải chàng sớm như vậy gọi ta dậy, nói muốn đi gặp nàng sao?" Bằng không, nàng làm sao có thể hy sinh hết cảm giác mỹ dung của nàng, nàng đúng là ngủ nướng nhất rồi.

Thời điểm hiện đại không có nghi ngại tốt, hiện tại vô ưu vô lự nàng đương nhiên là muốn ngủ đủ, hận không thể trực tiếp sinh trưởng ở trên giường.

"Để cho nàng dậy sớm như vậy, đương nhiên là muốn dùng đồ ăn sáng, mỗi ngày ngủ thẳng đến trễ như thế, đối với thân thể không tốt." Hắn đã sớm muốn thay đổi quy luật làm việc và nghỉ ngơi của tiểu nữ nhân này.

Quý Phi Nhi bĩu môi, lưu luyến liếc mắt nhìn giường đệm, hu, nàng buồn ngủ quá.

Trong lòng Túc Ly Mị nghĩ muốn cũng là, nếu nàng còn dám không nghe lời hắn, thì hắn có thể thỏa mãn tâm nguyện của nàng —— để cho nàng ba ngày ba đêm đều xuống giường không được.

Nguyệt Lưu Sương đã đợi được sắp không nhịn được.

Từ hôm qua nàng tiến vào Đế đô, vốn là còn tưởng rằng Nguyệt Phi Yên và Túc Ly Mị sẽ đích thân tới đón nàng, nhưng mà đợi tới đợi lui chỉ có mấy cái thị vệ.

Hơn nữa sau khi tiến vào Đế Cung cũng không ai quan tâm nàng, liền an bài nàng ở trong một cái thiên điện tạm thời ở.

Bị đối xử như vậy, Nguyệt Lưu Sương thật sự bị chọc giận, nàng quát lớn những thị nữ kia giúp nàng đi tìm Nguyệt Phi Yên tới, thị nữ lại căn bản không nghe lời của nàng, còn chỉ trích nói tên của Đế hậu nương nương há có thể là nàng la hoảng? Nàng bức bối phát điên, muốn chính mình đi ra ngoài tìm, thị nữ giữ cửa lại ngăn nàng lại, nói Đế Cung này không phải nơi nàng có thể tùy tiện đi lại.

Nguyệt Lưu Sương từ nhỏ đến lớn còn không có chịu đối xử như vậy, trong lòng càng hận Nguyệt Phi Yên thấu xương, nghĩ tới lúc gặp mặt nên hưng sư vãn tội nàng như thế nào.

Sau khi trải qua một buổi tối buồn chán, nàng còn chưa kịp ăn điểm tâm, đã có người tới thông báo nàng nói Đế Quân Đế hậu muốn mời nàng qua.

Được rồi, cũng biết con tiện nhân Nguyệt Phi Yên kia không dám bắt kính với nàng, hôm nay mới để cho nàng qua nhất định là vì trang trọng hơn một chút, hơn nữa bây giờ là sáng sớm, bọn họ khẳng định đang đợi nàng cùng dùng đồ ăn sáng đấy.

Nguyệt Lưu Sương đứng dậy sửa sang quần áo một chút, sau đó liền theo thị nữ lên đường.

Đi khoảng cách rất xa, nàng mệt đều đã đi không được, rốt cuộc mới đến. Thị nữ muốn nàng ở đây chờ, nói Đế Quân Đế Hậu rất nhanh sẽ tới, ngay sau đó liền rời đi.

Nguyệt Lưu Sương không tự chủ liền sửa sang y phục cùng tóc của mình một chút, nghĩ tới một lát thời điểm nhìn thấy Đế Quân phải thế nào để cho hấn nhìn thấy tư thái tốt nhất của bản thân, nhưng đợi đã lâu, lại cũng không nhìn thấy bọn họ tới.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, để cho nàng ở đây chờ vô ích à?

Tối ngày hôm qua sinh một bụng tức giận không dùng được bữa tối, sáng sớm mới vừa dậy liền bị đưa đến đây, đi nửa ngày đường, cuối cùng đến chỗ không người chú ý nàng, đói bụng thăm thì kêu.

Nguyệt Lưu Sương quả thật bị chọc giận điên rồi, một lát nhìn thấy Nguyệt Phi Yên nhất định sẽ làm cho nàng mất mặt.

Cuối cùng, thời điểm nàng chờ đều muốn ngủ thiếp đi, đột nhiên nghe được tiếng bước chân ở cửa cùng thị nữ thông báo, nói là Đế Quân Đế hậu tới.

Tới thật đúng lúc, sự kiên nhẫn của nàng đã mài đến mức tận cùng rồi.

Rất nhanh, nàng liền nghe được âm thanh của Quý Phi Nhi từ cửa truyền đến.

"Ha ha, thật là làm cho tỷ tỷ đợi lâu, bởi vì Bốn cung cùng Đế Quân đang bồi Đế Quân dùng đồ ăn sáng, cho nên không thể sớm gặp tỷ tỷ."

Cái gì, bọn họ vậy mà đều đã ăn xong rồi, gạt nàng một người ở chỗ này nửa ngày? Nguyệt Lưu Sương rốt cuộc hiểu rõ, mình bị nàng lừa bòn.

Vừa mới chuẩn bị phát tác, một giây kế tiếp, khi nàng nhìn thấy nam nhân phong hoa tuyệt đại đó, tất cả bất mãn tất cả đều nuốt ở trong cổ họng, nửa ngày nói không ra lời.

Nàng chưa từng gặp qua nam nhân đẹp như vậy, tuấn mỹ, thanh dật, cao quý, yêu dã, ưu nhã, giống như trời cao mang toàn bộ sự xinh đẹp đều ban cho trên người hấn, cực hạn mâu thuẫn mà lại phối hợp như thế.

Áo trắng phiến nhiên (nhanh nện), tóc bạch kim huyết đồng, ba phần xinh đẹp, bảy phần mỹ hoặc, chỉ liếc mắt một cái, nàng cũng đã thất thần.

Vốn là nàng hết lòng cảm mến đệ nhất mỹ nam Hồ Tộc Cảnh Hiên, nhưng mà Cảnh Hiên cũng là thích Nguyệt Phi Yên, nàng ý vào phụ vương sủng ái cố ý làm hồng thanh danh Nguyệt Phi Yên, để cho mọi người đều biết nàng ta là một nữ nhân thủy tính dương hoa (tính lẳng lơ), cuối cùng khiến Cảnh Hiên đưa ánh mắt đặt ở trên người của nàng. Thay vì nói bản thân Nguyệt Phi Yên không tốt, chẳng bằng nói là nàng làm hồng thanh danh thân muội muội của mình.

Nhưng mà bây giờ thấy mỹ nam áo trắng trước mắt, Cảnh Hiên gì gì đó, cũng sớm đã bị nàng ném lên chín tầng mây.

Nàng ta nhìn phụ quân mình nhìn đến thất thần, trong mắt đều là trần trụi ham muốn chiếm giữ, Quý Phi Nhi thật là muốn nổi trận lôi đình, nhưng nàng vẫn nhất định phải nhẫn nại.

Vươn tay ở trước mặt nàng quơ quơ: "Tỷ tỷ?"

"À?" Nguyệt Lưu Sương đột nhiên phục hồi tỉnh thần lại, giật mình.

"Tỷ tỷ, nhìn cái gì sao say sưa như thế?"

Lúc này Nguyệt Lưu Sương mới đặt lực chú ý vào trên người Quý Phi Nhi, một giây kế tiếp, nàng không thể tin trọn to hai mắt. Nguyệt Phi Yên? Điều này sao có thể là Nguyệt Phi Yên?

Trước Nguyệt Phi Yên mặc dù không có gương mặt tròn mỹ diễm, nhưng mà vô luận là y phục hay khí chất đều kém, hiện nay, mặc dù Quý Phi Nhi

đứng ở trước mặt nàng, nàng lại cảm giác nàng ta giống như một người khác.

Nhưng đây tuyệt đối là Nguyệt Phi Yên không có sai, bởi vì dung mạo nàng không có đổi, dù là hóa thành tro nàng cũng nhận ra được.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Muội Phu Chính Là Dùng Để Cướp

Vốn là muốn hưng sư vấn tội, nhưng nhìn đến Nguyệt Phi Yên như vậy, không biết làm sao, thế nhưng trong lòng nàng ta có một loại cảm giác khác thường, nhìn nàng hồi lâu, rốt cuộc rất không tự nhiên phun ra hai chữ: "Muội muội."

Quý Phi Nhi nhẹ giọng cười đáp: "Chúng ta vừa vào cửa, tỷ tỷ liền nhìn chăm chăm vào mặt muội phu của người, thật là làm cho muội muội rất ghen tị đấy, tỷ tỷ bỏ quên muội muội luôn rồi à."

"Người nói cái gì? Muội phu? Hửn hửn là Đế Quân?" Chuyện này, Nguyệt Lưu Sương càng thêm không thể nào tiếp thu được rồi.

Nàng ta chưa từng gặp qua Đế Quân, lại nghe nói qua không ít sự tích "Không chịu nổi" của hắn, nhưng không nghĩ qua, hửn hửn lại là mỹ nam phong hoa tuyệt đại như thế.

Cùng lúc khiếp sợ, đột nhiên trong lòng nàng ta ngọn lửa ghen ghét nổi lên, Nguyệt Phi Yên đáng chết, leo lên ghế Đế hậu, hiện tại ngay cả nam nhân tốt đẹp như vậy cũng bị nàng đoạt lấy, thật hận không thể giết chết nàng cho hả giận.

Thấy Túc Ly Mị, trong lòng nàng ta càng thêm tin chắc quyết tâm của mình, coi như hắn không phải Đế Quân, nàng ta cũng nhất định phải đem hắn làm của riêng.

Quý Phi Nhi tựa vào trong ngực Túc Ly Mị, thân mật kéo tay của hắn, sau đó cười nói: "Dĩ nhiên, hắn chính là phu quân của ta, tỷ tỷ, có phải cảm thấy chúng ta cũng rất xứng đôi hay không hả?"

Ánh mắt của Nguyệt Lưu Sương muốn phun ra lửa, nếu là nàng ta thiếu tự chủ một chút nữa, sẽ nhào tới kéo nàng ra, còn mình thì ở trong ngực Đế Quân hưởng thụ ân sủng của hắn.

Cho nên chỉ có thể nói giọng chua chát: "Đế Quân phong hoa tuyệt đại, tu vi cao thâm, là thần giới yêu ma chúng ta, muội muội một người độc hường, chẳng phải là phí của trời?"

Quý Phi Nhi không có bất kỳ ngoài ý muốn nào khi nàng ta có thể nói ra những lời như vậy, phu quân nhà nàng ưu tú hoàn mỹ như vậy, nữ nhân nào nhìn một lát không động lòng? Đây đều là chuyện rất bình thường, họ càng thích, lại càng có thể chứng minh sức quyến rũ của phu quân nhà nàng, đây là chuyện nàng nên tự hào.

Bởi vì trước khi đến đây hai người đã thương lượng, khiến Túc Ly Mị tạm thời không cần nói chuyện, để Quý Phi Nhi thăm dò nàng ta, cho nên cũng liền tạo thành cục diện bây giờ, Túc Ly Mị chỉ cần giữ vững mỉm cười là tốt rồi.

"Tỷ tỷ nói như vậy là ý gì? Cái gọi là tình cảm chân thành cả đôi, tình cảm chân thành của mình làm sao có thể cho phép chia sẻ cùng những người khác? Xem ra tỷ tỷ đối với tình yêu giải thích vẫn còn nông cạn nha."

Nguyệt Lưu Sương giống như nghe được chuyện cười gì đó cười lạnh một tiếng: "Nếu muội muội biết cái gì là tình cảm chân thành cả đôi, như vậy trước khi gả vào Đế Cung, vì sao không chịu nổi, khắp nơi lưu tình, chẳng lẽ muội muội quên lúc trước chính mình thấy một người yêu một người hay sao?"

Nàng ta nguyên tưởng rằng, nàng ta khích bác ly gián như thế, sau khi Túc Ly Mị nghe thấy nhất định sẽ giận dữ, người nam nhân nào có thể cho phép nữ nhân của mình có nhiều sự tích không chịu nổi đây? Thế nhưng hắn lại không nói câu nào, nụ cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn Quý Phi Nhi một cái, ánh mắt cứng chiu không thể nào nói nên lời.

Đế Quân này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự có cái thủ đoạn Hồ Mị gì mê hoặc hắn đến điên đảo thần hồn hay sao?

Mình chửi bới nàng như vậy, Quý Phi Nhi cũng không có nửa phản ý tức giận.

"Ha ha, ta đây sao không chịu nổi chứ, Đế Quân còn cưng chiều ta đến cực điểm, nam nhân tốt như vậy, đương nhiên ta phải biết quý trọng rồi, thật là đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở."

Nguyệt Lưu Sương hận đến cắn răng nghiến lợi, đáng chết, Nguyệt Phi Yên sao vậy, lúc nào thì trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, những lần trước đây nàng đều bị nàng ta khi dễ, hiện tại như thế nào đảo ngược lại, lên làm Đế hậu là có thể vĩnh viễn vào tự đắc rồi.

Trong lòng lại hận, nàng ta cũng không dám trực tiếp vạch mặt, nàng ta nói cũng đã nói, không thể làm gì khác hơn là tạm thời trước nói sang chuyện

khác.

"Đúng vậy nha, muội muội được Đế Quân sủng ái như vậy, thật là có phúc lớn, tỷ tỷ ở xa như vậy chạy tới đây, chính là vì thăm muội muội, xem một chút muội muội trôi qua có được hay không, phải biết mẫu hậu cùng phụ vương ở nhà nhưng hết sức nhớ muội muội đấy."

Vừa nghĩ tới nét mặt già nua âm hiểm của Nguyệt Vô Tu, Quý Phi Nhi lập tức đổi sắc mặt, bây giờ nàng ta nhắc tới Nguyệt Vô Tu, là nhắc nhở nàng chuyện hạ độc sao?

Chỉ là bây giờ Túc Ly Mị đang ở nơi này, thách nàng ta cũng không dám nói hưu nói vượn.

"Không phải đều nói nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, hiện tại ta đã đến giới yêu ma rồi, chính là nữ nhân của Đế Quân, làm sao còn có thể nhận được nhớ mong của phụ thân, thật là thụ sủng nhược kinh nha,

Vốn là Nguyệt Lư Sương chỉ muốn mang tên phụ thân ra còn có thể chán nể nàng xuống, nhưng không nghĩ nàng nghe xong căn bản cũng không đau không nhột, hơn nữa còn cho nàng ta thấy một loại dáng vẻ muốn cùng Hồ Tộc vạch rõ giới hạn, đáng chết, bây giờ mặc dù nàng đã trở thành Đế hậu vinh quang ngàn vạn, nhưng mà nàng cũng đừng quên, tính mạng mẹ ruột nàng, bị nắm giữ ở trong tay của các nàng.

Chỉ là Túc Ly Mị ở chỗ này, dĩ nhiên nàng ta cũng không dám tùy tiện nhắc tới.

Nguyệt Lư Sương cắn chặt môi, Quý Phi Nhi nhìn bộ dáng của nàng ta, trong lòng hết sức mong chờ, rốt cuộc sự nhẫn nại của nàng ta có thể chịu đựng tới trình độ nào, nếu quá nhanh liền bộc phát thì có thể không tốt để đùa giỡn nữa đâu.

Nhưng không nghĩ tới thế nhưng nàng ta cúi đầu xuống, khi ngẩng đầu lên lần nữa, vành mắt cũng đã đỏ lên.

"Muội muội đừng trách tỷ tỷ nói chuyện không dễ nghe, thật sự là bởi vì từ sau khi muội muội xuất giá, phụ vương cùng mẫu hậu bởi vì quá nhớ người, nhớ nhưng thành bệnh, nhưng muội muội người sau khi xuất giá ngay cả một chút tin tức cũng không có, hôm nay ta, chỉ là muốn nói cho muội muội, có thời gian thì trở về xem một chút."

Nàng ta khóc trông rất uất ức, không biết làm sao, thấy bộ dáng nàng ta bây giờ, Quý Phi Nhi không hiểu sao lại nhớ tới Mẫu Đơn.

Không, nàng đang suy nghĩ gì vậy? Mẫu Đơn là bạn tốt của nàng, hơn nữa còn là tiên nữ cao quý, làm sao có thể sẽ cùng nữ nhân đối trá như Nguyệt Lư Sương này cùng một dạng chứ.

Chỉ là trong lòng nàng không khỏi cười lạnh, nói gì nhớ nàng, đại khái chính là nhìn thân phận địa vị hôm nay của nàng đồ mất mà thôi, mặc dù nàng không có nhìn thấy mẫu hậu, Nguyệt Vô Tu cũng đã đủ để cho nàng mở rộng tâm mắt rồi, thậm chí có phụ thân như vậy, vì danh lợi và ham muốn cá nhân của mình thế nhưng không tiếc đẩy nữ nhi ruột thịt của mình vào hố lửa. Hơn nữa nàng cũng đã biết, mục đích thực sự của Nguyệt Vô Tu chính là ngôi vị Đế Quân giới yêu ma, thật là đã tâm bao la mà.

"Hoá ra là như vậy, vậy thì muội muội thật là không tốt rồi, có thời gian, ta nhất định sẽ về xem một chút." Ừ, nàng chỉ nói là có thời gian, mỗi ngày nàng đều rất bận rộn, phải bồi phụ quân hẹp hòi của nàng, nào có cái gì thời gian nha.

Nguyệt Lư Sương cho là nàng thật có chút ý chịu thua, lập tức lại khinh miệt.

"Muội muội, tỷ tỷ ta là lần đầu tiên tới Đế Cung, nghe nói đế đô phồn hoa vô cùng, cảnh sắc Đế Cung mê người, muội muội có thể bớt chút thời gian ra ngoài cùng với ta một chút được không?" Nàng ta nhìn Túc Ly Mị một cái, lúc này mới lưu luyến dời ánh mắt đến trên mặt Quý Phi Nhi. Nàng ta phải tạm thời nhẫn nại, chỉ có đuổi Quý Phi Nhi đi, Túc Ly Mị mới có thể trở thành của nàng ta.

Lần này còn không đợi Quý Phi Nhi trả lời, Túc Ly Mị liền lên tiếng, hần kéo tay nhỏ bé của nàng lại, lạnh giọng nói: "Không được!"

Nguyệt Lư Sương thế nào cũng sẽ không nghĩ đến cuối cùng cự tuyệt nàng ta sẽ là Túc Ly Mị, cho nên lộ ra biểu tình hết sức ủy khuất: "Đế Quân, từ sau khi muội muội xuất giá, tỷ muội chúng ta rất lâu không có gặp mặt, chẳng lẽ không thể ở cùng nhau thuận tiện tâm sự, ôn lại một chút tình tỷ muội hay sao?"

A nếu thật là tình tỷ muội, hần như thế nào có thể sẽ ngăn cản, ngộ nhờ nàng ta lòng dạ xấu xa, vậy nếu Phi Nhi của hần gặp chuyện không may, coi như giết nàng ta cũng không bù đắp lại được.

Quý Phi Nhi lại nhẹ nhàng đề tay của hần lại: "Tiểu Bạch, không có chuyện gì, tỷ tỷ đã thành tâm đến thăm ta, đương nhiên muội muội ta đây phải đối đãi thật tốt, không phải chàng bảo hôm nay còn có chuyện sao? Vậy chàng cũng nhanh chút đi xử lý đi, đi, ta đưa chàng ra ngoài!"

Ánh mắt của nàng ám hiệu không cho phép hần cự tuyệt, nàng lôi kéo hần đi ra bên ngoài, Nguyệt Lư Sương một người ở phòng trong chờ.

Rất nhanh, Quý Phi Nhi trở về, hơn nữa chỉ có một mình nàng, nếu như Nguyệt Lư Sương có thể tỉnh mắt hơn một chút, sẽ lập tức phát hiện trên cổ tay nàng nhiều hơn một cái "Vòng ngọc" màu trắng.

Là vòng ngọc sao? Dù sao óng ánh trong suốt, phiếm như ngọc sáng bóng, xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi.

Quý Phi Nhi khẽ mỉm cười: "Tỷ tỷ, ta đã trở về!"

Nguyệt Lưư Sươg vừa nhìn chỉ có mình nàng, Túc Ly Mị đã đi rồi, lập tức yên lòng, cũng lộ ra bộ mặt thật: "Nguyệt Phi Yên, kẻ tiện nhân này, xem ra ngươi thật không phân rõ thân phận của mình rồi, ngươi chỉ là một nữ nhi do nha hoàn hạ tiện sinh ra, có tư cách gì làm công chúa Hồ Tộc, có tư cách gì làm Đế hậu?"

Về mặt Quý Phi Nhi giả bộ hết sức ủy khuất: "Tỷ tỷ, tại sao tỷ phải nói như vậy, ta chưa từng làm chuyện gì thương tổn tới ngươi à?" Trong lòng nàng nhưng có chút sáng tỏ, thì ra là Nguyệt Phi Yên cùng Nguyệt Lưư Sươg không phải một mẹ sinh ra, mẫu thân của nàng là nha hoàn, khó trách bọn họ không chịu chào đón như vậy,

Mất Nguyệt Lưư Sươg lộ ra hung quang, hung tợn đẩy nàng một cái: "Còn dám giả bộ? Trước ngươi và ta ngồi ngang hàng nhiều năm như vậy, đã là si nhục của bản công chúa, hiện tại ngươi lại vẫn bò đến trên đầu của ta trở thành Đế hậu giới yêu ma, ngươi có tư cách gì?"

"Nhưng mà, ta cùng Đế Quân là thật tâm yêu nhau, tỷ tỷ, ngươi cũng không cần phá hư hạnh phúc của ta có được hay không?" Quý Phi Nhi như vậy chính là muốn moi ra thông tin trong lời nói của nàng ta, nàng muốn biết nàng ta tới có mục đích gì, rốt cuộc là Nguyệt Vô Tu phái nàng ta tới giám thị, hay là

"Đừng mơ tưởng, ta cảnh cáo ngươi, vị trí Đế hậu là của ta, nữ nhân hạ tiện như ngươi căn bản cũng không xứng đáng, thức thời một chút cũng nhanh chút cút ngay, nếu không bản công chúa nhất định khiến ngươi đẹp mặt."

Những lời này của nàng ta khiến Quý Phi Nhi hoàn toàn hiểu, nàng ta là vì vị trí Đế hậu mà đến.

Nếu Nguyệt Vô Tu muốn giết chết Túc Ly Mị, mình làm Đế Quân, mà Nguyệt Lưư Sươg vẫn là nữ nhi sủng ái của hắn, cho nên hẳn chắc chắn sẽ không cho phép nàng ta đến gần Túc Ly Mị trở thành Đế hậu nha, cho nên phải là Nguyệt Lưư Sươg tự chủ trương chính mình đến, nghĩ tới đây, trong lòng nàng thoải mái hơn phân nửa.

Nhìn Nguyệt Lưư Sươg phách lối trước mặt, ánh mắt của nàng cũng nhiều thêm một tia ý lạnh: "Cái vấn đề này, tỷ tỷ nên cùng Đế Quân hảo hảo thương lượng, nếu như hắn để cho ta đi, như vậy ta khẳng định lập tức rời đi, cái này phải xem tỷ tỷ có bản lĩnh này hay không."

"Nguyệt Phi Yên, ngươi đây là ý tứ gì? Ngươi đây là xem thường ta đúng không?" Nguyệt Lưư Sươg nổi giận, nàng ta đã thành thói quen Nguyệt Phi Yên ở trước mặt nàng ta đáng vẻ thấp hèn, hiện tại dường như nàng hoàn toàn cũng không để nàng ta ở trong mắt, điều này làm cho nàng ta hoàn toàn không thể nào chịu được.

"A ngươi là tỷ tỷ của ta, làm sao muội muội dám đối với tỷ tỷ bất kính đây?" Quý Phi Nhi ưu nhã xoay người: "Tỷ tỷ không phải muốn nhìn cảnh sắc của Đế Cung này một chút hay sao, như vậy hiện tại muội muội liền thỏa mãn nguyện vọng của tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!"

Biết rõ bây giờ nàng ta bụng đói kêu vang, lửa giận tràn ngập căn bản cũng không có tâm tư gì đi du ngoạn, nàng chính là cô ý.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lộ Ra Bộ Mặt Thật

Editor: Gà

Những lời vừa nãy ả nói trước mặt Túc Ly Mị, chính vì muốn đơn độc tìm Quý Phi Nhi tính sổ, nhưng bây giờ nếu trong phòng chỉ có hai người các nàng, như vậy ả không cần câu nệ nữa.

"Nguyệt Phi Yên, ta thấy ngươi sống thật sự không nhịn được, bây giờ ngươi là Đế hậu cao cao tại thượng, nhưng ngươi đừng quên, trong vương cung Hồ Tộc, tính mạng của mẫu thân ngươi đang ở trong tay ta, ta muốn để cho bà ta chết, bà ta tuyệt đối không thể sống đến ngày mai."

Những lời này khiến Quý Phi Nhi khẽ nhủ mảy, mẫu thân Nguyệt Phi Yên, mặc dù nàng không phải Nguyệt Phi Yên, có thể vì cơ thể này có huyết mạch tương liên, khiến nàng cảm giác trong lòng căng thẳng.

"Mẫu thân ta như thế nào?"

"Ha ha, ta cho rằng ngươi đã vô tình vô nghĩa đến ngay cả tính mạng của mẫu thân mình cũng không để ý. Bà ta là vương phi Hồ Tộc, còn có thể như thế nào?"

Quý Phi Nhi biết, nếu quả thật đơn giản như vậy, ả sẽ không lợi dụng chuyện này để kích thích nàng.

"Ngươi có ý gì?"

"Thế nào? Rất muốn hiểu rõ sao? Ta có thể nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi là Đế hậu Yêu ma giới, cao cao tại thượng, dĩ nhiên có thể không coi ta ra gì, nhưng mẫu thân của ngươi, chỉ treo một danh hiệu Vương phi, trong vương cung làm những việc nặng hạ đẳng nhất, mỗi ngày đón củi giặt quần áo,

chịu đựng mọi hành hạ. Ha ha, như thế nào, có phải rất đau lòng không? Bà ta vì người mới có thể chịu bị cư xử như vậy."

Lúc này dung mạo thanh lệ của Nguyệt Lưu Sương vẫn vẹn đĩnh tợn, xấu xí vô cùng.

Cho dù Quý Phi Nhi không phải Nguyệt Phi Yên thật sự, nhưng nghe lời này, cũng cảm giác trong lòng đau xót.

Nguyệt Lưu Sương muốn chính là vẻ mặt nàng như thế, ả tiếp tục cười hả hê: "Nếu như người thức thời, nhường chỗ ngồi Đế hậu lại nhanh chút, sau đó rút xa một chút, nếu không tính mạng của mẫu thân người sẽ khó bảo toàn."

Rốt cuộc trên mặt Quý Phi Nhi hiện ra một tia tức giận: "Làm sao người có thể hèn hạ như vậy? Chẳng lẽ người không sợ ta cáo tố việc này cho Đế Quân, trị tội người sao?"

"Ha ha, tùy người, nếu người đem ta ra hỏi tội, bản công chúa không thể bảo đảm mẫu thân người còn sống ở nhân thế không."

"Người" Quý Phi Nhi hoàn toàn tức giận.

"A xem ra vị trí Đế hậu thật sự khiến người tham luyến đến không biết nguồn gốc của mình là gì luôn rồi hả? Năm đó người vì mẫu thân người, ngay cả danh tiết của mình cũng có thể hy sinh, bản công chúa muốn người làm gì người sẽ làm cái đó, ta cướp đi người nam nhân người yêu, ta để người biến thành dâm phụ cho Yêu ma giới thấy rõ, người đều không để ta thất vọng, hiện tại ta muốn người rời khỏi Đế Quân, người dám cãi lại ta sao?" Nguyệt Lưu Sương vênh vao hồng hách nhìn nàng, tràn đầy phách lối, trên người có cay nghiệt của Lam Nguyệt và ác độc của Nguyệt Vô Tu.

Quý Phi Nhi không dám tin mở to hai mắt, rốt cuộc nàng đã hiểu, thì ra danh tiếng Nguyệt Phi Yên có được là do ả đồn ra, nên mới biến thành đáng vẻ này, thì ra, Nguyệt Phi Yên cũng là một nữ nhân đáng thương bất đắc dĩ.

Cố tình Nguyệt Lưu Sương còn không hiểu được cái gọi là có chừng mực, vẫn tiếp tục nói: "Người chỉ là một tiện chủng do hạ nhân sinh ra, cho dù trước mặt phụ vương nhận thức nữ nhi như người, cho ả xấu xí kia thân phận Vương phi, ta và mẫu hậu cũng sẽ không tha cho mẫu nữ các người, người là sỉ nhục của Hồ Tộc chúng ta."

Nếu như Tổ Hoa nghe được, sẽ hoàn toàn được an ủi đi, ban đầu nữ nhi có nguyên nhân không nhận bà, không phải vì nàng lòng dạ ác độc hay ghét bỏ người mẫu thân này, nàng làm tất cả đều vì người mẫu thân này.

Ánh mắt Quý Phi Nhi trở nên băng lạnh: "Người nghĩ thế nào?"

Nguyệt Lưu Sương lộ ra nụ cười thắng lợi: "Thế nào? Rốt cuộc sợ rồi sao? Nguyệt Phi Yên, chỉ cần có ta, đời này người đừng nghĩ sẽ ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn bị ta giẫm dưới chân đi, sủng ái của phụ vương, vị trí Đế hậu, ta đều muốn cướp từ trong tay người!"

Cho dù Quý Phi Nhi không phải Nguyệt Phi Yên, lúc này toàn thân cũng phát run, nàng không dám tưởng tượng, rốt cuộc Nguyệt Phi Yên đã từng trải qua cái gì.

Nếu hiện nay bản thân mượn thân thể nàng ấy sống lại, vạn bất đắc dĩ tiến vào cuộc sống của nàng ấy, như vậy có một số việc, nàng nên có trách nhiệm và nghĩa vụ đi trông nom.

"Người muốn thì đến lấy, cho đến bây giờ ta không hề có ý ngăn cản người, chỉ cần người có bản lĩnh này." Nói xong câu đó, nàng lập tức xoay người đi ra, không quản phía sau Nguyệt Lưu Sương đến tận cùng đã có nét mặt gì rồi, nàng chỉ biết hiện tại bản thân rất tức giận.

Nàng càng tức giận ngược lại càng trấn định, trên đường trở về, nàng một mực nghĩ đến lời nói của Nguyệt Lưu Sương, mẫu thân của Nguyệt Phi Yên, thật sự phải chịu khổ sở hành hạ như vậy sao?

Nguyệt Phi Yên đã chết, có lẽ nữ nhân đáng thương đó vẫn chưa biết, nàng không thể trở mắt nhìn một màn thê thảm như vậy xảy ra.

Một đạo bạch quang thoáng qua, 'vòng ngọc' trên cổ tay nàng đã biến mất không thấy, gương mặt Túc Ly Mị khẩn trương nhìn nàng.

Trên thực tế làm sao hẳn có thể yên tâm để Quý Phi Nhi ở riêng với Nguyệt Lưu Sương, cho nên chỉ có thể hóa thân trở thành tiểu bạch xà quấn quanh trên cổ tay nàng, chỉ sợ Nguyệt Lưu Sương sẽ gây ra chuyện gì bất lợi với nàng.

Cho nên nội dung nói chuyện của các nàng vừa rồi, hẳn đều nghe được tất cả.

Không ngờ Nguyệt Lưu Sương hèn hạ như vậy, lấy thân mẫu của Nguyệt Phi Yên ra uy hiếp bọn họ.

"Phi Nhi, không có chuyện gì, nàng không phải Nguyệt Phi Yên, chuyện của nàng ta với nàng không có bất kỳ quan hệ gì."

Quý Phi Nhi lắc đầu: "Ta mượn thân thể Nguyệt Phi Yên sống lại, mà nàng ấy đã chết, hồn phách còn bị chàng lấy trở thành chất dinh dưỡng, điều này khiến ta hổ thẹn với nàng, hiện tại mẫu thân nàng đã xảy ra chuyện, ta không thể bỏ mặc được."

Tiểu nữ nhân của hắn, chính là thiện lương mềm lòng. Hắn khuyên nàng như vậy, vì không muốn để nàng khó chịu mà thôi.

Hắn cũng cảm thấy, Nguyệt Lưu Sương thật sự quá mức ác độc, thậm chí ngay cả thân muội muội của mình cũng không bỏ qua.

"Vậy bây giờ nàng muốn làm thế nào? Nếu không ta giúp nàng ra mặt, trực tiếp mang mẫu thân của Nguyệt Phi Yên về?"

"Không, không được, vừa rồi Nguyệt Lưu Sương đã nói, nếu ta dám nói ra, nàng ta sẽ trực tiếp giết chết mẫu thân ta."

"Nguyệt Vô Tu vô cùng ác độc, không ngờ thể nữ của ông ta cũng âm hiểm độc ác như vậy, thật không hổ là người một nhà, vậy mà bọn hắn có thể làm được."

"Hiện nay, Nguyệt Lưu Sương muốn vị trí Đế hậu, nếu không ta tặng cho nàng ta vậy, dù sao" nàng nói được nửa câu, đột nhiên ngừng lại, vì nàng đã cảm thấy ánh mắt kia lạnh buốt rồi.

"Khụ tiểu Bạch chàng đừng hiểu lầm, ý ta đây chính là tùy cơ ứng biến nha, để nàng ta làm Đế hậu, nàng ta sẽ đắc ý vênh vác, sau đó buông lỏng cảnh giác, như vậy chúng ta sẽ có cơ hội cứu mẫu thân rồi?"

"Đừng mơ tưởng!" Túc Ly Mị bất mãn nhìn nàng chằm chằm: "Vị trí Đế hậu chỉ có một mình nàng xứng thôi, Bồn vương tuyệt đối sẽ không đồng ý để cái loại nữ nhân kia chiếm mất, nàng nói muốn để nàng ta làm Đế hậu, nàng đang vũ nhục ta sao?"

Đây không phải đang nghĩ biện pháp sao, sao bị hắn nói thành nghiêm trọng như vậy, thật là một nam nhân nhỏ mọn.

Nhưng mà, hắn tức giận vì nàng như vậy, đáng vẻ ghen tuông vì nàng thật sự rất đáng yêu, nàng cười hi hi: "Được rồi, vậy không cần biện pháp này, thật ra ta cũng cảm thấy loại người như Nguyệt Lưu Sương quá tham lam không biết chừng mực, ai biết sau khi làm Đế hậu còn muốn gì nữa, vẫn không nên mạo hiểm như vậy."

Chân mày Túc Ly Mị hơi giãn ra một thoáng: "Chuyện này nàng không cần quá lo lắng, theo ta thấy, nữ nhân này thật sự quá kiêu căng, vậy chẳng bằng chúng ta để nàng ta tự rước lấy nhục, để nàng ta bị người của Đế Cung giày vò đi, chỉ cần đừng làm quá giới hạn, vậy thì tùy họ, treo nàng ta như thế, như vậy mẫu thân Nguyệt Phi Yên cũng sẽ không xảy ra chuyện."

Hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời giữ chân nàng ta, tính sau vậy.

Nhưng Quý Phi Nhi lại nghĩ đến một chuyện khác, cho nên có chút bận tâm.

"Tiểu Bạch, chàng còn nhớ rõ chuyện Nguyệt Vô Tu sai ta hạ độc chàng không?"

"Thế nào?"

"Vì ta hoàn toàn không phải Nguyệt Phi Yên, không có trí nhớ của nàng ấy, cho nên hoàn toàn không thông cảm với nàng ấy, càng không biết mẫu thân nàng đang trải qua cuộc sống thế nào, trước đây ta vẫn tò mò, tại sao Nguyệt Vô Tu chắc chắn ta sẽ làm việc cho ông ta, hiện tại ta biết rồi, bởi vì nhược điểm của Nguyệt Phi Yên ở trong tay bọn họ, nhược điểm này chính là mẫu thân nàng, cho nên Nguyệt Vô Tu đoán ta sẽ bất chấp tất cả, cho dù hy sinh tính mạng cũng sẽ hạ độc chàng, nhưng ông ta không nghĩ đến ta không phải Nguyệt Phi Yên chân chính."

Túc Ly Mị tán dương gật đầu một cái: "Phi Nhi, nàng càng ngày càng thông minh."

"Nói như vậy, tất cả bọn họ đều lấy mẫu thân Nguyệt Phi Yên ra uy hiếp, vậy chúng ta càng không có cách nào chống đỡ. Nguyệt Lưu Sương muốn địa vị Đế phi, Nguyệt Vô Tu muốn giết chàng, đoạt vị trí Đế Quân, thù đoạn của cha con bọn họ thật vô cùng ác độc, ta lại không đành lòng bỏ lại mẫu thân Nguyệt Phi Yên. Thật sự mà nói, vừa nghe Nguyệt Lưu Sương nói, ta cảm thấy Nguyệt Phi Yên là một cô nương tốt, nàng thật đáng thương, cuối cùng chết thế nào, hôn phách còn không tồn tại, ta cảm thấy chúng ta nên vì nàng làm chút gì đó, ít nhất cũng phải giữ được mẫu thân của nàng!"

Trước kia Túc Ly Mị cũng không ngờ rằng chân tướng thật sự sau lưng Nguyệt Phi Yên thủy tinh dương hoa là chuyện như thế, chỉ vì hắn hoàn toàn không có hứng thú đi thăm dò, cho nên gây ra sơ sót. Hắn đang thu lấy hôn phách, tự nhận đều là những người tội ác tày trời, hiện tại lại thấy, Nguyệt Phi Yên thật sự rất đáng thương.

"Được, vậy nghe lời nàng."

Có sự an ủi và tán thành của Túc Ly Mị, trong lòng nàng lập tức vui vẻ hơn nhiều.

"Hiện tại mặc dù thế cục có chút căng thẳng, nhưng so với thời điểm ta vừa đến đây đã tốt hơn nhiều, chàng không biết lúc ấy trong lòng ta áp lực bao nhiêu đâu, sợ Nguyệt Vô Tu sẽ bức bách ta, lại sợ đột nhiên chàng sẽ giết chết ta, ta bị dọa sợ đến cả đêm không thể ngủ yên, cả ngày lo lắng cho mạng nhỏ của bản thân lúc nào sẽ mất. Bây giờ nhớ lại, tất cả tựa như một giấc mộng."

"Phi Nhi, thật xin lỗi, vì lúc ấy ta chưa dám xác nhận thân phận của nàng, nên để nàng chịu uất ức."

"Không có gì, đã qua rồi, về sau chàng đối với ta thật tốt để bồi thường lại là được. Ha ha, nhưng như vậy thật sự có thể giúp ta rèn luyện, ta cảm thấy hiện tại ta cũng rất cường đại rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chắp Tay Nhường Phu Quân

Edit: Thảo My

Thật sự giống như Quý Phi Nhi đã nói: "Muốn thì tự mình tới lấy", cho nên hiện tại Nguyệt Lưu Sương lấy được sự cho phép đặc biệt, có thể tự do đi lại ở trong Đế Cung, cho dù đi tìm Túc Ly Mị cũng không có vấn đề gì.

Mục tiêu của nàng dĩ nhiên chính là Túc Ly Mị rồi, dứt khoát dưới sự kiên trì của Quý Phi Nhi, Túc Ly Mị rốt cuộc đồng ý với nàng không làm biểu hiện bất mãn như vậy với Nguyệt Lưu Sương.

Cho nên thời điểm Nguyệt Lưu Sương tới tìm hân, cho dù hân không quát lớn bắt nàng rời đi, nhưng cũng là một bộ tư thái lạnh nhạt. Nguyệt Lưu Sương dĩ nhiên sẽ không cam lòng, nghĩ hết mọi cách chủ động quyến rũ hân, hấp dẫn hân, ở thời điểm nàng vẫn đặc chí hoàn toàn chưa phát hiện từng bước một khiêu chiến cực hạn nhân nãi của Túc Ly Mị.

Khuyết "Kẹo kéo" khó chơi này liền tạm thời giao cho phu quân nàng tới giải quyết, Quý Phi Nhi cũng vui vẻ tự tại, nhân hạ cũng có thể đi tìm Mẫu Đơn tiếp tục nói chuyện tâm tình, tìm hiểu tình địch —— Từ Huyền trong cảm nhận của nàng một phen.

Từ ngày đó sau khi Quý Phi Nhi bị Túc Ly Mị cưỡng chế lôi đi, Mẫu Đơn cũng không gặp lại nàng.

Chỉ nghe nói Đại công chúa Hồ Tộc tới, chắc hẳn nàng chỉ lo đi cùng tỷ tỷ nàng một lời tình tỷ muội, sớm vứt cái tỷ muội tốt như nàng ra sau đầu.

Mặc dù nàng già bộ hết sức an phận, chân không ra khỏi nhà, nhưng lại âm thầm hiểu rõ như lòng bàn tay tình thế Yêu ma giới này, nàng đều không cần đi làm việc quá phiền toái, chỉ cần quán chặt Thương Mặc Tuyết, muốn từ trong miệng hân thăm dò chuyện gì, vậy đều dễ như trở bàn tay.

Nhưng không nghĩ, mấy ngày nay lại đồn đại tin tức tình cảm hai người Đế Quân và Đế hậu không tốt, nguyên do, thật đúng là do Đại công chúa Hồ Tộc vừa mới đến.

Mẫu Đơn đang ở phòng ăn của mình tự tay làm "Nguyệt Quế Thiên Hương", đây là điểm tâm Từ Huyền thích ăn nhất, lần trước bánh đậu xanh là nàng cố ý thử dò xét, lần này chính là cố ý tứ cố ý thân cận cùng lấy lòng.

Chắc hẳn mấy ngày nay nàng thân cận với nàng ta, nàng ta cũng có thể đối với mình hết sức tín nhiệm mới đúng, nói không chừng còn có thể tự mình ngoan ngoãn thẳng thắn tất cả với nàng.

Mẫu Đơn xách theo một hộp điểm tâm tinh xảo thơm dịu, trở về Lan U Các bây giờ mình ở, hiện tại trong cung lời đồn đãi bay nửa ngày như vậy, nàng là tỷ muội tốt, cũng không thể giả bộ mất diết tai ngo, có chút bày tỏ mới đúng, cho nên mới tự mình xuống bếp làm điểm tâm Từ Huyền thích nhất.

Vốn là tính toán phái thị nữ trực tiếp đưa đến tầm điện Đế Quân, nhưng không nghĩ sau khi nàng trở về, lại phát hiện Quý Phi Nhi đã ngồi trong đại sảnh điện của nàng.

Vừa nhìn thấy nàng, Quý Phi Nhi liền cười hi hi đi lên phía trước: "Mẫu Đơn, người đã đi đâu, người ta tới tìm người chơi, thị nữ lại nói người không có ở đây, ta liền một mực chờ người trở lại."

Mẫu Đơn đặt hộp đựng thức ăn ở trên bàn, nhìn nàng biểu tình hơi hơi có ý chua xót: "Hừ, làm khó người vẫn không quên ta, còn tưởng rằng bây giờ trong lòng người chỉ có phu quân người, sớm quên tỷ muội tốt ta đây."

"Nào có, đây ta không phải tới tìm người sao!" Quý Phi Nhi cẩn thận hít hà, "Tại sao có thể có mùi thơm như vậy, nơi nào bay ra?"

Tìm nửa ngày, ánh mắt nàng định ở hộp đựng thức ăn trên bàn: "Đây là cái gì?"

Mẫu Đơn cười mở nắp hộp đựng thức ăn ra, trong chốc lát, mùi thơm kia càng thêm nồng đậm, tràn đầy cả căn phòng.

"Đây là điểm tâm ta đặc biệt làm cho người, Nguyệt Quế Thiên Hương, là dùng cánh hoa cây Nguyệt Quế cùng nước Thiên Tuyền, lại thêm bột sen Dao Trì tinh chế mà thành."

Oa, nghe vật liệu cũng biết hết sức truyền kỳ danh quý, không phải phạm phạm, ngửi mùi vị càng thêm mùi thơm nồng đậm, nàng vốn là người tham ăn, lúc này cặp mắt càng thêm sáng lên: "Mẫu Đơn, người đối với ta thật quá tốt!"

"Lần trước thời điểm tới tìm người, chuẩn bị những thứ điểm tâm kia người không thích, ta sớm đã nói sẽ làm tốt hơn cho người, người chỉ cần không ghét bỏ ta làm thô tục là tốt."

Quý Phi Nhi không kịp chờ đợi cầm một khối điểm tâm hồng hào đặt ở trong miệng, không dính không ngấy, mềm ngọt vừa phải, vào miệng là tan, quả nhiên là mỹ thực tuyệt đỉnh thế gian: "Trời ạ, Mẫu Đơn người quá lợi hại, cái này thật là quá mỹ vị, cảm ơn người."

Nhìn nàng ăn vui vẻ đáng vẻ thỏa mãn như vậy, trong mắt Mẫu Đơn xẹt qua một tia âm lãnh, ban đầu mỗi lần Từ Huyền năn nỉ nàng làm Nguyệt Quế Thiên Hương, còn có mỗi lần khi nàng ăn cũng thỏa mãn như vậy, ngay cả lý do cũng nghĩ ra như vậy.

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Chỉ cần ngươi thích là tốt rồi, Nguyệt Quế Thiên Hương là điểm tâm ta thích ăn nhất, nhưng mà mỗi lần ta ăn, nàng đều cau mày tránh đi thật xa, nói không thích bột sen Dao Trì, ai không đề cập nữa, xem ra vẫn là khẩu vị hai chúng ta hợp nhau, hứng thú gần, nếu thích vậy thì ăn nhiều một chút, lần sau ta còn giúp ngươi làm."

Quý Phi Nhi nghe được câu này, ăn ăn cũng cảm giác không quá tư vị, nhưng mà nàng cũng không nói gì, vẫn là vẻ mặt nụ cười vui vẻ: "Mỹ vị hiếm có, có thể ăn một lần ta cũng rất thỏa mãn, mà qua mấy ngày ngươi cũng cần phải trở lại Thiên giới, ngươi là tiên nữ, cũng không thể cứ ở lại Yêu ma giới, nếu ta thật sự ăn nghiện, về sau ngươi không có ở bên cạnh ta, vậy thì không xong rồi."

Quý Phi Nhi thật sự không có ý tứ đặc biệt gì, chỉ là nói ra cảm xúc của mình mà thôi, nhưng mà lời này Mẫu Đơn nghe tới, nhưng là ý tứ đuổi mình đi.

Trong lòng Đơn hết sức phẫn hận, nhưng mà mặt ngoài cũng phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra: "Làm sao có thể? Cho dù ta trở lại Tiên giới, cũng sẽ thường xuyên vụng trộm trốn xuống xem ngươi."

"A, vậy ngươi thật phải cẩn thận, nghe nói năm đó Từ Huyền chính là như thế bị Tiên Đế phát hiện cho nên mới phải chết thê thảm như vậy, cho nên ta thật sự lo lắng cho ngươi."

Mẫu Đơn cười cười, không tiếp tục cái đề tài này nữa. Nàng nguyên tưởng rằng Quý Phi Nhi vừa tiến đến nhất định sẽ phàn nàn với nàng chuyện tình Túc Ly Mị cùng Đại công chúa Hồ Tộc, nhưng không muốn lại nói đến chuyện này đến đây, trên thực tế cũng là chính nàng chột dạ, cho nên cũng trở nên đặc biệt nhạy cảm.

"Đúng rồi, mấy ngày nay ta nghe được một chút tin đồn không tốt, nói mấy ngày nay Mị vẫn ở chung một chỗ với tỷ tỷ ngươi, còn nói tình cảm hai người các ngươi có vấn đề, đây không phải là thật chứ?"

Quý Phi Nhi rất muốn cười, quả nhiên lời người đáng sợ, nhanh như vậy nàng liền từ Đế hậu nhận hết muôn vạn sủng ái biến thành một nữ nhân đáng thương bị vứt bỏ.

Nàng nén cười, gạt đầu một cái: "Là thật."

Mẫu Đơn nhất thời quá sợ hãi: "Tại sao có thể như vậy, Mị không phải nói bây giờ hắn chỉ thích một mình ngươi sao? Làm sao lại nhắc lên quan hệ gì đó với tỷ tỷ ngươi, hơn nữa nàng không phải là tỷ tỷ ngươi sao, vậy làm sao có thể tới cướp đoạt hạnh phúc của ngươi?"

"Ai, chuyện này nói rất dài dòng."

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ Mị thật sự là người như thế? Thật là quá đáng, hắn trước cô phụ Từ Huyền, bây giờ lại muốn cô phụ ngươi, ta tuyệt đối không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra, Phi Yên ngươi yên tâm, ta lập tức phải đi tìm hắn lấy lại công đạo cho ngươi."

Quý Phi Nhi vừa nhìn nàng kích động như thế, vội vàng ngăn nàng lại: "Mẫu Đơn ngươi trước đừng nóng giận, chuyện không phải như ngươi nghĩ?"

"Chuyện cho tới bây giờ ngươi lại vẫn bảo vệ hắn?"

"Không phải bảo vệ, ôi chao, ai, ôi, ngươi ngồi xuống trước, hãy nghe ta nói!"

Mặc dù nàng giấu Mẫu Đơn chuyện mình có khả năng là Từ Huyền, nhưng mà đối với cái khác, cũng không có gì không thể nói.

"Được, ngươi nói cho ta biết nhanh lên, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

"Chuyện là như vậy, Nguyệt Lưu Sương mặc dù là tỷ tỷ của ta, nhưng mà chúng ta cũng không phải một mẹ sinh ra, nàng là nữ nhi vương hậu, thân phận tôn quý cao cao tại thượng, mà ta ở Hồ Tộc kỳ thật là công chúa cũng không được sủng ái, ban đầu gả vào Đế Cung, ta cũng không ngờ mình lại có thể cùng Tiểu Bạch yêu nhau, có thể làm Đế hậu, nhưng lại bởi vậy bị Nguyệt Lưu Sương ghen tỵ, bây giờ nàng đến, chính là muốn cướp đoạt vị trí Đế hậu của ta, cướp đi Tiểu Bạch."

"Cho dù như vậy, Mị chung quy cũng không thể tùy nàng hồ nháo chứ?"

"Đây cũng chính là chúng ta tương kế tựu kế, bây giờ mẫu thân của ta bị vây ở Vương Cung Hồ Tộc, nếu ta hành động thiếu suy nghĩ, nàng nhất định sẽ gặp nguy hiểm, cho nên Mị chỉ có thể tạm thời giả vờ trấn an nàng, sau đó sẽ tính toán."

"Hoá ra là như vậy, là ta hiểu lầm hắn."

Thật ra thì nàng tính không có sai, nàng biết Túc Ly Mị không thể nào là người như vậy, hắn làm gì đều có đạo lý của hắn, nàng có ý nói như vậy chỉ muốn khiến Quý Phi Nhi hiểu lầm mà thôi, lại không nghĩ rằng đây là mưu kế chung của hai người bọn họ.

"Đúng vậy, Tiểu Bạch yêu ta như vậy, làm sao có thể còn thích nữ nhân khác được."

Mẫu Đơn cười gượng: "Mẫu thân của ngươi bị vây trong nguy hiểm, trước đây tại sao không có nghe ngươi nói?"

"Đây ta cũng không muốn làm ngươi lo lắng." Trên thực tế mấy ngày gần đây nàng cũng mới biết mà thôi, nàng cũng không phải Nguyệt Phi Yên, làm sao có thể biết nhiều như vậy.

"Nguyệt Lưu Sương còn quá dễ tiện như vậy, không để ý chút nào tình tứ muội sao?"

Quý Phi Nhi cười lạnh: "Ta cùng nàng, cho tới bây giờ cũng không tính là cái gì tỷ muội, phải nói tỷ muội tốt của ta, dĩ nhiên không phải người thì còn ai, người đối với ta tốt như vậy, nàng lại mọi cách hại ta, bây giờ ta rất không dễ dàng lấy được hạnh phúc, nàng lại còn muốn tới đây cướp đi."

"Dĩ nhiên, ta chính là vĩnh viễn đều đứng ở phía bên người. Đúng rồi, trước nghe Mặc Tuyết nói qua, Hồ Vương muốn mưu phản, người còn chưa tính, nhưng Nguyệt Lưu Sương không phải nữ nhi hân sủng ái nhất, hân làm sao có thể cũng tùy nàng tới hồ nào?"

"Cái này ta nghĩ có chỗ không rõ, lúc đầu ta cũng cho là phụ thân ta để cho nàng đến, bây giờ nhìn lại hẳn không phải có chuyện như vậy, cũng có thể là chính nàng tự chủ trương nói cũng không chừng, hiện tại cả ngày nàng đều quần Mị, cũng vẫn có người giám thị nàng, nếu nàng thật sự muốn làm chuyện xấu gì cũng sẽ không thực hiện được, ta thấy bây giờ nàng còn mong mình sẽ trở thành Đế hậu đấy."

A Nguyệt Lưu Sương, Nguyệt Vô Tu, Hồ Tộc? Mẫu Đơn âm thầm nảy ra ý hay, có lẽ nàng đã tìm được biện pháp có thể hãm hại Quý Phi Nhi rồi.

"Ha ha, nàng làm sao có thể trở thành Đế hậu, người là nữ nhân Mị sủng ái nhất, nàng sẽ không có cơ hội này."

Quý Phi Nhi vui vẻ tiếp tục ăn điểm tâm, một cùi đầu như vậy, cổ áo khế mở rộng lộ ra một ít da thịt tuyết nhược nõn nà, chỉ là trên da thịt này, thậm chí có một dấu màu hồng rõ ràng, giống như Mẫu Đơn người nhìn quen phong hoa tuyết nguyệt mà nói, tự nhiên hiểu rõ kia có ý nghĩa gì.

Tay trong ống tay áo nắm thật chặt ở một chỗ, gân xanh trên mu bàn tay lộ ra, sau khi nàng thở phào nhẹ nhõm, đẩy hộp đựng thức ăn về phía trước, lộ ra ý cười hiền lành: "Thích thì ăn nhiều một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nữ Nhân Không Biết Liêm Sĩ

Editor: Gà

Túc Ly Mị thật sự đã bị nàng giày vò đến hoàn toàn không còn kiên nhẫn, nếu không phải vì Quý Phi Nhi, hẳn đã sớm ném nữ nhân không biết sống chết này ra ngoài rồi.

Nguyệt Lưu Sương không biết liêm sĩ bò lên, rót cho hắn một chén trà: "Đế Quân, chàng xem sách lâu như vậy, nhất định rất mệt mỏi, mau dừng lại nghỉ ngơi một chút."

À tìm mọi cách dẫn dụ hắn nửa ngày, ánh mắt hắn vẫn rơi vào trên quyển sách không đổi, ả tức giận hận không thể xé quyển sách kia thành trăm mảnh, nhưng ả không dám, chỉ có thể một mực ở trước mặt hắn, chờ hắn đặt sách xuống.

Túc Ly Mị nhìn ả một cái, rõ ràng trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét, nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục yên tĩnh, nhìn ả đưa nước trà đến, rót cuộc nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Cho dù chỉ là một cử động nho nhỏ của hắn, nhưng đã khiến ả kích động toàn thân phát run.

Nhìn nam nhân trước mắt, một thân bạch y, phiêu nhiên quyền rũ, cao quý ưu nhã, khí chất bức người, tựa như trời cao ban cho hắn toàn bộ sự đẹp đẽ, hoàn mỹ quả thật không một chỗ hở. Ngay cả đầu ngón tay nâng chén cũng thon dài trắng nõn, sức mẽ hoặc nguy hiểm đến tính mạng, quả thật Nguyệt Lưu Sương nhìn muốn ngây dại.

Thấy hắn đặt chén trà xuống, lập tức ả thân mật nhận lấy, đặt trên bàn, sau đó cười quyền rũ một tiếng, to gan đi đến, ngồi xuống đùi hắn, đôi tay vòng qua cổ của hắn.

"Đế Quân, ngồi lâu như vậy, nhất định vai rất mệt mỏi, Sương nhi giúp chàng xoa bóp nha."

Không đợi Túc Ly Mị trả lời, tay ả chủ động xoa phía sau lưng hắn, nói xoa bóp, chẳng bằng nói vuốt ve thân mật mới đúng.

Tay Túc Ly Mị đã nắm thật chặt thành quả đấm, hận không thể trực tiếp ném nữ nhân trên người ra, nhưng vừa nghĩ đến lời dặn của Quý Phi Nhi, hắn có tiếp tục nhện, đáng chết, tới về, nhất định hắn phải để tiểu nữ nhân kia trả giá thật lớn. Nếu không phải vì nàng, Túc Ly Mị hẳn cần gì phải uất ức bản thân như vậy.

"Ha ha, xoa rất tốt, Bôn vương cảm thấy thư thái không ít."

Nguyệt Lưu Sương lập tức vui mừng: "Thật chứ? Nếu Đế Quân thích, Sương nhi nguyện ý hầu hạ Đế Quân."

Túc Ly Mị không biến sắc cười cười: “Như vậy sao được? Ngươi là công chúa Hồ Tộc, tỷ tỷ của Đế hậu, sao có thể đến hầu hạ Bôn vương, đây đều là việc của nha hoàn thị nữ, sao công chúa có thể ti tiện như vậy?”

Rõ ràng hắn đang châm chọc ả, nhưng Nguyệt Lưu Sương cực kỳ ngu dốt, còn tưởng rằng trong lòng hắn đã yêu thương ả rồi, cho nên mừng rỡ.

“Chỉ cần có thể ở bên cạnh Đế Quân, cái gì Sương nhi cũng không quan tâm, hiện tại Sương nhi chỉ muốn làm nữ nhân của Đế Quân.”

Tay ả đã từ bờ vai trượt đến trước ngực hắn, ánh mắt quyến rũ đưa tình, tay kia kích thích và mập mờ dao động trên lồng ngực hắn, thậm chí còn có ý muốn đưa tay vào vạt áo hắn.

Đương nhiên Túc Ly Mị sẽ không để ả quá mức, nhận thấy được ý đồ của ả, một phát bắt được tay ả, cũng không quá thô lỗ, đủ để dừng động tác của ả lại.

“Làm sao có thể? Bôn vương đã cưới muội muội của ngươi làm Đế hậu, nếu lại thu ngươi, chẳng phải rất uất ức sao? Ngươi là tỷ tỷ, tại sao có thể ở dưới muội muội đây?”

Nguyệt Lưu Sương muốn chính là những lời này của hắn, lập tức hai mắt sáng lên, vừa chuẩn bị nói, Túc Ly Mị đã thở dài, tiếp tục nói: “Hay thôi đi, Bôn vương biết các ngươi tỷ muội tình thâm, ngươi là tỷ tỷ của Phi Nhi, tình cảm với nàng tốt như vậy, như vậy uất ức cho ngươi quá, nếu vì Bôn vương mà phá hư tình cảm tỷ muội của các ngươi, chẳng phải bản vương sẽ rất áy náy?”

Vừa nhắc đến Nguyệt Phi Yên, lập tức nét mặt Nguyệt Lưu Sương thoáng qua một tia phần hận, nhưng rất nhanh nét mặt ả trở nên điềm đạm đáng yêu: “Tuy thiếp không muốn cùng muội muội tranh thủ tình cảm, nhưng làm sao bây giờ, lần đầu tiên Sương nhi nhìn thấy Đế Quân đã hăm sâu rồi, Sương nhi thích Đế Quân, muốn ở bên cạnh Đế Quân, cho dù không danh không phận cũng không sao.”

Tạm thời nói trước như thế, chỉ cần trở thành nữ nhân của hắn, về sau danh phận ả tự nhiên có thể giành lại, có Tô Hoa để uy hiếp, vị trí Đế hậu, Nguyệt Phi Yên dám không ngoan ngoãn chấp tay đưa đến cửa sao?

“Sương nhi, ngươi thật khéo hiểu lòng người, khiến Bôn vương không thể không thương hương tiếc ngọc.”

“Chỉ cần trong lòng Đế Quân có Sương nhi, dù vì Đế quân bỏ ra tất cả, thiếp đều cam tâm tình nguyện.”

Nguyệt Lưu Sương vui sướng không kìm, ả cảm thấy khẳng định Nguyệt Phi Yên sẽ quỳ dưới vấy thạch lựu của ả rồi, ả không cảm thấy bản thân có chỗ nào thua kém Nguyệt Phi Yên, hắn đã có thể để ý đến Nguyệt Phi Yên, càng khó trốn khỏi lòng bàn tay của Nguyệt Lưu Sương ả.

Ánh mắt Túc Ly Mị thoáng qua một ánh sáng lạnh lẽo, đầu ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, một khăn lụa màu trắng lập tức che hai mắt ả.

Nguyệt Lưu Sương hoảng sợ: “Đế, Đế Quân, ngài làm gì vậy?”

“À” đầu ngón tay lạnh như băng vẽ lên làn da trên cổ ả: “Sương nhi, ngươi thật đẹp, thật khiến Bôn vương, khó kiềm chế.”

Nguyệt Lưu Sương lập tức hiểu ra, nhất thời sắc mặt đỏ ửng thẹn thùng: “Nhưng tại sao muốn bịt kín ánh mắt của Sương nhi chứ?”

“Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy, như vậy có thể càng cảm nhận rõ ràng hơn cảm giác chúng ta đối diện lẫn nhau?” Một tay hắn bế ả lên, sau đó đi về giường lớn cách đó không xa.

Chỉ chớp lát sau, Đế Quân bế ả toàn thân bạch y, tuyệt mỹ vẫn chinh tề ra khỏi cửa thư phòng, nghe bên trong truyền đến tiếng rên rỉ thờ gập, sắc mặt đều phát ra lãnh ý, sau đó trực tiếp sai bước đi ra.

Mãi cho đến hoàng hôn, Quý Phi Nhi mới chạy về. Lần này nàng đã có kinh nghiệm, bởi vì có vết xe đổ lần trước trước, không dám trì hoãn quá muộn, nhưng nàng nghĩ Túc Ly Mị có Nguyệt Lưu Sương dây dưa, một lúc lâu hẳn khẳng định không thoát khỏi ả, cho nên nàng về muộn chắc không sao, khẳng định hắn còn chưa trở về.

Nhưng nàng không nghĩ đến, vừa vào tầm điện, đã nhìn thấy Túc Ly Mị nhàn nhã ngồi uống trà, dọa nàng nhảy dựng.

“Sao chàng trở về nhanh vậy?”

Túc Ly Mị khẽ cau mày, hắn còn chưa nói nàng về muộn, ngược lại nàng ngại hắn trở về sớm?

Quý Phi Nhi nhìn thấy hắn cau mày giận dữ, vì vậy vội vàng đi lên phía trước: “Ta còn nghĩ rằng, nhất định chàng đã bị Nguyệt Lưu Sương kia dây dưa không phân thân ra được, không ngờ có thể trở về nhanh vậy?”

“Nếu không thì sao? Nàng hi vọng Bôn vương ở lại đó qua đêm với ả ta?”

“Khụ đương nhiên ta không có ý này, ta tò mò, Nguyệt Lưu Sương như kẹo dính khó chơi như thế, sao chàng có thể thoát khỏi nàng ta, chàng thật lợi hại!” Nghĩ đến lời nói ngược trước kia của Nguyệt Lưu Sương, nói nhất định phải cướp đi Túc Ly Mị từ trong tay nàng, nàng đã có thể tưởng tượng ả sẽ làm ra chuyện gì.

Đôi mắt Túc Ly Mị khẽ nheo lại: “Nàng có muốn biết, Bôn vương và ả đã xảy ra chuyện gì không?”

“Chuyện gì à?” Nàng không chút để ý hỏi: “Không phải là ôm ôm ấp ấp, thêm lời ngon tiếng ngọt, tóm lại sẽ không xảy ra chuyện gì hơn thế chứ?”

Nàng biết, ranh giới cuối cùng của phu quân nhà nàng, không thể nào có cái khác.

Nàng không biết câu trả lời của mình, khiến Túc Ly Mị tức giận nhìn nàng chăm chăm: “Nữ nhân này không tim không phổi, phu quân mình bị nữ nhân khác quyến rũ, còn ôm ôm ấp ấp, nàng đều mặc kệ, thậm chí ngay cả nửa phần ghen tức cũng không có, có phải thật sự muốn Bồn vương và ả xảy ra chuyện gì đó nàng mới cam tâm đứng không?”

Quý Phi Nhi nghĩ đến mình và Mẫu Đơn cười nói cả ngày, còn muốn ‘hành hạ’ Túc Ly Mị, lập tức trong lòng hô to không ổn, quả thật nàng đã sợ hãi.

“Tiểu Bạch, này nha” nàng cười hi hi tiến đến: “Đây không phải người ta tin tưởng chàng nên mới không lo lắng sao? Loại nữ nhân như Nguyệt Lưu Sương kia, sao chàng có thể nguyện ý chạm vào nàng ta?”

Dù giải thích như vậy, sắc mặt Túc Ly Mị vẫn không tốt hơn bao nhiêu.

Trong lòng Quý Phi Nhi bị phẫn, sao bây giờ nàng mới phát hiện người nam nhân này nhỏ mọn vậy chứ, trước đây hắn luôn ngoan ngoãn phục tùng nàng, gần như dịu dàng cung chiều, sao mấy ngày nay lại ngược lại? Mặc dù, nàng cũng có một chút xấu hổ không đứng.

Hết cách rồi, nàng chỉ đành dụ dỗ hắn: “Đừng nóng giận, đều do ta không tốt được chưa?”

Tiểu nữ tử có thể co dãn, hơn nữa nàng biết, hắn hy sinh vì nàng không ít, lấy tính cách hắn bắt đi làm những chuyện như vậy, thật sự rất uất ức.

Túc Ly Mị đưa tay lôi kéo, sức lực to lớn, để nàng ngã vào ngực hắn, lập tức dọa nàng kêu lên một tiếng: “Chàng, chàng làm gì thế?”

Hơi thở hắn cường đại hoàn toàn bao phủ lấy nàng, gương mặt tuấn mỹ chậm rãi cúi thấp xuống: “Muốn ta không tức giận, nhất định phải bồi thường cho ta, Bồn vương không phải là hài tử ba tuổi, dễ dỗ như thế.”

“Bồi thường cái, cái gì chứ?” Mỗi lần đến sự tình này, nàng liền bắt đầu càm ràm, trên mặt nóng lên, đầu trống trơn, mỹ nam kế không thể dùng như vậy đâu.

“Một lát dùng xong bữa tối, trở về phòng tự mình hầu hạ Bồn vương tắm!” Ánh mắt hắn nóng bỏng mập mờ, có thâm ý khác, khiến nàng đỏ mặt.

Nếu chỉ là tắm, vậy cũng không có gì, mấu chốt là nàng nghe được ý tứ trong lời hắn, chung đụng với Túc Ly Mị đã lâu, nàng khá hiểu rõ hắn, nhưng lúc này, nàng tình nguyện mình không hiểu.

Vài buổi tối gần đây, nàng đã chịu đủ cực khổ, nam nhân a, không thể để hắn nắm được một chút ngon ngọt, nếu không sẽ không thể yên lòng, cuối cùng mặc dù hắn không hoàn toàn muốn nàng, nhưng quá trình đó đủ để nàng vừa vui mừng vừa đau khổ, loại cảm giác đó, khiến bây giờ nàng nhớ lại, còn mặt hồng tím đập.

Cái gọi là bồi thường, chính là muốn nhìn tiểu bạch thổ nàng chủ động hiến thân, bị sắc xà hắn ăn sạch sành sanh.

Cơm tối, ở một bên Lục Khởi và Lục Ý trông chừng chờ phân phó, nhìn Quý Phi Nhi vẫn cúi đầu, cả khuôn mặt đỏ bừng, có chút tò mò.

“Nương nương sắc mặt ngài sao đỏ như vậy, không phải bị lạnh rồi chứ?”

“Nàng không có việc gì, mặc kệ nàng.” Quý Phi Nhi còn chưa kịp mở miệng, Túc Ly Mị đã trả lời thay nàng.

“Nhưng, xem ra nương nương thật sự rất không đúng, không cần gọi ma y đến xem một chút ư?”

“Các người đi nhìn một chút, chuẩn bị tốt bồn tắm chưa, một lát Bồn vương và ái phi muốn đi tắm rửa.”

Mặt Quý Phi Nhi muốn rỉ máu, cả khuôn mặt hận không thể chôn trong chén không nâng lên.

Hai nha đầu thông tuệ lập tức sáng tỏ, che miệng cười trộm, sau đó lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mỹ Nam Mộc Dục Đồ [1]

[1] Mỹ nam mộc dục đồ: mỹ nam tắm rửa

Quý Phi Nhi nhìn chén cơm nửa ngày, món ăn cũng không còn bao nhiêu, quả thật đang ăn rất chậm từng thìa một, có khuynh hướng ăn đến sáng mai.

Nàng muốn như vậy, nhưng nam nhân nào đó đã nhịn rất lâu quyết tâm sẽ không cho nàng cơ hội này.

"Phi Nhi, ăn no chưa?" Giọng điệu hần quyền rũ và lười biếng, tràn ngập ý trêu đùa, vừa nghĩ đến phúc lợi tối nay, lập tức tâm tình hần rất tốt.

"Ách, ta còn muốn húp thêm chén cháo."

Túc Ly Mị gật đầu, trên mặt nhìn không ra không chút bất mãn nào, nhưng ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ mặt bàn: "Ăn nhiều một chút cũng tốt, dự trữ thể lực, tối nay, cũng sẽ không ngủ thiếp đi."

"Khụ khụ khụ khụ khụ" Quý Phi Nhi bị sặc, bắt đầu ho kịch liệt.

Hần có thể không cần hù dọa nàng như vậy hay không.

Túc Ly Mị vô cùng quan tâm rót cho nàng một chén nước, Quý Phi Nhi bị sặc vội vàng ôm chén nước uống ừng ực, rốt cuộc cảm giác tốt hơn nhiều.

"Phi Nhi, bây giờ chuẩn bị xong chưa?"

Quý Phi Nhi đoán thế nào cũng chạy không thoát, khẽ cắn răng: "Đã xong."

"Rất tốt, vậy thì đi thôi!"

Hần mỉm cười một tiếng, quay người đi trước một bước, thiếu chút nữa Quý Phi Nhi bị lạc trong tươi cười của hần, lắc đầu, thật vất vả tìm về một tia lý trí, lúc nàng đứng dậy cảm giác chân đã mềm nhũn.

Căn phòng to lớn được bình phong ngăn trở thành hai nửa, một bên khí nóng quanh ôn tuyền lượn lờ, một bên là nội thất để nghỉ ngơi, phía trên nệm gấm phủ lên một màu đỏ sậm, rải cánh hoa, bố trí như đêm đông phòng hoa chúc.

Quý Phi Nhi liếc mắt nhìn đã biết, thì ra hần đã sớm chuẩn bị, tối nay, nàng trốn không thoát.

Túc Ly Mị đứng trước tấm bình phong, hai cánh tay mở rộng: "Đến đây, giúp ta thay y phục."

Chuyện thay y phục vốn đều do thị nữ làm, nhưng dường như bây giờ đã biến thành nghĩa vụ của nàng rồi, cởi y phục cũng không khó khăn gì, nếu như chỉ đơn giản cởi y phục thì còn gì để nói, mấu chốt là phần sau.

Biết bản thân không cự tuyệt được, Quý Phi Nhi chỉ đành nhắm mắt lại.

Dáng người của hần cao lớn không thô, thon dài cân xứng, mà vóc người nàng nhỏ nhắn chỉ bằng ngực hần, thị giác khác biệt như vậy làm người ta thoát nhìn liền có một loại cảm giác khá ăn ý.

Quý Phi Nhi đi lên trước cởi bỏ áo trường bào sa mỏng trên người hần, xem ra khá nặng nề, nhưng cầm trong tay lại không như vậy, kế tiếp chính là thất lưng, kéo một cái, cả bộ y phục đều trở nên phân tán, bên trong là áo gấm mềm mại, chạm vào vô cùng thoải mái, tay nàng đã run đến nỗi có cảm giác đây không phải tay mình nữa rồi. Liên tiếp cởi bỏ hai kiện y phục, tiếp đó, chỉ còn lại áo trắng bên trong, vừa mỏng vừa xuyên thấu hầu như không giấu được bao nhiêu cảnh xuân, không biết do mắt nàng quá tốt hay thế nào, gần như có thể thấy được hai điểm nhỏ trước ngực hần.

Khụ phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.

"Sao không tiếp tục nữa?" Mối mỏng đỏ thắm hơi nhếch lên tạo thành độ cong khiêu gợi, lúc này ngay cả âm thanh hần cũng khàn khàn và mỉa mai.

Quý Phi Nhi gian nan nuốt nước miếng một cái: "Như vậy rồi, còn cần ta phải làm tiếp sao?"

"Dĩ nhiên, Phi Nhi chẳng lẽ không biết cái gọi là đến nơi đến chốn sao?"

Làm ơn đi, thành ngữ không phải dùng trong tình huống như thế này đâu?

Hết cách rồi, thực sự chỉ đành tiếp tục, Quý Phi Nhi ngoan tâm, đưa tay lột cái áo trong cuối cùng của hần ra, nhìn lồng ngực kiên cố nam tính, nàng chỉ cảm giác đầu óc nóng lên, khí huyết dâng trào, tựa như có chất lỏng gì đó từ mũi nàng chảy ra, nàng đưa tay sờ một cái, một mảnh đỏ tươi.

Máu, thế nhưng chảy máu mũi! Trời ạ! Hiện tại nàng có nên lập tức ngắt đi không, trốn tránh thời khắc mất mặt này.

Nhưng âm thanh dụ hoặc của Túc Ly Mị vẫn cố tình vang lên bên tai: "Đã nhìn bao nhiêu lần rồi, sao Phi Nhi vẫn không có tiền đồ như vậy."

Làm ơn đi, trước kia hoặc tự hần cởi, hoặc sử dụng pháp thuật trực tiếp làm biến mất, hôm nay là lần đầu tiên nàng phải cởi từng lớp y phục cho hần, trực tiếp thấy hần lồ lộ thể, giống như bóc quả vậy, cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Túc Ly Mị nhẹ nhàng ôm eo nàng, nhắc nhở bên tai nàng: "Còn một cái cuối cùng."

"..." Để nàng trực tiếp hôn mê đi!

Nàng cảm thấy máu mũi chảy nhanh hơn.

Nàng muốn giả vờ ngất, nhưng bên tai vang lên âm thanh khăn khăn mị hoặc nhắc nhở: "Phi Nhi, nếu hôm nay nhiệm vụ không hoàn thành, nàng nghĩ xem hậu quả sẽ thế nào, có muốn, liên tiếp ba ngày đều ở trên giường không?"

Cả người Quý Phi Nhi rét run một hồi, tái mặt mở to mắt: "Vậy hãy nhanh đến tắm đi, nếu không nước sẽ nguội."

Nàng một tay đẩy hần ra, xoay người chạy đến sau tấm bình phong, thật là một bé ngốc, đây chính là nước ôn tuyền, sao sẽ nguội được chứ?

Túc Ly Mị tiến vào trong nước, nhìn tiểu nữ nhân cầm một chiếc khăn vải bên cạnh hồ, về mặt khăn trưng tay chân luống cuống, hần xấu xa cười một tiếng.

"Không phải nói giúp ta tắm sao? Ở đó lo lắng gì vậy?"

Phân phó một câu, di chuyển một chút, rốt cuộc Quý Phi Nhi có phản ứng, dùng khăn chấm nước, sau đó nhẹ nhàng lau vai hần, bởi vì quá xấu hổ, cho nên không dám dùng sức, hết như gãi ngứa, càng khiến lòng hần ngứa ngáy khó nhịn, giữ chặt tay nàng.

"Phi Nhi, nàng có chắc là giúp ta tắm, chứ không phải đang dụ dỗ ta?"

Quý Phi Nhi hoảng sợ đến run người, khăn vải trong tay cũng rớt vào trong hồ.

Khỏe môi Túc Ly Mị nâng lên vui vẻ: "Nếu không có khăn vải, vậy nàng dùng tay đi!" Hần rất chờ mong cảm giác bàn tay nhỏ bé trơn mềm của nàng di chuyển trên thân thể hần.

Dùng tay, vì không có gì, nàng chỉ đành lấy tay vẩy nước lên vai hần, ngực hần, tay nhỏ bé mềm mại rất nhanh xẹt qua hầu kết của hần, xương quai xanh hần, trước ngực hần, hồ hấp của hần dần trở nên nặng nề.

"Phi Nhi, nàng không chuyên tâm, phải chịu phạt nha."

"Cái gì, ta đã rất cố gắng rồi được chưa?" Nói xong liền cảm thấy ủy khuất, nàng đã giúp hần nửa ngày, vậy mà hần vẫn nói nàng không chuyên tâm, thật quá đáng.

"Nàng ở trên bờ, làm sao có thể giúp ta tắm được, phải biết, một lát nàng phải giúp ta lau lần toàn thân, nhớ kỹ, là toàn thân, ít đi bất kỳ chỗ nào, nàng đều sẽ bị phạt."

Ô quá bá đạo rồi, hần quả thực là một bạo quân!

Không đợi nàng tiếp tục ai oán, hần lôi kéo tay nàng, lập tức cả người nàng chìm vào trong bồn tắm.

"Khụ khụ khụ" mặc dù rất nhanh được hần kéo lên, nhưng nàng vẫn bị sặc nước, ho kịch liệt: "Chàng, chàng làm gì vậy? Mưu sát kia khụ khụ khụ"

Nàng ho khan nửa ngày, thật vất vả mới dễ chịu một chút, bất chấp thẹn thùng, tức giận đờ đờ trừng mắt nhìn hần, nàng giúp hần cời y phục lại bận rộn giúp hần tắm, hần lại cố ý kéo nàng xuống nước, thật sự tức chết nàng.

"Nói, có phải chàng muốn sau khi ta chết đuối sẽ rước vợ bé về không, cùng nữ nhân Nguyệt Lưu Sương kia ở chung một chỗ?"

"A Nguyệt Lưu Sương, bây giờ nàng ta đang có một đêm tuyệt đẹp với thị vệ của Bôn vương đấy."

"Cái gì? Nàng ta là người cao ngạo, làm sao có thể nguyện ý cùng thị vệ của chàng"

"Đó là vì, nàng ta nghĩ người thị vệ kia là Bôn vương!"

Quý Phi Nhi chớp chớp mắt, đang suy nghĩ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, không trách được hần có thể thoát thân từ trong tay Nguyệt Lưu Sương nhanh như vậy, thì ra hần dùng thủ đoạn này, nếu có ngày Nguyệt Lưu Sương biết rõ chân tướng, không phải sẽ giận điên lên à.

Túc Ly Mị đề nàng lên cạnh bờ hồ, ngón tay lướt qua đôi môi đỏ mọng của nàng: "Bây giờ không phải lúc thảo luận về những người râu ria kia."

Nàng không biết đáng về nàng thoát khỏi mặt nước lúc này rất đẹp sao? Nhất là y phục trên người đã hoàn toàn ướt đầm, y phục thật mỏng không giấu được đường cong dịu dàng của thân thể nàng, đã vậy nàng còn dùng ánh mắt vô tội bối rối nhìn hần chăm chăm, đây không phải dụ người phạm tội sao?

Quý Phi Nhi hoảng hồn: "Cái đó ta còn chưa giúp chàng tắm xong."

"Ha ha, đã để Phi Nhi hầu hạ nửa ngày, Bôn vương không nhẫn tâm, hiện tại, đến lúc ta hầu hạ Phi Nhi rồi."

Nàng đề bàn tay không an phận của hần lại, lấp ba lấp bắp hỏi: "Không phải chàng nói, làm việc phải đến nơi đến chốn mà?"

"Không sai, để Phi Nhi nàng mở màn, như vậy thì phải để Bồn vương kết thúc chứ?"

Không đợi Quý Phi Nhi kháng nghị, hần lập tức cúi đầu hôn lên môi nàng, lần này không đơn giản như lần trước, mang theo hơi thở tình dục mãnh liệt, khiến nàng hầu như không thể hít thở.

Không biết qua bao lâu, cảm giác hít thở không thông truyền đến, rốt cuộc hần lưu luyến buông môi nàng ra, di chuyển xuống cổ mảnh khảnh của nàng.

"Không không được" Quý Phi Nhi thở mạnh, mắt tự nhiên, lại đột nhiên phát hiện thân thể chợt lạnh, trên người không mảnh vải, y phục trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Lúc này, một tay hần cầm trước ngực mềm mại của nàng, nàng không nhìn được rên lên một tiếng: "Không được"

Thân thể dần nóng lên, không phải nóng bình thường, giống như có một nguồn nhiệt từ sâu trong cơ thể nàng, muốn thiêu nàng thành tro bụi.

"Phi Nhi, nàng cũng rất muốn ta đúng không?" Nhìn thân thể nàng không tự chủ áp sát, đáp lại hần, Túc Ly Mị vô cùng mừng rỡ, điều này nói rõ nàng đã hoàn toàn tiếp nhận hần.

Nhìn khuôn ngực đầy đặn tuyệt mỹ của nữ tử trước mặt, cổ họng hần căng thẳng, vùi đầu vào trước ngực nàng, tựa như một hải tử mút gặm cắn, khiến nàng khẽ đau nhói đồng thời, cũng có một loại cảm giác kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Tới Muộn

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Cả người Quý Phi Nhi mềm nhũn, nếu không phải do được hần đỡ, chỉ sợ nàng đã ngã thẳng vào trong nước.

Biết đây là lần đầu tiên của nàng, dù là thân thể hay là trong lòng đều phải được trấn an, nếu không, hần sợ sẽ để lại bóng ma trong lòng nàng.

Chỉ chốc lát sau, trên làn da trắng nõn của nàng đã rải đầy dấu vết hần lưu lại. Nhìn những dấu đỏ kia, trong lòng hần có cảm giác thỏa mãn, nàng là nữ nhân của hần, toàn tâm đều thuộc về hần, ai cũng không được phép cướp đi.

Không phải chứ? Quý Phi Nhi hoảng sợ trợn to hai mắt, vừa nãy nàng đã mệt mỏi gần chết, bây giờ cả người bủn rủn, tiếp tục nữa được sao? Nhưng nàng lại không có đường phản kháng, cờ bay phất phới, bóng đêm bắt đầu.

Sáng sớm, trong phòng sáng dần lên, ánh nắng mờ mờ xuyên qua rèm che màu đỏ tạo nên một thứ ánh sáng dịu dàng.

Túc Ly Mị tỉnh lại từ rất sớm, trên mặt chẳng những không có một mối vì "vất vả quá độ" mà còn vô cùng sáng láng, rõ ràng chính là dấu hiệu thỏa mãn sau khi ăn no.

Nhìn tiểu nữ nhân ngủ thật say trong lòng hần, hần cong môi, tâm tình vui sướng không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Ngần năm trước, hần và Từ Huyền yêu nhau như vậy, cuối cùng vẫn không đột phá tầng cảm kị này, bây giờ rốt cuộc hần cũng hoàn toàn có được tiểu nữ nhân trong ngực, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Đợi nàng thoáng tỉnh táo được đôi chút, cặp mắt màu đỏ rực thâm tình đập vào mắt nàng, đột nhiên nàng nhớ lại bá đạo cuồng dã của hần đêm qua, lập tức bị sợ đến con buồn ngủ bay sạch. "A a a, người...."

Vừa thốt lên, nàng phát hiện giọng nói của mình khàn khàn, ông trời ơi, rốt cuộc tối hôm qua nàng thâm cõ nào hà...

"Phi Nhi.." Hần vui thích cong môi. "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

Nghỉ ngơi cái em gái người, nàng cũng muốn ngủ, nhưng hần dùng ánh mắt như lang như hổ nhìn nàng, nàng ngủ được mới là lạ.

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, nàng vừa ngại ngùng lại vừa lo sợ, bởi vì tối hôm qua hần thật sự rất đáng sợ, giống như một ác ma ăn thịt người, mặc cho nàng cầu xin tha thứ, khóc thút thít tới cỡ nào hần đều không chịu bỏ qua, mang nàng không ngừng lên tới cao trào.

Nàng đã không biết mình ngất đi bao nhiêu lần, cuối cùng lại vì vui sướng gặm nhấm vào tới xương tủy mà tỉnh lại, giống như mãi mãi không kết thúc, rốt cuộc nàng hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Quý Phi Nhi nhìn Túc Ly Mị, ánh mắt buồn bã mà bị phần.

Nếu như cho nàng chọn lại lần nữa, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn thực hiện được.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng miết gương mặt nàng. "Phi Nhi, nếu còn nhìn như vậy, ta sẽ không khống chế được nha."

Biết rõ bây giờ tình trạng thân thể nàng không thể lại tiếp nhận hắn, hắn vẫn không nhận được muốn trêu chọc nàng.

Quý Phi Nhi quả thật càng rụt rè hơn, con ngươi sưng đỏ mờ mịt hơi nước, nhìn qua rất đáng thương.

Nàng xấu hổ đưa tay dùng sức dấm lồng ngực hắn một cái, còn rần ráo sắc này, tiện nghi gì cũng bị hắn chiếm hết.

"Ha ha ha, rõ ràng tối hôm qua chúng ta ở chung ăn ý như thế, hơn nữa ta cũng khiến nàng thư thái như vậy, sao lúc tỉnh lại lại không thừa nhận vậy? Không những không nói cảm ơn, còn muốn đánh ta nữa?" Hắn giữ chặt tay nhỏ bé của nàng, đặt vào bên môi khẽ hôn.

Nếu là lúc trước, một cái ánh mắt, một động tác ôn nhu của hắn cũng sẽ khiến nàng cực kỳ cảm động, nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, nàng hoàn toàn nhìn thấu bộ mặt thật của con rần ráo sắc này, trong lòng âm âm như có ngựa phi, nhìn thấu cũng đâu có ích lợi gì, quá muộn rồi!

Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài nàng đã bị ăn sạch sành sanh.

"Bại hoại, đại sắc lang." Cho dù cổ họng ảm ảm, nàng vẫn không nhận được muốn tố cáo hắn.

"Phi Nhi, sao lại nói thế, tình yêu nam nữ vốn là chuyện bình thường, huống chi ta và nàng còn là phu thê, đã thiếu đêm động phòng của Bốn vương lâu như vậy, giờ Bốn vương hưởng thụ phúc của mình thì có lỗi gì, huống chi tối hôm qua.... .." Hắn mập mờ thổi một hơi bên tai nàng. "Chính là Phi Nhi một mực cầu xin ta nha."

Quý Phi Nhi càng thêm xấu hổ, hắn còn dám nói, tối hôm qua hắn thật quá hèn hạ, khiến nàng sắp cao trào rồi lại đột nhiên dừng lại không động, bắt ép nàng nói ra lời cầu xin. Rõ ràng thân thể bần rần không có chút hơi sức nào, nhưng nàng lại còn không thể kháng cự được cảm giác vui sướng đó, cuối cùng chỉ có thể ôm cổ hắn kêu khóc cầu xin, bây giờ nhớ lại, nàng thật hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nữ nhân không ngừng muốn thỏa mãn tối hôm qua thật sự là nàng sao?

Hồng bét, hình như nàng biến đen rồi.

"Rõ ràng là người cổ ý." Đáng ghét, hắn còn dám giả bộ như người bị hại.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, không hề bỏ qua ý cười xấu xa trong đó, nhất thời trong tim có một loại dự cảm xấu, một giây kế tiếp, trên người nàng chợt lạnh, cái chân đã bị hắn kéo xuống. Da thịt tuyết trắng mềm mại bại lộ trong không khí, bên trên chẳng chút dấu vết màu đỏ khiến nàng mặt hồng tim đập, nhìn những dấu vết kia, dường như trong đầu nàng còn có thể cảm nhận được nhiệt độ môi lưỡi của hắn.

"Người.... người làm gì đây?" Nàng xấu hổ muốn giành chân, nhưng hắn lại không để cho nàng như ý.

"Phi Nhi, sao nàng có thể ăn xong thì phì mông bỏ chạy vậy? Tối hôm qua rõ ràng nàng cũng rất thoải mái, nàng chỉ cần nằm, người vận động là ta mà." Hắn uất ức phô bày tầm lưng của mình, trên lưng là rất nhiều vết cào bắt mắt, đó là dấu vết mà Quý Phi Nhi không chịu nổi kích thích để lại.

Quý Phi Nhi tròn to hai mắt, xấu hổ muốn chết, tối hôm qua còn điên cuồng hơn trong tưởng tượng của nàng.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn. "Ta chỉ hận không thể cho người thêm mấy vết nữa, Túc Ly Mị, về sau đừng hòng ta tin người, đừng mơ tưởng có thể leo lên giường ta lần nữa."

Mỗi lần hắn đều nói là một lần cuối cùng, nhưng rốt cuộc có bao nhiêu lần cuối cùng cũng không đếm hết được, nàng thật là muốn giết hắn rồi.

Túc Ly Mị lộ ra ánh mắt vô tội, cố làm như không biết. "Chẳng lẽ Phi Nhi muốn thử ở những chỗ khác sao? Trên bàn? Trên thảm? Còn nơi nào nữa? Vì phu rất vui lòng theo cùng."

Nàng thề, chỉ cần trên người nàng còn có một chút hơi sức nhất định sẽ đập hắn xuống giường, thật là tức chết nàng rồi.

Nhưng không ngờ, Túc Ly Mị thờ dài một tiếng, khiến tóc gáy của nàng dựng đứng hết lên.

"Vốn là muốn khiến nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được, nhưng không ngờ thân thể nàng yếu như thế, có chút đã hôn mê, làm hại Bốn vương không thể tận hưởng. Thân thể này, chắc sẽ phải bồi bổ cho tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Không Có Tiền Đồ Hôn Mê Bất Tỉnh

Editor: Gà

Cái gì! Ba ngày ba đêm!

Một đêm nàng đã không chịu nổi rồi, xương cốt toàn thân như rã rời cả ra, hân còn dám nói ba ngày, trực tiếp để nàng chết đi.

Nhìn ánh mắt Quý Phi Nhi kinh sợ, hân cười ha ha, tiểu nữ nhân của hân, đáng yêu như vậy, nhưng hân cũng không nói đùa đâu.

Trong lòng Quý Phi Nhi chỉ có một loại ý tưởng, đó là nàng muốn ly hôn!

Không, không đúng, ở cái thế giới này người ta gọi ly hôn là gì nhỉ? Hưu phu! Nàng muốn hưu phu!

Nam nhân hiển nhiên rất hiểu cái gọi là có chừng mực, nếu để tiểu nữ nhân thẹn quá, về sau thật sự sẽ sinh ra bóng ma đối với chuyện này, nếu vậy chẳng phải hân sẽ mất hết phúc lợi sao? Cho nên, rất nhanh hân thu lại vẻ mặt trêu chọc, nhu tình nhìn nàng.

"Phi Nhi, hiện tại cảm giác như thế nào, thân thể còn đau không?"

Nữ nhân chịu không nổi nhất chính là gì? Chính là nam nhân dịu dàng và an ủi, dù một tay đánh một tay xoa, cũng rất mau sẽ quên hết, Quý Phi Nhi tự nhận chỉ là một nữ nhân bình thường, chạy không thoát sự dịu dàng của tướng công, rất nhanh đã ném 'hành vi tội tặc' của hân ra sau đầu, đắm chìm trong sắc dụ của hân.

"Không sao."

"Thân thể nàng quá yếu, về sau ta sẽ dịu dàng một chút."

Mặc dù nghe lời này hình như không thể nào tin, nhưng Quý Phi Nhi vẫn cảm thấy ấm áp, bây giờ nam nhân này đang ngoan ngoãn nhận sai với nàng sao? Nàng đã sớm quên lời thề trong lòng mình, nói về sau tuyệt đối sẽ không để hân leo lên giường nàng, sẽ không để hân thực hiện được ý đồ.

Hân nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn trên gương mặt mềm mại của nàng: "Có phải một lần không, vậy thì nghỉ ngơi thật tốt đi, ngủ một giấc thật ngon, sẽ không ai đến quấy rầy nàng, ta ở đây với nàng."

Mặc dù Quý Phi Nhi cảm giác rất mệt mỏi rất muốn ngủ, nhưng nàng không quên hỏi một vấn đề, từ tối hôm qua nàng đã bắt đầu nghi ngờ.

"Tối hôm qua, ta cảm thấy rất đau?" Không phải nói Nguyệt Phi Yên là một nữ nhân thủy tính dương hoa, nàng không dám tưởng tượng trước khi nàng xuyên đến đây, thân thể này đã trải qua chuyện gì.

Hân cười ha ha: "Cái này tự nhiên bởi vì nàng là xử nữ."

"Mặc dù vậy, nhưng Nguyệt Phi Yên nàng ấy" Quý Phi Nhi cảm thấy rất khó tin, nàng vẫn muốn cho Túc Ly Mị một thân thể sạch sẽ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà trước đây nàng không muốn tiếp nhận hân. Nếu như thân thể này thật đã qua nam nhân khác, bản thân nàng cũng sẽ ghét bỏ chính mình, vì trong xương nàng thật sự là một người vô cùng truyền thống.

"Chẳng lẽ nàng đã quên Nguyệt Lưu Sương đã nói gì rồi ư? Những thứ gièm pha kia về Nguyệt Phi Yên đều do Nguyệt Lưu Sương truyền ra ngoài, cho dù có người thấy nàng ta và nam nhân cùng nhau tầm hoan tìm vui, cũng vì để diễn trò thôi."

Được rồi, nàng vẫn chưa nghĩ qua vấn đề này, hiện tại không có bản khoản đó, nàng đã nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Đêm qua, nàng đã dâng hiến tất cả những gì tốt đẹp nhất của mình, đều vì hân nở rộ, cuộc đời này, không còn gì tiếc nuối.

Mí mắt nàng càng ngày càng nặng nề, cuối cùng vẫn không ngăn được quét sạch hết bối rối, rốt cuộc đã hoàn toàn ngủ như chết.

Túc Ly Mị nhìn khắp người nàng hỗn loạn và hốc mắt sưng đỏ, trong lòng tràn đầy áy náy và tự trách, đêm qua, hân quá kích động không khống chế được bản thân, về sau nhất định sẽ không như vậy nữa.

Mặc dù bây giờ trong lòng nghĩ vậy, nhưng lần sau khó bảo đảm lúc hân đối mặt với thân thể dụ hoặc của nàng, còn có thể khắc chế được bản thân.

Hân ở bên cạnh nàng, nhìn nàng ngủ rất sâu, hô hấp thật dài, cả người hơi trầm tĩnh lại, hân thoáng yên tâm, may mắn tối hôm qua đã giúp nàng lau sạch thân thể, nếu không còn phải kêu nàng tỉnh lại đi rửa sạch, thân thể dính dính ngủ sẽ không thoải mái.

Hân nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, đánh giá canh giờ, sau đó quyết định mặc y phục đứng dậy, hôm nay, hân còn phải tiếp tục trình diễn kịch hay nữa, chỉ tiếc, một tiểu nữ nhân vô phúc không thấy được, nhưng không sao, chờ hân trở về sẽ chia sẻ với nàng.

Sau khi Nguyệt Lưu Sương tỉnh dậy, trên giường chỉ còn lại một mình ả.

Tối hôm qua sau khi ám vệ hoàn thành nhiệm vụ cũng đã lạng lẽ rời đi, dĩ nhiên không thể nào tiếp tục trì hoãn.

Khăn lụa màu trắng còn che trên ánh mắt, Nguyệt Lưu Sương mở mắt, nhìn khắp giường hỗn loạn và dấu vết ái muội trên người, khuôn mặt hiện lên ý cười.

Cho đến bây giờ Nguyệt Lưu Sương à thích cái gì đều có thể chiếm được, bao gồm cả nam nhân, cho dù Túc Ly Mị có yêu Nguyệt Phi Yên thế nào, bây giờ không phải đã quỳ dưới váy thạch lựu của à rồi hay sao.

Nhưng, Túc Ly Mị đã đi đâu rồi? Tại sao không đợi à tỉnh lại?

Mặc dù có chút bất mãn, nhưng à vẫn an ủi bản thân, hẳn là Đế Quân, một ngày kiếm tỷ bạc, đây là chuyện rất bình thường.

À lớn tiếng trực tiếp gọi thị nữ đến giúp thay y phục, hung hãn kiêu ngạo tựa như à đã là Đế hậu, khiến thị nữ căm ghét à không thôi.

Nhưng Đế Quân đã phân phó, yêu cầu các nàng phải thỏa mãn à, cho nên vẫn im hơi lặng tiếng.

"Đế Quân đâu?" À muốn biết bây giờ Túc Ly Mị đang ở đâu.

"Bẩm công chúa, Đế Quân có việc gấp đi trước a!" Thị nữ mới vừa dứt lời, trên mặt liền có một dấu năm ngón tay đỏ tươi, nàng ta không hiểu rốt cuộc mình nói sai cái gì hay đã làm sai chuyện gì, tại sao à muốn đánh nàng ta.

Nguyệt Lưu Sương ngoan độc nhìn nàng ta chằm chằm: "Ai cho ngươi gọi ta là công chúa, thân phận của ta, là Đế hậu tương lai của Yêu ma giới, ngươi thật không biết sống chết."

Đúng lúc này Túc Ly Mị chạy đến cửa, vừa lúc nghe thế, trong lòng cười lạnh, sau đó như không có chuyện gì xảy ra đi vào.

Trong lòng thị nữ đang uất ức, không biết giải thích thế nào, liền nghe được một âm thanh lười biếng truyền đến từ cửa: "Là ai chọc Sương nhi của Bồn vương tức giận?"

Nguyệt Lưu Sương hoảng hồn, nhưng rất nhanh à kịp phản ứng giả trang thành nét mặt điềm đạm đáng yêu: "Mị, những nha đầu này khinh người quá đáng, mới vừa rồi thiếp gấp gấp muốn biết Đế Quân ngài đi đâu rồi, vậy mà họ còn cười nhạo thiếp."

"Lục U, có đúng vậy không?" Túc Ly Mị liếc mắt nhìn thị nữ, sau đó hỏi.

Lục U vội vàng quỳ trên mặt đất, vành mắt đỏ hồng: "Đế Quân tha mạng, nô tỳ mạo phạm công chúa, đều là lỗi của nô tỳ, kính xin Đế Quân tha tội."

Rõ ràng vì Nguyệt Lưu Sương càn quấy, nhưng nàng ta đều không vì mình giải thích một câu.

Ánh mắt Túc Ly Mị trở nên sắc bén: "Còn không mau cút ra ngoài?"

"Dạ dạ." Lục U vội vàng đứng dậy, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Túc Ly Mị không bỏ qua trên má phải của nàng ta rõ ràng in năm dấu ngón tay đỏ, trong đôi mắt xinh đẹp xẹt qua một cảm xúc lạnh lẽo.

Nguyệt Lưu Sương còn tưởng rằng à nói như vậy, Túc Ly Mị nhất định sẽ hung hăng trừng phạt nha đầu kia, nói không chừng còn sẽ trực tiếp xử tử nàng ta, nhưng không ngờ lại bỏ qua đơn giản như vậy.

Thôi, bây giờ không phải lúc thảo luận cái này, dù sao hẳn vừa nghe chuyện này, cũng đã biểu hiện đáng về rất tức giận đuổi nha đầu kia ra ngoài rồi.

Nguyệt Lưu Sương giả vờ uất ức: "Đế Quân, có phải nàng ta không thích Sương nhi không, cảm thấy thân phận Sương nhi hèn mọn, không xứng ở bên người Đế Quân."

"Ngươi là công chúa Hồ Tộc tôn quý nhất, ai dám nói thân phận ngươi thấp kém? Bồn vương và Phi Nhi sẽ không bỏ qua cho bọn họ."

Nguyệt Lưu Sương nói câu nói này ý tứ là, à muốn hấn cho à danh phận, rõ ràng tối hôm qua hai người bọn họ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, bây giờ à là nữ nhân của hấn, đương nhiên muốn hấn phụ trách mà?

Nhưng nếu à nói chỉ cần có thể ở bên cạnh hấn, cái gì cũng không muốn, đương nhiên Túc Ly Mị cũng làm được, không lưu dấu vết bỏ qua.

"Nhưng cho dù các nàng không nói, trong lòng cũng sẽ nghĩ như vậy."

À biểu hiện càng ngày càng rõ ràng rồi, trong lòng vô cùng vội vàng, à muốn làm Đế hậu.

Túc Ly Mị nhẹ nhàng cười cười: "Sương nhi đang lo lắng gì? Ngươi và Phi Nhi là thân tỷ muội, hiện nay Bồn vương sủng ái ngươi như thế, nếu ai dám gièm pha sau lưng ngươi, chẳng phải chính là gây khó dễ cho chúng ta sao? Bồn vương tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu uất ức."

Hắn cố ý nghe không hiểu lời à..., cũng biết trong lòng à dù vội vàng thế nào nhưng không dám quang minh chính đại nói ra, đùa bốn loại người này trong lòng bàn tay cảm giác thật không tệ.

Nguyệt Lưu Sương vội vàng muốn nói gì đó, cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt lời nói vào bụng, khăn lụa trong tay xiết chặt hơn.

"Chỉ cần Đế Quân thật lòng với Sương nhi, Sương nhi đã rất thỏa mãn rồi. Đúng rồi, mấy ngày nay, tại sao không nhìn thấy muội muội vậy?" Rốt cuộc à nhớ đến mình còn một người muội muội, cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, mấy ngày nay ngày ngày à quần Túc Ly Mị, chắc hẳn Nguyệt Phi Yên bị à uy hiếp đe dọa nên không dám nói thêm gì.

"Thân thể nàng có chút không thoải mái, ở trong phòng nghỉ ngơi." Nhớ đến Quý Phi Nhi, khỏe miệng của hắn chậm rãi nâng lên, nàng đâu phải ngã bệnh, rõ ràng là 'mệt nhọc quá độ', không thể rời giường mới đúng.

"Cái gì? Muội muội ngã bệnh, thiếp không biết, vậy thiếp nên đi thăm muội ấy một chút." À chỉ khách sáo thôi, vì để Túc Ly Mị nhìn ra tỷ muội các nàng tình thâm.

"Không cần để ý đến nàng, cũng không phải bệnh nặng gì, huống chi, hiện tại có Bốn vương với người, chẳng lẽ không được sao?" Hắn sẽ không để nữ nhân Nguyệt Lưu Sương ngu xuẩn này quấy nhiễu giấc ngủ của nàng đâu.

"Vậy cũng tốt." Nguyệt Lưu Sương then thùng cúi đầu, trong lòng rất đắc ý nghĩ, hiện tại Đế Quân sủng ái à đã vượt qua cả Nguyệt Phi Yên đi, chỉ cần à cố gắng một chút, vị trí Đế hậu sẽ không còn xa.

Trong lòng Túc Ly Mị cười lạnh, thật là một nữ nhân dối trá chán ghét, nếu như không phải vì Quý Phi Nhi, một khắc hắn cũng không muốn nán lại chỗ này, hận không thể một chương đánh à ra khỏi Đế Cung, dựa vào tính tình của Túc Ly Mị hắn, cho đến bây giờ vẫn chưa có chuyện ăn nhậu như vậy.

"Đế Quân, hôm nay chàng có bận gì không, có thể ra ngoài với Sương nhi một chút không, nghe nói hoa ở Ngự Hoa Viên nở rất đẹp."

"Được."

Thật ra ý của Nguyệt Lưu Sương là, có ý muốn cho tất cả mọi người thấy Đế Quân sủng ái à, à muốn ra ngoài khoe khoang, tốt nhất, nên truyền đến tai Nguyệt Phi Yên

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nguyệt Lưu Sương Cực Kỳ Kiêu Ngạo

Edit: Thảo My

Mẫu Đơn cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết nữa, mặc dù nàng có thể tùy ý ra vào Tiên giới, nhưng mà nếu thời gian ra ngoài quá dài, sẽ khiến người khác hoài nghi.

Hơn nữa ở Yêu ma giới ngốc thời gian dài, trên người nàng cũng sẽ dính hơi thở Ma giới, sẽ càng làm người ta nghi ngờ, nàng đã tới đây thời gian dài như vậy, mục đích không đạt tới, sự tình cũng không có bất kỳ tiến triển, cứ như vậy đi về, nàng thật sự không cam tâm, nhất định phải nghĩ biện pháp làm chút gì.

Trước bởi vì nàng quá kinh ngạc chuyện của Quý Phi Nhi, hiện tại nàng thật vất vả mới nhận rõ sự thật này, nửa đường nhảy ra một Nguyệt Lưu Sương, và lại cả ngày quần lấy Túc Ly Mị, nàng cũng không có cách nào tiếp cận hắn.

Mẫu Đơn đang suy nghĩ có nên mượn cơ đi tìm Túc Ly Mị hay không, thời điểm đi ngang qua vườn hoa, lại đúng lúc nhìn thấy hai người trước mắt, nàng nháy mắt đã bị một màn trước mắt kích thích.

Người Hồ Tộc trời sinh yêu mỹ tận xương, vô luận là dung mạo hay là khí chất đều tản ra một cỗ cảm giác quyến rũ như vậy, cho nên nàng rất nhanh đoán được nữ nhân trước mắt là Nguyệt Lưu Sương.

Bây giờ nàng đang thân thiết kéo tay Túc Ly Mị, hai người rõ ràng đang đi dạo vườn hoa, nhìn bộ dạng thân mật thăm thiết, hình như là tình cảm rất tốt.

Mẫu Đơn lập tức không thể nhẫn nại, lạnh giọng hỏi: "Các người đang làm gì?"

Túc Ly Mị thấy nàng xuất hiện, vẻ mặt cũng không có biến hóa gì, chỉ là đôi mắt hơi hơi híp lại, cũng không có tí tí ý tứ muốn che giấu, mặc cho Nguyệt Lưu Sương dính vào trên người hắn.

Ngược lại Nguyệt Lưu Sương, vừa nhìn thấy có người chất vấn như vậy, lập tức vênh váo tự đắc nói: "Nha hoàn từ đâu tới, lại dám ở trước mặt Đế Quân và bản công chúa hồ to gọi nhỏ như vậy?"

"A ta không phải là nha hoàn." Mẫu Đơn lạnh lùng nhìn nàng, sau đó chuyển ánh mắt sang Túc Ly Mị: "Đây chính là niềm vui mới của chàng? Chàng làm như vậy, không phụ lòng Từ Huyền và Phi Nhi sao?"

Túc Ly Mị nhàn nhạt quay đầu đi chỗ khác: "Cái này không liên quan tới người."

"Chuyện không liên quan đến ta? Từ Huyền là tỷ muội tốt của ta, Phi Nhi cũng là bằng hữu tốt của ta, hiện tại chàng lại cô phụ các nàng như vậy, cùng con hồ ly tinh này ở chung một chỗ, chàng xứng đáng với lương tâm mình sao?"

Mặc dù lời của nàng nói rất nặng nề, nhưng mà khoảng ánh mắt hai người giao nhau, tin tức đã truyền đến đại khái rồi, hơn nữa Quý Phi Nhi cũng đã nói chuyện Nguyệt Lưu Sương cho nàng, cho nên Túc Ly Mị biết Mẫu Đơn cố ý muốn dạy dỗ Nguyệt Lưu Sương, không có tính toán ngăn cản, bất quá vẫn phải làm dáng một chút.

Quả nhiên, Nguyệt Lưu Sương lập tức tức giận giậm chân: "Đáng chết, cái kẻ tiện nhân này, lại dám nói ta là hồ ly tinh."

"Chẳng lẽ, người không phải là hồ ly tinh sao?"

"Người" Nguyệt Lưu Sương tức giận phát run, lại kéo tay áo Túc Ly Mị: "Đế Quân, chàng xem nha hoàn không biết chết sống này, lại dám nhục nhã ta như vậy."

Nhìn Mẫu Đơn nhợt nhạt phù phong (liều yếu đu đưa theo gió), bộ dáng xinh đẹp động lòng người, trong lòng nàng hết sức ghen tỵ, chỉ cần nữ nhân bộ dạng xinh đẹp, nàng đều không có hảo cảm, cảm thấy uy hiếp với mình, nàng không phải tới cướp đoạt Đế Quân với mình chứ?

Túc Ly Mị nhìn tay nàng đặt ở trên người mình, trong lòng suy nghĩ bộ y phục này lại nên vứt bỏ.

"Sương nhi, nàng ấy là bằng hữu của Phi Nhi, về sau nàng đều phải chung đụng thật tốt, không được vô lễ."

Quả nhiên lại là có quan hệ với Quý Phi Nhi, khó trách nàng vừa đến liền đến ngay trước mặt chất vấn chỉ trích.

"Đế Quân, cho dù là như vậy, mới vừa rõ ràng là nàng nói năng lỗ mãng với ta trước, nàng đang nhục nhã ta." Nguyệt Lưu Sương không thức thời vẫn quán lấy Túc Ly Mị, hi vọng hắn có thể đứng ở bên mình.

Mẫu Đơn lạnh lùng bật cười: "Mẫu Đơn không biết đã đắc tội chỗ nào, nếu là công chúa Hồ Tộc, nơi đây lại là Yêu ma giới, ta gọi người một tiếng hồ ly tinh chẳng lẽ sai sao?"

"Người" Nàng nói không ra nguyên do vì sao, nàng biết, hồ ly tinh còn có một tầng ý tứ khác, nếu nàng chủ động nói ra, đó chính là tự rước lấy nhục.

Khóe mắt Túc Ly Mị khó nhịn ý cười, hắn cũng đã nhìn nữ nhân này rất lâu rồi, hiện tại đúng lúc có người giúp hắn xả giận.

"Đế Quân, chàng xem nàng." Nguyệt Lưu Sương quả thật bị chọc giận.

Hắn rất nhanh thu lại biểu tình vui vẻ của mình: "Đã là chuyện giữa nữ nhân, Bôn vương cũng không nhúng tay nhiều, hơn nữa Mẫu Đơn vốn cũng không nói sai cái gì, để Bôn vương phán xét như thế nào?"

Nguyệt Lưu Sương hết sức phẫn hận, nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp gì.

Nhưng không nghĩ đột nhiên Mẫu Đơn ra tay, lại đánh cánh tay nàng đang quán lấy tay Túc Ly Mị xuống.

"A, người làm gì đấy?" Nguyệt Lưu Sương lập tức muốn đánh trả, nhưng mà pháp lực của nàng cũng không phải đối thủ của Mẫu Đơn.

"Mẫu Đơn là tốt cho công chúa, Đế hậu là thân muội muội của người, và lại cùng Đế Quân thật lòng yêu nhau, người thân là tỷ tỷ lại ban ngày ban mặt thân mật với muội phu mình như vậy, truyền đi đặt mặt mũi của Phi Yên ở chỗ nào?"

Nàng dám động thủ với mình như vậy, Nguyệt Lưu Sương tức giận nổi điên, nhưng mà nhìn Túc Ly Mị không có ý tứ muốn giúp mình, nàng càng thêm không cam lòng.

"A nếu ta cùng Phi Yên là thân tỷ muội, tỷ muội cùng hầu một phu chính là ông trời tác hợp cho, muội muội ta đều đã đồng ý, người nào loạn xen tay vào? Huống chi tối hôm qua, ta đã là nữ nhân của Đế Quân!" Nàng cũng không để ý liêm sỉ lấy loại chuyện như vậy ra ngoài khoe khoang.

Sau khi nghe được câu này, Mẫu Đơn ngẩn ra, không dám tin nhìn về phía phương hướng Túc Ly Mị, chẳng lẽ hắn thật sự đụng vào Nguyệt Lưu Sương? Nếu không Nguyệt Lưu Sương cũng sẽ không ở trước mặt hắn lấy chuyện này ra ngoài.

Túc Ly Mị không cho nàng bất kỳ nhắc nhở gì, làm cho lòng nàng từ từ trầm xuống: "Vô sỉ!"

Cũng không biết là đang nói Nguyệt Lưu Sương hay là Túc Ly Mị, sau khi nói xong câu đó, nàng liền quay người bỏ đi.

"Đế Quân, chàng xem nàng hung hăng càn quấy thành cái dạng này, chàng lại cũng không quản, uy nghiêm ở chỗ nào?" Mẫu Đơn vừa đi, Nguyệt Lưu Sương liền bắt đầu hô to gọi nhỏ.

Túc Ly Mị cũng không muốn nhưng vẫn một mặt biểu tình nhàn nhạt: "Nàng cũng là một mảnh hảo tâm bất bình cho Phi Nhi mà thôi, thôi, thôi, không phải muốn ngắm hoa sao, đi thôi."

Náo loạn như vậy, nào còn tâm tình ngắm hoa gì, nhưng mà nàng cũng sợ sẽ chọc Túc Ly Mị nổi giận, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi cùng hắn.

Thương Mặc Tuyết tự nhiên biết chuyện mấy ngày nay đã xảy ra trong Đê Cung, sợ Mẫu Đơn cảm thấy nhàm chán, lúc rỗi rảnh liền tới bồi nàng.

Vừa đi tới cửa, lại thấy Mẫu Đơn đứng đứng nổi giận trở lại, hắn liền ân cần hỏi han: "Làm sao vậy?"

Mẫu Đơn vừa nhìn thấy hắn, lập tức giả trang một bộ biểu tình ủy khuất: "Không có gì, chỉ là mới vừa thấy được chuyện không nên nhìn, nghe được lời không nên nghe, cho nên tâm tình có chút không tốt mà thôi."

"Sẽ không phải là có liên quan đến Đại công chúa Hồ Tộc chứ?" Hắn lập tức nhảy bén nghĩ tới nguyên nhân.

"Chính là nàng! Trước ta nghe Phi Yên nói qua Mị chỉ là giả vờ qua lại với nàng, chính là vì tạm thời trấn an nàng, sau đó tìm cơ hội đi cứu mẫu thân Phi Nhi, nhưng mà ta thấy, bây giờ Mị đã kịch giả tình thật với nàng?"

Thương Mặc Tuyết dĩ nhiên sẽ không tin: "Điều này sao có thể, nàng hẳn là biết, bây giờ trong lòng hắn chỉ có Phi Nhi, sẽ không thích nữ nhân khác."

"A nam nhân các ngươi chính là có thể nói lời ngon tiếng ngọt, ở trước mặt một bộ, sau lưng một bộ, ta đã chính tai nghe được Nguyệt Lưu Sương nói, nàng nói nàng đã cùng Mị làm chuyện kia, còn khoe khoang với ta nói bây giờ nàng đã là nữ nhân của Mị."

Nàng tức giận như vậy là vì cái gì?

Hắn đợi Từ Huyền một ngàn năm, bây giờ lại mê luyến Quý Phi Nhi, cho dù nữ nhân vô sỉ như Nguyệt Lưu Sương đều có thể tính toán ở lại bên cạnh hắn trở thành nữ nhân của hắn, chỉ có Mẫu Đơn nàng, chỉ có thể trở mặt nhìn, dựa vào thân phận tỷ muội tốt của Từ Huyền, cái gì cũng không làm được.

Thương Mặc Tuyết cười ha ha: "Thì ra, nàng bắt bính cho Phi Yên, nàng cũng không thể chỉ nghe lời nói một bên của Nguyệt Lưu Sương, Mị làm sao có thể đụng vào loại nữ nhân kia, đây là chuyện không thể."

"Nhưng mà, Nguyệt Lưu Sương chính là nói trước mặt hắn, hắn cũng không phủ nhận, đây còn giả sao?"

"Phi Nhi không phải đã dặn qua nàng, tất cả chỉ là diễn trò mà thôi, Mị tuyệt đối không thể nào lại làm ra chuyện như vậy, đây chỉ là kế sách của hắn, theo ta thấy, hoặc là Mị làm huyền thuật với nàng, hoặc là dùng thể thân."

Nghe Thương Mặc Tuyết giải thích như vậy, trong lòng nàng nhất thời sáng tỏ: "Ta làm sao lại không nghĩ đến."

"Có thể nàng thật sự bị Nguyệt Lưu Sương chọc giận, lấy hiểu biết của ta đối với Mị, đối phó loại nữ nhân như Nguyệt Lưu Sương này, hắn cả huyền thuật cũng khinh thường sử dụng, trực tiếp sử dụng thể thân nhục nhả mới giống như chuyện hắn sẽ làm."

Không hổ là huynh đệ tốt mấy vạn năm, thật đúng là hiểu Túc Ly Mị đầy đủ thấu đáo.

"Cũng là đáng đời nàng." Nàng vội vã cười cười: "Ta cũng là bắt bính cho Phi Nhi, nhất thời kích động, cho nên hiểu lầm Mị rồi, cũng đúng, hắn yêu Từ Huyền như thế, làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với Phi Nhi?"

Thấy tình hình quan hệ của nàng và Quý Phi Nhi như vậy, Thương Mặc Tuyết còn cảm giác rất vui mừng, lúc trước hắn còn có chút lo lắng Mẫu Đơn sẽ gây bất lợi với Phi Nhi, bây giờ ngẫm lại thật sự quá lo lắng, hắn cũng đã nói cho nàng biết chuyện Quý Phi Nhi chính là Từ Huyền, cho nên nàng làm sao có thể tổn thương nàng ấy chứ.

"Ta biết, tình cảm của nàng và Phi Nhi rất tốt, thấy các ngươi như thế, ta cũng vui mừng rồi."

"Đúng rồi, đã đến đây rồi, cũng không thể vẫn đứng ở bên ngoài, đi vào ngồi một chút."

Thương Mặc Tuyết vốn chính là sang đây xem nàng, tự nhiên cũng không sẽ cự tuyệt, cho nên theo nàng cùng nhau đi vào.

Tính tình Mẫu Đơn ôn thuận, khéo hiểu lòng người, mà còn khéo tay, một tay ngâm trà ngon, làm một người khéo tay điển hình, hắn thật sự càng ngày càng thưởng thức nàng.

Ngồi ở trên ghế, hắn nhìn Mẫu Đơn bận rộn châm trà, không khỏi nhẹ giọng hỏi: "Mẫu Đơn, ở lại Yêu ma giới, không cản trở về được không?"

Ngần năm trước ở thời điểm Mị hỏi những lời này với Từ Huyền, hắn cũng đã muốn hỏi nàng như vậy, chỉ là hắn biết người trong lòng nàng là Mị, cho nên không có cơ hội, hiện tại, hắn vẫn không nhận được hồi ra miệng rồi.

Mẫu Đơn quay đầu lại cười một tiếng, lắc đầu: "Mị cùng Từ Huyền đã từng trải qua nhiều đau khổ như vậy, bây giờ có thể lại ở cùng một chỗ, coi như là kỷ tích, ta không thể liên lụy người."

Nàng nói dễ nghe, nhưng mà ý tứ chân thật là, Túc Ly Mị đã đứng đầu tam giới, cuối cùng cũng không thể bảo vệ được Từ Huyền, công lực của Thương Mặc Tuyết còn không bằng Túc Ly Mị, làm sao có thể bảo vệ nàng? Là hắn hại nàng mới đúng. Cho nên Mẫu Đơn nàng muốn tìm, chỉ có thể tìm nam nhân ưu tú nhất trong trời đất này, Thương Mặc Tuyết thật sự tốt, nhưng lại so ra kém Túc Ly Mị.

Chương 40: Kế Hoạch Của Mẫu Đơn

Thương Mặc Tuyết lại không bối rối vì lời nói của nàng mà ủ rũ, ngược lại trong lòng vui vẻ: "Mẫu Đơn, đây là nàng đang quan tâm ta?"

Nàng nói vậy là sợ liên lụy hấn, mà không phải cự tuyệt hấn, đã đủ làm hấn vui mừng như điên rồi.

Mẫu Đơn nhẹ nhàng cười khẽ, sau đó kéo tay hấn: "Ta biết, ở trên thế giới này, chỉ có người đối với ta tốt nhất."

Muốn diệt trừ Quý Phi nhi, không thiếu được sự trợ giúp của Thương Mặc Tuyết, nếu có thể làm cho hấn thật sự đặt tim ở trên người nàng, nàng nói gì nghe nấy, thật sự vô cùng tốt.

"Mẫu Đơn, ta thật sự rất cao hứng." Thương Mặc Tuyết kích động ôm nàng vào lòng: "Không cản trở lại Tiên giới được không? Ta sẽ nhờ nàng, sẽ lo lắng cho nàng, ở lại Yêu ma giới làm Vương Hậu Lang Tộc của ta."

Trong lòng Mẫu Đơn cười lạnh, đáng tiếc, nàng chỉ muốn làm Đế hậu Yêu ma giới.

"Không được, chúng ta không thể như vậy Mặc Tuyết." Nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra: "Ta vốn là người Tiên giới, tiên ma yêu nhau là cấm kỵ của Thiên Đình, nếu như bị Tiên giới biết, hai chúng ta đều gặp tai bay vạ gió, hơn nữa bây giờ Yêu ma giới loạn trong giặc ngoài, Mặc Uyên cũng tìm tung tích Mị khắp nơi, ta không thể ích kỷ như vậy."

Thương Mặc Tuyết cũng hiểu những lo lắng này, hấn chỉ hận mình không đủ cường đại, nếu như nàng nói những gian nan khổ cực này thật sự xảy ra, hấn thật sự vô lực ngăn cản, hấn có thể hứa hẹn gì với Mẫu Đơn chứ?

Mẫu Đơn cười gượng: "Cho nên, tạm thời chúng ta khoan không nói chuyện tình xa xôi như vậy, có thể đi một ngày tính một ngày, về sau nhất định sẽ có cơ hội, trời cao sẽ không tàn nhẫn như vậy."

Thương Mặc Tuyết gật đầu: "Mẫu Đơn, ta sẽ không để cho nàng đợi quá lâu. Chờ giải quyết chuyện của Nguyệt Vô Tu, Yêu ma giới ta lại một lần nữa trở nên cường đại, đánh lên Tiên giới, tự tay chém Đế Tị, đến lúc đó sẽ không có người nào ngăn cản chúng ta ở chung một chỗ."

Mẫu Đơn gật đầu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, trước đó, nàng nhất định phải giết Quý Phi Nhi trước tiên.

Nàng có chút lo lắng nhìn hấn: "Nguyệt Lưu Sương kia, ta còn có chút lo lắng, ngộ nhờ nàng thật sự làm ra chuyện bất lợi với Mị và Phi Nhi thì làm sao?"

"Nàng yên tâm đi, Nguyệt Lưu Sương nàng còn không có bản lĩnh kia, Mị thương lượng qua với ta chuyện này, hơn nữa ta phái người đi Hồ Tộc ngầm điều tra, biết được Nguyệt Vô Tu còn căn bản không biết chuyện lúc này nữ nhi bảo bối của mình đang ở Đế Cung, ha ha ha, cái lão hồ ly này, Nguyệt Lưu Sương đến thật đúng lúc, chúng ta có thể lợi dụng nàng làm con tin, nếu hấn dám hành động thiếu suy nghĩ, như vậy mạng của Nguyệt Lưu Sương cũng đừng muốn nữa."

Mẫu Đơn nghĩ thầm, có lẽ nàng có thể lợi dụng tay người Hồ Tộc, diệt trừ Quý Phi Nhi.

"Ta thấy không bằng như vậy đi." Nàng nghĩ ra một mưu kế: "Nếu bây giờ tất cả tâm tư của Nguyệt Lưu Sương đều dùng ở trên người Mị, không ngại để cho hấn ở lại Đế Cung ngăn cản Nguyệt Lưu Sương, như vậy Phi Nhi cũng có thể đi Hồ Tộc cứu mẫu thân của nàng ra."

"Ta cảm thấy Mị chắc sẽ không đồng ý, biết rõ Hồ Tộc là nơi nguy hiểm, Mị chắc chắn sẽ không để cho nàng ấy đặt mình vào nguy hiểm."

"Nhưng mà, nếu để cho người khác đi, nhất định sẽ bắt dây động rừng, chỉ có Phi Nhi tự mình đi mới không làm người khác hoài nghi, chờ cứu mẫu thân của nàng ra, chúng ta hoàn toàn không cần lo trước lo sau rồi."

Thương Mặc Tuyết suy nghĩ một chút cũng rất có đạo lý, nhưng vẫn có chút khó xử: "Mị sẽ không đồng ý."

"Không sao, ta đi nói với Phi Nhi, Phi Nhi nhất định sẽ đồng ý, nếu chính nàng đi khuyên Mị không phải tốt sao? Đến lúc đó ta có thể cùng đi với Phi Nhi, nếu thật sự có nguy hiểm ta có thể bảo vệ nàng, nếu hấn vẫn chưa yên tâm, vậy thì thêm người cùng đi. Chúng ta nhiều người như vậy bảo vệ nàng, nàng chung quy không có khả năng sẽ xảy ra chuyện chứ?"

Thương Mặc Tuyết gật đầu: "Mẫu Đơn, nàng thật sự hao tâm tổn trí rồi."

"Không có việc gì, mặc kệ nàng là Từ Huyền hay Quý Phi Nhi, đều là tỷ muội tốt của Mẫu Đơn ta, nàng gặp nạn, ta không thể không quan tâm."

Buổi tối lúc trở về Túc Ly Mị phát hiện nàng ngủ rất say, Lục Khởi nói, nàng đã ngủ cả ngày, căn bản cũng không tỉnh lại, xem ra thật sự làm nàng mệt chết rồi.

Biết rõ nội tình Túc Ly Mị cũng không đành lòng đánh thức nàng dậy ăn chút gì, để cho nàng tiếp tục nghỉ ngơi tốt, sợ thân thể nàng sẽ không chịu được, liền lấy chân khí điều dưỡng thân thể của nàng, để cho nàng có thể mau sớm khôi phục, thân thể tiểu nữ nhân này thật sự quá yếu.

Quý Phi Nhi vẫn ngủ thật say, Túc Ly Mị nhìn khuôn mặt an tường ngủ của nàng, ôm nàng vào trong ngực ngủ cùng nàng.

Cứ như vậy, nàng ngủ suốt cả một ngày cả đêm mới tỉnh lại.

Lúc này mặt trời đã lên cao, là ban ngày ban mặt, Túc Ly Mị đã sớm không ở bên người, Quý Phi Nhi chớp chớp mắt, cảm giác duy nhất chính là đói bụng xi xào kêu, tinh thần cũng không tệ, tinh thần sáng khoái, thân thể cũng không có nửa phần không thoải mái, đây được ít nhiều cũng do Túc Ly Mị truyền chân khí vào cho nàng.

Nàng gọi Lục Khởi và Lục Ý đi vào, hai thị nữ thấy nàng tỉnh, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Nương nương ngài rốt cuộc tỉnh, ngài có biết ngài đã ngủ một ngày một đêm không, thật là có năng lực ngủ rất lớn." Lục Ý chính là một nha đầu nhanh nhẹn miệng.

"Ta ngủ thời gian dài như vậy sao?"

Lục Khởi lôi kéo tay Lục Ý, sau đó cười nói: "Đây là bởi vì Đế Quân quá yêu nương nương chúng ta nha."

Quý Phi Nhi hết sức xấu hổ giận dữ: "Các người hai nha đầu này, lại dám chế nhạo ta."

"Không dám không dám, chúng ta đây là đang cao hứng thay nương nương." Hai nha đầu che miệng cười trộm, tình cảm của Đế Quân và nương nương tốt, các nàng cũng rất vui mừng.

"Đứng rồi, Tiểu Bạch đâu?" Tên hỗn đản khi dễ nàng thản nhiên vậy, ngủ một giấc tỉnh lại đã không thấy tăm hơi, còn làm hại nàng bị thị nữ giễu cợt, thật là mất mặt chết. Nhưng không nghĩ, hai nha đầu nghe được những lời này của nàng, ánh mắt lập tức né tránh: "Nương nương ngài mới vừa tỉnh, đói bụng không, chúng ta đã chuẩn bị xong thức ăn, nhanh đi ăn chút đi."

Quý Phi Nhi có chút kỳ quái: "Ta không phải hỏi các người Tiểu Bạch đi nơi nào, ta rất đói, trước trả lời xong rồi lại đi ăn."

"Nương nương ngài hay là đừng hỏi đi." Về mặt hai nha đầu như đưa đám, các nàng cũng không thể nói bây giờ Đế Quân đang đi cùng một nữ nhân khác, như vậy nương nương sẽ rất đau lòng.

Quý Phi Nhi cũng gần như hiểu chuyện gì xảy ra: "Bây giờ Tiểu Bạch không phải là ở cùng một chỗ với tỷ tỷ ta?"

Bây giờ Đế Cung đều truyền khắp, Đế Quân say mê niềm vui mới, sớm đã vứt nương nương ra sau đầu, Đế hậu không qua vài ngày nữa cũng cần phải đổi chủ.

Vô cùng rối rắm, các nàng đành phải gật đầu, không ngờ Quý Phi Nhi chẳng những không có vẻ tức giận, mà lại vẫn cười được.

"Ha ha, vốn ta còn rất tức giận, nhìn bộ dạng chàng khờ cực như vậy, liền tha thứ cho chàng." Lấy kiên nhẫn lớn bằng hạt mè hạt đậu của hấn, chắc hấn đã sớm căm thù Nguyệt Lưu Sương đến tận xương tuỷ rồi, không ngờ còn có thể kiên trì đến bây giờ, thật là quá sức quá sức nha.

Về mặt Lục Khởi và Lục Ý hoảng sợ nhìn nàng, trời ạ, nương nương nhất định là tức điên rồi.

"Đứng rồi, ta thật đói, các người chuẩn bị gì, mau dẫn ta đi ăn." Đói bụng đã xi xào kêu, nàng cảm thấy bây giờ mình có thể ăn cả một con trâu.

"Đương nhiên là bao gach cua và chè hạt sen hoa quế nương nương thích nhất."

Hai mắt Quý Phi Nhi đã sáng lên, nhanh đi ăn cơm, đi ăn cơm.

Nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của nàng, hai người thị nữ sợ hãi, vội vàng rót nước cho nàng, ra sức nói ăn từ từ.

Nhìn thời gian nàng ăn không sai biệt lắm, Lục Khởi mới lên tiếng: "Nương nương, ngày hôm qua Mẫu Đơn tiên tử đến tìm ngài, nói có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng với ngài, chúng ta nói với nàng ngài vẫn còn đang nghỉ ngơi, nàng liền rời đi, nói nếu như ngài tỉnh cho người nói cho nàng biết, nàng lại tới."

Quý Phi Nhi đánh một cái ợ thật lớn: "Nàng tìm ta có chuyện gì à?"

"Nàng chưa nói, bây giờ ngài đã tỉnh rồi, có muốn cho người đi cho trả lời nàng hay không?"

"Không cần, vừa đúng ta cũng muốn đi ra ngoài một chút, ta đi tìm nàng là được rồi."

Nằm trên giường một ngày một đêm, nàng cảm thấy gân cốt đều muốn lười biếng rồi, hơn nữa ăn có chút căng cứng, ra ngoài đi tiêu thực một chút, cũng có lợi cho thân thể.

Thấy nàng đến, sắc mặt Mẫu Đơn hết sức mất tự nhiên.

Nguyên nhân cũng là bởi vì giấc ngủ "một ngày một đêm" của nàng, không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, đáng chết, tình cảm của nàng và Túc Ly Mị thật tốt như vậy sao?

Trong lòng nàng tràn đầy sự đổ kỵ.

"Mẫu Đơn, ngươi tìm ta có chuyện gì à?"

"Cũng không phải chuyện quan trọng gì, chính là đột nhiên có một đề nghị nho nhỏ, xem có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt hay không."

"Ngươi nói là chuyện mẫu thân ta sao? Ngươi có biện pháp gì tốt, mau nói cho ta xem." Nàng cũng đang buồn phiền vì chuyện này, cũng không dám trực tiếp cho người ta đến đoạt người, Túc Ly Mị đã phái người đi Hồ Tộc, nhưng mà nghe nói mẫu thân nàng bị nhốt ở trong thâm cung Hồ Tộc, canh phòng lại nghiêm ngặt, không phải dễ dàng có thể cứu ra như vậy."

"Ai, hay là thôi, ta cảm thấy biện pháp này cũng không thể thực hiện được, không nói cũng được." Nàng cố ý lấp lửng, treo ngược khẩu vị của nàng (QPN).

"Đừng, nói một chút cũng không có chuyện gì, không nhất định thật sự dùng được, hơn nữa bây giờ Tiểu Bạch vì ta mỗi ngày đều ở cùng Nguyệt Lưu Sương, ngươi nhẫn tâm nhìn hai chúng ta đáng thương như vậy sao?"

"Vậy thì tốt, ta nói, biện pháp này chính là, ngươi tự mình đi Hồ Tộc."

"Cái gì?" Quý Phi Nhi mở to hai mắt, đi Hồ Tộc?

Nàng đúng là chưa từng nghĩ đến, cũng có chút không dám, nghĩ đến cái vẻ mặt già nua âm trầm đáng sợ kia của Nguyệt Vô Tu, trong lòng nàng liền khiếp sợ, không cứu được một người ra, hai người lại cùng nhau đi vào.

"Đúng vậy, ta cũng nghe nói Vương Cung Hồ Tộc canh phòng nghiêm ngặt, cho dù phái đi người lên vào cũng không cách nào mang mẫu thân ngươi đi ra ngoài an toàn, cho nên chỉ có thể do ngươi tự mình ra tay. Ngươi là Đế hậu, thân phận tôn quý, bọn họ cũng không dám làm gì ngươi, hơn nữa sau khi ngươi trở về yêu cầu gặp mẫu thân thân sinh, bọn họ cũng không thể không đồng ý chứ? Ngươi yên tâm, ta sẽ đi cùng ngươi, bảo vệ ngươi an toàn, nếu vẫn chưa yên tâm, để cho Mặc Tuyết cùng đi với chúng ta. Về phần Mị, để cho hắn ở lại Đế Cung hãm chân Nguyệt Lưu Sương."

Nghe nàng phân tích như vậy, hai mắt Quý Phi Nhi lập tức sáng lên: "Thật là ý kiến hay."

"Nhưng ta lo lắng Mị sẽ không đồng ý."

"Làm sao có thể, Mẫu Đơn, ngươi thật là quá thông minh, ta thấy biện pháp này cũng rất tốt, chờ ta trở về nói với Tiểu Bạch một phen." Chỉ cần có người bảo vệ nàng, nàng cũng không sợ, nghe nói pháp lực Thương Mặc Tuyết cũng rất cao, người Hồ Tộc hẳn là không dám làm gì nàng.

Nàng vừa nghe biện pháp như vậy, nhất thời đang vui mừng, thế nhưng quên mất một vấn đề cực kỳ quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Lên Đường Tới Hồ Tộc Cứu Người

Editor: Sam Sam

Giống như chuyện mà Mẫu Đơn đã đoán trước đó, vừa nghe tin Quý Phi Nhi muốn tự đi tới Hồ tộc cứu mẫu thân Nguyệt Phi Yên, phản ứng đầu tiên của Túc Ly Mị là không đồng ý.

"Nàng đùa gì thế? Nguyệt Vô Tu âm hiểm độc ác, ngay cả nữ nhi ruột thịt của mình cũng không buông tha, Nguyệt Phi Yên bị hắn ta hạ độc, mạng cũng không giữ được lâu nữa, bỗ vương không muốn bà ấy chết thống khổ như vậy nên muốn bà ấy sớm được giải thoát, nàng còn muốn trở về chịu chết sao?"

"Nhưng chung quy kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp, sớm hay muộn thì chuyện của Hồ tộc cũng phải giải quyết, mỗi ngày chàng đều bên cạnh Nguyệt Lưu Sương, cả ngày đều không thấy chàng đâu, chẳng lẽ chàng sống như vậy chưa đủ sao?" Mặc dù tin tưởng Túc Ly Mị thật tâm yêu mình, nhưng hắn vẫn bên cạnh nữ nhân khác, nàng sẽ ghen mắt.

"Không được." Giọng nói của Túc Ly Mị vô cùng kiên quyết, hắn tuyệt đối không thể để nàng mạo hiểm, kể từ lần nàng trở về, hắn càng cẩn thận hơn, cho nàng những thứ tốt nhất, bảo vệ nàng đến mức gió không thổi lọt, không cho phép xảy ra chuyện gì không may, làm sao có thể cho phép nàng tới

chỗ nguy hiểm như vậy chứ?

“Tiểu Bạch, không có gì quan trọng, Mẫu Đơn đi cùng thiếp, nếu chàng không yên tâm thì có thể phái thêm mấy người đi theo bảo vệ thiếp.”

Giương mặt Túc Ly Mị hơi dân ra, nhưng vẫn không đồng ý: “Nàng quên chuyện nàng đồng ý với Nguyệt Vô Tu sẽ hạ độc ta rồi sao, nếu nàng về hẳn sẽ tra hỏi, biết nàng chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhất định trong lúc giận dữ sẽ gây bất lợi cho nàng.”

“Đây chính là vấn đề.” Quý Phi Nhi suy nghĩ một chút, chỉ còn mấy ngày là tới hạn một tháng, mắt nàng sáng lên: “Như thế này đi, dù sao thiếp cũng đi mấy ngày liền, chàng giả vờ bị bệnh, lúc ấy Nguyệt Vô Tu sẽ cho rằng độc tính phát tác, buông lỏng cảnh giác với chàng, như vậy thiếp tới Hồ tộc sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Túc Ly Mị lạnh lùng nhìn nàng: “Dù như vậy thì ta cũng sẽ đi với nàng.”

“Chàng không thể đi.” Quý Phi Nhi vội vàng ngắt ngang lời hắn: “Chàng phải ở lại để giữ chân Lưu Nguyệt Sương, tuyệt đối không thể để tý ấy về Hồ tộc, thiếp đi được, nếu chàng không yên lòng thì có thể để Mặc Tuyết đi cùng thiếp, hẳn là huynh đệ tốt của chàng, chàng phải tin tưởng chứ?”

Túc Ly Mị nhú mày rồi nghi ngờ nhìn nàng: “Là người nào đưa biện pháp này cho nàng?”

Quý Phi Nhi nhớ tới câu nói của Mẫu Đơn, nếu như Túc Ly Mị biết thì nhất định sẽ phản đối cùng trách cứ, cho nên nàng không nói ra chân tướng: “Đương nhiên là thiếp tự nghĩ rồi, thiếp rất lo lắng, nếu cứ tiếp tục kéo dài thì mẫu thân Nguyệt Phi Yên sẽ bị hành hạ đến chết, nhất định thiếp sẽ áy náy cả đời.”

Nhìn gương mặt nghiêm túc của nàng, Túc Ly Mị không nói gì nữa.

“Muốn ta đồng ý để nàng đi thì cũng có thể, nhưng mà cũng phải ăn lót dạ đã.” Hắn ôm nàng từ phía sau, nhẹ nhàng thổi hơi nóng bên tai nàng.

“Chàng, chàng lại muốn làm gì?” Quý Phi Nhi lập tức run rẩy, “Chàng đừng làm loạn, trên người thiếp còn rất đau.”

Mấy ngày nay nàng rất mệt mỏi, cơ thể luôn khó chịu nên từ chối hắn, Túc Ly Mị thấy nàng không đồng ý cũng không miễn cưỡng, có trời mới biết hắn rất muốn được thưởng thức vẻ đẹp của nàng một lần nữa, lần này, thật ra hắn muốn nhân cơ hội để thực hiện ý muốn đó.

“Phi Nhi, cũng đã qua mấy ngày, còn chưa hết đau sao?” Hắn không quan tâm sự phản kháng của nàng, nhanh chóng gạt thất lưng của nàng ra.

Quý Phi Nhi nhanh chóng cảm thấy y phục trên người bắt đầu tuột xuống, nàng bị dọa sợ đến mức vội vàng nắm giữ lại, tai hại của y phục cổ đại này chính là rất nhiều, thế nhưng toàn bộ cũng chỉ phụ thuộc vào đai lưng kia, nếu đi trên đường mà không cẩn thận khiến dây lưng bị lỏng thì chẳng phải toàn bộ đều bị lộ hay sao?

“Không tốt, còn chưa khỏe hẳn, Túc Ly Mị, này này.” Áo choàng cùng quần dài cũng bị hắn nhanh chóng lột sạch.

Toàn thân nàng chỉ còn lại chiếc yếm màu vàng nhạt cùng quần nhỏ thật mỏng, hai tay nàng ôm lấy ngực, lùi về phía sau từng bước, “Đừng làm loạn, ngày mai thiếp còn phải chuẩn bị lên đường.”

Đã bàn bạc với Mẫu Đơn và Thương Mặc Tuyết xong xuôi, chỉ cần Túc Ly Mị đồng ý thì tất cả sẽ như kế hoạch, nếu tối nay hắn làm loạn, nàng lại ngủ một ngày một đêm lần nữa thì không phải chuyện kia sẽ bị chậm trễ sao?

Nhưng nàng không phát hiện, sau lưng nàng chính là giường lớn, đáy mắt Túc Ly Mị thoáng qua một tia sáng.

“Phi Nhi, nàng đã chủ động như vậy thì vi phu sẽ không khách khí.”

Nói xong, nàng bị té ngã xuống nệm gấm mềm mại sau lưng, Quý Phi Nhi khóc không ra nước mắt, không phải xem như tự nàng đưa tới cửa sao?

Dù sao, nàng không thể cự tuyệt hẳn được, lần này cũng chỉ biết tùy hắn thôi, Quý Phi Nhi không có ý định phản kháng nữa, dù sao kết quả cũng giống nhau, không bằng tiết kiệm chút sức lực.

Bỗng dưng cảm thấy cơ thể hơi lạnh, thậm chí một mảnh vải để che đậy cơ thể cũng không có, nàng đỏ mặt cắn chặt môi, tưởng tượng đến đau đớn của đêm đó, trong lòng còn thấp thòm lo sợ. Nhưng khi hắn nhẹ nhàng vuốt ve phía dưới, nàng nhanh chóng có cảm giác.

Túc Ly Mị hôn nhẹ mí mắt nàng, dụ dỗ: “Phi Nhi, mở mắt ra.”

Nàng chịu đựng mê hoặc của hắn, từ từ mở mắt ra, dường như ở thời khắc đó, hắn nhanh chóng cử động, tiến sâu vào cơ thể nàng, Quý Phi Nhi vô thức thở nhẹ một tiếng, mặc dù vẫn có chút căng đau nhưng tê dại nhiều hơn, thế mà cảm giác tê liệt ngày hôm đó lại không có.

Túc Ly Mị cúi đầu cười, “Phi Nhi, ta đã nói rồi, đau đớn chỉ có ở lần đầu tiên, sau này nàng sẽ thấy thoải mái. Nếu thật sự nàng muốn đi Hồ tộc, trước khi đi vi phu cũng muốn xin chút lợi ích.”

Quý Phi Nhi đỏ mặt, hường thụ yêu thương hắn mang lại, lúc đang thoải mái, trong đầu chỉ có một ý nghĩ – nhất định ngày mai không được ngủ quên.

Khi Quý Phi Nhi van xin hắn buông tha, dường như lúc ấy đã là nửa đêm, ngày hôm sau rời giường thì hai mắt nàng đã thành mắt gấu trúc, lúc đi bộ hai

chân cũng không ngừng run rẩy.

Trước kia Túc Ly Mị đều dùng chân khi để điều dưỡng cho nàng, lần này lại cố tình không giúp, giống như muốn trừng phạt nàng.

Bởi vì sợ Nguyệt Lưu Sương phát hiện nên phải đi sớm, vừa ra thì Mẫu Đơn cùng Thương Mặc Tuyết cũng đã đến.

Thương Mặc Tuyết liếc mắt nhìn Quý Phi Nhi, trên mặt mang theo nụ cười nhạo báng, “Này, tiểu Phi Nhi thật đáng thương, tên Mị kia cũng không biết thương hoa tiếc ngọc mà.”

Mẫu Đơn không nói gì, trong lòng đã sớm nguyên rủa Quý Phi Nhi bảy tám phần.

Túc Ly Mị lạnh lùng liếc hắt một cái, “Chuyện này, lần sau không được như thế nữa.”

Thương Mặc Tuyết vẫn cười: “Ngươi có thể để nàng ấy đi đúng là khiến ta bất ngờ, yên tâm đi, có ta ở đây, người nào cũng không thể tổn thương Đế hậu.”

Quý Phi Nhi ngồi lên ghế, cố mở căng cặp mắt gấu trúc ra, cuối cùng cũng sắp được ngủ rồi.

“Thời gian đã tới, chúng ta nhanh lên đường thôi.” Mẫu Đơn đứng dậy thúc giục.

Túc Ly Mị liếc nhìn Thương Mặc Tuyết, đột nhiên nói: “Theo ta vào đây, bốn vương có chút việc muốn bàn với ngươi.”

Nói xong hắt liễn đi vào trong phòng, Thương Mặc Tuyết cũng đi theo sau. Mẫu Đơn không suy nghĩ nhiều, cho là Túc Ly Mị dặn dò hắt cẩn thận với Nguyệt Vô Tu như thế nào, làm sao bảo vệ Quý Phi Nhi.

Qua thời gian uống cạn một bình trà, cuối cùng Thương Mặc Tuyết cũng đi ra ngoài, nhưng Túc Ly Mị không ra cùng.

Thương Mặc Tuyết nhìn hai nàng rồi nói: “Đi thôi, chúng ta lên đường.”

Bọn họ phải đi rồi, Túc Ly Mị cũng không ra tiễn sao? Coi như mặc kệ bọn họ, làm sao có thể yên tâm với Quý Phi Nhi như vậy?

Mẫu Đơn lay người Quý Phi Nhi: “Đừng ngủ, Phi Nhi, chúng ta phải lên đường, một lát lên xe rồi hãy ngủ.”

Thương Mặc Tuyết nhìn dáng vẻ của Quý Phi Nhi một chút, đột nhiên đi lên rồi ôm ngang nàng, “Nhìn bộ dạng này cũng không đủ sức đi bộ đâu, chúng ta nhanh lên.”

Mẫu Đơn không thể làm gì khác hơn ngoài việc đuổi theo sau, cứ như vậy, ba người bọn họ, còn có một đội thị vệ tinh anh được Túc Ly Mị có ý sắp xếp lên đường đến Hồ tộc.

Đọc đường đi, Quý Phi Nhi ngủ rất sâu, Thương Mặc Tuyết cùng Mẫu Đơn thì bàn bạc kế hoạch sau khi đến Vương Cung của Hồ tộc.

Lúc này bên trong Vương Cung Hồ tộc.

Cuối cùng Nguyệt Vô Tu cũng bế quan ra ngoài, vừa ra đã cười ha ha, “Rốt cuộc ma công của bốn vương đã đột phá đến tầng thứ tám rồi.”

Những kẻ tâm phúc luôn giúp hắt hộ pháp, thấy cảnh ấy thì lập tức quỳ xuống, “Chúc mừng Hồ Vương.”

“Tốt lắm, các ngươi đứng lên đi.” Cuối cùng Nguyệt Vô Tu cũng ra ngoài, trước tiên muốn đi tìm thê tử để chia sẻ thời khắc này.

Lần này trong lòng hắt càng có thêm sức mạnh, cũng có thể nói sự thật cùng âm mưu của mình cho nàng rồi, nói cho nàng ta biết nàng sẽ nhanh chóng trở thành Đế hậu ma giới của Đế Cơ.

Nữ nhi đến đế đô vẫn chưa có tin tức, trọng phụ bế quan tu luyện ma công, Lam Nguyệt không chịu nổi cô đơn nên thỉnh thoảng đến hậu cung gây chuyện với Tố Hoa, đơn giản lấy việc hành hạ nàng ta thành thú vui để hết thời gian.

Nguyệt Vô Tu biết lúc này Vương hậu đang ở hậu cung, cũng không suy nghĩ nhiều, liền bảo người dẫn đường đi tìm, nhưng không nghĩ ở xa đã nghe thấy lời chửi mắng của Lam Nguyệt cùng tiếng khóc của nữ nhân.

“Nói cho ngươi biết, nữ nhi của ta sẽ nhanh chóng trở lại, trở thành Đế hậu tôn quý nhất, ngươi chờ chết ở đây đi, cho dù chết thì cũng sẽ không có ai tới cứu ngươi đâu.”

Nguyệt Vô Tu nhú mày, tại sao cảm thấy giọng nói kia rất quen thuộc, hắt cũng nhớ mình có một Vương Phi.

Chờ đến lúc hắt đi tới mới thấy Lam Nguyệt cầm roi tức giận mắng một nữ nhân làm bên giặt giũ quần áo, vừa đánh vừa mắng, bóng dáng nữ nhân kia thật gầy gò đáng thương.

Nghe thấy có người thông báo Đại vương giá lâm, Lam Nguyệt vội vứt cây roi trong tay, lộ ra nụ cười giả tạo: “Đại vương, rốt cuộc người đã trở lại, nô tì nhớ người muốn chết.”

Nói xong liền nhào vào ngực Nguyệt Vô Tu, à ta muốn Tổ Hoa chứng kiến mình ân ái với Nguyệt Vô Tu, để nàng ta phải ghen tỵ. Thật sự à cùng Lưu Nguyệt Suong không hổ là hai mẹ con, ngay cả cách hành sự cũng đều giống nhau như đúc.

Ánh mắt Nguyệt Vô Tu không rời khỏi người nữ nhân kia, cau mày hỏi: "Đây là ai?"

"Mô nô tỳ thôi, chúng ta đi nhanh đi."

Nguyệt Vô Tu vẫn không khỏi quay đầu nhìn đôi mắt của người kia, cảm thấy hơi quen thuộc.

Thực tế năm đó hẳn biết mình từng sủng hạnh một tỳ nữ xấu xí, thế nhưng cũng chưa từng nhìn bộ dáng của nàng ta, hơn nữa nghe theo Lam Nguyệt xúi giục, thậm chí nàng ta sinh hạ công chúa cũng không liếc nhìn lấy một lần, chỉ phong danh Vương Phi, sau đó hẳn cũng không đích thân đến thăm lần nào, xem như không có người này trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Giá Lâm Hồ Tộc

Edit: Lạc Thần

Sau khi trở lại phòng, Nguyệt Vô Tu nhìn không được lại truy hỏi: "Sao nàng lại chạy đến hậu cung? Chỗ kia vừa bẩn vừa đồ nát, cho dù là xử phạt tỳ nữ thì nàng cũng không cần thiết tự mình động thủ."

Lam Nguyệt bị hỏi phiền lòng, không bình tĩnh trả lời một câu: "Rốt cuộc chàng nhắc đến con tiện nhân kia làm cái gì?"

Nguyệt Vô Tu không rõ vì sao nàng tức giận lớn đến như vậy, cũng đơn giản không hề nhắc đến chuyện này nữa.

"Nguyệt nhi, bốn vương đã hứa với nàng, nhất định sẽ làm cho nàng và Suong nhi trải qua cuộc sống tốt nhất tôn quý nhất, nguyện vọng này rất nhanh sẽ thực hiện được, đợi ta tiến đánh vào đế đô, giết chết Túc Ly Mị, về sau thân phận đế quân chính là Nguyệt Vô Tu ta."

Lam Nguyệt lần đầu tiên nghe hắn nói như vậy, nhất thời hoảng sợ: "Chàng chàng nói cái gì? Chàng muốn làm đế quân?"

"Đúng vậy, có phải thật cao hứng hay không, đợi bốn vương trở thành đế quân, nàng chính là Đế hậu, Suong nhi cũng sẽ là công chúa tôn quý nhất yêu ma giới."

Ánh mắt Lam Nguyệt khác thường nhìn hắn: "Không phải là chàng điên rồi đấy chứ? Đế quân pháp lực cao cường, làm sao chàng có thể là đối thủ của hắn, hơn nữa, lúc trước thiếp hy vọng chàng có thể trở thành chúa tể yêu ma giới, nhưng mà hiện tại, đế quân yêu ma giới rất nhanh sẽ trở thành con rể của Lam Nguyệt thiếp, tại sao chàng có thể phá hư hạnh phúc của nữ nhi?"

Nguyệt Vô Tu nghe vậy cảm thấy thật là khó hiểu: "Nàng nói cái gì vậy, đúng rồi, Suong nhi đâu?"

Lam Nguyệt uống một ngụm nước trà thị nữ rót, miễn cưỡng mở miệng: "Bây giờ trước, nó đã đi đế đô rồi."

"Cái gì?" Sắc mặt Nguyệt Vô Tu đại biến, vỗ mạnh bàn: "Tại sao có thể để cho Suong nhi đi đến loại địa phương đó?"

Lam Nguyệt sợ tới mức lập tức bị sặc, không ngừng mà ho khan, sau đó nàng cũng không cam chịu yếu thế cãi lại: "Dù thế nào, cho phép con tiện tiện nhân Nguyệt Phi Yên làm Đế hậu, còn Suong nhi chúng ta thì không sao? Suong nhi đi, tất nhiên là vì đoạt lại vị trí Đế hậu, thiếp thấy chờ sau nó trở lại, chúng ta sẽ đối xứng hô với nó."

Nguyệt Vô Tu giận dữ: "Đáng chết, cơ bản là nàng không rõ tình hình, nàng đây là làm cho Suong nhi đi chịu chết."

Nghe được chữ "Chết" này, Lam Nguyệt hoảng sợ, rốt cục an tĩnh lại, truy hỏi chuyện gì xảy ra.

"Ta nói thật với nàng, sau khi tiên ma đại chiến, yêu ma giới nguyên khí đại thương, Túc Ly Mị cũng mất tích không thấy, mấy trăm năm trôi qua, ta vẫn âm thầm tìm cách muốn oán vị, cũng không nghĩ rằng ngay lúc ta đã chuẩn bị tốt hết thấy, thế nhưng Túc Ly Mị đã trở lại. Hơn nữa luôn luôn chèn ép ta, cho nên ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, mấy năm nay ta vẫn tu luyện ma công, tăng tu vi lên, vì muốn đối kháng với Túc Ly Mị, ta an bài Phi Yên gả vào đế cung, vì gia hại Túc Ly Mị, ngày đó sau khi triều bái, ta đưa cho nó chất lỏng kịch độc của U Minh hoa, để cho nó hạ độc Túc Ly Mị, một tháng sẽ nhanh đến, tin tưởng ta rất nhanh sẽ thu được kết quả."

"Hoá ra là như vậy." Rốt cuộc Lam Nguyệt cân bằng được một chút, thì ra chàng muốn đưa Nguyệt Phi Yên đi chịu chết, mà không phải thiên vị nó.

"Nhưng mà nàng, lại để cho Suong nhi làm can, để cho nó đi đế cung, vốn là Túc Ly Mị nghĩ rằng đã loại bỏ được ta, nếu hiện tại hắn thật sự lấy Suong

nhi làm uy hiếp, chúng ta phải làm gì đây?"

Rốt cuộc Lam Nguyệt biết sợ, vẻ mặt cầu xin: "Thiếp thiếp cũng không biết sẽ biến thành như vậy, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ, Surong nhi sẽ có nguy hiểm sao?"

Nguyệt Vô Tu cau chặt mày: "Cho dù tạm thời không có nguy hiểm, về sau cũng là lành ít dữ nhiều, Túc Ly Mị đã biết âm mưu của ta, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho Surong nhi."

Lam Nguyệt sợ tới mức xui xẻo, khóc lớn lên: "Ta chỉ có một nữ nhi duy nhất là Surong nhi, nếu nó xảy ra chuyện, làm sao thiếp sống được đây?"

Nguyệt Vô Tu nghe nàng khóc đến phiền lòng, vội vàng lớn tiếng quát lớn: "Khóc khóc khóc, nàng chỉ biết khóc, có ích lợi gì? Còn không bằng cẩn thận suy nghĩ biện pháp."

Tuy rằng Nguyệt Vô Tu ngoan độc, nhưng mà hấn và Lam Nguyệt vẫn có tình cảm vợ chồng, Nguyệt Lưu Surong lại là nữ nhi hấn yêu mến, cho nên đôi ngộ đối với Nguyệt Phi Yên, tự nhiên khác nhau rất lớn.

Vì nữ nhi của mình, Lam Nguyệt chỉ có thể kiên trì bắt đầu nghĩ biện pháp, đột nhiên trong đầu xuất hiện một người: "Đúng rồi, Nguyệt Phi Yên, không phải nó là Đế hậu sao? Nhất định nó có biện pháp cứu Surong nhi."

Khuôn mặt Nguyệt Vô Tu nhăn lại: "Cũng không biết tình hình hiện tại của đế cung như thế nào, nói không chừng ngay cả chính nó đều tự thân khó bảo toàn."

"Thiếp mặc kệ, nhất định nó phải cứu Surong nhi, nếu Surong nhi xảy ra chuyện, thiếp sẽ giết mẫu thân nàng, chôn cùng với Surong nhi."

"Hiện tại, cũng chỉ có thể như vậy." Nguyệt Vô Tu chuẩn bị lập tức lên đường đến đế đô, nếu Túc Ly Mị thật sự đã bị độc phát tác, nói không chừng hấn còn có thể trực tiếp giết hấn, cứu nữ nhi bảo bối của mình ra.

Đột nhiên, ngoài cửa có người bẩm báo.

"Đại vương, Vương Hậu, ngoài thành truyền đến tin tức, Đế hậu mang người đến đây."

Đế hậu? Đột nhiên Lam Nguyệt mừng rỡ kêu lên: "Nhất định là Surong nhi của chúng ta đã trở lại, trước khi nó rời nhà đã nói qua, nhất định nó sẽ trở thành Đế hậu, cho nên nhất định là nó."

Tuy rằng Nguyệt Vô Tu đầy bụng nghi ngờ, tạm thời xem trước một chút đi, hấn cảm giác, cảm thấy lấy tính cách Túc Ly Mị không có khả năng phải làm như vậy.

Bất quá cũng không chắc, không phải hấn đã để cho Phi Yên làm Đế hậu hay sao?

Nguyệt Vô Tu lập tức phản phó: "Bãi giá, nghênh đón Đế hậu."

Sau khi Quý Phi Nhi ở trên xe ngựa ngủ nửa ngày, rốt cuộc tỉnh lại, trong lòng càng không ngừng thăm oán Túc Ly Mị, tên đáng giận này, nhất định là hấn cố ý.

"Phi Nhi, rốt cuộc người tỉnh, Hồ Tộc vương rất nhanh sẽ đến, chắc hẳn lúc này Hồ Vương đã phái người nghênh đón ở cửa thành rồi."

Quý Phi Nhi hừ lạnh: "Làm sao có thể? Ta đây là nữ nhi không được cung chịu làm sao có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy được?"

"Lại nói như thế nào, hiện tại người cũng là Đế hậu nha."

"Bọn họ ngay cả vị trí đế quân cũng dám mơ ước, chớ nói chi là Đế hậu ta đây."

Không biết như thế nào, ngày thường Thương Mặc Tuyết rất hài hước khôi hài, một đường cũng không nói được mấy câu.

Đến vương thành, lập tức nhìn thấy trận trận hoa lệ, quý Phi Nhi nhìn từ trong cửa sổ xe ngựa ra ngoài, nhất thời cảm thấy hết sức ngạc nhiên và khó tin, nếu nàng biết bọn họ cho rằng nàng là Nguyệt Lưu Surong nên mới tới đón, nhất định sẽ cười điên.

Nguyệt Vô Tu mang theo Lam Nguyệt cùng Vương thân đứng cung kính, nghênh đón Đế hậu.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, màn kiệu được xốc lên, Quý Phi Nhi đi xuống xe ngựa trước mắt bao người.

Nàng đứng trước xe vẫn là mê man, hiện tại mới nhìn đến xe ngựa không hổ là yêu ma giới, quả thực chính là ngựa khỏe cười mây lướt gió nha.

Lam Nguyệt vừa nhìn thấy mặt của nàng, phát hiện nàng cũng không phải Nguyệt Lưu Surong, nhất thời hét rầm lên: "Tại sao là người?"

Mẫu Đơn và Thương Mặc Tuyết cũng theo sau xuống xe, nghe được tiếng kêu của bà, nhất thời nhú mày thật sâu.

Lúc Nguyệt Vô Tu nhìn đến Thương Mặc Tuyết, lại vô cùng khiếp sợ, Lang Vương thế nhưng cũng tới? Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Mẫu Đơn lạnh lùng quát lớn: "Nhìn thấy Đế hậu, còn không quỳ xuống hành lễ, còn dám hô to gọi nhỏ, chẳng phải là coi rẻ đế quân?"

Trong lòng Lam Nguyệt không cam lòng, nó dựa vào cái gì mà bắt nàng hành lễ với nữ nhi của một hạ nhân ti tiện? Cho nên vẫn đứng thẳng tắp như trước, không muốn quỳ xuống.

Nguyệt Vô Tu mắt nửa ngày mới thu hồi ánh mắt khiếp sợ, vội vàng cười giải vây: "Phụ vương cũng không biết nữ nhi trở về, Lang Vương cũng đại giá quang lâm, không nghênh đón từ xa thật là thất lễ. Cũng là người một nhà, miễn cái gọi là lễ tiết này đi!"

Những lời này muốn nói cũng là quý Phi Nhi nói, thế nhưng chính hấn lại nói trước, thật sự là rất buồn cười.

Quý Phi Nhi mỉm cười: "Đây là đương nhiên."

Lần này nhiệm vụ chủ yếu của Thương Mặc Tuyết đó là bảo hộ Quý Phi Nhi, chuyện khác có thể không quan thì cố hết sức không cần quan nhiều.

Vì thế, Quý Phi Nhi cùng với Nguyệt Vô Tu bất an và Lam Nguyệt ghi hận trong lòng, trở về Vương Cung Hồ Tộc. Kế tiếp, nhiệm vụ quan trọng nhất của nàng đó là hỏi ra mẫu thân của Nguyệt Phi Yên ở nơi nào.

Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt một lòng muốn tách Mẫu Đơn và Thương Mặc Tuyết ra, sau đó hung hăng đề ra nghi vấn chuyện Quý Phi Nhi hạ độc còn có tẩm tích của Nguyệt Lưu Sương, nhưng mà hai người kia lại như thế nào cũng không đi, ở lại cạnh nàng thế nào đều không đi.

Lam Nguyệt sốt ruột ái nữ, thật vất vả thể hiện ra một chút nụ cười hiền lành: "Phi Yên, vài ngày trước, muội muội của con cũng đi đế đô, nói rất nhớ con nên cố ý đi thăm, lần này sao chỉ có một mình con trở lại, Sương nhi đâu?"

"Người nói tỷ tỷ à, hiện nay tỷ tỷ đường làm quan rộng mở, nàng cùng đế quân tình đầu ý hợp, hơn nữa muốn cùng với tỷ muội ta hầu hạ chung một chồng, cho nên lần này chỉ có ta trở về vấn an các hai lão nhân gia các người, tỷ tỷ còn ở lại bên cạnh đế quân luyện tiệc chưa muốn trở về."

Lam Nguyệt vừa nghe Nguyệt Lưu Sương không có việc gì, còn được Túc Ly Mị hết mực sủng ái, nhất thời rất cao hứng, trong lòng bớt được sầu lo, bởi vì nàng biết Nguyệt Phi Yên tuyệt đối không dám nói dối nàng.

Nhưng mà nàng không biết, Nguyệt Phi Yên đã sớm chết, hiện tại chủ nhân của thân thể này tên là quý Phi Nhi.

Nguyệt Vô Tu lại lấy uy nghiêm của phụ thân ra, nói: "Phi Yên, sao con có thể làm càn như vậy, tại sao có thể đồng ý cho tỷ tỷ con và đế quân ở cùng một chỗ chứ?"

"Phụ thân, đây cũng không phải là con có thể khống chế nha, tỷ tỷ vừa thấy đế quân lập tức nhất kiến chung tình, chúng con lại tỷ muội tình thâm, cho nên cũng chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích của mình mà thôi."

Không biết như thế nào, Nguyệt Vô Tu cảm giác, Nguyệt Phi Yên nay đã không giống nữ nhi yếu đuối trước kia của hấn, nhưng cũng không bắt được nhược điểm nói dối của nàng, bởi vì chuyện tình đế cung, chính hấn cũng không biết.

Phía sau, đột nhiên Mẫu Đơn lên tiếng: "Đế hậu đường xa mà đến, cần nghỉ ngơi thật tốt, trước hết Hồ Vương đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh an bài phòng một chút đi."

Nguyệt Vô Tu không biết thân phận của Mẫu Đơn, thấy nàng ăn mặc cũng biết là có lai lịch lớn, có điều Thương Mặc Tuyết đến lại làm cho hấn cảnh giác thật sâu, hấn cảm thấy, nhất định là Thương Mặc Tuyết đến giám thị Nguyệt Phi Yên cùng Hồ Tộc bọn họ.

Nguyệt Vô Tu nở nụ cười: "Nhìn ta này, chỉ biết sốt ruột nữ nhi, thế nhưng đã quên chuyện quan trọng như vậy."

Những người khác không khỏi cảm thấy buồn cười, cái gì gọi là sốt ruột nữ nhi, từ khi quý Phi Nhi vào cửa đến giờ, hấn vẫn đều hỏi chuyện tình của Nguyệt Lưu Sương, không có nửa phần quan tâm nữ nhi của mình, lúc này còn giả bộ cái gì từ phụ?

"Cũng không cần phiền toái như vậy, ngụ ở gian phòng Đế hậu lúc trước là được rồi, ta ở bên cạnh hầu hạ Đế hậu, Lang Vương an bài một gian phòng ở cách vách là tốt rồi." Mẫu Đơn nói về thân phận mình như là một thị nữ, nhưng cách ăn mặc khí chất của nàng rõ ràng cũng không giống thị nữ, hơn nữa trên người còn tỏa ra ẩn ẩn tiên khí, ít nhiều trước khi đi nàng đã được Túc Ly Mị đưa cho một ít linh dược, sau khi ăn có thể che dấu tiên khí, bằng không lấy tu vi của Nguyệt Vô Tu nhất định có thể nhìn thấu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bữa Tiệc Trùng Điệp Âm Mưu

Editor: Gà

Ở Yêu ma giới này, có người dốc lòng tu luyện, dựa vào ngộ tính của mình để thăng cấp tu vi, có người chỉ vì cái lợi trước mắt, muốn một bước lên trời, nếu có thể hấp thụ tinh hoa của tiên tử Tiên giới, như vậy nhất định công lực sẽ nhanh chóng tăng cường, nếu không phải Túc Ly Mị có lòng giúp à che giấu, Mẫu Đơn khẳng định sẽ bị Nguyệt Vô Tu để mất đến.

Nguyệt Vô Tu nhìn à chăm chăm hồi lâu, cuối cùng không nhìn ra gì, âm thầm đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, sai người đưa bọn họ về phòng.

Ông ta vốn vô cùng lo lắng cho Nguyệt Lưu Suong, nhưng nhìn thấy Thương Mặc Tuyết đi theo Quý Phi Nhi đến Hồ Tộc, thì cảm thấy không thể tương tượng nổi, không thể hiểu rõ.

Sau khi bọn họ rời đi, Lam Nguyệt lập tức tức giận đến dậm chân: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao ông không hỏi tung tích của Suong nhỉ?"

"Thật ra ta muốn hỏi ngược lại, Lang Vương ở bên cạnh nó, làm sao ta có thể mở miệng, thật sự kỳ quái, Thương Mặc Tuyết cùng nó trở về, đây chẳng lẽ là âm mưu của Túc Ly Mị?"

"Thiếp mặc kệ âm mưu hay dương mưu gì, thiếp chỉ muốn nữ nhi trở về." Kiến thức nữ nhân thật thiên cận, thích giận dỗi, hoàn toàn không suy tính đến cái khác.

Nguyệt Vô Tu đành phải an ủi bà ta: "Nàng yên tâm, ta sẽ tìm người giữ chân Thương Mặc Tuyết, sau đó đi tìm Phi Yên, nhất định sẽ hỏi ra tung tích của Suong nhỉ."

Mẫu Đơn nhìn gian phòng rách nát bẩn thỉu trước mắt, lập tức kinh hô: "Không phải chứ, trước đây cô nương ở đây à?"

Quý Phi Nhi nhìn vô cùng kinh ngạc, nàng biết Nguyệt Phi Yên không được sủng ái, nhưng không khó coi như vậy chứ, xem ra, gian phòng này đã thật lâu không có người đến quét dọn, mạng nhện trên nóc đã giăng đầy, không lẽ để nàng ở đây sao?

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh nhốn nháo, là Lam Nguyệt mang theo một đám thị nữ đi vào.

"Phi Yên, người xem trí nhớ của mẫu hậu này, người trở lại, mà không cho người nhanh chóng quét dọn gian phòng, các người, còn không mau làm đi."

Vì vậy, rất nhanh những thị nữ kia bắt đầu quét dọn, phía sau còn lục tục có người đưa đến chậu đồng, chổi bông và màn.

Chỉ chớp lát sau, căn phòng cũ nát đã được quét dọn sạch sẽ, đệm giường, màn trướng, bàn ghế, tất cả đều đổi thành cái mới, thảm trải trên đất, an thần hương trong lư hương lượn lờ, tản ra khói xanh, mùi hương lập tức xua tan khí tức ẩm ướt của gian phòng.

Như vậy, đã có dáng vẻ của một gian phòng rồi.

Lam Nguyệt ra về thân thiết đi đến, kéo tay nàng: "Ai nha, gả cho Đế Quân có khác, nhìn khí sắc tốt hơn nhiều, càng ngày càng đẹp nha."

Quý Phi Nhi âm thầm liếc mắt, nói nhảm a, vốn Nguyệt Phi Yên ở Hồ Tộc, sắp không xong rồi, chắc hẳn đãi ngộ cũng không tốt đẹp gì, sau này Túc Ly Mị cẩn thận chăm sóc nàng, đương nhiên tốt hơn trước kia rồi. sutucuoiga Die nd da nl e q u u ydo n

"Đâu có, sao ta có thể so sánh với tỷ tỷ xinh đẹp được chứ."

Lam Nguyệt vừa nghe nàng nhắc đến Nguyệt Lưu Suong, trong bụng vô cùng gấp gáp: "Phi Yên à, tính khí của tỷ tỷ người, người không phải không biết, tùy hứng kiêu căng, bị ta làm hư rồi, giữ nàng ở Đế Cung nhất định sẽ gây phiền toái cho Đế Quân, người vẫn nên để con bé quay trở về đi."

Quý Phi Nhi khẽ cười: "Tại sao mẫu hậu có thể nói tỷ tỷ như vậy, hiện nay tỷ tỷ ở Đế Cung rất vui vẻ, được Đế Quân sủng ái, chỉ sợ tỷ ấy không muốn trở lại, còn nữa, cho dù tỷ ấy nguyện ý, Đế Quân cũng sẽ không thả người, Đế Quân đã dự định lập tỷ làm phi, nhưng tỷ ấy lại nói chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Đế Quân thì đã rất vui vẻ rồi, không cầu danh phận, vì vậy Đế Quân rất cảm động, cảm thấy tỷ tỷ là nữ tử tốt thế gian khó tìm, càng thêm sủng ái tỷ tỷ."

Cái gì, không cầu danh phận? Làm sao Nguyệt Lưu Suong có thể nói như vậy?

Lúc này Lam Nguyệt đã bất chấp, sau khi bà ta nghe Nguyệt Vô Tu nói đã cực kỳ sợ hãi rồi, Đế hậu gì đó đều không quan trọng nữa, chỉ cần nữ nhi của bà ta có thể trở lại.

"Không, Phi Yên, người mới là Đế hậu Yêu ma giới, tại sao Suong nhi có thể giành phu quân với người, nha đầu này thật không hiểu chuyện, chờ nó trở lại, ta nhất định sẽ quản giáo thật nghiêm."

Quý Phi Nhi tiếp tục cười: "Mẫu hậu nói như vậy quá khách khí rồi, mặc dù ta và tỷ tỷ không phải một mẹ sinh ra, nhưng cũng là tỷ muội tình thâm, sao ta có thể để ý chuyện này, chỉ cần tỷ tỷ thích, cái gì ta cũng có thể tặng cho tỷ tỷ."

Nàng giả vờ như nghe không hiểu lời bà ta..., Lam Nguyệt hỏi đồng, nàng trả lời tây, quả thật không có biện pháp nào.

Lam Nguyệt cười lúng túng, nhưng trong lòng cực kỳ tức giận, đang lúc muốn trở mặt, Mẫu Đơn lạnh lùng lên tiếng.

"Vương hậu đủ chưa, Đế hậu đường xa đến, đi thời gian dài như vậy, cần nghỉ ngơi thật tốt, nếu không có chuyện gì, đi ra ngoài trước đi."

Lam Nguyệt chính là người thích bắt nạt kẻ yếu, thấy khí thế của Mẫu Đơn, suy nghĩ thiệt hơn một chút, liền hơi hoảng sợ.

"Vậy thì tốt, tốt nhất người nghỉ ngơi đi, buổi tối phụ vương người vì người chuẩn bị yến tiệc tẩy trần, vậy ta đi trước."

Lam Nguyệt vừa đi, Mẫu Đơn liền lập tức đi đóng cửa lại: "Phi Nhi, Hồ Tộc các cô là kiểu người gì vậy, trước đây cuộc sống của cô thật thê thảm."

"Không có chuyện gì, dù sao đã qua rồi, quả nhiên cô nương nói không sai, để Tiểu Bạch ở lại kiểm chế Nguyệt Lưu Sương, như vậy chúng ta tranh thủ cứu mẫu thân, hiện tại bọn họ đều bận tâm đến Nguyệt Lưu Sương."

"Vậy sao lúc này cô không trực tiếp hỏi vị trí của mẫu thân cô nương?"

"Chúng ta không thể vọng động, nếu trực tiếp mở lời, nhất định bọn họ sẽ lấy tính mạng của mẫu thân ra uy hiếp ta, cho dù Nguyệt Lưu Sương ở trong tay chúng ta, cũng không thể làm gì nàng ta, cuối cùng lưỡng bại câu thương, thay vì chúng ta đi loanh quanh, trước cứ chờ tin tức của Mặc Tuyết đi, ta muốn đón mẫu thân, nếu làm quang minh chính đại, bị bọn họ phát hiện, đến lúc đó hạ độc thủ với mẫu thân, vậy thì sẽ mất nhiều hơn được."

Quý Phi Nhi phân tích rất tinh tế, ngược lại khiến Mẫu Đơn nhìn với đôi mắt khác xưa.

"Vậy thì tốt, liền theo lời cô nói, chúng ta đợi thời cơ."

Trong yến tiệc, Quý Phi Nhi mặc một thân hoa phục Đế hậu, chói lọi, tôn quý mỹ lệ, khiến vương thân Hồ Tộc ngáy giấc nhìn.

Thật không nghĩ Nhị công chúa bị người người trong Tam giới phỉ nhổ thế nhưng thật sự có vận khí tốt như vậy gả cho Đế Quân, còn trở thành Đế hậu Yêu ma giới, nữ nhân mỹ lệ như thế, nói sao Đế Quân không động lòng.

Nguyệt Vô Tu một bộ dáng vẻ cha hiền: "Phi Yên à, con xuất giá thời gian dài như vậy, thật khiến phụ vương nhớ chết rồi, nếu Đế Quân cũng cùng đi với con thì tốt."

Quý Phi Nhi thở dài: "Không có biện pháp, gần đây Đế Quân hơi khó chịu, cho nên không thể đi với con."

Vừa bắt đầu Nguyệt Vô Tu hữu ý vô ý hỏi đến Túc Ly Mị vì sao chưa đến, trước đó nàng cố ý dùng chuyện của Nguyệt Lưu Sương để che giấu, hiện tại lại cố ý nói như vậy, muốn xem thử Hồ Tộc có bao nhiêu người bất chính.

Rất nhanh, từ sắc mặt của bọn họ có thể nhìn ra, có người lo lắng, có người mừng thầm, quả nhiên chúng sinh bách thái nha. (Ý tứ nói mỗi người đều có trạng thái khác nhau)

Ánh mắt Nguyệt Vô Tu thoáng qua một tia mừng rỡ, đây không phải đang cho ông ta biết, độc đã bắt đầu phát tác, vậy ông ta không cần lo ngại Túc Ly Mị nữa rồi, giả vờ lo lắng hỏi: "Pháp lực Đế Quân cao thâm, sao thân thể khó chịu được chứ?"

"Con cũng không biết."

"Đừng lo lắng, Đế Quân không có việc gì, chúng ta vẫn nên uống rượu đi." Nguyệt Vô Tu rất nhanh chuyển đề tài.

Trong lúc yến tiệc linh đình, đột nhiên ánh mắt của nàng chống lại ánh mắt của một nam tử.

Không phải nàng không có cảm giác, có người đang nhìn nàng chăm chăm, dùng nét mặt yêu say đắm nhìn nàng, nàng không thể không cảm giác được.

Đó là một nam nhân ôn nhuận như ngọc, gương mặt tuấn mỹ thanh tú tuyệt luân, giữa hai lông mày mang theo khuôn mặt nhàn nhạt u sầu, nhấp một miếng rượu, ánh mắt kia liền nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người giao nhau, nhất thời Quý Phi Nhi có chút không tự nhiên.

Nàng không biết người nam nhân này, giải thích duy nhất chính là giữa hắn ta và Nguyệt Phi Yên có quan hệ gì đó, nếu không hắn ta sẽ không nhìn mình như vậy.

Đã nhìn quen sắc mặt dối trá của Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt, hình như nàng cũng quên, không phải Hồ Tộc không có người tốt, không thiếu thanh niên tài tuấn, khó trách Túc Ly Mị có nhiều bản khoản khi muốn giải quyết Hồ Tộc như vậy, hắn từng nói với nàng, biện pháp tốt nhất để giải quyết Hồ Tộc, không phải đuổi tận giết tuyệt, mà là chọn một vị quân chủ tốt khác.

Không biết thế nào, người nam nhân này, khiến nàng có ấn tượng rất tốt.

Cho nên nhìn hắn ta cười một tiếng, nâng chén, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Mẫu Đơn đến với thân phận thị nữ của Nguyệt Phi Yên, nên không có tư cách tham gia phong yến, vì thế chỉ có Lang Vương Thương Mặc Tuyết.

Nhưng không ngờ, Thương Mặc Tuyết chứng kiến cảnh ánh mắt hai người bọn họ nhìn nhau, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống.

Lam Nguyệt thích mách lẻo cũng nhìn thấy nàng và người nam nhân kia 'liếc mắt đưa tình', bỗng cảm thấy đã tìm được cơ hội: "Phi Yên à, hiện nay mặc dù người đã là Đế hậu rồi, nhưng Cảnh Hiền của chúng ta nhớ người mãi không quên, vì người mà cự tuyệt bao nhiêu cô nương tốt, ai da, thật là một hài tử si tình."

Bà ta chính là cố ý khiến nàng khó chịu.

Quý Phi Nhi không có những ký ức này, vừa nghe bà ta nói thế, lập tức nhớ lại ngày đó Nguyệt Lưu Sương nói với nàng, nói gì mà cướp đi nam nhân nàng yêu mến. Chẳng lẽ Cảnh Hiền này chính là người thương trước đây của Nguyệt Phi Yên? Không trách được hẳn ta luôn nhìn nàng.

Nhưng không ngờ sau khi nghe được câu này, nàng cảm giác cả người rét run, theo ánh mắt nhìn qua, thấy ánh mắt Thương Mặc Tuyết hung ác âm hiểm nhìn mình.

Trời ơi, sao lại đáng sợ như vậy, không phải Thương Mặc Tuyết đang bắt bẻ cho huynh đệ tốt của y chứ? Chắc y đã hiểu lầm gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cảnh Hiền Công Tử

Thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, nàng chỉ có thể duy trì bình tĩnh: "Chuyện này đã qua cũng không cần nhắc lại nữa."

Có vài người liền bắt đầu xì xào bàn tán, nói gì Cảnh Hiền là đệ nhất mỹ nam Hồ Tộc, trước nàng còn quấn quýt chặt lấy Cảnh Hiền, bây giờ gả cho Đế Quân liền không để hẳn vào trong mắt, thật là một nữ nhân ác độc âm hiểm, chẳng trách được nói nàng là đả độn phụ.

Ánh mắt của nàng lại buộc phải chống lại Cảnh Hiền, nhìn hắn tự giễu cười

một tiếng, lập tức phát hiện lời nói của mình quá đã thương người khác, hẳn cho rằng mình vẫn là Nguyệt Phi Yên, chắc chắn rất thất vọng.

Như vậy cũng tốt, vốn cũng không nên cho hắn hy vọng, cho dù trước kia Nguyệt Phi Yên từng có một đoạn tình với hắn, thì bây giờ nàng đến nơi này cũng có thể giải quyết dứt khoát rồi.

Tiếp phong yến (bữa tiệc tẩy trần) này, nàng thật sự có chút không ở nổi nữa, vì vậy liền viện cớ nói muốn đi ra ngoài, liền mượn cơ hội rời đi hóng mát một chút.

Bây giờ nàng vẫn còn có giá trị lợi dụng với Nguyệt Vô Tu, chắc hẳn cũng không dám làm gì mình.

Vẫn là ra ngoài tốt hơn, tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, chuyện Cảnh Hiền đã đủ khiến nàng phiền lòng rồi, không nghĩ tới Thương Mặc Tuyết lại cũng thờ một chân vào, nàng có chút không dám nhìn hắn, ánh mắt kia dường như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Lúc này sắc trời đã không còn sớm, một vầng trăng sáng nhô lên cao, bởi vì bận tâm đến vấn đề an toàn, nàng cũng không đi xa.

Một gốc cây đa già trước mặt đưa tới chú ý của nàng, cây lớn như vậy ở Yêu ma giới này, cũng phải mấy ngàn năm, không sai biệt lắm cũng đã tu luyện thành tinh rồi.

Cũng không biết thế nào, nàng lại không tự chủ được đi tới, nhẹ nhàng vỗ về thân cây, cũng không biết đụng phải nơi nào, đột nhiên xuất hiện một cái rãnh kín nhỏ nhỏ.

Ah? Còn có cơ quan, nàng tò mò duỗi tay đi vào lấy đồ vật bên trong ra, lại là một hà bao nhỏ nhỏ, chỉ là, phía trên hà bao, dùng kim tuyến thêu một chữ "Cảnh".

Cảnh Cảnh Hiền. Trong đầu nàng không khỏi nghĩ đến nam nhân giữa trán mới vừa mang theo nhân nhạ ưu thương, đang cảm thấy tò mò bên trong cây này làm sao cũng cất giấu loại đồ vật này, đột nhiên, một âm thanh đau thương tuyệt vọng từ sau lưng truyền đến.

"Phi Yên, ta biết, nàng sẽ không tàn nhẫn như vậy quên mất quá khứ của chúng ta, cho dù nàng gả cho Đế Quân, trong lòng vẫn có ta đúng không?"

Nàng quay người lại, quả thật liền nhìn thấy nam nhân mới vừa ở trên tiệc rượu, hắn gọi là Cảnh Hiền, là người yêu trước kia của Nguyệt Phi Yên, mà nàng lại là Quý Phi Nhi, thân phận hết sức khó xử.

Nàng lùi về phía sau một bước, lắc đầu: "Ta nghĩ ta mới vừa ở trên tiệc rượu đã nói rất rõ, chuyện đều đã qua rồi."

"Không, ta không tin, Phi Yên, rõ ràng trước chúng ta yêu nhau như vậy, nàng gả cho Đế Quân nhất định là bị ép buộc." Âm thanh của hắn mang theo mùi rượu rõ ràng, vừa tới gần như thế, gương mặt tuấn mỹ kia cũng mang theo đỏ ửng, nhất định là uống quá nhiều, chỉ là cũng vì uống quá nhiều, mới có thể nói ra lời thật lòng, nếu không hôm nay lấy thân phận bọn họ cách xa nhau, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra lời như vậy.

"Không phải như ngươi nghĩ, thôi, ngươi coi ta là một nữ nhân xấu, quên ta đi." Quý Phi Nhi không muốn nhiều lời với hắn, cũng lo lắng có người sẽ thấy một màn như vậy, truyền đi ảnh hưởng không tốt.

Nàng muốn rời khỏi, nhưng Cảnh Hiên lại ngăn đường đi của nàng, âm thanh đều mang theo đau khổ xé lòng: "Phi Yên, ta biết sai rồi, nàng nhất định vẫn còn giận ta có đúng không? Người ta yêu thực sự chỉ có một mình nàng, ngày đó ta cũng không biết vì sao lại uống quá nhiều rượu, ngày hôm sau tỉnh lại, Nguyệt Lưu Sương ngủ ở bên cạnh ta, ta thật sự là không biết đây là chuyện gì xảy ra, nàng nhất định phải tin tưởng ta, ta chỉ yêu một mình nàng."

Lời này thật sự khiến Quý Phi Nhi có chút cảm thấy hứng thú, vậy mà lại có liên quan đến Nguyệt Lưu Sương.

Dựa vào sự thông minh của nàng, nàng rất nhanh nghĩ ra đây là chuyện gì.

Trước kia Nguyệt Phi Yên và Cảnh Hiên yêu nhau, Nguyệt Lưu Sương từ trong chặn ngang một cuộc, Cảnh Hiên chẳng thèm ngó ngang tới nàng, cho nên Nguyệt Lưu Sương liền có ý chuốc hấn uống say, sau đó ngủ ở bên cạnh hấn, khiến Nguyệt Phi Yên hiểu lầm, muốn chia rẽ bọn họ.

Không ngờ Nguyệt Phi Yên cũng có một nam nhân thật lòng yêu nàng như vậy.

Nhưng mà nàng lại biết, hiện nay mình không thể nào nhắc lên quan hệ gì với hấn, liền có ý giận tái mặt.

"Người còn dám nói, ta chỉ muốn tình cảm độc nhất vô nhị, người đã xảy ra chuyện như vậy với tỷ tỷ ta, vậy cũng không cần tới tìm ta nữa."

"Không, Phi Yên, ta không muốn xa cách, là ban đầu ta quá hèn nhát, nếu như ta có thể bỏ xuống hết thân phận này, dẫn nàng cao bay xa chạy, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Ngày đó nàng khóc rồi đi, không lâu về sau liền truyền đến tin tức nàng gả cho Đế Quân, nàng biết ta có bao nhiêu khổ sở không? Ta rất muốn đi tìm nàng, nhưng mẫu thân lại nhốt ta ở nhà, còn trách mắng ta nhất định phải thành thân với Nguyệt Lưu Sương, người ta yêu chỉ có một mình nàng, làm sao có thể lấy nàng ta." Nguyệt Lưu Sương vẫn quán quít làm phiền hấn, sau đó nàng ta lại đi Đế đô, hấn cũng cảm thấy hết sức may mắn và thanh tịnh, hấn cũng rất muốn đi tìm nàng, nhưng Đế đô căn bản không phải nơi hấn có thể đi.

"Cái đó ta nhớ người cũng biết, ta ở Yêu ma giới danh tiếng rất kém, nếu người đi cùng ta, cũng sẽ bị mọi người nhạo báng." Những người như bọn hấn không phải đều rất quan tâm tôn nghiêm của mình sao, nói cái này hấn sẽ phải có chút cố kỵ thôi.

"Ta hiểu rõ kia không phải là thật, chỉ là mưu kế của Nguyệt Lưu Sương ám hại nàng, coi như thật sự như vậy, đó cũng là lỗi của ta, là ta không bảo vệ nàng tốt."

Hấn gắt gao lôi kéo tay của nàng, hấn đã hối hận một lần, tuyệt đối không thể nữa hối hận lần thứ hai, hấn không muốn buông nàng ra.

"Này, người buông tay, mau buông tay." Quý Phi Nhi dùng sức giẫy thoát, vừa mới bắt đầu còn cảm thấy hấn rất đáng thương, có mấy phần đồng tình với hấn, nhưng mà nghe được câu này lại cảm thấy hấn rất thật đáng buồn, nếu hấn có thể dừng cảm một chút, Nguyệt Phi Yên nói không chừng sẽ không chết. Nói cho cùng, vẫn là hấn quá hèn nhát. Nếu hấn biết nhiều như vậy, còn có thể tùy Nguyệt Lưu Sương cùng người ở Vương Cung thương tổn nàng, thật là nam nhân vô dụng.

Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, lúc có không biết quý trọng, mất đi mới hối tiếc không kịp, nhưng mà trên cái thế giới này căn bản không có thuốc hối hận có thể uống.

Hấn mượn men say, lại liều mạng trực tiếp nàng ôm vào trong ngực: "Ta một mực nghĩ tới, nếu như nàng có thể trở lại, vô luận như thế nào ta cũng sẽ giữ nàng ở bên người, ta nguyện ý vì nàng vứt bỏ tất cả, chỉ cần nàng có thể cho ta cơ hội này."

"Người buông ta ra." Quý Phi Nhi liều mạng vùng vẫy, nàng rút cuộc biết không thể nói gì với một tên quý tộc: "Nếu người không buông tay ta liền gọi người tới, ta cho người biết, bây giờ ta là người trong lòng Đế Quân, ta đã sớm quên người, không thích người."

Cảnh Hiên đột nhiên hét lớn một tiếng, dọa nàng nhảy dựng người.

"Ta không tin!" Hấn đột nhiên thô lỗ vứt tay nàng: "Nàng nói không thích ta, nhưng nàng lại đến đến gốc cây đa chúng ta đính ước, cầm đi tín vật đính ước lúc trước của ta."

Ở dưới ánh trăng nhàn nhạt, kim tuyến thêu thành chữ "Cảnh" phát ra ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt.

Hấn lại lấy túi hương bên hông mình xuống, lấy đến trước mặt nàng, phía trên thêu một chữ "Yên".

Quý Phi Nhi có chút ngây ngẩn cả người, trong lòng âm thầm nghĩ mình thật là nhiều chuyện, chỉ là tựa vào trên cây nhẹ nhàng đặt một cái mà liền gặp vận cứt chó như vậy, nhưng mà, nàng thật sự không cố ý.

Không ngờ bọn họ còn có tín vật đính ước như vậy, chắc hẳn tình cảm của bọn họ nhất định rất sâu đậm, nhìn dáng vẻ khổ sở như vậy của Cảnh Hiên, nàng lại có chút mềm lòng.

Dưới ánh trăng, nàng có thể nhìn thấy đáy mắt hấn hiện lên ngán lệ.

"Túi hương này, là nàng tự tay thêu, một cho ta, một cho nàng, chúng ta ước định nhất định phải nắm tay nhau cả đời, vĩnh viễn sẽ không tách ra, nhưng mà, tại sao số mạng trên người như thế."

Nàng ôn nhu khuyên hấn: "Cảnh Hiên, cho dù chúng ta thật sự đã từng yêu nhau, nhưng mà kia đều đã qua, người còn có thể có được nữ tử tốt hơn, bây giờ ta cũng đã gả làm thê tử người khác, đây chính là hữu duyên vô phận."

Cảnh Hiên cười khổ, đôi mắt vốn là men say mộng lung lúc này lại là một mảnh thanh minh: "Sau khi nàng đi, có một lần ta hỏi thăm tin tức của nàng từ Nguyệt Lưu Suông, nàng ta nói nàng gả vào Đế Cung phải đi chịu khổ, Đế Quân căn bản không thể đối xử tử tế với nàng, thậm chí sẽ còn có nguy hiểm đến sinh mạng."

Cho nên, hắn vừa mới muốn mang nàng rời đi như vậy sao? Quý Phi Nhi đột nhiên phát hiện mình hiểu lầm hắn, hắn cho rằng Nguyệt Phi Yên ở Đế Cung chịu uất ức, cho nên mới phải khẩn trương kích động như vậy.

"Người hiểu lầm, cũng không giống như nàng nói, Đế Quân hẳn đối với ta rất tốt, tỷ tỷ nàng nhất định là đang lừa người."

"Phi Yên, nàng luôn kiên cường như vậy, đều nuốt toàn bộ đau khổ vào bụng, cho tới bây giờ cũng sẽ không nói gì với ta, nhưng mà nàng cho rằng ta thật sự cái gì cũng không biết sao? Ta chính là biểu ca của nàng, có một lần ta nghe phụ thân nói qua về chuyện Đại Vương muốn tạo phản, chuyện này Đế Quân không phải không biết, nàng thân là công chúa Hồ Tộc, hẳn làm sao có thể thật lòng đối với nàng, nàng chớ ngốc như vậy."

Quý Phi Nhi không biết nên giải thích làm sao với hắn, bởi vì đối với nàng mà nói, hắn vẫn chỉ là một người xa lạ, nàng không thể nào thổ lộ quá nhiều tình cảm với hắn, nhưng mà nếu không nói, cũng không đành lòng nhìn thấy bộ dáng này của hắn, hơn nữa không nói rõ ràng hắn cũng sẽ không để nàng đi.

Nàng linh cơ nhất động (nhánh trí), đột nhiên nghĩ ra một kế sách tuyệt diệu.

"Ta nhớ người biết, sở dĩ ta biết phải chịu nhục như vậy, tất cả đều là vì mẫu thân của ta, bây giờ nàng còn bị nhốt ở Vương Cung, sống chết chưa biết, thân là nữ nhi, làm sao đành lòng nhìn mẫu thân chịu khổ như thế, ta gả cho Đế Quân, là ý tứ của phụ vương, mặc kệ như thế nào, ta cũng là thân bất do kỷ."

"Nàng nàng nói là vương phi? Nàng ấy không phải cũng đã chết sớm rồi sao?"

Trong lòng Quý Phi Nhi thầm giật mình, trời ạ, chẳng lẽ bên ngoài đồn nàng ấy đã chết? Nguyệt Vô Tu này cũng quá độc ác, dù gì cũng là nữ nhân đã sinh hài tử cho hắn, nếu như không phải là Nguyệt Lưu Suông ở trước mặt nàng nói ra như vậy, chỉ sợ cũng không mấy người biết.

"Không có, nàng bị phụ vương giam lỏng trong cung, ta không biết nàng ở nơi nào, cũng không tìm được nàng, nhưng nàng nhất định còn sống."

Có lẽ, nàng có thể thông qua quan hệ của Cảnh Hiên tìm được tung tích mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thương Mặc Tuyệt Kỳ Lạ

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Nếu thật sự là như vậy, tại sao Đại Vương lại không quan tâm? Dù thế nào mẫu thân muội cũng là Vương phi mà!" Đương nhiên mấy chuyện xấu này sẽ bị người của vương cung giấu kỹ, Nguyệt Phi Yên trước đây cũng chưa từng nhắc tới, vì thế hắn cũng không biết gì.

Quý Phi Nhi cười lạnh. "Ông ta còn mong mẹ con chúng ta chết đi đây."

"Phi Yên, muội phải chịu khổ rồi, muội yên tâm, nhất định huynh sẽ giúp muội cứu vương phi ra ngoài, sau đó chúng ta cùng rời khỏi nơi này."

Nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đột ngột cúi đầu, hôn lên khóe môi nàng, sau đó xoay người chạy mất.

Quý Phi Nhi từng sờ một lúc mới tiêu hóa được thông tin mình bị sàm sỡ, trời ạ, rốt cuộc Cảnh Hiên này bị sao vậy?

Nàng vô thức nhìn xung quanh, tối như mực, không có một ai, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ nếu như bị Túc Ly Mị thấy được, nhất định hắn sẽ giận dữ, Cảnh Hiên kia cũng phải chết rất thảm, bởi vì tham muốn chiếm giữ của yêu nghiệt này thật sự rất lớn.

Sau khi trở lại bữa tiệc, nàng phát hiện chỗ ngồi của Cảnh Hiên quả nhiên là trống không, hắn không quay lại nữa.

Vừa bước vào, nàng liền cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo, nàng biết là ai đang nhìn mình. Không hiểu sao, nàng cảm thấy hôm nay Thương Mặc Tuyệt rất đáng sợ.

Ngay cả khi gặp hắn ở đình nghỉ mát trong Đế Cung ngày đó, lúc hắn muốn ra tay giết nàng thời, trong lòng nàng cũng không sợ hãi như vậy.

Trong lòng có chút thấp thỏm ngồi xuống chỗ của mình, Lam Nguyệt lại vạch lá tìm sâu.

"Phi Yên vừa mới đi ra ngoài, Cảnh Hiên đã nói có chuyện xin rời đi, hai người các người, thật đúng là ăn ý." Bà ta chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Quý Phi Nhi vội vàng trả lời: "Vậy sao? Nhưng nữ nhi lại không gặp huynh ấy ở ngoài kia, nói không chừng Cảnh Hiên công tử thật sự có việc gấp nên đã rời đi rồi."

"À, con vừa đi nó cũng đi theo, sẽ có sự trùng hợp như thế sao? Phi Yên à, bây giờ con đã là Đệ phi rồi, có một số việc không cần mẫu hậu phải nói nhiều."

"Dạ, mẫu hậu nói phải, Phi Yên đã nhớ."

Nàng không cãi lại câu nào, thậm chí còn hùa theo lời bà ta khiến Lam Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên là vô cùng hài lòng.

Đệ hậu thì sao, còn không phải là bà ta nói gì nghe nấy à, nhìn Lang Vương cũng không hề có ý muốn che chở nơ, thậm chí còn không bằng thị nữ tên Mẫu Đơn kia.

Sau khi tiệc tàn, Nguyệt Vô Tu lấy lý do hai phụ nữ (phụ thân - nữ nhi) đã nhiều ngày không gặp, muốn giữ nàng lại. Vì lời hứa lúc trước, Quý Phi Nhi lập tức gật đầu đồng ý, nhưng Thương Mặc Tuyết lại từ chối thẳng thừng.

"Lang Vương, Đệ hậu chính là nữ nhi ruột thịt của Bôn vương, bây giờ ngươi ngăn cản Bôn vương ở chung với nữ nhi là có ý gì?"

"Bôn vương nghe theo mệnh lệnh của Đế Quân, bảo vệ an toàn cho Đệ hậu, một tác cũng không rời, nếu Đệ hậu xảy ra chuyện gì, Bôn vương không gánh nổi."

"Ngươi nói cái gì, chẳng lẽ Bôn vương lại hại nữ nhi ruột thịt của mình sao?"

"Đây chỉ là suy nghĩ một phía của Hồ Vương, chuyện Bôn vương cần làm chính là lo lắng an nguy cho Đệ hậu, nếu Hồ Vương thật sự muốn trao đổi tình cảm phụ nữ với Đệ hậu, vậy cứ coi như Bôn vương không tồn tại là được." Hần kiên quyết tỏ rõ lập trường, nhất định phải chờ cạnh Quý Phi Nhi, Nguyệt Vô Tu nói gì cũng vô dụng.

Có hần ở cạnh, ông ta hoàn toàn không dám hỏi thẳng chuyện hạ độc Túc Ly Mị và chỗ Nguyệt Lưu Sương.

Sau khi tùy tiện nói mấy câu, Quý Phi Nhi lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó rời đi cùng Thương Mặc Tuyết.

Ở trên đường, nàng muốn thương lượng kế sách với hần: "Mặc Tuyết, vừa nãy huynh biểu hiện rất tốt, cái chúng ta muốn chính là đóng kịch đùa giỡn như thế, để cho bọn họ không có bất kỳ nghi ngờ gì với ta, đồn tất cả nghi ngờ lên người huynh, cảm thấy là huynh đang giám sát ta, như vậy ta mới dễ dàng hành động."

Thương Mặc Tuyết chỉ đi bên cạnh nàng, không nói một lời nào.

"Này, hôm nay huynh có chuyện gì vậy, cả buổi tối đều im lặng, sao vậy, cãi nhau với Mẫu Đơn à?" Nàng kéo kéo ống tay áo của hần, sau đó lăm bằm: "Có vẻ đúng rồi, Mẫu Đơn là nữ tử, huynh nên nhường nhịn nàng ấy một chút."

Nàng đã sớm phát hiện ra tình cảm mà Thương Mặc Tuyết dành cho Mẫu Đơn, nếu Mẫu Đơn thật sự có thể ở chung một chỗ với Thương Mặc Tuyết, coi như đó cũng là một đoạn giai thoại.

Bị Quý Phi Nhi trêu chọc, rốt cuộc Thương Mặc Tuyết không nhịn được tức giận trong lòng, bộc phát.

"Quý Phi Nhi!"

"Huynh làm sao vậy, hung dữ như vậy làm gì?" Quý Phi Nhi giật mình, nàng không nhớ rõ mình đắc tội hần khi nào.

"À, có phải cô đã quên thân phận của mình là gì rồi không, lại dám công khai 'liếc mắt đưa tình' với nam nhân khác trong yến tiệc?"

"Thì ra là chuyện này, huynh hiểu lầm rồi, đó là người mà trước đây Nguyệt Phi Yên, cho nên"

Nhưng hần hoàn toàn không nghe nàng giải thích, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng đáng sợ. "Cho nên, cô với kẻ đó có mối tình nồng thắm, muốn ở lại đây cùng hần sao?"

"Thương Mặc Tuyết, huynh đừng nói hươu nói vượn cái gì, ta không phải là Nguyệt Phi Yên, sao có thể có mối tình nồng thắm với cậu ta."

"Nếu không phải như thế, tại sao hai người các ngươi lại liếc mắt đưa tình trên yến tiệc, còn ngầm hẹn gặp nhau ở ngoài, cô lại còn... còn dám đề cho tên đó hôn!"

"Huynh.... Huynh thấy rồi sao?" Quý Phi Nhi không dám tin trọn to hai mắt, nàng còn tưởng Thương Mặc Tuyết sẽ ngồi ngây ngốc trong đó, không ngờ rằng hần vẫn luôn theo sát mình.

Dường như đột nhiên nàng nghĩ tới chuyện gì, nhìn hần với vẻ mặt van xin. "Mặc Tuyết, chuyện này chỉ là hiểu lầm, huynh tuyệt đối không được nói cho Tiểu Bạch biết, nếu chàng ấy biết, nhất định sẽ rất tức giận, Cảnh Hiên cũng khó mà giữ được tính mạng."

Nàng còn phải nhờ Cảnh Hiên giúp nàng cứu mẫu thân ra, khó khăn lắm mới lôi kéo được một sự trợ giúp ở Hồ Tộc này, nhất định phải lợi dụng triệt để.

Nghe nàng không có chút hối lỗi nào, lại còn nói đỡ cho nam nhân kia, ánh mắt của Thương Mặc Tuyết gần như phun ra lửa. "Đáng chết, tới lúc này rồi mà cô còn dám che chở cho nam nhân ư?"

"Thật sự là huynh đã hiểu lầm ta rồi! Trong lòng ta chỉ có một mình Tiểu Bạch, ta hoàn toàn không biết Cảnh Hiên, hần cứ nhìn chăm chăm vào ta nên ta có chút nghi ngờ, đâu có khó nghe giống như huynh nói. liếc mắt đưa tình gì chứ? Sau đó ta chỉ muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, không ngờ hần cũng đi theo, nói rất nhiều chuyện lúc trước về hần và Nguyệt Phi Yên, ta thấy hần rất đáng thương, không nói ra sự thật Nguyệt Phi Yên đã chết. Rồi hần lại nói sẽ giúp ta cứu mẫu thân, ta mới cảm thấy hần có thể giúp đỡ được ta trong nhiệm vụ khó khăn này."

Nàng giải thích rõ ràng như vậy, không ngờ sắc mặt Thương Mặc Tuyết chẳng tốt hơn chút nào, ngược lại càng thêm lạnh lẽo.

"Làm sao cô biết hần nói thật hay giả, ngộ nhờ hần là một kẻ lừa gạt thì sao? Biết đâu hần là người mà Nguyệt Vô Tu phái tới để mê hoặc cô, vậy mà cô lại nói hết kế hoạch của chúng ta cho hần biết rồi hả?"

"Ta thấy sẽ không sao đâu, nhìn huynh ấy có vẻ là một người tốt, chúng ta nên nên tin tưởng, hơn nữa, dù sao thêm một người bạn cũng mạnh hơn là thêm một kẻ địch." Thấy sắp tới phòng của mình, nàng liền chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, thuận tiện không quên nhắc nhở hần: "Thương Mặc Tuyết, huynh tuyệt đối không thể nói cho Tiểu Bạch, ta không muốn khiến chàng ấy tức giận, người ta yêu chỉ có một mình huynh ấy, ta cũng hi vọng huynh có thể tin tưởng ta."

Nói xong câu đó, nàng lập tức xoay người trở về phòng.

Sau lưng nàng, Thương Mặc Tuyết vì câu nói sau cùng của nàng mà sắc mặt tốt hơn một chút. Không cho hần biết? Chỉ tiếc, hần đã biết.

Mẫu Đơn còn chưa ngủ, đang đợi nàng trong phòng, thấy Quý Phi Nhi trở lại thì vội vàng đứng lên.

"Phi Nhi, cô không sao chứ? Dạ tiệc có diễn ra suôn sẻ không?"

"Cô xem, chẳng phải ta đã bình an trở về sao, một chút việc cũng không có, hơn nữa, ta còn tìm được một trợ thủ đấy." Sau đó, nàng kể chuyện Cảnh Hiên cho nàng ta nghe.

Bởi vì Quý Phi Nhi không có cho Mẫu Đơn biết việc mình là Tử Huyền chứ không phải là Nguyệt Phi Yên thật sự nên thân phận của Cảnh Hiên chính là người thương trước đây của nàng.

Mẫu Đơn đã biết rõ mọi chuyện, vì thế khi nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại cân nhắc.

Nàng muốn lợi dụng Cảnh Hiên để cứu mẫu thân của Nguyệt Phi Yên, như vậy nhất định ả phải bắt đầu từ chuyện này, ngăn cản từ bên trong.

Hơn nữa ả còn có thể lợi dụng tình cảm giữa Quý Phi Nhi với Cảnh Hiên, khiến Thương Mặc Tuyết có ấn tượng xấu với nàng, tin tưởng nàng chính là gian tế do Hồ Tộc phái tới, khi trở về sẽ nói cho Túc Ly Mị, hiển nhiên hần thất vọng về Quý Phi Nhi, đây quả là kế sách hay, một mũi tên trúng hai con chim.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt ả lại tỏ vẻ rất lo lắng. "Cảnh Hiên đó, hần đáng tin không?"

"Mẫu thân huynh ấy là thân tỷ muội (chị em ruột) với mẫu thân của ta, huynh ấy cũng chính là biểu ca của ta, thường ngày có thể tự do ra vào Đế Cung, có huynh ấy giúp một tay, chúng ta sẽ dễ dàng hơn."

"Ta sợ hần vì yêu mà sinh hận với cô, không phải là thật lòng giúp cô. Chẳng phải cô nói lúc trước hần đã ngủ cùng Nguyệt Lưu Sương sao, nam nhân như vậy có thể tin tưởng không?"

"Huynh ấy cũng là bị Nguyệt Lưu Sương hãm hại, nên ta thấy huynh ấy sẽ không gạt ta, Mẫu Đơn, cô tin ta một lần có được không, đừng có như Thương Mặc Tuyết, ban nãy ở ngoài huynh ấy còn mắng ta một trận."

"Cô nói Mặc Tuyết cũng không tán thành sao?"

"Đúng vậy, ta thấy hôm nay huynh ấy thật quái lạ, trong dạ tiệc thì trung lập lạnh, thỉnh thoảng lại lườm ta một cái, ta không biết mình đã đắc tội gì với huynh ấy, có phải cô cãi nhau với huynh ấy nên mới khiến tâm tình huynh ấy không tốt không?"

"Sao lại có thể như thế nhỉ? Tính tình Mặc Tuyết tốt lắm, rất ít nổi giận."

Nguyệt Phi Yên nghĩ mãi không ra, chuyện của nàng cũng chưa đến mức khiến hần giận tới mức đó, coi như có thấy bất công thay Túc Ly Mị thì cũng đâu cần như vậy?

"Đúng rồi, ta cũng vậy phát hiện, từ lúc bắt đầu lên đường tới Hồ Tộc tới giờ, có vẻ Mặc Tuyết không quá vui vẻ, ta nhớ trước khi chuẩn bị đi, Mị đã gọi Mặc Tuyết vào, một mình nói vài câu với hần, có thể có liên quan tới chuyện kia, có cơ hội ta sẽ hỏi hần một chút."

"Được được, nhất định phải hỏi rõ nguyên nhân, nếu không ta thật sự sẽ bị ánh mắt của hần đóng băng."

Mẫu Đơn cười cười. "Được rồi, không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn có việc phải làm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chiếm Được Tín Nhiệm Của Nguyệt Vô Tu

Quý Phi Nhu cảm thấy không thể trì hoãn chuyện này được nữa.

Nàng không thể cứ mãi nấp dưới sự bảo vệ của Thương Mặc Tuyết được, như vậy Nguyệt Vô Tu không đến gần nàng, không có cách nào biết chuyện từ nàng, nàng cũng không thể tương kế tựu kế, hỏi tung tích mẫu thân của mình từ hắn.

Mặc dù nàng cảm thấy Cảnh Hiền là một trợ thủ tốt, nhưng không thể đặt hết kỳ vọng lên người hắn.

Cho nên nàng nói Mẫu Đơn gọi Thương Mặc Tuyết tới, sau đó bàn bạc kế sách.

Qua buổi tối, lúc nhìn thấy Thương Mặc Tuyết một lần nữa, dù sắc mặt của hắn đã khá hơn nhiều nhưng không có cảm giác tự nhiên phóng khoáng như ngày thường, gương mặt nghiêm túc khiến người ta chịu không nổi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Mẫu Đơn vội cười: "Mặc Tuyết, tối qua ta có bàn bạc với Phi Nhi rồi, Cảnh Hiền kia có thể giúp chúng ta, sẽ cứu được người, chúng ta cũng nên nhanh chóng trở về với Mị, đã trì hoãn đến chiều rồi, chắc chắn hắn sẽ rất lo lắng."

Quý Phi Nhi suy nghĩ, có Mẫu Đơn ra mặt nói với hắn, hắn sẽ khá hơn một chút.

Nhưng không nghĩ sau khi nghe được câu ấy, hắn lại nhíu mày thật chặt: "Không được, chúng ta còn chưa biết người kia là địch hay bạn, sao có thể tùy ý tin người ta như thế?"

"Được rồi, vậy thì không nói tới hắn nữa." Quý Phi Nhi không nghĩ tới hắn cũng lạnh nhạt với Mẫu Đơn như vậy, thật không biết cuối cùng hắn bị sao, rốt cuộc Tiểu Bạch đã nói với hắn điều gì, khiến tâm tình hắn thay đổi nhiều đến vậy.

Mẫu Đơn thở dài: "Tối hôm qua ta bàn với Phi Nhi, hiện tại người của Hồ tộc nhìn thấy người ở đây, chắc chắn sẽ không dám làm lộ ra chuyện gì, bởi thế nhất định phải để Phi Yên tự mình ra tay, trước mắt tranh thủ sự tín nhiệm của bọn họ, khiến bọn họ không phòng bị mà nói ra tung tích của mẫu thân."

"Không được, người của Hồ tộc âm hiểm xảo trá, nhìn chúng ta như hổ đói, ta phải ở gần đây để bảo vệ hai người, lỡ có chuyện gì xảy ra, ai có thể làm tốt được chuyện này?"

"Hay là thế này, chẳng dùng lộ diện mà hãy âm thầm bảo vệ chúng ta, như vậy sẽ tốt hơn đúng chứ?"

Mẫu Đơn cũng ngạc nhiên, tại sao Thương Mặc Tuyết lại thay đổi nhiều như vậy.

"Ta đã phái người bí mật tìm khắp Vương Cung, sẽ nhanh có kết quả thôi, chỉ cần phát hiện ra tung tích mẫu thân của nàng, ta sẽ lập tức đưa đi."

"Nhưng mà, sợ phụ thân cùng Vương Hậu sẽ gây bất lợi cho mẫu thân, bởi vì hiện tại Nguyệt Lưu Sương đang ở Đế Cung, nhất định Nguyệt Vô Tu sẽ phòng bị chúng ta, cuối cùng sẽ dùng mẫu thân để uy hiếp, cho nên chúng ta không dễ dàng tìm được đâu."

"Được rồi Mặc Tuyết, chẳng làm như Phi Yên nói đi, chúng ta chuẩn bị thật kỹ, nếu bọn họ không tìm được người thì chúng ta sẽ có phương pháp khác."

Cuối cùng, rốt cuộc Thương Mặc Tuyết cũng đồng ý, âm thầm bảo vệ Quý Phi Nhi, để nàng ta chủ động tiếp cận Nguyệt Vô Tu.

...

Lúc này, Nguyệt Vô Tu đang hết sức đắc ý.

"Ha ha ha, cái gì mà Túc Ly Mị khó chịu trong người chứ, nhất định là hắn đang trúng độc, thời gian một tháng rồi, nói như vậy pháp lực của hắn đã hoàn toàn biến mất, bây giờ Thương Mặc Tuyết đang ở đây, đúng là trời giúp ta. Hiện tại chỉ cần giải quyết hắn ta trước, sau đó giết Túc Ly Mị, cả giới yêu ma này sẽ là của ta ha ha ha."

Lam Nguyệt lại lo lắng chuyện của Nguyệt Lưu Sương: "Đại Vương, thật sự nha đầu Phi Yên kia có thể hoàn thành nhiệm vụ này sao? Nhưng Đế Quân không phải là một nhân vật đơn giản, coi như sự thật là như vậy thì thiếp lo Túc Ly Mị sẽ thẹn quá hóa giận, dùng tính mạng của Sương nhi uy hiếp chúng ta."

"Bốn vương đã phái người đi Đế Đô nghe ngóng, quả nhiên Đế Cung truyền ra tin không may. A... Hắn trúng kịch độc, pháp lực hoàn toàn biến mất, lấy

gì chống lại bốn vương chứ, cứu Sương nhi là chuyện quá đơn giản dễ dàng.”

Không có Túc Ly Mị thì giới yêu ma sẽ không còn đoàn kết nữa, hiện tại Thương mặc Tuyết cũng không có bên cạnh hắn ta, không có Thương Mặc Tuyết, Túc Ly Mị giống như không còn tay phải nữa, đúng là cơ hội tốt trời cho.

“Nhanh chóng tìm Phi Yên hỏi rõ chuyện, không nghĩ tới tiểu tiện nhân đó còn dùng được, a... Nhưng mà nó cũng không dám không nghe lời chúng ta, bởi vì nhược điểm của nó đã bị chúng ta nắm trong tay.”

Đối với chuyện mình say rượu nên sủng hạnh một thị nữ xấu xí, khi nhớ tới Nguyệt Vô Tu chỉ biết cau mày, chuyện sau đó giao lại cho Lam Nguyệt xử lý, thậm chí ngay cả họ tên, hình dáng của nữ nhân đó hắn cũng không biết.

“Hiện nay Thương Mặc Tuyết vẫn theo sát Phi Yên, muốn tìm nó cũng không được, a... Dù thế nào đi nữa thì sớm muộn gì bốn vương cũng phải diệt trừ tận gốc, vốn là muốn giữ hắn lại một chút, xem ra phải động thủ trước rồi.”

Dĩ nhiên sẽ không động thủ một cách quang minh chính đại, bây giờ công lực của hắn không thua kém gì Thương Mặc Tuyết, nhưng hắn không muốn mạo hiểm.

Đang bàn bạc thì đột nhiên có người tới thông báo.

“Đại Vương, Nhị công chúa cầu kiến.”

Nguyệt Vô Tu không còn giọng nói dịu dàng nữa, lạnh lùng hỏi: “Lang Vương cũng tới sao?”

“Không có, chỉ có một mình Nhị công chúa.”

Lam Nguyệt vừa nghe thì mừng rỡ: “Nhất định là nó thoát khỏi Lang Vương rồi, cho nên mới một mình chạy tới tìm chúng ta.”

Nguyệt Vô Tu cũng đồng ý, cười ha ha: “Dù thế nào, nó cũng là nữ nhi của Nguyệt Vô Tu ta, nhất định sẽ thiên về Hồ Tộc chúng ta.”

Rất nhanh sau đó, Quý Phu Nhi đã được thị nữ đưa vào trong.

Không có dáng vẻ tôn quý của Đế Hậu, nàng làm ra vẻ vô cùng ngoan ngoãn hèn mọn, vừa vào cửa đã quỳ xuống hành lễ: “Phi Yên bái kiến phụ vương mẫu hậu.”

Lam Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Bốn cung còn tưởng rằng người làm Đế Hậu sẽ ý mình thanh cao, quên toàn bộ chúng ta rồi chứ.”

“Phi Yên không dám, lần này Phi Yên trở về là vì nghiệp lớn của Hồ tộc chúng ta. Trước kia bị Lang Vương nắm giữ trong tay, Phi Yên không dám manh động, chỉ có thể tạm thời chịu nhục, mong tìm được cơ hội về bảo vệ phụ vương.”

Nguyệt Vô Tu vội đỡ nàng lên, “Phi Nhi à, con chịu khổ rồi, nói cho phụ vương biết, hiện tại tình hình của Đế Cung như thế nào?”

“Nữ nhi may mắn không làm xấu hổ phụ vương, mỗi ngày đều hạ độc vào đồ ăn của Đế Quân, bây giờ càng ngày thân thể của hắn càng lụn bại, lần này nữ nhi trở về là muốn hồi báo điều ấy.”

Nguyệt Vô Tu vừa nghe đã cười ha ha: “Phi Nhi, con làm rất tốt, đợi bốn vương trở thành Đế Quân, nhất định không bạc đãi con.”

“Vậy con cảm ơn phụ vương trước.” Quý Phi Nhi khéo léo nói.

“Đúng rồi, Sương nhi đâu, sao không có tin tức tý tỷ của người?”

“Hai người không cần lo lắng, tý tỷ ở lại Đế Cung là để giữ chân Đế Quân, Đế Quân ngu ngốc háo sắc lại yêu thích sắc đẹp của tý tỷ, cho nên con trở về lần này, hắn mới không can thiệp nhiều, tý tỷ vì tương lai của Hồ tộc chúng ta mà phải ở lại Đế Cung.”

“Thì ra là như vậy.” Nguyệt Vô Tu không hề nghi ngờ lời nói của nàng, “Xem ra bốn vương đã có hai nữ nhi tốt rồi, vì nghiệp lớn của bốn vương mà phí tâm như vậy, chờ lúc bốn vương thành Đế Quân thì các con chính là những người có công lớn nhất.”

Lam Nguyệt nghe nữ nhi không sao thì cũng yên lòng, hừ lạnh một tiếng, “A... Không nghĩ tới đứa nhỏ Sương nhi đã hiểu chuyện như vậy, hy sinh lớn đến thế, công lao của hai nữ nhi tốt này cũng là tam lục cửu đẳng* đó.”

“Dĩ nhiên tý tỷ có công lao lớn nhất, Phi Yên chỉ làm bổn phận của mình, chờ tý tỷ quay về, nhất định phụ vương phải thưởng cho tý tỷ đó.” Quý Phi Nhi vô cùng “đại nghĩa” nói.

Thật là ngu xuẩn, dám đấu với phu quân của nàng, còn muốn làm Đế Quân nữa, nếu giới yêu ma rơi vào tay bọn họ, chẳng phải sẽ vô cùng rối loạn hay sao?

“Coi như người hiểu biết.”

Quả nhiên Nguyệt Vô Tu luôn thiên vị hai mẹ con Lam Nguyệt, vì vậy hắn lập tức gật đầu: “Không nghĩ tới đứa nhỏ Sương nhi lại hiểu chuyện như vậy,

không hổ là nữ nhi của bốn vương.”

Ban đầu Nguyệt Lưu Sương gây chuyện ồn ào như vậy, hấn còn tưởng ả sẽ đi gây chuyện cho hấn, bây giờ nghe Quý Phi Nhi nói như thế, hấn yên tâm rất nhiều.

Thừa dịp tâm tình hấn đang tốt, nàng nhanh chóng nói mục đích của mình.

“Phụ vương, nữ nhi có thể có một yêu cầu nho nhỏ hay không?”

“Ha ha, lần này con lập công lớn, muốn điều kiện gì cứ nói.”

“Nữ nhi không cần cái gì khác, chỉ muốn gặp mẫu thân.”

Sắc mặt Lam Nguyệt trầm xuống, “Nha đầu này, thật không biết tốt xấu mà, dám nhắc tới thị nữ kia sao? Bốn cung nói cho người biết, đừng mơ tưởng.”

Nguyệt Vô Tu ngắt ngang lời ả: “Khoan đã, việc này không khó, để họ gặp mặt đi.”

Hấn nhìn Quý Phi Nhi: “Có thể gặp Vương phi, nhưng phụ thân cũng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Lão hồ ly đáng chết, có phụ thân nào làm khó nữ nhi của mình như thế sao?

“Hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng, công lực của Túc Ly Mị đã hoàn toàn biến mất, đợi bốn vương giải quyết Thương Mặc Tuyết sẽ tránh được lo âu về sau, dẫn người vào Đế Đô.”

Trong lòng Quý Phi Nhi lạnh lại, thì ra bọn họ đang bí mật nổi lên âm mưu sát hại Mặc Tuyết, thật là một đám ô hợp, nhất định nàng phải nghĩ cách ngăn cản.”

“Phụ vương, chỉ sợ Lang Vương không dễ đối phó như vậy.”

“Cho nên việc này cần con giúp, con là Đế Hậu, cũng có thể đến gần hấn, cho nên chúng ta bày trò cũ, khiến Thương Mặc Tuyết trúng độc, nếu con hoàn thành được chuyện này thì chẳng những bốn vương cho con gặp mẫu thân, sau này mẹ con hai người có thể sống cùng nhau.”

Mặc dù Lam Nguyệt không cam lòng, nhưng nhìn vào mắt Nguyệt Vô Tu ả cũng không dám nói thêm điều gì.

Dĩ nhiên Quý Phi Nhi không đồng ý làm chuyện như vậy, bày ra gương mặt khó xử: “Phụ vương, người có điều này không biết, lần này nữ nhi trở lại đều nằm trong kiểm soát của Lang Vương, con hạ độc Đế Quân, mặc dù Đế Quân ngu ngốc nhưng Thương Mặc Tuyết đã nghi ngờ con lâu rồi, cảnh giác đề phòng con khắp nơi, ngay cả lần này con về Hồ tộc, hấn cũng nghiêm mật giám thị, thật vất vả con mới chạy tới đây được, cho nên con muốn hạ độc hấn, nhất định hấn sẽ cảm nhận được.”

“Đừng là hấn ta xảo trá vô cùng, nhưng trước mắt, con là người duy nhất có thể đến gần hấn, nếu con không làm chuyện này thì không ai có thể làm được. Chỉ cần thành công thì sau này ngày ngày con đều được ở chung với mẫu thân, như thế nào?”

Hấn đang muốn dụ dỗ nàng sao, đương nhiên nàng phải cứu mẫu thân, nhưng nàng cũng không thể hạ độc Thương Mặc Tuyết.

Nhưng hiện tại nàng không thể từ chối, nếu vậy sẽ bị hoài nghi, ở trong mắt bọn chúng, nàng vì mẫu thân mà có thể hạ độc Đế Quân, đương nhiên hiện tại cũng có thể hại Lang Vương. Nếu như cự tuyệt thì cũng giống như nói lên nàng không phải là một nữ nhi hiếu thuận.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Dừng Lại Thủ Đoạn Hạ Độc

Editor: Gà

Lam Nguyệt thừa dịp gia tăng áp lực cho nàng: "Nếu người không làm được, thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc nhìn thấy Tổ Hoa."

"Vương hậu, đừng ép buộc Phi Yên, chuyện này thật sự rất khó, nhưng mặc kệ như thế nào, con cũng phải làm, phụ vương tin tưởng con."

Quý Phi Nhi cạn lời, tại sao bọn họ có thể hèn hạ như vậy.

Chuyện gì cũng bắt nàng làm, còn mình ngồi ngư ông đắc lợi, nhưng với tình huống trước mắt, dường như nàng không thể cự tuyệt.

"Lấy công lực của Thương Mặc Tuyết, nếu là độc bình thường hoàn toàn không làm gì được hấn cả, sẽ bị hấn dễ dàng phát giác, lần trước U Minh nọc

độc ta cho con để hạ độc Túc Ly Mị chỉ có một lộ duy nhất, cho nên lần này chỉ có thể dùng cái này thôi!"

Ông ta lại đưa cho nàng một bình sứ: "Đây là hoàng vân thảo, vô sắc vô vị, không xem là độc dược, nhưng lại có thể trong nháy mắt khiến người ta tê dại, dựa theo công lực của Thương Mặc Tuyết khoảng trong vòng một giờ sẽ phá được, cho nên nhất định phải nắm chặt thời gian, chỉ cần con cho hắn ăn cái này, dù công lực của hắn có mạnh bao nhiêu đi nữa, nhưng chỉ cần một người pháp lực tầm thường cũng có thể giết chết."

sutucuoiga@dieendaanleequydonnnn

Nhìn vẻ mặt âm hiểm của Nguyệt Vô Tu, Quý Phi Nhi có thể đoán được, lúc trước ông ta dùng biện pháp này hại chết không ít người.

Nàng biết, nếu mình không đồng ý, ông ta cũng sẽ để người khác làm, nếu vậy Thương Mặc Tuyết sẽ gặp nguy hiểm, tình cảnh của các nàng càng thêm ngặt nghèo, cho nên lập tức gật đầu.

"Dạ, phụ vương, nữ nhi tuyệt đối sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của phụ vương. Đã không còn sớm nữa, con phải nhanh trở về, nếu không Lang vương nhất định sẽ nghi ngờ con."

"Ừ, con lui xuống đi!"

Nhìn bóng dáng Quý Phi Nhi biến mất ở cửa, Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt đều lộ ra nụ cười hả hê.

"Không ngờ thị nữ hèn mọn kia quan trọng với nó như vậy, chỉ cần có bà ta trong tay chúng ta, nó còn không ngoan ngoãn làm việc cho chúng ta sao."

Ở trong mắt bà ta, Quý Phi Nhi chỉ là con cò, nếu con cò này không có giá trị lợi dụng, thì không cần giữ lại nữa.

Hôm nay Quý Phi Nhi cố ý muốn lấy lòng bọn họ, hơn nữa nàng nói ra những tin tức kia, mong có thể trao đổi tung tích của mẫu thân, nhưng không ngờ Nguyệt Vô Tu còn giao hoạt hơn so với tưởng tượng của nàng.

Quả thật không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để bóc lột nàng, nhưng không sao, ít nhất nàng có thể biết được âm mưu tiếp theo của bọn họ rồi.

Nàng biết Thương Mặc Tuyết đang ở gần đây, nhưng nàng không thấy y thôi, nghĩ như vậy, trong lòng cũng có chút an tâm, chắc hẳn mới vừa rồi nói chuyện với Nguyệt Vô Tu y cũng có thể nghe được.

Đi đến chiếc cầu phía trước, đột nhiên một bóng người đi ra từ phía đối diện, thoạt nhìn hình như có chút quen thuộc.

Nàng chưa kịp nhớ đến là ai, người đối diện đã nhiệt tình kêu tên nàng: "Phi Yên."

Âm thanh quen thuộc, khiến nàng nhớ đến âm thanh khăn khăn vì say rượu xen lẫn đau đớn vào tối hôm qua.

Càng đi càng gần, rất nhanh bọn họ đã nhìn thấy nhau, thật sự là Cảnh Hiên.

Hắn ta mặc y phục màu đen, tuần tú phi phàm, nhưng không yêu mị như người Hồ Tộc, giữa hai lông mày còn ẩn chứa một tia ưu thương nhàn nhạt, nhưng ký ức đêm qua rõ ràng như vậy, chắc là do say rượu.

Thấy nàng, thái độ Cảnh Hiên hiển nhiên vô cùng vui mừng và kích động, nhưng không mất khống chế như tối qua: "Phi Yên, làm sao nàng đến đây?"

"Ta muốn tìm phụ vương để hỏi thăm tung tích của mẫu thân."

Cảnh Hiên nghiêm túc nhìn nàng một chút: "Chắc hẳn bây giờ nàng đã thất vọng trở về phải không?"

Quý Phi Nhi cười khổ: "Đúng vậy, ta thật sự rất vô dụng."

"Nàng đừng lo lắng, hôm nay ta cũng vì chuyện này mà đến, mẫu thân của ta là trưởng công chúa Hồ Tộc, bà hiểu rất rõ bố cục trong vương thất, hơn nữa bà là khuê mật của Vương hậu, ta cầu xin bà thật lâu, rốt cuộc bà đã đồng ý giúp ta hỏi một chút, hôm nay ta bồi mẫu thân vào cung, bà đang ở trong đại điện phía trước chờ gặp Đại vương và Vương hậu."

Quý Phi Nhi vui mừng nhìn hắn ta: "Có thật không? Mẫu thân ngoại có thể hỏi được sao?"

"Chắc vậy, ta cũng không biết, ta cũng không thể nói thẳng với mẫu thân, vì Vương hậu xúi giục, mẫu thân cũng đã căm thù Vương phi đến tận xương tủy, cho nên" lời còn lại hắn ta cũng không dám nói tiếp, hiển nhiên sợ nàng thương tâm khổ sở.

"Không quan trọng, nếu như bà ấy thật sự có thể hỏi được, vậy ngoại thật sự giúp ta một đại ân rồi, cảm ơn ngoại trước."

"Phi Yên, nàng đừng nói như vậy, giữa chúng ta còn cần phải cảm tạ sao? Ta làm mọi chuyện vì nàng là điều đương nhiên, nàng chỉ cần chờ tin tức của ta là được."

Quý Phi Nhi cô đơn cúi đầu: "Ta thật sự vô cùng lo lắng, có khi nào mẫu thân đã bị bọn họ hành hạ đến chết rồi không?"

"Không đâu, dựa theo tính tình Vương hậu, quá lắm chỉ nhốt bà ấy lại, ở một nơi không ai biết, nàng đừng lo lắng."

Nhìn nàng vẫn buồn bã không vui, Cảnh Hiên đành tiếp tục an ủi nàng: "Từ nhỏ ta thường xuyên đến Vương cung chơi, rất quen thuộc với người của các cung, có thể nhờ bọn họ giúp một tay."

Trước kia Nguyệt Phi Yên bị Lam Nguyệt chen ép, một bằng hữu cũng không có, mọi người nhắc đến nàng đều mang vẻ mặt chê cười, không muốn có quan hệ gì với nàng, cho nên nàng ấy mới khổ sở như vậy.

"Cảnh Hiên, mặc kệ như thế nào, ta cảm ơn ngươi."

Kế hoạch của bản thân thất bại, có lẽ có thể gửi hi vọng vào Cảnh Hiên.

Lúc này, nàng đột nhiên nhớ đến một vấn đề, vội vàng nhìn bốn phía, trong lòng có chút thấp thòm.

Thương Mặc Tuyết đã đi rồi sao? Nếu bị y nhìn thấy một màn này có phải sẽ bị hiểu lầm nữa không?

Thôi, do nàng nghĩ quá nhiều, nàng và Cảnh Hiên chỉ đứng nói một câu thôi, không xảy ra chuyện gì, y sẽ không cố tình gây sự như vậy.

"Phi Yên, ta nói rồi, quan hệ giữa chúng ta không cần phải nói lời cảm ơn, chờ ta giúp nàng cứu Vương phi ra, lập tức sẽ dẫn nàng rời khỏi đây, cách xa nơi tranh chấp này."

"Cảnh Hiên, ta" nàng không đành lòng để hắn ta thất vọng, cho nên muốn giải thích cho hắn ta, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, Cảnh Hiên đã vội vã muốn rời đi.

"Vì danh tiết của nàng, chúng ta không nên ở chung một chỗ quá lâu, bị người khác thấy sẽ không tốt, Phi Yên, ta phải đi, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ giúp nàng." Nhanh chóng ôm nàng một lúc, hắn ta liền lướt qua nàng, vội vã rời đi.

Quý Phi Nhi có chút dở khóc dở cười, lần nào hắn ta cũng tập kích bất ngờ như vậy, lần trước là hôn, lần này lại là ôm.

Hơn nữa nghe hắn ta nói cứ như đang vụng trộm vậy.

Nàng nhìn bốn phía, không có ai, có lẽ, Thương Mặc Tuyết đã về rồi? Tốt nhất không nên để y thấy, nàng thật sự chịu không nổi gương mặt như hàn băng của y, Thương Mặc Tuyết nên hài hước, phong lưu tiêu sái như trước vẫn tốt hơn.

Sau khi qua cầu, đi qua rừng trúc phía trước, sẽ đến chỗ nàng ở.

Đột nhiên, một trận cuồng phong xuất hiện, lá cây xào xạc, nàng lập tức dừng bước, sao có gió lớn vậy a!

Nàng không biết, có bóng người xuất hiện phía sau nàng, một tay ôm eo nàng, dọa nàng muốn thét chói tai, nhưng bị người đó bịt miệng, sau đó nhanh chóng mang nàng vào sâu bên trong rừng trúc.

Trong lòng Quý Phi Nhi bắt đầu sợ, không phải nàng bị người ta bắt cóc chứ, lúc này nếu có Thương Mặc Tuyết thì tốt rồi.

Rốt cuộc khi chân nàng đã có thể chạm đất, thân thể cũng khôi phục tự do, quay đầu nhìn, nàng lập tức nổi giận: "Thương Mặc Tuyết, ngươi làm gì vậy?"

Thiếu chút nữa dọa chết nàng rồi, đột nhiên bắt nàng đến đây, không để nàng chuẩn bị, còn tưởng rằng y là người xấu nữa đấy.

"Thế nào, vừa rồi ngươi cùng tình lang ước hẹn vui vẻ như vậy, hiện tại đã bị hù dọa thành đáng sợ này rồi hả? Bỏn vương thật không biết lá gan của ngươi nhỏ như vậy."

Vì sao y luôn vu cáo, hiểu lầm nàng vậy? Quý Phi Nhi tức giận.

"Tình lang gì, ta với hắn chỉ là bằng hữu, Thương Mặc Tuyết ngươi đừng ăn nói lung tung được không?"

"A ngày hôm qua tình chàng ý thiếp, hôm nay lại ấp áp ôm ôm, ngươi nghĩ mắt Bỏn vương bị mù rồi sao?"

"Vậy ngươi có thấy, hắn đột nhiên chủ động, ta hoàn toàn chưa kịp phản ứng không?"

"Đã như vậy, ngay bây giờ bản vương sẽ đi giết tên nam nhân kia."

"Không không được." Quý Phi Nhi hoảng sợ, vội vàng ngăn cản y: "Rốt cuộc ngươi bị gì thế, sao cứ gây khó dễ cho Cảnh Hiên, quân tốt Mẫu Đơn của ngươi đi, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm." lquydeditedbysutucuoiga

Nàng dám nói không cần y quan tâm! Gương mặt Thương Mặc Tuyết đã cực kỳ trầm rồi, lại một trận cuồng phong thoáng qua, lá trúc rơi xuống đất, tựa như một cơn mưa.

Quý Phi Nhi dùng tay che mặt, nàng thật sự cảm thấy Thương Mặc Tuyết đã hết thuốc chữa rồi.

Đột nhiên y nắm cằm nàng, ánh mắt rét lạnh như băng: "Nếu ngươi dám yêu hắn, ta lập tức sẽ giết chết người nam nhân đó."

Có lẽ do y dùng lực quá mạnh, khiến nàng nhũ chặt mảy, cực kỳ khổ sở, dùng sức đánh y: "Buông tay, mau buông tay, đau quá."

Nhìn nàng đau đến nỗi chảy nước mắt, cuối cùng y buông lỏng tay.

Nàng không hiểu, tại sao Thương Mặc Tuyết phải để ý việc này như vậy, cho dù y bất bình cho Túc Ly Mị cũng không nên như vậy chứ.

Một tay nàng đẩy y ra: "Không cần ngươi xen vào việc của người khác, ta đã nói với ngươi người ta yêu chỉ có Tiểu Bạch, ngươi không tin tưởng thì thôi, còn nữa, đây là lần cuối ta giải thích với ngươi, nếu ngươi còn như vậy, ta sẽ không bao giờ nói chuyện với ngươi."

Nói xong câu đó sau, nàng lập tức xoay người chạy đi, nhanh chóng ra khỏi đây.

Thương Mặc Tuyết đáng ghét, hừ, hại nàng lo lắng Nguyệt Vô Tu sẽ gây bất lợi với y, dứt khoát hạ độc chết y cho rồi.

Đương nhiên nàng giận dữ nên mới nói vậy thôi, nàng không thể giải thích vì sao Thương Mặc Tuyết phản ứng mãnh liệt như thế, khiến nàng không hiểu nổi, xem ra nàng nhất định phải hỏi Mẫu Đơn cho rõ mới được, trước khi đi, rốt cuộc Tiểu Bạch đã nói gì với y, khiến cảm xúc của y thay đổi lớn đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Trong Sương Xem Pháo Hoa

Edit: Thảo My

Nàng hằm hừ tức giận trở về phòng, Mẫu Đơn thấy bộ dáng này của nàng, thì có chút nghi ngờ.

"Thế nào Phi Nhi, chẳng lẽ chuyện tiến triển không thuận lợi sao?"

"Đừng nói nữa, không có chút nào thuận lợi, chỗ nào cũng không thuận lợi." Vốn theo Nguyệt Vô Tu ra ngoài nàng vẫn không có cảm giác gì quá lớn, ngược lại cuối cùng bị Thương Mặc Tuyết làm cho tức giận thành bộ dáng này.

"Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì, Mặc Tuyết không phải đi cùng với ngươi, hắn ở bên cạnh bảo vệ ngươi, hắn là sẽ không để cho ngươi bị khi dễ mới đúng."

"A người khi dễ ta chính là hắn."

"Làm sao có thể chứ?"

"Ta cũng không biết rốt cuộc sao lại thế này, chung quy hắn hoài nghi ta và Cảnh Hiên, còn hung dữ với ta như vậy, không có chút nào tin tưởng ta, thật là sắp bị hắn làm tức chết rồi."

Cho dù Mẫu Đơn hoài nghi nàng, Thương Mặc Tuyết cũng không nên hoài nghi nàng, bởi vì Thương Mặc Tuyết biết nàng không phải Nguyệt Phi Yên chân chính, cho dù Cảnh Hiên là người yêu trước kia của Nguyệt Phi Yên, cũng không có bất cứ chuyện gì với Quý Phi Nhi nàng.

"Cái này quả thực cũng rất kỳ quái, có thể hắn và Mị huynh đệ tình thâm, cho nên bất bình cho Mị thôi."

"Dù là như vậy, hắn quản cũng quá nhiều chuyện hay không."

"Được rồi, ngươi đừng tức giận, lần này chúng ta tới là vì cứu người, cũng đừng đầu tiên đã rối loạn trận tuyến, mặc kệ Mặc Tuyết thế nào cũng hướng về bên chúng ta, ngươi mau nói cho ta biết ở phụ thân ngươi bên kia đã xảy ra chuyện gì."

Quý Phi Nhi hằm hừ tức giận từ trong tay áo lấy ra bình sứ nhỏ: "Nguyệt Vô Tu bảo ta hạ độc Thương Mặc Tuyết, nói muốn diệt trừ hắn trước."

Mẫu Đơn cực kỳ sợ hãi: "Diệt trừ Mặc Tuyết?"

"Đúng vậy, bởi vì ta lừa hắn nói đã hạ độc Tiểu Bạch, hiện tại công lực hắn hoàn toàn biến mất, Nguyệt Lưu Sương ở lại nơi đó chính là vì kiềm chế hắn, bọn họ tin lời ta nói, nói hiện tại uy hiếp lớn nhất chính là Thương Mặc Tuyết, muốn tự ta nghĩ biện pháp giết hắn. Thật là đáng giận, vốn ta muốn hỏi ra tung tích của mẫu thân, không ngờ bọn họ hèn hạ như vậy, lại vẫn muốn ta tiếp tục giết người làm việc ác giúp bọn hắn."

"Vậy chuyện này, Mặc Tuyết hắn biết chưa?"

"Không biết, đại khái đã biết đi, hắn không phải ẩn thân ở chỗ tối sao?"

"Vậy người cũng không thương lượng một chút kẻ sách nào với hân?"

"Hừ, ngược lại ta nghĩ, người không nhìn thấy bộ dạng mới vừa của hân, tựa như ta nợ hân, đáng đời hân bị người ta để mất tới."

"Phi Nhi, bây giờ không phải là thời điểm giận dữ, chúng ta nên đoàn kết."

Quý Phi Nhi suy nghĩ một chút cũng phải, nhưng mà vẫn rất tức giận: "Ta mặc kệ, dù sao ta nói việc này cho người, nếu không thì người đi thương lượng tốt với hân, trở về nói lại cho ta, dù sao ta chịu đủ khuôn mặt giống như khối băng của hân, tạm thời không muốn gặp lại hân."

Mẫu Đơn có chút bất đắc dĩ: "Được rồi, vậy người ở chỗ này chờ, ta đi tìm Mặc Tuyết, người đừng tức giận."

Bởi vì gian phòng ở ngay cách vách, cả các viện đều bị Thương Mặc Tuyết bày kết giới, cho nên nàng đi ra ngoài một lát vẫn không sao

Thương Mặc Tuyết quả nhiên đang ở trong phòng, thấy Mẫu Đơn đi vào, hân ngẩng đầu liếc nhìn, lại miễn cưỡng nhắm hai mắt lại.

Trong lòng Mẫu Đơn có chút kỳ quái, lại có chút bất mãn, hân lạnh nhạt với Quý Phi Nhi cũng thôi, sao đối với mình cũng là một bộ dạng không quá quan tâm tới, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng đóng cửa lại, sau đó đi vào: "Mặc Tuyết, làm sao người lại cãi nhau với Phi Nhi, thế nào không biết nhường nàng một chút chứ?"

Hân cũng không trả lời, ngược lại trực tiếp hỏi: "Người tới đây làm gì?"

"Ta thấy các người gây gỗ, cho nên muốn đi qua khuyên nhủ người. Mặc Tuyết, cho dù Phi Nhi thật sự thích Cảnh Hiên, đó cũng là chuyện của hai người nàng và Đế Quân, nếu người nhúng tay vào bên trong như vậy sẽ rất khó xử, đến lúc đó nếu như Đế Quân không tin người, tình huynh đệ của các người chẳng phải sẽ bị ảnh hưởng sao?"

Nàng nói là tới giải hòa, nhưng mục đích thực sự lại là châm ngòi ly gián.

Thương Mặc Tuyết nhìn nàng, ánh mắt nhiều hơn mấy phần tìm tòi nghiên cứu cùng kinh ngạc, sau đó hân nhàn nhạt trả lời lại.

"Không biết, ta và Mị là chi giao sinh tử mấy vạn năm, cho dù chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình huynh đệ của chúng ta."

Mẫu Đơn đi tới, sau đó lại chủ động ngồi ở trên đùi hân, ôm cổ hân, ánh mắt Thương Mặc Tuyết vô cùng quái dị, thân thể cũng có chút cứng ngắc, đột nhiên, hân một tay đẩy nàng ra.

Mẫu Đơn không dám tin nhìn hân, đôi mắt có chút đỏ lên: "Mặc Tuyết, người hiện tại ngay cả ta cũng bất mãn sao? Người không phải nói vĩnh viễn yêu một mình ta, cũng sẽ tin ta, tại sao người lại biến thành bộ dáng này?"

Hân nắm chặt quả đấm trong tay, sau đó buông ra, giọng nói nhàn nhạt: "Tóm lại, chuyện của ta và Quý Phi Nhi người đừng xen vào nữa, ta tự có chừng mực."

Mẫu Đơn dĩ nhiên không thể nào đơn giản như vậy liền nhảy qua đề tài khác: "Hơn nữa, không phải người nói cho ta biết Phi Nhi chính là Từ Huyền, còn bảo ta không nên nói với bất kỳ người nào, ta vẫn luôn nhớ kỹ, nếu nàng không phải Nguyệt Phi Yên thật, làm sao có thể có vướng mắc gì với Cảnh Hiên người yêu trước kia chứ."

Không biết, nghe được câu này, sắc mặt Thương Mặc Tuyết vô cùng khiếp sợ nhìn nàng, đột nhiên một tay nắm cổ tay nàng: "Người nói cái gì?"

Mẫu Đơn kêu đau một tiếng, lúc này hân mới buông tay, vừa cúi đầu, cổ tay mảnh khảnh đã đỏ một khối lớn.

Mẫu Đơn uất ức nhìn hân, đáy mắt lóe lên lệ quang: "Không phải người nói cho ta sao? Người làm sao?"

Hân nhàn nhạt thu hồi thần sắc phòng bị trong mắt: "Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, người nói tiếp đi."

Mẫu Đơn nhìn hân một chút, vuốt vuốt cổ tay bị đau của mình, vừa mới bắt đầu nàng chuẩn bị châm ngòi ly gián, nói Quý Phi Nhi thật ra là muốn hạ độc hân, làm hại hân, nàng ta vẫn luôn giả bộ đáng vẻ thiện lương. Nhưng nhìn đến bộ dáng này của hân, nàng lại có chút không dám nói rồi.

"Mặc Tuyết, trước khi chuẩn bị đi, Mị kêu người đến phòng, rốt cuộc nói chuyện gì với người, tại sao ta cảm giác sau khi người đi ra tính tình đại biến."

"Cũng không có gì, chính là để cho ta bảo vệ người và Phi Nhi thật tốt, ngàn vạn lần đừng để cho các người bị thương tổn."

"Vậy đáng vẻ là lạ hai ngày nay của người là như thế nào?"

"Lang Tộc xảy ra một ít chuyện, cho nên có chút phiền lòng, chỉ là trước khi đi ta đã giao chuyện này cho Mị rồi."

"Hoá ra là như vậy, vậy thì tốt." Nàng tiến lên khoác cánh tay của hân: "Mặc Tuyết, hiện tại ta chỉ có người, đồng ý với ta, nhất định không cần cuốn đến chuyện của Phi Nhi và Đế Quân, thật ra thì ta chưa nói cho người biết, tối ngày hôm qua, đang ngủ, Phi Nhi lại hô lên tên Cảnh Hiên."

Nàng chỉ cảm thấy thân thể Thương Mặc Tuyết đột nhiên cứng đờ: "Đáng chết, người nói cái gì?"

"Ngươi đừng kích động như thế, ta biết rõ ngươi bất bình cho Mị, ta cũng rất lo lắng cho Mị, cho nên chúng ta xem như chuyện này chưa từng xảy ra, trở về ai cũng không được nói, ngươi cũng không cần lại nhằm vào Phi Nhi, chuyện tình cảm này đều không cách nào khống chế, có lẽ cũng không thể trách nằng." Nàng chính là cố ý, làm bộ như vô ý nói ra chuyện giả dối không có thật này, dù sao Thương Mặc Tuyết cũng không thể đi tìm nằng ta nghiệm chứng.

"Còn có, ta ở chung nằng cũng một mực quan sát, thấy thế nào cảm giác nằng cũng không phải là Từ Huyền, nhưng mà Mị lại hết lần này tới lần khác nhận định nằng là Từ Huyền, đây thật là "

Nằng còn chưa nói hết, Thương Mặc Tuyết đột nhiên ngắt lời nằng.

"Nói hươu nói vượn, nằng chính là Từ Huyền."

"Ta và Từ Huyền là tỷ muội tốt, ta có thể không biết hay sao? Nhất định Mị nghĩ sai rồi, còn ngươi nữa không cảm thấy kỳ quái sao? Nàng cũng không phải là Nguyệt Phi Yên chân chính, tại sao lại quan tâm đến tính mạng mẫu thân người khác như vậy, lại tổn công tổn sức như thế đi đến cứu nằng ấy, ta thấy nằng căn bản không phải là Từ Huyền, nhất định là âm mưu của Hồ Tộc."

Thương Mặc Tuyết kinh ngạc nhìn nằng giống như lần đầu tiên nhìn thấy nằng: "Ngươi và Phi Nhi không phải đã thành bằng hữu tốt sao?"

"Cái gì bằng hữu tốt, ta chỉ muốn xác nhận nằng không phải là Từ Huyền mà thôi, tỷ muội tốt của ta chỉ có một mình Từ Huyền, nếu không phải vì nguyên nhân này, ta mới lười phản ứng lại với nằng đấy."

Trong ánh mắt Thương Mặc Tuyết có một chút hơi mù xẹt qua, Mẫu Đơn cố tình còn không biết cái gì gọi là họa từ ở miệng mà ra.

"Mặc Tuyết, ta thấy lần này ngươi phải cẩn thận, mặc dù nằng nói hạ độc ngươi là mưu kế của Hồ Vương, còn nói mình tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nhưng không dám đảm bảo nằng sẽ không đột nhiên đầu nhập vào phe phụ thân nằng, nếu nằng thật sự hạ độc ngươi, ta thật sự suy nghĩ cho an toàn của ngươi."

Nằng nói những thứ này, chính là vì khiến cho Thương Mặc Tuyết bất mãn với Quý Phi Nhi, đến lúc đó có thể đứng ở cùng một trận tuyến với nằng, sau đó đuổi nằng ta đi, nhưng mà nằng sẽ không nghĩ tới, lần này, nằng thật sự thất sách rồi.

"Được, ta biết rồi." Hần không để lại dấu vết đầy tay nằng đặt trên người mình ra: "Ngươi nói có đạo lý, ta về sau sẽ cẩn thận."

Cẩn thận, phải cẩn thận người nào?

Mẫu Đơn cảm thấy nói nhiều như vậy, Thương Mặc Tuyết khẳng định đã bắt đầu chán ghét Quý Phi Nhi rồi, sau đó lại giả bộ thành bộ dáng vô tội thiện lương: "Mặc Tuyết, cho nên ta nói những thứ này chính là sợ ngươi sẽ gặp nguy hiểm, nói không chừng chỉ là ta đa tâm, cho nên hiểu lầm Phi Yên, nhưng mà ta lại không thể không nói, ngươi sẽ không trách ta chứ?"

"Làm sao có thể chứ? Ta biết tất cả ngươi đều là vì ta."

Mẫu Đơn lộ ra nụ cười e lệ: "Cũng biết, ở trên thế giới này chỉ có ngươi đối với ta tốt nhất, về sau chờ ngươi tự tay giết Đế Tị, sau khi báo thù, ta sẽ vĩnh viễn ở cùng với ngươi, đời đời kiếp kiếp đều không tách ra."

"Ừ." Hần nhẹ nhàng gật đầu: "Không còn sớm, ngươi trở về trước đi."

Mẫu Đơn lại làm nũng quăn lên: "Mặc Tuyết, hai ngày nay chúng ta vì chuyện của người khác bốn ba mệt nhọc, cũng không có bao nhiêu thời gian đơn độc chung đụng, ta thật sự rất nhớ ngươi."

Thương Mặc Tuyết không để lại dấu vết tránh ra: "Nơi này là Hồ Tộc, nguy hiểm trùng điệp, ngươi vẫn nên trở về ở chung một chỗ với Phi Nhi trước đi, cho dù bây giờ kết giới, ta cũng lo lắng nằng ở trong phòng sẽ xảy ra chuyện, dù sao bây giờ nằng không có một chút pháp lực, xảy ra chuyện gì cũng không có sức đánh trả."

Mẫu Đơn mất hứng giận dữ nhìn hần, nếu là trước, nằng có thể ôm ấp yêu thương, Thương Mặc Tuyết vui mừng còn không kịp đâu, làm sao có thể cự tuyệt thân mật với nằng?

Thôi, có thể thật sự như lời hần nói, gần đây áp lực quá lớn, nằng chỉ muốn một lòng lấy lòng hần, để cho hần sủng ái nằng vô điều kiện, tin tưởng nằng, cho nên không muốn làm chuyện khiến hần mất hứng.

"Được rồi, ta đi về trước đây, ngươi nhất định phải cẩn thận."

Thương Mặc Tuyết gật đầu, sau đó liền không tiếp tục nhìn nằng, Mẫu Đơn cố ý kì kèo mè nheo, nhìn hần quả thực không có ý giữ nằng lại, trong lòng hàm hừ tức giận ra cửa.

Nằng không biết là, sau khi nằng ra ngoài, trên mặt Thương Mặc Tuyết thoáng qua biểu tình khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Thương Mặc Tuyết Diên Cuồng

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Bởi vì Quý Phi Nhi ở cùng một phòng với Mẫu Đơn nên buổi tối đi ngủ cũng ngủ chung trên một giường.

Nửa đêm, cả hai đã ngủ say, đột nhiên trong phòng lại xuất hiện một bóng người, có lẽ vì pháp lực của người tới quá mức thâm hậu nên bọn họ vẫn ngủ rất sâu, không hề phát hiện trong phòng có thêm một người.

Trong giấc mộng, đột nhiên Quý Phi Nhi cảm thấy thân thể mình như được nhẹ nhàng nâng lên, nàng đang nằm mơ sao? Nhất định là vậy, cho nên nàng cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục ngủ.

Đột nhiên, nàng cảm giác có chút không đúng lắm.

Nếu trong lúc ngủ, có người ở bên cạnh dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn người chồng chộc, cho dù ngủ rất sâu cũng không hoàn toàn không có cảm giác đúng không?

Quý Phi Nhi còn là kiểu người trời sinh đã có thần kinh nhạy cảm, cho nên rất nhanh đã cảm giác có chỗ không thích hợp.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt, trong lúc朦胧 cảm thấy giống như có người đang ở cạnh nhìn mình, là Mẫu Đơn sao?

Nàng chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, không đúng, Mẫu Đơn không thể dùng loại ánh mắt đáng sợ này nhìn mình, chợt nàng như nhớ tới cái gì, trong nháy mắt buồn ngủ bị quét sạch, đợi đến khi thấy rõ mặt của người kia, nàng sợ tới mức thét chói tai thành tiếng.

"A, người..... Người....."

Đột nhiên nàng mở to hai mắt, hết cả buồn ngủ, ông trời ơi, chuyện này quá đáng sợ, hán..... Tại sao hán lại ở chỗ này?

Nàng sợ quá bật dậy, nhìn ngó bốn phía, Mẫu Đơn đâu? Chẳng phải Mẫu Đơn ngủ ở bên cạnh nàng sao? Nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện, căn bản đây cũng không phải là phòng của nàng, hơn nữa trước đây nàng đã tới gian phòng này một lần.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hán, rốt cuộc nàng không nhịn được kêu to: "Thương Mặc Tuyết, tại sao lại là người?"

Tại sao nàng lại đột nhiên xuất hiện trong phòng của Thương Mặc Tuyết? Chẳng phải nàng đang ngủ yên lành trên giường trong phòng mình sao?

"A..... Nhìn thấy ta mà kinh ngạc như vậy sao?"

Đây không phải là vấn đề kinh ngạc hay không, quan trọng là, tại sao nàng lại tới đây?

Nhìn quần áo trên người mình, vẫn còn là áo ngủ mặc lúc ngủ, nhìn qua rất chỉnh tề, không có dấu vết bị động tới.

"Rốt cuộc huynh muốn làm gì? Tại sao đột nhiên ta lại ở chỗ này?" Nàng loại bỏ khả năng là tự mình đi tới, bởi vì nàng không có tật mộng du, vì vậy nhất định chính là Thương Mặc Tuyết dẫn nàng tới nơi này.

Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, hơn nữa nam nhân trước mặt lại mang tới cho nàng cảm giác hết sức nguy hiểm, khiến cho nàng mơ hồ có chút sợ hãi.

"Thế nào, chẳng lẽ cô cảm thấy ta sẽ xâm phạm cô sao?"

"À..... Ta biết huynh sẽ không làm như vậy." Ngược lại nàng không nghĩ như vậy, chỉ là cảm thấy rất kỳ quái, nàng là thê tử của Túc Ly Mị, hán lại thích Mẫu Đơn, cho nên hai người họ hoàn toàn không dính líu gì tới nhau.

"Ta thấy, cô đã đoán sai." Vậy mà hán lại nghiêng người tới, trực tiếp đè nàng ở dưới, thậm chí còn muốn xé rách quần áo trên người nàng.

Quý Phi Nhi sợ hết hồn, quả thật không thể nào tiếp thu được sự thật này, nàng liều mạng dùng dằng. "Thương Mặc Tuyết, có phải người điên rồi không, ta chính là Quý Phi Nhi, người đang làm cái gì?"

Hán lại túm hai tay nàng ghì lên đỉnh đầu, sau đó trực tiếp kéo thắt lưng của nàng, trung y mỏng manh bung ra, lộ ra áo ngực màu vàng nhạt bên trong.

"Dừng tay, dừng tay cho ta, Thương Mặc Tuyết, người có biết mình đang làm gì không?" Nàng hoảng sợ tròn to hai mắt, không dám tin nhìn hán.

Thương Mặc Tuyết, vậy mà thật sự muốn xâm phạm nàng.

Bởi vì sợ hãi, nàng lớn tiếng tiếng hét: "Có ai không, cứu mạng, Mẫu Đơn, Mẫu Đơn, cô đang ở đâu, cứu ta..... Ừm....."

Không muốn nghe nàng giãy giụa ồn ào nữa, hắn trực tiếp cúi người, hôn lên đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên vì sợ của nàng, đầu lưỡi muốn mạnh mẽ tiến vào, nhưng nàng cắn chặt răng, làm thế nào cũng không chịu há miệng ra. Nàng cảm thấy tất cả mọi thứ bây giờ quá hoang đường rồi, nhưng hắn là Thương Mặc Tuyết, tại sao có thể làm ra chuyện như vậy với nàng, một giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt

Hắn lại có biện pháp, đưa tay phủ lên bộ ngực mềm mại của nàng, nàng vô thức phát ra một tiếng kêu, lưỡi của hắn liền lún vào, cuốn lấy lưỡi thỏm của nàng, cùng nhau chơi đùa.

Một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt, Quý Phi Nhi có chút tuyệt vọng, nàng cảm thấy tất cả trước mắt là một giấc mộng.

Coi như thật sự có người muốn gây bất lợi cho nàng, nàng cũng không nghĩ Thương Mặc Tuyết sẽ làm loại sự tình này, cho nên bây giờ không thể nào chấp nhận nổi.

Rốt cuộc, nụ hôn mãnh liệt của hắn rời khỏi môi nàng, bắt đầu công kích xuống bên dưới, cơ thể Quý Phi Nhi bị ép chặt, cả người không thể động đậy, giọng nói run rẩy: "Thương Mặc Tuyết, ngươi làm như vậy, ngươi xứng đáng với Tiểu Bạch sao? Ngươi xứng đáng với Mẫu Đơn sao?"

Nàng không chịu nổi sự nhục nhã này, vừa chuẩn bị cắn lưỡi tự sát để bảo vệ trong sạch, nam nhân trên người giống như ý thức được chuyện gì, đột nhiên nắm lấy cằm của nàng, ngăn cản nàng làm chuyện điên rồ. "Đáng chết, nàng định làm gì?"

Quý Phi Nhi đẩy cánh tay đang ôm nàng ra, ôm cơ thể trần truồng rớt vào góc giường, run rẩy bầy, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn hắn. "Thương Mặc Tuyết, đồ cầm thú nhà ngươi!"

Bị nói là cầm thú, không ngờ hắn lại không tức giận, cũng không điên cuồng đáng sợ như vừa rồi, vẻ mặt bình tĩnh như nước, một lúc lâu sau, hắn nhẹ nhàng thở dài, xoa khuôn mặt nàng. "Cô có thể để cho nam nhân kia chạm vào, ôm, hôn, vì sao lại ghét bị ta đụng chạm như vậy?"

Nàng không rõ lời của hắn có ý gì, cũng không muốn hỏi, chỉ chầm ghét tránh khỏi sự đụng chạm của hắn, nước mắt trào ra.

Vừa nãy chỉ kém một chút thôi, nàng đã nghĩ nếu mình bị hắn xâm phạm, chỉ kém một chút, nàng muốn lấy cái chết để bảo vệ sự trong sạch của mình, rồi khỏi thế giới này. Nàng tức giận nhìn hắn, quát: "Cho dù toàn bộ nam nhân trên thế gian này thương tổn tới ta, chỉ riêng ngươi là không thể! Thương Mặc Tuyết, Tiểu Bạch tin tưởng ngươi như vậy, coi ngươi là bạn sống chết, tại sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy, tại sao có thể có lỗi với hắn?"

"Thương Mặc Tuyết, vĩnh viễn sẽ không làm chuyện có lỗi với Túc Ly Mị."

Hắn đã làm ra chuyện này, còn dám nói thế nữa? Quý Phi Nhi không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn hoàn toàn bất đắc dĩ, vốn chỉ muốn thử dò xét, không ngờ chuyện sẽ tới mức này, khiến nàng bị tổn thương, mình cũng không chiếm được chỗ tốt nào, hơn nữa đến bây giờ, nàng vẫn chưa nhận ra hắn.

Hắn đưa tay ra, đau lòng lau nước mắt bên khóe mi của nàng. "Phi nhi, là ta!"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Quý Phi Nhi ngẩn ngơ, không dám tin nhìn hắn, có phải nàng nghe nhầm không, nếu không, tại sao nàng lại nghe được tiếng của Tiểu Bạch ở chỗ này, rõ ràng Tiểu Bạch vẫn còn ở đế đô mà.

"Vẫn chưa nhận ra ta sao? Vì phụ đau lòng quá."

Lần này, rốt cuộc Quý Phi Nhi cũng khẳng định đáp án trong lòng, tay nàng run run, chỉ vào hắn: "Huỳnh là..... Tiểu Bạch?"

"Phải." Hắn gật đầu, ánh sáng bạc lóe ra, hắn lập tức khôi phục khuôn mặt vốn có của mình.

Quý Phi Nhi nhìn hắn chằm chằm, không thể tiếp tục đè nén tâm trạng của mình, nhào tới liều mạng đánh hắn. "Đồ khốn kiếp này, tại sao chàng lại khiến ta sợ như vậy, chàng có biết ta đã thật sự coi chàng thành Thương Mặc Tuyết rồi hay không?"

"Thật xin lỗi." Hắn chỉ có thể ôm nàng, khiến nàng an tâm.

"Hu hu..... Đồ trứng thối, ta hận chàng chết đi được, chàng lại dám giả làm Thương Mặc Tuyết để lừa gạt ta, chàng có biết ta sợ tới cỡ nào không? Suýt chút nữa ta đã cắn lưỡi tự sát, sẽ không còn được gặp lại chàng." Thần kinh đã tỉnh táo lại, nàng khóc lớn thành tiếng.

"Đều là ta không tốt, là ta thấy nàng và Cảnh Hiến ở cùng nhau nên mới nhất thời tức giận mất đi lý trí, cho dù thế nào, ta đều không nên làm nàng sợ như vậy."

Quý Phi Nhi khóc lóc một lúc lâu, hắn vừa an ủi vừa tự trách, cuối cùng tiếng khóc của nàng càng ngày càng nhỏ, từ từ chỉ còn lại tiếng nấc khe khẽ.

Đột nhiên nàng ý thức được một sự thật: "Sao chàng lại ở trong đây?"

"Ta vẫn luôn ở chỗ này!"

"Ý của ta là, không phải chàng đang ở lại Đế Cung kiểm chế Nguyệt Lưu Sương sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây đây?"

"Từ ngày đầu tiên nàng tới Hồ Tộc, ta vẫn trông nom bên cạnh nàng, ở cùng nàng."

"Chàng nói cái gì?" Quý Phi Nhi không dám tin nhìn hắn. "Vậy ra Thương Mặc Tuyết vẫn luôn đi chung với bọn ta, chính là chàng hóa thành sao?"

"Không sai, nếu không nàng nghĩ ta dễ dàng đồng ý cho nàng tới Hồ Tộc vậy sao, nơi này vô cùng nguy hiểm, sao ta có thể yên tâm để nàng tới đây, cho dù có Mặc Tuyết đi cùng ta cũng sẽ lo lắng, cho nên ta mới biến ảo thành khuôn mặt của hắn, đi chung với nàng tới đây."

Trời ạ, nói như vậy, người đi cùng các nàng mấy ngày nay căn bản không phải là Thương Mặc Tuyết, mà là Túc Ly Mị, vậy mà nàng..... Hoàn toàn không phát hiện ra.

Không trách được gần đây nàng cảm thấy Thương Mặc Tuyết có chút kỳ quái, nàng chỉ cho rằng là tính tình hắn vốn đã cổ quái, còn hay thay đổi, lại không ngờ hắn chính là Túc Ly Mị, thật là không thể tưởng tượng nổi.

"Vậy..... Thương Mặc Tuyết đâu? Huynh ấy đi đâu rồi hả?"

"Cậu ta? Đương nhiên là ở lại Đế Cung, dùng thân phận của vị phụ để xử lý chuyện trong Đế Cung, ứng phó Nguyệt Lưu Sương rồi."

Khỏe miệng Quý Phi Nhi giật giật, nàng thật sự không ngờ chân tướng là thế này. "Nhưng bọn thiếp đã thương lượng xong với Thương Mặc Tuyết, để huynh ấy đi theo, chàng lại bắt huynh ấy ở lại, huynh ấy đồng ý sao?"

"Cho nên, ngày đó ta bảo hắn đi vào một mình, đánh ngất hắn, để lại một bức thư, sau đó biến thành bộ dáng của hắn rồi đi ra."

"Hoá ra là như vậy." Nàng nghĩ nghĩ, vẫn thấy không thể tưởng tượng nổi. "Mặc dù thiếp cảm thấy gần đây Thương Mặc Tuyết rất kỳ quái, nhưng có thể nào cũng không nghĩ đến huynh ấy lại là một người khác, tại sao chàng lại không nói cho thiếp biết chứ!"

Túc Ly Mị ôm nàng vào ngực, đầy mùi dấm chua găm cổ nàng. "Nàng còn dám nói, nàng liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, bị hắn hôn, bị hắn ôm, rõ ràng chính là không muốn để phu quân chính công ta đây xuất hiện."

Cổ bị cắn thật là đau, nhưng Quý Phi Nhi không dám động đậy, ngoan ngoãn để hắn gặm.

Bây giờ cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao khi nàng bị Cảnh Hiên sờ sảng, Thương Mặc Tuyết lại tức giận như vậy, nàng vẫn cảm thấy hắn khó hiểu, thích xen vào việc của người khác, hóa ra hắn lại chính là Túc Ly Mị.

Vừa nghĩ tới thái độ tham muốn giữ lấy cực mạnh của phu quân nhà nàng nghĩ lại việc nàng đã làm, nàng cũng cảm thấy da đầu có chút tê dại, còn may Túc Ly Mị kiểm chế được, không thật sự xệt xệt Cảnh Hiên kia tại chỗ, vậy đã là vô cùng hiếm có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hắn, Hắn Lại Là...

Chuyện như vậy, nếu như đổi là Thương Mặc Tuyết thì nàng sẽ rất chán ghét, không thể nào chấp nhận được, nhưng nếu là Túc Ly Mị, nàng lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

"Chàng đừng nóng giận nữa, hơn nữa chàng biết căn bản thiếp cũng không thích Cảnh Hiên, chẳng qua cảm thấy không chừng hắn có thể giúp được chúng ta."

"Ta biết, nhưng vẫn không nhìn được, vừa nghĩ tới việc hắn dám đụng vào nàng, ta ghen đến điên lên, hận không thể trực tiếp giết chết hắn."

Quý Phi Nhi hiểu rõ tính cách của hắn, dĩ nhiên cũng biết hắn vẫn luôn nhẫn nại, suy nghĩ một chút, cảm thấy coi như tên Cảnh Hiên kia có mạng lớn, nếu thật sự Túc Ly Mị không nhìn được mà giết hắn, đúng là việc xui xẻo đó.

"Được rồi, thật ra hắn cũng là một kẻ đáng thương, mặc dù thiếp không phải là Nguyệt Phi Yên, nhưng từ trong mắt hắn thiếp cũng cảm thấy tình cảm của hắn dành cho Nguyệt Phi Yên, rốt cuộc bây giờ thiếp cũng hiểu lời nói của chàng, mặc dù Nguyệt Vô Tu âm hiểm ác độc, Vương hậu cùng Nguyệt Lưu Sương cũng giống như vậy, nhưng việc đó cũng không thể chứng minh Hồ tộc không có người tốt, thử nghĩ Nguyệt Phi Yên không tiếc thân nhục vì cứu mẫu thân của mình, còn có Cảnh Hiên, bọn họ đều là người tốt."

"Á..." Vành tai của nàng bị hắn cắn một cái, nàng uất hận quay đầu, dĩ nhiên cũng thấy được vẻ mặt đang muốn "ăn" của hắn.

"Ta có thể hiểu là nàng đang giải thích cho tình lang trước mặt phu quân của mình không?"

Quý Phi Nhi tức giận dùng cùi chỏ đánh hấn: “Còn nói vớ vẩn thì thiếp không để ý tới chàng nữa.”

Hấn nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ nghiên cứu thật sâu, muốn nhìn thấu nỗi sợ hãi trong lòng nàng, giống như thật sự nàng đã làm điều gì có lỗi với hấn vậy, thật là oan uổng mà!

Nhưng suy nghĩ một chút, bị hấn tận mắt thấy Cảnh Hiên ôm mình rồi hôn nhẹ, với lòng dạ nhỏ như hạt đậu của tên yêu nghiệt này, nhất định sẽ canh cánh suy nghĩ chuyện này trong lòng, cho nên nàng ôm lấy tay của hấn: “Chàng còn chưa tin thiếp sao?”

“Tai nghe là giả, mắt thấy cũng chưa tin được, nàng xem làm sao vì phu tin tưởng nàng được?”

Quý Phi Nhi biết, cũng không phải hấn không tin nàng mà chỉ đang ngao kiêu* mà thôi, bây giờ điều đầu tiên nàng phải làm là ứng phó với tính khí làm nũng của hấn, sau đó làm hài lòng tính tự ái đại nam nhân của hấn.

*ngao kiêu: Mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất dịu dàng.

“Cái tên Cảnh Hiên đó, đáng đáp không tời, nghe nói là mỹ nam đứng đầu của Hồ tộc, còn là công tử của trũng công chúa Hồ tộc, thân phận không kém đâu, hơn nữa đối xử với nàng ôn tồn dịu dàng, rất có phong độ thân sĩ*, nếu nàng thích hấn thì cũng không có gì lạ đúng chứ?” Nói đến chỗ này, gương mặt của Túc Ly Mị đã u ám đến đáng sợ.

*thân sĩ: Người thuộc tầng lớp thượng lưu

Nàng cười thâm trong lòng, sau đó ôm cổ hấn: “Nhưng mà, phu quân của thiếp chẳng những là Đế Quân oai phong một cõi ở giới yêu ma, còn là mỹ nam tuyệt sắc của tam giới, khuyên quốc khuyên thành, độc nhất vô nhị, nếu Cảnh Hiên so sánh với chàng, chính là hoa loa kèn với hoa Bạch Liên xinh đẹp, so sánh với chàng, những người khác đều trở nên vô cùng tầm thường, làm sao thiếp có thể để vào mắt.” Nàng đang nói thật, Túc Ly Mị đứng đó thì trời đất đều bị phai màu, bất luận kẻ nào đứng trước mặt hấn cũng sẽ không thể nào so sánh.

Nhìn thấy rốt cuộc sắc mặt của hấn cũng chuyển biến tốt lên, trong lòng nàng bất đắc dĩ, sống ngàn vạn năm rồi mà tâm trí lại giống như một đứa nhỏ như thế.

“Thế nào, bây giờ vui rồi chứ? Không còn giận nữa đúng không?” Mặc dù có chút tức giận vì vừa rồi hấn giả thành Thuron Mặc Tuyết, thiếu chút nữa xâm phạm nàng, nhưng nghĩ tới hấn lo lắng theo mình tới tận đây, lập tức nàng cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào, nàng biết ở trên thế giới này, chỉ có Túc Ly Mị tốt với nàng nhất.

“Coi như nàng thức thời.” Mặc dù hấn cố ý nghiêm mặt, nhưng tay lại ôm eo nàng thật chặt.

Quý Phi Nhi chăm chú nhìn dung nhan tuyệt mỹ của hấn, trong lòng có chút xúc động, nàng có tài đức gì, sao có thể để nam nhân hoàn mỹ như vậy thuộc về mình chứ?

Đưa tay ra vuốt ve mặt của hấn, quả nhiên gương mặt như tranh vẽ, từng đường nét cũng vô cùng tinh xảo, hoàn mỹ đến cực hạn.

“Tiểu Bạch, rốt cuộc chàng tu luyện như thế nào để có được dung mạo như thế này vậy, ngay cả nữ nhân là thiếp cũng thấy không bằng mà...”

Hấn chỉ cười: “Nàng mới là người đẹp nhất trong lòng ta.”

Nàng mím môi: “Đừng an ủi thiếp, thiếp tự biết rõ mà, tại sao chàng sống ngàn vạn năm rồi mà dung mạo vẫn không thay đổi thế?”

Nàng lại nhớ đến gương mặt già nua đầy nếp nhăn của Nguyệt Vô Tu, tò mò hỏi: “Tại sao Nguyệt Vô Tu già nhanh như vậy, chẳng lẽ vì hấn lớn tuổi sao?”

Túc Ly Mị cười lạnh: “Chẳng qua tu vi của hấn cũng mới mới có hai vạn năm thôi.”

“Vậy còn chàng?”

“Cũng khoảng mấy trăm vạn năm rồi, không nhớ rõ.” Phụ thân của hấn được sinh ra giữa trời đất, là Thượng Cổ Giao Long, sau này sinh ra hấn, tính ra đã được mấy trăm vạn năm rồi.”

Quý Phu Nhi há miệng to thành hình chữ “o”, trời ạ, đúng là yêu quái vạn năm mà, Nguyệt Vô Tu cũng chỉ xứng đứng dưới hàng con cháu của hấn mà thôi.

Nàng kinh ngạc xong lại tò mò: “Tại sao chàng không già đi?”

“Dung mạo có liên quan đến tu vi và tâm tính, tu vi càng tinh nhuệ cao thâm thì tâm càng bình thản, dung mạo cũng ngày càng đẹp hơn. Mà Nguyệt Vô Tu lại tu luyện ma công, đã tâm bưng bưng, đắm mình vào đó nên thành bộ dạng như nàng thấy đó.”

Thì ra là như vậy, Quý Phi Nhi cảm thán trong lòng, lai lịch phu quân của nàng cũng thật lớn mà, “Danh tiếng của chàng ở tam giới cao như vậy, làm sao Nguyệt Vô Tu dám tạo phản chứ, thật là không biết tự lượng sức mình rồi.”

“Tuy rằng lúc trước hấn có dã tâm nhưng chưa từng biểu lộ ra, cho đến ngàn năm trước tiên ma đại chiến, ta bị thương nặng nên bế quan, lập tức hấn

muốn đoạt vị trí Đế Quân, sau khi ta trở về, hần không dám liều lĩnh như vậy, nhưng cũng âm thầm bày mưu tính kế, cho nên bảo nàng hạ độc, muốn dùng tay nàng để mưu hại ta.”

“Việc này... Nếu thật sự thiếp hạ độc chàng, chàng sẽ như thế nào?” Nàng suy nghĩ một lúc cũng thấy hơi lo sợ.

“Yêu ma gần với Minh giới, mà U Minh là thuốc độc chỉ có ở Minh giới, cũng không biết làm sao Nguyệt Vô Tu lấy được, thuốc đó đặc biệt có thể khắc chế khí mạch của người tu luyện, người trúng độc sẽ dần dần mất công lực, nhưng chưa đủ để tổn hại tới ta, với nội lực của ta thì có thể bức độc ấy ra khỏi cơ thể dễ dàng.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Quý Phi Nhi vỗ ngực, “Đúng rồi, chàng lấy thân phận Mặc Tuyết tới đây, vậy cũng biết chuyện bọn họ muốn hại hần ta, vốn là thiếp muốn biết tung tích của mẫu thân từ bọn chúng, nhưng bọn chúng lại nói nếu không hoàn thành chuyện này, sẽ không để thiếp gặp mẫu thân, chàng nói bây giờ nên làm gì đây?”

Túc Ly Mị lạnh lùng cười một tiếng: “Lão già này thật sự muốn chết rồi, nếu hần muốn chết, vậy chúng ta thành toàn cho hần!”

“Chàng có ý gì?”

“Hần bảo nàng hạ độc, vậy nàng cứ hạ độc đi, sau đó đi báo cho hần biết, để hần tự mình tới đây ra tay, đến lúc đó... Bỏn vương tuyệt đối không tha cho hần.”

“Trước đó thiếp phải hỏi rõ tung tích của mẫu thân, để cho người đi cứu, chàng cũng đã nắm được nhược điểm của hần, đến lúc đó trị hần vào tội mưu hại Đế Quân, hần sẽ không có cách nào chối tội.” May là người bên cạnh nàng lúc này là Túc Ly Mị, chỉ cần có hần, nàng không cần sợ hãi gì nữa.

“Lúc đến gần Nguyệt Vô Tu, ta cảm thấy trên người hần phát ra ma tính rất mãnh liệt, không nghĩ tới hần đã luyện võ công của âm tà đến như vậy, công lực không thể khinh thường, nếu như hần tu luyện thành công, chỉ sợ không dễ đối phó.”

“Không phải thực lực kém xa chàng sao? Đánh bại hần dễ dàng mới đúng chứ?”

“Chưa chắc, những năm gần đây hần nóng lòng muốn luyện xong nên nhiều lần làm chuyện xấu, dựa vào việc hút pháp lực của người khác để thăng tu vi của bản thân, thậm chí hấp thụ tinh phách của người phạm, hiện nay yêu ma đã lấn vào tam giới, bằng không thật không thể chịu nổi hậu quả.”

Trong lúc rảnh rỗi, khi đọc sách Quý Phi Nhi đã từng thấy chuyện này rồi, không nghĩ tới Nguyệt Vô Tu đã làm chuyện ghê tởm như vậy, người ta khổ cực tu luyện pháp lực, lại bị hần cướp đi như thế, thật là quá đáng.

“Cũng may là chàng tới, nếu là Mặc Tuyết, chỉ sợ chúng ta sẽ không đối phó được.”

“Có ta ở đây, không cần lo lắng.”

“Đúng rồi, Cảnh Hiên nói mẫu thân hần là trưởng công chúa của Hồ tộc, có giao tình rất tốt với Vương Hậu, nói không chừng có thể hỏi tung tích của mẫu thân, thiếp cảm thấy đây là một cơ hội tốt, nếu không dùng biện pháp này được thì chỉ có thể bày ra kế hoạch khác, dù sao thiếp cũng đã nói với Nguyệt Vô Tu, hạ độc chàng là chuyện rất khó cho nên cần chờ thời cơ, bởi vậy mấy hôm nay bọn chúng cũng không hỏi thúc.”

Nhắc tới Cảnh Hiên, rõ ràng sắc mặt hần lập tức khó coi, nàng kéo tay áo hần làm nũng: “Đừng giận mà, hiện tại chúng ta là bằng hữu của hần, thật sự hần sẽ có cách giúp thiếp, đừng nghi ngờ.”

Túc Ly Mị hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

“Ha ha, chàng không nói tức là đồng ý, Mị, chàng thật tốt!” Nàng vui vẻ hôn lên gương mặt tuấn mỹ của hần một cái.

“Chỉ vậy thôi sao?” Ánh mắt nóng bỏng của hần nhìn nàng, mang theo đầy dục vọng.

Quý Phi Nhi bị dọa sợ đến mức hai tay ôm lấy ngực, vội vàng bước lùi về sau, “Chuyện đó... Tiểu Bạch, bây giờ chúng ta đang ở Hồ tộc, chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút, không được làm chuyện như vậy.”

Nhưng Túc Ly Mị không lo lắng nhiều đến thế, nàng là nữ nhân của hần, lúc hần muốn thì sẽ làm, hơn nữa trong mắt hần, Nguyệt Vô Tu cũng không phải mối đe dọa to lớn, ngay cả mảnh vụn còn không bằng nữa là.

“Nếu nàng còn lộn xộn thì ta sẽ giết Cảnh Hiên ngay lập tức.”

Quý Phi Nhi sợ hãi không dám cử động, vận mệnh có liên quan đến trời đất, nàng nhỏ giọng cầu xin.

“Tiểu Bạch, ngày mai còn có chuyện phải làm, lỡ như thiếp không tới, chẳng phải làm chậm trễ chuyện của chúng ta sao? Hay là chờ sau khi trở về, chúng ta lại... Lại...” Mặt nàng đỏ bừng nói không ra lời, hơn nữa đêm không được ngủ, lại bị đưa đến đây, nàng cảm thấy thật hoang đường quá rồi.

Nhưng lúc nàng đang kháng nghị thì y phục trên người đã bị cởi ra nhanh chóng, hần thì thầm bên tai nàng, giọng nói khàn khàn: “Yên tâm, tối nay ta sẽ không để nàng quá mệt mỏi, nhưng mà nàng phải nhớ kỹ, chờ lúc trở về Đế Hậu, vì phu muốn đòi lại lợi ích mà mình đáng được nhận lấy.”

Quý Phi Nhi còn chưa kịp phản ứng thì đã chìm vào nụ hôn sâu của hần.

Dù sao thì, tiểu bạch thỏ cũng nên ngoan ngoãn bị sói xám ăn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Giấu Diễm Mẫu Đơn

Bởi vì cố kỵ lúc này đang ở Hồ Tộc, xác thực còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, cho nên Túc Ly Mị cũng không có giống như trước đây trắng đêm yêu thương nàng, trước khi nàng ngắt xiu để lại một tia khí lực cho nàng.

Quý Phi nhi thờ phỉ phò từng ngum từng ngum, chôn ở trong ngực của hắn, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Vốn dĩ lúc này nàng phải ở gian phòng của mình ngủ cùng Mẫu Đơn, thế nhưng hiện tại bị hắn đưa đến nơi này, còn làm chuyện tình tu nhân như vậy. Hoàn hảo những người khác không biết, bằng không nàng không còn mặt mũi nhìn người nữa.

Túc Ly Mị buồn cười nhìn nàng: "Vợ chồng làm chuyện như vậy vốn là thiên kinh địa nghĩa, không có gì mà phải xấu hổ."

"Chàng còn nói." Nàng quả thực muốn trực tiếp chui đầu vào trong chăn.

"Được, không nói." Hắn đứng dậy, dùng khăn nhúng nước, muốn rửa sạch trên người nàng một chút.

Trước đây mỗi lần đều là sau khi nàng ngắt xiu mới làm, nhưng lần này nàng lại rất tinh táo, chuẩn bị xốc chăn của nàng lên, Quý Phi nhi xấu hổ không dám ngẩng đầu lên: "Không cần, thiếp tự mình làm là được rồi."

Hắn thân nhiên nhíu mày: "Như thế nào, chẳng lẽ nàng còn có sức lực? Xem ra vừa mới rồi vì phu còn chưa ra đủ sức, một khi đã như vậy, thì lại đến một lần nữa đi."

Lại đến một lần nữa, kia làm sao có thể, nàng liều mạng lắc đầu: "Đừng, thiếp mệt chết đi được, thật sự mệt chết rồi."

"Ta đây giúp nàng tẩy rửa thân thể một chút cho thật tốt, nàng cũng không thể cứ như vậy mà đi ngủ chứ?"

Quý Phi nhi không dám cự tuyệt, một cái là lại làm một lần nữa, một cái là để cho hắn giúp nàng rửa sạch thân thể nàng chỉ có thể chọn một, thì nàng chỉ có thể chọn cái sau.

Đây mới thật là một quá trình vô cùng dài lâu mà lại dày vò, Quý Phi nhi gất gao nhắm mắt lại, thân thể đang run rẩy, cảm giác độ ẩm trên mặt có thể nấu chín một quả trứng gà.

Cuối cùng rốt cuộc chấm dứt, nàng đỏ mặt tìm quần áo khắp nơi, muốn mặc quần áo, Túc Ly Mị lại ngăn trở nàng.

"Đừng mặc, ta cũng không muốn ôm quần áo ngủ."

"Thiếp..... Thiếp là chuẩn bị phải về phòng nha, nếu Mẫu Đơn tỉnh lại nhìn không thấy thiếp, nhất định sẽ kỳ quái."

Nghe được tên Mẫu Đơn, Túc Ly Mị không nhịn được chau mày: "Nàng ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, chờ đến khi trời gần sáng, ta sẽ đưa nàng trở về."

Quý Phi nhi kéo chặt chăn trên người, cảm giác có chút ngượng ngùng và bất an: "Như vậy được không?"

"Có cái gì không được, hai ngày này chúng ta không thể ở cùng một chỗ thân thiết, chẳng lẽ nàng không nghĩ tới ta sao?"

"Khụ..... Nay, tất nhiên là có, nhưng mà dù sao thì hiện tại cũng là thời kì hết sức đặc biệt, chờ hết thảy đi qua thì tốt rồi."

"Đúng, lần này sợ đi ta đi theo nàng cùng lại đây, trừ bỏ cứu người, cũng là vì giải quyết chuyện của Hồ Tộc, không thể lại buông tha nữa. Hiện tại Mặc Uyên đang ở khắp nơi tìm ta, tuy rằng ta đã bày kết giới ở bốn phía yêu ma giới, nhưng mà trong thời gian quá dài cũng không lừa được hắn, chờ ta giải quyết Nguyệt Vô Tu, lập tức sẽ đi tìm Mặc Uyên làm một cái kết thúc."

Quý Phi nhi có chút khần trương, nàng thiếu chút nữa đã quên, còn một Mặc Uyên, còn có toàn bộ Tiên giới cùng hắn là địch.

Nàng vẫn đều trôi qua vô ưu vô lự, hắn cũng không ở trước mặt nàng nhắc tới việc này.

"Không phải chàng đã nói thiếp là Từ Huyền hay sao? Mặc Uyên chính là sư phụ thiếp, thiếp đi giải thích với hắn, để cho hắn không cần nhầm vào chàng, không cần đối địch với chàng."

"Không được, chuyện này không cần nàng quan tâm." Hấn lập tức ngăn cản: "Phi nhi, chuyện nàng trở về, ta không muốn làm cho bất luận kẻ nào biết, bởi vì ta thật sự chịu không nổi bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào."

"Nhưng hấn là sư phụ thiếp, hấn là sẽ không hại thiếp nha."

Chính vì quan hệ như vậy, mới có thể làm cho hấn càng thêm lo lắng, hấn còn chưa biết rõ tình cảm mà Mặc Uyên đối với Từ Huyền rốt cuộc là cái dạng gì, vạn nhất Mặc Uyên đã biết thân phận của nàng, muốn mang nàng đi theo bên cạnh hấn, đó là chuyện hấn không thể thừa nhận nhất.

"Phi nhi, đáp ứng ta, chuyện này trăm ngàn lần nàng không cần xen vào, ta sẽ giải quyết tốt, giống như nàng nói, nàng là Quý Phi nhi, không phải Từ Huyền, nàng là thế tử của ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không để cho nàng rời khỏi ta."

Quý Phi nhi không hiểu vì sao hấn lại khẩn trương như vậy, chỉ nghĩ là Mặc Uyên kia thật sự quá lợi hại, cho nên vội vàng an ủi hấn: "Ừ, thiếp biết rồi, thiếp sẽ vĩnh viễn bồi ở bên cạnh chàng."

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong chốc lát, Quý Phi nhi cảm giác mình không còn buồn ngủ nữa, hơn nữa chuyện của Mặc Uyên hiện tại nghĩ cũng có chút lâu dài, vẫn là nhanh giải quyết khốn cảnh trước mắt mới đúng chứ.

"Kỳ thật hiện tại thiếp thật sự đã rất thỏa mãn, có phu quân tốt như chàng vậy, còn có hai bạn tốt như Mỗ Đôn và Mặc Tuyết, thật sự không dám yêu cầu chuyện xa vời nhiều hơn nữa."

Nghe được tên Mỗ Đôn, Túc Ly Mị lại là theo bản năng chau mày.

"Đúng rồi, chờ ngày mai thiếp sẽ nói cho Mỗ Đôn biết tin tức chàng không phải Thương Mặc Tuyết, ha ha, nếu nàng biết nhất định sẽ cô cùng kinh ngạc."

Cũng không nghĩ thế nhưng Túc Ly Mị lại ngăn cản: "Không được, không thể để cho nàng biết."

"Nhưng mà..... Mỗ Đôn là người một nhà của chúng ta nha, vì sao không thể nói cho nàng?"

Hiện tại nàng cảm thấy Mỗ Đôn đối nàng đặc biệt tốt, vì giúp cứu mẫu thân nàng, cũng không quan tâm đến nguy hiểm của bản thân cùng nàng đi vào yêu ma giới, nhưng mà nàng là tiên tử nha, nếu như bị Nguyệt Vô Tu phát hiện thân phận thật sự của nàng, nàng nhất định sẽ bị nắm đi hút khô tinh khí, thậm chí nàng còn có chút áy náy, thế nhưng còn giấu diếm nàng ta chuyện chính mình có khả năng chính là Từ Huyền, nếu có thể sớm một chút cùng tỷ muội nàng quen biết nhau, cũng là một chuyện thập phần tốt đẹp.

"Nàng cảm thấy con người Mỗ Đôn thế nào?"

"Thiếp nói, chàng thật sự kỳ quái nha, làm sao có thể hỏi dạng vấn đề này, Mỗ Đôn thế nào không phải chàng so với thiếp rõ ràng hơn sao? Tuy rằng thiếp không biết trước đây nàng ta cùng Từ Huyền thế nào, nhưng mà hiện tại thiếp cảm thấy nàng ta thật sự đối với thiếp rất tốt, làm điểm tâm thiếp thích ăn, còn theo giúp thiếp đến địa phương nguy hiểm như vậy, thiếp thật tình coi nàng như hảo tỷ muội của thiếp."

Thần sắc Túc Ly Mị có chút phức tạp nhìn nàng, đột nhiên có chút không đành lòng nói với nàng những lời Mỗ Đôn đã nói cho nàng biết, nàng thích Mỗ Đôn như vậy, tín nhiệm nàng ta như vậy, nếu nàng biết những lời nói đó nhất định sẽ rất khó chịu, hấn biết nàng là thật tâm coi Mỗ Đôn như bằng hữu, không đành lòng làm cho nàng thất vọng, cho nên, vẫn là không nói.

Hấn cảm thấy Mỗ Đôn tốt, chính là thành lập dựa trên trụ cột nàng ta là bạn tốt của Từ Huyền, nhưng mà lúc chiều Mỗ Đôn tìm đến hấn, coi hấn trở thành Thương Mặc Tuyết, còn nói với hấn những lời đó, làm cho hấn thật sự cảm giác có chút không được cao hứng.

Để cho hấn khiếp sợ chính là, Thương Mặc Tuyết thế nhưng đem chuyện nàng chính là Từ Huyền nói cho Mỗ Đôn, cũng đúng, lấy tình cảm hấn đối với Mỗ Đôn quả thực mới có thể nói ra.

Này còn chưa tính, để cho hấn có chút không thể chịu đựng được chính là, nàng biết rõ Quý Phi Nhi là Từ Huyền, thế nhưng trong lời nói còn có thể nói ra nàng căn bản không phải là Từ Huyền, còn nói sở dĩ cùng Phi Yên làm tỷ muội tốt, cơ bản không phải xuất phát từ thật tình, chỉ là muốn điều tra nàng, hấn có chút không xác định rốt cuộc nàng ta nói những lời này là có ý tứ gì.

"Đứa ngốc nhỏ, về sau đừng quá dễ dàng tin tưởng người khác, trên thế giới này, trừ bỏ ta, người khác đều không cần đi tin tưởng."

Nàng chính là đơn thuần thiện lương như vậy, làm cho hấn không thể không lo lắng vì nàng, về sau hấn càng phải bảo vệ nàng thật tốt, đem nàng ở lại bên cạnh hấn chỗ nào cũng không cho đi.

Quý Phi nhi cười cười: "Đương nhiên thiếp biết chỉ có chàng đối với thiếp tốt nhất."

"Cho nên, coi như chuyện đêm nay đã làm không có phát sinh qua, coi như nàng căn bản không biết chuyện ta là Thương Mặc Tuyết, cũng đừng nói cho Mỗ Đôn, bớt được việc nàng ta đa nghi, cứ dựa theo kế hoạch chúng ta đã thương lượng tốt mà tiến hành, hiểu chưa?"

Tuy rằng trong lòng Quý Phi nhi đầy nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

"Chàng cũng là vì suy nghĩ đến an nguy của Mỗ Đôn đúng không? Quả thực, này vốn không liên quan chuyện của nàng ta, nàng ta đến Hồ Tộc cũng đã rất nguy hiểm, nếu như bị Nguyệt Vô Tu phát hiện thân phận của nàng ta thì nguy rồi, cho nên vẫn là đừng cho nàng ta tham dự quá nhiều."

Nàng là đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì Mẫu Đơn suy nghĩ, nhưng Mẫu Đơn lại..... Biểu tình Túc Ly Mị hiện lên vẻ lo lắng.

Mẫu Đơn, tốt nhất là trong lòng nàng ta còn có loại tình cảm tỷ muội cùng Từ Huyền, bằng không.....

"Ừ, đúng vậy, chính là như vậy."

Quý Phi nhi trời sanh tính đơn thuần, khi nàng là Từ Huyền, rất tin Mẫu Đơn không nghi ngờ, coi nàng ta là tỷ muội tốt nhất, cuối cùng cũng không nghĩ rằng thế nhưng bị người mà mình tin nhiệm nhất phản bội. Hiện tại nàng vẫn chạy không thoát được số mệnh này sao?

"Đúng rồi, Tiểu Bạch, chàng nên biết, chuyện Thương Mặc Tuyết thích Mẫu Đơn chứ? Thiếp vẫn cảm thấy hai người bọn họ thực xứng đôi, nếu thật sự có thể ở cùng nhau, vậy cũng tốt. Đến lúc đó chúng ta chính là hai đôi rồi, quá hoàn mỹ rồi." Thế nhưng nàng còn quan tâm đến chung thân đại sự của Mẫu Đơn như vậy.

Nói đến chuyện này, hẳn không khỏi nghĩ đến việc Thương Mặc Tuyết đã nói chân tướng cho Mẫu Đơn, Mẫu Đơn cũng biết, thế nhưng còn có thể làm bộ như không có việc gì cái gì cũng không biết, mà hẳn còn tiếp tục gạt tiểu nữ nhân, Mẫu Đơn có thể đổi chuyện này sinh ra cái gì bất mãn hay không?

Hắn nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy, quan hệ trong đó khó có thể nắm lấy, phức tạp nhất, đó là nhân tâm.

"Đó là chuyện của hai người bọn họ, duyên phận đến tự nhiên sẽ gặp cùng một chỗ, nàng quan tâm cũng không có chỗ dùng." Hắn không có nói cho Quý Phi nhi biết chuyện Mẫu Đơn đã biết thân phận của nàng, sự tình cũng đã như vậy, nếu nói nữa, nhất định sẽ càng loạn? Trở về cũng không tính đi chất vấn Thương Mặc Tuyết, hẳn biết hẳn ta cũng không phải cố ý.

Chuyện tình cảm ai cũng không thể khống chế, thật giống như năm đó hắn vì Từ Huyền không tiếc giết lên tiên giới, so sánh với nhau, Thương Mặc Tuyết nói chuyện này cho Mẫu Đơn biết, có vẻ thực bé nhỏ không đáng kể, chỉ hy vọng Mẫu Đơn có thể giữ kín bí mật này, không cần lại nói cho những người khác, cho dù nàng ta thật sự cảm thấy Phi Yên không phải Từ Huyền, đó cũng là một chuyện tốt.

"Nhưng mà..... Thiếp cảm thấy Mẫu Đơn nàng ta đối với Mặc Tuyết cũng không phải không có cảm giác nha? Thiếp thấy lần này nàng ta vẫn là không cần lại quay về Tiên giới, trực tiếp gả cho Mặc Tuyết thì tốt lắm, vừa nghĩ tới nàng ta phải rời khỏi thiếp còn có chút luyến tiếc đấy."

Túc Ly Mị nhủ nhủ mày: "Không được, Mẫu Đơn là người tiên giới, tiên quy giới luật rất tàn khốc nghiêm khắc, nếu nàng ta bị phát hiện, kết cục nhất định thực thảm, chỉ là nói cũng kỳ quái, nàng ta ở yêu ma giới lâu như vậy cũng chưa tính trở về, chẳng lẽ nàng ta không sợ sẽ bị Tiên giới phát hiện sao?"

"Ai nha, đừng nói nữa, thiếp có chút mệt rồi, vẫn là mau ngủ đi!" Nàng đánh gãy nghi ngờ của hắn, đánh một cái ngáp miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ghen Tỵ Và Khó Chịu

Sáng sớm Quý Phi Nhi tỉnh lại do bị một giọng nữ dịu dàng đánh thức, mở mắt, đã thấy Mẫu Đơn ăn mặc chỉnh tề đứng bên giường.

Nàng xoa xoa mắt, sau đó ngồi dậy: "Hiện tại giờ gì rồi?"

"Giờ Thìn, nhanh lên đi."

Đến đây vài ngày rồi, nàng thích ứng với thời gian ở đây rất nhanh, giờ Thìn, không phải là tám chín giờ sáng à, sao hôm nay tỉnh trễ vậy chứ.

Chống người dậy, nàng đột nhiên cảm giác eo hơi bủn rủn, nàng nhủ mày, sau đó nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, Thương Mặc Tuyết chính là Túc Ly Mị, hơn nữa bọn họ còn.....

Mẫu Đơn nhìn dáng vẻ nàng vừa cau mày vừa đỏ mặt, bỗng vô cùng quái lạ: "Phi Nhi, cô sao vậy?"

"A, ta..... Không có việc gì." Nàng sẽ không nói ra đâu, nếu bị Mẫu Đơn biết, thật sự mất mặt chết.

"Vậy sao đột nhiên cô lại đỏ mặt?"

"Ta....." Nàng áy náy nhìn nàng ta: "Ta chỉ đang nhớ Tiểu Bạch thôi."

Mẫu Đơn đề xuồng ghen ghét trong lòng, giả vờ không có chuyện gì xảy ra trên ghẹo nàng: "Thế nào, mới ra ngoài vài ngày thôi, đã nghĩ đến hắn rồi à? Các người thật đúng là phu thê tình thâm nha."

"Hừ, giấu cợt ta, cô và Mặc Tuyết cũng vậy mà."

Mẫu Đơn đột nhiên nhớ đến chuyện hôm qua nàng ta đi tìm Thương Mặc Tuyết, trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng không thể biểu lộ trước mặt nàng, cho nên oán trách nhìn nàng: "Đừng nói hươu nói vượn, ta và y chỉ là bằng hữu thôi, cũng giống Mị vậy."

"Nói thật, Mẫu Đơn, ta thật sự hi vọng cô và Mặc Tuyết có thể tu thành chính quả, như vậy cô có thể ở lại Yêu Ma giới, chúng ta có thể ở cùng nhau."

Mẫu Đơn quay đầu đi: "Nói sau đi, xem duyên phận thôi."

Trong lòng nàng ta vô cùng oán hận Quý Phi Nhi, đáng chết, nàng gả cho nam nhân ưu tú nhất tam giới, lại còn tùy ý an bài nàng ta cho người khác, mặc dù Thương Mặc Tuyết rất tốt, nhưng Thương Mặc Tuyết lại kém rất xa, Mẫu Đơn nàng phải gả, chính là nam nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ này.

"Đúng rồi, Mẫu Đơn, mấy ngày nay cô ở trong phòng đi, có chuyện gì ta và Tiểu..... Ách, Mặc Tuyết xử lý cho tốt, hiện tại không phải nên bảo vệ ta, mà là cô đó, nghe nói phụ thân ta thường hút Tinh Nguyên của người khác để nâng cao công lực, cô là tiên tử, nếu thân phận cô bị ông ta phát hiện, thì cô sẽ xui xẻo."

Túc Ly Mị hơi lo lắng cho Mẫu Đơn, cho nên mới cố ý nói trước mặt nàng sợ Mẫu Đơn gặp nguy hiểm, thật ra không phải như vậy, hấn cho Mẫu Đơn một Linh Đan có thể che giấu tiên khí, chỉ cần nàng mang theo Linh Đan trên người, thì sẽ không có bất kỳ nguy hiểm.

Mẫu Đơn hơi kỳ quái: "Như vậy sao được, ta muốn bảo vệ cô, hơn nữa ngày hôm qua không phải cô và Mặc Tuyết đã náo loạn mâu thuẫn rất dữ dội sao, sao hôm nay lại không có gì rồi?"

Tối hôm qua trước khi ngủ nàng vẫn còn nói không bao giờ nói chuyện với Thương Mặc Tuyết, sáng sớm thức dậy thái độ bỗng chốc thay đổi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì nàng ta không biết sao?

"Cái này, không phải cô nói nha, bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, chúng ta không thể tự loạn trận cước, cho nên ta không chấp nhận với y nữa. Cứu mẫu thân ra sớm một chút, chúng ta sẽ có thể sớm trở về."

"Cô có thể suy nghĩ như vậy thì rất tốt."

Quý Phi Nhi cúi đầu cười lúng túng, nói dối bằng hữu tốt, thật sự không hề dễ chịu.

Nàng xuống giường rửa mặt, sau đó chuẩn bị mặc y phục trang điểm rồi đi, nàng qua kia rửa mặt, vừa cúi đầu, Mẫu Đơn phát hiện trên cổ nàng có ấn ký màu đỏ, ánh mắt híp lại, nàng ta hoài nghi nhìn nàng, Quý Phi Nhi, rốt cuộc đã gạt nàng ta chuyện gì?

Hơn nữa, hai ngày nay Mặc Tuyết rất kỳ quái, đáng chết, hai người bọn họ chẳng lẽ lên thông đồng sau lưng nàng ta?

Nghĩ đến tối qua y dám cự tuyệt nàng ta ôm ấp yêu thương, nếu trước đây, y vui mừng còn không kịp, hơn nữa, y lại để ý việc Quý Phi Nhi thân cận với nam nhân khác như vậy, đáng chết.

Nàng ta càng nghĩ càng thấy khả nghi, càng nghĩ càng phẫn hận.

Quý Phi Nhi đáng chết, đoạt Túc Ly Mị còn chưa đủ, hiện tại cả Thương Mặc Tuyết cũng quyến rũ, thật quá vô sỉ, nàng ta thật sự đã xem thường nàng rồi.

Sau khi Quý Phi Nhi mặc quần áo tử tế, ngồi trước bàn trang điểm, loay hoay nửa ngày, sau đó áy náy quay đầu lại: "Mẫu Đơn, cô có thể giúp ta búi tóc không, ta không biết làm sao hết."

Thường ngày đều do Lục Khôi và Lục Ý giúp nàng, bây giờ ở đây, nàng chỉ có thể làm phiền Mẫu Đơn.

"Được, bây giờ ta sẽ giúp cô." Mẫu Đơn vội vàng đi đến, nhưng trong lòng có cảm giác như nha hoàn bị sai sử.

Giúp nàng chải tóc, ánh mắt nàng ta luôn nhìn chằm chằm phía sau cổ nàng, có thể thấy dấu vết này càng rõ hơn.

Không ngờ, Quý Phi Nhi phóng đảng vô sỉ như vậy, tại sao nữ nhân như vậy có thể ở cạnh Túc Ly Mị chứ? A..... Lần này đến Hồ Tộc, nàng ta muốn nàng có đi không về.

Búi thành búi tóc Lưu Vân xinh đẹp, vài sợi tóc thật dài rủ xuống trước ngực, sau đó đội mũ phượng và kim trâm tượng trưng cho thân phận Đế hậu lên, cả người trở nên ung dung hoa quý, xinh đẹp hào phóng, thật sự là thể diện tuyệt sắc.

Mẫu Đơn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, nàng với Túc Ly Mị, thật sự rất xứng đôi.

"Mẫu Đơn, tay cô thật khéo, làm ta thật đẹp, cảm ơn cô."

"Không có gì, ai bảo chúng ta là tỷ muội tốt."

"Ừ, bọn ta ra cửa, cô nên ở đây, không nên chạy loạn, hơn nữa cô không cần lo lắng cho ta, Mặc Tuyết sẽ bảo vệ ta."

"Nhưng....." Nàng ta nhú mày, muốn nói lại thôi.

"Có phải cô lo lắng ta sẽ gây gổ với Mặc Tuyết không? Yên tâm, tuyết đối sẽ không, y là người trong lòng cô, nể mặt cô, ta sẽ không so đo với y."

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Quý Phi Nhi dĩ nhiên biết ai đến, nên lập tức đứng dậy đi mở cửa, quả nhiên Túc Ly Mị lại biến thành Thương Mặc Tuyết.

Quý Phi Nhi không còn giương cung bạt kiếm, ngược lại còn cười ngọt ngào với hắn: "Ta đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi."

Nàng còn phải tiếp tục diễn trò trước mặt Nguyệt Vô Tu, hơn nữa hôm qua Cảnh Hiên nói với nàng mấy chuyện kia, không chừng sẽ có kết quả.

Túc Ly Mị khẽ gật đầu, mặc dù vẻ mặt vẫn thản nhiên, nhưng không có biểu tình lạnh nhạt của hôm qua, hắn thậm chí, không nhìn nàng ta, trực tiếp đi cùng Quý Phi Nhi ra ngoài.

Nếu trước đây, hắn có ấn tượng không tệ lắm với Mẫu Đơn, lúc giả dạng thành Thương Mặc Tuyết, còn có thể dịu dàng và quan tâm nàng ta một ít, nhưng kể từ hôm qua sau khi nàng ta nói như vậy, thì một chút kiên nhẫn cuối cùng này đã không còn tồn tại nữa.

Khiến Thương Mặc Tuyết nói ra thân phận của Quý Phi Nhi, đã để hắn phải suy nghĩ thật kỹ nên xử lý chuyện của y và Mẫu Đơn thế nào.

Sau khi bọn hắn rời đi, thái độ Mẫu Đơn cũng không còn nguy trang nữa, nàng ta còn cầm lược ngọc vừa chải đầu cho Quý Phi Nhi trong tay, tăng sức, lược này lập tức vỡ thành hai nửa.

Quý Phi Nhi, do ngượng bức ta đấy, mặc kệ trả bất cứ giá nào, ta đều sẽ khiến ngươi vạn kiếp bất phục.

.....

Bởi vì có kị Mẫu Đơn, nên bọn họ phải giữ khoảng cách, hiện tại đi ra, có thể thoải mái hơn.

Nhanh chóng ra khỏi rừng trúc, Quý Phi Nhi ho nhẹ: "Từ giờ trở đi, chúng ta phải giữ nghiêm túc, phải nhớ kỹ, ta là một Đế hậu bị chèn ép, mà chàng là Lang Vương đến để áp bách ta, chúng ta phải diễn tốt nhân vật của bản thân."

Túc Ly Mị thản nhiên liếc nhìn nàng, nếu không phải nàng mập mờ không rõ với tên Cảnh Hiên kia khiến hắn ghen tuông, chỉ sợ lúc này hắn vẫn sẽ không nói ra thân phận của mình.

"Tiếp đó, nàng muốn làm gì nữa?"

"Dĩ nhiên đầu tiên phải trình diễn kịch hay trước mặt Nguyệt Vô Tu, cho dù cuối cùng ông ta mắc câu, cũng phải để ông ta biết, độc này, không dễ hạ như vậy, rất khó khăn đó, hiểu được sự cực khổ của ta, sau đó có thể nói ra tung tích của mẫu thân cho ta biết."

Túc Ly Mị nhíu mày: "Đến bây giờ thủ hạ phái ra ngoài cũng không có tin tức, mặc dù ban ngày không thể điều tra, nhưng buổi tối có thể lục soát qua vài nơi, ta hoài nghi người hoàn toàn không ở Vương Cung, rất có thể bị giấu ở chỗ khác."

Quý Phi Nhi nhúc nhích đầu nâng trán: "Chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi."

Xem ra, Nguyệt Vô Tu muốn ăn sạch nàng rồi.

Thị nữ thông truyền xong, Quý Phi Nhi và Túc Ly Mị cùng nhau đi vào, Nguyệt Vô Tu vừa nhìn thấy nàng, lập tức lộ ra vẻ mặt cha hiền.

"Phi Yên, ở đây đã quen thuộc chưa? Nếu còn thiếu thứ gì, cứ việc phân phó thị nữ chuẩn bị, Vương Cung vĩnh viễn đều là nhà của con." Bởi vì hiện tại Quý Phi Nhi có tác dụng rất lớn với ông ta, cho nên ông ta cực kỳ khách khí với nàng.

"Không thiếu, rất khá, hôm nay ta đến đây, chỉ muốn nói rất có thể vài ngày nữa sẽ phải trở về, không thể thường hầu bên cạnh phụ vương, cho nên đến đây xem nhiều hơn chút."

Nguyệt Vô Tu lại đặt ánh mắt trên người Túc Ly Mị, khách khí cười: "Đa tạ Lang Vương trong lúc cấp bách đã bồi tiểu nữ trở lại, bảo vệ con bé an toàn, Bôn vương vô cùng cảm kích."

Dù sao đi nữa hắn cũng sắp chết rồi, nói vài câu khách khí với hắn vậy.

"Hò Vương không cần khách khí, bảo vệ Đế hậu, là việc nằm trong phận sự của Bôn vương. Đế hậu đến Hồ Tộc đã vài ngày, cũng nên trở về." Hắn và Quý Phi Nhi đã thương lượng, đây là chiêu vờ tha để bắt.

Quả nhiên, Nguyệt Vô Tu vừa nghe lập tức nóng nảy, không diệt trừ Thương Mặc Tuyết, sao ông ta có thể yên tâm?

Cho nên ông ta vội vã nói: "Chẳng lẽ do Bôn vương chiêu đãi không chu toàn, Lang Vương chó nên trách tội mới phải."

"Không có, chỉ vì Đế hậu không thể ở nơi khác quá lâu, nàng phải nhanh chóng về Đế Cung."

Quý Phi Nhi lộ ra vẻ mặt năn nỉ: "Ta thật vất vả mới về đến Hồ Tộc, gặp phụ thân, ta muốn bồi ông ấy thêm chút nữa, lưu lại thêm vài ngày, được"

không?"

Nàng nhất định phải khiến Nguyệt Vô Tu thấy thành ý của nàng.

Túc Ly Mị lạnh lùng nhìn nàng, không nói gì.

"Kính xin Lang Vương khoan dung, Phi Yên là nữ nhi bảo bối, hòn ngọc quý trên tay của Bồn vương, hiện tại gả con bé đến Đế Cung, Bồn vương thật sự rất nhớ nó, bây giờ không dễ dàng mới trở về một chuyến, kính xin Lang Vương thành toàn cho thâm tình của cha con chúng ta."

Đương nhiên ông ta không cho phép bọn họ rời đi, Thương Mặc Tuyết còn sống, chính là một uy hiếp lớn nhất đối với ông ta.

Hiện tại để 'giải quyết' Túc Ly Mị, thì Thương Mặc Tuyết chính là cái đinh lớn nhất trong mắt của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cung Nữ Liễu Như Thần Bí

Edit: Thảo My

Quý Phi Nhi cố làm ra vẻ không chú ý nhắc tới: "Đúng rồi phụ vương, Cảnh Hiên biểu ca còn có trường công chúa cô cô đâu? Lần này ta trở lại, còn chưa được nói chuyện với hắn."

Nguyệt Vô Tu vội vàng trả lời: "Cô cô của ngươi không có ở trong cung, nhưng mà Cảnh Hiên, hôm nay hắn đã tới rất sớm, sau khi thỉnh an ta, đã nói muốn đi tìm ngươi, xem trí nhớ của phụ vương ta này, thế nhưng lại quên nói việc này cho ngươi."

"Cái gì, ngươi nói biểu ca lại đi tìm ta?"

Nguyệt Vô Tu nhú nhú mày, có chút kỳ quái trước kia nàng và Cảnh Hiên không phải thật tâm yêu nhau sao, bây giờ lại chủ động gọi hắn là biểu ca.

Ban đầu nàng và Cảnh Hiên yêu chết đi sống lại, nhưng mà Lưu Sương cũng thích Cảnh Hiên, dưới sự bức bách của Vương hậu, hắn để cho trường công chúa gây áp lực, khiến Cảnh Hiên và Nguyệt Phi Yên chia tay, nhất định phải làm cho hắn và Nguyệt Lưu Sương ở chung một chỗ.

Nhưng mà Cảnh Hiên trời sinh tính cố chấp, hơn nữa có tình cảm rất sâu với Nguyệt Phi Yên, nói gì cũng không chịu, thậm chí không tiếc làm trái mệnh lệnh của phụ mẫu. Sau này Vương Hậu uy hiếp Nguyệt Phi Yên, nói muốn nàng bắt hòa chia tay Cảnh Hiên, nếu không sẽ giết mẫu thân của nàng, Nguyệt Phi Yên vì mẫu thân nhịn đau đoạn tuyệt với Cảnh Hiên. Sau này, truyền ra tin tức Cảnh Hiên say rượu cuối cùng lại ngủ cùng một chỗ với Lưu Sương, Cảnh Hiên là nhân tuyển làm phò mã không thể nghi ngờ.

Cảnh Hiên là thanh niên tài俊 ở Hồ Tộc, từ nhỏ cố gắng tu luyện, hết sức chịu khó, pháp lực thâm hậu, thân phận tôn quý, cho nên được rất nhiều nữ tử xem trọng, Nguyệt Vô Tu dưới gối chỉ có hai nàng, không có nhi tử, cho nên Cảnh Hiên chính là nhân tuyển tốt nhất thừa kế vương vị Hồ Tộc sau này, Nguyệt Lưu Sương tự nhiên cũng muốn bám lấy hắn không thả.

Nhưng mà sau lại vừa nghe nói Nguyệt Phi Yên trở thành Đế hậu Yêu ma giới, nàng liền hoàn toàn ném Cảnh Hiên ra sau đầu, chạy đi Đế đô, làm mộng Đế hậu của nàng.

Nguyệt Vô Tu liếc mắt nhìn Túc Ly Mị ngồi ở một bên, cảm thấy vào lúc này Quý Phi Nhi nhắc tới Cảnh Hiên hết sức không ổn.

Bởi vì một đoạn tình lúc trước của Nguyệt Phi Yên và Cảnh Hiên cả Yêu ma giới đều biết, sau lại truyền ra Nguyệt Phi Yên trời sinh tính phóng đảng sau đó bị Cảnh Hiên chán ghét vứt bỏ, cuối cùng thanh danh mất sạch, hiện tại nàng đã thành Đế hậu, lại nhắc tới ở trước mặt Thương Mặc Tuyết là huynh đệ tốt của Túc Ly Mị, hiện tại vốn là muốn hạ độc hắn vào lúc hắn buông lỏng cảnh giác, tại sao có thể nhắc tới loại chuyện như vậy chứ?

Quý Phi Nhi đứng dậy muốn rời khỏi, nhưng mà Nguyệt Vô Tu lại ngăn cản nàng.

"Chắc hẳn sau khi Cảnh Hiên đi biết ngươi không có ở đó, sẽ rời đi, hoặc là hắn biết ngươi ở bên này, sẽ tìm đến gặp ngươi."

Nếu như nàng vội vã muốn gặp Cảnh Hiên như vậy, khiến cho Thương Mặc Tuyết bất mãn, nàng sẽ không có cơ hội hạ độc hắn.

Quý Phi Nhi vẫn suy nghĩ muốn trở về, nàng biết, Cảnh Hiên đi phát hiện nàng không có ở đó, nhất định sẽ ở lại nơi đó đợi nàng, bởi vì bọn họ phải nói chuyện, nhưng tuyệt đối không thể để người ngoài biết.

Túc Ly Mị đưa cho nàng một ánh mắt, Quý Phi Nhi lập tức khéo léo nói: "Dạ, phụ vương, nữ nhi biết."

Thâm trầm trên khuôn mặt già nua của Nguyệt Vô Tu lộ ra một tia cười hòa ái: "Từ nhỏ tình cảm của Phi Nhi và biểu ca của nàng đã tốt rồi, không nghĩ

vậy mà lại gây ra một vài lời đồn đãi không tốt, kính xin Lang Vương không lấy làm phiền lòng."

Túc Ly Mị cười lạnh một tiếng: "Đương nhiên sẽ không, tiểu vương làm sao dám sinh lòng nghi ngờ với Đế hậu chứ?"

Nguyệt Vô Tu gọi thị nữ: "Dâng trà."

Sau khi nước trà rót xong, Nguyệt Vô Tu và Quý Phi Nhi đều bưng lên uống, nhưng Túc Ly Mị lại vẫn không nhúc nhích.

Nguyệt Vô Tu thấy một màn như vậy, trong lòng ngấm giật mình, không trách được Quý Phi Nhi nói chuyện khó làm, tính cảnh giác của hần lại cao như vậy.

Hần khách khí cười cười: "Lang Vương, chẳng lẽ là ngại trà này không ngon? Người tới....." Hần vừa mới chuẩn bị gọi thị nữ lại pha một ấm trà ngon, đã bị Túc Ly Mị ngăn cản.

"Không cần, gần đây Bồn vương không thích uống trà."

Nguyệt Vô Tu hí híp mắt, hần vận hỏi thị nữ mỗi ngày đi đưa cơm, biết được tính cảnh giác của Thương Mặc Tuyết quả thật cực cao, dù gì cái gì cũng phải nhất nhất dùng châu nghiệm độc thử qua sau đó mới có thể dùng, châu nghiệm độc này chẳng những có thể đo được độc tính, thậm chí ngay cả đồ dùng lại cũng có thể kiểm nghiệm được, cho dù Hoàng vân thảo vô sắc không độc, chỉ là có thể che lại khí mạch của người, cũng chạy không thoát được mắt thần của châu nghiệm độc này.

Nguyệt Vô Tu liếc mắt nhìn ly trà bên cạnh hần, ở trong đó, đích xác là có Hoàng vân thảo, thời điểm thị nữ châm trà, cái bình trà kia chính là có cơ quan, trà của bọn họ là bình thường, mà của Thương Mặc Tuyết đúng là có độc, nếu như hần thật sự uống vào, hôm nay hần (NVT) có thể trực tiếp lấy tính mạng của hần (TML). Nhưng không nghĩ, Thương Mặc Tuyết lại cảnh giác như vậy, không thể dùng châu nghiệm độc kiểm tra, thì trực tiếp cự tuyệt không uống.

"Vậy thật là Bồn vương suy tính không chu toàn, vậy nếu không thì uống nước?"

"Không cần."

Được rồi, Nguyệt Vô Tu biết, làm gì hần đều sẽ cự tuyệt, cho nên không nói lại nữa, muốn hạ độc hần, như vậy hi vọng cũng chỉ có thể đặt ở trên người Quý Phi Nhi.

Cảm thấy trình diễn không sai biệt lắm, Quý Phi Nhi liền cùng Túc Ly Mị đi ra ngoài.

Nàng một lòng muốn nhanh trở về tìm Cảnh Hiền hỏi rõ ràng, lúc này, đột nhiên có một thị nữ bộ dáng hốt ha hốt hoảng đuổi theo phía sau bọn họ.

"Nhị công chúa, Nhị công chúa....."

Túc Ly Mị không có ý định để cho nàng đến gần, trên tay âm thầm xuống nội lực, Quý Phi Nhi vội vàng kéo hần, để cho hần không nên làm hành động thiếu suy nghĩ như vậy, bởi vì hiện tại, nàng còn có giá trị lợi dụng với Nguyệt Vô Tu, sẽ không động thủ với nàng, cho dù Lam Nguyệt hận nàng tận xương, cũng không đến mức tổn thương nàng vào lúc này.

Người thị nữ kia cuối cùng càng chạy càng gần, đi tới trước mặt bọn họ.

Quý Phi Nhi có chút cảm thấy quen mặt, giống như đã gặp qua ở nơi nào: "Người..... Người là ai?"

"Hồi Nhị công chúa, nô tỳ là thị nữ Liễu Như bên cạnh Vương Hậu."

Như thế làm Quý Phi Nhi có cảnh giác, nàng là người bên cạnh Lam Nguyệt, nàng muốn làm cái gì?

Dung mạo Liễu Như xem ra ước chừng hơn ba mươi tuổi, nhưng mà Quý Phi Nhi biết, ở Hồ Tộc, người không thể căn cứ dung mạo xem tuổi tác.

Nàng ta hốt hoảng nhìn bốn phía một lần, sau đó xông lại kéo tay nàng: "Nhị công chúa, có thể tìm một chỗ nói chuyện hay không."

Túc Ly Mị vừa nhìn nàng lại còn dám đến gần, một tay một chưởng, nàng liền lùi về phía sau một bước té ngã trên đất: "Người là người nào, đến gần Đế hậu làm cái gì?"

Thị nữ kia giãy giụa từ dưới đất bò dậy, thời điểm nhìn Quý Phi Nhi, đáy mắt đều là lệ quang: "Nhị công chúa, ta là bằng hữu của mẫu phi người, ta là Liễu di, tới tìm người muốn nói với người một chút chuyện của mẫu phi người."

Cái gì, lại có liên quan với mẫu thân sao? Quý Phi Nhi vội vàng tiến lên, đỡ nàng tới, lại trách cứ nhìn Túc Ly Mị một cái, chỉ là một thị nữ mà thôi, không cần phải chuyện bé xé to như vậy, ra tay nặng như thế.

Hần đã ra tay rất nhẹ rồi, nếu thật sự nặng đã trực tiếp mệnh tang tại chỗ.

"Thật xin lỗi, hần có thể cho rằng người là người xấu, cái đó..... Người không sao chứ?" Nhìn mặt mũi thị nữ này hiền lành, thật không giống như một người xấu.

Liều Như không để ý bản thân đau đớn, vội vàng nói: "Nhị công chúa, nơi này không tiện nói chuyện, ta là lên chạy ra ngoài một chút, hiện tại nhanh đi một nơi an toàn thôi."

Quý Phi Nhi khó xử liếc mắt nhìn Túc Ly Mị: "Vậy thì, dẫn nàng trở về chỗ chúng ta ở đi."

Bằng không ở Vương Cung Hồ Tộc này, còn có nơi nào là an toàn chứ?

.....

Lúc này, Cảnh Hiền xác thực ở trong tâm cung Quý Phi Nhi, Mẫu Đơn đang chiêu đãi của hắn.

Thời điểm mới tới, Quý Phi Nhi không có ở đây, người ra ngoài tiếp đãi chỉ có Mẫu Đơn, thời điểm Mẫu Đơn nhìn thấy hắn cũng không nhận ra thân phận của hắn, bởi vì tiệc tối hôm đó nàng cũng không tham gia, cái tên Cảnh Hiền này, cũng chỉ là nghe nói từ trong miệng Thương Mặc Tuyết và Quý Phi Nhi mà thôi.

Chẳng qua là cảm thấy nam tử thanh tú tuấn mỹ này, cư xử cũng khiêm tốn

lễ phép, Mẫu Đơn đầu tiên nhìn hắn cũng có hảo cảm

Nhưng mà nghe nói hắn là đến tìm Quý Phi Nhi, trong lòng nàng ghen ghét không dứt, tại sao tất cả nam nhân đều hướng về Quý Phi Nhi, hiện tại tới Hồ Tộc thật vất vả xuất hiện một nam đẹp mắt, lại cũng đến tìm Quý Phi Nhi.

Mặc dù trong lòng hết sức bất mãn, nhưng mà nàng vẫn muốn duy trì hình tượng đoan trang, sau đó đón hắn vào.

Sau lại mới biết được, tên của mỹ nam này, chính là Cảnh Hiền, tình lang trước kia của Nguyệt Phi Yên, a..... Tới thật đúng lúc.

Cảnh Hiền uống một hớp trà Mẫu Đơn pha, lúc rồi rãnh thì nói chuyện phiếm với nàng: "Mẫu Đơn cô nương, nhìn người xinh đẹp như hoa, khí độ bất phàm, làm sao có thể chỉ là một thị nữ?"

Trong lòng Mẫu Đơn lại hết sức bất mãn, nàng dĩ nhiên không thể nào là một thị nữ, nhưng mà hết cách rồi, nàng lại lấy thân phận thị nữ Đế hậu tới.

"Hết cách rồi, ai bảo thân phận ta thấp kém, chính là mệnh làm thị nữ."

Cảnh Hiền cười cười: "Chỉ là cũng may, người gặp được chủ nhân tốt như Phi Yên, nhìn đồ người mặc trên người cũng có thể thấy được, nàng đối với người rất tốt, nhất định là coi người là tỷ muội tri kỷ."

Thân thể Mẫu Đơn cứng đờ, nàng lại bị người ta cho là như thế, đáng chết, nàng muốn tự mình cố gắng thực hiện, làm sao có thể ăn mặc đều dựa vào Quý Phi Nhi, người này thật là quá coi thường nàng, nhưng mà nàng cũng không thể biểu lộ ra không chút nào bất mãn: "Đúng vậy, Đế hậu xác thực đối với ta rất tốt."

"Ta đã nói, Phi Yên tâm địa thiện lương, đối với bất kỳ người nào cũng tốt, người cũng xem như vận khí rất tốt."

Mẫu Đơn mượn cơ hội nói: "Trước nghe nương nương nói đến, tình cảm của người và nàng, sau khi ta nghe xong lại cảm thấy hơi tiếc thời dài, hiện tại nhìn thấy người, có thể hiểu tại sao nương nương lại đối với người nhớ mãi không quên rồi."

Hai mắt Cảnh Hiền sáng lên: "Người nói cái gì? Nàng vẫn nhớ ta?"

"Cái này dĩ nhiên rồi, ta chính là thị nữ thiếp thân của nương nương, có vài lần sau khi nàng ngủ, ta còn nghe nàng gọi tên người."

Cảnh Hiền càng thêm mừng rỡ như điên, hắn biết, Phi Nhi của hắn vẫn còn yêu hắn, sở dĩ đêm hôm đó nàng nói những lời tuyệt tình như vậy, nhất định là bởi vì nàng còn đang tức giận. Bởi vì hắn cảm thấy Mẫu Đơn là thị nữ thiếp thân của Quý Phi Nhi, hơn nữa mang theo nàng tới Hồ Tộc khẳng định cũng bởi vì tin tưởng nàng, cho nên ở trước mặt Mẫu Đơn cũng không có quá nhiều kiêng kỵ.

"Vậy nàng ở Đế Cung trôi qua như thế nào, Đế Quân đối nàng tốt không?"

Mẫu Đơn cúi đầu, vẻ mặt bi thương, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Cảnh Hiền lập tức khẩn trương: "Tại sao có thể như vậy, Phi Yên rõ ràng nói nàng trôi qua rất tốt."

"Đó là nương nương không muốn làm cho người lo lắng, cho nên mới phải nói như vậy thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Châm Ngồi Ly Gián

Editor: Gà

Cảnh Hiên nắm chặt tay, ánh mắt tràn đầy đau lòng: "Ta biết ngay mà, đứa ngốc này, nàng luôn không muốn để ta lo lắng, cứ chịu đựng khổ sở."

Mẫu Đơn khần cầu nhìn hấn ta: "Cảnh Hiên công tử, người đừng nói những lời này cho nương nương biết, nếu không nàng nhất định sẽ trách cứ ta đó."

"Yên tâm đi, người nói cho ta biết những chuyện này, ta thật sự vô cùng cảm tạ người, hơn nữa ta cũng có thể đoán được, đã từng nghe nói trước đây Đế Quân thú rất nhiều cô nương, hậu cung ba ngàn giai lệ, Phi Yên già đi, thật sự đã chịu khổ rồi."

"Đáng hận nhất là, Đại công chúa cũng đến để đồ, giành sủng ái với Đế hậu."

Nhắc đến Nguyệt Lưu Sương, ánh mắt Cảnh Hiên tràn đầy oán hận: "Tiện nhân này."

"Cho nên, nương nương rất đáng thương, phụ thân bên Hồ Tộc đối với nàng không tốt, mẫu thân bị nhốt, tỷ tỷ giành phu quân với nàng, nàng thật sự rất khổ sở, cho nên nàng nói rất nhớ người, nếu có thể đi cùng với người, nàng thà không mang thân phận này."

Mẫu Đơn vẫn không quên đâm chọc, khiến Cảnh Hiên sinh ra oán hận với Túc Ly Mị, như vậy hấn ta càng không thể buông tay Quý Phi Nhi rồi.

"Đáng chết, bọn họ thật quá đáng, lần này, ta nhất định sẽ mang Phi Yên rời đi, sẽ không bao giờ để nàng chịu uất ức nữa."

Mẫu Đơn giả vờ bị dọa sợ mở to hai mắt: "Cảnh Hiên công tử, vạn lần không thể, nương nương là Đế hậu, cả Yêu ma giới đều dưới sự thống trị của Đế Quân, người có thể mang nàng chạy đi đâu, nếu bị phát hiện, các người sẽ thảm hơn, hơn nữa người Hồ Tộc cũng sẽ không bỏ qua cho các người."

"Cuộc sống bây giờ của Phi Yên cũng sống không bằng chết, mặc kệ thế nào, lần này ta nguyện ý mạo hiểm vì nàng, chỉ cần nàng có thể đi theo ta, chân trời góc biển, ta cũng không tin không có chỗ cho hai ta dung thân."

Mẫu Đơn lộ ra nụ cười vui mừng: "Có những lời này của người, ta yên tâm, nương nương đối xử tốt với ta như vậy, ta đương nhiên hi vọng nàng có thể hạnh phúc, Cảnh Hiên công tử, về người sau nên đối xử tốt với nàng."

"Đây là đương nhiên."

Sau khi hàn huyên với Mẫu Đơn xong, Cảnh Hiên nhìn ra bên ngoài: "Tại sao Phi Yên còn chưa trở về?"

"Nàng và Lang Vương đi gặp cha nàng rồi, Hồ Vương âm hiểm xảo trá như vậy, chắc hẳn nhất định sẽ làm khó nàng."

"Nhưng mà, không phải Lang Vương đang ở bên cạnh nàng sao? Vì cố kỵ Lang Vương, nên ông ta không dám bắt kính với Phi Yên đâu."

"Cũng đúng, Cảnh Hiên công tử, người đừng lo lắng, ta nghĩ bọn họ sẽ nhanh chóng trở về thôi."

Tiếp tục đợi thêm một lát, thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, nhưng không phải hai người, mà là ba người.

Quý Phi Nhi vội vã đi vào, lo lắng hỏi: "Liễu đi, người không sao chứ?"

"Không sao, không sao cả."

Mẫu Đơn thấy thế, cũng vội vàng đi đến: "Xảy ra chuyện gì, người này là ai vậy?"

"Nói ra rất dài dòng, vào phòng trước đi, sau đó sẽ nói cho cô biết."

Vì vậy, Mẫu Đơn giúp nàng đỡ Liễu Như đi vào, Túc Ly Mị cũng vào theo.

Quý Phi Nhi oán trách nhìn hấn: "Chàng xem đi, ra tay không phân rõ trước sau, giờ thì hay rồi?" Nhìn Liễu Như yếu ớt như vậy, nhất định do Túc Ly Mị ra tay không biết nặng nhẹ khiến bà bị thương, pháp lực bản thân cao thâm, sao người ta có thể chịu được.

Cảnh Hiên thấy Quý Phi Nhi thì vô cùng vui mừng: "Phi Yên, cuối cùng nàng đã trở lại."

Túc Ly Mị vừa nghe một nam nhân khác dám thân mật kêu tên tiểu thê từ nhà mình như vậy, nhất thời tức giận, lạnh lùng nhìn qua, nhiệt độ cả phòng nhanh chóng giảm xuống.

Cảnh Hiên rõ ràng cảm thấy, nhìn hấn một cái, trong lòng thấy kỳ lạ, nhưng không nghi ngờ gì. Hấn ta nghe Mẫu Đơn nói rồi, Lang Vương đến để bảo vệ Quý Phi Nhi.

Quý Phi Nhi xấu hổ cười cười, sau đó gật đầu: "Biểu ca, huynh đã đến rồi."

Để tránh cho phu quân nàng nổi bão, nàng nhất định phải phân rõ ranh giới với Cảnh Hiên.

Nghe nàng gọi, ánh mắt Cảnh Hiền buồn bã, nhưng nhớ đến lời nói của Mẫu Đơn, hắn ta lại tự an ủi mình, nàng chỉ kiêng dè Lang Vương thôi, cho nên phải giả vờ một chút.

Nhìn vẻ mặt Liễu Như yếu đuối, Quý Phi Nhi có chút lo lắng, nhìn về phía Túc Ly Mị, chỉ thấy hắn lấy một cái bình nhỏ từ trong tay áo ra, sau đó đổ một viên đan dược bảo Quý Phi Nhi cho bà ăn, đan dược này cực tốt, quả thật sắc mặt Liễu Như nhanh chóng hồi phục.

Bà thờ đốc một hơi, rồi lập tức kéo tay Quý Phi Nhi: "Nhị công chúa, hôm nay nô tỳ đến, muốn nói cho người biết, mau..... Cứu mẫu phi của người đi, nàng sắp bị Vương Hậu hành hạ đến chết rồi." Sắc mặt Quý Phi Nhi thay đổi: "Cái gì? Bà..... Bà biết mẫu thân ta ở đâu sao?"

Liễu Như bất đắc dĩ lắc đầu: "Không biết, nhưng có một lần, ta lén nghe Vương Hậu nói chuyện với Trưởng công chúa, nói nhất định phải hành hạ vương phi đến chết, nên ta lập tức lén tìm cơ hội chạy đến, muốn nói ra sự việc này với người... người nhất định phải cứu vương phi ra."

"Dĩ nhiên, lần này ta trở về, chính vì muốn cứu mẫu thân, Liễu đi, ý của ngươi là, hiện tại mẫu thân ta còn ở trong cung sao?"

"Đúng vậy, nhất định ở đây, nhưng không ai biết nàng bị Vương Hậu giấu ở đâu, ta tự mình tìm rất lâu, đều không tìm được, cho nên mạo hiểm nói chuyện này cho người biết."

Sắc mặt Quý Phi Nhi hơi phức tạp, hiện tại mặc dù có tin tức, xác định người đang ở trong cung, nhưng làm sao tìm được, thật là một vấn đề lớn.

Cảnh Hiền nghe được, vì vậy vội vàng lên tiếng: "Lần này ta đến cũng vì chuyện này, mẫu thân trở về nói, vương phi đang ở trong tay Vương Hậu, đã bị bà ta hành hạ đến mức hấp hối rồi."

"Vậy huynh có biết bà ở đâu không?"

Cảnh Hiền áy náy lắc đầu: "Không biết vì sao, Vương Hậu hận mẫu phi nàng vô cùng, nhất định phải đưa bà vào chỗ chết, dù là mẫu thân ta, cũng không thể hỏi được tin tức của bà."

Quý Phi Nhi nhìn về phía Liễu Như: "Liễu đi, nếu ngươi là thị nữ của vương hậu, lúc bà ta đi gặp mẫu thân, ngươi đều không biết sao?"

"Chuyện này..... Nhị công chúa, nô tỳ và vương phi, trước kia đều là thị nữ cạnh Vương Hậu, hai chúng ta giao hảo, ở trong cung sống nương tựa lẫn nhau, sau đó mẫu thân của người được Đại Vương lâm hạnh sinh ra người nên được tấn thăng làm vương phi, Vương Hậu lập tức nhốt nàng lại liên tục hành hạ, mà ta, cũng bởi vì có quan hệ tốt với vương phi, cho nên không được Vương Hậu chào đón, cũng không thể cận thân hầu hạ Vương Hậu."

Túc Ly Mị nghe các nàng nói chuyện, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vì sao Vương Hậu bài xích vương phi như vậy, chẳng lẽ chỉ vì Hồ Vương lập phi?"

"Không, không phải như vậy, vương phi là nha hoàn hồi môn của vương hậu, trước đó họ đã xảy ra chuyện gì, nô tỳ không biết, sau này Vương Hậu gả cho Đại Vương, mang theo vương phi đến cung thì nô tỳ mới biết nàng, từ lúc bắt đầu, Vương Hậu đã đối xử không tốt với vương phi, thường xuyên đánh mắng, có ý để nàng làm rất nhiều việc nặng, về sau nàng được Đại Vương sủng hạnh, sinh ra Nhị công chúa, Vương Hậu tiếp tục điên cuồng bắt nhốt hành hạ nàng."

"Hồ Vương mặc kệ luôn sao?"

"Mặc kệ." Liễu Như áy náy nhìn Quý Phi Nhi: "Không biết vì sao, từ khi vương phi tiến cung, thì trên mặt đã có một vết sẹo rất lớn, vô cùng xấu xí, cho nên Đại Vương biết mình đã sủng hạnh một thị nữ xấu xí, nên cực kỳ xấu hổ, sau khi Nhị công chúa được sinh ra cũng không đến thăm nàng một lần, tất cả đều giao cho Vương Hậu xử lý."

Quý Phi Nhi nghe vậy, thì càng đồng tình với đôi mẫu tử này, Nguyệt Phi Yên đã chết, nàng nhất định phải cứu mẫu thân của nàng ấy ra.

Đối với chuyện này, hắn ta không phải hoàn toàn không biết, nhưng cũng chỉ biết một chút, bây giờ nghe Liễu Như tiết lộ, hắn ta cảm thấy vô cùng đau lòng: "Thật xin lỗi Phi Yên, ta cũng không biết mẹ con nàng chịu nhiều khổ sở như vậy."

Quý Phi Nhi không phải Nguyệt Phi Yên, không có trí nhớ của nàng ấy, nhưng nghe xong, cũng cảm giác đau lòng.

Có lẽ nguyên thân này vẫn còn huyết mạch tương liên với Tổ Hoa.

Mẫu Đơn tức giận nói: "Tại sao có thể có chuyện quá đáng như vậy, thân là Đại Vương, Vương Hậu, thân phận tôn quý như thế, tại sao cứ cố tình làm khó dễ một thị nữ chứ?"

Trước kia mẫu thân Nguyệt Phi Yên mang thân phận thị nữ, sao bọn họ cứ so đo với bà nhiều như vậy, hơn nữa, bà còn sinh công chúa cho Nguyệt Vô Tu.

Lúc này Túc Ly Mị tỉnh táo nhất, cũng lý trí nhất, hắn hơi nheo mắt: "Xem ra, trước đây Vương Hậu và vương phi, có chuyện xưa đây."

Đây là ý gì? Tất cả mọi người đều tò mò nhìn hắn.

"Vương phi là thị nữ hồi môn của vương hậu, Vương Hậu gây khó khăn hà khắc cho bà, vậy đã rõ trước khi vào cung, họ đã có mâu thuẫn rất sâu rồi."

"Mâu thuẫn kiểu gì mà có thể biến các nàng trở thành như vậy, cho dù gả vào Vương Cung, cũng phải mang người ta theo để hành hạ chứ?"

Bọn họ đều nhìn về phía Liễu Như, nhưng Liễu Như vẫn khó khăn lắc đầu: "Vương phi chưa bao giờ nói với ta chuyện trước kia của nàng, ta cũng thấy rất kỳ quái, sao nàng lại không chịu nói, không biết sự việc này là như thế nào."

Quý Phi Nhi suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Ta cảm thấy nguyên nhân này không quan trọng với chúng ta, hiện tại trọng điểm là mau chóng cứu người ra."

Từ Cảnh Hiền và Liễu Như, nàng chỉ có thể xác định một vấn đề, chính là bây giờ vương phi vẫn còn ở trong cung, không bị chuyển đến chỗ khác, cho nên cứ tập trung vào Vương cung Hồ Tộc thôi.

"Đúng." Liễu Như nặng nề gật đầu: "Nhị công chúa, mặc dù từ khi người được sinh ra, mẫu thân đã không ở cạnh người, nhưng nô tỳ biết, vương phi rất yêu người, nhưng nàng vạn bất đắc dĩ mới phải rời khỏi người. Người là hài tử hiếu thuận, vương phi có nữ nhi tốt như vậy chắc hẳn sẽ vui mừng."

Quý Phi Nhi cười gật đầu: "Yên tâm, ta nhất định sẽ cứu mẫu thân ra, Liễu di, người trở về trước đi, nếu bị người khác phát hiện người đến tìm chúng ta, nhất định sẽ nghi ngờ, ta không hy vọng chuyện này lại liên lụy đến người."

"Vậy thì tốt, nếu cần giúp một tay, cứ đến tìm ta, năm đó vương phi có ân với ta, chỉ cần có thể cứu nàng, mặc kệ làm bất cứ chuyện gì ta đều cam tâm tình nguyện."

Sau đó, bà xoay người rời đi, dưới ánh mắt khẩn cầu của Quý Phi Nhi, Túc Ly Mị không thể làm gì khác hơn là tự mình đưa bà về, nếu bị người nhìn thấy bà đi ra từ cửa chính của điện công chúa, chỉ sợ bà đừng mong giữ được cái mạng, Lam Nguyệt chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bà.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tình Định Gặp Nhau, Giương Cung Bạt Kiếm

Editor: Sam Sam -

Nhưng không nghĩ tới Mẫu Đơn nhìn bóng lưng Liễu Như rời đi, đáy mắt thoáng qua một tia sáng.

Không biết nàng nhạy cảm hay sao, cảm giác hai ngày nay Quý Phi Nhi luôn cố ý tránh né mình, à, còn nói cái gì mà tỳ muội tốt, cho nên giấu nàng nhiều chuyện như vậy.

"Thật không nghĩ tới, đường đường là Vua của Hồ tộc, là Vương hậu của Hồ tộc, thế mà có nhiều mục đích không cho ai biết như vậy, tiếp theo phải làm sao bây giờ?" Mẫu Đơn bày ra dáng vẻ lo lắng.

"Phi Yên, nàng đừng vội, nhất định ta sẽ giúp nàng tìm ra biện pháp."

Quý Phi Nhi cảm kích gật đầu, "Cảm ơn người, Cảnh Hiền."

"Không phải đã nói với nàng rồi sao? Giữa chúng ta còn khách khí như thế à, làm bất cứ chuyện gì cho nàng, ta cũng đều cam tâm tình nguyện." Quý Phi Nhi nhìn thấy ánh mắt thâm tình của hắn cũng không biết làm sao, Cảnh Hiền phí tâm sức vì chuyện của nàng như vậy, nàng lại còn lừa gạt hắn, thật không thể để hắn hy vọng thêm nữa, nếu không sau này tổn thương của hắn sẽ càng lớn.

"Cảnh Hiền, ta..." Nàng vừa định nói lời từ chối thì đột nhiên Mẫu Đơn lại ngắt ngang lời nàng.

"Hiện tại cũng đừng nói cảm ơn hay không cảm ơn, Cảnh Hiền công tử tốt như vậy, nhất định sau này sẽ được đền đáp thật tốt." Vừa rồi mới nói với Cảnh Hiền rằng Quý Phi Nhi rất mến mộ hắn, nếu bây giờ Phi Nhi phủ nhận như vậy thì không phải chứng minh nàng đang nói dối sao, nàng không thể để chuyện ấy xảy ra được.

Quý Phi Nhi cười cười, sau đó gật đầu một cái: "Cảnh Hiền, người đã tận lực rồi, chuyện sau này bọn ta sẽ có chừng mực, người cũng không cần can thiệp nữa."

"Như vậy sao được chứ? Ta hứa với nàng, nhất định sẽ cứu Vương phi ra khỏi."

"Không cần, Cảnh Hiền, chắc chắn cha mẹ của người không muốn người đến gần ta, càng không cho phép người tham gia vào việc nguy hiểm này, cho nên người nên nghe lời của họ, cách xa ta ra một chút, nếu chuyện này bị bại lộ, nhất định phụ thân sẽ giận lây sang các người."

"Không, ta không sợ, Phi Yên, nhìn thấy nàng gả cho Đế Quân mà ta không ngăn cản, đó là chuyện hối hận nhất trong đời ta, ta tuyệt đối không cho chuyện ấy xảy ra nữa, Phi Yên, theo ta đi, chờ tất cả mọi chuyện chấm dứt, chúng ta tìm nơi nào đó không ai tìm được, sẽ sống cuộc sống an nhàn êm đẹp, nhất định ta sẽ khiến nàng hạnh phúc." Cảnh Hiền kích động ôm nàng vào ngực.

Lúc này Túc Ly Mị tiến Liễu Như đã trở về, sau khi đến đây lại vừa đứng nghe được câu nói như thế, thấy được một cảnh như vậy.

Đáng chết!

Quý Phi Nhi thấy Túc Ly Mị đứng ở cửa, trong lòng hoảng sợ, vội vàng đẩy hán ra: “Cảnh Hiên, ngươi đừng làm vậy.”

“Phi Yên, ta nghiêm túc với nàng.”

Sau lưng, giọng nói lạnh như băng của Túc Ly Mị truyền đến: “Chuyện của nàng ấy cũng không cần ngươi phí tâm, Bôn vương tự có chừng mực, không người nào có thể đưa nàng đi.”

Cảnh Hiên ngăn ra, sau đó xoay người lại, nhìn “Thương Mặc Tuyết” ở trước mắt thì không sợ hãi chút nào: “Ngươi không phải là Đế Quân, cho nên ta không có gì để nói với ngươi, nếu hán không thể mang hạnh phúc đến cho Phi Yên, vậy tại sao không buông tay nàng ra? Đường đường là Đế Quân, há có thể vì tư lợi như thế?”

Quý Phi Nhi không thể tin vậy mà Cảnh Hiên lại nói thẳng những lời như thế trước mặt Túc Ly Mị, mặc dù hán không biết, người trước mắt thật sự là Đế Quân.

“Cảnh Hiên, có phải ngươi điên rồi không, đừng nói lung tung.”

Nàng bức tức, xong đời rồi, nhất định Túc Ly Mị sẽ rất tức giận.

Đúng như dự đoán, ánh mắt hung ác của ai đó đã bắn tới rồi, có thể nào chàng ấy sẽ xuất thủ đánh Cảnh Hiên không?

“Tiểu... À, Mặc Tuyết, đừng...”

Không nghĩ tới Túc Ly Mị không động thủ mà chỉ lạnh lùng nhìn nàng, “Làm sao ngươi biết nàng sống không hạnh phúc?”

Cảnh Hiên là người trọng nghĩa, đương nhiên sẽ không khai Mầu Đơn, cho nên không cam chịu yếu thế, trả lời: “Đương nhiên là ta cảm thấy được, cả giới yêu ma đều biết, hậu cung của Đế Quân có ba nghìn mỹ nhân, hán có nhiều nữ nhân như vậy, sao còn muốn lấy Phi Yên, ngăn cản hạnh phúc của nàng? Điều Phi Yên muốn chính là một đời một kiếp hai người yêu nhau là đủ.”

Túc Ly Mị giận quá hóa cười, vươn tay kéo cổ áo của hán: “Bây giờ Bôn vương nói cho ngươi biết, rút lại lời ngươi cho là đúng đi, đừng nghĩ cái gì mình cũng biết, ngươi ngu xuẩn như vậy, sớm muộn cũng sẽ hại nàng.”

Cảnh Hiên nghe không hiểu ý nghĩa của mấy lời đó, hơn nữa rõ ràng người trước mặt là Lang Vương Thương Mặc Tuyết, cho nên hán hất tay của Túc Ly Mị ra, “Ta không cần phải nói nhảm với ngươi, sau này, đích thân ta sẽ nói với Đế Quân Túc Ly Mị, nhất định phải đưa Phi Yên rồi đi.”

Mặc Quý Phi Nhi không còn chút máu, đúng là Cảnh Hiên không còn muốn sống nữa rồi, lúc Túc Ly Mị muốn động thủ thì nàng xông lên trước ôm tay hán: “Mặc Tuyết, hán chỉ bị xúc động nên nói hươu nói vượn thôi, ta cũng không muốn đi với hán...”

Nàng quay đầu về phía Cảnh Hiên rồi nói to: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi đi.”

“Phi Yên, ta...”

“Đi mau lên!”

Cảnh Hiên lại vẫn không sợ chết nói ra một câu: “Được rồi, mai ta lại đến thăm nàng.”

Sau đó vội vã rời đi.

Mầu Đơn bị tình hình trước mắt làm cho cả kinh không nói ra lời.

Nhìn bóng dáng Cảnh Hiên biến mất ở cửa, lúc này Quý Phi Nhi mới thở phào nhẹ nhõm buông lỏng tay đang ôm Túc Ly Mị, thiếu chút nữa nàng quên Mầu Đơn cũng đang ở đây, nếu như bị nàng ta hiểu nhầm thì sẽ không hay.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của Mầu Đơn, nàng cũng thấy có chút lúng túng, tức giận nhìn Túc Ly Mị: “Ngươi làm gì thế, đã nói đừng chấp nhặt hán ta rồi mà.”

“Nàng còn dám nói, vậy mà muốn tìm cách cao chạy xa bay với nam nhân khác, đúng là ta xem thường nàng rồi.”

“Cái gì, ngươi biết rõ là ta không thể nào làm như thế, hán chỉ nói lung tung vậy thôi, hiện tại ta chỉ xem hán như người lạ.”

“Coi chừng có ngày ta sẽ giết hán!”

Quý Phi Nhi cảm thấy, nếu cứ ồn ào nữa thì hán cũng quên mất việc mình đang giả làm Thương Mặc Tuyết, huống chi Mầu Đơn vẫn còn ở trước mặt, cho nên vội nhắc nhở hán.

“Được rồi, ta không có quan hệ gì với Cảnh Hiên cả, người ta thích vĩnh viễn là Túc Ly Mị, tuyệt đối không thể nào là Cảnh Hiên! Hơn nữa bây giờ nhiệm vụ chính của chúng ta là cứu người, đừng nói về chuyện như vậy nữa.”

Đường như Túc Ly Mị ý thức được, cuối cùng cũng áp chế cảm xúc của mình xuống, hừ lạnh không nói thêm gì nữa.

Quý Phi Nhi chỉ có thể đi lại an ủi Mầu Đơn, “Nhất định Thuơng Mặc Tuyết đang thấy bất công cho Tiểu Bạch, thật là, trong mắt hần ta chính là người đứng núi này trông núi nọ đó, thật quá đáng!”

Mầu Đơn cười cười, “Mặc Tuyết cũng chỉ lo lắng cho người, tốt hơn người nên xử lý chuyện của Cảnh Hiên đi, nếu thật sự hần đi nói với Mị, nhất định Mị sẽ rất tức giận.”

Quý Phi Nhi đau khổ trong lòng, đáng tiếc hần đã biết rồi, khiến nàng không có cơ hội giấu diếm nào cả.

“Được, ta biết rồi, sau này ta sẽ cố gắng tránh hần, không nói chuyện với hần là được rồi.”

Dù sao hiện tại cũng đã biết Vương phi ở trong cung, Cảnh Hiên cũng không thể giúp nàng được nữa, đến đây là chấm dứt, nếu hần vẫn cứ khẳng khái thì Túc Ly Mị không nhận được nữa, đến lúc đó nổi lên xung đột thì thật không tốt lành gì, nàng cũng chỉ suy nghĩ cho Cảnh Hiên mà thôi.

...

Đến đêm khuya, lúc Mầu Đơn đang say giấc nồng thì Quý Phi Nhi bị dẫn vào phòng của Túc Ly Mị, tiến hành “nghiêm hình tra hỏi” của phu quân với thể tử.

“Thế nào, nàng muốn bỏ trốn theo tình lang sao?”

Cái gì mà bỏ trốn chứ, bây giờ nàng cũng đang muốn vừa khóc vừa chạy đây! Quý Phi Nhi khóc không ra nước mắt, bị hần đánh đòn giống như dạy dỗ tiểu hài tử, thật mất thể diện.

“Không có, không liên quan đến thiếp, tuyệt đối thiếp không có ý nghĩ như thế.”

“À... Hần còn muốn đích thân đến nói với ta, dẫn nàng cao chạy xa bay?” Hần không khách khí đánh một cái lên bờ trắng nõn của nàng.

Bởi vì quá mức tức giận, lần này hần cũng không thương hoa tiếc ngọc nữa, dùng không ít lực đánh đến mức Quý Phi Nhi la lên, lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, nàng không phải là tiểu hài tử đâu!

“A a a, thật đau... Đó là chuyện của hần, không liên quan đến thiếp, thiếp vô tội.”

“Vô tội sao? Nếu không phải do nàng dung túng, tên kia dám to gan lớn mật khiêu chiến Bôn vương sao?”

Trên bờ mông mịn màng đã để lại năm dấu tay, so với đau đớn mà nói, nàng xấu hổ nhiều hơn, Quý Phi Nhi tức giận không muốn giải thích.

“Túc Ly Mị, chàng còn dám đánh thiếp nữa, thiếp sẽ bỏ trốn cùng Cảnh Hiên thật đó.”

“Đáng chết, nàng nói gì?” Sắc mặt của hần trầm xuống.

“Ô ô... Chàng là tên bại hoại, còn nói thương thiếp, cung chịu thiếp cả đời, bây giờ bắt nạt thiếp như vậy, thiếp muốn bỏ chàng, thiếp ghét chàng.”

Túc Ly Mị tức giận lại giơ tay lên, nhưng cuối cùng vẫn không đánh xuống: “Tốt nhất nàng nên nhớ kỹ lần dạy dỗ này, nếu để ta thấy nàng còn gì với hần, nhất định ta sẽ lấy mạng hần.”

“Tùy chàng, nếu chàng không tin thiếp như vậy, thế thì ngay cả ta chàng cũng đánh chết được.” Quý Phi Nhi không quan tâm gì nữa.

Quyền uy của Đế Quân giới yêu ma chưa từng bị người nào khiêu khích như thế, đúng là càng ngày tiểu nữ nhân này càng vô pháp vô thiên.

Quý Phi Nhi suy nghĩ, nhất định mông nhỏ của nàng sẽ gặp một đòn tàn ác nữa rồi, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy đau đớn, chuyện gì xảy ra?

Nàng xoay người, lại thấy gò má tuyệt mỹ của hần, nhìn xuống phía dưới, tay của hần đang đặt trên mông nàng, ánh sáng màu xanh lóe lên rất nhanh, sau đó vết bầm tím trên da thịt của nàng liền biến mất không thấy nữa.

Nàng thấy ấm áp trong lòng, dù nói thế nào thì không phải hần chưa bao giờ nhẫn tâm đến mức làm tổn thương nàng sao.

Vừa chuẩn bị nói một câu dịu dàng nào đó, nàng thấy trước mắt tối sầm, vào một cái đã thấy gian phòng tối đen như mực, nàng giật mình chống tay ngồi dậy, dựa vào ánh sáng nhàn nhạt của ánh trăng, nàng nhìn thấy Mầu Đơn đang ngủ say bên cạnh, thì ra hần đưa nàng về lại phòng của mình.

Túc Ly Mị đáng chết, nàng còn đang muốn giải thích với hần, tên quý hạp hòi.

Quý Phi Nhi thờ hồng hộc đắp chăn nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ, quyết định ngày mai sẽ không nói chuyện với tên rần hạp hòi nhỏ mọn kia.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nơi Vương Phi Bị Nhốt

Sáng sớm thức dậy, Mẫu Đơn nhìn đáng đi quái dị của Quý Phi Nhi, vô cùng tò mò: "Muội làm sao vậy?"

"A..... Chắc là, chắc là tối hôm qua ngủ không ngon nên eo mỗi lưng đau."

Eo mỗi lưng đau cái quỷ gì chứ, rõ ràng nàng nàng bị đau hông, dĩ nhiên Quý Phi Nhi không thể nói ra lời này, nếu không sẽ mất thể diện chết.

Túc Ly Mị đáng ghét, không phải tối hôm qua đã dùng pháp thuật trị thương giúp nàng sao, sao sáng nay thức dậy lại ằng đau hơn vậy, không phải là hấn cố ý đẩy chứ.

Lúc cùng ăn sáng, Túc Ly Mị nhìn đáng đi quái dị của nàng, lộ ra nụ cười thần nhiên.

Quý Phi Nhi tức giận, không nhìn hấn cái nào, hằm hừ cúi đầu ăn cơm.

Mẫu Đơn nhìn hai người 'mất đi mây lại', trong lòng ngầm cảm thấy kỳ quái, cuối cùng chỉ cho là bởi vì Quý Phi Nhi quyền rũ Thương Mặc Tuyết mới khiến hấn có phản ứng như vậy, nếu không thì tại sao hấn vừa nhìn thấy Cảnh Hiền đã tức giận mãnh liệt như vậy?

"Phi nhi, hôm nay có chuyện gì phải làm không?"

Quý Phi Nhi nuốt một ngụm canh. "Tạm thời không có, đợi ngày mai rồi hãy nói, không phải bọn họ bắt ta hạ độc Mặc Tuyết sao, nếu ta ra tay quá nhanh, nhất định bọn họ sẽ nghi ngờ, hơn nữa ta cũng lo lắng, bọn họ căn bản sẽ không tuân thủ cam kết, cho nên trước tiên ta nhất định phải quán lấy phụ thân, hỏi cho ra tung tích của mẫu thân."

Nghe Liễu Như nói nàng đã hiểu rõ, chỗ Vương Hậu là một tử môn, ra tay từ chỗ bà ta là hoàn toàn vô ích, máu chó vẫn là Nguyệt Vô Tu.

"Nhưng cứ tiếp tục kéo dài như vậy, vương phi có thể bị nguy hiểm không?"

Quý Phi Nhi thở dài. "Ta thấy chắc không sao đâu, mẫu thân đã bị Vương Hậu nhốt nhiều năm, nếu Vương Hậu thật sự muốn giết bà thì đã giết từ lâu, bây giờ chỉ đơn giản là đang nghĩ hành hạ bà mà thôi. Chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, trừ phi hoàn toàn nắm chắc, nếu không ngược lại còn hại tới mẫu thân."

"Ai, nếu có thể cứu bà ấy ra ngoài nhanh một chút thì thật tốt, đợi sau khi trở về, dưới sự bảo vệ của Mị sẽ không có ai làm khó dễ bà ấy nữa."

"Nhưng bây giờ chúng ta vẫn không biết rốt cuộc mẫu thân bị giam ở chỗ nào, nếu không ta cũng không cần tạm nhẫn nhịn vì lợi ích chung như vậy, một lòng tìm cách nhện bọn họ, để cho bọn họ buông lỏng cảnh giác." Thật là oan uổng quá, lấy tính cách của nàng, gặp phải loại người vô sỉ hèn hạ như Nguyệt Vô Tu với Lam Nguyệt sẽ tiến lên mắng to một trận, nể cho bọn họ máu chó đầy đầu, nhưng cố tình bọn họ lại là người thân của thân thể này, thật là bực bội muốn chết rồi.

Nguyệt Phi Yên trước đây chỉ là một công chúa không được sủng ái, cuộc sống ở Hồ Tộc còn không bằng thị nữ, từ nhỏ không có mẫu thân chăm sóc, thậm chí ngay cả người mình thích còn bị người khác cướp đi, danh tiếng mất hết, cuộc sống như thế thật là sống không bằng chết.

Chỉ là không sao, hiện tại nếu Quý Phi Nhi nàng đã đến nơi này, nhất định sẽ thay đổi số mạng của thân thể này, khiến tất cả những ai dám gây khó dễ, tính toán nàng trả giá thật lớn.

Túc Ly Mị ưu nhã vuốt ve cây quạt, làm bộ như lơ đãng nhắc tới: "A, đêm qua thuộc hạ đi trước điều tra có bẩm báo, đã phát hiện một nơi rất đáng ngờ trong Vương Cung, rất có thể vương phi đang ở chỗ đó."

"Cái gì? Tại sao ngươi không nói sớm!" Quý Phi Nhi nuốt chút nữa đã nhảy dựng lên.

"Đúng vậy, Mặc Tuyết, coi như huynh giận Phi Nhi cũng không thể lấy chuyện của mẫu thân muội ấy nói giỡn."

Túc Ly Mị không chút để ý liếc họ một cái. "Sáng sớm hôm nay ta cũng mới biết, nếu như nói trước, chỉ sợ ngay cả đồ ăn sáng các ngươi cũng không ăn nổi nữa."

Lấy tính tình của Quý Phi Nhi, quả thật rất có thể sẽ làm như vậy, bởi vì trong lòng nàng không nhịn được chuyện gì, dù chỉ một chút chuyện nhỏ cũng khiến cho nàng ăn ngủ không yên.

"Vậy bây giờ ngươi mau nói, mẫu thân đang ở chỗ nào?"

"Hiện tại..... Vẫn chưa quá chắc chắn, chỉ là có thể mà thôi, bởi vì những thủ hạ kia cũng chưa từng nhìn qua khuôn mặt của Vương phi, chưa khẳng định là bà ấy."

Quý Phi Nhi có chút chán nản, đừng nói bọn họ, chính nàng cũng không biết bộ dạng vương phi thế nào.

"Vậy trước hết huynh cứ nói mẫu thân ở chỗ nào, sau đó chúng ta bàn xem nên làm như thế nào."

Túc Ly Mị gấp quạt, lạnh nhạt nói ra hai chữ: "Lãnh cung."

"Cái..... Cái gì? Sao lại có thể như vậy? Nghe nói Hồ vương chỉ có hai phi tần là Vương Hậu và vương phi, lãnh cung đã hoang phế từ lâu, hơn nữa nếu Vương Hậu muốn hành hạ vương phi thì phải giữ ở bên cạnh mới có thể liên tục hành hạ." Mẫu Đơn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Trước đây chúng ta đều nghĩ như vậy nên chỉ tập trung lực soát ở tầm điện của vương hậu và các cung điện gần đó, nhưng tra mãi cũng không có kết quả gì, vì vậy không thể làm gì khác hơn là mở rộng phạm vi lực soát, sau đó phát hiện điểm đáng nghi. Nghe nói sâu trong lãnh cung có cơ quan trùng điệp (tầng tầng lớp lớp), bảo vệ nghiêm ngặt, nếu chỉ là một lãnh cung hoang phế thì đâu cần tốn công tốn sức như vậy? Cho nên rất có thể vương phi đang ở trong đó."

"Có thể gì chứ, ta thấy nhất định là đúng rồi, Liễu di từng nói mẫu thân bị giam giữ trong cung, tìm khắp những chỗ khác đều không có, vậy nhất định chính là chỗ đó, chúng ta mau đi cứu người, nhanh lên."

"Đừng kích động, cứu người là có thể, nhưng một khi phát hiện ra vương phi mất tích, những thủ hạ kia sẽ nhanh chóng báo cáo cho Nguyệt Vô Tu, đến lúc đó là to chuyện rồi. Mục đích của chúng ta khi tới đây lần này không đơn thuần chỉ là vì cứu người mà còn phải vạch trần âm mưu của Nguyệt Vô Tu, giải quyết ông ta tại chỗ, bằng không chuyện Bốn vương đưa vương phi của ông ta đi, về tình về lý đều không hợp.""Xem ta này, nóng lòng quá mà quên mất chuyện quan trọng như vậy, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Lần này tới đây, mặc dù bọn họ dẫn theo một đội thị vệ tinh anh, còn có Túc Ly Mị ở bên cạnh bảo vệ, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Hồ Tộc, đến lúc đó Nguyệt Vô Tu cho người bao vây bọn họ thì gay to. Túc Ly Mị là một Đế Quân tốt, cảnh hân không muốn nhìn thấy nhất chính là đại khai sát giới, Nguyệt Vô Tu dĩ nhiên là đáng chết, nhưng nhất định cũng phải giữ được Hồ Tộc.

"Đừng lo lắng, đương nhiên là tiếp tục kế hoạch hạ độc, khiến Nguyệt Vô Tu không hề phòng bị, cho rằng có thể giết chết Bốn vương, đến lúc đó nhất định Bốn vương sẽ khiến cho ông ta chỉ có tới mà không có về."

Quý Phi Nhi gật đầu một cái, có Túc Ly Mị ở cạnh, nàng cũng không cần lo lắng hãi hùng, tin tưởng hẳn có thể xử lý tốt mọi chuyện.

Nhưng đúng lúc này, Mẫu Đơn ở bên cạnh lại nói lên nghi ngờ của mình: "Mặc Tuyết, chẳng phải trước đây huynh nói Hồ Vương đang tu luyện một loại công lực vô cùng âm tà sao, còn nói nếu ông ta thật sự tu luyện thành công, ngay cả huynh cũng chưa chắc đã là đối thủ của ông ta, huynh có thể đánh thắng ông ta sao?"

Ả vẫn tương đối lo lắng cho mạng nhỏ của mình, ả không muốn chết.

Quý Phi Nhi có chút không biết nên nói gì, mặc dù nàng biết thật ra Thương Mặc Tuyết trước mắt là Túc Ly Mị, nhưng Mẫu Đơn không biết, Túc Ly Mị lại không để cho nàng nói ra sự thật, bây giờ Mẫu Đơn hỏi thế, nàng cũng không biết phải trả lời thế nào.

Túc Ly Mị lạnh lùng nhìn ả một cái. "Ta tự có biện pháp."

Mẫu Đơn có chút uất ức, cắn cắn môi, từ trước tới giờ Thương Mặc Tuyết chưa từng đối xử với ả như vậy.

Cho dù vô cùng nghi ngờ vì sao tính cách Thương Mặc Tuyết có thay đổi lớn như vậy, nổi lòng ghen tỵ muốn quấy phá, ả ta đổ mọi nguyên nhân lên người Quý Phi Nhi, hoàn toàn không ngờ Thương Mặc Tuyết đã không phải là Thương Mặc Tuyết mà là một người khác.

Người có tu vi cao có thể nhìn thấy ảo thuật của người có tu vi thấp hơn, pháp lực của Mẫu Đơn ăn bản là không cùng một cấp bậc với Túc Ly Mị, vì thế không nhìn ra cũng là chuyện rất bình thường.

"Vậy thì tốt, hôm nay nhiệm vụ của chúng ta chính là phải nghĩ ra một kế hoạch hành động thật toàn vẹn cho ngày mai, ngày mai, là một trận chiến vô cùng quan trọng."

.....

Ban đêm, trong tầm điện xa hoa, Hồ vương Nguyệt Vô Tu và Vương Hậu đang ngủ say trên giường lớn.

Không biết thế nào, tối nay ông ta lại nằm mơ một giấc mơ, mơ thấy năm đó ông ta quen với một tiểu nữ hài.

Chưa nói tới vị trí Đế Quân khiến người ta nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, chạm tay có thể bùng, ngay cả vị trí Hồ Vương này cũng là năm đó Nguyệt Vô Tu phải trải qua cuộc tranh giành đoạt vị tàn khốc, giết huynh thi đệ (thứ giết) mới ngồi lên được, cũng là từ đó trở đi, tính cách của ông ta đã định trước là sẽ tàn nhẫn thô bạo.

Nhưng con người dù có u ám tới đâu, trong lòng cũng có một góc mềm yếu.

Từ nhỏ Nguyệt Vô Tu đã yếu ớt nhiều bệnh, thân phận của mẫu phi lại thấp kém, ở trong cung cũng không có ai ủng hộ, cho nên ông ta chỉ có thể dè dặt mà sống, sau đó mẫu phi qua đời, ông ta càng bị huynh đệ của mình và các phi tần khác tìm mọi cách ngược đãi, muốn đưa ông ta vào chỗ chết.

Cho tới khi ông ta không chịu nổi cuộc sống như thế nữa thì trốn ra khỏi Vương Cung.

Bởi vì yếu ớt nhiều bệnh, cũng không có tu vi gì, cho nên dù đã sống mấy ngàn năm, về ngoài của ông ta cũng chỉ như thiếu niên mười hai mười ba tuổi.

Ông ta liên tục chạy trốn, phía sau lại có truy binh, trong lòng bi thương, chẳng lẽ lần này thật sự phải chết sao?

Có thể do ân hận quá lâu đã khơi dậy oán giận trong lòng ông ta, ông ta thề, lần này nếu có thể sống sót, nhất định ông ta phải phản kích, khiến những kẻ từng tổn thương mình phải trả giá thật lớn.

Về sau, ông ta chạy vào dinh thự của một trọng thần Hồ Tộc, nhưng truy binh phía sau lại đuổi sát không buông, bắt đầu trắng trợn điều tra trong phủ.

Ông ta cắn răng một cái, xông vào một căn phòng giống như khuê phòng của thiếu nữ, sau đó quấy rầy bóng người nhỏ nhỏ đang ngủ trưa trên giường.

Nữ hài này chỉ tầm bảy tám tuổi, phấn điều ngọc trác (trắng nõn, mềm mịn), khéo léo đáng yêu, khi trưởng thành nhất định sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Khi cặp mắt xinh đẹp mở ra, nữ hài nhìn thấy trong phòng mình bỗng xuất hiện một thiếu niên dính đầy bụi đất, bần thiêu dơ dáy thì vô cùng hoảng sợ, vừa mới chuẩn bị khóc ra thành tiếng, thiếu niên lập tức tiến lên bịt miệng nữ hài, còn lấy chủy thủ ra uy hiếp: "Nếu ngươi dám kêu thành tiếng, ta sẽ lập tức giết ngươi."

Nữ hài bị dọa sợ, vội vàng gật đầu, cặp mắt to trong suốt vô tội nhìn tiểu ca ca trước mặt.

Mặc dù trên mặt bần thiêu, tóc tai rối bời, y phục rách tả tơi, lại còn có vết máu, nhưng vẫn có thể nhìn ra đây là một thiếu niên thanh tú.

Lúc này, đột nhiên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, thiếu niên nhú mày, vội vàng ghì chặt nữ hài kéo lên giường cùng mình, trùm chăn lên cả hai, sau đó buông cả màn xuống, vừa làm xong mọi thứ, cửa phòng đã bị mở ra, tìm ông ta thốt lên tới cổ họng.

"Đại tiểu thư, trong phủ có thích khách xâm nhập, vì an toàn của người, thuộc hạ mạo phép vào hỏi, tiểu thư có thấy thích khách nào không?"

Ánh mắt của thiếu niên vô cùng tàn nhẫn, nếu không buông nữ hài ra, nhất định những người đó sẽ nghi ngờ tiến vào lục soát, nhưng nếu buông ra, ngộ nhờ nữ hài này sợ hãi kêu, chẳng phải ông ta cũng phải chết sao?

Đáng chết, chẳng lẽ hôm nay Nguyệt Vô Tu thật sự phải chết ở đây sao? Ông ta không cam lòng

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ngọc Bội Làm Chứng, Nhân Duyên Này Đã Định

Đột nhiên, nữ hài đưa tay vỗ vỗ tay hấn, hấn vừa cúi đầu, thấy ánh mắt thanh thuần thiện ý của nàng, hấn theo bản năng buông lỏng tay.

Vốn tưởng rằng nữ hài nhất định sẽ kêu to để những người đó bắt hấn, nhưng lại không nghĩ, nàng chỉ nhẹ nhàng thở dốc một hơi, sau đó kéo chăn che hấn, tự mình đưa tay vén màn lên.

Hấn đang ở trong chăn tim đập như đánh trống, lại có thể cảm nhận được một ít nhiệt độ thân thể của nàng.

Nàng làm bộ như bộ dạng mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt mơ mộng: "Hả? Các người làm sao tiến vào, xảy ra chuyện gì sao?"

Bọn họ lặp lại lời nói một lần nữa: "Đại tiểu thư, có thấy thích khách hay không?"

"Không có, ta vẫn ngủ, mới vừa bị các người đánh thức đấy."

"Vậy..... Không sao, bọn thuộc hạ cũng nghĩ cho an toàn của Đại tiểu thư."

"Các người tự nhìn, phòng ta lớn như vậy, thích khách tiến vào liếc mắt một cái là có thể thấy được, các người vẫn nhanh lên đi chỗ khác tìm đi."

"Vâng." Những thị vệ kia vội vàng lui ra ngoài, cũng đóng kỹ cửa, nghe được tiếng bước chân của bọn hấn dần dần đi xa, nữ hài rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vén chăn lên: "Được rồi, bọn họ đã đi, người mau ra đây."

Thiếu niên nhìn khuôn mặt tinh xảo của nữ hài, có chút ngẩn ra: "Tại sao cứu ta? Tại sao đối với ta tốt như vậy?"

“Bởi vì nhìn bộ dáng ca ca ngươi, không giống người xấu, ca ca nhất định là bị người đuổi giết sao?”

Hắn lộ ra ánh mắt tràn đầy hận ý: “Không sai, ta là Nhị vương tử Hồ Tộc, Đại vương huynh và Tam vương đệ muốn mưu hại ta, cho nên ta cũng chỉ có thể trốn, nếu không nhất định sẽ bị bọn hắn giết chết.”

“Thì ra là ngươi là vương tử, thân phận tôn quý như thế không thể nghèo túng như vậy, vương tử ca ca, ngươi nhất định phải cố gắng lên, nhất định phải kiên trì tiếp.”

Thiếu niên nhìn ánh mắt thiện ý của nữ hài, trong lòng tràn đầy ấm áp và cảm động: “Cảm ơn ngươi, trừ mẫu phi, cho tới bây giờ không có ai từng đối với ta tốt như vậy.”

Những người đồ tể hành hạ hắn, ngược đãi hắn, không có một người thật lòng đối với hắn, ngay cả tất cả thị nữ trong cung đều lác lác theo gió, cuộc sống của hắn, hạ nhân cũng không bằng, còn nói gì vương tử. Phụ thân cũng nhìn thấy thiên tư hắn ngu dốt đã sớm bỏ qua việc bồi dưỡng hắn, cứ như vậy bỏ bê hắn, trọng điểm bồi dưỡng hai nhi tử khác.

Vốn người tầm thường giống hắn sẽ không bị người khác nhớ lại, nhưng mà khi hắn vừa sinh ra, trưởng lão Hồ Tộc từng tiên đoán, nói hắn có phong phạm vương giả, tương lai tất thành người tài, chỉ là mọi sự xem trọng một chữ tâm, một lòng hướng thiện, biến thành người tài, một lòng hướng ác, vạn kiếp bất phục, còn nói hắn là trời sinh mệnh Đại Vương.

Cũng bởi vì lời tiên đoán này, cho nên khiến Đại vương Tử và Tam vương tử sinh lòng ghen ghét, cảm thấy hắn chung quy vẫn là một sự uy hiếp, chẳng bằng diệt trừ hắn, cũng may còn có một lão ma ma vẫn âm thầm trợ giúp hắn tiết lộ tin tức cho hắn, cho nên hắn chạy ra khỏi cung.

“Không có quan hệ, ta cũng không có giúp được cái gì, ngươi không cần cảm ơn ta.” Chỉ một tiểu nữ oa, lại có biết rõ thế sự như vậy, làm cho hắn nhìn, cũng không hiểu nổi bắt đầu vui mừng.

“Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, phần ân tình này, một ngày nào đó ta nhất định sẽ báo đáp ngươi, ngươi tên là gì?”

Tiếng cười của tiểu cô nương như chuông bạc khanh khách vang lên: “Mẫu thân đã nói, khuê danh của nữ hài tử không thể nói với nam sinh khác, nếu không sau này phải gả cho hắn, nếu ca ca biết tên của ta, về sau lớn lên nhất định phải lấy ta nha.”

Thiếu niên nghĩ thầm, hiện nay mình nghèo túng thành cái bộ dáng này, khó bảo toàn tính mạng, mà nữ hài xuất thân nhà phú quý, mình làm sao có thể làm trễ nãi người ta?

Thấy tiểu nữ oa này, trong lòng hắn không hiểu có hảo cảm, liền trịnh trọng gật đầu.

“Vậy bây giờ ngươi khoan nói trước, chờ một ngày ta đoạt lại tất cả thuộc về ta, nhất định tự mình tới cửa cầu hôn, cho đến lúc này, ngươi lại nói cho ta tên của ngươi như vậy có được hay không?”

Tiểu cô nương cười gật đầu: “Vương tử ca ca, ta chờ ngươi.”

Thiếu niên từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội: “Đây là di vật duy nhất mẫu phi ta trước khi lâm chung để lại cho ta, ta vẫn coi nó như sinh mạng, bây giờ đưa cho ngươi, làm tín vật ngày sau gặp lại, chờ ngươi cập kê, nếu ta vẫn chưa về, vậy thì không cần đợi ta nữa.”

Nữ hài nhìn ngọc bội óng ánh trong suốt, hết sức vui mừng, vì thế nhận lấy đeo vào trên cổ của mình: “Vương tử ca ca, ngươi giao vật trọng yếu như vậy cho ta, vậy ta cũng nhất định sẽ thay ngươi bảo quản thật tốt, ta và ngọc bội sẽ chờ ngươi trở về, tự mình giao trả cho ngươi.”

Một khối ngọc bội, hai người định ra như thế chung thân. Thiếu niên nhìn khuôn mặt phấn điều ngọc trác của nữ hài, cũng lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm, giờ phút này, cuộc đời của hắn đã nhiều hai mục tiêu, một là báo thù đoạt lại tất cả thuộc về hắn, cái kia đó chính là sau khi công thành danh toại liền lấy nàng làm thê.

Sau đó, nữ hài dẫn đường giúp hắn chạy đi, đại môn khẳng định không thể đi, cho nên chỉ có thể đi tiểu môn, nàng rất quen thuộc đường trong nhà mình, cho nên thành công tránh thoát những tai mắt kia, từ cửa sau chạy ra ngoài.

Trước khi đi, nhìn nàng một lần cuối cùng, nhất định phải chờ ta!

.....

Sau khi Nguyệt Vô Tu thoát thân thành công, một đường chạy về hướng bắc, trong lòng hết sức sầu muộn, mặc dù hắn có nghị lực này, nhưng mà căn cơ thật sự quá kém, thân thể yếu đuối, làm sao có thể tu luyện pháp lực cao, trở về báo thù đây?

Có thể trời cao thương xót thân thể bi khổ của hắn, thế nhưng để cho hắn may mắn chạy vào hang Hồ Tiên, bên trong có một Bạch Phát Lão Giả, là trưởng lão tiền nhiệm của Hồ Tộc ẩn cư ở chỗ này, lão giả tu vi cao thâm, sau khi hắn nói thân thể của mình, lão giả đồng tình với hắn, quyết định thu lưu hắn tiện thu hắn làm đồ đệ, nhưng trước đó lại muốn hắn thề, về sau tuyệt đối không thể tùy ý dùng pháp lực đả thương người. Hắn vốn là muốn báo thù, tu luyện pháp thuật cũng vì giết chết những người đã từng tổn thương hắn, nhưng lão giả lại nói, nếu như hắn không đồng ý thì sẽ không thu hắn làm đồ đệ. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tạm thời đồng ý, trước tiên học công lực đến tay rồi lại nói.

Lúc lão giả truyền thụ cho, phát hiện thì ra hắn cũng không phải căn cơ Tiên Thiên không tốt, mà là khi còn bé bị người hạ độc, ngăn khí mạch lại, cho

nên bất luận tu luyện pháp thuật gì đều không được kết quả, cho nên giúp hắn đã thông.

Hắn cực kỳ tôn kính lão giả, lấy tương xứng sư phụ, hơn nữa ngộ tính hắn tốt, tu luyện nhanh, lão giả truyền thụ tất cả tu vi của mình cho hắn.

Người khác tốn mấy ngàn năm mới có thể tập được pháp thuật, hắn chỉ dùng ba trăm năm.

Sau ngày học thành, chuyện thứ nhất hắn làm dĩ nhiên chính là phải trở về Vương Cung báo thù rửa hận. Sư phụ nhìn thấu ý đồ của hắn, hết sức tức giận ngăn cản.

“Đừng quên trước lúc bá sư, ngươi đã đồng ý vì sư cái gì.”

“Sư phụ, đồ đệ bất hiếu, cho dù thật sự bị thiên lôi đánh, cũng không thể quên nhớ huyết hải của mình thâm thù, mẫu phi bị bọn hắn liên tiếp hành hạ đến chết, ngay cả ta thiếu chút nữa cũng bị bọn họ mưu hại, thật vất vả tìm được đường sống trong chỗ chết, cho nên ta làm sao có thể trơ mắt nhìn bọn họ nhon nhon ngoài vòng pháp luật đây?”

“Dù nói thế nào, những người đó cũng người thân của ngươi, giết huynh giết cha, chính là nghịch thiên cấm kỵ, không bằng cảm thù.”

“Sư phụ, ta không để ý nhiều như vậy, chờ sau khi ta báo thù xong, trở lại mặc cho sư phụ xử trí.”

Hắn có lòng dạ muốn rời đi, nhưng mà sư phụ lại ngăn cản hắn.

Bây giờ hắn đều đã học được tất cả công lực của sư phụ, hơn nữa không ở dưới sư phụ, hai người giao thủ, cuối cùng, hắn lại giết chết sư phụ của mình.

Lão giả trước khi chết, miệng phun máu tươi, trợn mắt thật lớn, vрон tay run run rẩy rẩy chỉ vào hắn: “Đại nghịch bất đạo, ắt gặp thiên khiển!”

Sau, liền đoạn khí.

Hắn không dám nhìn máu tươi trên thân kiếm, nghĩ thầm, hắn không phải cố ý, đều là sư phụ buộc hắn mới biến thành như vậy, hắn không sai, sai là sư phụ.

Đào hổ, chôn sư phụ, hắn bước lên con đường báo thù của hắn.

Sau khi trở lại Vương Cung, hắn phát hiện, huynh trưởng và đệ đệ thân ái của hắn đang tranh đấu vương vị gay gắt, tình thế phụ vương khó xử lâm vào cục diện bế tắc, nhìn bọn họ, trong mắt của hắn lóe sắc thái cừu hận.

Nhìn thấy hắn vậy mà trở lại, tất cả mọi người hết sức khiếp sợ, hơn nữa cũng có chút e ngại, bởi vì bọn họ rõ ràng cảm thấy hắn không giống trước.

Hắn bắt đầu hành động trả thù của hắn, tất cả người miệt thị hắn trước kia, nhục nhã hắn còn có tổn thương người của hắn, bao gồm thị vệ cung nữ ở bên trong, tất cả đều bị hắn tàn nhẫn sát hại, một ngày một người, người bị giết vẫn không cho người ta thoải mái, giống như lúc trước bọn họ đối với hắn, từ từ hành hạ, sau khi để cho bọn họ sống không bằng chết, kết quả sẽ là mạng sống.

Nhất là Vương Hậu thân mẫu của Đại vương tử, còn có Lệ Phi thân mẫu của Tam vương tử, lại bị hắn chặt đứt tứ chi, móc mắt, cắt tai, gọt mũi, làm thành người lợn, ngâm mình ở trong vạc rượu, hết sức tàn nhẫn đáng sợ.

Công lực của hắn hết sức cao cường, phái ra bao nhiêu thị vệ cũng bị hắn sát hại toàn bộ, vì tương lai Hồ Tộc và tính mạng của người khác, Lão Hồ vương bị buộc bắt buộc dĩ chỉ có thể truyền vương vị cho hắn, cũng nói hắn tàn nhẫn như vậy, về sau nhất định sẽ gặp báo ứng.

Thế nhưng hắn chỉ cười lạnh, hắn báo thù cho mẫu phi, có chỗ nào sai, hắn không có lỗi, người sai là bọn hắn, tất cả bọn họ đều đáng chết.

Cho dù trở thành Đại Vương, hắn cũng không bỏ qua cho huynh trưởng và đệ đệ của hắn, ngay trước mặt phụ thân, hắn tàn nhẫn sát hại, cũng phát rõ cười.

“Ban đầu, ngươi khinh thường ta, mặc cho những người đó hại chết mẫu phi, hôm nay, ta đứng ở chỗ này, để cho ngươi biết cái gì gọi là báo ứng.”

Lão Hồ vương cuối cùng bị hắn làm tức chết, cũng nguyên rửa hận về sau chết không được từ tể.

Tốt, tất cả kẻ thù hắn đều đã giải quyết hết, sứ mạng báo thù hắn rút cuộc cũng hoàn thành.

Hắn không quên ước định ban đầu của mình, tiểu cô nương cứu hắn một mạng, hiện nay, nàng cũng trưởng thành một thiếu nữ chứ?

Cho nên vội vàng cho người chuẩn bị lễ vật, tới cửa cầu hôn, tịnh phong nàng làm Vương Hậu.

Đêm động phòng hoa chúc, khăn voan nhấc lên, hắn nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của tân nương, chỉ cảm thấy nữ tử mười tám đại biến, nàng đã không giống tiểu cô nương năm đó, vào lúc này hắn, mới biết được tên Vương hậu, là Lam Nguyệt.

Sau khi làm Đại Vương, Nguyệt Vô Tu hành xử thô bạo, nhưng duy nhất lại với thê tử của mình trăm điều sủng ái dễ dàng tha thứ, cho dù Lam Nguyệt ngang ngược can rờ hắn đều giả bộ như không biết, vô luận nàng làm sai chuyện gì cũng yêu nàng như lúc ban đầu, chỉ là bởi vì, nàng là nữ hài năm đó cứu hắn một mạng.

Chương 58: Chọc Phá Mộng Đẹp Của Nguyệt Lưu Sương

Ban đêm, Nguyệt Vô Tu bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc.

Trí nhớ ở một giây cuối cùng dừng lại ở cảnh chém giết điên cuồng, còn có giá y đỏ tươi của đêm động phòng hoa chúc, khăn voan đỏ như máu, tất cả đều là màu máu.

Ông ta kêu khẽ một tiếng, sau đó tỉnh lại, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Lam Nguyệt cũng bị ông ta đánh thức, sau đó oán trách: "Hơn nửa đêm, ông đang làm cái gì vậy, có để người khác ngủ hay không?"

Nguyệt Vô Tu xoay đầu lại nhìn bà ta, suy nghĩ liên tục thay đổi giữa tiểu nữ oa năm đó, Vương Hậu xinh đẹp đêm tân với Lam Nguyệt lúc này.

Một lúc lâu sau, ông ta mới hoàn hồn lại, nhẹ nhàng che ngực. "Ta..... Ta nằm mộng."

Lam Nguyệt ngáp dài một cái. "Xem bộ dạng ông như vậy, chắc không phải là ác mộng chứ?"

Nói là ác mộng cũng không quá đáng, nhưng đây thật sự là chuyện đã từng xảy ra, thay vì nói là mộng, chẳng bằng nói là nhớ lại.

Lam Nguyệt không mở nổi mắt rồi, lại ngủ thiếp đi, Nguyệt Vô Tu ngồi trầm tư, nghĩ tới chuyện năm đó, đột nhiên, ông ta lại quay sang đánh thức Lam Nguyệt.

"Nguyệt nhi, Nguyệt nhi."

"Ai ui, ông làm cái gì thế hả?" Lam Nguyệt tức giận kêu to. "Ông gặp ác mộng thì liên quan gì đến tôi, tôi còn muốn ngủ. Dù thế nào ông cũng là Đại Vương Hồ tộc, sao mà vô dụng như vậy, chỉ mơ thôi cũng sợ thế sao?"

Tính cách của bà ta vốn là ngang ngược như thế, hiện tại trở thành Vương Hậu, được Nguyệt Vô Tu cưng chiều, dễ dàng tha thứ tất cả thì càng không thể kìm lại. Hơn nữa cho dù bà không tôn kính ông ta như vậy, ông ta cũng không trách cứ quá nhiều.

"Nguyệt nhi, nàng còn nhớ tin vật đính ước của chúng ta năm đó không? Nàng nói đã làm mất, bây giờ tìm được chưa?"

Lam Nguyệt không nhịn được hỏi: "Tin vật đính ước nào? Hai chúng ta đâu có tin vật gì?"

"Chính là miếng ngọc ta đưa ở nhà nàng năm đó, đó là đồ vật cuối cùng mà mẫu phi để lại cho ta, rất quan trọng với ta."

Về mặt Lam Nguyệt hoảng hốt. "Cái..... Cái đó, không có, vẫn chưa tìm được."

Thái độ của Nguyệt Vô Tu trở nên chán nản rất rõ, nhưng vẫn an ủi bà ta: "Không sao, ta cũng chỉ hỏi vậy thôi, mất rồi cũng được."

Giữa một miếng ngọc bội và ơn cứu mạng, đương nhiên ông ta có thể phân biệt được bên nào nặng bên nào nhẹ.

Lam Nguyệt cũng lập tức gạt đầu phụ họa. "Đúng vậy đúng vậy, chuyện từ bao giờ rồi, ai mà nhớ được chứ. Khuya lắm rồi, mau đi ngủ thôi!"

Bà ta lập tức nằm xuống, không muốn để Nguyệt Vô Tu tiếp tục hỏi nữa, nếu không sẽ bị lộ tẩy mất.

Lúc này Thương Mặc Tuyết đang ở trong Đế Cung, biến ảo thành Túc Ly Mị, vừa chịu đựng nhẫn nhịn bị Nguyệt Lưu Sương quấy rầy, vừa nguyên rủa trong lòng. Túc Ly Mị đáng chết, nguoi mà trở về, xem ta trừng phạt nguoi thế nào

Ngày ấy khi bọn họ chuẩn bị lên đường, Túc Ly Mị gọi hần vào phòng, nói có chuyện rất quan trọng cần nói, sau khi tiến vào, hần còn chưa kịp hỏi, tên kia đã thẳng tay vỗ cho hần ngất xỉu.

Chờ lúc hần tỉnh lại lần nữa đã là nửa ngày sau, bọn họ cũng đã ra khỏi đế đô rồi.

Bên giường để một bức thư, trên đó Túc Ly Mị dặn dò nhiệm vụ muốn hần làm.

Đó chính là lấy thân phận của hần ở lại Đế Cung, giúp hần xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong Yêu ma giới, còn có cả Nguyệt Lưu Sương, tất cả đều giao cho hần xử lý. Mà bản thân Túc Ly Mị thì lấy thân phận của hần tới Hồ Tộc, bảo vệ Quý Phi Nhi và Mẫu Đơn.

Thấy nội dung bức thư, Thương Mặc Tuyết nổi trận lôi đình. Thật là quá âm hiểm, có gì muốn nói thì thương lượng, tại sao lại dám đánh hấn ngát xui!

Nói thì nói vậy, Túc Ly Mị hiểu rõ tính cách của hấn nhất, nếu nói hết ra, chắc chắn hấn sẽ không đồng ý, đánh ngát có vẻ thực tế hơn một chút. Đáng chết, cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt Mẫu Đơn tốt như vậy lại bị tiêu từ Túc Ly Mị này hốt tay trên.

Thương Mặc Tuyết tức xong, tự an ủi mình.

Dù thế nào đi nữa Túc Ly Mị cũng dùng khuôn mặt của mình để đi, đến lúc đó toàn bộ đều là công lao của hấn, nhưng chỉ sợ hấn dùng khuôn mặt mình mà không đủ dụ dỗ kiên nhẫn với Mẫu Đơn, cuối cùng xui xẻo chính là hấn.

Khi Mẫu Đơn trở lại nhất định sẽ tức giận vì chuyện lớn như vậy mà không nói với nàng, nhưng hấn cũng là bị buộc chứ bộ!

Tóm lại, Thương Mặc Tuyết vô cùng biệt khuất (có oan mà không thể nói), càng nghĩ càng phiền lòng, cô tình Nguyệt Lưu Sương còn không thức thời, cứ quần lấy hấn.

Túc Ly Mị, người lại dám ném cục diện rối rắm này cho lão tử, đặc biệt là những gì lão tử không muốn quan tâm, Nguyệt Lưu Sương này lẽo đẽo bám theo hệt như thuốc cao bôi trên da chó*, thật sự hấn không thể nhìn được nữa.

(Nguyên văn là “cầu bì cao được”, là một loại thuốc giúp giảm đau tiêu sưng, ngoài ra ngày nay còn mang một nghĩa xấu dùng để chê bai châm biếm. Ở đây hiểu theo nghĩa thứ hai.) Gạt phắt cái tay đang bám núm trên người mình ra, cũng không quan tâm rốt cuộc sau này Nguyệt Lưu Sương có giá trị lợi dụng không, hấn hét lớn: "Phiền chết được, đi ngủ thì tự mà đi đi, không thấy Bồn vương đang rất bận sao?"

Sau khi Túc Ly Mị trọng thương, hấn đã xem tấu chương giúp một ngàn năm rồi, bây giờ lại còn phải xem, thật là muốn điên mất!

Nguyệt Lưu Sương không ngờ hấn lại dám nổi giận với mình, lập tức bày ra vẻ mặt ủy khuất. "Đế Quân, Sương nhi chỉ muốn người theo ta thôi mà."

Mấy ngày trước hấn vẫn luôn rất tốt với nàng ta, sao đột nhiên hôm nay lại..... (đập chết người đồ ngu, hiện tại không thể nhìn được nữa được rồi hả?)

"Bớt làm bộ làm tịch trước mặt Bồn vương, cút nhanh!" Thương Mặc Tuyết cũng không có nhiều kiên nhẫn, không nhìn được chính là không nhìn được, càng nhìn Nguyệt Lưu Sương lại càng thấy ghê tởm, vẫn là Mẫu Đơn của hấn tốt, băng thanh ngọc khiết, dịu dàng hào phóng.

Chuyện này chỉ có thể nói là do Nguyệt Lưu Sương không cùng đẳng cấp với Mẫu Đơn trong việc lấy lòng nam nhân. Hơn nữa Mẫu Đơn quá giỏi nguy trang, rõ ràng là hẹp hòi ích kỷ, làm đủ trò xấu mà vẫn khiến cho người ta cảm thấy ả là người tốt.

Nguyệt Lưu Sương khóc lóc một hồi lâu, phát hiện hấn hoàn toàn không muốn để ý tới mình thì vô cùng tức giận. "Đế Quân, người đối xử với ta như vậy, muội muội biết nhất định sẽ đau lòng, chẳng phải người nói rất thích muội muội sao? Người nhẫn tâm để cho nó đau khổ sao?"

Thương Mặc Tuyết cười lạnh. "Phi Yên là Phi Yên, người là người... Người là cái thứ gì, có tư cách so sánh với nàng sao?"

Nguyệt Lưu Sương không dám tin trọn to hai mắt. "Người nói cái gì? Ta chính là công chúa tôn quý nhất Hồ Tộc, Nguyệt Phi Yên chỉ là một dân phụ, chẳng lẽ người không biết những lời đồn về nó lúc trước sao? Loại nữ nhân này có tư cách gì mà làm Đế hậu?"

Cuối cùng cũng lộ bộ mặt thực rồi? Thương Mặc Tuyết cảm thấy nàng ta vô cùng ngang ngạnh. "Người cũng nói chẳng qua đó là lời đồn đãi mà thôi, Phi Yên tuyệt đối không thể nào làm loại chuyện này."

Đế hậu của Yêu ma giới hấn há lại để người khác vũ nhục?

"Đó không phải là lời đồn, đó là thật, Đế Quân còn không biết sao? Ở Hồ Tộc nó có một nhân tình tên là Cảnh Hiên, sau đó nó ham vinh hoa phú quý nên đã từ bỏ Cảnh Hiên, gả vào Đế Cung. Loại nữ nhân bất trình bất khuất như vậy, Đế Quân nhanh nhanh phế nó đi,"

"Phế nàng, sau đó lập người làm hậu?"

Nguyệt Lưu Sương then thùng cúi đầu. "Nếu Đế Quân phế mất Sương nhi, vậy Sương nhi có thể....."

Thương Mặc Tuyết thật sự không nhìn được rồi. "Tại sao lại có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, vì làm Đế hậu mà hãm hại cả thân muội muội (em gái ruột) của mình."

Thương Mặc Tuyết là một kẻ thẳng tính, tính tình nóng nảy, hấn cũng không ưu nhã phong độ, có kiên nhẫn được như Túc Ly Mị.

Cô tình Nguyệt Lưu Sương làm thật đại đột có thể, lại vẫn uất ức nhìn hấn, "Chẳng lẽ Đế Quân không tin lời ta sao? Những gì ta nói đều là sự thật, nếu người không tin thì có thể tới Hồ Tộc để hỏi, tất cả mọi người đều biết."

"Đủ rồi." Thương Mặc Tuyết giận dữ hét lên. "Người nghĩ Bồn vương là đứa ngốc sao? Người cho rằng ta không biết mấy chuyện xấu xa của Hồ Tộc các người chắc? Cảnh Hiên? A..... Là kẻ trước đây từng có quan hệ tình cảm với Đế hậu, nhưng nếu Bồn vương không nghe nhầm thì chính là tiện nhân người đoạt nam nhân của muội muội, chính người làm trò gây đánh uyên ương, chia rẽ người nhà, giờ lại tới giành nam nhân hiện tại của nàng ấy, Bồn vương chịu đựng người đủ rồi."

Nguyệt Lưu Sương thật không ngờ hấn còn biết cả những chuyện này, cuối cùng bộ não ngu xuẩn cũng phản ứng kịp, nếu hấn đã biết tất cả, những ngày

qua lại vẫn ở cùng nàng ta như không có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là có âm mưu?

"Đế Quân, ngươi..... Ngươi có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là không muốn chịu đựng ghê tởm nữa, nhìn thấy loại người như ngươi, Bôn vương hận không thể trực tiếp giết chết."

Hắn lại muốn giết nàng? Cuối cùng Nguyệt Lưu Sương cũng biết sợ, nàng ta sợ hãi lùi về phía sau. "Ngươi..... Nếu ngươi dám làm gì ta, phụ vương ta sẽ không bỏ qua ngươi."

"Ngươi nói lão già Nguyệt Vô Tu kia, a..... Bây giờ bản thân ông ta cũng sắp không xong rồi."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi làm gì phụ vương ta rồi?" Lúc này Nguyệt Lưu Sương mới ý thức được việc mình tự ý rời khỏi Hồ Tộc đã rước lấy bao nhiêu tai họa.

"Tạm thời ngươi không cần biết, đến cuối cùng, Bôn vương sẽ để cho phụ nữ (phụ thân - nữ nhi) các ngươi được gặp nhau một lần cuối."

"Không, ta muốn trở về Hồ Tộc, ta muốn về nói lại cho phụ vương biết." Nguyệt Lưu Sương quay đầu muốn chạy ra ngoài nhưng lại bị thị vệ canh cửa cản lại.

Thương Mặc Tuyết cười ha ha: "Ngươi quá ngây thơ rồi, phụ thân ngươi một lòng nghĩ muốn mưu phản, tội nghiệt ngập trời, tuyệt đối không thể tha thứ, còn ngươi, hiện tại tốt nhất là ở yên đây đóng cửa suy nghĩ cho tốt, không được phép ra ngoài."

Hắn vung tay, hiên ngang bỏ đi.

Nguyệt Lưu Sương kêu to: "Không, ngươi không thể đối xử với ta như vậy, dù gì chúng ta cũng đã có quan hệ da thịt, ta đã là nữ nhân của ngươi rồi, nói không chừng hiện tại trong bụng ta còn có con của ngươi, ngươi không thể làm vậy với ta."

Thương Mặc Tuyết khinh miệt nhìn nàng ta. "Ngươi nghĩ Túc Ly Mị ta là ai, sẽ chạm vào loại nữ nhân như ngươi sao? Cho dù ngươi thật sự có đứa bé thì cũng chẳng biết đó là nghiệt chủng của kẻ nào đâu."

"Ngươi..... Ngươi có ý gì?" Đột nhiên trong lòng nàng ta có một dự cảm xấu.

"Thật là dân ghê gớm, đến bây giờ mà ngươi vẫn không phát hiện nam nhân ngủ cùng mình mỗi tối là ai sao? Vậy bản vương sẽ nói cho ngươi biết, đó chính là thị vệ trong cung, mỗi ngày đều không phải là cùng một người, vậy mà nữ nhân ngươi còn u mê, coi những nam nhân kia thành là Bôn vương, quả nhiên là phóng đảng không chịu nổi, ngu không ai bằng."

"Cái..... Cái gì?" Nguyệt Lưu Sương ngã xụi lơ trên mặt đất, tại sao lại thành ra như vậy? Khó trách mỗi ngày buổi tối hắn đều dùng khăn lụa bịt mắt nàng ta lại, nói là để cho có cảm giác, thật ra thì chính là vì không muốn khiến nàng ta nhìn thấy người đang làm chuyện đó cùng mình là ai. Nàng ta hoàn toàn không ngờ..... Thật đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đêm Vào Lãnh Cung

Nàng ta vẫn hồn nhiên chẳng biết gì.

Không, nàng không cam lòng, tại sao nàng bị lừa dối, bị người ta lừa gạt, tiện nhân Nguyệt Phi Yên kia lại làm Đế Hậu tôn quý, có cuộc sống cao cao tại thượng.

Thương Mặc Tuyết vừa chuẩn bị ra ngoài thì Nguyệt Lưu Sương liền gọi to, "Nguyệt Phi Yên đâu? Kêu nó đến đây, ta có lời muốn nói."

"Ngươi đừng nghĩ đến việc gặp lại nàng ấy."

"Không, nhất định ta phải gặp nó, mạng của mẫu thân nó còn nằm trong tay ta, nếu các ngươi dám đối xử tệ với ta, ta sẽ giết mẫu thân của nó."

Thương Mặc Tuyết suy nghĩ một chút, lần này Quý Phi Nhi đến Hồ tộc chủ yếu vì cứu người, nhiều ngày như vậy mà cũng không có tin tức, không biết Mị xảy ra chuyện gì rồi, chỉ lo lắng bọn họ không cứu được người.

"Mẫu thân của nàng ấy ở đâu? Bây giờ ngươi khai ra thì bản vương có thể tha cho ngươi một mạng."

"A... Đừng mơ tưởng, trừ khi Phi Yên tự mình tới đây, nếu không có chết ta cũng không nói."

Thật ra thì nàng muốn giết Nguyệt Phi Yên, bây giờ nàng trở nên như thế, còn Phi Yên có cuộc sống vui sướng như vậy, có chết nàng cũng không nhắm được mắt, tính tình của Nguyệt Lưu Sương giống mẫu thân, hoàn toàn xấu xa.

“Người... Được, người không nói cũng được, bốn vương nói cho người biết, Đế Hậu đã đi tới Hồ tộc, cái chính là để cứu mẫu thân của mình, sau khi cứu xong cũng sẽ giết chết phụ thân Nguyệt Vô Tu của người, bốn vương muốn giữ mạng sống cho người, người không quý trọng thì chờ chết ở đây đi.”

Thương Mặc Tuyết hoàn toàn không có kiên nhẫn phất tay áo bỏ đi.

Nguyệt Lưu Sương co người ngồi dưới đất, lệ rơi đầy mặt, đáy mắt toàn hận ý, Nguyệt Phi Yên, ta có chết cũng không bỏ qua cho người.

...

Ban đêm, nhóm người Quý Phi Nhi cũng không nhận rồi, bởi vì theo kế hoạch thì sáng mai đã phải thực hiện rồi, nhưng bởi vì sợ Nguyệt Lưu Sương không giữ chữ tín nên muốn đích thân đi điều tra một phen.

Vốn là Túc Ly Mị dự tính mình sẽ đi, nhưng Quý Phi Nhi nói muốn đi theo, cuối cùng, hần không cưỡng lại được, không thể làm gì khác hơn là đưa nàng theo.

Dù sao có hần thì nàng sẽ được bảo vệ, không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Quý Phi Nhi ngoan ngoãn để hần ôm, trong lòng có chút cảm giác bất an, “Tiểu Bạch, chàng nói thật sự Vương Phi ở đây sao? Có phải công đã trăng rồi không?”

“Không phải đi sẽ biết sao?”

“Ôi, nếu thật sự thấy bà, thiếp cũng sẽ không nhận ra đâu, hơn nữa đừng nói là thiếp, coi như là Nguyệt Phi Yên thật sự cũng sẽ không biết, bởi vì hai mẫu nữ (mẫu thân – nữ nhi) hai người đã bị chia lìa từ lúc mới sinh ra.”

“Nếu như vậy, nàng có chấp mọi thứ cứu người xa lạ như thế làm gì?”

“Ách... Dù nói thế nào, Nguyệt Phi Yên chết cũng có liên quan đến chúng ta, nếu lần này không giúp nàng ta, trong lòng thiếp sẽ không yên.”

“Nàng đó, quá thiện lương rồi.” Túc Ly Mị không có cách nào với nàng nữa.

Lãnh cung lớn như vậy mà tối đen như mực, hết sức đáng sợ, hơn nữa vô cùng quỷ dị, giống như các tình tiết trong mấy bộ phim kinh dị.

Quý Phi Nhi rất sợ bóng đêm, nàng vô thức ôm chặt cánh tay Túc Ly Mị, nơi này thật đáng sợ đó.

“Nơi quỷ quái này, ngay cả một ngọn đèn dầu cũng không có được.”

“Nàng cho rằng đây là đâu? Đây là lãnh cung, lãnh cung mà có thể ấm áp dễ chịu sao?”

“Cũng đúng, nhưng mà nơi này lớn như thế, cũng không biết rốt cuộc Vương phi bị nhốt ở đâu, bà ấy ở nơi thế này, nhất định sẽ rất sợ.”

“Cũng không hẳn, mặc dù bị giam ở đây nhưng cũng có người trông chừng, phòng ngừa bà ấy chạy mất.”

Hai người đi lại trong hoàn cảnh tối đen như thế, Quý Phi Nhi không thể thấy gì, chỉ có thể dựa vào Túc Ly Mị mới biết đường đi.

Đột nhiên trong lòng nàng có cảm giác kỳ lạ, theo bản năng ôm chặt ngực, “Á...”

“Nàng sao vậy?”

“Thiếp cũng không biết, đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc...” Nàng nhìn xung quanh một chút, đột nhiên kéo tay Túc Ly Mị về phía trước, càng đi tới, cảm giác đó càng nổi dậy mạnh mẽ.

Đột nhiên nàng la lên, “Nhất định Vương phi ở xung quanh đây.”

Túc Ly Mị ngây người, đây chính là huyết mạch tương liên giữa hai mẹ con trong truyền thuyết sao, huyết dịch hai người tương thông nên gặp người thân của mình thì nhất định sẽ có cảm giác.

Nàng lại kéo hần đi về phía trước, sau đó rốt cuộc cũng dừng lại, mặc dù nơi này cũng tối đen nhưng nàng lại nói rất chắc chắn: “Chính là chỗ này.”

Túc Ly Mị tụ khí trong tay sau đó chường về phía trước, đột nhiên mảng đen trước mặt rút đi, hé lộ ra bức tường sáng lấp lánh.

“Đây là... Kim Sa Tráo sao?”

“Cái gì?”

“Kim Sa Tráo là vật quý của Hồ tộc. Có thể tạo thành bức tường kiên cố nhất, sức mạnh vô địch, phòng ngự cũng rất mạnh, không nghĩ tới Nguyệt Vô Tu thật phí của, dùng nó để nhốt một nữ nhân yếu đuối.”

Trên thực tế, đây là việc Lam Nguyệt năn nỉ thật lâu mới khiến Nguyệt Vô Tu ban cái này cho bà ta, sau đó nhốt Tố Hoa, chính vì muốn hành hạ bà cả đời.

“Vậy bây giờ chàng mở nó ra được không, thiếp muốn vào nói chuyện với Vương Phi, nói cho bà ấy biết chúng ta có thể cứu bà ấy ra, bảo bà rang chịu đựng.”

“Có thể thử một lần, nhưng trước mắt không nên mạo hiểm như vậy, bởi vì nếu dùng lực chém đứt thì sẽ khiến đất rung núi chuyển, kinh động thị vệ trong cung cùng Nguyệt Vô Tu, đến lúc đó sẽ rất phiền toái.”

Quý Phi Nhi từ từ đi về phía trước, nâng vron tay muốn đụng nhẹ vào.

“Cẩn thận!” Túc Ly Mị chưa kịp ngăn cản thì Kim Sa Tráo đã hất ngược nàng trở lại.

Nàng kinh ngạc kêu lên, cả người bị hất văng ra ngoài, cũng may Túc Ly Mị kịp thời ôm nàng, nếu không nhất định nàng đã ngã chết.

“Chuyện gì xảy ra vậy, làm thiếp sợ muốn chết.”

“Bây giờ trên người nàng không có pháp lực bảo vệ, trở nên như vậy là bình thường. Tuyệt đối không thể đụng vào Kim Sa Tráo, nếu không sẽ sinh ra lực phản kích cường đại, làm sao nàng có thể làm chuyện liều lĩnh như thế, nếu ta không có bên cạnh, nàng sẽ như thế nào chứ?”

Quý Phi Nhi le lưỡi một cái, nghĩ đến vừa rồi nàng cũng rất sợ, chỉ dùng tay chạm nhẹ đã bay vèo ra ngoài, khiến nàng chưa kịp đề phòng.

Lúc này, đột nhiên trong hậu cung yên tĩnh lại truyền đến tiếng chân của nữ tử, mặc dù rất nhẹ nhưng nàng có thể nghe thấy.

“Là người nào, người nào ở đây?”

Quý Phi Nhi giật mình, ôm Túc Ly Mị kêu lên: “Có quý, có quý đó.”

“Nàng yên tâm, giới yêu ma không có quý đâu, hơn nữa hình như âm thanh vừa rồi truyền tới từ trong Kim Sa Tráo.”

“Là sao?” Quý Phi Nhi tang thêm can đảm hỏi lại, “Người là ai?”

“Ta sao? Chẳng qua ta là một nữ nhân bị giam ở đây.” Giọng nói của nữ nhân kia rất uyển chuyển, nhưng mang theo ưu thương thật sâu đậm.

Đột nhiên Quý Phi Nhi nghĩ đến, nàng đi tới đây đã có cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt, hơn nữa buổi tối bọn họ chạy đến đây để giải cứu Vương phi bị nhốt trong lãnh cung này, nữ nhân kia, có phải người bọn nàng muốn tìm không?”

“Người... Có phải là Vương phi của Hồ tộc không?”

“Cái gì mà Vương phi chứ, cũng chỉ là hư danh mà thôi, nếu không thì làm sao bị giam ở đây chứ?”

Nghe được câu này, Quý Phi Nhi có thể xác định được thân phận của người kia, chính là người bọn họ muốn tìm.

“Vậy tại sao người lại bị giam ở đây?” Nàng tiếp tục hỏi.

“Ha ha, thân muội của ta nhốt ta ở đây, nữ nhi ta vừa sinh cũng bị chia cắt, hiện tại nó sống hay chết ta cũng không biết được, ta thật sự đau lòng, trước kia cố gắng sống sót để hy vọng, nhưng bây giờ... Nếu nữ nhi không còn nữa, đời ta còn ý nghĩa gì đâu.”

Lúc này Quý Phi Nhi cũng không có tâm trạng hỏi chuyện gì xảy ra, tìm được Vương phi rồi nên nàng vô cùng vui mừng, “Nữ nhi của người, có phải tên là Nguyệt Phi Yên không?”

“Đúng, chính là Nguyệt Phi Yên, cô nương biết nó sao? Có thể nói tình trạng hiện tại của nó cho ta không, lúc rồi đi nó chỉ là một đứa bé mới được sinh ra, chỉ sợ hiện tại có gặp cũng không nhận ra được.”

“Hiện tại nàng ấy rất tốt.” Quý Phi Nhi nghe bà nói nên vô cùng cảm động, quả nhiên tình thương của mẹ là tình cảm vĩ đại nhất, nàng thật hâm mộ Nguyệt Phi Yên, có thể có mẫu thân dịu dàng như thế.

“Có thật không? Vậy thì tốt quá rồi, chỉ cần nữ nhi ta có thể hạnh phúc thì ta không cần gì nữa, nghe nói nó được gả cho Đế Quân, nói vậy Đế Quân cũng rất tốt với nó? Ta ở đây cầu nguyện hằng ngày, nữ nhi sẽ có cuộc sống vui vẻ, cảm ơn người đã mang cho ta tin tức tốt như thế.”

Quý Phi Nhi lau nước mắt nghẹn ngào nói: “Chẳng lẽ bà không muốn ra ngoài sao?”

Bà đã bị nhốt nhiều năm như vậy, nhất định mỗi ngày cũng đều sống không bằng chết, bà không muốn ra sao?

“Không cần, ta ở chỗ này cũng tốt, ngàn vạn lần không được để nó tới cứu ta, quá nguy hiểm, ta chỉ hy vọng nó vui vẻ, không được để nó làm chuyện

mạo hiểm như vậy, cô nương, nhờ cô giúp ta chuyển lời, nói ta rất tốt, không được để nó đến đây.”

Bà ấy sống ở đây như thế nào thì trong lòng bà hiểu rõ, đã như vậy mà còn nói vô cùng tốt, tất cả cũng chỉ vì nữ nhi của mình, nếu như nói cho bà biết Nguyệt Phi Yên đã chết, nhất định bà ấy sẽ rất đau đớn, nhất định sống không nổi nữa. Nàng tốn công tốn sức tới đây cứu bà, nhất định không thể nhìn bà chết.

Nguyệt Phi Yên không còn nhưng còn có Quý Phi Nhi nàng, sau này nàng sẽ báo đáp bà thay Nguyệt Phi Yên.

Lau nước mắt xong nàng nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân, con chính là Phi Yên, nữ nhi của người.”

“Người... Người nói gì?” Giọng nói kia run rẩy kinh ngạc: “Người là nữ nhi của ta?”

“Đúng, con tới đây để tìm cách đưa người ra ngoài.”

“Đưa nhỏ ngọc, mau rời khỏi đây, nơi này rất nguy hiểm, nếu bị Vương Hậu phát hiện thì con sẽ rất thảm, đi mau, không cần lo cho ta.”

“Mẫu thân, người yên tâm, giờ con là Đế Hậu, bọn họ không dám làm gì con đâu, lần này con tới để cứu người, người có biết cách để ra ngoài không?”

“Vô dụng thôi, làm sao gỡ bỏ được Kim Sa Tráo chứ, chỉ có Đại Vương và Vương Hậu mới biết, nhưng nhất định bọn họ sẽ không thả ta ra đâu, Vương Hậu hận ta thấu xương, ắt hẳn không chịu bỏ qua cho ta, Phi Yên, mẫu thân rất muốn nhìn thấy con, nhưng đây chỉ là hy vọng xa vời. Cách một bức tường nói chuyện với con cũng đã rất thỏa mãn rồi, con đi nhanh đi, chỉ cần ta biết nữ nhi của mình sống tốt, ta không còn gì tiếc nuối nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cầu Kết Làm Việc Xấu

Quý Phi Nhi còn muốn nói tiếp, đột nhiên cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn có ngọn đèn dầu lập lòe.

"Có người đến, đi mau." Nhất định là thị vệ canh giữ đến, cứ hai canh giờ sẽ tuần tra một lần.

Quý Phi Nhi vội vàng nói: "Mẫu thân, người yên tâm, ngày mai con nhất định sẽ cứu người ra, người cố chịu đựng, chờ con!"

Trước lúc những thị vệ kia đến, Túc Ly Mị đã ôm nàng nhanh chóng rời khỏi, xung quanh cũng khôi phục không gian đen kịt.

Bên trong Kim Sa Tráo, một nữ nhân yếu ớt dựa vào vách tường, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào, một nửa gương mặt bị hủy dung của bà ấy có vẻ kinh khủng dị thường, nước mắt tuôn rơi, nữ nhi, đừng đến đây nữa, mẫu thân muốn con sống thật tốt.

.....

Trời chưa sáng, một bóng áo trắng lặng lẽ ra khỏi điện công chúa, chạy thẳng đến tắm điện của Nguyệt Vô Tu.

Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt còn chưa rời giường, đã có người báo rằng có chuyện gấp muốn gặp họ, vốn Nguyệt Vô Tu không quan tâm, nhưng thị nữ lại nói là người bên cạnh Nguyệt Phi Yên, điều này khiến ông ta vui mừng trong lòng, chẳng lẽ Phi Yên đã hạ độc thành công?

Ông ta lập tức vội vã mặc y phục tử tế, nhanh chóng chạy đến tiền điện, vừa nhìn, quả nhiên là thị nữ áo trắng ngày đó đi theo Quý Phi Nhi, cho nên, ông ta càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng.

"Là người? Trời còn chưa sáng, người đến gặp Bồn vương làm gì? Chẳng lẽ chủ nhân người có dặn dò gì?"

Chẳng những Mẫu Đơn không có sự cung kính mà thị nữ bình thường nên có, mà còn thoải mái nhìn nhả nhìn qua, bản thân tìm một cái ghế thuận mắt ngồi xuống, điều này khiến Lam Nguyệt lập tức giận dữ.

"À nha đầu đáng chết này, có biết quy củ không, chẳng lẽ chủ nhân người không dạy người sao? Ở trước mặt chúng ta không quỳ xuống hành lễ thì thôi đi, còn dám càn rỡ như thế, không muốn sống nữa à?"

Mẫu Đơn tựa tiểu phi tiểu: "Nếu như Vương Hậu nương nương nhất định xem ta như nha đầu, vậy một lát nữa xem mạng có giữ được không đã, ta không dám đảm bảo đâu."

"Lớn mật, người nói gì?"

Ngược lại Nguyệt Vô Tu phức tạp nhìn à: "Người có ý gì?"

Lần đầu gặp Mẫu Đơn, ông ta biết rõ ả hoàn toàn không giống một thị nữ, bây giờ nhìn lại, ông ta càng thêm chắc chắn suy nghĩ đó.

Hình như ả đến không phải để trả lời về chuyện Thương Mặc Tuyết, mà có mục đích khác.

Mẫu Đơn vô cùng ngạo mạn nhìn ông ta: "Bản cô nương đi nửa ngày đường đến đây, chẳng lẽ ngay cả ngụm nước trà Hồ Vương cũng keo kiệt sao?"

"Đại Vương, ta nhìn nha đầu này thật sự không muốn sống nữa rồi, mau cho người kéo ả ra ngoài loạn côn đánh chết." Lam Nguyệt nổi giận, cho đến bây giờ đều là bà ta phách lối, bây giờ lại có người cười đến trên đầu bà ta, thật buồn cười.

"Nếu Hồ Vương và Vương Hậu muốn chôn cùng Mẫu Đơn, vậy thì động thủ đi, dù sao nếu ta không sống qua tối nay, thì các người cũng càng không sống đến ngày mai."

Ả cố làm ra vẻ huyền bí nên càng khiến người ta tò mò, trời sinh tính Nguyệt Vô Tu đa nghi, tất nhiên mắc câu, ánh mắt ông ta híp lại nguy hiểm, chịu đựng tức giận: "Người đầu, dâng trà cho Mẫu Đơn cô nương."

Trà thượng hạng đã được dâng lên, Mẫu Đơn thần nhiên liếc nhìn, nhưng không định uống: "Nếu Hồ Vương có thành ý như thế, Mẫu Đơn sẽ nguyện ý nói hết mọi chuyện, chỉ là....."

Ánh mắt của ả liếc về phía vài thị nữ đang đứng bên trong phòng, Nguyệt Vô Tu lập tức hiểu rõ, vung tay lên, bảo các nàng ra ngoài, đóng kỹ cửa phòng.

"Mẫu Đơn cô nương, người có chuyện gì, cứ việc nói đi." Nguyệt Vô Tu cố gắng làm ra vẻ khiêm tốn, trong lòng ông ta vẫn đang suy nghĩ, nếu ả cung cấp tin tức không đáng tin, vậy thì tuyệt đối sẽ không để ả đi ra khỏi cửa.

"Nếu ta đoán không lầm, chờ sau khi trời sáng, chủ tử Đế hậu nương nương của ta sẽ gặp bề hạ, nói nhiệm vụ hạ độc Lang Vương đã hoàn thành thuận lợi, để Hồ Vương ngồi tự mình đi nghiệm thu thành quả."

Về mặt Nguyệt Vô Tu biến đổi: "Người có ý gì? Chẳng lẽ Phi Yên đã đắc thủ?"

Mẫu Đơn cười to lên: "Hồ Vương à Hồ Vương, người thông minh một đời, vào lúc này sao lại ngu xuẩn như thế, thật ra ta hơi hối hận vì đã đến nói cho người biết bí mật này rồi."

Từ khi ông ta trở thành Hồ Vương đến nay vẫn chưa có ai dám sỉ nhục ông ta như vậy, thật muốn một chương xé nát nữ nhân trước mắt này thành mảnh vụn, nhưng ông ta phải nhịn, bởi vì ông ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

"Mẫu Đơn cô nương có ý gì, kính xin cô nương chỉ giáo."

"Nề mặt người khiêm nhường, vậy thì ta nói cho người biết, Đế hậu nương sẽ đến nói cho người như thế, nhưng tin tức này nhất định là giả, nàng tuyệt đối sẽ không hạ độc mưu hại Lang Vương, vì nàng muốn lừa người mắc câu, lúc người không phòng bị sẽ thu phục người, gán cho người tội danh mưu hại Lang quân."

"Người nói thật?" Mặc dù Nguyệt Vô Tu vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn hơi hoài nghi nhìn ả, ả là thị nữ bên người Quý Phi Nhi, tại sao phải giúp đỡ bọn họ chứ?

"Người có thể không tin, xem như hôm nay Mẫu Đơn chưa đến vậy." Nói xong ả chợt đứng dậy muốn rời khỏi, Nguyệt Vô Tu vội vàng ngăn ả lại.

Lam Nguyệt tức giận dậm chân: "Biết ngay không thể yên tâm về tiểu tiện nhân này mà, nó vẫn muốn hại ông, Đại Vương, ông nhất định phải xử tử nó."

Ánh mắt Nguyệt Vô Tu ác độc: "Nếu đây là sự thực, ta nhất định sẽ không bỏ qua nha đầu chết tiệt ăn cây táo, rào cây sung kia."

"Còn gì nữa không, lần này nàng trở lại, chủ yếu để cứu mẫu thân nàng, nhưng nàng cố kỵ các người sẽ gây bất lợi với mẫu thân nàng, cho nên vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, tìm một thời cơ, một lưới bắt hết các người. Ngày mai, nàng sẽ đến nói cho các người biết tin đã hạ độc Lang Vương, lúc này nếu các người không biết chuyện nhất định sẽ vô cùng vui mừng, Đại Vương đã từng đồng ý nói nàng chỉ cần động thủ thì sẽ cho mẫu tử các nàng đoàn tụ, nếu các người thật sự thả mẫu thân nàng ra, vậy các người sẽ tuyệt đối bị lừa, nàng lừa các người, đến lúc đó xoi hồng bông không rồi nha."

"Nha đầu này ăn gan hùm mật gấu rồi, ông là phụ thân ruột thịt của nó, nhưng nó vẫn dám giúp người ngoài mưu hại ông, Đại Vương, lần này tuyệt đối không thể bỏ qua cho nó."

Nguyệt Vô Tu gật đầu: "Ta không có loại nữ nhi ăn cây táo rào cây sung như vậy, nó dám đại nghịch bất đạo như thế, bản vương sẽ không kiêng nể tình phụ nữ nữa."

Nhưng mà, trong lòng ông ta vẫn hơi nghi ngờ, Mẫu Đơn là thị nữ thiếp thân của Quý Phi Nhi, tại sao vô duyên vô cớ mật báo cho bọn họ chứ?

"Mẫu Đơn cô nương, Bôn vương rất muốn tin lời người, nhưng sao người lại đến nói cho chúng ta biết những chuyện này? Người đừng trách Bôn vương nghi ngờ, người thông minh, tự nhiên cũng sẽ chừa cho mình một đường lui, nếu người không nói ra mục đích của mình, thì khiến chúng ta thật khó tin phục. Dù sao, Phi Yên là nữ nhi ruột thịt của Bôn vương, người chỉ là một ngoại nhân."

Không hổ là lão hồ ly, lúc đầu còn cung kính với ả như vậy, sau khi ả nói ra chân tướng thì bắt đầu bức bách ả.

Dù sao nói ra thêm vài bí mật cũng không sao, ả cắn răng, tiếp tục nói: "Thay vì tò mò chuyện của ta, không bằng ngươi nên lo lắng cho nữ nhi Nguyệt Lưu Sương của các ngươi đi, lúc này đang ở Vương Cung Hồ Tộc, Đế hậu nói rằng ta sống bên cạnh Đế Quân rất tốt, đây cũng là các ngươi luôn, rằng ta bị nhốt rồi, nếu các ngươi dám hành động thiếu suy nghĩ, rằng ta sẽ trở thành con tin."

"Đáng chết, tiểu tiện nhân kia dám gạt chúng ta, nếu Sương nhi xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ thiên đao vạn quả mẩu tử bọn họ."

"Việc Đế Quân trúng độc thì sao? Chuyện này là thật hay giả?" Đối trả nhiều như vậy, ông ta không dám chịu đựng thêm nữa.

Mẫu Đơn một lòng vì Túc Ly Mị, không muốn hấn bị cuốn vào chuyện này, nên gật đầu trả lời: "Việc này là thật."

Để ông ta cảm thấy Túc Ly Mị không đáng uy hiếp, nên sẽ không chia mũi nhọn vào hấn, dù sao mục đích của ả là để Quý Phi Nhi và Nguyệt Vô Tu đồng quy vu tận, hy sinh một Thương Mặc Tuyết không hề gì, chỉ cần Quý Phi Nhi có thể chết, thì ả lời to rồi.

Đến lúc đó cho dù Quý Phi Nhi chết rồi, trách nhiệm cũng thuộc về Hồ Tộc, không có ai biết có liên quan đến ả, bởi vì người chết, chắc chắn sẽ không thể nói được.

Nguyệt Vô Tu vừa nghe Túc Ly Mị thật sự đã mất hết pháp lực, thì thở phào nhẹ nhõm, về mặt của ông ta lập tức trở nên âm ngoan: "Nghiệt nữ, dám giúp người ngoài tính kế Bồn vương, lần này, Bồn vương nhất định sẽ không tha cho nó."

Mẫu Đơn tiếp tục nói: "Không phải các người muốn biết tại sao ta lại nói cho các người chuyện này sao? Bởi vì nàng thường xuyên ngược đãi ta, đánh nắn ta, ta đã nhìn nàng lâu rồi, các người đừng nhìn ta mặc y phục không giống nhà đầu hầu hạ, đây là biện pháp nàng nghĩ ra để làm nhục ta, ý là, cho dù mặc tơ lụa xinh đẹp đi nữa, thân phận của ta cũng chỉ là một đứa nha hoàn. Ngươi nói xem sao ta có thể không hận nàng chứ?"

"Hoá ra là vậy, nó thật quá đáng ghê."

"Mẫu Đơn cô nương, người thân mình đại nghĩa nói chân tướng cho chúng ta biết, thật sự rất cảm tạ ngươi, nếu không ngày mai chúng ta nhất định sẽ bị nàng lừa rất thâm. Chắc hẳn khi cô nương đến đây rồi, nhất định đã có biện pháp giải quyết rồi đúng chứ?"

Mẫu Đơn gật đầu: "Pháp lực Hồ Vương và Lang Vương không phân cao thấp, cho dù Đế hậu không hạ độc, thì cũng không cần hoảng sợ."

"Nhưng..... Thực lực của Bồn vương và hấn tương đương, nếu đánh nhau thật, cũng không chiếm được tiện nghi, cuối cùng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, hoặc lưỡng bại câu vong."

Ông ta còn phải giữ sức đánh vào Đế Cung cướp lấy vị trí Đế Quân, làm sao rảnh rỗi hao tổn vì Thương Mặc Tuyết.

"Hồ Vương hãy nghe theo Mẫu Đơn một lần, ngày mai chờ khi Đế hậu bảo ngài đến điện công chúa, ngài cứ tương kế tựu kế đến đó. Sau đó để nàng và mẫu thân nàng gặp mặt, cũng nên thả Vương phi này ra để bà ta lại thấy ánh mặt trời rồi, Hồ Tộc các người không phải nổi danh dụng độc sao? Tốt nhất chọn lựa một cái rồi ép vương phi ăn, đến lúc đó nên để nàng tận mắt nhìn thấy mẫu thân của mình khổ sở ra sao khi độc tính phát tác đúng chứ? Sau đó ra lệnh cho thị vệ vây quanh nàng, về phần Lang Vương, Hồ Vương chỉ cần đánh vài chiêu tượng trưng, sau đó dụ hấn đến đại điện bên này, tính mạng Đế hậu bị nắm giữ trong tay các người, lúc này sao hấn dám tiếp tục đánh trả, chẳng phải ngoan ngoãn mặc người xâu xé sao?"

"Hay lắm, thật là diệu kế, Mẫu Đơn cô nương, Bồn vương thật bội phục ngươi, rất tốt, cứ làm như thế đi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Kế Hoạch Bị Tiết Lộ

Edit: Thảo My

"Thật ra thì các người không cần có gì hoài nghi ta, nếu như ta thật sự muốn gây bất lợi cho các người, cũng sẽ không mạo hiểm nguy hiểm bị bọn hấn phát hiện tới nói cho người biết những chuyện này. Nói không gạt người, bọn họ đã biết chuyện người muốn mưu nghịch, đang suy nghĩ muốn một lưới bắt hết người, sau khi Đế Quân trúng độc bọn họ hết sức tức giận, lần này tới Hồ Tộc chính là vì trả thù các người, Mẫu Đơn cũng cảm thấy, nếu Đế hậu là nữ nhi thân sinh của Hồ Vương, mà lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, trái với thiên lý, cho nên vô luận như thế nào cũng phải đứng ở bên Hồ Vương."

Nguyệt Vô Tu lau râu tán thưởng gật đầu: "Mẫu Đơn cô nương, chim khôn biết chọn cây mà đậu, sự lựa chọn của người là chính xác, cho dù bọn họ biết thì thế nào, chỉ cần ta giết Thương Mặc Tuyết, Yêu ma giới này còn có ai có thể chống lại ta."

"Tất nhiên, Mẫu Đơn đã sớm nghe nói uy danh của Hồ Vương rồi, về sau nếu ngài làm Đế Quân, cũng đừng quên Mẫu Đơn nha."

"Ha ha, đây là tất nhiên, người nói cho Bồn vương chuyện quan trọng như vậy, về sau ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người."

Lam Nguyệt cũng thay đổi thái độ đối với nàng: "Mẫu Đơn cô nương, mới vừa rồi Bồn cung hiểu lầm ngươi, thật không ngờ ngươi lại hiểu chuyện như vậy, thật nên cảm tạ ngươi mới phải, Bồn cung nhất định sẽ dọn dẹp tiểu tiện nhân Nguyệt Phi Yên này thật tốt."

"Vương Hậu không cần khách khí như vậy, Mẫu Đơn cũng chỉ nhắc tay chi lao mà thôi."

Mẫu Đơn nhìn sắc trời bên ngoài một chút, cảm giác trời nhanh sáng.

"Hò Vương, Vương Hậu, thời gian đã không còn sớm, Mẫu Đơn cần phải trở về, nếu bọn họ phát hiện ta không có ở đây nhất định sẽ hoài nghi, trở về ta cũng giúp các ngươi giám thị bọn họ, đến lúc đó chúng ta có thể trong ứng ngoài hợp."

Nàng đã dự đoán đến chuyện sẽ biến chuyển theo suy nghĩ của nàng, Quý Phi Nhi, Nguyệt Vô Tu, Lam Nguyệt còn có Thương Mặc Tuyết, một người cũng không thể còn sống, như vậy, cũng sẽ không có người biết nàng tới mật báo chuyện rồi.

"Được, Mẫu Đơn cô nương, ngươi nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể bị bọn hán nhìn ra đầu mối gì, chuyện còn lại giao cho Bồn vương là được."

Mẫu Đơn gật đầu, vừa mới chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến một hồi vang động, nàng vốn có tật giật mình lớn tiếng hỏi: "Là ai?"

Nguyệt Vô Tu giống như cũng đã nhận ra cái gì, vung tay lên, một bóng người từ ngoài cửa sổ quảng ngã tiến vào, lăn vài cái, đi tới bên chân bọn hán.

"Đáng chết, ngươi lại đang bên ngoài nghe lén." Mẫu Đơn lập tức tiến lên: "Nói, ngươi nghe chứ cái gì?"

"Không có..... Nô tỳ không có, nô tỳ chỉ là vừa lúc đi ngang qua." Liễu Như hết sức sợ hãi, dùng sức cúi đầu, không muốn cho Mẫu Đơn thấy mặt nàng.

Nhưng mà Lam Nguyệt đi tới vừa nhìn, lập tức nhận ra người nọ: "Liễu Như, lại là ngươi?"

Sắc mặt Mẫu Đơn hung ác, rốt cuộc nghĩ đến nàng chính là người thị nữ ngày đó bị Quý Phi Nhi và Thương Mặc Tuyết mang về: "Ngươi quả nhiên là tới nơi này nghe lén."

"Cái gì? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, làm sao ngươi biết thị nữ trong cung Vương Hậu?" Nguyệt Vô Tu hết sức kỳ quái mà hỏi.

"A..... Vậy các ngươi nên hỏi nô tỳ ăn cây táo rào cây sung, tại sao nàng phải chạy đến nơi đó của Đế hậu cáo trạng, các ngươi còn không biết sao, ngày đó nàng chạy tới điện công chúa, cung cấp tin tức Vương phi cho nàng, hơn nữa còn muốn nàng muốn van cẩn thận với các ngươi, ta thiếu chút nữa quên mất nàng."

Về mặt Liễu Như phần hận nhìn Mẫu Đơn: "Ngươi không phải là thị nữ thiếp thân của Nhị công chúa sao? Uống công Nhị công chúa tin tưởng ngươi như vậy, ngươi lại chạy đến nơi đây mật báo phản bội nàng."

"A..... Ngươi có tư cách gì nói ta? Ngươi không phải cũng đi mật báo cho Nguyệt Phi Yên, phản bội Đại Vương và Vương Hậu sao?"

Lam Nguyệt vừa nghe, lập tức tức giận gờm: "Thì ra ngươi kẻ tiện tì này, ngươi cho rằng Bồn cung không biết, ngươi và Tổ Hoa tình như tỷ muội, Bồn cung tha ngươi một mạng thậm chí ngươi không biết cảm ơn, còn dám đi mật báo cho nha đầu Nguyệt Phi Yên chết tiệt kia."

Mẫu Đơn nhân cơ hội khích bác: "Vương Hậu, may có chúng ta phát hiện kịp thời, nếu không bây giờ khẳng định nàng len lén chạy đến nơi đó của Nguyệt Phi Yên, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho nàng."

Liễu Như quả thật không nghĩ tới, thị nữ dịu dàng xinh đẹp hầu ở bên cạnh Quý Phi Nhi, lòng dạ lại ác độc như thế, làm ra chuyện như vậy, nàng hung hăng nhìn chằm chằm nàng ta: "Cái nữ nhân ác độc này, Nhị công chúa nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Ha ha, chỉ sợ rất nhanh chính nàng thân cũng khó bảo toàn, mục đích của ta, chính là muốn cho nàng chết."

Nếu như Nguyệt Vô Tu còn có một chút nghi ngờ với Mẫu Đơn, thì bởi vì chuyện này cũng sẽ không tồn tại nữa.

Hán lấy ra uy nghiêm của Đại Vương, cầm hận vỗ bàn một cái: "Thị nữ lớn mật, lại tư thông ngoại địch, thật là tội đáng chết vạn lần, người tới, lập tức kéo nàng ra ngoài, đánh chết."

Liễu Như tê tâm liệt phế mắng: "Đại Vương, Vương Hậu, các ngươi táng tận thiên lương như vậy, các ngươi không sợ gặp phải báo ứng sao?"

"Cho dù ta chết rồi, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua các ngươi!"

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu khổ sở của Liễu Như, nhưng mà chỉ chốc lát sau, không một tiếng động.

Lần này Mẫu Đơn hoàn toàn yên lòng: "Được, nội gian đã xử lý xong, ta đi về trước đây. Về phần tiện tì này, ta cũng có lúc dùng, đến lúc đó các ngươi....."

Giao phó xong phía sau kế tiếp nên làm như thế nào, Mẫu Đơn rời đi.

Đội nàng về đến phòng, trời cũng chỉ tờ mờ sáng, Quý Phi Nhi vẫn còn ngủ say, hoàn toàn cũng không biết tỷ muội tốt nàng tin tưởng làm cái gì.

Sau khi Mẫu Đơn đoán thời gian không sai biệt lắm, đi tới bên giường, đánh thức Quý Phi Nhi, bắt đầu tiến hành kế hoạch tiếp theo.

Lúc dùng đồ ăn sáng, Mẫu Đơn nhìn "Thương Mặc Tuyết" và Quý Phi Nhi hoàn toàn không có bất kỳ bộ dáng khẩn trương, cũng có chút kỳ quái, bọn họ có lòng tin kế hoạch của mình có thể thành công sao?

Nghĩ đến ước định của mình và Nguyệt Vô Tu, nàng cảm thấy hay là hỏi rõ ràng thì tốt hơn, nhất là giống như Mặc Tuyết nói có biện pháp tự mình đối phó với Nguyệt Vô Tu, rốt cuộc là biện pháp gì?

Cho nên, nàng hay là hỏi ra.

"Phi Nhi, một lát muốn hành động, kế hoạch lần này thật không có vấn đề sao? Ta thật sự lo lắng có chuyện gì xảy ra."

"Ai nha, không phải cũng đã nói với ngươi rồi, tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn. Ta chỉ cần chờ bọn họ giao mẫu thân của ta ra, về phần những chuyện khác, giao cho Mặc Tuyết xử lý là được, cũng không cần lo lắng."

"Có thể cho dù là như thế, ngươi vừa không có pháp thuật, đến lúc đó thế nào toàn thân mà lui đây?"

"Cái này, ta đương nhiên cũng sẽ có chuẩn bị, thời điểm chúng ta tới dẫn theo nhiều thị vệ tinh anh như vậy, đều là Tiểu Bạch đặc biệt tuyển đến, mọi người đều là đỉnh sĩ pháp lực cao cường, bọn họ sẽ núp ở chỗ tối bảo hộ ta."

Mẫu Đơn gật đầu: "Hoá ra là như vậy, vậy ta đi chung với ngươi là được, nếu thật có nguy hiểm gì, còn có thể bảo vệ ngươi."

"Tốt, vậy chúng ta cùng đi chứ." Trước nàng lo lắng an nguy của Mẫu Đơn, nhưng bây giờ kết quả đã đến cửa ải cuối cùng rồi, chắc chắn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm, cùng đi vừa đúng cũng chứng kiến kết quả cuối cùng.

Mẫu Đơn vừa nhìn về phía Túc Ly Mị: "Mặc Tuyết, ngươi cũng an bài tất cả thị vệ tinh anh bảo vệ Phi Nhi, vậy ngươi sao? Có lòng tin đánh bại Hồ Vương sao?"

Nàng đều đã làm tốt chuẩn bị hy sinh Thương Mặc Tuyết, vì đề hấn chết, nếu hấn thật sự có biện pháp gì, kế hoạch kia của nàng xong rồi.

Túc Ly Mị nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, cho ra một cái đáp án: "Phi Nhi để Nguyệt Vô Tu tự mình đến giết Bôn vương, vậy tương kế tựu kế, thời điểm hấn không chút nào phòng bị ra tay trước đánh hấn bị trọng thương, vậy những thứ khác không phải dễ dàng hơn?"

Khóe miệng Mẫu Đơn có chút run rẩy, đây chính là cái gọi là biện pháp à? Đường đường vương Lang Tộc, dũng mãnh thiện chiến, làm sao bây giờ cũng sẽ sử dụng loại thủ đoạn đầu cơ trục lợi này, lại còn biết dùng một chiêu đánh lén này.

"Vậy..... Ngộ nhớ hấn cảnh giác, không thành công sẽ như thế nào?"

"Làm sao có thể không thành công, Nguyệt Vô Tu này lại không biết mục đích của chúng ta, trừ phi, kế hoạch của chúng ta đã có người mật báo, bị hấn biết."

Mẫu Đơn cả kinh trong lòng, vội vàng trả lời: "Cái này làm sao có thể chứ, cái kế hoạch này cũng chỉ mấy người chúng ta biết, Hồ Vương không thể nào biết biết."

"Đó không phải là không cần lo lắng."

"Ừ, là bản thân ta đã quá lo lắng rồi."

Mẫu Đơn hết sức nhịn xuống biểu tình hốt hoảng, sợ bị người khác nhìn đã xảy ra cái gì, hiện tại nàng bắt đầu có chút oán hận Thương Mặc Tuyết rồi, nếu không phải hấn lại một lòng bảo vệ Quý Phi Nhi, không đứng ở bên mình, nàng cũng không đến nỗi bí quá hoá liều như vậy.

Kế hoạch rốt cuộc bắt đầu thực hiện.

Quý Phi Nhi và Mẫu Đơn vừa đi tới cửa, đột nhiên có người ngăn cản đường đi của bọn họ, lại là Cảnh Hiên.

Nhìn về mặt hai người bọn họ một chút, hấn hình như đã hiểu ra cái gì: "Các ngươi muốn đi cứu vương phi rồi sao?"

Quý Phi Nhi gật đầu: "Cảnh Hiên, ngươi trở về đi, kế tiếp có thể sẽ xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, ta không muốn liên lụy đến ngươi."

"Vậy nhất định sẽ rất nguy hiểm, Đại Vương và Vương Hậu không dễ dàng thả vương phi ra như vậy."

"Ta biết rõ, nhưng mà chuyện này nhất định phải làm, ngươi mau tránh ra."

"Được, đã như vậy, vậy thì ta cùng đi với ngươi, nếu thật sự có nguy hiểm gì, ta tới bảo vệ ngươi."

Quý Phi Nhi đương nhiên muốn cự tuyệt, nguyên nhân chủ yếu chính là, nếu như bị Túc Ly Mị thấy, không chừng lại muốn ăn mấy ngày giam, cái mông nàng cho đến bây giờ còn đau, cũng không muốn gây ra phiền toái trên người.

Nhưng mà lúc này Mẫu Đơn cũng đang bên cạnh thúc giục: "Đi nhanh đi, đừng chậm trễ thời gian."

Quý Phi Nhi cảm thấy không thể dây dưa nhiều với hấn, vội vàng vòng qua hấn nhanh chóng rời đi, cũng tức giận cảnh cáo hấn không cho theo tới.

Chạy một đường, đến cửa cung điện, phía sau quả nhiên không nhìn thấy Cảnh Hiên, Quý Phi Nhi thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng Mẫu Đơn đi vào.

Không biết thế nào, trong lòng nàng đột nhiên có một loại hết sức cảm giác lo lắng.

Vậy vậy đâu, nghĩ gì thế, hôm nay tất cả sẽ kết thúc, có phu quân nhà nàng ở đây, còn có lo lắng cái gì, lấy công lực của hấn, chẳng phải một chương là có thể trực tiếp đánh chết Nguyệt Vô Tu.

Nguyệt Vô Tu quả nhiên ở đại điện, Quý Phi Nhi hít sâu một hơi, sau đó đi vào.

"Là Phi Yên, thế nào?" Nguyệt Vô Tu cũng có rất bình tĩnh, liếc mắt nhìn Mẫu Đơn bên người nàng, hai người âm thầm trao một cái ánh mắt được rồi.

"Phụ vương, người không phải muốn ta hạ độc Thương Mặc Tuyết, hiện tại hấn đã ăn hoàng vân thảo làm điễm tâm, đã ngắt đi."

Về mặt Nguyệt Vô Tu mừng rỡ: "Vậy người đã giết hấn rồi hả? Hấn đã chết?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Cuối Cùng Vẫn Thất Bại Thảm Hại

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Nguyệt Vô Tu đi tới điện công chúa, Quý Phi Nhi đã nói cho ông ta biết gian phòng kia.

Bởi vì Mẫu Đơn đã nói chân tướng cho ông ta cho nên lần này tuyệt đối không thể phớt lờ, vừa phải làm như không hề hay biết gì, vừa phải đề phòng Thương Mặc Tuyết đột nhiên đánh lén, mà bản thân ông ta cũng có thể tìm cơ hội ra tay với Thương Mặc Tuyết nhân lúc hấn không phòng bị.

Nguyệt Vô Tu đi vào phòng, quả thật là hoàn toàn yên tĩnh, sau khi tiến vào nội thất, liếc mắt một cái đã thấy Thương Mặc Tuyết té xỉu trên bàn, mà trước mặt hấn đặt một đĩa bánh ngọt hạt dẻ.

Nếu như Mẫu Đơn không mật báo, nhất định ông ta sẽ tin Nguyệt Phi Yên đã thành công hoàn thành nhiệm vụ, nhưng bây giờ theo ý ông ta, chẳng qua đây chính là một âm mưu hoàn mỹ.

A..... Không hổ là nữ nhi của Nguyệt Vô Tu ông, vậy mà lại thông minh như vậy, đối với Nguyệt Phi Yên, ông ta có cảm giác vừa yêu lại vừa hận.

Bởi vì nàng mang tới cảm giác rất giống tiểu nữ oa đã cứu mình năm đó, nhưng ông ta lại rất rõ ràng, nữ oa kia là Lam Nguyệt, đã trở thành thê tử của ông ta, Nguyệt Phi Yên cũng chỉ là nữ nhi do ông say rượu lên giường với một tỷ nữ mà có, là si nhục của ông ta.

Nguyệt Vô Tu chờ cả ngày, do dự không dám đi về phía trước, cuối cùng ông ta khẽ cắn răng, ngưng tụ lực lượng trong tay, tốt nhất là một chương đập nát đầu hấn, giết một cách gọn gàng linh hoạt.

Ông ta ngưng tụ mười thành pháp lực ở lòng bàn tay, chuẩn bị trực tiếp giết Thương Mặc Tuyết, khiến hấn hoàn toàn không có đường sống vẹn toàn.

Trong khi ông ta do dự, Túc Ly Mị cũng đã phát hiện có gì đó không được bình thường.

Với tính cách của Nguyệt Vô Tu, có được cơ hội giết hấn thế này nhất định sẽ không muốn chờ mới đúng, tại sao lại do dự?

Nguyệt Vô Tu không động, hấn cũng động, mãi cho đến khi Nguyệt Vô Tu không kiềm chế được, thật sự muốn ra tay mưu hại hấn, hấn cong môi tạo thành nụ cười lạnh lẽo, cũng không có ra tay, chỉ nghe Nguyệt Vô Tu hét thảm một tiếng, cả người bay ra ngoài. Thì ra tất cả công lực ông ta vừa sử dụng đều phản phệ ngược lại lên người.

"Khục....." Nguyệt Vô Tu bị thương nặng, ho ra một búng máu lớn, ông ta không dám tin nhìn hấn, "Người..... Tại sao pháp lực của người có thể mạnh như vậy?"

Rõ ràng ông ta đã cho người điều tra qua, tu vi hiện tại của Thương Mặc Tuyết ngang cơ với lực lượng của ông ta, cho dù sau đó có tăng lên cũng không

thể mạnh tới đáng sợ như vậy.

Túc Ly Mị ưu nhã đứng dậy, đi về phía ông ta. "Bổn vương chỉ nghỉ ngơi một lát, Hồ Vương liền tới muốn mưu hại Bổn vương, ngươi muốn gì đây?"

Nguyệt Vô Tu không dám tin nhìn hắn, phong thái tà mị lại ưu nhã, phong cách cao quý vô song, cả người ông ta bắt đầu run rẩy kịch liệt.

"Ngươi không phải là Thương Mặc Tuyết, ngươi..... Ngươi là ai?"

"Hồ Vương cần gì lừa mình dối người, thật ra thì không phải ngươi nên biết rồi sao?" Túc Ly Mị ưu nhã cười một tiếng, chậm rãi ngoảnh đầu lại.

"Ngươi là Túc Ly Mị." Ông ta nên nghĩ ra từ sớm, trừ Túc Ly Mị, ai có thể có pháp lực mạnh mẽ nhường này.

Vậy mà một giây kế tiếp, sắc mặt của ông ta nặng nề trầm xuống, "Nó lại dám gạt ta, chẳng phải ngươi đã trúng kịch độc U Minh hoa sao, tại sao bây giờ còn có thể bình yên vô sự?"

Túc Ly Mị nghĩ "nó" trong lời Nguyệt Vô Tu là chỉ Quý Phi Nhi, cũng không hỏi nhiều.

Ánh sáng bạc lóe lên, Lang Vương Thương Mặc Tuyết biến thành Đế Quân Yêu ma giới Túc Ly Mị, đây mới là diện mạo thật của hắn.

"Ngươi cho rằng Bổn vương sẽ ngu ngốc như vậy, có thể bị chút tài mọn của ngươi lừa gạt sao? Nhưng cũng phải nói, ngươi nuôi được một nữ nhi rất tốt, còn đưa nàng đến cạnh Bổn vương, hiện nay phụ thê chúng ta ân ái tình thâm, sao nàng có thể thật sự hạ độc Bổn vương chứ?"

"Đáng chết, đúng là một nha đầu ăn cây táo, rào cây sung, nó dám mưu hại thân phụ (cha ruột) của mình, nhất định sẽ không được chết từ từ."

Nghe ông ta dám nguyên rửa tiểu thê tử của mình như thế, ánh mắt Túc Ly Mị lạnh dần. "Chẳng lẽ năm đó Hồ Vương giết huynh thí đệ, còn mưu hại thân phụ của mình sẽ không sợ gặp Thiên khiển (trời phạt) sao? Nếu ngươi làm được, tại sao Phi nhi không thể?"

Khuôn mặt Nguyệt Vô Tu thoáng qua vẻ xấu hổ, chuyện này đã trôi qua thật nhiều năm, hầu hết mọi người đều quên mất, cho dù có ai còn nhớ cũng không dám nhắc tới trước mặt ông ta, nhưng bây giờ sự thật đáng ghét ấy lại bị Túc Mị Ly dễ dàng lôi ra, ông ta thật sự cảm thấy nhục nhã quá lớn.

"Tại sao ngươi lại biết những chuyện này?"

"Mặc dù Bổn vương chỉ ở đế đô nhưng vẫn nắm rõ tất cả mọi chuyện của Yêu ma giới trong lòng bàn tay, nếu không ngươi cho rằng Bổn vương dựa vào cái gì mà quản lý được Yêu ma giới hàng ngàn vạn năm?" Đường như bây giờ Nguyệt Vô Tu mới ý thức được, Túc Ly Mị có dung mạo tuyệt đẹp trong ma giới, mặc dù nhìn qua bề ngoài có vẻ cuồng quyền (điên cuồng nóng nảy) không kềm chế được, nhưng trên thực tế hắn còn cơ trí hơn bất kỳ ai. Nếu chỉ nhìn khuôn mặt thì hắn như một thiếu niên hai mươi tuổi ở nhân gian, nhưng tư lịch lại càng cao hơn bọn họ, pháp lực thâm hậu nhất, nếu không thì sao có thể nổi danh cùng Minh vương và Mặc Uyên.

Hình như bây giờ ông ta mới biết, lúc trước mình quá mức khinh địch, bởi vì dục vọng đã thống trị tất cả, ông ta không còn gì để nói.

"Từ đầu tới giờ ngươi vẫn luôn đóng giả làm Thương Mặc Tuyết để tới Hồ Tộc sao? Tại sao ngươi phải làm như vậy? Hai chúng ta tranh đấu gay gắt đã không phải là một ngày hai ngày rồi, nếu ngươi thật sự muốn đối phó ta thì cần gì tốn công tốn sức như vậy?"

Thật ra thì suy nghĩ một chút, cũng chính là bởi vì ông ta đã làm chuyện xấu nhiều lần mà Túc Ly Mị không thêm trừng trị mới để cho ông ta dưỡng thành tính khí không kiêng nể gì như vậy.

"A..... Thật là không ngờ Hồ Vương cũng tự biết mình như vậy, chỉ tiếc, ngươi hiểu quá muộn, mỗi người đều có ranh giới cuối cùng, Bổn vương đã cho ngươi rất nhiều cơ hội, nhưng căn bản là ngươi không quý trọng, cho nên cục diện ngày hôm nay cũng là do chính ngươi tạo thành. Ngươi lại dám mưu hại Bổn vương, tội danh này sẽ bị trừng phạt thế nào đây?"

Nguyệt Vô Tu vừa nghĩ tới trừng phạt đáng sợ kia liền có chút e ngại, "Ta..... Ta hoàn toàn không biết ngươi là Thương Mặc Tuyết, Túc Ly Mị, cho dù ngươi muốn tùy tiện buộc tội ta, ta cũng vậy sẽ không chấp nhận."

Nguyệt Vô Tu cảm thấy mình điên mất, lựa chọn giữa việc bị huỷ bỏ pháp lực rồi ném vào ổ rắn độc với việc bị một đám sói cắn xé, ông ta có thể không điên sao?

"Túc Ly Mị, ngươi đừng khinh người quá đáng." Ông ta tức giận tới mức cả người đều run rẩy, muốn đứng dậy tiếp tục đánh nhau, hận không thể đồng quy vu tận cùng hắn, lại phát hiện mình bị thương quá nặng, ngay cả sức đề tự khí cũng không có. Đối thủ cường đại đang ở trước mắt, thế nhưng ông ta lại chỉ có ngoan ngoãn mặc người chém giết.

"Lúc Hồ Vương ngươi giết những người vô tội kia có từng nghĩ mình khinh người quá đáng không? Hôm nay, Bổn vương sẽ trừ hại cho Yêu ma giới, lấy lại công đạo cho những oan hồn kia."

Rốt cuộc Túc Ly Mị không muốn tiếp tục nói nhảm với ông ta nữa, ánh mắt rét lạnh, động sát cơ.

Nguyệt Vô Tu cảm nhận được cái chết đang đến gần, nhưng ông ta lại không cam lòng cứ vậy mà nhận lấy cái chết, vì vậy liền kêu to ra tiếng: "Nếu ngươi giết ta, ngươi và Phi Yên sẽ vĩnh viễn cách xa như trời với đất."

Lệ khí quanh thân Túc Ly Mị biến mất trong nháy mắt, sắc mặt hần biến đổi, "Người có ý gì?"

Lúc này đến lượt Nguyệt Vô Tu đắc ý, "Người cho rằng kế hoạch của các người không có sai sót gì nhưng thực ra đã hoàn toàn sai rồi, từ lúc người để Phi Yên rời khỏi người, giây phút người nói cho Bồn vương biết người là kẻ giả mạo, người cũng đã đẩy nó vào vực sâu nguy hiểm. Túc Ly Mị, người cho rằng người thắng sao? Nếu như hôm nay người tới không phải người mà là Thương Mặc Tuyết, vậy tất cả các người đều phải chết ở chỗ này. Nhưng bây giờ cũng không có gì khác nhau, Túc Ly Mị, Bồn vương thế, người đã đến Hồ Tộc, như vậy ta tuyệt đối sẽ không để người còn sống mà rời khỏi, cho dù người có pháp lực cao cường hơn nữa, kết quả cũng vẫn giống nhau."

Về mặt Túc Ly Mị lạnh lẽo, bóp chặt yết hầu ông ta, "Rốt cuộc người đã làm gì Phi nhi? Người có tin hiện tại Bồn vương liền giết chết người hay không?"

"Ra tay đi, cùng lắm thì Bồn vương để cho nữ nhi của mình chôn theo, chỉ cần người nguyện ý bỏ ra cái giá này." Chỉ cần Quý Phi Nhi còn nằm trong tay ông ta, tương đương với việc ông ta còn có bùa bảo mệnh, dùng để uy hiếp Túc Ly Mị là thích hợp nhất.

Túc Ly Mị thoát khỏi kích động, tìm lại được lý trí của mình. Ông ta lại dám giam giữ Phi nhi, chỉ là, có thể chắc chắn tạm thời nàng sẽ không bị nguy hiểm tới tính mạng.

Một khi Túc Ly Mị nổi giận, đó chính là rét lạnh sâu tận xương tủy, khiến Nguyệt Vô Tu cảm giác được cái gì gọi là sợ hãi cái chết

"Bồn vương cảnh cáo người, nếu Phi nhi thiếu một cọng tóc..... Người tuyệt đối sẽ không thể gánh nổi hậu quả đâu." Đã dám uy hiếp hần thì phải trả một cái giá thật cao.

Chẳng những Nguyệt Vô Tu không có bất kỳ biểu hiện hối hận nào, ngược lại còn cười ha ha, "Không ngờ đường đường là Yêu Ma Vương mà lại đa tình, ngàn năm trước, người vì Tử Huyền tiên tử, không tiếc dấn dẫm cả Yêu Giới đánh lên thiên giới, hiện nay lại vì một nữ nhân khác mà luống cuống như vậy. Dù tính mạng của Bồn vương ở trong tay người thì sao, sau khi Bồn vương nói những thứ này, người dám giết chết ta sao? Túc Ly Mị, người chính là một tên hèn nhất, người hoàn toàn không xứng làm Đế Quân, mặc dù người có đạo hạnh ngàn vạn năm thì sao, chẳng phải bây giờ vẫn bị Bồn vương nắm mũi dẫn đi sao."

Đáng chết, chuyện tới nước này mà ông ta còn dám ngông cuồng như vậy.

Túc Ly Mị không thể nào làm ra hành động thương tổn đến tính mạng Quý Phi Nhi, nhưng Nguyệt Vô Tu thật sự rất đáng hận, khiến hần không thể nhịn được nữa, đánh một chưởng về phía ngực ông ta, chỉ một thoáng, cảm giác đau đớn truyền ra tứ chi bách hại, ông ta lại phun ra một búng máu lớn.

"Túc Ly Mị, người lại dám làm thế với ta, người không sợ tính mệnh của Phi Yên không còn sao?" Nguyệt Vô Tu nói xong một câu liền thấy đau đớn trong cơ thể càng thêm kịch liệt.

"Tốt nhất là người nên thức thời một chút mà cảm miệng lại, nếu không, đối xử của Bồn vương không chỉ có vậy đâu."

Ý tứ của hần là, hần có thể không giết ông ta nhưng lại có ngàn vạn phương pháp khiến ông ta sống không bằng chết, để xem ông ta lựa chọn thế nào.

Hần túm cổ áo của Nguyệt Vô Tu nhấc lên, lập tức chạy tới chỗ Quý Phi Nhi.

Phi nhi, nàng tuyệt đối không thể có chuyện, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, ta thật sự không dám cam đoan mình sẽ biến thành hình dáng gì. Khó sở chờ đợi suốt một ngàn năm, rốt cuộc cũng đợi được tới lúc nàng trở lại, ta tuyệt đối không thể chịu đựng nỗi đau mất nàng một lần nữa.

Vừa rồi nghe Nguyệt Vô Tu nói vậy, không hiểu sao trong lòng hần cực kỳ lo lắng, nàng chỉ dính tới nguy hiểm một chút thôi đã đủ để hần lo sợ, nói chi Nguyệt Vô Tu còn uy hiếp trắng trợn như vậy. Phi nhi, nàng tuyệt đối không thể có chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Làm Ai Giã Dưa

Mà Quý Phi Nhi bên kia, song phương đã muốn bắt đầu giao chiến.

Túc Ly Mị an bài thị vệ tinh anh bên người nàng để bảo hộ nàng tất cả đều hiện thân, nhưng bởi vì Mẫu Đơn mật báo, làm cho Nguyệt Vô Tu có chuẩn bị trước đó.

Cho dù bên người Quý Phi Nhi có người bảo hộ, nhưng dù sao nơi này cũng là Vương Cung Hồ Tộc thủ vệ sâm nghiêm, địa bàn của Nguyệt Vô Tu, tình thế đối với Quý Phi Nhi vô cùng bất lợi.

Nhìn từng thị vệ Hồ Tộc muốn giết các nàng từng bước đi đến, Mẫu Đơn vội vàng báo hộ Quý Phi Nhi ở sau người: "Có ta ở đây, các người đừng hòng xúc phạm tới nàng."

Quý Phi Nhi không biết rốt cuộc pháp lực Mẫu Đơn thế nào, nhưng khi nàng thấy hai thị vệ cầm đao chém lại đây, thế nhưng Mẫu Đơn đều không có đánh trả, trên cánh tay cũng đã bị chém một đao, máu tươi nhuộm đỏ ống tay áo nàng thành màu hồng nhạt.

Ngay từ đầu Lam Nguyệt đã thấy rất kỳ quái làm sao Mẫu Đơn có thể vô dụng như vậy, sao nàng ta lại yếu đến mức ngay cả hai thị vệ đều đánh không lại?

Quý Phi Nhi vừa nhìn thấy Mẫu Đơn bị thương, vội vàng nhào qua ôm lấy nàng: "Mẫu Đơn, ngươi không sao chứ?"

Trong lòng nàng đã tràn ngập tự trách cùng áy náy, nếu không bởi vì nàng ấy che ở trước mặt nàng bảo hộ nàng, cũng sẽ không bị đá thương.

"Phi Yên, ta..... Ta không sao." Tuy rằng nói không có việc gì, nhưng nàng ta lại cau mày, trên mặt đều là vẻ mặt thống khổ.

"Đứa ngốc, đều chảy nhiều máu như vậy, còn nói không có việc gì, Mẫu Đơn, đều là ta không tốt, nếu không bởi vì ta ngươi cũng sẽ không bị thương."

Mẫu Đơn cười nhẹ: "Đứa ngốc, ngươi là hảo tỷ muội của ta, làm sao ta có thể nhìn ngươi gặp chuyện không may chứ? Ngươi yên tâm, ta thật sự không có việc gì, vừa rồi không có thương tổn chỗ yếu hại, chỉ là chảy chút máu mà thôi."

Lam Nguyệt cũng không bội phục hành động cao siêu của Mẫu Đơn, nếu không phải trước đó nàng biết được Mẫu Đơn có bao nhiêu ngoan độc, chỉ sợ hiện tại nhìn đến loại tình cảnh này thật sự sẽ nghĩ các nàng tỷ muội tình thâm.

Nàng vung tay lên, liền chỉ huy thị vệ bên này: "Còn thất thần làm cái gì? Còn không mau giết các nàng."

Chẳng những là Quý Phi Nhi, mà ngay cả Mẫu Đơn cũng lộ ra biểu tình kinh sợ, sao lại thế này? Giết Quý Phi Nhi cũng thôi, vì sao bây giờ còn có chính nàng?

Nàng sờ đi đi theo là đến xem nào nhiệt là vì muốn tận mắt thấy trận này nàng là người diễn chủ đạo, muốn tận mắt thấy biểu tình gầy dựa của Quý Phi Nhi, nhưng mà, nàng cũng không nghĩ rằng sẽ bồi thường tánh mạng của mình nha. Nhìn lãnh ý nơi đáy mắt Lam Nguyệt, trong lòng nàng cũng phát lạnh theo.

Đáng chết, quả nhiên Nguyệt Vô Tu âm độc, liền nghiệm chứng câu nói kia của Lam Nguyệt, đã không có giá trị lợi dụng, đáng chết.

Những thị vệ tinh anh không rảnh phân thân, căn bản không kịp lại đây cứu các nàng, Quý Phi Nhi gắt gao ôm Mẫu Đơn, nghĩ rằng chẳng lẽ hôm nay chính mình thật sự sẽ mất mạng như thế? Tiểu Bạch, ngươi ở nơi nào?

Ở trong nháy mắt đao chém xuống, đột nhiên, một bóng dáng màu đen xuất hiện trước mặt các nàng, sử dụng kiếm ngăn trở tập kích của người nọ, cũng một cước đá hất ra thật xa.

"Cảnh Hiên, tại sao là ngươi?"

Quý Phi Nhi kinh ngạc hô lên, nghĩ đến hôm nay lúc nàng đi ra, Cảnh Hiên liền ngăn ở trước mặt nàng, sau lại nàng trực tiếp bỏ hất lại chính mình rồi đi, hắn cũng không có theo kịp, nàng nghĩ hắn nhất định là đi trở về, lại không nghĩ rằng thế nhưng sẽ xuất hiện cứu bọn họ.

"Phi Yên, ta nói rồi, có ta ở đây, không ai có thể làm tổn hại đến ngươi." Cảnh Hiên chỉ nói một câu, liền rút kiếm gia nhập chiến cuộc.

Hắn hộ ở bên người Quý Phi Nhi, chỉ cần có người tiến đến thương tổn nàng, lập tức đều chết ở dưới kiếm của hắn.

Lam Nguyệt hồn hên: "Cảnh Hiên, ngươi có biết mình làm cái gì hay không? Thân là trọng thần Hồ Tộc, thế nhưng đối với người của mình động thủ, ngươi muốn mưu phản sao?"

Cảnh Hiên lại thản nhiên nói: "Ta tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi thương tổn Phi Yên, cho dù ta có chết."

Có hấn ở đây, thật đúng là không động đến Quý Phi Nhi được, bởi vì Cảnh Hiên là thanh niên tài tuấn của Hồ Tộc, công lực cao cường, Lam Nguyệt chỉ có thể đem mẹ của hấn ra uy hiếp hấn: "Cảnh Hiên, Nguyệt Phi Yên muốn mưu hại cậu của ngươi, ngươi làm như vậy, sẽ không sợ trường công chúa trách cứ mẫu thân của ngươi?"

Cảnh Hiên trả lời đó là một kiếm chém vào cổ thị vệ Hồ Tộc cách Quý Phi Nhi gần nhất.

Trước đó Cảnh Hiên đã nghe mẫu thân hấn nói, ngay lúc đó trường công chúa đi ra hấn đều thờ ơ, hấn nhất định phải che chở Quý Phi Nhi, Lam Nguyệt biết nhiều lời cũng không thay đổi được gì, chỉ có thể lại vô tay, nhất thời, càng nhiều thị vệ Hồ Tộc theo bốn phương tám hướng lại đây.

A..... Nguyệt Vô Tu sớm làm chuẩn bị, điều động hơn một vạn thị vệ, cho dù Cảnh Hiên pháp lực cao cường tới đâu, cũng song quyền nan địch tứ thủ* (hai nắm đấm không thể đấu được với bốn tay) nha.

"Các ngươi lên cho ta, không cần bận tâm Cảnh Hiên, nếu hấn muốn giúp đỡ Nguyệt Phi Yên, chẳng khác nào là phản đồ của Hồ Tộc chúng ta, ai giết hấn rồi Bồn cung sẽ thưởng thật lớn."

Mọi người liền chen nhau mà lên, Cảnh Hiên cũng bị bọn họ vây khốn, không có cách nào tiếp tục bảo hộ Quý Phi Nhi.

Phía sau Lam Nguyệt liền cười to: "Ha ha ha, chắc chắn lúc này, Lang Vương kia đã bị đại vương giết chết, xem còn có ai có thể tới cứu ngươi?"

Quý Phi Nhi nhìn thấy nhiều người như vậy, liền hiểu được Nguyệt Vô Tu là làm tốt mười phần chuẩn bị, xem ra nàng thật sự là thua, Tiểu Bạch còn không có lại đây, nàng chỉ sợ chống đỡ không nổi nữa, chỉ tiếc, làm liên lụy Cảnh Hiền.

Ở lúc nàng quả thực muốn tuyệt vọng, một đạo ngân quang hiện lên, lấy nơi này làm trung tâm, hướng tới bốn phía khuếch tán, trong chốc lát, toàn bộ thị vệ Hồ Tộc bên người nàng đều kêu thảm thiết bay lên, trực tiếp mà chết bất đắc kỳ tử.

Phát sinh chuyện gì?

Trong tiếng kêu sợ hãi của Lam Nguyệt, Quý Phi Nhi chậm rãi mở to mắt, quả thực liền nhìn thấy bóng dáng áo trắng từ trên trời giáng xuống.

Tuyệt mỹ, thanh đạm, mỹ hoặc, cao quý, tao nhã, độc nhất vô nhị.

Nàng kinh hi kêu lên: "Tiểu Bạch!"

Thật tốt quá, rốt cuộc Túc Ly Mị đến đây, hơn nữa, lúc này hẳn rõ ràng còn mang theo Nguyệt Vô Tu đã trọng thương.

"Dừng tay!" Thanh âm của hắn theo nội lực cường đại mà truyền vô cùng xa, đã tràn ngập lực chấn nhiếp, tất cả thị vệ đang đánh nhau đều ngừng lại.

Các thị vệ tinh anh lập tức quỳ xuống đất: "Cung nghênh đế quân."

Cái gì, dĩ nhiên là đế quân, làm sao đế quân có thể xuất hiện ở nơi này?

Lam Nguyệt vừa nghe đến hai chữ đế quân sẽ bất giác rung rung một chút, đến khi nàng thấy rõ ràng Nguyệt Vô Tu mười phần chật vật, nhất thời kêu lên sợ hãi: "Đại vương, đại vương người làm sao vậy?"

Quý Phi Nhi vừa nhìn thấy Túc Ly Mị đến đây, nhất thời hoàn toàn không lo lắng nữa, nàng giúp đỡ Mẫu Đơn đứng lên, sau đó nàng trừng mắt: "Ngươi không phát hiện sao? Hiện tại tính mạng của hắn là ở trong tay chúng ta, ta đã cảnh cáo ngươi, chớ xem."

"Nguyệt Phi Yên, đại vương là phụ thân thân sinh của ngươi, ngươi cũng dám nói ra lời như thế?"

"A..... Ta cũng không có phụ thân như vậy, ngay cả nữ nhi của mình đều tính kế hãm hại, ta thật sự là bởi vì hắn mà lấy làm hổ thẹn."

Túc Ly Mị vừa nghe đến hai chữ "Giải được", nhất thời khẽ nhíu mày: "Phát sinh chuyện gì?"

Quý Phi Nhi giúp đỡ Mẫu Đơn bị thương rất nhanh đi tới, bắt đầu oán giận: "Đây là do Lão Hồ Ly, bọn họ quá độc ác, thế nhưng lại hạ độc Vương Phi, hiện tại nàng hôn mê bất tỉnh, hồ hấp cũng càng ngày càng yếu, làm sao bây giờ?"

Túc Ly Mị nhìn thoáng qua Tổ Hoa té trên mặt đất, hơi hơi gật đầu một cái.

"Còn có Mẫu Đơn, Tiểu Bạch, Mẫu Đơn đều là vì bảo hộ ta mới bị đả thương nghiêm trọng như thế, nàng chảy rất nhiều máu." Quý Phi Nhi đau lòng nói: "Ngươi nhanh nghĩ biện pháp giúp nàng cầm máu đi."

Mẫu Đơn nhìn thấy Túc Ly Mị xuất hiện một khắc kia, liền lâm vào trong cực độ khiếp sợ, khiếp sợ qua đi đó là sợ hãi, nguyên nhân chỉ có một —— nàng sợ hãi sự tình bại lộ.

Nhất là lúc Túc Ly Mị nhìn nàng, nàng liền cảm thấy chột dạ, ánh mắt kia giống như có thể hiểu rõ lòng người, trong lòng nàng đang suy nghĩ gì ở trước mặt hắn đều không chỗ nào che giấu.

Nàng cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của hắn nữa: "Phi Nhi, ta..... Ta không sao, trước đừng động ta."

"Như vậy sao được, ngươi chảy nhiều máu như vậy."

Không nghĩ tới thế nhưng Túc Ly Mị thật sự không để ý tới nàng nữa, sau khi xác định Quý Phi Nhi bình an vô sự, liền mang theo Nguyệt Vô Tu đi thẳng về phía trước, sau đó một tay bóp cổ họng của hắn, lạnh lùng nhìn hướng Lam Nguyệt: "Giao giải được ra đây."

Ở trước mặt người khác, Lam Nguyệt vĩnh viễn đều là loại thái độ kiêu ngạo đến cực điểm, nhưng nhìn đến đế quân hạ trưóc đây phong hoa tuyệt đại, thế nhưng nàng cảm thấy tự đáy lòng sợ hãi.

Nguyệt Vô Tu sợ nàng sẽ thỏa hiệp, nhất thời kêu lên: "Không cần cho hắn, đó là kế hoạch của bọn hắn, căn bản là không có Lang Vương gì cả, Lang Vương kia, vẫn đều là Túc Ly Mị giả trang, ngươi nếu cho hắn, tất cả chúng ta đều chết chắc rồi."

Lam Nguyệt sợ tới mức phát run: "Kia..... Kia bây giờ nên làm gì?"

Túc Ly Mị không muốn để cho hắn nhiều lời vô nghĩa, bắt tay đặt ở trên thiên linh cái của hắn, bàn tay pháp lực ngưng tụ: "Nếu ngươi không giao ra đây, hắn lập tức sẽ chết không có chỗ chôn."

"Tuyệt đối không thể cho hắn, nếu cho hắn, chúng ta lập tức sẽ chết."

Túc Ly Mị một cước đá vào lồng ngực của hắn, không muốn để cho hắn nhiều lời vô nghĩa.

Nguyệt Vô Tu lại phun ra một búng máu, thế nhưng hắn hoàn toàn không sợ chết cười ha ha: "Túc Ly Mị, ta biết hôm nay rơi vào trong tay ngươi, khó thoát khỏi cái chết, nhưng mà ta cho ngươi biết, cho dù chết, ta cũng sẽ lôi kéo tất cả các ngươi theo làm đệm lưng, giải được này ngươi đừng hòng lấy đến, nếu ta chết, như vậy Tổ Hoa liền vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại."

Lam Nguyệt nghe được ý tứ trong lời nói của hắn, lập tức hiểu được: "Hừ, Bồn cung tuyệt đối sẽ không giao giải được cho các ngươi, nếu ngươi dám thương tổn đại vương, hiện tại Tổ Hoa kia sẽ chết."

Không nghĩ tới sự tình thế nhưng biến thành loại cục diện này, Túc Ly Mị nổi giận, vừa định trực tiếp giết Nguyệt Vô Tu cho hả giận, Quý Phi Nhi lại ngăn cản hắn.

"Tiểu Bạch, ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ, giải được ở trong tay bọn họ, nếu bọn họ không giao ra, mẫu thân sẽ chết."

Nguyệt Vô Tu giống như lại thấy được hy vọng sống sót: "Đúng, giải được này là chí bảo của Hồ Tộc ta, nếu ngươi giết ta, Tổ Hoa kia hắn phải chết không thể nghi ngờ."

Mày Túc Ly Mị nhăn lại, khuôn mặt tuấn mỹ che kín hàn băng, nhưng mà rõ ràng trong lời nói của Quý Phi Nhi nổi lên tác dụng, hắn chần chờ.

Nguyệt Vô Tu nhân cơ hội đào thoát, té chạy tới bên người Lam Nguyệt, bộ dáng cực kỳ chật vật, nhưng mà hắn cũng không sợ chết tiếp tục khiêu khích: "Túc Ly Mị, bốn vương cho ngươi thời gian hai ngày suy nghĩ, nếu ngươi không tự hủy nguyên thân, chết ở trước mặt bốn vương, như vậy người chết đó là Tổ Hoa."

Hắn thật sự chính là không có sợ hãi.

Nếu như nói trong lúc lựa chọn Tổ Hoa và Túc Ly Mị, Quý Phi Nhi nhất định sẽ lựa chọn Túc Ly Mị, đây là chuyện không cần nghĩ, nhưng mà, nàng là thật tâm không muốn để cho Tổ Hoa gặp chuyện không may.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Uy Hiếp Tính Mạng Vương Phi

Ngay cả nàng cũng không nén được tức giận: "Tiểu Bạch, bọn họ thật khinh người quá đáng, ta không tin chúng ta không tìm ra thuốc giải, bây giờ dứt khoát giết ông ta, nếu mẫu thân xảy ra chuyện, xem như chúng ta báo thù cho bà."

Nguyệt Vô Tu không ngờ người nói ra lời này lại là nữ nhi ruột của ông ta, lập tức nổi trận lôi đình, nhưng ông ta cũng không muốn so đo vấn đề này.

"A..... Các ngươi nghĩ quá đơn giản rồi, nghĩ chí bảo Tầm Diệt của Hồ Tộc ta dễ giải vậy sao? Túc Ly Mị, pháp lực ngươi cao cường, Tầm Diệt không thể làm ngươi bị thương, nhưng ngươi phải hiểu rõ nó có thể gây hại cho người khác chứ?"

Quả thật Túc Ly Mị lập tức biến sắc, trước đó Nguyệt Vô Tu đã hạ Tầm Diệt trên người Nguyệt Phi Yên, nếu động phòng với nàng, độc tính sẽ phát huy đến mức tối đa, cuối cùng Nguyệt Phi Yên sẽ chết, nhưng hắn lại bình an vô sự, cho nên Nguyệt Vô Tu thua keo này lại bày keo khác, rút cuộc lại lấy U Minh hoa, rồi chế nó thành độc được.

Dù là người tu luyện, cũng không phải là thân thể bách độc bất xâm, nhìn dáng vẻ Tổ Hoa, có lẽ trúng độc rất nặng, nếu không có thuốc giải, chắc chắn sẽ phải chết.

Quý Phi Nhi khinh thường nói: "Biết đâu ông nói thế, chỉ để dọa người? Nghĩ chúng ta sẽ tin tưởng sao? Tiểu Bạch, bảo bối gì ở Đế Cung chúng ta cũng có, nhất định sẽ tìm được cách để cứu mẫu thân."

Không ngờ lúc này người thu tay không phải nàng, mà là Túc Ly Mị.

Hắn biết rõ tính tình Quý Phi Nhi, nàng áy náy với Nguyệt Phi Yên, cho nên hy vọng có thể cứu mẫu thân của nàng ấy về, nếu Tổ Hoa thật sự đã chết, chỉ sợ nhất định nàng sẽ tự trách đau lòng rất lâu?

Hắn không muốn nàng thương tâm khổ sở.

"Phi Nhi, chúng ta đi trước, không cần giết bọn họ vội đâu."

Hắn bảo người bế Tổ Hoa lên, dự định tạm thời rời đi trước, để lại cho Nguyệt Vô Tu một con ngựa, rồi tính sau.

Có những chuyện có thể dễ dàng làm được, nhưng một số chuyện lại không, bởi vì có quá nhiều cố kỵ, Túc Ly Mị không thể giải quyết, như chuyện hiện tại.....

Quý Phi Nhi đỡ Mẫu Đơn, dự định rời khỏi, nhưng không nghĩ lần này Lam Nguyệt lại ngăn cản bọn họ.

Bà ta đang lên mặt hả? Làm gì vậy chứ?

Lúc bà ta chuẩn bị mở lời, Nguyệt Vô Tu đã đoán được ý đồ của bà ta, ban đầu ông ta muốn ngăn cản, suy nghĩ một chút lại không cam lòng, hiện tại ông ta biến thành đáng về này, thực sự do Mẫu Đơn ban tặng.

Lam Nguyệt chỉ vào Mẫu Đơn: "Các người có thể đi, nhưng phải để ả ta lại cho Bồn cung."

Mẫu Đơn giật mình, đáng chết, bọn họ dám khai ra nàng ta sao?

Mẫu Đơn giả vờ sợ hãi: "Phi Nhi..... Ta...ta không muốn ở lại, bọn họ nhất định sẽ giết chết ta."

"Cô yên tâm, làm sao ta có thể giao cô cho bọn họ chứ?" Trước không nói Mẫu Đơn là tỷ muội tốt của nàng, chỉ bằng nàng ta quên mình cứu nàng, nàng ta lại bị thương, nàng không thể nào vong ân phụ nghĩa bỏ nàng ta lại.

Lam Nguyệt ác độc nhìn chằm chằm Mẫu Đơn: "Uổng phí chúng ta tin tưởng người như vậy, người lại gạt chúng ta, rõ ràng người chạy tới nói cho chúng ta biết kế hoạch lần này của các người, còn bảo Đại Vương cẩn thận làm việc, hiện nay người dám vứt bỏ không còn một mảnh, còn giả vờ làm người tốt."

Bà ta oán trách Mẫu Đơn, nghe được câu này, Túc Ly Mị nheo mắt đầy nguy hiểm.

Ngược lại Quý Phi Nhi, bênh vực Mẫu Đơn: "Người bót nói nhầm đi, sao Mẫu Đơn có thể phản bội chúng ta, người cho rằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ này của người sao?"

"Là thật, ta cũng bị ả ta lừa, nữ nhân này thật sự quá âm hiểm."

Vì mất máu quá nhiều mà gương mặt Mẫu Đơn tái nhợt, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi: "Người..... Tại sao người vu oan cho ta...ta hoàn toàn không quen người mà, làm sao ta có thể mật báo cho các người để làm tổn thương Phi Yên chứ?"

"Người thật biết đóng kịch, nếu không phải ta sớm đã biết bộ mặt thật của người, chỉ sợ ta cũng sẽ bị người lừa."

"Ta hoàn toàn không hiểu người đang nói gì, không phải vừa rồi người nói với Phi Yên, Liễu Như mới là nội gián, là bà ta báo cho các người, sao lại đổ hết lên đầu ta?"

Máy thay nàng ta sớm có chuẩn bị, nếu không thì tiêu đời rồi.

"Không phải người bắt chúng ta nói thế sao, muốn Liễu Như gánh tội thay người? Nữ nhân người thật quá độc ác." Lam Nguyệt tức giận dậm chân.

Quý Phi Nhi không nghe nổi nữa: "Quả nhiên người đang ly gián, Mẫu Đơn là tỷ muội tốt của ta, làm sao có thể giúp người được? Muốn ta để nàng ấy lại, người đừng nằm mơ."

Sau đó, nàng cẩn thận dìu Mẫu Đơn rời đi, ngược lại Túc Ly Mị, từ đầu đến cuối, vẻ mặt thản nhiên, hần nhìn Mẫu Đơn, ánh mắt hơi khác thường.

Cuối cùng, bọn họ để lại mặt đất đầy bừa bãi, còn có rất nhiều thi vệ Hồ Tộc bị giết chết, trong một đồng thi thể, một bóng áo đen cầm kiếm đứng đó, si ngốc nhìn bóng lưng áo tím rời đi, tại sao? Tại sao nàng không quay đầu lại nhìn hần một lần.

.....Chuyện thành thế này, vậy cũng chỉ có thể tiếp tục trở lại điện công chúa.

Người đã cứu ra, nhưng lại trúng độc hôn mê bất tỉnh, Quý Phi Nhi rất lo lắng, Túc Ly Mị đang thử giúp bà vận công bức độc. Nàng ở một gian phòng khác bôi thuốc cho Mẫu Đơn.

Nhẹ nhàng kéo ống tay áo của nàng ta ra, thì phát hiện vết thương rất sâu, vẫn còn rướm máu, nàng cảm thấy thật đau lòng.

"Mẫu Đơn, nhất định rất đau đúng không, đều do ta vô dụng." Nàng thận trọng dùng thuốc cầm máu và thuốc giảm đau thoa lên vết thương của nàng ta.

"Ái..... Đau quá."

"Ta biết nhất định rất đau, cô nhịn một chút, không bôi được vào thì vết thương sẽ không khỏi." Quý Phi Nhi đau lòng chảy nước mắt, một giọt lại một giọt rơi vào vết thương của nàng ta, trong giây lát vết thương kia lập tức tỏa sáng óng ánh, ngay cả đau đớn cũng được hóa giải không ít.

Quý Phi Nhi không phát hiện điều khác thường, nhưng Mẫu Đơn rất kinh ngạc, nước mắt của nàng..... Thậm chí có năng lực chữa khỏi.

"Sao rồi?" Nàng vừa bôi thuốc cho nàng ta, vừa hỏi.

"Vẫn rất đau." Mẫu Đơn không nói ra cảm giác thật sự, ánh mắt khác thường nhìn Quý Phi Nhi, nàng ta nhớ ngàn năm trước, lúc nàng ta và Từ Huyền cùng ở Tiên cung, bởi vì nàng ta làm sai chuyện nên bị Tiên phi trách phạt phải chịu Lỗi Hình, vì đau nên tối ngủ không yên, Từ Huyền đến thăm nàng ta, cho nàng ta một bình nước thuốc nhỏ, nói là nước mắt của nàng, sau khi bôi vào người thì quả thật đau đớn lập tức giảm bớt, ngày hôm sau vết thương đã khỏi.

Chẳng lẽ Quý Phi Nhi trước mắt, thật sự là Từ Huyền!

Quý Phi Nhi cẩn thận giúp nàng ta bôi thuốc xong, cả người nàng ta cũng chảy mồ hôi lạnh.

Cuối cùng dùng vài màu trắng băng bó kỹ: "Mẫu Đơn, mấy ngày nay cô nên cẩn thận vết thương, ngàn vạn lần không được để dính nước."

"Không sao, đừng quên ta là tiên tử, làm gì mảnh mai như vậy. Đứng rồi, người còn chưa nói cho ta biết tại sao Mị lại xuất hiện ở đây?" Mẫu Đơn nhìn nửa ngày, rốt cuộc cũng hỏi, nàng ta không nghĩ tới chuyện có thể thay đổi đến như vậy.

Nghe được nàng ta hỏi vấn đề này, Quý Phi Nhi có chút đau lòng: "Mẫu Đơn, thật xin lỗi, thật ra ta đã không nói cho cô biết, Thương Mặc Tuyết chính là Tiểu Bạch biến thành, từ khi rời khỏi đế đô hần vẫn hầu ở bên người chúng ta."

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy?" Sau khi kinh hoàng, Mẫu Đơn tức giận: "Phi Nhi, ta xem người là tỷ muội tốt, làm sao người có thể gạt ta? Thật sự làm ta quá thất vọng."

"Ta..... Mẫu Đơn cô đừng tức giận, ta cũng không muốn như vậy. Vừa bắt đầu ta cũng không biết Thương Mặc Tuyết chính là Tiểu Bạch, sau đó trong lúc vô tình mới phát hiện, cũng không biết nên nói với cô thế nào, nên cứ để vậy trước, đợi sau khi trở về lại nói cho cô biết."

Làm sao Mẫu Đơn có thể không tức giận, nàng giấu giếm chuyện lớn như vậy.

"Người chưa từng tin tưởng ta, cho nên không nói cho ta biết chuyện lớn như vậy, mỗi ngày để ta lo lắng cho các người, chỉ sợ người sẽ phải chịu tổn thương, nhưng còn người, người lại đối xử với ta như vậy sao?" Bây giờ nàng ta hoàn toàn quên rằng mình đã làm chuyện xấu, còn cắn ngược người khác một miếng, cứ nhắm vào sự áy náy của Quý Phi Nhi.

"Ta sai rồi, Mẫu Đơn, đều do ta không tốt, cô vì ta làm nhiều chuyện như vậy, còn vì ta chịu tổn thương nặng như thế, ta thực sự xin lỗi cô, tại sao người bị thương không phải là ta." Quý Phi Nhi thật sự rất đau lòng, ban đầu nàng không nên nghe Túc Ly Mị, không được nói sự thật cho Mẫu Đơn, Mẫu Đơn tốt với nàng như vậy, khiến nàng còn mặt mũi nào mà đối mặt với nàng ta nữa.

Mẫu Đơn cũng biết cái gọi kiến hảo tự thu [1], nàng ta từ từ thu lại cơn giận của mình.

[1] kiến hảo tự thu: thấy được rồi thì thu tay | chỉ làm việc có chừng mực, dừng tay đúng lúc

"Thôi, mặc kệ, ta sẽ không để người bị thương tổn, sau này bất kể người tin tưởng ta hay hoài nghi ta, cũng tùy người thôi."

"Sẽ không, Mẫu Đơn ta biết rõ cô tốt với ta nhất, Lam Nguyệt bà ta có ý ly gián, ta sẽ không tin đâu." Quý Phi Nhi sợ nàng ta vẫn tức giận, vội vàng an ủi nàng ta: "Đợi khi tìm được phương pháp cứu mẫu thân rồi, nhất định ta sẽ báo thù giúp cô."

Nhìn dáng vẻ áy náy của Quý Phi Nhi, Mẫu Đơn tràn đầy hài lòng, xem ra, nàng càng không thể nào hoài nghi nàng ta.

Người chết thể Liễu Như đã giúp nàng ta gánh hết tất cả tội danh, có sự tin tưởng của Quý Phi Nhi, như vậy nàng ta có thể tránh được tất cả tội lỗi.

Mẫu Đơn do dự nói: "Ta cũng không nghĩ tới tại sao bà ta đột nhiên gọi tên ta, còn nói những điều khó hiểu kia, lúc ấy thật làm ta hoảng sợ, mỗi ngày ta đều ở đây, đi cùng với người, làm gì có thời gian đi tìm bọn họ để mặt báo."

"Cho nên, ta hoàn toàn không tin tưởng bọn họ, chắc chắn bọn họ đang ly gián."

"Còn nữa, cung nữ Liễu Như kia là sao, không phải bà ta nói là bằng hữu của mẫu phi người sao, tại sao phải hãm hại người."

"Cái này..... Ta cũng không nghĩ tới, ta vẫn cảm thấy Liễu di là người rất tốt, nhưng Lam Nguyệt nói vậy, vậy chắc là thật rồi, bà ta không cần phải lừa gạt ta. Thật không nghĩ đến, Liễu di là nội gián, uống phí ta tin tưởng bà ấy."

Mặc dù Quý Phi Nhi rất không muốn hoài nghi Liễu Như, bởi vì nàng thật sự cảm giác bà ấy là một người tốt, hơn nữa cũng thật lòng quan tâm nàng, nhưng vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

"Người quá ngây thơ rồi, suy nghĩ một chút thì thấy bà ta có rất nhiều chỗ đáng nghi, bà ta là cung nữ bên cạnh Vương Hậu, làm sao có thể sẽ bán đứng Vương Hậu chứ? Rất rõ ràng đã lừa người, chỉ có thể trách bà ta diễn kịch quá xuất sắc."

"Có lẽ vậy." Quý Phi Nhi thờ dãi: "Mặc kệ thế nào thì bà ấy đã chết, còn chết thảm như vậy, đã bị trừng phạt rồi, đừng nói đến bà ấy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Sinh Mệnh Chỉ Có Thể Giữ Tối Đa Hai Ngày

Sau khi giúp Mẫu Đơn bôi thuốc xong, hai người đã thấy Túc Ly Mị ở bên kia, nhìn thấy đáng vẻ hân đã vận công xong.

Quý Phi Nhi lập tức lo lắng hỏi: "Hiện tại như thế nào? Nàng vẫn khỏe chứ?"

"Quả nhiên vẫn không được, độc này ta cũng chỉ có thể tạm thời giúp nàng áp chế, nhưng không cách nào giúp nàng bức độc ra, giống như Nguyệt Vô Tu nói, nàng tối đa chỉ có thể kiên trì được hai ngày, hai ngày sau nếu vẫn không có thuốc giải, người đó cũng không cứu được nàng."

Quý Phi Nhi biết, hân đã tận lực.

"Vậy lúc nào nàng có thể tỉnh lại?"

"Độc đã tạm thời áp chế, một hồi nàng có thể tỉnh lại."

Quý Phi Nhi nghĩ thầm, nếu như hai ngày sau, bọn họ thật sự không tìm được biện pháp cứu nàng, vậy cũng chính là mệnh của nàng rồi, dù sao nàng tuyệt đối không thể hy sinh Túc Ly Mị để đổi lấy thuốc giải, nàng cũng đã tận sức, không thẹn với lương tâm.

Nàng ngồi bên giường, quan sát Tổ Hoa.

Nàng bị nhốt, ăn rất nhiều khổ sở, từ hai tay thô ráp của nàng có thể nhìn ra được. Ngược lại gương mặt này, mặc dù có vết sẹo rất kinh khủng, nhưng trên mặt da thịt lại đặc biệt mịn màng, mặt mày hơi nhú, hình môi tinh xảo, ngược lại nàng có phần bảy tám phần giống tương tượng của mình.

Lúc nàng nghe nói Tổ Hoa rất xấu, cho là Nguyệt Phi Yên xinh đẹp là thừa hưởng từ phụ thân nàng, cũng nghe nói Nguyệt Vô Tu lúc còn trẻ cũng là một mỹ nam, nhưng mà bây giờ xem ra, thì ra là giống mẫu thân. Nếu như không phải vì vết sẹo này, nàng nhất định là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Nguyệt Vô Tu đúng là không có mắt, lại nhốt nữ nhân tốt như vậy, còn thích nữ nhân chanh chua Lam Nguyệt kia, thật là không thể giải thích được.

Vắt một cái khăn, nhẹ nhàng lau mặt cho nàng, trong lòng đang mong đợi nàng có thể nhanh chóng tỉnh lại thì tốt rồi.

Nàng từ nhỏ đã không có phụ mẫu, trong lòng rất khát vọng tình thân, bây giờ nhìn Tổ Hoa an tĩnh nằm ở đây, trong lòng nàng có cảm giác thật kỳ diệu, giống như thật sự nhìn thấy mẫu thân của mình.

Đây chính là quan hệ máu mủ.

Dưới sự mong đợi của nàng, Tổ Hoa rốt cuộc từ từ mở mắt.

"Mẫu thân, người rốt cuộc tỉnh." Quý Phi Nhi hết sức vui mừng.

Đầu tiên Tổ Hoa nhìn thấy chính là một nữ tử dung mạo hết sức xinh đẹp, nàng ấy lại gọi nàng là mẫu thân, nàng không thể tin nhìn nàng ấy: "Người..... Là Phi Yên?"

"Không sai."

"Người thật sự là Phi Yên, đã lớn như vậy." Nàng ấy run rẩy đưa tay ra nhẹ nhàng sờ sờ mặt của nàng: "Năm đó thời điểm người rời khỏi ta, chỉ là một tiểu anh nhi mới vừa ra đời."

"Mẫu thân, người chịu khổ, về sau ta bảo đảm, nhất định sẽ chăm sóc ngài thật tốt, hiếu thuận với ngài." Nàng quyết định, về sau nàng phải thay Nguyệt Phi Yên chăm sóc nữ nhân đáng thương này thật tốt.

Tổ Hoa giống như ý thức được cái gì: "Bọn họ làm sao chịu thả ta ra ngoài?"

"Bởi vì nữ nhi nghĩ biện pháp, giả vờ hợp tác theo chân bọn họ, điều kiện chính là thả người ra ngoài, chỉ tiếc cuối cùng kế hoạch thất bại, lại bị bọn họ phát giác, hạ độc người."

Hạ độc? Tổ Hoa nghĩ tới.

"Lúc ta ra ngoài, Lam Nguyệt nàng bức bách ta uống hết một chai độc dược, ta liều mạng phản kháng cuối cùng vẫn bị nàng án đồ vào, không ngờ nàng ác độc như thế, hiện tại lại muốn đẩy ta vào chỗ chết."

"Mẫu thân, người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm cách cứu người."

"Ừ." Tổ Hoa gật đầu, đáy mắt tràn đầy nước mắt: "Mặc dù Lam Nguyệt vẫn nói cho ta biết, nói người căn bản không nguyện ý nhận mẫu thân ta đây, nhưng ta biết người là hài tử ngoan, nhất định là có nỗi khổ tâm, cho dù người thật sự không nhận ta, ở trong cùng có ẩn tình."

Quý Phi Nhi nhớ tới Nguyệt Phi Yên lúc trước, liền giải thích: "Là Lam Nguyệt, là nàng bức bách ta, nói nếu dám ở trước mặt nàng nhắc tới người, sẽ giết chết người, đây đều là quỷ kế của nàng."

"Nghe nói người gả cho Đế Quân, ta thật sự vô cùng vui mừng, cả đời nữ nhân đều muốn tìm một nam nhân yêu mình, mẫu thân mệnh khổ, không thể lựa chọn vận mệnh của mình, nhưng mà hi vọng người có thể vui vẻ sống tiếp."

"Đúng vậy, phu quân ta hẳn đối với ta rất tốt, có hẳn ở bên cạnh, sẽ không có người có thể khi dễ ta, ngài không cần lo lắng cho ta."

Tổ Hoa vui mừng gật đầu: "Không ngờ trời cao còn chiếu cố ta, ở sinh thời còn có thể gặp lại nữ nhi ruột thịt của mình, thật là chết cũng không tiếc, Phi Yên, không nên vì ta đi mạo hiểm, nếu quả như thật sự không có thuốc giải, vậy cũng đừng nữa đề ý đến, tiếp tục sống thật tốt, biết không?"

"Mẫu thân, làm sao người có thể nói là như vậy chứ? Người nên có lòng tin với nữ nhi."

"Hài tử ngọc, Đại Vương và Vương Hậu, ta còn hiểu rõ hơn người, nếu bọn họ hạ độc muốn giết ta, thuốc giải này khẳng định không phải dễ dàng lấy được, người ngàn vạn lần không nên vì ta đồng ý bất kỳ điều kiện gì của bọn họ, biết không?"

Tổ Hoa thật sự là một nữ nhân hết sức thông tuệ, lại thật sự có thể đoán được đại khái sự tình.

"Người yên tâm, ta sẽ không mạo hiểm, chuyện này ta sẽ suy nghĩ thật kỹ, có nắm chắc mười phần sau đó mới đi làm. Chỉ là có một chút ta không hiểu, Vương Hậu vì sao hận người thấu xương, chẳng lẽ giữa các người có ân oán gì sao?"

Nghe được vấn đề này, Tổ Hoa biến sắc, sau đó thở dài: "Thôi, vốn là ta muốn để cho điều bí mật này chìm vào đáy lòng, nhưng người là nữ nhi của ta, có quyền biết rõ chân tướng, thật ra thì Lam Nguyệt, nàng là thân di mẫu (di ruột) của người, mà ta, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng."

"Cái gì? Người không phải là thị nữ của nàng sao?" Quý Phi Nhi bị kinh sợ: "Nếu là thân tỷ muội, vì sao nàng phải đối với người ác độc như vậy?"

"Lam Nguyệt là nữ nhi do Nhị nương sinh, mà nương ta mới là thê tử phụ thân cưới hồi hoàng cung, ở Yêu ma giới dòng chính thứ cũng có tôn ti khác biệt, cho nên đãi ngộ của Lam Nguyệt tự nhiên không cao như ta, nhưng ta vẫn đối với nàng bảo vệ có thừa, cho là như vậy có thể đền bù chỗ thiếu sót đối với nàng, nhưng không nghĩ nàng cái gì đều muốn so với ta, trong lòng đã sớm chứa đầy oán hận, cảm thấy là ta đoạt đi tất cả của nàng."

"Cho nên nói, đối với người không nên mềm lòng, nhất là loại người trời sinh tính ác độc giống như nàng." Quý Phi Nhi nghe được rất là tức giận.

"Sau đó, ta bị hủy dung nhan, phụ thân liền buông tha ta, ngược lại bồi dưỡng Lam Nguyệt, nàng từng bước thay thế tất cả vị trí của ta, người trong phủ đều không coi ta như đại tiểu thư, sau lại Lam Nguyệt gả cho Đại Vương, ta biến thành thị nữ hồi môn của nàng."

Từ đại tiểu thư tôn quý biến thành thị nữ hèn mọn chính là như thế.

"Trời, làm sao có thể như vậy? Mẫu thân, mặt của người biến thành bộ dáng này, chẳng lẽ chính là do nàng làm hại sao?"

Tổ Hoa cười khổ: "Đều đã qua, có lẽ thật sự là ta nợ nàng."

"Người nói cái gì, trước đây người đối với nàng tốt như vậy, nàng lại lấy oán trả ơn, thứ người như thế xứng sống trên đời sao? Ta nhất định phải hung hăng dạy dỗ nàng." Nàng nhìn Lam Nguyệt lần đầu cũng rất đáng đánh đòn, hiện tại càng thêm căm rắng nghiêng lợi hận không thể giết chết nàng.

"Người đang làm, trời đang nhìn, nàng sẽ không có kết quả tốt."

Lúc này, Quý Phi Nhi đột nhiên nhớ tới một người, vội vàng hỏi: "Mẫu thân, người biết Liễu Như sao?"

"Liễu Như? Nàng..... Bây giờ nàng như thế nào?" Vừa nghe đến cái tên này, Tổ Hoa lại hết sức kích động.

"Nàng chết rồi."

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy, người như ta còn còn sống tạm qua ngày, Liễu Như làm sao lại xa ta mà đi trước?" Nhớ tới bằng hữu tốt ngày xưa, Tổ Hoa không nhịn được rơi lệ.

"Mẫu thân, người đừng vì thứ người như thế mà khóc, lần này đều là nàng, nàng lại dùng khổ nhục kế để tới gần ta, gạt ta nói nàng là bằng hữu tốt của người, còn nói ta cần thận bọn người Lam Nguyệt, nhưng mà sau khi nàng trở về rốt cuộc lại mật báo cho Lam Nguyệt, cho nên bọn họ mới để phòng hạ độc người, đây đều là Liễu Như làm hại."

"Không, cái này không thể nào." Tổ Hoa trước tiên liền bác bỏ: "Liễu Như không thể nào là người như vậy."

"Người rất quen thuộc nàng?"

"Người có điều không biết, ta thân là thị nữ thiếp thân của Lam Nguyệt, lại bị nàng ngược đãi, những người khác cũng thờ ơ lạnh nhạt, chỉ có Liễu Như, nàng mạo hiểm nguy hiểm bị Lam Nguyệt trách phạt, cũng muốn giúp ta, có một lần nàng đi xin thuốc giúp ta, bị Lam Nguyệt biết được, cắt đứt chân của

nàng, nằm trên giường thời gian rất dài mới khỏe, ta có một tỷ muội tri tâm tốt như vậy, vẫn cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, nàng tuyệt đối không thể nào làm ra sự tình thương hại đến ta."

"Nhưng mà, là Lam Nguyệt tự nói, ta vừa bắt đầu cũng cảm thấy nàng là người tốt, nhưng mà sự thật đã phơi bày trước mắt? Lam Nguyệt nàng không cần thiết lấy chuyện này gạt ta."

"Không..... Ta không tin Liễu Như sẽ biến thành bộ dáng này, nàng sẽ không như vậy." Tổ Hoa vẫn không cách nào tiếp nhận.

"Được, tạm thời trước hết không nhắc những chuyện này, chân tướng như thế nào, đến lúc đó tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng, mẫu thân, bây giờ người cần nghỉ ngơi thật tốt, mà không phải đi quan tâm chuyện đó."

Tổ Hoa gật đầu, cả người thật ra đều cảm giác vô cùng mệt mỏi, nàng bị nhốt nhiều năm như vậy, bị buộc làm rất nhiều việc nặng, thật sự là mệt chết, chỉ là nhìn thấy nữ nhi quá vui mừng, vô luận như thế nào sức chống đỡ cũng mạnh hơn một chút.

"Vậy người ngủ đi, ta ở chỗ này coi chừng người."

Nhìn Tổ Hoa nhắm mắt lại, rất nhanh đi vào trong giấc ngủ, Quý Phi Nhi cũng kỳ quái suy nghĩ về chuyện tình Liễu Như.

Nếu nàng nói, Liễu Như là tỷ muội tốt của nàng, vì nàng ngay cả mạng cũng không cần, tại sao nàng ta muốn đi mật báo cho Lam Nguyệt chứ? Chẳng lẽ nàng ta có cái gì khổ tâm bất đắc dĩ?

Nàng nghĩ nửa ngày, cảm thấy có nỗi khổ tâm lớn hơn nữa cũng không có quan hệ với chuyện nàng ta mật báo, bởi vì chuyện này hoàn toàn do chính nàng ta.

Nghĩ tới thời điểm nàng nhìn thấy Liễu Như, ánh mắt thiện ý của nàng ta, rõ ràng là lo lắng cho nàng, vẫn còn rất vội vàng nói nàng nhất định phải cứu mẫu thân ra, đây cũng không giống gạt người.

Nếu nói, người mật báo không phải là Liễu Như, vậy thì có thể là ai?

Tiểu Bạch? Nàng cảm thấy đây là một chuyện cười.

Mẫu Đơn? Nghĩ đến nàng vì mình bị thương, Quý Phi Nhi lắc đầu, cảm thấy hoài nghi nàng là một tội ác.

Cảnh Hiền? Hôm nay hấn vì bảo vệ mình, thậm chí không tiếc trở thành địch với bọn người Lam Nguyệt, hơn nữa hấn đối Nguyệt Phi Yên tình cảm thâm thiết, làm sao có thể làm ra chuyện tổn thương nàng.

Nhưng mà về sau lúc nàng trực tiếp đi theo Túc Ly Mị rời đi, giống như đã quên mất Cảnh Hiền đang ở chỗ này, không biết hiện tại hấn như thế nào?

Biết rõ tình hình, trừ Liễu Như, cũng không có người nào có thể hoài nghi. Quý Phi Nhi thở dài, cho là người sẽ thay đổi, cho dù trước đây nàng là một người tốt, nói không chừng sau này lại biến thành xấu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tính Mạng Cảnh Hiền Đang Như Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Trên đại điện, truyền đến tiếng khóc của nữ nhân.

Nguyệt Vô Tu vốn đang tĩnh tọa đường thượng, cũng thấy phiền lòng rối loạn, hoàn toàn không có tâm tình.

Trước mặt ông ta, có đủ loại hình cụ phong phú, trông vô cùng tàn nhẫn, người chịu gia hình nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ khổ sở.

"Vương huynh, muội van cầu huynh, muội chỉ có một đứa con trai là Cảnh Hiền, xin huynh tạm tha cho nó." Trương công chúa quỳ gối bên chân Nguyệt Vô Tu khỏ sở cầu khẩn, nhìn nhi tử chịu khổ, bà ta đau lòng gấp trăm lần.

Nguyệt Vô Tu còn chưa lên tiếng, ngược lại Lam Nguyệt vô cùng chanh chua: "Người còn dám cầu xin cho nghiệt chủng này, nó vì giúp nha đầu chết tiệt kia mà không tiếc đối nghịch với chúng ta, nếu nó dám làm chuyện như vậy, sẽ phải chịu đựng hậu quả."

"Vương tâu, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng là tỷ muội trong khuê phòng, thường ngày quan hệ không tồi, tỷ nhìn Cảnh Hiền lớn lên từ nhỏ, tỷ nhẫn tâm nhìn nó chịu khổ như thế sao?" Trương công chúa chỉ đành phải nhắc tới tình cảm ngày xưa, hi vọng bà ta có thể mềm lòng.

"Chính vì nó là con của người, là huyết mạch vương thất, thì càng không nên làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, càng cần phải trách phạt nặng, các người, đánh mạnh vào cho ta. "

"Vương tẩu, người....." Trương công chúa không dám tin nhìn bà ta: "Làm sao người có thể độc ác như vậy, dù sao Cảnh Hiên còn trẻ, phạm sai lầm cũng là chuyện rất bình thường, các người nên cho nó một cơ hội để sửa đổi."

"A..... Chỉ có thể trách nó không có tiền đồ, lần này nó phạm lỗi cũng không phải là chuyện nhỏ mà có thể cười một tiếng cho qua, nó dám giúp đỡ người khác mưu hại Đại Vương, thật là tội đáng chết vạn lần."

Trương công chúa nhìn Lam Nguyệt khẳng định nói không thông, nên lại cầu xin Nguyệt Vô Tu.

"Vương huynh, chúng ta cùng lớn lên từ nhỏ, Cảnh Hiên cũng là cháu ngoại của huynh, xin huynh bỏ qua cho nó, muội van cầu huynh."

Nhưng Nguyệt Vô Tu cũng giải thích giống Lam Nguyệt: "Đừng trách Bôn vương lòng dạ ác độc, là chính bản thân nó làm vậy, chẳng oán được ai, chẳng lẽ nhất định đợi đến khi Bôn vương thật sự bị nó hại chết, muội mới cam tâm sao?"

"Không, sẽ không, Cảnh Hiên chỉ là một lúc hồ đồ, tuyệt đối sẽ không tiếp tục làm chuyện như vậy, muội bảo đảm."

"Bảo đảm? Muội lấy gì ra bảo đảm? Uống cho muội là muội ruột của ta, thế nhưng không suy nghĩ cho Bôn vương, sinh tên nghiệt chủng này ra nhưng lại không quản giáo cho tốt, để nó làm ra chuyện như vậy, muội cho rằng muội có thể thoát khỏi trách nhiệm sao?"

Trương công chúa khóc tê tâm liệt phế: "Nó nhất định đã bị nha đầu Nguyệt Phi Yên kia dùng thủ đoạn Hồ Mị để mê hoặc, cho nên mới gây ra chuyện sai lầm mức này, đúng đều là lỗi của Nguyệt Phi Yên, con ta vô tội mà."

Nguyệt Vô Tu cười lạnh: "Đã như vậy, hiện tại bản vương sẽ hỏi nó một chút, có hối hận không."

Ông ta vung tay lên, để thị vệ tạm thời dừng hành hình lại trước, sau đó đến trước mặt hắn: "Cảnh Hiên, hiện tại Bôn vương hỏi người, người có biết lỗi không?"

Cảnh Hiên chịu hết khổ hình, nhưng vẫn cắn răng không nói tiếng nào, nghe Nguyệt Vô Tu nói những lời này, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy ý lạnh: "Ta làm sai chỗ nào?"

"Người dám cùng người khác hãm hại Bôn vương, còn dám nói mình không sai? Xem ra Bôn vương đã phạt người quá nhẹ."

Trương công chúa khóc nhào tới: "Cảnh Hiên, con nói gì đó, mau nói xin lỗi cậu con, nói về sau tuyệt không tái phạm."

"Mẫu thân, con vốn không sai, nếu được lựa chọn lần nữa, con cũng sẽ bảo vệ Phi Yên, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai tổn thương nàng."

Nguyệt Vô Tu giận dữ: "Muội nghe chưa? Đây chính là lựa chọn của nó, đến bây giờ chết cũng không hối cải, bảo Bôn vương tha cho nó thế nào, hôm nay Bôn vương nhất định phải giết nó, diệt trừ nghiệt chủng này vì Hồ Tộc."

"Đừng... Đừng mà." Trương công chúa ôm Cảnh Hiên, không ngừng cầu khẩn: "Con có thể thương hại mẫu thân không, mau nhận lỗi với cậu con, cắt đứt liên lạc với nha đầu Nguyệt Phi Yên kia, ta chỉ có một đứa con trai là con, nếu con xảy ra chuyện thì ta sống thế nào đây?"

Nhưng ánh mắt Cảnh Hiên vẫn kiên định như cũ, bất kỳ ai cũng không thể rung chuyển quyết tâm của hắn.

"Mẫu thân, trước đây ngài không thích Phi Yên, lấy cái chết uy hiếp muốn con cưới Nguyệt Lưu Sương, nhưng ngài biết rất rõ con không thích nàng ta, trong lòng con chỉ có một mình Phi Yên, vì ngài, con cô phụ Phi Yên, để nàng đi vào hố lửa. Hiện nay, con tuyệt đối sẽ không để nàng bị bất cứ thương tổn gì, dù là liều cái mạng này, muốn giết cứ giết. Nếu con thật sự muốn đi, dựa vào thực lực hiện nay của bọn họ hoàn toàn không trói được con... sở dĩ con lưu lại, bởi vì nhà chúng ta trung thành tuyệt đối với Hồ Tộc, tuyệt đối sẽ không làm ra bất cứ thương tổn gì cho Hồ Tộc. Cho nên người sai hoàn toàn không phải là con, là Đại Vương và Vương Hậu."

Lấy công lực của hắn hoàn toàn có thể trực tiếp chạy mất, hiện tại Nguyệt Vô Tu đã bị trọng thương, khẳng định không phải là đối thủ của hắn, nhưng hắn lại không thể đi thẳng một mạch như vậy, làm liên lụy tới người nhà của mình, cho nên hắn nhất định phải lưu lại.

"Cần rồi." Nghe được câu này, Nguyệt Vô Tu giận dữ: "Nhìn thấy không? Đây chính là con trai tốt mà muội nuôi đấy, thật không ngờ hiện tại dám nói chuyện với Bôn vương như vậy, quả nhiên không thể tha thứ."

Trương công chúa cũng bị dọa, vốn chuyện đã rất nghiêm trọng rồi, hiện tại hắn còn nói ra lời như vậy, chẳng phải càng thêm không có cách nào thu thập sao?

"Cảnh Hiên, con nói gì đó? Làm sao cậu con sai lầm được, còn không mau nói xin lỗi."

"A..... Đại Vương, huynh chẳng qua chỉ như thế, ngay cả nữ nhi ruột thịt của mình cũng hại, ngay từ đầu ta đã không ôm bất cứ hy vọng nào với huynh rồi."

"Đủ rồi." Nguyệt Vô Tu không nhìn được cắt đứt lời bà ta...: "Bôn vương đã cho nó cơ hội, là chính bản thân nó không quý trọng, nếu nó một lòng muốn chết, thì đừng trách Bôn vương độc ác. Cảnh Hiên, tên nghiệt chủng này, Bôn vương nhất định phải để người biết hậu quả đối nghịch với Bôn vương."

Người đầu, giải Cảnh Hiên xuống, lập tức xử tử."

Trưởng công chúa gần như bất tỉnh: "Đừng mà, Vương huynh, không, Đại Vương, van huynh, Cảnh Hiên là con trai duy nhất của muội, huynh không thể giết nó, tuyệt đối không thể đâu." "Mang trưởng công chúa xuống, nếu dám cầu cạnh cho Cảnh Hiên, chính là đồng đảng, đừng trách Bôn vương không để ý tình huynh muội."

Cũng chỉ có thể trách Cảnh Hiên xui xẻo, hiện tại ông ta bị Túc Ly Mị đánh trọng thương, hoàn toàn lâm vào trạng thái bị động, không biết có thể giữ được mạng nhỏ không, tức giận ngút trời đang lo không tìm được nơi phát tiết, hiện tại đang tìm nơi trút giận.

Trưởng công chúa không còn hy vọng, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Cho đến khi bà ta bị hai thị vệ lôi ra ngoài, trong đầu đột nhiên hiện lên một cái tên —— Nguyệt Phi Yên.

Đúng, còn có Nguyệt Phi Yên, hiện tại nàng là Đế hậu, Đế Quân cũng ở đây, nếu bà ta đi cầu bọn họ hỗ trợ, thì còn có hi vọng, dù thế nào, Cảnh Hiên cũng vì giúp bọn họ.

Nhớ tới những chuyện ngày trước mình đã làm với Nguyệt Phi Yên, bà ta thật không có mặt mũi gặp nàng, nhưng vì tính mạng con trai, bà ta bằng bất cứ giá nào, trước bà ta giúp đỡ Lam Nguyệt đã nhiều lần tôn thương đến Nguyệt Phi Yên, nhưng bây giờ không thể không hạ mình đến cửa nhờ giúp đỡ.

Cho nên trưởng công chúa lập tức động thân, chạy đến điện công chúa, nơi đó là hy vọng duy nhất của bà ta.

.....

Lúc này, Quý Phi Nhi đang tản bộ với Tô Hoa ở trong vườn.

Chỉ còn hai ngày ngắn ngủn, nếu lại không tìm ra phương pháp cứu bà, cũng chỉ có thể chấp nhận hậu quả kém nhất kia, cho nên nàng cũng hy vọng có thể cố hết sức của bản thân ở bên bà, hiếu kính bà.

Đột nhiên, cửa truyền đến tiếng huyên náo.

Đã xảy ra chuyện gì, Quý Phi Nhi có chút nghi ngờ, nên đỡ Tô Hoa cùng đi qua.

Không ngờ Túc Ly Mị đã ở đó, đến còn sớm hơn nàng, khẳng định đã xảy ra chuyện gì kỳ quái rồi.

Một nữ nhân mặc hoa phục đang ở bên ngoài khóc lóc kể lể: "Các người mau cho ta vào đi, chờ một lát nữa, con ta sẽ mất mạng."

"To gan, Đế Quân và Đế hậu ở bên trong, những người không có nhiệm vụ không được tự tiện xông vào."

"Tiểu Bạch, đã xảy ra chuyện gì à?" Quý Phi Nhi liếc mắt nhìn nữ nhân kia, xác định mình hoàn toàn không biết bà ta, bà ta sẽ không phải có chuyện tìm Túc Ly Mị chứ?

Túc Ly Mị đưa tay, những thị vệ kia lập tức mang bà ta vào.

Trưởng công chúa lập tức chạy tới trước mặt Quý Phi Nhi, quỳ xuống: "Phi Yên..... Không, Đế hậu, van cầu ngài đến cứu con ta đi, nó sắp mất mạng rồi."

Quý Phi Nhi vừa định hỏi nhi tử của bà là ai vậy, Tô Hoa đã kinh ngạc nói: "Trưởng công chúa?"

Trưởng công chúa? Đó không phải là mẫu thân của Cảnh Hiên sao? Sau khi nàng trở về thì rất bận, hoàn toàn quên mất chuyện của Cảnh Hiên rồi.

Nhìn đáng vẻ bà ta nhếch nhác như vậy, trong lòng nàng trầm xuống: "Chẳng lẽ là..... Cảnh Hiên đã xảy ra chuyện?"

Trưởng công chúa nghẹn ngào nói: "Phi Yên, ta hiểu rõ trước kia ta có lỗi với ngài, làm rất nhiều chuyện thương tổn ngài, thậm chí còn gây đánh uyên ương ngăn cản ngài và Cảnh Hiên ở cùng nhau, ta làm nhiều chuyện xấu xa như vậy cũng không dám cầu xin sự tha thứ của ngài, chỉ cầu ngài cứu Cảnh Hiên, mặc kệ như thế nào nó chỉ vì ngài mới bị Đại Vương hạ lệnh xử tử, ngài làm ơn giúp một tay với."

"Bà nói cái gì?" Quý Phi Nhi kích động la lên: "Nguyệt Vô Tu lại muốn xử tử Cảnh Hiên?"

"Đúng, bởi vì nó giúp ngài, cho nên Đại Vương thẹn quá hóa giận, nhất định phải xử tử nó, ta thật sự không còn cách nào."

"Lão hồ ly đáng chết này, đã đến hôm nay lại vẫn dám không an phận như vậy, tiểu Bạch chúng ta nhanh đi cứu Cảnh Hiên thôi."

Túc Ly Mị không có ý muốn ra tay: "Đây là chuyện nhà của bọn họ, vậy thì tự mình giải quyết, nếu Nguyệt Vô Tu nhất định giết hấn, đó cũng là mạng của hấn."

"Không... không được, ta chỉ có một đứa con trai này thôi, Đế Quân, van cầu ngài mau cứu nó."

"A..... Hiện nay Nguyệt Vô Tu đã bị trọng thương, công lực Cảnh Hiên lại không thấp, hấn hoàn toàn có thể tự mình chạy trốn, sao lại cần chúng ta trợ

giúp?" Hắn có chút không vui liếc mắt nhìn Quý Phi Nhi, ghen vì nàng quan tâm nam nhân khác như vậy.

"Không phải như vậy, bởi vì đứa nhỏ Cảnh Hiền này quá mức cố chấp, nó sợ liên lụy chúng ta cho nên cam nguyện bị phạt."

Quý Phi Nhi nghe chuyện Cảnh Hiền phải đối mặt lúc này, vô cùng khẩn trương: "Tiểu Bạch, loại chuyện như vậy không thể nói đùa được, có được không, Cảnh Hiền vì cứu ta mới có thể bị hãm sâu vào khốn cảnh, ta không thể mặc kệ hắn, như vậy chẳng phải là quá bất nhân bất nghĩa sao?"

"Nàng cứ quan tâm hắn như vậy sao?" Dứt lời, giọng nói đều mang vị chua nồng nặc.

"Đây không phải là vấn đề quan tâm hay không quan tâm, hắn là ân nhân cứu mạng của ta, hiện tại hắn gặp nạn, ta nhất định phải cứu hắn, nếu chàng không đi, thì ta tự mình đi vậy, Cảnh Hiền ở đâu, mau dẫn ta đến đó!" Bấy giờ nàng không rảnh quan Túc Ly Mị có tâm tình gì rồi, cứu người quan trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Đi Pháp Trường Cứu Người

Cách tử hình của Hồ Tộc cực kỳ tàn nhẫn, cho dù chết cũng không thể cho một nhát sáng khoái, người chịu hình phải chịu đựng sự đau đớn róc xương lột thịt.

Khi Quý Phi Nhi chạy đến, Cảnh Hiền đã bị cột lên trụ hành hình, nhìn thấy bộ dạng cả người toàn máu của hắn, nàng vô cùng đau lòng, vội vàng hô to dừng tay.

Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt nhìn, thấy Túc Ly Mị không tới thì hoàn toàn không kiêng nể gì, "Mau ra tay, không cần để ý tới nó."

Quý Phi Nhi vô cùng tức giận, "Dừng tay, mau thả người ra!"

"Ha ha ha, nơi này chính là Hồ Tộc, là địa bàn của Bốn vương, ngươi định làm loạn gì ở đây? A..... Lần trước Bốn vương không thể giết chết ngươi, không ngờ hiện tại ngươi dám tự mò tới? Rất tốt, vậy hôm nay ngươi chết cùng Cảnh Hiền đi!"

"Phi Yên, đi mau, nơi này nguy hiểm, nàng không cần phải lo cho ta." Cảnh Hiền chỉ sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, muốn nàng nhanh chóng rời đi, bởi vì bây giờ Nguyệt Vô Tu đã là lục thân bất nhận (không nhận người thân).

Lam Nguyệt nhìn trưởng công chúa thì biết rõ nhất định là bà đi tìm Quý Phi Nhi tới giúp đỡ, lập tức cười lạnh một tiếng, "Đại Vương thấy không, đây chính là lòng tốt của muội muội người, theo ta thấy, mẫu tử các nàng không có một người nào tốt, rõ ràng là đã thông đồng từ trước."

Trưởng công chúa cực kỳ tức giận, không thêm khách khí với bà ta nữa, "Lam Nguyệt, ngươi đừng có mà châm ngòi ly gián, Vương huynh biến thành như bây giờ, ngươi không thể không liên quan, ta đối xử tốt với ngươi như thế, vậy mà ngươi hoàn toàn không để ý tình cảm tỷ muội, còn muốn giết con trai của ta, nhất định ngươi sẽ gặp phải báo ứng."

Trước mặt loại người không nói lý lẽ này, lời thân phận ra không có bao nhiêu tác dụng, nhất là Túc Ly Mị còn không ở bên người, Quý Phi Nhi có chút tức giận, nàng còn tưởng rằng nhất định hắn sẽ theo tới, nhưng rõ ràng hắn không theo tới đây chứ sao.

Đao phủ giờ đại đao lên, muốn chém về phía Cảnh Hiền, ngay lúc quan trọng, một luồng sáng bạc thoáng qua, dây thừng trên người Cảnh Hiền đột nhiên tự động rơi ra, hắn lập tức phản ứng, giò chân đá văng bàn tay của đao phủ.

Quý Phi Nhi nhìn xung quanh, vừa rồi..... Đó là Túc Ly Mị sao? Nhưng tại sao hắn không hiện thân?

Sắc mặt Nguyệt Vô Tu đại biến, ông ta biết nhất định là Túc Ly Mị tới, tức giận kêu to, "Túc Ly Mị, Bốn vương xử lý chuyện trong tộc mình, chẳng có quan hệ gì với ngươi, vậy mà ngươi lại chõ mồm vào nhiều như vậy, không ngờ ngươi rộng lượng như thế, ngay cả tình địch của mình cũng cứu."

Túc Ly Mị vẫn không hiện thân, nhưng hiện trường lại vang vọng tiếng nói của hắn, "Nguyệt Vô Tu, đừng tưởng rằng Bốn vương không dám giết ngươi, Bốn vương lấy thân phận Đế Quân tuyên bố, từ giờ trở đi, ngươi đã không còn là Hồ Tộc vương, tất cả Hồ Tộc không có bất cứ quan hệ gì với ngươi, sau này Bốn vương tự sẽ chọn người có đức hạnh tài năng làm Hồ vương, người nào còn dám thông đồng làm bậy với Nguyệt Vô Tu, Bốn vương sẽ giết không tha."

Nghe đến mấy câu sau, những tướng sĩ Hồ Tộc kia không biết nên nghe ai, đứng đó bàn luận xôn xao.

"Đế Quân có pháp lực cao cường thế kia, đối nghịch với ngài sẽ chết rất thảm."

"Đúng vậy, mặc dù chúng ta có Đại Vương, nhưng là cả Giới yêu ma đều thuộc về Đế Quân, chúng ta không thể cãi mệnh lệnh của ngài ấy, nếu không chẳng phải sẽ là phản đồ của Giới yêu ma sao?"

"Nhìn tình hình của đại vương cũng không có kết quả gì, chúng ta đều là đấng sĩ chính nghĩa, tuyệt đối không thể làm phản đồ của Giới yêu ma."

Vì vậy, tất cả bọn họ đều buông vũ khí xuống, quỳ trên mặt đất, "Tất cả nghe theo Đế Quân sai bảo."

Nguyệt Vô Tu tức giận cắn răng, không ngờ ngay cả thân phận của ông ta mà Túc Ly Mị cũng tước đoạt, đáng chết.

Thật ra thì ông ta nên cảm thấy may mắn, nếu như không phải là bởi vì ông ta dùng tính mạng của Tổ Hoa ra uy hiếp, ông ta hoàn toàn không thể sống được đến bây giờ.

Lam Nguyệt không dám tin, "Cái gì? Tước đoạt thân phận của chúng ta? Vậy chẳng phải sau này ta không thể làm Vương Hậu sao, sao có thể như vậy? Đế Quân, người dám làm như vậy, tính mạng của Tổ Hoa đang nằm trong tay chúng ta, chẳng lẽ các người muốn à ta chết sao?"

Quý Phi Nhi cười lạnh, "Cùng một điều kiện còn có thể uy hiếp ta hai lần sao? Thử chờ một chút, giao thuốc giải ra, chúng ta còn có thể suy tính, giữ cho các người toàn thân."

Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt làm nhiều chuyện xấu như vậy, tội ác tày trời, theo luật của Giới yêu ma là nhất định phải chết.

Lúc này, đột nhiên một bóng người đơn bạc đứng dậy.

"Lam Nguyệt, thì ra thật sự là người làm dùng tính mạng ta để uy hiếp nữ nhi của ta, ta cho người biết, ta tuyệt đối không để người thực hiện được."

Lam Nguyệt khinh thường nói, "Có sức nói lời này thì chẳng bằng van cầu con rể của người, tự hủy nguyên thân sau đó để cho chúng ta một con đường sống, nếu không mạng của người nhiều nhất chỉ còn hai ngày thôi."

"Ta tuyệt đối sẽ không để cho người tổn thương chúng, cho dù hiện tại phải chết, ta cũng không có một câu oán hận nào, Lam Nguyệt, ta bị người nhốt lâu như vậy, chịu nhục, nhưng người hoàn toàn không để ý tới tình cảm tỷ muội của chúng ta, vậy thì kết thúc tất cả mọi thứ tại đây đi! Phi nhi, mẫu thân biết, các con vì ta nên mới cố kỵ bỏ qua cho hai kẻ xấu này, hiện tại mẫu thân đi trước một bước, nhất định con phải giết bọn họ, báo thù cho vi nương." Đột nhiên Tổ Hoa chạy tới nhất thanh kiếm cách đó không xa lên, sau đó gác lên cổ mình. "Đừng!" Không ngờ Lam Nguyệt hô lớn tiếng nhất, cũng không phải sợ Tổ Hoa sẽ chết, mà là sợ bọn họ sẽ phải chết.

Bây giờ bọn họ chỉ có thể lấy Tổ Hoa ra uy hiếp, hơn nữa bà ta cho rằng đến lúc đó bọn chúng lo lắng cho tính mạng của Tổ Hoa, nhất định sẽ thả bọn họ một con đường sống, nếu Tổ Hoa chết rồi, vậy tất cả sẽ xong.

Túc Ly Mị vừa ra tay, kiếm kia lập tức rơi trên mặt đất, Quý Phi Nhi nhanh chóng chạy tới ôm chặt bà, "Mẫu thân, sao người có thể làm chuyện điên rồ như vậy, không phải còn có thời gian hai ngày ư, nhất định chúng ta có thể tìm được cách cứu người."

Không ai phát hiện sắc mặt Nguyệt Vô Tu có chút khác thường.

"Người..... Là tỷ muội với Lam Nguyệt?" Sự thật này khiến cho ông ta vô cùng kinh ngạc, không phải nàng ta chỉ là một tỷ nữ thôi sao? Hơn nữa khuôn mặt xấu xí, ông ta chưa từng liếc mắt nhìn lấy một cái.

Tổ Hoa không nói gì, nhưng Quý Phi Nhi lại không nhịn nổi nữa, "Lam Nguyệt, mẫu thân ta là thân tỷ tỷ của người, hơn nữa lúc người nghèo túng còn có ân với người, không ngờ người lại lấy oán báo ân, phá hủy dung mạo của mẫu thân ta, sau đó lại càng không chừa thủ đoạn hãm hại bà, tại sao có thể có loại nữ nhân ác độc như người, Nguyệt Vô Tu, ông thật là một kẻ mù, vậy mà lại cưới một nữ nhân như vậy, đây chính là báo ứng của ông."

Không ngờ Nguyệt Vô Tu không tức giận, ngược lại nhìn Lam Nguyệt, "Không phải nàng nói nhà nàng chỉ có một nữ nhi là nàng sao, tại sao không nói với ta là nàng còn có một tỷ tỷ?"

Về mặt Lam Nguyệt lập tức có chút kinh hoàng, "Chuyện này..... Cái này, nàng ta xấu như vậy, phụ thân cũng không quản nàng nữa, thân phận của nàng ta chẳng khác nô bộc là mấy, ta mới không có nói cho người biết, hơn nữa cũng không phải là chuyện quan trọng gì."

Suy nghĩ của Nguyệt Vô Tu đột nhiên trở lại thật nhiều năm trước, thiếu niên nghèo túng xâm nhập vào khuê phòng của tiểu nữ oa, nàng tự xưng là đại tiểu thư trong phủ.

Sau này vì báo ân, ông ta đã tới cửa cầu hôn, cưới Lam Nguyệt về, cho tới bây giờ cũng không hoài nghi gì, bởi vì nhà nàng chỉ có một nữ nhi là nàng. Cho nên ông ta liền nhận định nàng chính là tiểu nữ oa đã cứu mình năm đó, nhưng bây giờ nghe nàng nói như vậy, ông ta nhìn Tổ Hoa, lại có một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Còn chưa ngẫm nghĩ kỹ, Lam Nguyệt đã lên tiếng, "Đã là lúc nào rồi, bây giờ người còn có tâm tình hỏi cái chuyện này, không thấy suốt chút nữa chúng ta không sống được sao?"

Giọng của Tổ Hoa dù không lớn nhưng lại vô cùng kiên định, "Lam Nguyệt, những gì người có bây giờ vốn nên là của ta, người đoạt đi tất cả mọi thứ thuộc về ta, hưởng thụ cuộc sống vốn nên thuộc về ta, cho tới bây giờ người cũng không biết cái gì gọi là xấu hổ sao? Cho tới bây giờ người không có một chút lương tâm lo lắng nào sao?"

"Người..... Cảm mạo, không được nói, cho dù người nói ra cũng không có ai tin người." Lam Nguyệt then quá thành giận, chỉ sợ nàng sẽ nói hết sự thật năm đó ra.

Trên thực tế, ngày đó ở cửa khuê phòng của Tô Hoa, bà ta lén nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, sau đó Nguyệt Vô Tu lại cho người ta tới cầu hôn, bà ta đã dựa vào thân phận của Tô Hoa để gả vào Đế Cung, trở thành Đế hậu tôn quý, cũng để cho nàng làm thị nữ của bà ta, tìm mọi cách hành hạ.

Không sai, tất cả mọi thứ bà ta có bây giờ đều là của Tô Hoa, nhưng vậy thì sao? Nếu bà ta giành được, đó chính là của bà ta.

"Bây giờ ngươi đang sợ sao? Thật ra thì bây giờ đã đến nước này, nói hay không cũng không có ý nghĩa gì nữa." Nàng cũng không tranh giành gì với bà ta, bởi vì nàng hoàn toàn không cần, nếu như nàng biết Nguyệt Vô Tu sẽ biến thành người như vậy, nhất định nàng sẽ không cứu ông ta.

"Ngươi cảm mến! Bồn cung không then với lương tâm, tại sao phải sợ?" Tuy nói vậy, trong giọng nói của bà ta rõ ràng đã có chút hốt hoảng.

Lúc Nguyệt Vô Tu hỏi bà ta chuyện ngọc bội, lúc bà ta thể thân Tô Hoa nói mình chính là tiểu nữ oa đã cứu ông ta lúc xưa, thật ra trong lòng bà ta đầy thấp thòm, sau đó bà ta lại lấy tính mạng của mẫu thân Tô Hoa ra uy hiếp nàng không được nói chuyện này ra, nếu không sẽ giết mẫu thân nàng.

Nguyệt Vô Tu nghe xong lời này càng thêm nghi ngờ, "Rốt cuộc là ý gì? Lam Nguyệt, chẳng lẽ nàng có chuyện gì gạt Bồn vương sao?"

"Không có, làm sao có thể? Ngươi tuyệt đối không được nghe tiện nhân này nói bậy." Cho dù hiểu rõ tình thế hiện nay cực kỳ bất lợi cho mình, bà ta cũng không hy vọng bị người nói ra sự thật, nếu không đến lúc đó ngay cả Nguyệt Vô Tu cũng sẽ gạt bỏ bà ta.

Tô Hoa khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, bởi vì căn bản là nàng khinh thường phải nói ra.

Quý Phi Nhi nhìn cả người Cảnh Hiên đầy máu, yếu đuối hôn mê bất tỉnh, nàng và trưởng công chúa lo lắng đi tới cùng nâng hân lên.

"Cảnh Hiên, Cảnh Hiên." Nàng gọi thật lâu, rốt cuộc hân đã khôi phục lại một chút ý thức.

Đưa bàn tay dính đầy máu muốn sờ mặt nàng, giữa chừng lại cảm thấy sẽ khiến nàng bị dơ, lại chậm rãi rơi xuống, "Phi nhi, có phải nàng rất lo lắng cho ta hay không?"

"Tên ngốc, tên ngốc này, tại sao lại phải tới cứu ta, tại sao không phản kháng, hoàn toàn không đáng giá mà." Quý Phi Nhi là nữ nhân rất cảm tính, người khác đối xử tốt với nàng, nàng sẽ rất dễ dàng bị cảm động, nhưng đây chỉ là từ cảm kích, không có cảm tình gì khác.

Nhưng hình như nàng đã quên, Túc Ly Mị cũng ở nơi đây, nếu như bị hân nhìn thấy một màn này, không biết hân lại có tâm trạng gì.

Sắc mặt Cảnh Hiên trắng bệch, khẽ nở nụ cười, "Chỉ vì nàng, cái gì cũng đáng giá, Phi nhi, trước đây ta không thể bảo vệ nàng, trơ mắt nhìn nàng gả vào Đế Cung, nhất định nàng rất hận ta... Ta không biết phải làm gì mới có thể bù đắp thiệt thòi cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chứng Minh Mình Trong Sạch

"Không, Cảnh Hiên, là ta sai lầm rồi, là ta luôn lừa gạt ngươi, luôn luôn lợi dụng ngươi." Quý Phi Nhi ôm hân khóc lớn ra tiếng: "Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi."

Nàng rất muốn nói ra chuyện mình không phải là Nguyệt Phi Yên, nhưng bây giờ nhìn bộ dáng hân thế này sao có thể nhận thêm một đả kích nữa đây?

Cảnh Hiên cười cười, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại.

"Cảnh Hiên, Cảnh Hiên." Trưởng công chúa sợ hãi kêu: "Hân..... Không phải là chết rồi chứ?"

Quý Phi Nhi đưa tay ra dò hơi thở của hân, mặc dù vẫn còn thở nhưng rất yếu ớt, nhìn vết thương chồng chất trên thân thể hân, rõ ràng là mất máu quá nhiều.

"Không có, hân không có việc gì, người đâu, tìm ngự y."

Sau khi chờ nàng hết bận chuyện Cảnh Hiên mới phát hiện người chung quanh đều đã rời đi, mặc dù Túc Ly Mị vẫn không hiện thân, nhưng mà nàng biết, bây giờ hân thật sự không có ở đây, theo tính cách của hân, nhất định lại tức giận, ai.....

"Phi Yên, ngươi..... ngươi không theo chúng ta trở về một lúc sao? Nếu Cảnh Hiên tỉnh lại, hân nhất định rất muốn nhìn thấy ngươi ngay lập tức."

"Không cần, người chăm sóc tốt cho Cảnh Hiền." Quý Phi Nhi cự tuyệt.

"Có phải người vẫn còn giận ta hay không? Phi Yên thật xin lỗi, cô cô biết lúc trước làm sai, nếu người và Cảnh Hiền thật sự có tình cảm thì ta sẽ không bao giờ ngăn cản các người ở chung một chỗ nữa."

"Không phải như vậy, cô cô, ta đã lập gia đình, phu quân của ta đối xử rất tốt với ta, ta trải qua hết sức vui vẻ, sau này ta sẽ xem Cảnh Hiền biểu ca trở thành huynh trưởng mà đối đãi, sẽ không có cảm tình khác. Ta đã bỏ xuống rồi, hi vọng Cảnh Hiền biểu ca cũng có thể bỏ xuống."

Trưởng công chúa nhìn dáng vẻ Cảnh Hiền hôm nay, hết sức đau lòng và hối hận, nàng đã làm cái ra tội ác gì đây, thiếu chút nữa hại chết con trai bảo bối của mình.

Bây giờ Quý Phi Nhi từ chối, nếu như Cảnh Hiền tỉnh lại nhất định sẽ rất đau lòng, nhưng mà nàng có thể làm gì được chứ?

Đã năn nỉ người ta đến cứu mạng nhi tử của mình rồi, bây giờ người ta đã có nơi trở về rất tốt, làm sao nàng còn có thể miễn cưỡng nữa.

Khe khẽ thở dài: "Ta biết rồi, Phi Yên, người là một nữ tử tốt, trước đây là cô cô có mắt không trông, bây giờ nói gì đều đã muộn, ta sẽ khuyên nhủ Cảnh Hiền thật tốt, cũng hi vọng người có thể trôi qua hạnh phúc."

Quý Phi Nhi gật đầu một cái: "Chuyện đã kết thúc không sai biệt lắm, mẫu thân của ta trúng độc, mạng sống chỉ còn lại không tới hai ngày, ta lần này trở lại chỉ muốn cứu nàng, nhưng cuối cùng không nghĩ chính là hại nàng, nếu như Nguyệt Vô Tu còn không chịu giao ra thuốc giải, vậy ta chỉ có thể cùng mẫu thân của ta vượt qua thời gian hai ngày cuối cùng này."

"Hiện tại Vương huynh đã trở thành bộ dáng này, lấy tính cách của hắn biết rõ giao ra thuốc giải sẽ chết không giao cũng sẽ chết, vậy chắc chắn hắn sẽ không giao ra, cho dù chết cũng tìm nhiều người chôn theo. Điều tại ta vô dụng, thân là trưởng công chúa, thế nhưng nhìn ca ca của mình biến thành bộ dáng này, trước còn cho rằng không có gì, chuyện đến trên người mình mới biết hắn làm nhiều chuyện trăm họ làm than như vậy, bây giờ chính là báo ứng."

Quý Phi Nhi không nói thêm gì nữa, vở vai của nàng: "Chăm sóc cho Cảnh Hiền thật tốt, hắn nhất định sẽ tìm được một nữ nhân tốt."

Nói xong câu đó, nàng liền đứng dậy rời khỏi nơi này, đây chính là lời dặn dò cuối cùng giữa nàng và Cảnh Hiền. Về sau, không ai thiếu nợ lẫn nhau.

.....

Mẫu Đơn luôn ngây ngô ở trong phòng, nàng biết đã xảy ra chuyện, nhưng lại không nghĩ ra ngoài.

Lần trước Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt lại đưa nàng ra ngoài cung, lần này nàng vẫn chưa đi ra được, bót chạm vào mầm tai họa nào đó, dù sao bây giờ trên người nàng vẫn còn tồn thương mà, người khác chắc sẽ không nói gì.

Nhưng mà một lúc sau, chỉ có một mình Túc Ly Mị trở lại, không thấy bóng dáng của Quý Phi Nhi, hơn nữa nhìn thấy sắc mặt âm trầm rõ rệt kia, nàng không sai biệt lắm có thể đoán trước chuyện gì đã xảy ra.

Có người nam nhân nào nhìn nữ nhân mình thích nóng ruột nóng gan bỏ đi vì một người nam nhân khác như vậy, nhất là lòng tự ái cao giống như Túc Ly Mị.

Quý Phi Nhi à Quý Phi Nhi, người thật là hoàn toàn không biết quý trọng, căn bản không xứng đáng ở cùng chỗ với hắn.

Mẫu Đơn sửa sang lại nhan sắc trong gương, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

"Mị, tình huống bây giờ như thế nào, Cảnh Hiền hắn được cứu sao?"

Túc Ly Mị lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, không có ý định để ý tới.

"Mị, ta biết người không vui bởi vì chuyện của Cảnh Hiền, nhưng dù sao Cảnh Hiền cũng là người trong lòng lúc trước của Quý Phi Nhi, với lại Cảnh Hiền cũng vì nàng mới biến thành bộ dáng này, cho nên người đừng giận nàng nha."

Vào lúc này Mẫu Đơn muốn khiêu khích chia rẽ, nhưng mà đối tượng là Túc Ly Mị, thì đồng nghĩa với việc nàng sẽ không thành công, còn có thể gây phiền toái cho mình.

Cuối cùng, hắn xoay người lại, nhìn về mặt nàng hiện ra nụ cười lạnh lẽo: "À.....người thương lúc trước? Không phải Mặc Tuyết đã nói cho người biết về thân phận của Phi Nhi sao? Người đã biết rồi còn cố làm ra vẻ ở đây? Nếu như người không muốn cùng Phi Nhi làm bạn, mà chỉ là thử cái gọi là thăm dò, vậy người tốt nhất lập tức rời khỏi nơi này, trở về Tiên giới của người đi."

Sắc mặt Mẫu Đơn trong nháy mắt trắng bệch, nàng thiếu chút nữa quên mất, ban đầu nàng không biết Túc Ly Mị biến thành hình dáng của Thương Mặc Tuyết, vậy mà nói ra những lời này với hắn.

Về sau khi Túc Ly Mị xuất hiện, trong lòng nàng chỉ khiếp sợ và hoảng hốt, sợ bọn họ biết bí mật là do mình đi nói ra, gần như đã quên việc làm lúc trước nàng đã nói qua rồi.

"Mì, ta..... Không phải cái bộ dáng này, ta chỉ sợ nàng làm người bị thương, ta là vì muốn tốt người thôi."

"Không cần, người đã nói người hiểu Từ Huyền như vậy, lại vẫn có thể nói ra lời nói Phi Nhi không phải Từ Huyền, ta lại phải nghi ngờ người mưu mô, nói, người rốt cuộc có mục đích gì?"

Nếu bây giờ nàng nói ra mục đích của nàng chính là muốn làm nữ nhân của hắn, ngược lại chính là chứng minh nàng có dụng ý trong những lời này, cho nên Mầu Đơn cúi đầu uất ức khóc thút thít: "Ta làm sao có thể có mục đích gì? Mặc dù ta và người quen biết là bởi vì Từ Huyền, nhưng mà ta vẫn luôn rất ủng hộ tình cảm của các người, vẫn còn giúp nàng giấu giếm. Mặc dù Mặc Tuyết nói cho ta biết chuyện nàng chính là Từ Huyền, nếu như nàng thật là Từ Huyền, ta vui mừng còn không kịp, làm sao có thể nói loại lời nói đấy? Từ Huyền đã hồn phi phách tán, muốn nàng trở lại căn bản là chuyện không thể nào, ta là sợ người bị lòng dạ xấu xa dùng lưỡi dao lừa gạt."

"Đây là chuyện của bốn vương, trong lòng ta hiểu rõ. Mà người, ngược lại nên giải thích tốt một chút, tại sao Nguyệt Vô Tu tố giác người lại chỉ mũi nhọn lên trên người của người." Hắn vừa bắt đầu đã cảm thấy rất kỳ quái, Mầu Đơn sau khi đến Hồ Tộc rất ít xuất hiện, cho dù như thế nào Nguyệt Vô Tu cũng không cần phải nói ra nàng, vì làm ra loại này, với hắn mà nói hoàn toàn không có lợi. Bởi vì Mầu Đơn tới Hồ Tộc chính là thân phận thị nữ, một thị nữ có thể làm bọn họ tự giết lẫn nhau vậy chẳng phải chính là chuyện cười sao?

"Mì, người là đang hoài nghi ta sao?" Mầu Đơn vẻ mặt có chút bị thương: "Tại sao ta phải làm chuyện như vậy? Ta căn bản không biết Nguyệt Vô Tu, làm sao có thể cùng hắn hợp tác đến hại các người chứ? Hơn nữa, nếu ta muốn hại các người, làm sao có thể làm cho mình bị thương? Như vậy hoàn toàn không đúng lẽ phải sao?"

Túc Ly Mị nhìn một chút vải thưa đang băng bó thật dày trên cánh tay nàng, khẽ nhủ chân mày.

Mầu Đơn ý đồ lấy chuyện Từ Huyền tới loại bỏ phòng bị của hắn.

"Ngay từ đầu ta có chút không thể nào chấp nhận được Phi Nhi, bởi vì ta luôn bất bình thay Từ Huyền, coi như Mặc Tuyết nói với ta nàng chính là Từ Huyền ta cũng không có biện pháp chấp nhận, cảm thấy người nhất định coi nàng là thể thân của Từ Huyền rồi. Sau lại cùng nàng chung sống, nàng rất quan tâm ta, với lại ta rất tốt, cho nên ta lại từ từ chấp nhận nàng, nếu không thấy nàng gặp nguy hiểm, ta làm sao có thể cứu nàng mà để cho mình bị thương chứ?"

Nhớ tới Từ Huyền, Túc Ly Mị cuối cùng là thoáng mềm lòng.

"Về sau, người làm tốt chuyện của chính mình, chuyện còn lại tốt nhất không nên hỏi tới, tốt nhất có thể giống như chính người nói như thế, nếu như người dám làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn về Phi Nhi, coi như người và Từ Huyền từng là bằng hữu tốt nhất, ta cũng sẽ không tha người."

Cả người Mầu Đơn run rẩy, nghẹn ngào nói: "Người..... Vẫn không chịu tin tưởng ta sao?"

"Là người không chịu tin tưởng sự thật, ta cảnh cáo người, mặc kệ người tin hay không tin, không được nhắc tới chuyện Phi Yên chính là Từ Huyền với bất kì kẻ nào, nếu không ta nhất định sẽ để cho người trả giá thật lớn."

Mầu Đơn vô cùng tức giận, tại sao hắn nhất định không nể mặt mình như vậy, ngược lại với Từ Huyền và Quý Phi Nhi lại nhu tình vạn tượng như vậy, tại sao không công bằng như thế.

Nàng đột nhiên có ý nghĩ muốn chọc giận hắn.

"Người đang sợ sao? Hiện giờ, Mặc Uyên tôn thượng vì chuyện của Từ Huyền mà lên trời xuống đất nhất định tìm người báo thù, người lại trốn ở chỗ này chỉ cầu khoảng khắc an bình, ở gần nữ nhân người yêu mến, Mặc Tuyết luôn muốn giết đến tận Tiên giới, nhưng người từ đầu đến cuối không có động tác gì, nếu trong ta đoán không lầm, người căn bản cũng không chuẩn bị báo thù chứ? Bởi vì người sợ, bí mật của Từ Huyền sẽ bị lộ, người sợ Phi Yên sẽ bị Mặc Uyên mang đi? Túc Ly Mị, thì ra người cũng là tiểu quỷ nhất gan."

"Người..... Cảm ơn!" Vậy mà bị nàng vạch trần tâm sự như vậy, Túc Ly Mị quả thật có chút tức giận, nhưng mà nàng nói không sai.

Lần này Quý Phi Nhi sau khi trở về, trong lòng hắn không có chuyện gì quan trọng hơn nàng, nếu lại nhắc lên con sóng lớn, nếu tiết lộ bí mật của nàng lại chịu đựng một lần nữa nỗi khổ sở nàng, hắn thật không chịu nổi.

Giống như bây giờ, không phải rất tốt sao?

"Ha ha ha, thật ra thì ta vẫn che giấu người một chuyện, có một lần ta nghe đồng tử Vị Ương Cung nói về tình cảm của Mặc Uyên tôn thượng với Từ Huyền căn bản không phải là tình thầy trò đơn thuần, người nói nếu như bị hắn biết Từ Huyền còn sống, hắn sẽ làm sao làm đấy?"

"Mầu Đơn!" Túc Ly Mị gầm nhẹ ra tiếng: "Nếu trong lòng người còn có một chút tình nghĩa với Từ Huyền, thì tốt nhất hãy che giấu bí mật này."

Mầu Đơn cười cười, vẻ mặt đã trở nên buồn bã: "Ta vẫn luôn nhớ, chỉ là, cho tới bây giờ người không tin tưởng ta. Là người, căn bản không tin ta! Mặc Tuyết còn biết tình nghĩa lúc trước của chúng ta, biết Từ Huyền trở lại chuyện lớn như vậy không thể gạt ta, mà người, các người, lại cố ý giấu giếm ta, ta là tỷ muội tốt nhất với Từ Huyền, chuyện quan trọng như vậy các người cũng gạt ta!"

Rõ ràng ngay từ đầu là Túc Ly Mị truy hỏi tội nàng, nhưng đến cuối cùng, nàng lại thành công dời đề tài đi, nói mình thành người bị hại, Mầu Đơn thật sự là một nữ nhân tâm cơ rất sâu.

Cuối cùng, nàng khe khẽ thở dài: "Được rồi, ta nhất định sẽ chứng minh trong sạch của ta với các người, các người chờ mà xem."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 70: Bị Phu Quân Đuổi Ra Ngoài Cửa

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Thảo My

Vốn ban đêm là cuộc sống tình cảm phu thê, tình cảnh liền xuất hiện như vậy.

Quý Phi Nhi vì trấn an phu quân mình, bằng bất cứ giá nào, nũng nịu, đe dọa quyến rũ, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

"Tiểu Bạch, chàng không cần phải tức giận, người ta không phải đã giải thích với chàng rồi sao?"

"."

"Chàng đừng hẹp hòi như vậy có được hay không, nhưng hắn đã cứu ta nha, lúc ấy chàng còn chưa chạy tới, nếu không phải là hắn ta nhất định chết chắc!"

"."

"Cái đó. Ta biết rõ chàng thật ra chính là ăn nói ngang ngạnh, nói mặc kệ thật ra thì vẫn sẽ đi giúp chúng ta, biết chàng tốt nhất, đừng nóng giận."

"."

"Túc Ly Mị, lão nương nói xin lỗi với chàng nửa ngày, chàng còn héch mui lên mặt, xong còn không nói lời nào, ngay bây giờ ta sẽ đi tìm Cảnh Hiến bỏ trốn với hắn, chính chàng từ từ trông phòng một mình đi!" Sự kiên nhẫn rốt cuộc dùng đến cực hạn, Quý Phi Nhi thở hắt ra xoa người muốn chạy đi.

Mới vừa chạy đến cửa, cửa đang ở trước mặt nàng tự động đóng lại, may nàng kịp thời thu chân về, nếu không nhất định đụng vào cửa.

Quý Phi Nhi lập tức xoa người, lộ ra khuôn mặt cười: "Hi hi, biết ngay chàng không nỡ bỏ ta, nhìn chàng có phần thành ý như vậy, vậy thì ta tha thứ cho chàng đó."

Nàng vừa định nhào về phía hắn, đầu đập vào ngực của hắn, lúc này trong phòng đột nhiên nổi lên một hồi gió lớn, cửa cũng bị mở ra, cả người nàng trực tiếp đã bị cuốn ra ngoài, rơi xuống bãi cỏ bên ngoài.

Bãi cỏ rất mềm, hơn nữa Túc Ly Mị biết không chế sức lực không để cho nàng bị thương, nhưng mà Quý Phi Nhi lại bị chọc tức, quý hẹp hòi!

Nàng vừa mới chuẩn bị đi vào tìm hắn tranh luận, cửa đang ở trước mặt không gió tự đóng, nàng không vào được.

Quý Phi Nhi tức giận ở cửa ra vào kêu to.

"Túc Ly Mị, chàng có bản lĩnh thì ra ngoài, lại nhốt thê tử của mình ở ngoài cửa thì coi là nam nhân gì, ta khinh thường chàng."

"Chàng còn không chịu đi ra đứng không? Vậy thì tốt, ngay bây giờ ta sẽ đi tìm Cảnh Hiến, chàng cũng không nên hối hận, chàng đừng hối hận!"

"Ta đi, ta thật sự bỏ đi đó!"

Chờ cả ngày vẫn không có phản ứng, Quý Phi Nhi có chút thất vọng, xem ra lần này Tiểu Bạch thật sự là rất tức giận rồi, ai.

Mặc dù trong phòng và bên ngoài cách một bức tường, nhưng mà với hắn mà nói lại như không có gì, hoàn toàn có thể nhìn thấy bên ngoài chính là tiểu nữ nhân kia ngồi ở trên cỏ phía ngoài, bĩu môi, buồn bực, nhìn rất đáng yêu.

Hắn tức giận nàng để ý với nam nhân khác như vậy, cũng không phải không có lý trí, nha đầu này trời sinh thiện lương, dù là một con mèo nhỏ bé cũng sẽ không làm nger.

Chỉ có điều vẫn cho nàng một chút trừng phạt nho nhỏ, ai bảo nàng tự nhiên ôm tên nam nhân đáng ghét kia để cho hắn cảm thấy vô cùng không khó chịu chứ.

Vung tay lên dập tắt cây nến trong phòng, cả căn phòng rơi vào trong bóng tối, không còn sớm, ngủ đi!

Quý Phi Nhi ở bên ngoài thì càng nghẹn khuất, không những không cho nàng vào trong, thế mà bây giờ hấn còn đắc ý đi ngủ nữa chứ!

Quý Phi Nhi thật sự bị chọc giận quá rồi, làm sao nàng lại đáng thương như vậy, lời hay đều nói hết, cũng vừa đám vừa xoa rồi, thế mà hấn vẫn tức giận không để ý tới nàng.

Nàng sâu sắc tự kiểm điểm chính mình, rốt cuộc lỗi của mình không đến nỗi bị chính phu quân của mình chiến tranh lạnh, suy nghĩ hấn có ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ và tính tình hẹp hòi nữa chứ, hay là quên đi, nếu bây giờ nàng trở về phòng lại khiến Mẫu Đơn biết mình bị phu quân đuổi ra ngoài, nhất định sẽ cười nhạo nàng mất, khụ, nàng cũng có tôn nghiêm, nhanh đi nói xin lỗi thôi.

Nếu cửa bị đóng lại, vậy còn có cửa sổ!

Trong bóng tối, Túc Ly Mị cảm giác được cửa sổ bên kia truyền đến động tĩnh, khóe môi của hấn khẽ nâng lên, sau đó làm bộ dáng như không biết cái gì nhằm hai mắt lại.

Um hừm, cửa sổ này thật là cao, nàng thật vất vả đi tìm cái băng mới có thể đập vào, thật may bây giờ là buổi tối, nếu như bị người khác thấy nàng vào phòng phu quân của mình lại phải lén lút như vậy, nàng thật không cần phải sống nữa.

Rốt cuộc vào phòng, Quý Phi Nhi thận trọng đóng kỹ cửa sổ, sau đó liền đi vào.

Nhìn màn quả nhiên đã bị buông xuống, nàng bĩu môi, uất ức đi tới, thật đúng là không có ý định để ý đến nàng nữa à!

Cởi giày, cởi quần áo, sau đó leo lên giường, thật ra thì nàng có điểm lo lắng hấn lại dùng pháp thuật ném nàng ra ngoài.

Chỉ là cũng may, rất an tĩnh, hấn cũng nằm rất an tĩnh, hơn nữa hô hấp đều đều, thật sự giống như đang ngủ thiếp đi, nhưng mà Quý Phi Nhi biết, hấn chắc chắn sẽ không ngủ.

Hiện tại hấn an tĩnh như vậy, hấn đã nhượng bộ lớn nhất rồi.

Trong lòng hết sức vui vẻ, Quý Phi Nhi vén chăn lên, chui vào chăn, ôm lấy cơ thể quen thuộc kia mang theo mùi thơm thân thể nhàn nhạt, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hai người bọn họ rất lâu không có yên bình gần gũi mỗi khi ở cạnh nhau như thế.

"Tiểu Bạch, ta biết rõ chàng chưa ngủ, tâm sự với ta được không?"

Bên cạnh vẫn một mảnh yên tĩnh, nhưng nàng vẫn tự nhiên nói tiếp.

"Lần này tới Hồ Tộc, ta một lòng chỉ nghĩ cứu người, nhưng bây giờ ta không biết mình làm thế kết quả là đúng hay sai, nếu như mà ta không tới cứu nàng, mặc dù nàng vẫn chịu đựng Lam Nguyệt hành hạ, nhưng dù sao còn có nữ nhi tín niệm che chở cho nàng, nàng có thể sống kiên cường. Nhưng bây giờ. Nàng chỉ sống được không tới hai ngày, ta biết với tính tình của Nguyệt Vô Tu tuyệt đối sẽ không giao ra thuốc giải, đến lúc đó nàng nhất định sẽ chết." Quý Phi Nhi rất khổ sở, hấn có thể rõ ràng cảm thấy thân thể run rẩy của nàng.

Vươn tay ra, hơi do dự một giây, cuối cùng thờ dài một tiếng ôm nàng vào trong ngực.

"Tiểu Bạch, ta gây ra nhiều rắc rối như vậy, cuối cùng còn biến chuyện thành ra thế này, ta không phải rất không tự lượng sức mình? Nhất là Cảnh Hiên, bây giờ hấn bị ta làm hại thiếu chút nữa thì mất mạng. Ta thật sự rất muốn giúp Nguyệt Phi Yên làm chút gì đó, nhưng mà bây giờ. Ta lại làm sinh mệnh hai người quan trọng nhất của nàng bị tổn thương."

Nước mắt của nàng từng giọt từng giọt rơi xuống, cách quần áo thật mỏng rơi vào trong thân thể hấn.

"Cái này cũng không thể trách nàng. Tại ta không tốt, rõ ràng nói sẽ ở bên cạnh giúp đỡ nàng, để cho nàng không có bất kỳ phiền não nào, nhưng bây giờ để cho nàng khổ qua như vậy, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp khiến Nguyệt Vô Tu giao ra thuốc giải."

"Tiểu Bạch, trong lòng ta rất rõ ràng, với tính tình của Nguyệt Vô Tu thì dù có chết cũng không thể giao ra thuốc giải, chẳng lẽ chàng thật sự muốn làm theo lời hấn tự hủy nguyên thân? Ta cho chàng biết, không thể, nếu chàng xảy ra chuyện ta phải làm sao bây giờ? Nếu trước mặt là một lựa chọn giữa đạo nghĩa và chàng, vậy ta nhất định sẽ chọn chàng, cho nên chàng ngàn vạn lần không được tin lời nói bậy của Nguyệt Vô Tu. Mẫu thân nàng. Nếu vận mệnh đã như vậy, ta thật sự bất lực rồi."

"Không phải còn thời gian là hai ngày sao, chúng ta vẫn còn cơ hội, đúng rồi, ta nhớ rõ lúc ấy nàng và Lam Nguyệt nói chuyện, nói gì mà cuộc sống bây giờ của Lam Nguyệt đều là từ trong tay Tổ Hoa có được, đây là ý gì? Có phải Tổ Hoa che giấu gì với chúng ta hay không?" Tại sao hấn cảm giác chuyện này không có đơn giản như vậy?

"Đúng vậy, ta cũng rất tò mò, cho nên sau khi trở về liền hỏi nàng, nhưng mẫu thân thể nào cũng không chịu nói, ta cảm thấy nàng chắc chắn là có chuyện xưa, nàng không nói ta cũng không có cách nào."

Túc Ly Mị mắt hí lại: "Xem ra chuyện này cũng chưa chắc là không có biện pháp giải quyết, không phải còn thời gian hai ngày sao, ta sẽ hết sức giúp Tổ Hoa bức độc, mặc dù như vậy không thể hoàn toàn trị tận gốc, nhưng có thể kéo dài bao lâu thì kéo thôi!"

Quý Phi Nhi gật đầu một cái, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

"Đứng rồi Tiểu Bạch." Nàng kéo ống tay áo của hắn: "Hôm nay ta trở lại thấy Mẫu Đơn khóc ở trong phòng, hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì nàng cũng không chịu nói, chàng biết nàng làm sao không?"

"Chuyện của người khác không cần nàng quan tâm nhiều như vậy, nàng ta mất hứng là chuyện của nàng ta, nàng cách xa nàng ta một chút là tốt rồi."

Quý Phi Nhi rõ ràng nghe ra trong giọng nói của hắn không vui: "Ý chàng là gì vậy, Mẫu Đơn là tỷ muội tốt của ta, nàng đối tốt với ta như vậy, lần này cũng bởi vì cứu ta mà bị thương, ta làm sao có thể mặc kệ nàng? Ồi, không đúng, có phải chuyện này liên quan với chàng hay không?"

Lúc trước Túc Ly Mị đối xử không tệ với Mẫu Đơn, hơn nữa cũng rất quan tâm nàng, làm sao có thể nói lời châm chọc giống như bây giờ, chỉ có thể nói là tâm tình của Mẫu Đơn không tốt có liên quan với Túc Ly Mị, xảy ra chuyện gì mà nàng không biết sao?

"Có quan hệ gì với ta, ta sao có thể làm cho nàng trở nên như thế?"

"Vậy thật rất kỳ quái, lúc trước vẫn còn tốt mà, làm sao lại khóc đau lòng như vậy rồi hả ? Chàng. Sẽ không phải là bởi vì giận ta cho nên giận lây sang Mẫu Đơn chứ?"

Túc Ly Mị thật là có chút không nhịn được: "Đừng hỏi!"

Hắn càng như vậy Quý Phi Nhi càng cảm thấy hắn nhất định có chuyện đang gạt nàng, cho nên hết sức nghiêm túc tiếp tục truy hỏi: "Tiểu Bạch, ta là thê tử của chàng, không phải chàng đã nói giữa chúng ta không được có bất kỳ bí mật gì sao? Chàng và Mẫu Đơn rốt cuộc có chuyện gì?"

"Được, nàng đã muốn biết, vậy thì ta nói cho nàng biết, ta hoài nghi Mẫu Đơn chính là nội gián tổ giặc."

"Cái gì?" Quý Phi Nhi sợ hãi hô ra tiếng: "Chàng. Làm sao có thể, nội gián không phải Liễu Như sao, tại sao có thể là Mẫu Đơn đây?"

"Liễu Như kia ta không biết là xuất hiện từ đâu, nhưng Mẫu Đơn xác thực rất đáng ngờ, nàng còn nhớ rõ chứng cứ từ Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt không? Bọn hắn nói kế hoạch của chúng ta là Mẫu Đơn nói cho bọn hắn biết ."

"Lúc ấy việc này không phải đã nói rồi sao? Cái này nhất định là thủ đoạn bọn hắn kích bác ly gián, vì chính là để cho chúng ta nội chiến, hơn nữa lúc trước bọn họ nói là Liễu Như tổ giặc, sau lại nói Mẫu Đơn, thay đổi thất thường như thế, chẳng phải là hết sức hoang đường sao?"

"Nàng cảm thấy với tính tình của Nguyệt Vô Tu, nếu như đã nói cho nàng là Liễu Như tổ giặc, tại sao lại phải đột nhiên chỉ chứng cứ vào Mẫu Đơn chứ? Thân phận của Mẫu Đơn là một thị nữ đi tới Hồ Tộc, cho dù hắn muốn chúng ta nổi lên nội chiến, cũng không phải tìm thị nữ, làm như vậy không có bất kỳ chỗ tốt nào với hắn, cho nên hắn không cần phải nói dối."

Quý Phi Nhi cảm thấy hắn nói rất có lý, nhưng. Nhưng tại sao có thể là Mẫu Đơn đây?

"Ta vẫn cảm thấy không thể nào, Mẫu Đơn thật sự đối xử rất tốt với chúng ta, lần này chuyện tới cứu mẫu thân chính là ý kiến nàng nói với ta, lúc trước ta chưa nói với chàng, nhìn Mẫu Đơn phi tâm phi sức như vậy ta thật sự vô cùng biết ơn nàng."

"Nàng nói cái gì? Lần này tới Hồ Tộc là Mẫu Đơn đề nghị?"

"Đúng vậy, thế nào?"

Lần này, càng cảm thấy nàng đáng ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Có Chết Cũng Không Chịu Nói Ra Bí Mật

"Không có gì, chỉ là hiện tại ta cảm thấy nàng vô cùng đáng ngờ."

"Thật sự không đâu, Mẫu Đơn là tiên nữ của tiên giới, chắc chắn tiên nữ đều tốt bụng, hơn nữa nàng còn là tỷ muội tốt với Từ Huyền, làm sao có thể làm ra chuyện tổn thương chúng ta?"

Túc Ly Mị bị lý luận của nàng nói làm hắn vừa bức mình vừa buồn cười: "Cái nha đầu cũng quá ngây thơ này, nàng cho rằng người của tiên giới có bao nhiêu cao thượng, thậm chí bọn họ còn không bằng những yêu ma quang minh lỗi lạc chúng ta."

Quý Phi Nhi đột nhiên nhớ tới, tiên đế Đế Tị chính là âm hiểm như vậy, hắn làm hại Từ Huyền nhảy xuống Tru Tiên đài hồn bay phách tán, ngay cả đều rõ ràng hợp lý như vậy, những người khác quả thật giống như không có sức thuyết phục gì quá lớn, nàng le lưỡi một cái: "Nhưng mà mặc kệ như thế nào chúng ta không nên hoài nghi Mẫu Đơn, nàng ở bên người chúng ta, ta cảm thấy đây nhất định là gian kế của Nguyệt Vô Tu, huống chi Mẫu Đơn còn vì

cứu ta mà bị thương, nếu quả thật không phải nàng làm, chàng lại hiểu lầm nàng, nàng cũng quá đáng thương."

Túc Ly Mị không nói gì nữa, với Mẫu Đơn, mặc dù hẳn không có chứng cứ, nhưng không thể nào dễ dàng loại trừ hoài nghi như vậy.

Nhớ câu nói cuối cùng Mẫu Đơn, hẳn cười lạnh một tiếng: "Vậy chúng ta sẽ chờ để cho nàng chứng minh là được."

Quý Phi Nhi vẫn tin tưởng Đầu Môn, nguyên nhân chủ yếu nhất là thấy Mẫu Đơn vì nàng bị thương, nàng hết sức cảm kích, trong tiềm thức cũng không hi vọng Mẫu Đơn sẽ làm ra chuyện phản bội bọn họ.

.....

Cảnh Hiên bị mẫu thân mang về phủ trị liệu.

Hắn bị nhiều hình phạt như vậy, toàn thân từ trên xuống dưới gần như không có một chỗ nào tốt, cũng may còn giữ được một cái mạng.

Ngay cả khi ngự y trị bệnh cũng giật nảy mình, giúp hắn băng bó cầm máu, lập tức mang chậu máu đã được xử lý ra ngoài, trưởng công chúa đau lòng luôn khóc.

Phụ thân của Cảnh Hiên cũng chính là phò mã Hồ Tộc Cảnh Thần nhìn đáng về bây giờ của nhi tử, cũng hết sức đau lòng, chính ông luôn dịu dàng lần đầu tiên nói ra lời trách cứ với thê tử: "Nhiều Nhi, hiện tại nàng có biết lúc trước mình có bao nhiêu sai lầm không?"

Lúc ấy Cảnh Hiên thích Nguyệt Phi Yên, ông hết sức ủng hộ tình cảm của nhi tử, nhưng thê tử lại mọi cách ngăn cản, nói Nguyệt Lưu Sương mới là nữ nhân hẳn nên cưới.

Trưởng công chúa vô cùng tự trách: "Đều tại ta không tốt, là ta bị Lam Nguyệt lừa gạt, tin lời nói của nàng Phi Yên là nữ tử không biết liêm sỉ, cho nên vẫn không hy vọng Hiên Nhi ở chung với nàng, về sau lại biết Vương huynh cố ý để Hiên Nhi thừa kế vương vị, nhưng điều kiện là hẳn phải làm phò mã của Nguyệt Lưu Sương, ta nhất thời bị lợi ích làm cho mê muội, cho nên mới..... Mới gây đánh uyên ương, hôm nay ta gây ra họa rồi!"

"Tùy theo tính tình của Hiên Nhi, tính cách cố chấp này của hắn không phải cùng một dạng với nàng sao? Ban đầu thân phận nàng tôn quý, mà ta chỉ là một bình dân, nàng lại bỏ qua ý kiến nhiều người gả cho ta, bây giờ đến trên người của Hiên Nhi, tại sao nàng lại không hiểu chứ?"

Trưởng công chúa cực kỳ hối hận, đã sớm khóc không thành tiếng.

"Ta chỉ không ngờ, tình cảm của hắn với Phi Yên lại sâu như vậy, vì nàng ngay cả mạng cũng không cần, may mà hắn không sao, nếu không chính tự tay ta hại chết nhi tử của mình."

Cảnh Thần nhìn thê tử tự trách chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi Nhiều Nhi, bây giờ chính là một bài học kinh nghiệm, hiện nay Đế quân cũng tới Hồ Tộc, có hẳn chủ trì công đạo đại vương cũng sẽ không gây bất lợi với chúng ta nữa."

"Chính là bởi vì Đế quân, chi sợ lần này dù Hiên Nhi có lành vết thương nhưng tâm sẽ chết, ta thật sự không còn mặt mũi nào đối mặt với hắn nữa rồi."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Bây giờ Phi Yên đã trở thành Đế hậu, là thê tử của Đế quân, con của chúng ta thích nàng đi nữa cũng không thể ở một chỗ với nàng, chàng cũng biết tính tình của Hiên Nhi, si tình cố chấp, Phi Yên không có khả năng sẽ thuộc về hắn, chuyện này với hắn mà nói không phải khổ sở như sống không bằng chết sao?"

Bây giờ nghĩ lại, bà thật có thể nhận thức được loại cảm giác này, thật giống như lúc trước phụ vương ngăn cản bà và Cảnh Thần ở chung với nhau, muốn tách bọn họ ra, lúc ấy bà đau lòng thiếu chút nữa tự vẫn. Rõ ràng mình đã trải qua, thế nào đến trên người nhi tử lại như vậy hồ đồ, thật là tạo nghiệp chướng mà.

"Vậy cũng không còn cách nào, thời điểm bọn họ yêu nhau nàng lại ngăn cản bọn họ ở bên, hiện tại Phi Yên đã gả cho Đế quân, là thê tử của người khác, dù Hiên Nhi đau lòng thế nào cũng không thể biến thành của hắn, chỉ có thể nói bọn họ có duyên mà không có phận. Yên tâm, thời gian sẽ phai nhạt tất cả, ta tin tưởng một khoảng thời gian nữa là hắn có thể từ trong đau đớn đi ra."

Nói như vậy thật có điểm lừa mình dối người, Nguyệt Phi Yên gả vào Đế Cung một tháng, mỗi ngày hắn đều lấy rượu giải sầu, người không ra người mà không ra ma, mãi cho đến ngày đó nghe nói Đế hậu trở lại thăm người thân, rốt cuộc mới lấy lại chút tinh thần. Phi Yên chính là mạng của Cảnh Hiên mà.

Nhìn Cảnh Hiên trên giường hôn mê bất tỉnh, phụ thê hai người chỉ có thể than thở.

Cũng may Cảnh Hiên chịu chỉ là bị thương ngoài da, chỉ mất máu quá nhiều mà thôi, cho nên sau một đêm hôn mê hắn đã tỉnh lại, tên thứ nhất kêu ra miệng chính là Phi Yên.

Hắn vẫn phát sốt cao, cả người nóng bỏng, đôi môi khô nứt trắng bệch, vết thương chẳng chịt, vẫn còn chống thân thể cố gắng ngồi dậy.

Trưởng công chúa vội vàng đè hắn lại: "Hiên Nhi, con đừng lộn xộn, trên người còn có vết thương đấy."

"Phi Yên, Phi Yên ở nơi nào?"

Trưởng công chúa không đành lòng trả lời hắn, che miệng quay đầu đi.

Cảnh Hiền nhìn xung quanh, phát hiện nơi này là nhà của mình phòng của mình, lập tức tự giễu cười một tiếng: "Nàng nhất định là ở chung một chỗ với Túc Ly Mị."

"Hiên Nhi, không thể gọi thẳng tên húy của Đế quân."

"Vì sao không thể? Coi như hắn là phu quân của Phi yên thì thế nào, hắn đối xử không tốt với Phi Yên, nàng sống cũng không vui vẻ gì, con nhất định muốn cướp nàng về từ tay của Đế quân."

Cảnh Hiền không quên lời nói ngày đó Mẫu Đơn nói với hắn, Mẫu Đơn nói Phi Yên còn thích hắn, chỉ là bởi vì thân phận của hai người bây giờ mới có ý lạnh nhạt với hắn, đã như vậy, dù như thế nào đi chăng nữa cũng muốn đoạt lại Phi Yên.

"Đưa nhỏ ngọc, con nói cái gì ở đây vậy? Với lại, người ta là Đế quân, sao con giành với người ta? Hơn nữa chính miệng Phi Yên nói với ta, nàng và Đế quân phu thê ân ái, để cho con quên nàng đi!"

"Không, điều này không thể nào, nhất định đây không phải là lời thật lòng của nàng, bởi vì nàng là sợ Đế quân cho nên mới phải nói như vậy, nhất định là như vậy."

"Mặc kệ là thật hay giả, con giành nữ nhân với Đế Quân biết là hậu quả gì không? Hơn nữa xem ra Đế quân đối xử rất tốt với nàng, bây giờ nàng đã có phu quân ưu tú như vậy, nếu con yêu nàng thật lòng, thì không cần can thiệp vào hạnh phúc của nàng nữa, nếu không con có thể sẽ làm hại nàng! Đồng ý với mẫu thân, quên nàng đi!"

Tay Cảnh Hiền nắm chặt thành quả đám, mu bàn tay lộ ra gân xanh, quên nàng? Buông tha nàng? Hắn có thể làm được không?

Chỉ sợ cái này còn khổ sở hơn trực tiếp giết hắn đi?

"Từ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nàng, con cũng đã không thể tự kiềm chế yêu nàng. A..... Buông tha nàng, chỉ sợ cuộc đời của con cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì rồi."

"Hiên Nhi, ở trên thế giới này còn có nhiều nữ tử ưu tú, con cần gì phải treo cổ trên một thân cây chứ? Bây giờ nàng đã gả làm phu nhân người khác rồi."

"Phi Yên chính là Phi Yên, thiên hạ độc nhất vô nhị, mẫu thân, nếu như bây giờ muốn người buông tha cho phụ thân, người có thể làm được không?"

Trưởng công chúa nói không ra bất kỳ lời nào nữa, Cảnh Hiền nói không sai, nàng cũng không có biện pháp cãi lại, trên thế giới này tình cảm là thứ đã thương người nhất, ai cũng không thể chạy trốn.

Bà bắt đầu dĩ vãng, sau đó xoay người ra khỏi phòng, bây giờ ai nói cũng không có tác dụng, chỉ mong hắn có thể suy nghĩ cẩn thận thôi.

Nếu như Phi Yên thật sự có thể trở lại ở chung một chỗ với Cảnh Hiền, nàng tuyệt đối không đi ngăn cản nữa.

.....

Bởi vì chuyện Mẫu Đơn bị nghi ngờ, Quý Phi Nhi bất bình thay tỷ muội tốt của mình, khiến Túc Ly Mị dù như thế nào cũng phải nói xin lỗi với nàng.

Nhưng Túc Ly Mị là ai, lòng tự ái cực mạnh, để cho hắn chủ động nói xin lỗi với người khác còn khó hơn lên trời, căn bản là chuyện không thể nào, hơn nữa chuyện này hắn cảm thấy mình không sai.

Cho nên Quý Phi Nhi hào hứng đưa hai người đến một chỗ, cuối cùng vẫn là kết thúc cuộc gặp trong tế nhạt.

Quý Phi Nhi có chút lúng túng, vội vàng an ủi Mẫu Đơn: "Người đừng tức giận, chuyện này đều do Nguyệt Vô Tu, Tiểu Bạch chỉ là nhất thời không hiểu mà thôi."

Ở trước mặt Túc Ly Mị, Mẫu Đơn không dám can rờ, cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể gật đầu một cái: "Ta hiểu rõ, Hồ Vương cũng đã chỉ tên của ta, cho dù ai cũng sẽ hoài nghi chút gì đó, đây là chuyện rất bình thường, ta sẽ không trách hắn."

"Hừ, nhìn nữ hài tử người ta độ lượng như vậy, chẳng đúng là quý hẹp hòi." Quý Phi Nhi bất mãn tròn mắt nhìn Túc Ly Mị một cái, nói lời xin lỗi có cái gì khó chứ.

Không ngờ Túc Ly Mị hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi, Tô Hoa cho là hắn vì nữ nhi thân sinh của mình tức giận, sợ tình cảm bọn họ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, cho nên liền vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Đế quân, Phi Yên không phải cố ý muốn chọc giận ngài, xin ngài không nên trách tội nàng." Đối với những người này mà nói, thân phận của Túc Ly Mị cao cao tại thượng cỡ nào, cũng chỉ có Quý Phi Nhi thường không để hắn ở trong mắt.

Dù nói thế nào cũng là một trưởng bối, là một mẫu thân đáng thương, Túc Ly Mị sẽ không bất kính với nàng, khẽ gật đầu: "Cái này cũng không phải là vấn đề gì, ta đã quen rồi."

Hắn làm sao có thể thật sự tức giận với tiểu nữ nhân đây? Vô luận như thế nào hai người bọn họ cũng không thể tách ra.

"Mẫu thân, người xem người, cũng không phải là lỗi của con, người sao cầu xin hắn làm gì?" Quý Phi Nhi có chút bất mãn.

"Phi Yên, cảm ơn ngay, Đế quân là phu quân của con, nữ tử đều phải tam tòng tứ đức, gả cho phu quân tốt như vậy là phúc khí của con nếu như mẫu thân không có ở đây, về sau con nhất định phải nghe lời của hắn."

Quý Phi Nhi trầm mặc, nàng biết, chính trong lòng nàng ấy biết sống không quá ngày mai.

Không còn tâm trạng nghĩ chuyện của Mẫu Đơn, nàng nghẹn ngào ôm lấy bà: "Mẫu thân, con không muốn để cho người chết, người rút cuộc có nỗi khổ tâm gì, nhanh nói ra, nếu như nói ra chúng con nhất định có biện pháp cứu người rồi."

Tổ Hoa chỉ trù mến nhìn nàng, lắc đầu một cái: "Phi Yên, có chút bí mật, cả đời chỉ phù hợp nát ở trong lòng, cho dù chết, ít nhất cũng trong sạch, để cho mẫu thân qua thời gian tốt đẹp cuối cùng này đi, cho con ở bên cạnh ta, coi như chết ngay bây giờ cũng là hạnh phúc."

Rút cuộc là bí mật gì, có thể làm cho bà thà bị chết cũng không muốn nói ra miệng?

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Mẫu Đơn Lén Lút

Ban đêm, Quý Phi Nhi đang chìm đắm trong bi thương, vừa nghĩ tới ngày mai chính là kỳ hạn cuối cùng, Tổ Hoa sẽ bị độc phát mà chết, nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đe dọa cảm dỗ đều dùng, ngày ngày để cho người đi thương lượng, nhưng Nguyệt Vô Tu quyết tâm không chịu giao ra thuốc giải, còn nói cho dù chết cũng sẽ không để cho bọn họ sống dễ chịu, tại sao lại có người ích kỷ như thế chứ?

Túc Ly Mị không biết an ủi nàng thế nào, điều có thể làm là chỉ có thể ở bên người giúp đỡ nàng, an ủi nàng.

Suốt đêm, bọn họ đều không ngủ, dưới tình huống này sao có thể ngủ được đây?

Trời, sắp sáng rồi!

Đột nhiên, Túc Ly Mị mở to hai mắt, cảnh giác giống như phát hiện ra cái gì đó, sau đó ngồi dậy, nhìn phương hướng ngoài cửa.

"Sao thế?" Quý Phi Nhi tò mò nhìn hắn, chẳng lẽ hắn nghĩ ra cách cứu Tổ Hoa rồi hả?

Không ngờ Túc Ly Mị lại làm một động tác chó lên tiếng, sau đó vẫn là mặt cảnh giác nhìn về phía ngoài cửa, một lát sau, hắn bèn đứng dậy mặc quần áo.

"Rút cuộc thế nào?" Mới vừa rồi nàng còn tưởng sẽ có người đi vào, kết quả không có gì cả.

"Không phải nàng muốn biết cuối cùng người nào tố giác tiết lộ kế hoạch của chúng ta sao? Bây giờ cơ hội tới rồi, nhanh lên một chút."

Quý Phi Nhi vừa nghe mới vội vàng xuống giường bắt đầu mặc quần áo, đây là thời điểm không thể coi thường, nàng đã sớm cảm thù đến tận xương tủy với cái tên khốn kia rồi, nếu không phải người nọ tiết lộ kế hoạch của bọn họ, chuyện cũng sẽ không trở thành bộ dáng như bây giờ.

Túc Ly Mị làm một phép thuật, toàn bộ cửa phòng giống như trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, mà nàng cũng vừa hay nhìn thấy Mẫu Đơn vào lúc này lén lút từ trước cửa bọn họ đi ra ngoài.

Hiện tại là giờ nào, trời còn sáng nữa chứ? Nhìn Mẫu Đơn lúc này mặc chính tề đi ra ngoài làm cái gì?

Quý Phi Nhi như đang có một tia nghi ngờ, âm thanh của Túc Ly Mị vang lên bên tai nàng: "Muốn biết nàng đi làm cái gì không?"

Muốn, dĩ nhiên muốn! Nhưng nàng lại có chút thấp thòm, nhớ ngày đó Túc Ly Mị nói lời đó với nàng, chẳng lẽ thật sự là Mẫu Đơn? Không, nhất định có hiểu lầm gì đó, nói không chừng Mẫu Đơn ra ngoài có lẽ còn có chuyện khác, không thể dễ dàng lại định tội nàng như vậy.

Sau khi mặc quần áo tề tể, Túc Ly Mị dẫn nàng rất nhanh rời khỏi nơi này.

Nhìn cung điện quen thuộc cách đó không xa kia, cho dù hóa thành tro nàng cũng nhận ra..... Là Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt ở tẩm cung, mặc dù bọn họ đã bị Túc Ly Mị phế bỏ thân phận, nhưng trước mắt vẫn ở nơi này, bên ngoài có rất nhiều thị vệ canh giữ.

Một lát sau, lại thấy một bóng dáng mặc áo trắng đi tới nơi này, trùng hợp lúc này là thời gian thị vệ đổi ca, bởi vì Túc Ly Mị đã hạ lệnh không cho phép bọn họ bước ra nơi này, cũng không cho phép người khác tùy ý đi vào, nhưng Mẫu Đơn lại mượn cơ hội này đi thẳng vào.

Vậy mà nàng thật sự tiến vào!

Nàng đi làm cái gì? Quý Phi Nhi thật không thể tưởng tượng được.

"Chuyện cho tới bây giờ, nàng còn tin Mẫu Đơn trong sạch sao?"

"Ta....." Thật sự nàng không nói ra lời, mắt thấy mới là thật, nàng tận mắt nhìn Mẫu Đơn lén lút chạy tới tẩm cung của Nguyệt Vô Tu, nàng còn có thể nói gì đây?

"À, lúc trước ta đã nghi ngờ Mẫu Đơn có cái gì đó không đúng, không ngờ bây giờ nàng lại thiếu kiên nhẫn, chạy đến chỗ Nguyệt Vô Tu, hiện tại Nguyệt Vô Tu đã sa cơ lỡ vận, nàng tới tìm hấn vào lúc này làm cái gì?"

"Đúng vậy, tại sao nàng phải làm như vậy? Ta thật lòng coi nàng như bằng hữu, tại sao nàng muốn đối xử với ta như thế, nàng trợ giúp Nguyệt Vô Tu, có ích lợi gì với nàng hay sao?" Đầu óc Quý Phi Nhi có chút rối loạn, trống rỗng, nàng chỉ biết nàng tận mắt nhìn thấy Mẫu Đơn vào tẩm cung, cũng không biết nên nói cái gì.

"Cái này chỉ sợ cũng chỉ có chính nàng biết, bây giờ có thể xác định rồi chứ? Người tố giác nhất định là nàng không thể nghi ngờ. Nguyệt Vô Tu không có lý do gì tùy ý chỉ nàng là hung thủ, nàng và Nguyệt Vô Tu vốn không quen nhau, lại giấu diếm chúng ta tới đây, đã không còn nghi ngờ gì nữa rồi."

Quý Phi Nhi có chút đau đầu không thể tiếp thu được: "Xem ra, ta thật sự hiểu lầm Liễu Di rồi, mẫu thân đã nói, Liễu Di là tỷ muội tốt nhất của nàng, ở thời điểm nguy hiểm nàng ấy nhiều lần đứng cảm giúp đỡ nàng đến quên mình, một người thiện lương như này làm sao có thể làm ra chuyện phản bội chứ? Ngày đó nàng tới tìm chúng ta, là thật tâm muốn nhờ giúp đỡ, hi vọng chúng ta có thể cứu mẫu thân ra, nhưng cuối cùng ta vẫn nghi ngờ nàng, nếu như nàng ở dưới suối vàng biết được nhất định sẽ rất đau lòng."

"Đừng buồn, kẻ xấu thường có lòng dạ xấu xa, nàng bị bọn họ lừa gạt cũng là chuyện rất bình thường, cái này không thể trách nàng, chỉ có thể nói bọn họ quá âm hiểm."

"Nhưng mà ta thật sự không thể nào tin vào hai mắt của mình, người này..... Tại sao có thể là Mẫu Đơn chứ? Nàng tốt bụng như vậy, đối tốt với ta như vậy, ta vẫn coi nàng như tỷ muội tốt nhất, hơn nữa, nàng vì cứu ta còn bị thương, nàng tốt như vậy tại sao có thể phản bội chúng ta?" Coi như sự thật đã phơi bày ra trước mắt, nàng cũng rất khó mà tin tưởng đi.

"Theo ta thấy, nàng ta cứu nàng có lẽ là vì che giấu âm mưu của nàng ta, đơn giản chỉ là khổ nhục kế, về phần tại sao lại đi tố giác, nguyên nhân này, chỉ có chờ nàng ta đi ra thì chính mình hỏi nàng ta."

Quý Phi Nhi quay mặt ra chỗ khác, nàng không biết nên đối mặt với nàng ta thế nào.

"Tiểu Bạch, đồng ý với ta, dù là Mẫu Đơn làm, nàng nhất định là có nỗi khổ tâm, sẽ không ai bằng lòng làm chuyện xấu, một lát nữa đợi nàng ra ngoài, chàng không cần làm khó nàng."

"Vậy nhìn biểu hiện của nàng đã." Nếu như nàng thật sự phản bội bọn họ, vậy hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

.....

Mẫu Đơn một đêm không ngủ, nàng nghĩ kẻ sách lâu rồi, rốt cuộc ở nơi này là thời điểm cuối cùng để bắt đầu hành động.

Cho nên, thừa dịp trời còn chưa sáng, nàng nhanh chóng đứng dậy rửa mặt mặc quần áo, lúc sau mình sửa sang xong, nhìn bốn bề vắng lặng, lại lén chạy ra ngoài.

Lúc trước nàng giả vờ như trong lúc vô tình nghe ngóng thời gian đổi ca của thị vệ với Quý Phi Nhi, nhân tiện nhìn thấy việc này rảnh rỗi chạy vào trong.

Sự thật đã đoán, người không ngủ được cũng không chỉ có bọn họ mà thôi, Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt bị giam lỏng ở trong tẩm điện này cũng không ngủ được. Cuối cùng trời sáng, tính mạng cuối cùng của Tố Hoa đã đến, vậy bọn họ cũng khó thoát khỏi cái chết rồi.

Cứ thế mà chết đi, cho dù như thế nào cũng không cam lòng.

Vào lúc này, trong phòng một vị khách không mời mà đến lao vào.

Lam Nguyệt theo bản năng muốn hét chói tai, nhưng Nguyệt Vô Tu lại đúng lúc che miệng của nàng, nếu đưa thị vệ tới vậy thì hỏng bét.

Sau khi thấy rõ người tới, nét mặt Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt đều rõ ràng tức giận: "Người còn dám tới? Đáng chết, người lừa chúng ta thật thâm."

Mẫu Đơn toàn thân gọn gàng xinh đẹp xuất hiện trước mặt bọn họ, nhìn bọn hấn so với mình lại có thể thảm hại như vậy.

"À..... Ta còn không tìm các người nói gì đó, ngược lại các người còn đứng lên hỏi tội."

"Cái người nữ nhân ác độc này, rõ ràng chính người và Túc Ly Mị thông đồng rồi sau đó gạt chúng ta tới, ta cho người biết, cho dù ta chết, biến thành ác quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người."

Bị người nguyên rủa như vậy, nhưng Mẫu Đơn cũng không tức giận một chút, còn có vẻ mặt tươi cười: "Nói ta lừa các người? Chứng cứ đâu? Lừa các người ta có chỗ tốt gì? Ở trong kế hoạch này, dù ta không nói cho các người biết sự thật, các người căn bản không thể có bất kỳ phần thắng nào, coi như người tới không phải Túc Ly Mị mà là Thương Mặc Tuyết, các người cũng sẽ chết rất thảm."

Chuyện cho tới bây giờ, đã là nhân mệnh quan thiên, Nguyệt Vô Tu cũng không kịp tức giận vấn đề, hắn rất bén nhạy bắt được nghi điểm trong lời nói của Mẫu Đơn: "Vậy người rốt cuộc là ý gì? Ta bây giờ đã bị người làm hại bị thương thật nặng, pháp lực mới khôi phục không tới một thành, người còn muốn như thế nào?"

"Nếu mà ta nói cho các người biết, lúc ấy ta theo lời làm việc tất cả đều là thật, căn bản không lừa các người, các người có tin hay không?"

Lam Nguyệt tức giận thét chói tai: "Ta tuyệt đối không tin tưởng người nữa rồi."

Nguyệt Vô Tu đề nàng xuống: "Mẫu Đơn cô nương xin nói tiếp."

"Ta rất muốn mượn tay của các người diệt trừ Nguyệt Phi Yên, cũng không muốn che giấu cái gì, bởi vì ta thích Túc Ly Mị, nàng là tình địch của ta, cho nên ta hận nàng tận xương. Chuyện Thương Mặc Tuyết chính là Túc Ly Mị, ta biết rõ không sớm hơn các người, trước đó ta cũng không biết chuyện, không ngờ chuyện sẽ biến thành cái dạng này."

Sắc mặt Nguyệt Vô Tu rốt cuộc có chút hòa hoãn, nhưng lòng cảnh giác vẫn rất cao.

"Không phải các người là một bọn sao? Làm sao người có thể không biết chuyện này?"

"A..... Nếu như mà ta biết, cũng sẽ không mạo hiểm bị lộ tới nói cho các người biết chuyện về kế hoạch này, không ngờ các người không nhìn thấy lòng tốt của người, ngược lại cắn ta một cái, bây giờ bọn hắn đã hoài nghi ta, xem ra, về sau Đế Cung cũng không có chỗ cho ta ở nữa rồi."

"Nếu như người nói đều là sự thật, cái chuyện này cũng không thể trách chúng ta, ở loại tình huống này, người bình thường đều sẽ cảm thấy chính mình bị mắc lừa? Chỉ có thể trách Túc Ly Mị quá xảo quyệt, lại biến thành bộ dáng của Thương Mặc Tuyết, lừa gạt được mọi người."

"Đúng, nếu ta thật sự nói hận các người, hôm nay cũng sẽ không tới đây một chuyện."

Nguyệt Vô Tu cũng đang nhìn kỹ vấn đề này, ở tại thời điểm này Mẫu Đơn tới tìm hắn không phải đã là thành ý lớn nhất sao?

"Ý Mẫu Đơn cô nương là có thể cứu ta ra ngoài sao? Nhưng nếu thật có thể tránh được một kiếp này, bản vương chắc chắn trở lại như ngày xưa, để cho tất cả bọn họ trả giá thật lớn."

"Ừ..... Chắc hẳn các người cũng nên biết mình đang ở tình thế gì chứ? Nếu như các người không giao ra thuốc giải, Tổ Hoa vừa chết, Túc Ly Mị nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn người, hơn nữa còn để cho người sống không bằng chết. Nhưng coi như các người giao ra thuốc giải, bị Túc Ly Mị bắt được chứng cứ người mưu hại Lang Vương, cũng khó thoát khỏi cái chết, dù như thế nào đều là chết, hiện tại người còn mong cái gì chứ?"

Sắc mặt Nguyệt Vô Tu âm trầm, hắn không muốn chết!

"Căn bản người không có biện pháp cứu ta, vậy còn tới làm gì?"

"Người thật đúng là ngu hết thuốc chữa, ta chủ yếu nói rõ ràng thế cuộc trước mắt với người, để cho người biết nếu như mà ta cứu người là một việc không phải dễ dàng, người vẫn còn đang hoài nghi mục đích của ta, đã như vậy, các người chờ chết ở chỗ này đi, ta cũng mặc kệ." Nàng nói xong muốn làm ra dáng vẻ xoay người rời đi, Lam Nguyệt vừa nghe có hi vọng không cần chết, lập tức đã sớm quên cái gì lừa gạt phản bội, chạy lên phía trước ngăn nàng lại.

"Mẫu Đơn cô nương, người mau cứu lấy chúng ta đi, ta không muốn chết, ta thật sự là không muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nguyệt Vô Tu Và Lam Nguyệt Chết

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Thảo My

"Mẫu Đơn cô nương, người mau cứu chúng ta đi, ta không muốn chết, ta thật sự không muốn chết!"

Ai cũng sợ chết, nhưng Nguyệt Vô Tu sẽ không quỳ trên mặt đất giống Lam Nguyệt, cho dù tôn nghiêm của hắn mất hết, cũng phải giữ một chút cốt khí cuối cùng này, nhưng đáy mắt hắn không cam lòng lại nói rõ khát vọng muốn sống.

"Người thật sự có biện pháp cứu chúng ta?"

"Cái này..... Sẽ phải xem các người có nguyện ý phối hợp hay không. Người cũng biết, hiện nay muốn cứu các người, là một việc vô cùng khó khăn, cho nên ta cũng cần một cái điều kiện."

"Điều kiện gì người cứ việc nói." Bây giờ không có cái gì quan trọng hơn việc có thể sống.

"Đưa thuốc giải của Tổ Hoa cho ta."

"Cái gì?" Nguyệt Vô Tu lập tức đổi sắc mặt: "Quả nhiên mục đích của người là cái này, người đến để lừa lấy thuốc giải? Ta tuyệt đối không đưa cho người."

"Người cảm thấy lấy danh vẻ của người bây giờ ta có cần phải lừa người không? À..... Là hai người các người ở trước mặt Túc Ly Mị tố cáo ta, để bây giờ bọn họ đã sinh ra hoài nghi với ta, đương nhiên ta muốn mượn chuyện này để rửa sạch mình. Ta có thể cứu các người một mạng, chỉ cần một yêu cầu nho nhỏ như vậy, không tính là quá đáng chứ?"

"Người muốn chúng ta tin tưởng người thế nào? Hiện tại lợi thế của chúng ta cũng chỉ có thuốc giải này thôi."

"Trời, sắp sáng rồi. Người cảm thấy Túc Ly Mị sẽ bị người uy hiếp, thật sự vì Tổ Hoa mà tự hủy nguyên thân? Người quá ngây thơ rồi, ta nói thật cho người biết, bây giờ Nguyệt Phi Yên cũng không phải là nữ nhi của các người, mà là một người khác, nàng đến cứu Tổ Hoa là vì một phần đạo nghĩa, nếu quả thật không cứu được vậy cũng không liên quan đến nàng, cho nên các người cũng đừng nghĩ mưu đồ trên người Tổ Hoa."

"Người nói cái gì? Nàng ta không phải Phi Yên, vậy nàng ta là ai?"

"Cái này..... Các người không cần biết, biết quá nhiều sẽ không có ích với các người."

"Người không nói rõ ràng sao chúng ta có thể tin tưởng người?"

"Ta đã nói cho các người biết nhiều rồi, đừng không biết đủ, hơn nữa các người có thể lựa chọn không tin tưởng, quyền quyết định là ở người."

Bây giờ ý tứ của nàng đã rõ ràng, không tin nàng thì chỉ có một con đường chết.

Cho nên, tin hay không, chỉ có thể đánh cược một cái.

Nguyệt Vô Tu cắn răng một cái: "Được, ta nguyện ý tin tưởng người, nhưng người phải nói ra biện pháp của người ngay bây giờ."

Mẫu Đơn cười một tiếng, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ: "Ồ đây là một lọ thuốc giả chết, là báu vật của tiên giới sau khi ăn vào sẽ hiện ra triệu chứng trúng độc, rất nhanh sẽ chết đi, dĩ nhiên, đây chỉ là giả chết, ba ngày sau sẽ khôi phục sinh mệnh một lần nữa."

Nguyệt Vô Tu có chút nghi ngờ nhìn nàng, cho dù thật sự là vậy, cũng khó bảo toàn sau khi hắn giả chết, Túc Ly Mị sẽ không lấy thân thể để hạ gục, đến lúc đó bị cắt thành tám khúc, ngũ mã phanh thây, chẳng phải chỉ có một đường chết sao?

Mẫu Đơn dĩ nhiên là hiểu sự lo lắng của hắn, cho nên lại giải thích cho bọn họ: "Người yên tâm, có ta ở đây, bảo đảm cho thân thể các người bình yên ra khỏi thành, đến lúc đó tìm một chỗ ẩn nấp yên tĩnh cho các người, bất kể các người muốn trải qua cuộc sống yên tĩnh hay là muốn quay trở lại báo thù, đều là chuyện của các người."

Nguyệt Vô Tu quả thật biết thuốc giả chết là thuốc đặc biệt của tiên giới, là y tiên tu luyện trăm năm mà thành, cực kỳ quý giá, hắn rất muốn hỏi Mẫu Đơn tại sao có thứ này, nhưng suy nghĩ một chút cũng không phải là rất không đúng, nói thế nào thì nàng là người bên cạnh Túc Ly Mị, có kỳ trân dị bảo gì cũng coi như bình thường.

Thật ra thì, đây là thời gian Mẫu Đơn vẫn còn được Đế Tị sủng ái, Đế Tị thương cho nàng, nàng vẫn mang ở trên người, coi là vật bảo vệ tính mạng.

"Bây giờ nên cho ta tìm thuốc giải Tầm Diệt chứ?"

Nguyệt Vô Tu đi tới một bên, nhẹ nhàng chạm vào một vị trí trên bức tường, trong giấy lát, mặt tường liền lõm vào, thì ra nơi này là một cơ quan nhỏ, bên trong có một bình sứ nhỏ.

"Cái này chính là thuốc giải. Tầm Diệt là độc đứng đầu của Hồ Tộc, năm đó tổ tiên Hồ Tộc nghiên cứu ra loại độc dược này, dĩ nhiên cũng có biện pháp giải độc, chỉ là về sau thuốc giải phương thuốc này bị thất truyền, cho nên ở trên đời này chỉ còn lại một viên thuốc giải cuối cùng này."

Một viên thuốc giải cuối cùng?

Mẫu Đơn đưa tay: "Cho ta!"

Mặt Nguyệt Vô Tu vẫn còn cảnh giác nhìn nàng: "Trước tiên ngươi đưa thuốc giả chết cho ta."

"Đã đến lúc này ngươi vẫn còn hoài nghi ta, được rồi, chúng ta đồng thời trao đổi." Mẫu Đơn nhìn sắc trời bên ngoài, có chút không nhịn được rồi.

Ra lệnh một tiếng, bình nhỏ trong tay hai người đồng thời ném ra, Mẫu Đơn lập tức mở ra kiểm tra, lần trước nghe trưởng công chúa và Quý Phi Nhi nói về thuốc giải, mặc dù nàng không biết chế tạo thế nào, nhưng nguyên tắc màu sắc cùng mùi vị có biết một chút, nàng phân biệt một phen, đây chính là thuốc giải thật sự.

Nguyệt Vô Tu cũng mở ra bình, chứa hai viên thuốc bên trong.

Hắn nhất định là chưa từng thấy bảo vật tiên giới, cho nên nhìn rất do dự có nên ăn vào hay không.

Mẫu Đơn cười lạnh một tiếng: "Trời sáng nhanh quá, ngươi muốn ăn thuốc giả chết này hay muốn bị Túc Ly Mị giết, thì chính mình lựa chọn đi."

Dù sao bây giờ nàng đã có thuốc giải, tùy ý bọn họ làm sao thì làm, cũng không quan trọng.

Rốt cuộc Nguyệt Vô Tu không do dự nữa, hắn và Lam Nguyệt cùng nhau một người một viên, sau đó nuốt vào.

Tận đến giờ phút này, Mẫu Đơn mới lộ ra nụ cười âm hiểm: "Chờ các ngươi sau khi chết, ta sẽ không bạc đãi thi thể các ngươi, ít nhất có thể giữ cho các ngươi toàn thây."

Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt cả kinh: "Ngươi..... Ngươi đây là ý tứ gì?"

Còn không đợi Mẫu Đơn trả lời, đột nhiên Lam Nguyệt khổ sở che bụng, sau đó phun ra một búng máu: "Tốt..... Đau quá!"

Nguyệt Vô Tu lập tức ôm lấy thân thể của nàng: "Nguyệt Nhi, nàng làm sao vậy hả?"

"Đau quá, ta..... Ta sắp chết rồi."

Nguyệt Vô Tu vừa định chất vấn, đột nhiên nét mặt hắn cũng vô cùng khổ sở, có máu tươi từ khóe môi hắn tràn ra.

"Ngươi..... Cái nữ nhân ác độc này, lại dám gạt ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Mẫu Đơn cũng không định ở vào thời điểm này cùng hắn tranh võ mồm, rất nhanh, Lam Nguyệt ở trong ngực của hắn đứt hơi thở.

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, a..... Đáng chết, ta giết chết ngươi." Nguyệt Vô Tu thấy Lam Nguyệt thật sự đã chết rồi, phát ra tiếng gầm khổ sở.

Đĩ nhiên tu vi của hắn cao hơn Lam Nguyệt nhiều, độc vừa vào cơ thể, hắn còn gắng sức chống cự chốc lát, mà Lam Nguyệt trong nháy mắt chết thảm.

Vào lúc này Mẫu Đơn vẫn còn chọc giận hắn: "Dù sao các ngươi nhất định phải chết, các ngươi nên cảm tạ ta, cho các ngươi một phương thức giải thoát đơn giản như này, nếu không đợi đến lúc Tổ Hoa chết, các ngươi ở trong tay Túc Ly Mị sẽ càng thêm khổ sở."

"Tại sao ngươi lại gạt chúng ta nhiều lần như vậy." Không ngờ Nguyệt Vô Tu hắn anh minh một đời, thế nhưng cuối cùng thua trên tay một người nữ nhân.

"Ta nói rồi, cho tới bây giờ ta không lừa gạt các ngươi. Ta hận Nguyệt Phi Yên là thật, lần này, ta chỉ lợi dụng các ngươi, khiến Túc Ly Mị tiêu trừ cảnh giác với ta mà thôi, chờ ngày ta thành Đế hậu, các ngươi cũng coi như chết có ý nghĩa rồi."

Nữ nhân trước mắt này quá đáng sợ, vậy mà có tâm cơ sâu nặng như thế.

Nhìn Lam Nguyệt trong ngực đã hoàn toàn không còn hơi thở, thân thể dần lạnh lẽo, về mặt Nguyệt Vô Tu hết sức đau khổ, nhìn Mẫu Đơn cũng từ từ hận ý: "Ngươi vậy mà giết chết Nguyệt Nhi của ta, ta nhất định giết ngươi!"

Mẫu Đơn cười chẳng hề để ý: "Rất nhanh ngươi cũng sẽ đi xuống theo nàng, các ngươi sẽ được làm quỷ phụ thê với nhau, chẳng qua ngược lại ta thật sự cảm thấy buồn cười, loại người như ngươi, thế nhưng cũng sẽ thật lòng yêu một người."

Hắn nhìn dáng vẻ của Lam Nguyệt, rõ ràng là thật lòng yêu nàng, Yêu ma giới đều biết Hồ Vương Nguyệt Vô Tu độc ác ngang ngược, giết huynh diệt đệ, ngay cả phụ thân mình của cũng bị hắn làm giận chết, nàng thật không hiểu, vì sao hắn một mực chú ý chuyện của Lam Nguyệt, bằng mọi cách che chở.

Lam Nguyệt cũng là một tính tình ngang ngược kiêu ngạo, nếu không đây chính là vật hợp theo loài trong truyền thuyết?

Mẫu Đơn không hề lo lắng cái vấn đề này: "Ngươi ở lại chỗ này chậm rãi chờ chết đi!"

Đứt lời, xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc này, sau lưng Nguyệt Vô Tu đột nhiên bộc phát ra găm lên giận dữ, sau đó đem hết toàn lực đánh ra một chưởng, Mẫu Đơn vừa quay đầu, cũng không có né tránh, đánh nhận một chưởng của hắn.

Nàng hoàn toàn có thể tránh thoát, nhưng lại không cần thiết, nếu như không bị thương một chút, tại sao gọi là kế hoạch tốt đẹp đây? Huống chi đã bị Túc Ly Mị đánh trọng thương, công lực khôi phục không có bao nhiêu Nguyệt Vô Tu không thể đe dọa đến tính mạng của nàng được.

Có thể bởi vì tăng tốc vận công làm độc lan tràn, thân thể Nguyệt Vô Tu ngã ảm trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó con mắt mở thật to, tắt thở.

Thân thể Mẫu Đơn hơi choáng váng, khóe miệng có một tia máu chậm rãi chảy ra, nàng không thèm để ý chút nào lấy tay lau đi, nhìn trong phòng có hai cỗ thi thể bị độc phát bỏ mình, trên mặt hiện ra nụ cười lạnh lẽo.

Thuốc giải đã tới tay, bây giờ nàng có thể rời đi.

.....

Kỳ hạn hai ngày đã đến, dù thế nào Túc Ly Mị vận công lực cũng không giúp nàng kéo dài tính mạng được.

Quý Phi Nhi hầu ở bên cạnh bà, khóc đỏ cả con mắt, nàng cầm khăn vải lau đi một chút máu chảy ra khóe miệng, máu kia lại là màu đen.

Biết rõ đại nạn giáng tới, trên mặt Tô Hoa vẫn còn lộ vẻ bình tĩnh tươi cười, sắc mặt của bà trắng bệch, âm thanh suy yếu: "Phi Yên..... Mẫu thân, đã không có gì tiếc nuối. Để quân, hi..... Hi vọng về sau con có thể đối đãi với Phi Yên thật tốt, nữ nhi của ta giao cho con."

Túc Ly Mị gạt đầu một cái, lần đầu tiên mở miệng gọi như thế: "Nhạc mẫu đại nhân xin yên tâm."

Tô Hoa mỉm cười gật đầu: "Trời cao..... Đối đãi ta không tệ, để cho số mạng của ta còn có thể có được một..... Một nữ nhi ưu tú như vậy, ta đã rất thỏa mãn. Phi Yên..... Điều duy nhất ta không bỏ được, chính là con! Đồng ý với mẫu thân..... Không nên thương tâm, ta chỉ là giải thoát mà thôi, về sau..... Người nhất định phải sống thật tốt, mỗi một ngày đều thật vui vẻ, biết không?"

Quý Phi Nhi khóc rất thương tâm: "Mẫu thân, con thực xin lỗi người, là con hại người, con thật sự quá vô dụng."

"Hài tử ngọc, mẫu thân..... lấy người làm vinh dự. Mặc dù mẹ con chúng ta đoàn tụ chỉ có thời gian hai ngày, cũng là hai ngày mẫu thân sống vui vẻ nhất ở trên thế giới. Nhiều năm khổ sở như vậy đối lấy hai ngày gặp nhau này, nếu như được chọn lại một lần nữa, mẫu thân cũng sẽ không chút do dự, vui vẻ chịu đựng." Ở trên thế giới này, vĩ đại nhất chính là tình cảm tình thương của mẫu thân, yêu không vụ lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Vương Phi Được Cứu Rồi

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Thảo My

Lúc này, Mẫu Đơn đi vào thấy đáng về Tô Hoa lúc này, bộ mặt đều có vẻ lo lắng.

"Vương phi thế nào rồi?"

Quý Phi Nhi cũng không không chế nổi sự căm hận trong lòng nữa: "A..... Thế nào? Mẫu thân của ta biến thành bộ dáng như bây giờ, sao người có thể không biết xấu hổ đến hỏi như vậy."

Nàng không muốn đối xử với Mẫu Đơn như vậy, nhưng nhớ lại lúc Liễu Như chết thảm, còn có đáng lẽ có thể thuận lợi cứu Tô Hoa ra, nhưng vì Mẫu Đơn mặt báo mà trở nên như vậy, nghĩ đến bộ dáng yếu ớt của mẫu thân vừa bị độc phát, nàng vô cùng đau lòng, cũng không quan tâm tới thái độ lúc này.

"Có ý gì hả?" Mẫu Đơn nhìn nàng một cách vô tội: "Phi Nhi, sao ta nghe không hiểu lời người nói?"

"Người cũng đừng giả bộ nữa, ta phải nói sự thật ra người mới cam tâm sao? Nhìn đi, mẫu thân của ta sắp không xong rồi, trong lòng người chưa từng có một chút xíu cảm giác tội lỗi nào, còn ở nơi này giả bộ người tốt cái gì?" Nhìn đáng về Quý Phi Nhi tức giận và vẻ mặt lạnh lẽo của Túc Ly Mị, trong lòng Mẫu Đơn cảm thấy nặng nề.

Chẳng lẽ chuyện nàng đi tìm Nguyệt Vô Tu bị bọn họ biết được?

Đáng chết, bọn họ lại theo dõi nàng! Chỉ là, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

"Phi Nhi, vương phi biến thành bộ dạng này, ta cũng rất khổ sở, chỉ cần có thể cứu nàng, ta nguyện ý hy sinh tính mạng của mình, ta biết rõ vì quá đau đớn nên ngươi mới có thể nói ra lời như vậy, ta không trách ngươi."

"Mẫu Đơn, ta thật sự không nghĩ tới, bây giờ ngươi sẽ trở nên dối trá như vậy, rõ ràng là ngươi mật báo cho Nguyệt Vô Tu, làm hại mẫu thân của ta chịu khổ vì thủ đoạn thâm độc của bọn họ, ta vẫn tin tưởng ngươi, coi ngươi như tỷ muội tốt của ta, ngươi lại phản bội chúng ta như vậy."

Về mặt Mẫu Đơn vô cùng khiếp sợ: "Ngươi..... Ngươi nói cái gì? Ta làm sao có thể phản bội các ngươi chứ?"

"Nếu như không phải ta tận mắt thấy ngươi lén lút thừa dịp thị vệ không có ở đây đi tìm Nguyệt Vô Tu, chỉ sợ bây giờ ta vẫn còn tin tưởng ngươi vô tội." Quý Phi Nhi vô cùng đau lòng, làm cho nàng đau lòng nhất chính là bị chính người mình tin tưởng phản bội.

Sắc mặt Mẫu Đơn rút cuộc trắng bệch: "Các ngươi đều biết?"

"Mẫu Đơn, ta thật sự vô cùng thất vọng về ngươi, cho dù tất cả mọi người phản bội ta, ta cũng tuyệt đối không ngờ người này sẽ là ngươi."

"Không..... Không phải như vậy, ta không có....."

"A..... Chứng cứ đều đặt ở trước mắt, ngươi còn muốn ngụy biện sao? Ta không bao giờ tin ngươi nữa!"

"Phi Nhi, ngươi nghe ta giải thích đã!" Nàng tiến lên muốn kéo tay Quý Phi Nhi, lại bị nàng một phen hất ra, Mẫu Đơn lao đảo một bước, sau đó lập tức té ngã trên đất, phun ra một búng máu.

Quý Phi Nhi giật mình, chuyện gì xảy ra thế này?

Túc Ly Mị nhíu mày một, như thế nào cảm thấy..... Đáng vẻ nàng giống như bị trọng thương?

Mẫu Đơn bò đến bên chân của Quý Phi Nhi một cách khó khăn, kéo làn váy của nàng: "Phi Yên, tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương ngươi, tin tưởng ta....."

Nói xong câu đó, nàng yếu đuối hôn mê bất tỉnh.

Mặc dù hành động làm việc của nàng vô cùng thất vọng, nhưng nhìn về mặt tình cảm lúc trước nàng cũng không muốn nhìn nàng ta gặp chuyện không may, cho nên Quý Phi Nhi vội vàng lo lắng ngồi xổm xuống tra xét tình huống của nàng.

"Mẫu Đơn, ngươi làm sao vậy?"

Nhưng Mẫu Đơn đã ngất đi, sắc mặt trắng bệch, còn có tia máu ở khóe miệng rất rõ ràng chứng minh không phải nàng giả bộ.

"Làm thế nào bây giờ? Mẫu Đơn giống như có cái gì không đúng, Tiểu Bạch, chàng tới xem nàng đi." Hết cách rồi, mạng người quan trọng, coi như Mẫu Đơn thật sự làm ra chuyện phản bội các nàng, nàng cũng không nghĩ muốn cho nàng ta chết.

Túc Ly Mị đành phải đi tới, đơn giản nhìn một chút, vẻ mặt của hắn có chút nặng nề: "Nàng bị trọng thương."

"Cái gì? Tại sao lại bị thương, ai có thể đánh nàng thành bộ dạng này?" Nếu như là Nguyệt Vô Tu vậy thì không khả năng, không phải bọn họ quan hệ hợp tác sao?

Một bên Tô Hoa ngăn cản treo sợi tóc, một bên Mẫu Đơn lại có vấn đề, hết cách rồi, trước tiên đỡ Mẫu Đơn vào trong phòng đã, một lần nữa bàn bạc lại.

Mới vừa di chuyển thân thể Mẫu Đơn, đột nhiên có một bình nhỏ màu xanh dương từ ống tay áo nàng rơi xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất, vừa đứng lúc lăn đến chân của Túc Ly Mị.

Quý Phi Nhi và thị nữ cùng nhau đỡ Mẫu Đơn vào phòng của nàng, chờ thời điểm nàng trở lại, thấy Túc Ly Mị cầm một bình nhỏ nghiên cứu ở đó, bên trong có một viên đan dược màu vàng, lúc trước không để ý hỏi là cái gì, nàng có chút lo lắng cho Mẫu Đơn.

"Tiểu Bạch, Mẫu Đơn có sao không? Ta đã cho người đi gọi ngự y rồi, không biết tại sao nàng lại như vậy, lúc ra cửa không phải vẫn còn tốt sao, như thế nào đột nhiên bị thương nghiêm trọng như vậy? Ai..... Coi như nàng làm chuyện không thể tha thứ được, ta cũng không thể trơ mắt nhìn nàng chết, dù là vì Mặc Tuyết, Mặc Tuyết thích nàng như vậy, nếu biết nàng biến thành bộ dạng này nhất định sẽ rất thương tâm."

Túc Ly Mị không nghe nàng nói gì cả đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, lần trước không phải trưởng công chúa đã nói với nàng về thuốc giải Tầm Diệt sao, Nàng còn nhớ không? Bà ta nói thuốc giải có hình dáng gì?"

"Chuyện này..... Trưởng công chúa nói thật lâu trước kia có một lần thấy Nguyệt Vô Tu cầm thuốc giải ra ngoài, là thuốc giải độc màu vàng, nàng từng hiểu kỳ hỏi qua, nhưng Nguyệt Vô Tu lại nói đây là thuốc giải chí bảo của Hồ Tộc, trừ vương thượng và vương hậu, những người khác không có tư cách biết được."

Túc Ly Mị đưa bình nhỏ ra trước mặt nàng: "Đây là từ trên người Mẫu Đơn rút xuống."

"Cái gì?" Quý Phi Nhi vội vàng nhận lấy, đổ thuốc bên trong ra: "Chuyện này..... Đây là cái gì?"

"Ta hoài nghi, đây chính là thuốc giải Tầm Diệt." "Không thể nào? Thuốc giải..... Làm sao có thể ở trên người Mẫu Đơn?"

"Ta cũng có chút nghi ngờ, theo tính tình của Nguyệt Vô Tu, coi như hấn và Mẫu Đơn thông đồng, cũng sẽ không dễ dàng giao thuốc giải ra đây chứ?"

Quý Phi Nhi mặt liền biến sắc: "Nếu như đây là thuốc giải thật sự, vậy chúng ta có phải hiểu lầm Mẫu Đơn hay không, nàng đi tìm Nguyệt Vô tu căn bản không phải vì thông đồng với hấn mà là khuyên hấn giao ra thuốc giải?"

"A..... Nàng đừng ngây thơ như vậy, chẳng lẽ Nguyệt Vô Tu vì mấy câu nói của Mẫu Đơn mà ngoan ngoãn giao thuốc giải ra đây chắc? Có lẽ đây không phải là thuốc giải Tầm Diệt, chỉ là thuốc bình thường mà thôi."

"Vậy cũng chỉ chờ Mẫu Đơn tỉnh mới có thể hỏi nàng một chút, nếu quả thật là chúng ta hiểu lầm nàng, vậy ta nhất định sẽ rất tự trách."

Lúc này, đột nhiên có thị vệ ở cửa báo cáo, Túc Ly Mị cho người ta đi vào.

"Đế quân, đế hậu, không xong rồi, tiền nhiệm hồ vương Nguyệt Vô Tu và vương hậu Lam Nguyệt đã chết ở trong tâm cung."

"Người nói cái gì? Chết?" Quý Phi Nhi sợ hãi kêu.

"Chết thế nào?" Túc Ly Mị cau mày, có chút cảm giác không đúng lắm.

"Lúc đế quân đế hậu quay về, thì bị trúng độc mà chết, về phần là độc gì, thuốc hạ cũng không tra ra được, xem ra bọn họ sợ tội nên tự tử." Bọn thuộc hạ tra được tình huống báo cáo cận kề.

Chuyện này..... Cũng có chút kỳ quái.

Trước hừng đông Mẫu Đơn đi tìm bọn họ, Nguyệt Vô Tu chết trước khi Mẫu Đơn đến hay là sau khi nàng đi mới chết đây? Trong binh sử này không phải thuốc giải chứ?

"Có tra ra bọn họ chết lúc nào hay không?"

"Trẻ nhất cũng sẽ không vượt qua ba canh giờ."

Nói như vậy, chứng minh là Mẫu Đơn đi tìm họ sau đó mới chết, có phải đã nói lên bọn hấn chết có liên quan đến Mẫu Đơn hay không, hoặc là nói bọn họ bị Mẫu Đơn hại chết?

"Tiểu Bạch..... Chẳng nói, có phải là Mẫu Đơn giết bọn họ hay không? Không biết làm sao, ta vẫn còn hoài nghi, nhưng có chút không nghĩ ra tại sao nàng phải làm như vậy, Nguyệt Vô Tu khẳng định phải chết, nhưng mà nàng lại giết bọn họ trước một bước, có phải nói nàng muốn che giấu chuyện gì hay không?"

Túc Ly Mị gật đầu một: "Ta cũng nghĩ như vậy, vết thương trên người Mẫu Đơn, chắc là do Nguyệt Vô Tu làm đi, cho nên Mẫu Đơn mới giết bọn họ."

"Nhưng không phải Nguyệt Vô Tu đã bị người đánh trọng thương rồi sao?"

"Dù nói thế nào, hấn cũng là Hồ vương, có tu vi trên vạn năm, căn cơ vững chắc, hấn muốn đối phó với Mẫu Đơn, cũng không khó."

Quý Phi Nhi hoàn toàn nghĩ không thông: "Bây giờ, chỉ chờ Mẫu Đơn tỉnh lại, mới có thể biết chân tướng trong miệng nàng."

"Đế quân, thi thể Hồ vương và vương hậu nên xử lý như thế nào?" Bọn họ chết rồi, cũng không thể một mực đặt ở đấy nữa, với lại Nguyệt Vô Tu là tội nhân của ma giới, dù thế nào cũng phải vứt rơi trên thi thể cảnh cáo chứ.

Thật ra thì việc bọn họ chết, trong lòng Túc Ly Mị vẫn có chút nghi ngờ.

Theo tính cách của Nguyệt Vô Tu, loại người này cho dù cá chết lưới rách cũng phải liều mạng đến hơi thở cuối cùng, khả năng hấn tự sát cũng không lớn, nhưng nếu như nói Mẫu Đơn giết chết bọn họ cũng có chút kỳ quái, rốt cuộc Mẫu Đơn lấy phương pháp gì lại có thể làm cho hấn ngoan ngoãn uống thuốc độc, tại sao cuối cùng nàng lại bị thương?

Hấn muốn tự mình đi điều tra một phen, nhưng nhìn tình hình hiện tại ở chỗ này, Quý Phi Nhi khẳng định không xử lý được, hơn nữa nói không chừng sẽ có nguy hiểm mà hấn không biết, hấn không thể rời khỏi nàng vào lúc này.

"Để ý như trước đi, trông thi thể của bọn họ thật kỹ, đợi Bôn vương tự mình định đoạt sau."

"Dạ!"

.....

Tổ Hoa đã rơi vào trạng thái hôn mê, hơi thở của nàng rất yếu ớt, lúc nào cũng có thể bị mất mạng.

Túc Ly Mị luôn dùng hạt châu của bản thân kéo dài hơi thở nàng, mới không chết, nhưng nếu như không có thuốc giải, cũng không chống đỡ được bao lâu.

Nhìn bình nhỏ màu xanh dương, cũng không biết có phải thuốc giải hay không, hiện nay, chỉ có chờ Mẫu Đơn tỉnh lại mới có thể biết chân tướng.

Ngự y tra xét thương thế Mẫu Đơn sau đó vội vàng tới đây hồi báo.

"Đế quân, đế hậu, Mẫu Đơn cô nương bị nội thương rất nặng, sợ rằng..... Sẽ ảnh hưởng đến tính mạng."

"Lúc nào nàng ta có thể tỉnh lại?" Đây mới là vấn đề mấu chốt nhất, bởi vì Tổ Hoa đã không kiên trì được bao lâu nữa rồi.

"Chuyện này..... Thương thế Mẫu Đơn cô nương nghiêm trọng, thần thật không có biện pháp nói chính xác."

Quý Phi Nhi vội vàng kéo ống tay áo của hân: "Tiểu Bạch, ta biết rõ chàng pháp lực rất cao, nếu như chàng vận ít chân khí giúp nàng ta chữa thương, có phải nàng rất nhanh tỉnh lại hay không, hơn nữa mặc kệ như thế nào Mẫu Đơn không thể bị chết được!"

Biện pháp này là có thể, nhưng Mẫu Đơn là một kẻ phản bội, lại muốn để cho hân tự mình chữa thương cho nàng? Túc Ly Mị nhất định là không muốn, cho nên không chút do dự liền cự tuyệt.

"Ai, bây giờ không phải là thời điểm tức giận, nếu như Mẫu Đơn bất tỉnh, chúng ta cũng không có biện pháp biết rõ chân tướng, ta đồng ý với chàng, nếu lần này Mẫu Đơn thật sự phản bội chúng ta, vậy ta tuyệt đối không tha thứ cho nàng, chàng nói cái gì chính là cái đó như vậy được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Mẫu Đơn Thành Công Tẩy Trắng

Nhưng bây giờ Túc Ly Mị căm thù Mẫu Đơn đến tận xương tủy rồi: "A..... Đây là nàng gieo gió gặt bão, cho dù chết cũng là mạng của nàng ta."

"Mặc kệ như thế nào, nàng là người trong lòng của Mặc Tuyết, nể mặt Mặc Tuyết chàng cũng nên cứu nàng chứ, trước khi chuẩn bị đi, không phải chàng từng bảo đảm Mẫu Đơn sẽ an toàn sao, nếu như Mẫu Đơn xảy ra chuyện gì, nhất định Mặc Tuyết sẽ rất đau lòng, hơn nữa nàng còn là người của Tiên giới, nếu như cuối cùng không trở về, nhất định sẽ đưa tới hoại nghi, mặc dù chỉ là một Mẫu Đơn nhỏ nhỏ, vậy hậu quả dây dưa sẽ đưa đến rất nhiều phiền toái."

Tất nhiên Túc Ly Mị không sợ gây ra phiền toái, nhưng hân không muốn lấy Quý Phi Nhi ra để đánh cược.

Nhìn vẻ mặt hân có chút dãn ra, Quý Phi Nhi lại khuyên: "Hơn nữa, chúng ta không thể nhanh định tội Mẫu Đơn như vậy, có lẽ không phải như chúng ta nghĩ, vậy rốt cuộc là có phải thuốc giải hay không cũng chỉ có thể chờ nàng tỉnh lại chính miệng nói cho chúng ta biết rõ, mẫu thân sắp không kiên trì được nữa rồi."

Rốt cuộc Túc Ly Mị gật đầu một cái, đồng ý chữa thương giúp Mẫu Đơn.

.....

Nửa canh giờ sau, Mẫu Đơn cuối cùng tỉnh lại, mặc dù thân thể vẫn còn rất suy yếu, nhưng vẫn có thể nói chuyện được.

Nàng nhìn tay của mình, không có gì cả, lập tức sợ hãi: "Thuốc..... Thuốc đâu?"

"Mẫu Đơn, người nói thuốc này sao?" Quý Phi Nhi vội vàng đưa bình nhỏ cho nàng nhìn.

"Đúng, chính là cái này..... Phi Nhi, xin người tin tưởng ta, ta thật sự không phản bội người, thuốc này chính là thuốc giải của vương phi, cho bà ăn đi, bà sẽ bình an vô sự."

Nàng nhìn Túc Ly Mị đứng ở một bên, sắc mặt tái nhợt hiện lên vẻ mỉm cười, "Mị, cảm ơn người giúp ta chữa thương."

"Bây giờ, người nên nói cho rõ ràng, tại sao thuốc giải lại ở trong tay của người, mà người, lại lén lút đi tìm Nguyệt Vô Tu làm cái gì?"

"Ta..... Thật sự không phải như các người nghĩ, ta nhìn Phi Yên vì chuyện của vương phi mà đau lòng như vậy, cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp tìm được thuốc giải, nên ta đi tìm Nguyệt Vô Tu lấy thuốc giải."

"Nguyệt Vô Tu là cáo giả, làm sao có thể nguyện ý cho người thuốc giải?"

"Cái này ta cũng biết rõ, cho nên cũng chỉ có thể đánh cược một lần, Nguyệt Vô Tu tự hiểu nếu như vương phi chết mình cũng không sống được, hẳn chắc chắn đang nghĩ biện pháp làm sao thoát thân hoặc là tổn thương các người. Bởi vì lần trước hẳn chỉ và xác nhận nói ta là người mật báo, cực tức này..... Cho dù như thế nào ta cũng nuốt không trôi, không có chuyện gì đau khổ hơn so với việc bị người vu oan, cho nên ta nhất định phải nghĩ biện pháp chứng minh mình trong sạch."

"Đã như vậy, người cần gì phải lén lút lút lút gạt chúng ta đi tìm Nguyệt Vô Tu, không phải trong lòng người có quỷ chứ?"

Mẫu Đơn cười khò một tiếng: "Các người đều đang hoài nghi ta, ta có thể có biện pháp gì, nếu như để các người biết ta lén lút đi tìm Nguyệt Vô Tu, nhất định càng cho rằng ta chính là nội gián, cho nên tự mình nghĩ giải quyết chuyện này, tìm được thuốc giải cứu vương phi, dù mất thêm tính mạng ta cũng sẽ không hối tiếc."

Nhìn Mẫu Đơn nói thành khẩn như vậy, trong lòng Quý Phi Nhi không khỏi dao động, chẳng lẽ.....Thật sự là bọn họ hiểu lầm Mẫu Đơn?

"Vậy người làm thế nào khiến Nguyệt Vô Tu giao ra thuốc giải?"

"Ta nói với hắn, bởi vì hắn chỉ ra và xác nhận nên các người đã sinh ra hoài nghi với ta, cho nên ta chỉ có thể nương nhờ vào bọn họ, hẳn liền tin lời của ta, sau đó ta nói ta có cách có thể cứu bọn họ ra ngoài, Nguyệt Vô Tu lo lắng tính mạng của mình khó giữ được, vừa nghe đến tin tức này chắc chắn đã động lòng, dù là giả cũng muốn thử một lần."

"Người dùng biện pháp gì? Hiện tại Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt đã chết, là người giết bọn họ?"

"Đúng!" Không ngờ Mẫu Đơn lại gạt đầu thừa nhận: "Bọn họ làm nhiều chuyện nhẫn tâm như vậy, chết không có gì đáng tiếc, ta nói với bọn họ trên tay ta là thuốc giả chết, sau khi ăn nhìn như đã chết, nhưng ba ngày sau đó sẽ sống dậy tốt, đến lúc đó ta có thể giúp bọn họ chuyển thân thể ra khỏi thành, như vậy có thể bảo vệ mạng cho bọn họ, sau đó bọn họ liền động lòng."

"Nói như vậy..... Bọn họ căn bản không chết, mà là giả chết sao?"

"Không phải vậy, người cũng biết, loại thuốc giả chết này là Tiên giới Y Tiên Hoa dùng thời gian trăm năm tu luyện mà thành, cực kỳ trân quý, chỉ có Tiên đế mới có tư cách sử dụng, ta..... Chỉ là một tiên nga nhỏ, làm sao có thể có đây? Cho nên..... Ta đưa cho bọn họ là Tuyệt Mệnh đan trộn ở chỗ Độc Tiên, ăn vào chắc phải chết không thể nghi ngờ, bọn họ cho là thuốc giả chết thật thì hết sức mừng rỡ, điều kiện của ta chính là muốn thuốc giải Tầm Diệt làm trao đổi, một mạng đổi một mạng, bọn họ cũng đồng ý."

"Hoá ra là như vậy!" Quý Phi Nhi bỗng nhiên tỉnh ra: "Vậy người làm sao lại bị thương chứ?"

"Đáng lẽ ta cho là bọn họ ăn Tuyệt Mệnh đan sẽ bị mất mạng ngay lập tức, nhưng Nguyệt Vô Tu cho dù bị thương nhưng công lực rất thâm hậu, lại có thể tạm thời kháng cự độc tố, sau đó hắn phát hiện có cái gì đó không đúng, thì đánh ta thành trọng thương, chính mình độc phát chết."

Mẫu Đơn nói hết sức thành khẩn, làm cho người ta không thể không tin, nàng nói xác thực cũng là sự thật, chỉ là có chút âm mưu ám muội lại bị nàng che giấu.

Quý Phi Nhi nghe đến mấy chuyện này, hết sức áy náy: "Mẫu Đơn, thì ra là người vì giúp chúng ta cho nên mới phải đi tìm Nguyệt Vô Tu, thật xin lỗi, ta hiểu lầm người, còn tưởng rằng người phản bội chúng ta....."

Nàng thật sự rất có cảm giác tội ác, trước kia Mẫu Đơn vì cứu nàng mà bị thương, hiện tại lại vì giúp bọn họ tìm thuốc giải suýt chút nữa bị Nguyệt Vô Tu đánh chết, nàng lại nghi ngờ nàng, nàng thật sự rất không lý trí.

"Phi Yên, ta biết người chỉ là nhất thời kích động, làm sao có thể trách người? Nhưng về sau đừng hoài nghi ta nữa, cho dù như thế nào ta cũng sẽ không làm chuyện thương tổn người." Quý Phi Nhi không biết nói cái gì cho phải: "Mẫu Đơn, thật xin lỗi, ta cảm thấy chính mình lần này thật sự rất quá đáng vậy mà không tin người, ta cũng không dám xin sự tha thứ của người, người làm tất cả đều là vì ta, ta lại nói nhiều lời nói thương tổn người như vậy, người đánh ta đi mắng ta đi, như vậy trong lòng ta có thể dễ chịu một chút."

Nàng biết, bị người vu oan là chuyện khổ sở nhất, nàng ở thời hiện đại, ngay từ đầu cũng có bạn tốt, nhưng mà về sau mình lại may mắn sau đó đưa tới sự ghen tỵ của đối phương, vậy mà thông đồng với người khác hãm hại nàng, lúc ấy nhiều người như vậy đều không tin nàng, mỗi ngày còn bị ký giả vây lại, suốt thời gian dài trong lòng đều sợ hãi không dám ra cửa, suy bụng ta ra bụng người, nàng cảm thấy mình rất quá đáng.

"Đưa ngọc, ta có thể hiểu, dưới loại tình huống này ai cũng hoài nghi, cái này không thể trách người, là ta không xử lý tốt chuyện này, trước đó nên nói với các người một tiếng, ta cũng có lỗi."

Sự "tha thứ rộng lượng" của nàng khiến Quý Phi Nhi càng thêm áy náy, chỉ trích và hoài nghi với nàng lúc trước trong nháy mắt tan thành mây khói.

Mẫu Đơn mạo hiểm tính mạng chính là vì giúp mình tìm được thuốc giải, nàng thật sự là một người tốt, về sau cho dù như thế nào nàng sẽ không hoài nghi nàng ta nữa.

Túc Ly Mị ở một bên nhìn, không nói thêm gì, chỉ là chân mày khẽ nhíu chặt, đối với lời giải thích của Mẫu Đơn, mặc dù hắn không phát hiện điểm đáng ngờ gì, hơn nữa còn giải thích rất hoàn mỹ, làm cho người khác không thể hoài nghi, hiện tại người đều đã chết, không thể tìm ra dấu vết, tội của nàng cũng được rửa sạch.

Chi là.....có thật chi quá trùng hợp hay không?

Hắn nghĩ nhiều biện pháp cũng không thể để cho Nguyệt Vô Tu giao ra thuốc giải, kết quả Mầu Đôn vừa xuất mã, thuốc giải lấy được, Nguyệt Vô Tu cũng đã chết, một mũi tên hạ hai chim, làm sao lại cảm thấy có chút không đúng lắm.

Chi là Quý Phi Nhi không có tâm tư thâm trầm như hắn, trong nháy mắt cũng chưa có ngăn cách với Mầu Đôn.

"Mầu Đôn, bây giờ thân thể ngươi thế nào? Nghe ngự y nói ngươi bị thương rất nghiêm trọng, có phải rất khó chịu hay không?"

Mầu Đôn khẽ mỉm cười: "Cái này đều phải cảm ơn Mị đã cứu mạng của ta, nếu như không phải hắn dùng chân khí chữa thương giúp ta, chi sợ ta sẽ khó giữ được tính mạng."

Nàng cũng không nghĩ tới, Nguyệt Vô Tu bị trọng thương còn có thể hạ nặng tay như vậy, thiếu chút nữa bởi thêm cái mạng nhỏ của mình rồi, suy nghĩ một chút chính nàng cũng cảm thấy sợ.

"Đúng rồi, Phi Yên, nhanh đưa thuốc giải cho mầu thân ngươi ăn đi, Nguyệt Vô Tu nói qua, ăn cái này bà sẽ không nguy hiểm tính mạng."

"Được, vậy ta sẽ đi ngay bây giờ."

Mầu Đôn cũng chuẩn bị giường: "Ta cũng muốn đi xem, xác định vương phi bình an vô sự mới có thể an lòng."

"Không cần Mầu Đôn, ngươi bị thương nặng như vậy, ngự y nói cần nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta đi là được rồi, nếu như mầu thân khỏi, vậy ngươi chính là tuyệt đại công thần."

"Phi Yên, ngươi để cho ta đi, ta thật sự vô cùng lo lắng cho vương phi, phải nhìn tận mắt nàng không có việc gì mới có thể yên tâm dưỡng bệnh!" Thật ra thì Mầu Đôn muốn đi là bởi vì nàng có chút lo lắng Nguyệt Vô Tu cho nàng thuốc giả, để cho nàng trộm gà không được còn mất nắm gạo, đến lúc đó thì sẽ thất bại trong gang tấc.

"Vậy cũng tốt." Quý Phi Nhi không cưỡng được nàng, chỉ có thể gọi hai người thị nữ đỡ nàng đứng dậy, cũng tỉ mỉ dặn dò nếu như nàng không thoải mái lập tức diu nàng trở về phòng.

Nhìn bóng lưng Quý Phi Nhi rời đi, vẻ mặt Mầu Đôn tràn đầy âm lãnh.....

Đáng chết, nàng hao tổn tâm cơ muốn diệt trừ Quý Phi Nhi, chỗ sơ hở duy nhất chính là không ngờ Túc Ly Mị biến thành bộ dạng Thương Mặc Tuyết đi tới Hồ Tộc, làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch của nàng, thậm chí nàng còn phải bắt đắc đi đi theo Nguyệt Vô Tu đàm phán lấy thuốc giải cứu người, làm như vậy là để rửa sạch hiềm nghi của mình và Nguyệt Vô Tu, vòng một vòng lớn như vậy, tất cả lại trở về điểm ban đầu, thật sự làm cho người ta hết sức tức giận.

Chi là, nàng vẫn sẽ không buông tha, trải qua chuyện này, nàng càng thêm oán hận Quý Phi Nhi, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ nàng ta.

.....

Mà bên kia, một đội thị vệ phụ trách coi chừng thi thể của Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt.

Chi là, người cũng đã chết rồi, ở đây mọi nơi tất cả đều là người của bọn họ, không có cần phải nhìn nghiêm như vậy đi!

Cho nên liền phái hai người phụ trách trông chừng, người khác thì đi làm chuyện của mình.

Một lát sau, bọn họ trở lại, thấy hai thị vệ đã bị người giết chết, mà thi thể trong đại điện cũng chỉ còn lại một khối.

Lam Nguyệt vẫn còn, nhưng Nguyệt Vô Tu không thấy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Bọn thị vệ cảm thấy khủng hoảng, hai mặt nhìn nhau: "Mau..... Nhanh đi bẩm báo Đế quân."

Nhưng..... Đã không kịp nữa rồi! Một hồi chuông phong cường đại thổi qua, tất cả thị vệ kia đều ngã xuống đất chết hết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Thuốc Giải Bị Phá Hỏng

Khi Quý Phi Nhi cầm thuốc giải đi vào, thì nhìn thấy thị nữ vừa khóc vừa nói cho nàng biết vương phi sắp không xong rồi.

Trong lòng nàng căng thẳng, vội vàng đi xem, thất khiếu của bà đã bắt đầu chảy máu, máu đen từ lỗ mũi chảy ra, nhìn qua thật đáng sợ, đây chính là sức mạnh của Tầm Diệt, chỉ bảo Hồ Tộc lại âm độc như vậy, chỉ là cũng may, nàng đã lấy được thuốc giải rồi.

*Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Tổ Hoa cũng khôi phục chút ý thức. Một mực kêu tên Quý Phi Nhi, nàng vội vàng đi tới nắm tay của bà: "Mẫu thân, ta ở đây, người hãy chịu đựng."

"Phi Yên, ta..... Ta rất nhanh sẽ chết, đồng ý ta, con nhất định..... Nhất định phải sống thật tốt."

Quý Phi Nhi hàm chứa nước mắt: "Mẫu thân, người sẽ không chết, con đã tìm được thuốc giải rồi, chỉ cần uống thuốc người nhất định sẽ tốt, người tới, nhanh đi rót một ly nước."

"Dạ!" Thị Nữ trông coi ở một bên lập tức đi lấy nước ấm.

Túc Ly Mị ở bên cạnh nhìn, Mẫu Đơn được hai người thị nữ dìu đi vào.

Tổ Hoa nhìn viên thuốc giải kia, quả thật không dám tin: "Làm sao có thể? Vậy mà ông ta lại nguyện ý cho ta thuốc giải?"

"Mẫu thân, không phải ông ta nguyện ý cho mà là Mẫu Đơn mạo hiểm tính mạng đoạt được từ chỗ của ông ta, loại người giống như ông ấy, vì tư lợi làm sao có thể ngoan ngoãn giao ra thuốc giải đây?"

Sắc mặt Tổ Hoa tái nhợt hiện ra một nụ cười khổ: "Ta còn tưởng rằng..... Thôi, ngay từ đầu không nên ôm lấy kỳ vọng với ông ta, thật sai lầm"

Thấy bộ dáng này của bà, Quý Phi Nhi vẫn cảm thấy uống thuốc giải trước quan trọng hơn, chuyện còn lại về sau sẽ giải thích.

Nàng đỡ Tổ Hoa dậy một cách cẩn thận, để cho bà tựa vào trên người của mình: "Mẫu thân, sau khi uống thuốc độc của người sẽ được giải, về sau mẹ con chúng ta có thể vui sướng sống cùng nhau, rốt cuộc không cần tách ra."

Có thể có thuốc giải thật là không ngờ được, Tổ Hoa không phải chết, nàng cũng không cần áy náy, lần này may mà có Mẫu Đơn, nàng là công thần lớn nhất.

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người chờ nàng đưa thuốc giải cho Tổ Hoa ăn, có lẽ tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, vào lúc này lại xông vào một vị khách không mời mà đến, trực tiếp phá cửa sổ xông vào, mục tiêu đánh vào Quý Phi Nhi và Tổ Hoa trên giường bệnh.

Phản ứng đầu tiên của Túc Ly Mị chính là ngăn ở trước người Quý Phi Nhi, nhưng không nghĩ đến người kia lại hoàn toàn không chú ý chính mình sắp bước vào cánh cửa chết mà lao đến, cho nên khi Túc Ly Mị đánh ra một chương hắc cũng thành công cướp thuốc giải trong tay Quý Phi Nhi đi, sau đó dùng chút pháp lực còn lại hủy diệt.

"Nguyệt Vô Tu, tại sao là ngươi? Ngươi vậy mà không có chết?" Chuyện mới vừa rồi xảy ra quá nhanh, Quý Phi Nhi hoàn toàn chưa kịp phản ứng, cho nên nhìn thấy Nguyệt Vô Tu đã chết lại đi tới trước mặt của mình, nàng kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Phốc....." Vốn Nguyệt Vô Tu bị thương nặng lại bị Túc Ly Mị đánh một chương, không nhịn được nữa ngã xuống đất, khạc ra một ngụm máu tươi.

Túc Ly Mị thân nhiên thu hồi pháp lực, chân mày hơi nhíu lại, cũng nghi ngờ đây là chuyện gì.

Chỉ có Mẫu Đơn gào lên: "Thuốc giải..... Thuốc giải bị ông ta cướp đi phá hủy rồi, ta thật vất vả mới lấy được thuốc giải!"

Nguyệt Vô Tu không để ý tình trạng của mình lúc này, xoay đầu lại nhìn Mẫu Đơn, ánh mắt hằn là căm hận: "Cái người nữ nhân ác độc này, ta giết chết ngươi!"

Mẫu Đơn bị sợ lập tức lui về phía sau mấy bước, nhích lại gần Túc Ly Mị phía bên kia, kêu lên: "Làm sao bây giờ, hắn lại làm hỏng thuốc giải rồi."

Quý Phi Nhi rất nhanh phản ứng kịp: "Đúng, thuốc giải, tại sao ngươi muốn cướp thuốc giải đi, mau giao ra đây."

"Ta sớm đã nói, đó là viên thuốc giải cuối cùng trên thế gian này!" Nguyệt Vô Tu cười ha ha, sau đó hắn xoay đầu lại, nhìn Mẫu Đơn, ánh mắt tràn đầy hận ý thấu xương: "Quả nhiên ngươi và bọn họ là một đám, vì để gạt thuốc giải ngươi lại muốn giết ta và Nguyệt Nhi."

Mẫu Đơn nhân cơ hội dựa sát vào Quý Phi Nhi bên này: "Ta đương nhiên là về phía bọn họ, nếu không ngươi nghĩ sao, làm sao ta lại làm việc giúp loại người như ngươi?"

Bây giờ Nguyệt Vô Tu đã nhìn ra Mẫu Đơn là người như thế nào, chỉ là thời cơ ngay trước mắt, hắn không có hứng thú thảo luận những chuyện này, toàn bộ hận ý đều kết luận trên người của Túc Ly Mị và Quý Phi Nhi.

"Ha ha ha, các ngươi hao tổn tâm trí không phải là vì lấy được thuốc giải sao? Hiện tại thuốc giải này đã bị ta phá hủy, Tổ Hoa hắn phải chết không thể nghi ngờ."

Mẫu Đơn không dám tin nhìn hắn: "Tại sao ngươi còn chưa chết, ta rõ ràng nhìn ngươi ăn Tuyệt Mệnh đan, hơn nữa tận mắt nhìn ngươi tắt thở."

"A..... Người cho rằng ta thật sự tin tưởng lời nói của người mà không hề nghi ngờ sao? Mọi người nên vì mình lưu một đường lui, cho nên ta không nuốt thuốc xuống, mà là giấu ở bên dưới đầu lưỡi, sau đó bẻ khúc giả trang làm đang về đã chết, các người đối đãi với ta như thế, ta tuyệt đối sẽ không để cho các người tốt hơn, hôm nay ta tới nơi này, cũng không chuẩn bị sống sót trở về, Nguyệt Nhi đã bị các người hại chết, cho dù ta còn sống cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, cho dù ta chết, cũng nhất định phải làm cho các người đắm chìm trong khổ sở, các người muốn cứu Tổ Hoa như vậy thì ta cố tình phải cho nàng chết!"

Nguyệt Vô Tu đã thẳng thắn không để ý gì nữa rồi, ngay cả chính ông cũng có thể không biết, kiên trì như vậy, ý nghĩa rốt cuộc là vì cái gì. Quý Phi Nhi vô cùng tức giận: "Loại người như người còn có tư cách gì mà sống sót, mẫu thân của ta làm sao lại không tốt, ít nhất cũng vì người sinh một nữ nhi, bà vì người chịu nhiều đau khổ như vậy, tại sao người lại không chịu buông tha cho bà."

"Là các người không chịu buông tha ta! Ha ha ha, vì ta sinh một nữ nhi? Hiện nay nữ nhi ruột thịt của ta đang cùng người ngoài hợp mưu tới hại ta, ở trên thế giới này, người duy nhất đối tốt với ta chỉ có Nguyệt Nhi, nhưng các người lại hại chết nàng, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho các người." Về mặt Nguyệt Vô Tu tràn đầy dữ tợn.

Có thể tất cả mọi người không hiểu, loại người mất đi tính giống như Nguyệt Vô Tu này, bụng dạ nham hiểm thế nhưng cũng sẽ có người yêu, Lam Nguyệt rốt cuộc có cái sức quyến rũ gì để cho ông ta si mê như vậy.

Lúc này, Tổ Hoa phát ra rên rỉ thống khổ trên giường, Quý Phi Nhi vội vàng tiến lên cẩn thận đỡ bà dậy: "Mẫu thân, mẫu thân người làm sao vậy hả?"

Sắc mặt của Tổ Hoa đã trở nên tím bầm, lỗ mũi và khóe miệng chảy ra máu càng nhiều.

Thân thể của bà đang kịch liệt run rẩy, vờn tay, chỉ vào Nguyệt Vô Tu: "Người..... Người yêu Lam Nguyệt như vậy sao?"

Nguyệt Vô Tu nhìn cũng không muốn nhìn nàng một cái: "Chẳng qua người chỉ là một tỷ nữ nhỏ bên cạnh Nguyệt Nhi thì có tư cách gì mà hỏi cái loại vấn đề này?"

"Quay lại..... Trả lời ta."

Có lẽ là ánh mắt của bà cực kỳ không cam lòng và cố chấp, khiến Nguyệt Vô Tu nhìn bà nhiều hơn hai mắt, lướt qua dung mạo mang theo vết sẹo không nói gì, ánh mắt này, lại làm cho ông cảm thấy không quen thuộc, để cho ông rung mình một cái.

Quý Phi Nhi thấy dáng vẻ của bà, đã hoàn toàn luống cuống rồi, thuốc giải đã bị Nguyệt Vô Tu phá hủy, nhìn bộ dạng Tổ Hoa rõ ràng đã không chịu được nữa, nàng tức giận rống to: "Người còn không mau giao ra thuốc giải, nếu mẫu thân của ta xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ để người chịu thiên đao vạn quả."

Rõ ràng một giấy trước thuốc giải vẫn còn ở trong tay, một giấy kế tiếp thì không có, đây chính là quyết định một người sống hay chết nếu nghĩ sai thì hỏng hết. Thuốc cứu mạng cứ như vậy bị phá hủy, dù như thế nào nàng cũng không cam lòng.

Rốt cuộc biết tại sao phải có nhiều hình phạt tàn nhẫn kia rồi, loại người như Nguyệt Vô Tu mà nói, hình phạt ra sao cũng sẽ không cảm thấy tàn nhẫn.

"Cho dù ta có thuốc giải, tuyệt đối sẽ không giao cho các người." Nguyệt Vô Tu đã quyết định cá chết lười rách rồi.

Độc đã hoàn toàn phát tác, đối với Tổ Hoa mà nói, cả người đều đau đớn, nhưng ánh mắt của bà vẫn quật cường nhìn Nguyệt Vô Tu như cũ, dù thế nào cũng không muốn dõng dãi.

Túc Ly Mị nhìn ở trong mắt, trong này nhất định có chuyện xưa gì đó mà bọn họ đều không biết.

Nàng nhìn Nguyệt Vô Tu hồi lâu, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, rốt cuộc âm thanh yếu đuối của bà miễn cưỡng nói ra miệng: "Vương..... Hoàng tử ca ca."

Cả người Nguyệt Vô Tu run lên: "Người nói cái gì?"

Sắc mặt Tổ Hoa trắng bệch miễn cưỡng hiện ra vẻ tươi cười, tay bà run run, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội óng ánh trong suốt, Nguyệt Vô Tu nhìn ngọc bội, tâm tư giống như trở lại nhiều năm trước, người thiếu niên kia, cùng một nữ tử chung đung ngăn ngừa, nàng cứu hắn một mạng, hắn tặng nàng ngọc bội nói lấy ngọc bội làm tín vật, về sau hắn nhất định sẽ cưới nàng.

Năm đó nữ tử nhận ngọc bội và bộ dạng Tổ Hoa lấy ra ngọc bội bây giờ, dần dần giống như ở trước mắt hắn.

Trong lòng Nguyệt Vô Tu đột nhiên dâng lên một hồi khủng hoảng và lo lắng.

"Người nói, đây..... Đây là tín vật duy nhất mẫu thân người để lại cho người, còn quan trọng hơn sinh mạng của người, cho nên..... Những năm gần đây, ta vẫn luôn bảo quản thật tốt, chính là chờ thời điểm gặp lại người vật về chủ cũ."

Không chỉ Nguyệt Vô Tu khiếp sợ, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Sau một hồi lâu, Nguyệt Vô Tu phát ra một tiếng kêu to: "Không..... Đây không phải là thật, nói, có phải là người trộm ngọc bội của Nguyệt nhi hay không, nhất định là như vậy, năm đó nữ tử cứu ta một mạng không phải người, tuyệt đối không thể nào là người."

Nhưng mà, tại sao trong tim của ông lại lo lắng như vậy, tại sao ông cảm thấy mình nói không được mình đây?

Mỗi lần ông và Lam Nguyệt nói đến chuyện lúc trước, nàng vùng lên nói không biết gì cả, hơn nữa còn nói chuyện qua lâu như vậy không cần phải nhắc tới, ông hỏi nàng chuyện ngọc bội, nàng lại nói đã đánh mất.

Mà bây giờ, mẫu thân để lại cho hắn tín vật duy nhất, đang ở trước mặt của hắn, xuất hiện ở trong tay một nữ nhân khác!

Tổ Hoa châm chọc cười một tiếng: "Năm đó chúng ta vẫn là tỷ muội tốt, ta có thể hưởng bất kỳ vật gì với nàng, nhưng duy chỉ có khối ngọc bội này, ta vẫn cẩn thận bảo quản, đừng nói là Lam Nguyệt, ngay cả mẹ ruột ta đều không nói cho, nhưng đến cuối cùng, Lam Nguyệt lại đoạt đi tất cả vật sở hữu của ta."

"Không, ngươi đừng nói rồi, ta không tin, ta tuyệt đối sẽ không tin."

Tổ Hoa cũng biết mình không còn sống lâu trên đời, âm thanh rất nhẹ thật bình tĩnh: "Hoàng tử ca ca, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy, năm đó ta và ngươi gặp nhau chỉ là một đoạn nghiệt duyên, chỉ là..... Nếu như mà biết rõ ngươi giết hại nhiều người như vậy, ta tuyệt đối sẽ không cứu ngươi. Đây cũng là chuyện làm ta hối hận nhất trên đời, ngươi ta có tội, ban đầu là ta nhân từ tất cả mới tạo thành nhiều bi kịch như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chân Tướng Sụp Đổ

Rốt cuộc Quý Phi Nhi biết, bà chịu đựng bí mật này đã lâu, bà có chết cũng không chịu nói ra nỗi khổ tâm, quả nhiên là như vậy.

Có thể bà biết bây giờ mình phải chết, ở một khắc hấp hối cuối cùng, vừa đúng lúc bà và Nguyệt Vô Tu gặp nhau, có thể nói ra tất cả không có gì tiếc nuối.

Cuối cùng Nguyệt Vô Tu sụp đổ, đưa bọn họ vào trong chuyện xưa tiết lộ từng việc theo lời Tổ Hoa, phòng tuyến trong lòng ông hoàn toàn sụp đổ.

"Tại sao? Tại sao có thể như vậy, không phải Lam Nguyệt sao? Tại sao ban đầu người cứu ta chính là nàng?"

Khối ngọc bội kia, không sai là mẫu phi để lại cho ông, bà cũng nói chính xác trước kia bọn ông có xảy ra chuyện xưa, ngay cả chuyện xưa này Lam Nguyệt cũng chưa từng được biết, bà lại nói ra tất cả, a. Ông chỉ cảm thấy trời cao cho ông một trò đùa thiên hạ.

"Nếu như. Nếu như có thể lựa chọn một lần nữa, như vậy ban đầu ở tại lúc ngươi hỏi tên nữ tử kia, nàng sẽ nói cho ngươi biết, nàng tên là Tổ Hoa, nàng nguyện ý chờ ngươi cưới nàng làm tân nương của ngươi, nhưng trên cái thế giới này lại không có nếu như. Nàng bị Lam Nguyệt hãm hại bị hủy dung, bị gia tộc vứt bỏ, bị mọi người khinh bỉ, nàng không muốn làm liên lụy đến ngươi, nên lựa chọn sống chịu nhục, biết ngươi tới nhà cầu thân, nàng rất vui mừng, dù biết người sẽ gả cho ngươi không phải nàng, nàng vui mừng là ngươi hết lòng tuân thủ lời hứa giữa hai người, nàng cứu không làm ngươi. Vào cung làm thị nữ hồi môn của Lam Nguyệt, nhìn các người sống ân ái, nàng cũng không có gì tiếc nuối." Âm thanh của bà nhẹ vô cùng, cực kỳ yếu ớt, bà thật sự dùng hết hơi sức toàn thân mới nói ra được những lời này, bà sắp không được rồi.

Cuối cùng Nguyệt Vô Tu tỉnh ngộ lại: "Không, không phải như vậy, ta nghĩ muốn lấy chẳng qua là khi đó nữ tử kia cứu ta một mạng, nếu như mà ta biết là nàng, vậy ta cũng sẽ không cưới Lam Nguyệt, muốn vẫn yêu thương nàng ta cũng chỉ là bởi vì coi nàng ta là nàng."

"Chỉ tiếc, số phận cho chúng ta một trò cười thiên hạ, nhưng mà ta lại không có cách nào hận ngươi, trời cao đối xử với ta không tệ, ta cứu ngươi một mạng, ngươi cho ta một nữ nhi, giữa chúng ta, coi như là hòa nhau!"

Mặt của Nguyệt Vô Tu xưa nay kiêu căng, thế nhưng nước mắt chảy ngang dọc trên khuôn mặt già nua, tràn đầy hối hận, ông vùng vẫy bò qua đây, muốn kéo tay Tổ Hoa, lại bị vẻ mặt Quý Phi Nhi căm ghét quát lớn: "Ngươi có tư cách gì chạm vào mẫu thân ta?"

Nguyệt Vô Tu giống như không nghe thấy lời của nàng, vẫn còn run rẩy tiếp tục bò về phía trước, thân thể ông bị thương nặng, công lực cũng đã tàn phế rồi, nhưng lúc này, cái gì ông cũng không quan tâm.

"Tổ Hoa, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Một câu thật xin lỗi, đã dùng hết cả đời kiêu ngạo và hối hận của hắn rồi.

"Thật xin lỗi có ích lợi gì, ngươi phá hủy thuốc giải của mẫu thân ta, còn không lấy thêm thuốc giải cho bà nhanh một chút."

"Không có. Thật không có, chỉ còn lại một viên cuối cùng này, lại bị ta phá hủy, Tổ Hoa, ta thực sự xin lỗi nàng!" Nguyệt Vô Tu hối hận cực kỳ, ông lại tự tay phá hủy thuốc cứu mạng nữ nhân hắn thích nhất.

Lời của ông khiến tâm tất cả mọi người chìm vào đáy cốc, thuốc giải. Không có!

Tổ Hoa hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Hơn nữa cũng đã kéo dài thời gian như vậy, độc đã công tâm, dù là thuốc giải tới, cũng không còn cứu được nữa! Tất cả đều là Nguyệt Vô Tu làm hại.

"Thật xin lỗi có ích lợi gì, người hạ độc với mẫu thân ta, không có thuốc giải, bà rất nhanh sẽ chết, người là hung thủ giết người, còn mặt mũi nào sống trên đời nữa? Ta. Ta hiện tại phải giết chết người." Quý Phi Nhi tức giận run rẩy, nhìn khắp nơi có thể tìm dao găm sắc bén gì hay không, đáng tiếc trong phòng không có.

Túc Ly Mị vội vàng ngăn cản nàng, kéo nàng sang một bên: "Bây giờ bọn họ tự mình xử lý chuyện lúc trước, nàng để cho mẫu thân ở thời điểm cuối cùng của sinh mệnh để kết thúc một khoảnh khắc đẹp này đi, về phần Nguyệt Vô Tu, coi như nàng không giết ông ta, bây giờ chỉ sợ ông ta sống không bằng chết."

Không có Quý Phi Nhi ngăn cản, Nguyệt Vô Tu bò đến bên giường, kéo tay Tổ Hoa thật chặt: "Là ta. Đầu là ta không tốt, vậy mà không nhận ra nàng, thậm chí còn dùng tủy Lam Nguyệt nhốt nàng nhiều năm như vậy, lợi dụng nàng tới uy hiếp Phi Yên làm việc cho ta, thiếu chút nữa hại chết nữ nhi của chúng ta, Bây giờ lại hại nàng thành bộ dáng này, ta là súc sinh, sau khi chết nhất định sẽ xuống mười tám tầng địa ngục, nhưng. Tổ Hoa, van cầu nàng...nàng đừng chết, chúng ta vừa mới quen biết nhau, còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, người chết là ta mới đúng."

Tổ Hoa lại vùng vẫy hất tay của ông ra: "Ta là người có tội, cái kết cục này, chính là sự trừng phạt với ta, ta cũng thần nhiên tiếp nhận."

"Không, nếu như mà ta biết nàng chính là nữ tử ban đầu kia, coi như hy sinh mạng chính mình, cũng không muốn tổn thương nàng nửa phần, Tổ Hoa, nàng đang vạch rõ quan hệ giữa chúng ta sao? Không nên như vậy, ta làm tất cả đều vì nàng."

"Nhưng người. lại in sự si nhục vĩnh viễn lên trên người ta, cho nên ta không muốn nói ra là không muốn để người ta biết, ban đầu cứu người người có tội giết người như cóc, kẻ chủ mưu chính là ta, người làm bao nhiêu chuyện xấu không thể tha thứ, trời cao sẽ trả thù lên trên người của ta, để cho nữ nhi ta bị người hành hạ, để cho ta được kết quả như hôm nay, đây đều là báo ứng của ta."

Quý Phi Nhi ở bên cạnh nhìn, lệ rơi đầy mặt, Túc Ly Mị sợ nàng quá mức đau lòng không tốt cho thân thể, chỉ có thể ôm lấy nàng thật chặt, cho nàng an ủi.

Mặc dù trên mặt Mẫu Đơn là vẻ mặt lo lắng, nhưng trong lòng của nàng lại có một ý nghĩ dễ chịu.

Không ngờ chân tướng sự việc lại là như vậy, Tổ Hoa xấu xí này mới là nữ tử cứu Nguyệt Vô Tu lúc trước, mà Lam Nguyệt thay thế thân phận của bà vào cung gả cho Nguyệt Vô Tu thành vương hậu, nói cách khác, là Lam Nguyệt vô liêm sỉ đoạt đi tất cả của Tổ Hoa, bao gồm phu quân của bà.

Nhớ đến nữ nhân Lam Nguyệt kia, điều ngoa ương ngạnh, nàng vẫn khó hiểu tại sao Nguyệt Vô Tu có thể dễ dàng tha thứ cho nàng như vậy, còn sủng ái bao dung nàng như vậy, thì ra là nhìn lại chuyện tình cảm lúc trước.

Nhưng bây giờ chân tướng bị vạch trần, nữ tử năm đó là Tổ Hoa, mà ân nhân cứu mạng của ông ta lại bị ông nhốt hành hạ nhiều năm, lúc này trong lòng ông ta đến tận cùng là loại khổ sở như thế nào chứ, nàng thật sự rất muốn hiểu rõ.

Nhìn bộ dạng Quý Phi Nhi đau lòng, Tổ Hoa bị độc phát khổ sở tê tâm liệt phế với Nguyệt Vô Tu, khỏi phải nói nàng cao hứng biết bao, nhìn những người này khổ sở nàng rất vui vẻ, đây đều là bọn họ tự làm tự chịu, đáng đời!

Lúc ấy nàng vì rửa sạch hiềm nghi của mình mới dùng thân xông vào nguy hiểm đi lấy thuốc giải, trên thực tế nàng không có chút nào nghĩ muốn cứu Tổ Hoa, bây giờ mượn tay Nguyệt Vô Tu phá hủy viên thuốc giải cuối cùng này, Tổ Hoa hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nàng chết rồi, nhất định Quý Phi Nhi sẽ đau lòng muốn chết.

Nhìn nàng đau lòng, nàng thấy rất vui mừng.

.

Nguyệt Vô Tu luôn van xin sự tha thứ của bà, nhưng Tổ Hoa không muốn liên quan nhiều đến việc trước kia nữa.

Hơn nữa, thân thể của bà càng ngày càng suy yếu, cảm giác mí mắt cũng nặng trĩu rồi, thì ra đây chính là tử vong, lúc trước nàng vô số lần muốn tìm chết, vì nữ nhi mình đều phải chịu đựng, hiện tại cảm nhận khoảng cách gần cái chết như vậy, bà lại cảm thấy một loại cảm giác giải thoát khó hiểu.

Cứ thế mà chết đi tốt vô cùng, bí mật lớn nhất trong lòng đã nói ra, bên cạnh nữ nhi cũng có phu quân làm bạn và yêu nàng, thật không có gì tiếc nuối nữa.

Dùng hết khí lực cuối cùng, bà liếc ông một cái thật sâu: "Ta cho người biết những chuyện này, chỉ hi vọng là ở khoảnh khắc cuối cùng của sinh mạng ta, người vẫn còn có một chút lương tri, sám hối với những người bị người hại chết, ta cũng đã an tâm rồi."

"Được, ta sám hối, nàng muốn ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó, Tổ Hoa, ta biết sai rồi, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không dám cầu xin sự tha thứ của nàng, ta tội ác tày trời."

Nhìn Nguyệt Vô Tu chân thành đang sám hối, Tổ Hoa khẽ mỉm cười, cảm thấy rốt cuộc giải quyết xong chuyện lớn trong lòng.

Hô hấp càng ngày càng khó khăn, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, tất cả mọi chuyện cũng không còn tiếc nuối gì nữa rồi, bà thần nhiên tiếp nhận cái chết.

Cùng Nguyệt Vô Tu làm bạn bên dưới, bà nhắm hai mắt lại một cách thanh thản.

"Mẫu thân. . . ." Nhiều ngày nay tâm tư lao lực quá mệt mỏi, hơn nữa bị đả kích như vậy, Quý Phi Nhi cuối cùng không chịu nổi nữa, té xỉu ở trong ngực Túc Ly Mị.

Hắn nhìn bọn Nguyệt Vô Tu một cái, không do dự nữa, ôm tiểu thê tử sải bước rời đi.

Mẫu Đơn cũng được thị nữ ở đây đỡ rất nhanh ra ngoài.

Phòng lớn như thế chỉ còn lại hai người Nguyệt Vô Tu và Tổ Hoa, mà Tổ Hoa đã tắt thở.

Nguyệt Vô Tu chỉ biết là, chứng kiến Tổ Hoa chết đi trong nháy mắt, tim của ông hoàn toàn trống rỗng.

Cho dù thời điểm nhìn Lam Nguyệt chết, ông đều không có cảm giác như thế, mặc dù đau lòng, cũng không tê tâm liệt phế như bây giờ, lại trống rỗng như vậy.

Ông run rẩy đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo tay Tổ Hoa: "Nàng biết không? Về sau mẫu phi chết, ta không hề tin tưởng bất kì kẻ nào nữa, mà nàng là ánh mặt trời duy nhất trong cuộc đời của ta, ta liều mạng tu luyện pháp thuật, trở về báo thù, ngồi lên vị trí cao nhất trong Hồ Tộc này, bởi vì ta nghĩ muốn cho nàng cuộc sống tốt nhất, dù là muốn chỗ ngồi để quân, cũng là muốn cho nàng cảm thụ một chút nữ nhân tôn quý nhất vinh dự nhất của giới yêu ma. Nhưng mà. Ta không nhận ra nàng, để Lam Nguyệt trở thành nàng, để cho nàng chịu đủ hành hạ, ta không cách nào tha thứ cho mình."

Nhìn ngọc bội rơi xuống cạnh tay bà, ông vùng vẫy đứng dậy, đeo ngọc bội lên trên cổ của bà: "Chỉ có nàng, mới xứng có được vật duy nhất mẫu phi để lại cho ta, ta coi như sinh mạng."

"Tổ Hoa, ta rất mau sẽ tới bồi nàng, sau này có ta hầu ở bên cạnh nàng, cho nàng chuộc tội, tuyệt đối sẽ không để cho nàng cô đơn."

Tại ống tay áo ông lấy ra một con dao găm, sau đó hung hăng cắm vào trái tim của mình.

Như vậy, có tính vì những người đã từng bị ông hại chết hay không, cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng?

Sinh mạng đang dần mất đi, thế nhưng ông lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, giống như tháo xuống một gánh nặng toàn thân vậy, như vậy mình có phải có tư cách hầu ở bên người Tổ Hoa rồi hay không ?

Nắm thật chặt tay của bà, Nguyệt Vô Tu tựa vào bên giường, sau đó nhắm hai mắt lại, cứ như vậy, rời khỏi thế giới này.

Người cho ông sinh mạng lần đầu tiên là mẫu phi của ông, ông dùng nửa đời của mình vì bà báo thù báo ân.

Người cho ông sinh mạng lần thứ hai chính là Tổ Hoa, nhưng ông lại không quý trọng, chờ tình ngộ lại đã quá muộn rồi, bà vẫn bị chính ông hại chết, nợ bà, chỉ có thể trả lại vào kiếp sau.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Chết Một Cách Bình Thản Mà Không Có Tiệc Nuối

Quý Phi Nhi nằm ở trên giường, Túc Ly Mị ở bên cạnh trông coi nàng.

Tiểu nữ nhân đáng thương, những ngày qua thật sự quá mệt mỏi, tâm sức quá mệt mỏi, vì liều mạng nghĩ biện pháp cứu Tổ Hoa, thật vất vả mới cứu được người ra ngoài, nhưng lại gặp phải kết cục như vậy. Sớm biết như thế, lúc trước hẳn không nên đồng ý để nàng đi tới Hồ Tộc, không nên để cho nàng cuốn vào giữa những việc này.

Suy nghĩ một chút, hắn lại không khỏi tự cười nhạo một tiếng, mặc dù nhìn bề ngoài nàng ngây thơ hồn nhiên, nhưng trong lòng so với ai cũng đều có chấp, hơn nữa còn đặc biệt thiện lương, nàng cho rằng đây là nàng nợ Nguyệt Phi Yên, phần tình nghĩa này nói gì thì nói đều phải trả lại. Nhưng. Người phải trả nợ là hắn mới đúng, bởi vì hắn tự tay lấy hồn phách của Nguyệt Phi Yên.

Nhìn Quý Phi Nhi yếu ớt như vậy, hắn cảm thấy hết sức đau lòng.

Đợi nàng tỉnh dậy, nhất định sẽ vô cùng khổ sở đi!

Một lát sau, thị nữ ở cửa báo lại. Túc Ly Mị không muốn người khác quấy rầy nàng nghỉ ngơi, liền đứng dậy đi theo thị nữ ra ngoài.

"Để quân, Hồ vương và vương phi đã chết rồi, hiện tại nên xử lý như thế nào?"

Túc Ly Mị nhủ mầy: "Bổn vương tự mình đi nhìn một chút."

"Dạ!" Thị nữ xoay người, đi đằng trước dẫn đường.

Đến phòng của Tổ Hoa, nhìn một màn bên trong khiến người ta cảm thấy hết sức bi thương.

Về mặt Tổ Hoa bình thân nằm ở trên giường, rõ ràng thời điểm bà chết đi, trong lòng đặc biệt không màng danh lợi, hơn nữa không có bất cứ tiếc nuối nào. Mà bên giường của bà, Nguyệt Vô Tu nắm thật chặt tay của bà, trái tim của ông ta cảm một cây dao găm thật sâu.

Nhìn khuôn mặt già nua đáng ghét kia đã không còn hung hãn như thường ngày, hai mắt nhắm nghiền về mặt hết sức yên tĩnh.

Hắn từng nghe Quý Phi Nhi nói qua, dung mạo giống như lòng quan, thành tâm thì tướng mạo đẹp, bây giờ, cuối cùng Nguyệt Vô tu cũng có một bộ dáng tốt.

Trên thực tế hắn đã nhìn ra, Tổ Hoa cũng không phải là không có tình cảm với Nguyệt Vô Tu, chỉ là thất vọng quá lớn mà thôi, bà biết rất rõ nếu như nói ra chân tướng, diendanlequydon.com mình sẽ không phải chết, bà lại còn cố chấp muốn chôn bí mật ở trong lòng như vậy, cuối cùng nói ra, cũng là bởi vì biết mình chắc chắn không sống nổi nữa.

Cả đời bà yêu Nguyệt Vô Tu, thì đoạn tình duyên kia bà vẫn chôn sâu ở trong lòng, hơn nữa một mực chờ đợi.

Sau đó bởi vì bị hủy dung, bà cảm thấy tự ti mình không xứng với Nguyệt Vô Tu nữa, cho nên mặc cho Lam Nguyệt thay thế thân phận của bà trở thành vương hậu tôn quý, mà mình cam chịu trở thành một thị nữ hèn mọn, chỉ muốn ở xa nhìn ông ta một cái, đã hài lòng rồi.

Có lẽ cho rằng cả đời này cũng sẽ không có khúc mắc gì với Nguyệt Vô Tu, quý thân sai khiến làm cho vận mệnh hai người ở cùng một chỗ gần nhau thân thiết, sau khi say rượu ông xâm phạm Tổ Hoa, thì có Nguyệt Phi Yên, bọn họ tạo thành bi kịch của hai đời người.

Túc Ly Mị cũng không đồng cảm với Nguyệt Vô Tu, bởi vì đây là chính ông gieo gió gặt bão, kết quả như thế này là báo ứng của ông ta.

Hắn xoay người, nói cho thị nữ bên cạnh: "Phân phó xuống, Nguyệt Vô Tu lấy thân phận là Hồ vương, vương phi lấy thân phận là vương hậu chôn ở cùng nhau, an táng cho thật tốt."

"Dạ, để quân, vậy thì thể vương hậu Lam Nguyệt nên xử lý như thế nào?"

Lam Nguyệt. A, tất cả đều là bởi vì nàng tham lam gọi lên, bằng không sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, Nguyệt Vô Tu làm nhiều chuyện xấu như vậy không thiếu được nàng giết giết.

"Trực tiếp ném vào bãi tha ma, mặc cho chó hoang gặm nát máu thịt, trọn đời không được siêu sinh."

Chuyện cuối cùng đã kết thúc, mặc dù không có đạt được mục đích như mong muốn, nhưng với Tổ Hoa mà nói, cuối cùng bà cũng giải quyết xong nỗi lòng mình, để cho bà không có bất kỳ tiếc nuối gì mà rời đi. diendanlequydon.com

.

Quý Phi Nhi hôn mê một ngày mới tỉnh lại, thì thể Tổ Hoa và Nguyệt Vô Tu cũng đã nhập liệm.

Lúc nàng tỉnh lại, Túc Ly Mị đang bên cạnh ở cùng với nàng.

Nghĩ tới chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê, nàng vẫn còn có chút không thể tiếp thu được: "Tiểu Bạch, không phải ta chỉ mơ một giấc mộng thôi đúng không? Mẫu thân vẫn còn sống, bà bình an vô sự chứ?"

Thấy bộ dáng này của nàng, Túc Ly Mị có chút không nổi nhưng vẫn phải tiếp nhận sự thật: "Tổ Hoa đã chết, Nguyệt Vô Tu cũng đã tự sát, cùng nhau chết với bà."

"Tại sao phải biến thành cái dạng này, đều tại ta, là ta không tốt, nếu như mà ta không tự ý đi tới nơi này cứu bà, bà sẽ không phải chết, là ta hại bà."

"Đừng như vậy, nàng đã làm rất tốt rồi, coi như bà đã rời đi cũng hài lòng không mang theo bất cứ tiếc nuối nào, nàng làm con gái của bà vì bà tiền đưa, coi như là vì chấm dứt nỗi lòng cuối cùng của Nguyệt Phi Yên."

Quý Phi Nhi vẫn còn nức nở: "Tại sao số phận lại làm như vậy với người, ở thời điểm ta để mẫu thân chuẩn bị rời đi, Mẫu Đơn mang hi vọng cứu người đến cho chúng ta, đang ở lúc ta muốn cho mẫu thân uống thuốc giải, Nguyệt Vô Tu lại chạy đến phá hủy thuốc giải, tất cả đều trở lại thời điểm ban đầu. Chỉ thiếu chút nữa. Nếu như động tác của ta có thể nhanh một chút, hoặc là ta bảo vệ thuốc giải thật tốt, mẫu thân cũng sẽ không chết."

"Số phận như thế, vậy không thể trách nàng được."

"Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt, coi như ông ta đã chết, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta."

"Nhưng. Ta đã hạ lệnh an táng hai người bọn họ ở cùng một chỗ."

"Chàng nói cái gì?" Quý Phi Nhi trợn to hai mắt không dám tin nhìn hắn: "Chàng chôn Nguyệt Vô Tu và mẫu thân ở cùng chỗ, cái này làm sao có thể, Nguyệt Vô Tu làm nhiều chuyện xấu như vậy, nên róc xương lóc thịt ngũ mã phanh thây đều không hết hận, còn an táng ông ta thật tốt, có phải chàng điên rồi hay không?"

"Không phải ta muốn làm như vậy, mà là ta đang hoàn thành tâm nguyện mẫu thân nàng."

"Tâm nguyện của mẫu thân?" Quý Phi Nhi lăm bắm nói, có chút không hiểu.

"Lúc nghe Tô Hoa nói đến chuyện xưa của bà và Nguyệt Vô Tu, nàng còn không nhìn ra được sao? Thật ra thì trong lòng bà vẫn còn yêu Nguyệt Vô Tu sâu đậm, thậm chí bà chờ ông ta cả đời, cuối cùng bỏ cả sinh mạng. diendanlequydon.com Cuối cùng thấy Nguyệt Vô Tu chân thành sám hối, hận của bà cũng tiêu tan."

"Nhưng. Nguyệt Vô Tu làm nhiều chuyện tổn thương bà như vậy, cuối cùng còn phá hủy thuốc giải của bà, bà làm sao có thể còn thích Nguyệt Vô Tu chứ?"

"Tình cảm một khi nảy sinh thì càng không thể ngăn cản, không dễ dàng buông xuống như vậy, giống như chúng ta trong lúc đó vậy, mặc dù qua ngàn năm, ta cũng vẫn luôn đợi nàng, tin chắc nhất định nàng sẽ trở lại, tình yêu chân chính sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi, cho nên ta hoàn thành tâm nguyện mẫu thân nàng, chôn bọn họ ở cùng nhau, để cho Nguyệt Vô Tu chuộc tội với bà."

Rốt cuộc Quý Phi Nhi hiểu được nỗi khổ tâm của hắn, gật đầu một cái: "Ta biết rồi, là ta không cân nhắc toàn bộ sự tình, chỉ muốn thù hận, mẫu thân buông xuống tất cả rồi, ta cũng nên buông xuống thôi."

"Nàng có thể suy nghĩ cẩn thận như vậy là rất tốt."

"Nhưng. . . ." Nàng vẫn còn có chút khó chịu: "Mặc dù ta chỉ có hai ngày duyên phận mẹ con với bà, nhưng mà ta thật sự rất thích vị mẫu thân này, từ nhỏ ta đã không có phụ mẫu, là một đứa cô nhi. Bây giờ không dễ dàng có thể cảm thụ một chút tình thương của mẫu thân, cũng chỉ có thời gian hai ngày. Không phải là ta cảm thấy không đủ? Thật ra thì phần tình thương của mẫu thân này căn bản cũng không thuộc về ta...ta đoạt lấy tất cả của Nguyệt Phi Yên, thậm chí ngay cả mẫu thân của nàng đều muốn cướp đi, lúc trước nàng cố gắng như vậy cũng chỉ là muốn đoàn tụ với mẫu thân thôi."

"Sẽ không, Nguyệt Phi yên nhất định sẽ cảm kích nàng, nàng giúp nàng ta hoàn thành tâm nguyện nàng ta không thể nào làm được, nàng làm được việc vô cùng to lớn!"

Ở thời điểm nàng bất lực, có thể có một người ở bên người nàng, an ủi nàng, đây mới thật là chuyện hạnh phúc nhất.

Rốt cuộc nàng lộ ra nụ cười: "Tiểu Bạch, cảm ơn chàng!"

Nàng sẽ không suy nghĩ bậy bạ nữa, mặc dù Tô Hoa ra đi, nhưng còn có người quan tâm nàng, yêu người của nàng.

Nàng có phu quân hứa hẹn với nàng mãi mãi, nàng có tỷ muội tốt nhất, nàng vẫn là người hạnh phúc nhất trên cái thế giới này.

"Ngày mai sẽ phải chôn rồi, vậy ta nên vì mẫu thân tiễn đưa thật tốt, tin tưởng có Nguyệt Vô Tu làm bạn, bà ở một thế giới khác cũng sẽ không cô đơn."

"Được, tất cả tùy nàng."

"Đợi xử lý xong chuyện nơi đây, chúng ta trở về Đế Cung đi, ta rất muốn quay về, nơi đó mới là nhà của chúng ta, mặc dù chuyện đã qua nhưng mà ta cũng thích nơi này một chút, bởi vì nơi này không có nhiều kỉ niệm tốt đẹp."

"Được, chỉ là sau khi Nguyệt Vô Tu chết, Hồ Tộc không chịu, cho nên nhất định phải chọn một người có năng lực làm tân Hồ Vương, trước khi rời đi, nhất định phải hoàn thành chuyện này trước, không thể để cho Hồ Tộc như rắn mất đầu, nếu không sẽ lâm vào một mảnh hỗn loạn, về sau sẽ khó giải quyết."

Đúng nha, còn có chuyện quan trọng như vậy thiếu chút nữa quên mất!

Chỉ là, tân Hồ vương, để cho nàng nhớ tới một người.

"Cái đó. Ở đây chàng thừa kế vương vị không phải là quy định thừa kế loại quan hệ này sao? Nguyệt Vô Tu không có nhi tử, thì có hai nữ nhi, diendanlequydon.com Nguyệt Phi Yên cũng đã chết rồi, chỉ còn lại Nguyệt Lưu Sương, cho dù muốn làm nữ vương, phẩm hạnh Nguyệt Lưu Sương giống như mẫu thân nàng không đáng tin cậy như vậy, cho nên, cũng chỉ có."

Túc Ly Mị nhíu mày: "Nàng muốn nói gì?"

"Khụ. Chàng biết đấy, cũng không cần chính miệng ta nói ra chứ."

"Ta không hiểu." Về mặt của hắn dần dần lạnh xuống.

Quý Phi Nhi rất muốn nói ra cái tên đó, nhưng cũng biết nếu nàng nói ra rất có thể sẽ tạo ra hậu quả gì đó, thì hết sức rối rắm.

"Ta đang rất nghiêm túc nói chuyện này với chàng, không phải là đùa, tân đế vương của Hồ Tộc, trừ hắn ra thì không còn ai khác. Mẹ của hắn là trưởng

công chúa Hồ Tộc, trên người có huyết thống hoàng tộc, cũng là người thừa kế được đại thần Hồ Tộc công nhận, quan trọng nhất là, lòng hân thiện lương, cũng rất có năng lực, Hồ Tộc giao vào trong tay của hân mới không đi lạc hướng."

Khụ. Dù sao, nàng cũng không có nói ra tên, cứ như vậy được rồi.

"Đáng chết, nàng còn dám nói đến hân?"

"Này này này, vấn đề không phải là cái này, ta là vì chàng giải quyết khó khăn trước mắt, là tự chàng nói muốn chọn một người có năng lực làm vua Hồ Tộc, ta cảm thấy Cảnh Hiên rất tốt á!"

Cuối cùng nàng vẫn nói ra cái tên đó.

Lần đầu tiên để quân bệ hạ coi một người là tình địch, sự đổ kị đã xảy ra là không thể ngăn cản, đều làm cho mình chưa chết đi.

"Chuyện này bốn vương tự an bài, cũng không cần nàng hỏi." Hân tức giận giọng nói sẽ trở nên cao lãnh, chỉ là Quý Phi Nhi không sợ hãi là được, nàng cảm thấy Cảnh Hiên chính là người tốt nhất được chọn, bây giờ không phải là hỏi điểm tức giận, việc công lớn hơn việc tư nha!

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chôn Cất

Ngày hôm sau, chính là nghi thức chôn cất.

Quý Phi Nhi đốt giấy để tang, mặc quần áo màu trắng quỳ gối trước linh đường, đầu Mầu Đơn cũng đeo hoa trắng, quỳ gối bên cạnh nàng rải tiền giấy.

Đại thần Hồ Tộc chia làm hai nhóm, từng bước tiến lên dâng hương bái tế, tỏ vẻ tôn kính.

Nhưng mà bọn họ thật sự không hiểu, nếu như là vương phi thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ Nguyệt Vô Tu đã là tội nhân Hồ Tộc, để hân bị róc xương lóc thịt cũng không quá đáng, để quân lại có thể đồng ý để cho ông ta và vương phi chôn chung, nghe nói cuối cùng vương phi chết, là do Nguyệt Vô Tu làm hại, một kẻ xấu tội ác tày trời cứ chết dễ dàng như vậy, thật có lợi cho ông ta quá.

Chỉ là suy nghĩ một chút cũng rất nhanh bình thường trở lại, dù nói thế nào cũng là phụ thân ruột của đế hậu, luôn có một tia tình cảm ở bên trong. Nếu để quân và đế hậu đều không so đo, bọn họ có thể nói cái gì chứ? Thế nhưng Nguyệt Vô Tu muốn mưu phản, chuyện không liên lụy lên trên người bọn họ cũng đã là may mắn rồi, còn dám nói thêm cái gì nữa, hơn nữa người cũng đã chết, hiện tại cũng chỉ là một nghi thức mà thôi.

Rất nhanh tất cả nghi thức cũng đã kết thúc, chôn cất bắt đầu.

Quý Phi Nhi nhìn quan tài dần đi xa, nhưng nàng lại không tiếp tục đi tới, mầu thân, tình cảm mẹ con của chúng ta đến đây chấm dứt, hi vọng ở một thế giới khác, người có thể lấy được hạnh phúc.

Nhìn Mầu Đơn ở đây giúp đỡ xử lý chuyện khổ cực như vậy, nàng đau lòng đi tới đỡ nàng ta: "Thương thế của ngươi còn chưa lành mà, nhanh trở về nghỉ ngơi thật tốt một chút, loại chuyện như vậy lẽ ra không cần làm phiền ngươi."

"Không sao, ta đã đỡ hơn nhiều rồi, hơn nữa ta là tỷ muội tốt của ngươi, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, diendanlequydon.com dưới tình huống này càng không thể để cho ngươi một mình đối mặt với tất cả, cho nên ta nhất định phải bồi ở bên cạnh ngươi."

Quý Phi Nhi hết sức cảm động: "Mầu Đơn, nhớ tới trước kia ta lại hiểu lầm chuyện của ngươi, ta thật sự cảm thấy xấu hổ vô cùng, ngươi đối tốt với ta như vậy, dù như thế nào ta cũng không nên nghi ngờ ngươi, thật sự rất xin lỗi ngươi."

"Sự kiện kia cũng đã qua, ta cũng đã quên, ngươi còn nói về nó làm cái gì?" Mầu Đơn lộ ra bộ dáng rộng lượng, càng làm cho Quý Phi Nhi có thêm hảo cảm với nàng, về áy náy trong lòng càng thêm sâu nặng.

"Cám ơn ngươi, Mầu Đơn." Quý Phi Nhi cảm động tới đỉnh, bây giờ nàng thật sự hoàn toàn tin tưởng Mầu Đơn.

Mầu Đơn vì cứu nàng mà bị thương chảy nhiều máu như vậy, mà nàng lại vẫn hoài nghi nàng ta, nàng ta lại mạo hiểm tính mạng đi tìm Nguyệt Vô Tu đòi thuốc giải, nàng vẫn không tin nhiệm nàng ấy, càng nghĩ càng thấy được mình thật sự là đồ vô lại, hoài nghi người tốt như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng.

"Chúng ta là tỷ muội tốt, sao còn khách khí như vậy, nếu ngươi lại lạnh nhạt với ta như thế, ta mới cần phải tức giận!"

"Tốt." Quý Phi Nhi cầm thật chặt tay của nàng ta, nàng cảm thấy cuộc đời của mình cũng sẽ không quên phần tình cảm tỷ muội này.

"Đúng rồi, chuyện cũng xử lý xong, có phải chúng ta nên nhanh chóng lên đường để trở về để đô hay không?"

Quý Phi Nhi lắc đầu một cái: "Không được, còn có một việc cần xử lý, Nguyệt Vô Tu chết rồi, Hồ Tộc không thể không có người chủ trì đại cuộc, hiện tại mặc dù Tiểu Bạch quản lý chuyện Hồ Tộc, nhưng hắn cũng không thể ở luôn nơi này? Để đô không thể không có hắn, chuyện vương tộc khác cũng cần hắn xử lý, cho nên phải mau chọn lựa một Hồ vương, dẫn dắt Hồ Tộc đi về phía chính đạo."

"Vậy đã chọn được chưa?"

"Cái này. Còn không có, thật ra thì ta đã chọn được người rồi, nhưng Tiểu Bạch không đồng ý."

Mẫu Đơn lập tức hiểu rõ đại khái: "Người người nói, không phải là Cảnh Hiên công tử chứ?"

Rõ ràng nàng đã biết mà còn hỏi, trước mắt người có thể làm cho Túc Ly Mị nổi giận, trừ Cảnh Hiên còn có thể là ai.

"Đúng vậy, mẫu thân của hắn là trưởng công chúa, trên người có huyết mạch hoàng tộc, hơn nữa hắn là người chính trực thiện lương, ta tin tưởng nếu như hắn làm Hồ Vương, nhất định là một sự lựa chọn tốt."

Nàng còn tưởng rằng Mẫu Đơn nhất định sẽ vô cùng ủng hộ nàng, nhưng không nghĩ về mặt Mẫu Đơn hiện thái độ không đồng ý.

"Phi Nhi, người thật là quá đáng, tại sao có thể nói lên yêu cầu như thế với Mị, nhất định hắn rất tức giận?"

"Hắn có chút tức giận, sao ngay cả người cũng nói như vậy? Ta làm như vậy chỉ là vì muốn tốt cho chúng ta, giải quyết xong tất cả mọi chuyện là có thể trở về nhanh một chút, cho nên mới phải đề cử Cảnh Hiên, mà không phải bởi vì bất kỳ tư tình gì."

"Có thể người không biết, nam nhân rơi vào trong tình cảm không có nhiều lý trí để đồng ý như vậy, dù sao lần này ta cũng không đứng ở bên người, về sau người không nên nhắc lại tên Cảnh Hiên nữa, như vậy mới tốt cho hai người các người."

Mẫu Đơn thật lòng cảm thấy loại nữ nhân như nàng căn bản không xứng đáng ở cùng một chỗ với nam nhân tốt như Túc Ly Mị, có Túc Ly Mị sủng ái còn chưa đủ lại đi trêu chọc Cảnh Hiên, bây giờ lại vẫn còn thẳng thắn thờ ơ mà nói mình không sai, nàng thật sự quá vô si.

Quý Phi Nhi không hiểu ý Mẫu Đơn, nàng cảm thấy rất uất ức, bởi vì nàng thật sự nghĩ cho mọi người mới có thể đưa ý kiến này, tại sao mỗi lần chỉ cần nhắc tới Cảnh Hiên cuối cùng sẽ biến thành cái dạng này?

"Được rồi, về sau ta sẽ không nói đến hắn nữa còn không được sao?" Nàng tức giận bĩu môi, hừ, vậy sau này cái gì nàng cũng không quản là được rồi, càng vui về nhân hạ.

Nhưng mà với Quý Phi Nhi mà nói thật sự là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, nàng mới vừa bảo đảm qua Mẫu Đơn sẽ không có bất kỳ việc gì với Cảnh Hiên, không ngờ đến buổi chiều hôm sau, trưởng công chúa đến nơi này tìm nàng, hơn nữa còn là bộ mặt đầy nước mắt, nhìn qua đáng về hết sức khẩn cấp.

Vừa nhìn thấy nàng, trưởng công chúa liền quỳ trên mặt đất: "Phi Yên, ta van cầu người, cứu Cảnh Hiên, cứu nhi tử của ta đi."

"Cảnh Hiên làm sao vậy?" Dù sao mạng người quan trọng, nàng coi Cảnh Hiên như bằng hữu, đương nhiên không hi vọng hắn xảy ra chuyện gì.

"Ngày đó sau khi chúng ta trở về, thân thể nó vô cùng suy yếu, thuốc cũng không ăn, cơm cũng không ăn, thân thể đã muốn sụp đổ, nó nói, không nhìn thấy người không bằng nó chết đi cho rồi, bây giờ đã hôn mê bất tỉnh, Phi Yên, người có thể cứu nó chỉ có người."

Nghe thấy tình huống Cảnh Hiên nguy hiểm như vậy, nàng vô cùng lo lắng, nhưng mà.

"Thân thể hắn không tốt, sao không tìm ngự y chứ? Hơn nữa ta cũng không biết xem bệnh, cho dù gặp cũng không giúp được gì."

"Bây giờ ngay cả thuốc nó cũng không uống, ăn còn phun hết ra, ngự y nói nó đã sắp không được rồi, nói là chính nó không có ý chí muốn sống, trong miệng nó vẫn gọi tên của người, Phi Yên, ta van cầu người, người đi gặp nó đi, dù là một lần, mặc kệ như thế nào, nó là vì cứu người cho nên mới phải biến thành cái bộ dạng này." Mặt mũi trưởng công chúa hết sức tiêu tụy, xem ra hai ngày nay nhất định o lắng hốt hoảng không ít.

Mẫu Đơn kéo ống tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: "Phi Nhi, đừng quên người mới vừa nói gì, người không thể có bất kỳ quan hệ gì với Cảnh Hiên, Mị yêu người như vậy, người không thể làm tổn thương trái tim hắn."

"Ta." Quý Phi Nhi cũng cảm thấy loại bệnh như vậy nếu ngự y không giải quyết được, nàng cũng không chắc chắn có thể giúp đỡ cái gì, hơn nữa nếu như nàng đi gặp mặt Cảnh Hiên, diendanlequydon.com nhất định Túc Ly Mị sẽ không vui, muốn từ chối, nhìn bộ dạng này của trưởng công chúa lại có chút không đành lòng.

"Vương huynh đã không có ở đây, trên đời này ta chỉ có Cảnh Hiên là người thân, nếu như nó xảy ra chuyện, ta cũng không muốn sống nữa." Về mặt trưởng công chúa hết hi vọng.

"Phi Nhi, Mị đang ở đại điện xử lý chuyện với đại thần Hồ Tộc, nếu như hắn trở lại không thấy người...người biết sẽ có hậu quả gì chứ?" Mẫu Đơn tiếp tục nhắc nhở nàng.

"Phi Yên." Trưởng công chúa lại dập đầu với nàng: "Ta biết rõ trước đây làm rất nhiều chuyện có lỗi với ngươi, ta là tội nhân, chỉ cần ngươi nguyện ý cứu nhĩ tử ta, ta nguyện ý một mạng đổi một mạng, bây giờ ta chết ngay ở chỗ này!"

Vậy mà từ ống tay áo bà lấy ra một cây chủy thủ muốn tự sát, may mà Quý Phi Nhi phản ứng kịp thời ngăn cản bà.

Nàng cũng đã ra quyết định: "Cô cô, người đừng làm chuyện điên rồ, ta nguyện ý đi theo người xem Cảnh Hiên biểu ca."

"Phi Nhi, ngươi." Mẫu Đơn đang định nói tiếp, nhưng Quý Phi Nhi lại kéo nàng qua một bên.

"Cảnh Hiên cứu mạng của ta, hơn nữa hắn là bởi vì ta nên mới biến thành như vậy, chẳng lẽ muốn ta mở to mắt nhìn hắn chết sao? Mẫu thân vừa mới đi, ta thật sự không chịu nổi nhiều đau khổ như vậy." Thấy chết mà không cứu, cho tới bây giờ đều không phải tính cách của nàng.

"Nhưng mà, Mị hân."

"Ta biết rõ, bây giờ hắn đang ở đại điện, bởi vì phải lựa chọn tân Hồ vương, hắn có rất nhiều việc khác, ta rời đi một lúc hắn sẽ không biết, ta không muốn làm cho hắn không vui, nhưng cũng không thể trở mắt nhìn Cảnh Hiên gặp chuyện không may, cho nên hi vọng ngươi có thể giúp ta giấu giếm một chút, ta đồng ý ngươi đi thăm hắn một lúc, sẽ trở lại thật nhanh."

"Vậy cũng tốt!" Về mặt Mẫu Đơn khổ sở, nhưng vẫn gật đầu một cái.

"Ta đi gặp Cảnh Hiên, chỉ là vì tình bằng hữu, tuyệt đối không có nguyên nhân khác, ngươi ngàn vạn lần không nên hiểu lầm."

"Ta biết rồi, vậy ngươi yên tâm đi, ta sẽ không nói cho Mị."

Quý Phi Nhi theo trưởng công chúa đi ra ngoài, Mẫu Đơn nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong mắt tràn đầy tia ác độc, Quý Phi Nhi, lần này là chính ngươi tìm chết, vậy cũng đừng trách ta.

A. Thay nàng giấu giếm bí mật? Giấu giếm nàng và nam nhân khác hẹn hò, làm sao có thể là phong cách hành sự của nàng.

Nàng ta càng sợ Túc Ly Mị biết, nàng lại cứ muốn cho hắn biết.

Nàng phí hết tâm lực lợi dụng Nguyệt Vô Tu cũng không thể diệt trừ Quý Phi Nhi, còn đưa tới hoài nghi cho bọn họ, hiện tại chỉ có thể dùng cách thức khác để đạt được mục đích, bất kỳ chuyện gì có thể đá kích Quý Phi Nhi, nàng sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa nàng ta nói thật dễ nghe, luôn miệng nói người mình yêu chỉ có Túc Ly Mị, nhưng lại nhớ thương lo lắng với Cảnh Hiên như vậy, thật sự cho rằng Mẫu Đơn nàng dễ gạt sao?diendanlequydon.com Loại lý do nát này, chỉ lấy cớ che giấu tính lạnh lùng của nàng ta.

Nếu như Túc Ly Mị biết, hắn yêu sâu đậm thê tử của mình nhưng lại cho hắn hồng hạnh xuất tường kết quả là gì đây? Người lòng tự ái cao ngạo như hắn, còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục yêu nàng, bao dung nàng sao?

Dựa vào cái gì bọn họ lại hạnh phúc như vậy, chỉ có một người là nàng, nàng cũng rất ưu tú, rất cố gắng, nhưng trong mắt Túc Ly Mị của chỉ có Quý Phi Nhi, trước kia nàng đã thua bởi Từ Huyền, hiện tại lại bị Quý Phi Nhi giam ở dưới chân, nàng không cam lòng mình trở thành một vai phụ như vậy, nàng nhất định sẽ dùng phương pháp của mình lấy được tất cả thứ mình muốn. Mà nàng có thể lợi dụng vốn lớn nhất, chính là sự tin tưởng của bọn họ với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Lén Lút Gặp Mặt Cảnh Hiên

Quý Phi Nhi đi theo trưởng công chúa Nguyệt Nhiêu vào phủ công chúa.

Trong lòng bà luôn cầu nguyện một cách im lặng, bởi vì bà sợ ý làm mẫu thân Nguyệt Phi Yên bị tổn thương, nếu như Cảnh Hiên trở lại cho qua mọi chuyện, vậy bà thật sự xin lỗi Nguyệt Phi Yên.

Vốn là nghĩ tới nơi này cứu người, lại không nghĩ rằng bà lại làm tổn thương càng nhiều người, thật là áy náy tự trách chính mình.

Trưởng công chúa dẫn nàng tới một cửa phòng: "Cảnh Hiên đang ở bên trong, ngươi vào đi thôi!"

Nàng hít sâu một hơi, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, đây là một lần cuối cùng!

Nàng lấy thân phận Nguyệt Phi Yên quan tâm hắn một lần cuối cùng.

Cảnh Hiên đứng như trường công chúa nói, nằm ở trên giường vẫn còn đang hôn mê, ngự y và thị nữ đang cố gắng để cho hắn thử uống xuống thuốc, nhưng toàn bộ cũng không có tác dụng, đứt vào rồi sau còn phun hết ra, sắc mặt của hắn tái nhợt trông rất đáng sợ.

Trường công chúa yên lặng chảy nước mắt: "Hai ngày trước lúc Cảnh Hiên trở lại cũng là bộ dáng này, vốn ngự y nói nó chỉ mất máu quá nhiều, tính mạng không đáng ngại, là ta không tốt, vào lúc này lại nói cho nó biết buông tha tình cảm với người, nói xong nó khổ sở tuyệt vọng như vậy nó không làm được, sau đó nó không uống thuốc, thân thể càng ngày càng yếu, luôn lên cơn sốt, ngự y nói thuốc đều ăn nhưng không vào được, chỉ sợ người đã không xong rồi, tu vi toàn thân cũng phải trở thành phế vật, Phi Yên, bây giờ ta không có biện pháp gì chỉ có thể tới tìm người."

Quý Phi Nhi gật đầu một cái, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Cảnh Hiên.

Là nàng sai lầm rồi!

Nếu ngay từ đầu nàng trực tiếp nói cho hắn biết mình không phải là Nguyệt Phi Yên thật sự, Nguyệt Phi Yên đã chết, hắn cũng sẽ không vì nàng đặt mình vào nguy hiểm như vậy, thậm chí gần như vứt bỏ toàn bộ tính mạng, đây đều là lỗi của nàng!

Nàng vừa đi lên phía trước, ngự y và thị nữ tự đã giác tránh ra, quỳ xuống đất lễ bái: "Tham kiến đế hậu nương nương."

"Đứng lên đi!" Ánh mắt nàng không rời Cảnh Hiên, sau đó hỏi: "Hiện tại hắn như thế nào?"

"Đế hậu trở về, Cảnh Hiên công tử đã phát sốt hai ngày, cũng bởi vì không uống thuốc, vết thương toàn thân càng nghiêm trọng hơn, nếu không phải bởi vì pháp lực bảo hộ, hắn cũng sớm chống đỡ không nổi nữa, nếu tiếp tục chuyển biến xấu như vậy, chỉ sợ là. Sống không qua sáng sớm ngày mai."

Trong lòng Quý Phi Nhi căng thẳng, cố giả bộ bình tĩnh: "Được, ta biết rồi, các người lui xuống trước đi!"

Trường công chúa đi tới bên cạnh nàng, vẻ mặt bi thương: "Hiên Nhi biến thành bộ dáng này, đều là trước kia ta gây đánh uyên ương, báo ứng giúp người xấu làm việc ác, là ta làm hại mẫu thân người. Chỉ sợ Hiên Nhi không qua được cửa ải này, nó thích người như thế, ta chỉ hi vọng để cho nó gặp người một lần cuối, coi như nó đi thật, cũng không có tiếc nuối gì."

Quý Phi Nhi nắm thật chặt tay của bà: "Cảnh Hiên không có việc gì, ta nhất định sẽ cứu hắn."

Trường công chúa nhẹ nhàng gật đầu một cái, trong lòng cũng không ôm hy vọng gì, nàng có thể có lòng này, tin tưởng trong lòng Cảnh Hiên cũng sẽ nhận được an ủi thôi.

Trường công chúa xoay người đi ra khỏi phòng, cửa phòng cũng đóng kỹ, lưu lại không gian thoải mái cho hai người bọn họ.

Quý Phi Nhi đi đến bên chậu nước vắt một cái khăn ướt, nhẹ nhàng lau chùi mặt của hắn, bây giờ hắn còn đang phát sốt, làm như vậy nhiều lần có thể làm cho hắn thoải mái một chút thôi.

Nàng khe khẽ thở dài: "Cảnh Hiên, tại sao người phải ngu ngốc như vậy, người có cuộc sống của mình, người không nên cuốn vào giữa những chuyện này ta căn bản không xứng đáng để người trả giá vì ta nhiều như vậy."

"Nguyệt Phi Yên đã chết rồi, mặc dù chuyện xưa của các người bị thương như vậy, nhưng mà ta có thể khẳng định, trong lòng Nguyệt Phi Yên nàng rất yêu người, nếu không một đêm cung yến kia, nàng sẽ không chỉ dẫn ta đi tới khóa đông dưới tàng cây, tìm được tín vật các người đã từng đính ước. Trước lúc xuất giá, nàng nhất định là đã nhớ đến vận mệnh của mình, cho nên với trái tim của người, với cảm tình của người, còn có áy náy với người tất cả đều gửi gắm vào túi thơm nho nhỏ này."

"Cảnh Hiên, thật xin lỗi, là ta lợi dụng người. Vừa bắt đầu, có thể chỉ muốn mượn trợ giúp của người cứu vương phi ra. Nhưng từ từ chung sống, ta biết rõ người là một người tốt, hơn nữa hết sức si tình với Nguyệt Phi Yên, ta không nên lấy thân phận của nàng để cho người làm những chuyện này, cho nên về sau ta càng ngày càng áy náy. Nhìn người yêu Nguyệt Phi Yên như vậy, yêu sâu đậm đến tận xương tủy, ta không đành lòng nói cho người biết, thật ra nàng đã chết rồi, trước khi đi Đế Cung, Nguyệt Vô Tu hạ độc ở trên người nàng muốn mưu hại đế quân, mà ta, chỉ là một du hồn, quý thân sai khiến mượn thân thể của nàng sống lại. Ta không phải Nguyệt Phi Yên, không có hồi ức khắc cốt铭心 của các người lúc trước, là ta lừa người, thật xin lỗi."

Quý Phi Nhi lặng lẽ rơi nước mắt, từng giọt rơi trên cánh tay bị thương của hắn, tản ra ánh sáng xanh da trời, nhưng nàng lại không có phát hiện ra.

"Đau dài không bằng đau ngắn, nếu như mà lúc bắt đầu ta nói ra chân tướng, cho dù người sẽ rất đau lòng ít nhất cũng không cần lo lắng về tính mạng, thể nhưng lời nói dối này, ta chỉ có thể tiếp tục che giấu đi, hôm nay gặp lại người trong cái bộ dạng này, ta càng thêm không đành lòng nói ra khỏi miệng, nếu như Nguyệt Phi Yên chính là lòng tin để người cố gắng sống sót, vậy giờ khắc này, người hãy xem ta như Nguyệt Phi Yên đi, ta van người, nhất định phải tiếp tục chống đỡ, nhất định phải tỉnh lại, không thể để cho trong lòng ta nhiều hơn một phần áy náy nữa."

Cũng không biết có phải tâm linh cảm ứng hay là thế nào, có lẽ cầu nguyện của nàng có tác dụng, Cảnh Hiên khẽ nhủ mảy, sau đó từ từ mở mắt.

"Cảnh Hiên, người. Người đã tỉnh." Quý Phi Nhi không dám tin nhìn hắn, vui mừng kêu thành tiếng.

Nhưng ánh mắt của Cảnh Hiên lại vô cùng mê muội, và lại căn bản không có tiêu cự, ý thức của hắn căn bản không hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn chậm rãi mở miệng, âm thanh suy yếu và khàn khàn: "Phi Yên?"

"Là ta, là ta, ta ở nơi này."

Hắn miễn cưỡng lộ ra một tia mỉm cười: "Ta nhất định là đang nằm mơ, nàng ở bên cạnh Túc Ly Mị, làm sao ta có thể nhìn thấy nàng?"

Quý Phi Nhi không đành lòng chọc phá mộng đẹp của hắn: "Cảnh Hiên, đúng là ta, ta tới thăm ngươi. Làm sao ngươi có thể để mình thành ra thế này, ngươi nhất định phải tiếp tục chống đỡ, tuyệt đối không thể chết."

Ánh mắt của hắn không có tiêu cự nhìn về phía trước: "Mẫu thân nói cho ta biết, nàng đã yêu đế quân, vợ chồng ân ái mỹ mãn, để ta không nên đi quấy rầy hạnh phúc của nàng, quên đi nàng! Ta cũng nghĩ như vậy, nếu bây giờ nàng hạnh phúc như vậy, tại sao ta có thể nữa tổn thương nàng, cho nên. . . . chỉ có thể thành toàn, nhưng không có Phi Yên ta nên làm cái gì đây? Không có Phi Yên, ta chính là một thể xác không có linh hồn, ta sống rất khổ sở, vì vậy không bằng giải thoát đi."

Đây chính là lòng tin hắn tuyệt vọng như vậy sao? Thì ra, hắn thật sự một lòng muốn chết đi!

Quý Phi Nhi rút cuộc hiểu rõ mình đã tạo nhiều tổn thương cho hắn, nàng nhất định phải cứu hắn, vô luận như thế nào cũng phải cứu hắn.

"Không, không thể, ngươi còn có người thân ngươi, nếu như mất đi ngươi...phụ mẫu của ngươi nên làm cái gì? Cảnh Hiên, ngươi không thể ích kỷ như thế."

"Mẫu thân. . . . Bà còn có phụ thân, mà ta, chỉ có một mình ta."

"Ngươi sai lầm rồi, sai vô cùng, mẫu thân ngươi chỉ vì ngươi bà tình nguyện mạng cũng không cần, bất kể trước kia bà đã làm chuyện sai lầm như thế nào, bây giờ cũng nên bù đắp lại, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, làm sao bà tiếp tục sống đây? Còn có ta, Cảnh Hiên, cho dù chúng ta không thể ở bên nhau, nhưng còn có thể làm bạn, nếu như ngươi xảy ra chuyện, muốn cho ta khổ sở áy náy cả đời sao? Không phải ngươi nói, hi vọng ta hạnh phúc vui vẻ, chẳng lẽ ngươi hi vọng ta vĩnh viễn vì ngươi chịu đựng hành hạ khổ sở?"

Hắn lại không nói mà chống đỡ: "Phi Yên, thật xin lỗi."

"Ta không muốn ngươi xin lỗi, ta muốn ngươi nhất định phải sống tốt. Dù là vì ta, cũng xin ngươi nhất định phải sống."

Đây chính là tâm nguyện của Phi Yên sao?

Hắn đã thế, nhất định sẽ làm cho nàng vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ, tại sao có thể nhìn nàng đau khổ? Cho dù hắn tiếp tục còn sống, không thể không thừa nhận sự hành hạ khi đi với nàng, sống luôn đau khổ cũng không muốn để cho nàng khổ sở nửa phần.

"Ta đồng ý với nàng, ta nhất định sẽ sống sót, vì nàng sống tiếp!" Hắn nhắm hai mắt lại, sau đó hôn mê, hoặc là hắn căn bản cũng chưa từng tỉnh lại. Tất cả, chỉ là một giấc mộng.

.

Sau khi Nguyệt Vô Tu chết, Hồ Tộc vô chủ, Túc Ly Mị làm đế quân giới yêu ma, che chở ngàn vạn con dân giới yêu ma, việc cấp bách, chính là phải giải quyết chuyện trước mắt.

Nhưng không nghĩ đến đây cũng không phải là chuyện dễ dàng, Hồ vương trước kia sau khi chết, đại thần vương tộc khác đều mơ ước đến vương vị, mắt nhìn chằm chằm. Có vết xe đổ Nguyệt Vô Tu này, ứng cử viên Hồ Vương mới không thể nào qua loa được.

Thật ra thì, trong lòng hắn từ lâu đã có người, hiện nay chỉ là thử dò xét mà thôi.

Trước khi rời khỏi Hồ Tộc, hắn muốn tất cả đều xử lý tốt ở đây, tất cả trở lại yên ổn, không có nỗi lo về sau.

Nhưng nhìn mấy trận đánh này cái gọi là tất cả vì cớ hiệu Hồ Tộc, trên thực tế vì đại thần tư lợi, Túc Ly Mị cười lạnh trong lòng. Hồ Tộc nếu giao vào trong tay bọn họ, chỉ sợ thời kỳ sẽ càng thêm hồngбет so với Nguyệt Vô Tu.

Sau khi nghe xong bọn họ bàn bạc giả dối nửa ngày, Túc Ly Mị không có hứng thú gì nữa, nói một câu cho bọn họ sau, liền đứng dậy rời đi.

Vốn định buổi chiều hoặc là tối về, hôm nay trở về bồi tiểu thê tử của hắn thật tốt, hắn không muốn để cho nàng cả ngày ở một chỗ với Mẫu Đơn, coi như Mẫu Đơn lần này công lao lớn nhất, lấy được thuốc giải, nhưng hắn nghĩ như thế nào đều cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Sau khi trở về, trong phòng cũng không có bóng dáng của nàng, suy nghĩ một chút bởi vì Tô Hoa qua đời nàng vẫn buồn bã không vui, cũng sẽ không đi ra ngoài chạy loạn.

Có khả năng lớn nhất chính là ở chung một chỗ với Mẫu Đơn, đi vào gian phòng Mẫu Đơn, lại phát hiện một mình nàng ngồi ở chỗ đó thêu hoa, Quý Phi Nhi cũng không ở đây.

Mẫu Đơn vừa nhìn thấy hắn, nhất thời lộ ra vẻ mặt hốt hoảng: "Mị. . . . Làm sao ngươi trở về sớm như vậy?"

Lời nói Mẫu Đơn để cho hắn nghe cảm thấy có chút là lạ, lập tức để cho hắn hoài nghi nàng che giấu cái gì với họ.

"Phi Nhi đâu?"

Ánh mắt Mẫu Đơn lập tức cũng có chút tránh né: "Phi Nhi. Không phải nàng ở trong phòng sao?"

Túc Ly Mị giận tái mặt: "Ta mới từ trong phòng tới đây."

"Nàng. Đại khái bởi vì có chuyện cần xử lý, tạm thời đi ra ngoài, ngươi đừng lo lắng, Nguyệt Vô Tu đã chết, hiện tại nàng ở chỗ này vô cùng an toàn." Mẫu Đơn nói chuyện nhìn như vô tội mà lại không đáng tin cậy, dù sao Túc Ly Mị nhất định sẽ hoài nghi, trước tiên nàng trả lời qua loa vài câu là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

Quý Phi Nhi để chén thuốc trong tay xuống, có chút vui mừng, mặc kệ nói thế nào, rốt cuộc chén thuốc này hẳn đã uống vào.

Mặc dù còn chưa tỉnh, nhưng đây là một hiện tượng tốt, cảm khẩn uớt nhẹ nhàng lau mặt cho hẳn, cảm giác sắc mặt hẳn yên ổn hơn so với lúc vừa tới, chân mày cũng không phải là trong tình trạng nhíu chặt, có lẽ là bởi vì nàng vừa nói mấy lời kia có hiệu quả với hẳn.

Kết quả làm cho hẳn có ý chí muốn sống.

Lòng của người thật ra rất quan trọng, ý chí có thể chống đỡ tất cả.

Cảnh Hiên, người nhất định phải tỉnh dậy, tiếp tục sống thật tốt, mang theo lời chúc phúc của ta và Nguyệt Phi Yên tiếp tục sống, tìm được hạnh phúc chân chính thuộc về người.

Nàng đứng dậy nhẹ nhàng, cuối cùng nhìn hẳn một, sau đó xoay người đi tới phía cửa.

Cảnh Hiên, chúng ta từ biệt như vậy, vì muốn tốt cho nhau, có lẽ không cần gặp mặt nhau nữa.

.

Vì áp lực của Túc Ly Mị bức bách, hoặc là Mẫu Đơn khẩn cấp muốn ly gián tình cảm của bọn họ, cho nên nàng rất nhanh sẽ nói ra sự thật.

"Mị, ta đã đáp ứng Phi Nhi không thể nói, nhưng ngươi là phu quân của nàng, ta không nên gạt ngươi, thật ra thì. Nàng đi thăm Cảnh Hiên công tử."

"Cái gì? Cảnh Hiên?" Sắc mặt của Túc Ly Mị rõ ràng nhìn không được tốt.

"Cái này. Mị, ngươi ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, bởi vì trường công chúa tới nói chuyện lần trước Cảnh Hiên công tử bị thương tính mạng bị đe dọa, cầu xin Phi Nhi đi gặp hẳn một chút, có lẽ là lần cuối, cho nên nàng mới đi." Mặc dù nàng đang vì Quý Phi Nhi biện minh, diendanlequydon.com nhưng trong lòng đang suy nghĩ, khẳng định Túc Ly Mị không nghe thấy đi, với lòng tự ái của hẳn và sự tham muốn giữ lấy làm sao cho phép lòng nữ nhân hẳn yếu vì nam nhân khác lo lắng như vậy chứ, trước kia không phải bọn họ nhiều lần vì chuyện Cảnh Hiên cãi nhau sao?

Lần này, đã tăng thêm lửa chiến tranh rồi, nàng ở một bên vừa xem náo nhiệt vừa ngồi ngư ông đắc lợi.

Sắc mặt của Túc Ly Mị quả nhiên hết sức âm trầm, thậm chí mơ hồ có khuynh hướng bùng nổ.

Mẫu Đơn lại rất "nhân từ" bảo vệ Quý Phi Nhi: "Ta cũng khuyên nàng không nên đi, nhưng ngươi biết tính tình Phi Nhi đấy, thật tốt bụng, nàng vẫn tự trách Cảnh Hiên công tử vì cứu nàng mới có thể bị thương, hiện tại tính mạng Cảnh Hiên có chút đáng lo, cho nên không thể mặc kệ ngồi nhìn được, trước khi nàng đi đã nói, chỉ đi gặp mặt Cảnh Hiên, sẽ trở lại thật nhanh."

Túc Ly Mị cười lạnh: "Không phải ta đã nói với nàng ấy về sau không được xen vào chuyện của Cảnh Hiên nữa sao?"

"Ta cũng khuyên nàng như vậy đó, nhưng chính nàng ấy không nghe." Mẫu Đơn vừa nhìn Túc Ly Mị thật sự tức giận, mừng rỡ trong lòng, vội vàng thừa dịp thêm mắm thêm muối: "Nhưng mà điều này cũng không thể trách Phi Nhi, nói thế nào Cảnh Hiên cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, cho nên nàng như vậy cũng là bình thường. Ngươi phải tin tưởng, nàng rất thật tâm với ngươi, không phải loại quan hệ kia với Cảnh Hiên như người nghĩ."

Ánh mắt Túc Ly Mị lạnh lẽo: "Ngươi cho rằng, ta sẽ cảm thấy nàng và Cảnh Hiên là mối quan hệ như thế nào?"

"Chuyện này. Cái này." Mẫu Đơn cảm thấy có phần không đúng lắm, có chút khúm núm không dám nói ra lời.

"Phi Nhi là thê tử của ta, nàng là người nào không cần người phải nhắc nhở ta, hiểu không?" Mặc dù Mẫu Đơn lấy được thuốc giải cho Tô Hoa làm cho Quý Phi Nhi hoàn toàn tin tưởng nàng, nhưng cái này cũng không đại biểu hẳn cũng tin nhiệm nàng. Mặc kệ nàng tin Phi Nhi là Từ Huyền cũng tốt, không tin cũng được, nàng tốt nhất an phận thủ thường một chút, nếu không hẳn tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình.

Mẫu Đơn cố làm ra vẻ uất ức nhìn hẳn: "Ta cũng vì muốn tốt cho các người, sợ người sẽ hiểu lầm Phi Nhi, ảnh hưởng đến tình cảm của các người."

"Người đã đồng ý Phi Nhi sẽ giúp nàng giữ kín bí mật này, vì sao lại dễ dàng nói ra như vậy? Chẳng lẽ đây chính là sự tin tưởng giữa tình bằng hữu sao?" Hinh như hẳn cảm thấy, rõ ràng Mẫu Đơn chính là muốn cố ý tiết lộ cho hẳn những tin tức này, hẳn căn bản là không gắng hỏi, nàng đã nói ra rất nhanh. Hơn nữa nếu quả thật không muốn cho hẳn biết như trong lời nói, nàng cũng không đến nỗi ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng chờ hẳn tới hỏi.

Túc Ly Mị thái độ với nàng, lại còn không có chút biến chuyển nào, trong lòng Mẫu Đơn hết sức kinh hoàng, không phải nàng đã mượn chuyện Nguyệt Vô Tu tự mình oan rồi sao? Bây giờ Quý Phi Nhi cũng rất tin tưởng không hề nghi ngờ nàng, tại sao Túc Ly Mị vẫn như vậy? diendanlequydon.com Nàng không cảm thấy mình còn sơ hở chỗ nào.

"Ta. Ta chỉ không muốn để cho người lo lắng."

"A, đã như vậy, chờ sau khi Phi Nhi trở về, ta nghĩ người biết phải làm thế nào mới không để cho nàng vì chuyện này mà lo lắng."

Hắn hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Mẫu Đơn nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt tràn ngập phần hận.

Tại sao lại có kết quả như vậy? Rõ ràng Quý Phi Nhi đã mập mờ không rõ với Cảnh Hiên, nàng có thể rõ ràng cảm thấy hẳn rất tức giận, nhưng hẳn vẫn bao dung Quý Phi Nhi như thế, thậm chí còn muốn giấu giếm chuyện này với nàng ta, chẳng lẽ hẳn không có chút tức giận nào sao?

Túc Ly Mị làm sao có thể không nổi giận, nhưng hẳn quan tâm Quý Phi Nhi hơn, cũng tin tưởng tình cảm của nàng với bản thân mình. Lui vạn bước nói, coi như nàng yêu người khác thì hẳn có thể làm như thế nào chứ? Ngàn năm chờ đợi, nàng có thể trở về đã là trời cao thiên vị rồi, ở chung một chỗ với nàng cuộc sống mỗi một ngày đều giống như mộng cảnh.

.

Quý Phi Nhi để cho trưởng công chúa và ngự y chăm sóc tốt cho Cảnh Hiên, sau đó vội vã trở về Vương Cung.

Ra ngoài khoảng chừng hai canh giờ, cũng không biết trong cung thế nào, Tiểu Bạch sẽ không phát hiện không thấy nàng chứ.

Trở về vừa nhìn, tất cả vẫn là bộ dạng rất yên tĩnh, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chắc là không có chuyện gì xảy ra, nếu Tiểu Bạch phát hiện không thấy nàng trong lời nói, đoán chừng lập tức sẽ giết đến phủ công chúa dẫn nàng trở về, an tĩnh như vậy khẳng định không có chuyện gì.

Nhưng trong lòng vẫn là có chút không yên, vẫn nên tìm người hỏi rõ ràng thì hơn.

Đi đến phòng của Mẫu Đơn, Mẫu Đơn vẫn thêu hoa ở chỗ cũ, thấy Quý Phi Nhi đi vào, vẻ mặt không khỏi lo lắng: "Làm sao người trở lại được, người có biết hay không."

"Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?" Quý Phi Nhi bị dọa đến trong lòng căng thẳng, không phải Tiểu Bạch thật sự phát hiện chứ, vậy có phải nàng phải chuẩn bị tốt để hẳn đánh đòn hay không.

"Ha ha, không có việc gì, ta chỉ nhìn thấy người còn chưa trở lại, có chút bận tâm mà thôi." Nàng nuốt lời trong bụng trở về, câu nói của Túc Ly Mị kia rõ ràng chính là đang cảnh cáo nàng không cho nói ra chuyện hẳn đã tới, nàng không thể nói được.

"Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, Tiểu Bạch không trở về chứ?"

"Không có đâu, Mị vội vàng xử lý chuyện Hồ Tộc, bận rộn như vậy, coi như trở lại cũng phải là buổi tối."

Quý Phi Nhi vỗ ngực một: "Cũng may, tất cả đều thuận lợi."

"Đúng rồi, không phải người đi thăm Cảnh Hiên công tử sao? Hiện tại hẳn như thế nào?"

"Chuyện này. Ta cũng không biết, dù sao điều có thể làm ta đã làm, còn lại chắc chính là nghị lực của hẳn rồi, chẳng qua ta tin tưởng hẳn nhất định có thể chiến thắng chính mình, sống thật khỏe mạnh."

"Nghe người nói như vậy ta an tâm rồi, Cảnh Hiên công tử là một người tốt, hẳn không có việc gì là tốt rồi."

Trong lòng Quý Phi Nhi suy nghĩ, mặc dù nàng rất hi vọng Cảnh Hiên có thể làm tân vương Hồ Tộc, diendanlequydon.com nhưng hiện nay thương thế của hẳn nặng như vậy, tình thế Hồ Tộc lại loạn như thế chắc chắn hẳn ứng phó không được, hơn nữa chí hướng của hẳn cũng không ở đây, để cho hẳn làm Hồ Vương hẳn cũng sẽ không vui vẻ, nếu như Tiểu Bạch thật sự đã chọn được người tốt, nàng cũng không có ý kiến gì.

Hiện nay, tâm nguyện duy nhất của nàng chính là thân thể Cảnh Hiên có thể tốt nhanh lên một chút, quên đi Nguyệt Phi Yên, bắt đầu cuộc đời mới,

những thứ khác tất cả đều không quan trọng nữa.

.

Sau khi dùng xong bữa tối, Túc Ly Mị cũng không trở lại, chẳng lẽ chuyện Hồ Tộc thật sự bận rộn như vậy sao?

Quý Phi Nhi rất buồn ngủ, nhưng vẫn đánh mạnh tinh thần chờ hán trở về, hán đều khổ cực như vậy, nàng làm thế từ không thể thay hán chia sẻ, dù gì cũng không thể trực tiếp đi ngủ quá tự nhiên, đây là sự tôn trọng tối thiểu.

Nàng ngồi ở trên ghế, đôi tay nâng cằm lên, vẫn không chế không được con buồn ngủ đánh tới, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng rốt cuộc bị mở ra.

Quý Phi Nhi không hề hay biết có người đi vào, cho đến khi hai bàn tay to lớn nhẹ nhàng bế nàng lên, nàng mới có chút cảm giác. Thân thể bị đặt lên giường, Quý Phi Nhi mơ mơ màng màng mở mắt: "Tiểu Bạch, chàng đã trở lại."

Nàng đều ngủ thành bộ dáng này, cũng không biết lên giường đi ngủ sao?

Quý Phi Nhi vuốt mắt, từ trên giường ngồi dậy: "Giờ gì rồi, tại sao ta lại ngủ thiếp đi vậy?"

"Nếu buồn ngủ cũng không cần chờ ta, sớm nghỉ ngơi một chút là được."

"Nhưng, ta muốn chờ chàng trở về." Một ngày không thấy, như cách ba thu nói chung chính là ý tứ như vậy đi.

Quý Phi Nhi vừa nhìn cây nến đã đốt hơn phân nửa, cũng biết canh giờ hiện tại khảng định đã muộn rồi, nguyên nhân bởi vì mới vừa ngủ bù, cho nên lần này nàng tỉnh lại cũng không quá buồn ngủ.

"Tiểu Bạch, làm sao chàng trở về trễ như thế, có chuyện gì cần thương lượng đến trễ như vậy hay sao?"

"Về ứng cử viên Hồ Vương, chuyện này không thể khinh thường."

"Vậy chàng quyết định xong chưa?"

"Thế nào? Nàng còn định cầu tình thay Cảnh Hiên sao?" Hán không lên tiếng cũng không đại biểu hán cũng không để ý chuyện ban ngày, người được chọn làm Hồ Vương là ai trong lòng hán đã có rồi, nhưng lại không hy vọng cái tiểu nữ nhân này vì nam nhân khác cầu xin.

"Ách. Không có, chàng là để quân chàng lựa chọn là tốt rồi, không sao cả." Dù sao Túc Ly Mị là để quân giới yêu ma, hán sẽ không để cho con dân của mình bị tổn thương.

Chỉ là, đã xác định người được chọn là tốt lắm rồi, là ai vậy, nàng rất muốn biết rõ.

Ở dưới ánh mắt mong đợi của nàng, Túc Ly Mị cầm một phần chỉ dụ ném tới trước mặt nàng, nàng liên tục không ngừng cầm lên vừa nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nét khiếp sợ: "Tại sao?"

"Không phải bởi vì nàng là được rồi, bốn vương đã nói qua, diendanlequydon.com Hồ vương phải là người có đức có tài năng mới có thể đảm nhiệm, bốn vương điều tra qua thân thể và tính cách của Cảnh Hiên, cùng với vương tộc đại thần Hồ Tộc sắp xếp lại điều tra từng cái, xác thực, trừ Cảnh Hiên, không còn người nào thích hợp." Túc Ly Mị sẽ không quan báo tư thù.

"Ta đã nói rồi, Cảnh Hiên là một người tốt, chọn hán chính xác không sai."

Túc Ly Mị nhàn nhạt nhìn nàng một: "Cũng không biết thân phận của Hồ Vương, hán có còn mạng đi hưởng hay không."

"Chàng. Đây là ý gì?" Quý Phi Nhi có chút lo lắng, nàng không thể biểu hiện chuyện mình rất hiểu rõ Cảnh Hiên với hán, nếu không nhất định Tiểu Bạch sẽ hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cuối Cùng Vẫn Dấu Diểm Không Được

Túc Ly Mị cười như không cười nhìn nàng: "Thế nào, nàng không biết sao? Hôm nay bốn vương mới nhận được một tin, nói là tính mạng của Cảnh Hiên đang hấp hối, rất có thể không còn sống được lâu trên đời này nữa, loại tin tức này không phải là nàng tinh thông hơn bốn vương sao."

Quý Phi Nhi lúng túng cười một tiếng: "Tiểu Bạch, chàng nói cái gì đó, mỗi ngày ta đều ở chung một chỗ với Mẫu Đơn, chuyện của người khác làm sao ta có thể biết chứ?"

Dù sao Mẫu Đơn đã nói với nàng, Túc Ly Mị căn bản không biết chuyện nàng gặp mặt Cảnh Hiên, đó chính là sự thực, nàng mới không cần tự mình chuốc lấy phiền phức nói ra chân tướng.

"Vậy sao? không phải nàng nói Cảnh Hiên là bằng hữu của nàng, ân nhân cứu mạng của nàng sao, bây giờ nghe tin hắn muốn chết sao không có chút đáng về lo lắng nào vậy, bốn vương còn suy nghĩ, có nên để cho nàng đi thăm người tình cũ là hắn một chút hay không, nói không chừng hắn vui vẻ rồi tình dây dẫu."

Hắn nhìn nàng, đáy mắt có khuynh hướng âm thầm phóng hỏa, hắn không muốn để cho Mẫu Đơn nói cho nàng biết chân tướng, bởi vì hắn muốn nghe chính nàng chủ động nói ra ngoài chuyện này, bọn họ là phu thê, hắn không hy vọng nàng giấu giếm gì với mình. Nhưng nhìn bộ dáng bây giờ, rốt cuộc nàng quyết tâm phải giấu giếm hắn sao?

Quý Phi Nhi cũng cảm thấy có chút không đúng lắm, chỉ là nàng vẫn không suy nghĩ nhiều, nàng tin tưởng lời nói của Mẫu Đơn, hơn nữa Túc Ly Mị bận bây giờ mới chịu về, làm sao có thời gian đi hỏi hành tung của nàng, hắn bài xích với Cảnh Hiên như vậy, nếu nàng nói thật ra, hắn chắc chắn rất tức giận, nàng không muốn làm cho hắn mất hứng, che dấu cũng là vì tốt cho hắn.

"Chuyện này. Cái này, ta cũng không phải là ngại, coi như đi cũng không thể giúp được cái gì, hơn nữa ta đồng ý sẽ không gặp mặt hắn nữa rồi, không muốn làm cho chàng vì này loại chuyện này mà tức giận."

A, không dám quang minh chính đại gặp mặt, vậy thì lén lút gặp mặt sao?

"Ồ trong lòng nàng, ta không chịu được một người như vậy sao? Ở trong lòng nàng, hắn là bằng hữu quan trọng như vậy, hiện tại rất có thể hắn sắp chết, ngay cả một lần cuối ta đều không cho nàng đi gặp, ở trong lòng nàng, ta chính là máu lạnh vô tình như vậy, lại còn cần nàng hao tổn tâm cơ lén lút đi gặp?"

Quý Phi Nhi giật mình mở to hai mắt: "Chàng. Chàng. Chàng biết?"

Lời đã nói đến thế này rồi, nếu nàng không nghe rõ trừ phi là đùa ngốc, nhưng rõ ràng Mẫu Đơn nói hắn không có trở lại, vậy làm sao có thể?

Túc Ly Mị hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Một hồi lâu, Quý Phi Nhi thật vất vả mới tiêu hóa sự thật này, nhưng đã chậm mất rồi, bởi vì Túc Ly Mị đã tức giận.

Đã không kịp tò mò sao hắn biết chuyện này, chuyện trọng yếu nhất bây giờ là Quý Phi Nhi cần thận suy nghĩ chính mình kết thúc lỗi lầm này như thế nào.

"Tiểu Bạch, ta. Ta chỉ là không muốn làm cho chàng mất hứng cho nên mới gạt chàng."

"Cho nên, đây chính là lý do nàng lừa ta? Nàng vì nam nhân khác lại không ngại nói dối với trượng phu mình?"

"Không phải như vậy, bởi vì trượng công chúa nói tính mạng Cảnh Hiên đang hấp hối, rất có thể sống không nổi nữa, bà quý trên mặt đất khổ sở cầu khẩn, ta thương xót bà có một tấm lòng từ mẫu, liền đồng ý cùng bà trở về, Cảnh Hiên. Bệnh rất nghiêm trọng. Tiểu Bạch, chàng biết không?"

Sau khi nẫu thân đi, ta thường xuyên ở trong lòng tự trách, ta thật xin lỗi Nguyệt Phi Yên, hiện tại Cảnh Hiên là người quan trọng nhất của nàng ấy, nếu như hắn vì ta cho qua chuyện, ta nhất định sẽ rất áy náy."

"Nàng muốn gặp hắn, thì có thể đi gặp, loại tình huống đặc biệt này, ta sẽ không để ý, cũng không muốn để cho nàng có bất kỳ áy náy nào, chỉ là. Về sau đừng để Mẫu Đơn giúp nàng nói dối lừa gạt ta, coi như tìm cũng phải tìm một người đáng tin một chút."

Túc Ly Mị không vui nói.

Quả nhiên, là bởi vì Mẫu Đơn sao?

Quý Phi Nhi thận trọng nhìn hắn: "Nói như vậy buổi chiều chàng đã trở lại, sau đó để Mẫu Đơn không nói với ta?"

"Nàng nghĩ sao? Ta chờ nửa ngày, chỉ muốn để cho nàng tự mình thẳng thắn với ta, nhưng không nghĩ rốt cuộc nàng vẫn giấu giếm, Phi Nhi, ta thật sự là có chút thất vọng."

Thì ra chuyện là cái bộ dáng này.

Nàng cũng không muốn giấu giếm, nói láo cũng cần phải chịu được tra tấn và áp lực trong lòng.

"Ta cho là nói ra lời như vậy nhất định chàng sẽ rất tức giận, cho nên không muốn để cho chàng lo lắng." Nàng sợ hãi cúi đầu, cảm giác lần này mình thật sự đã làm một chuyện ngu xuẩn.

"Cho nên gì?" Âm thanh của hắn mặc dù không lớn, nhưng lại có lực chấn nhiếp vô hình.

"Thật ra thì chuyện này. Điều này cũng không thể trách ta, trước kia mỗi lần nhắc tới Cảnh Hiên chàng đều ác cảm như vậy, giống như ăn thuốc nổ vậy, ta làm sao dám nói cho chàng, ta cũng là vì muốn tốt cho chàng."

"Nàng và nam nhân khác ở chung một chỗ, đương nhiên ta sẽ bất mãn, coi như nàng chỉ coi hấn là bằng hữu, nhưng ý tứ của hấn lại không giống như nàng, chỉ là loại tình huống đặc biệt này, nàng cảm thấy ta sẽ so đo với nàng sao?"

Quý Phi Nhi le lưỡi một cái, cảm giác ý tứ thật không tốt: "Là ta suy tính không chu đáo, ta đồng ý với chàng, sau này có chuyện gì cũng sẽ thương lượng với chàng."

Cũng phải suy nghĩ một chút, lần trước đi pháp trường cứu Cảnh Hiên, hấn nói không tính toán trông nom, nhưng cuối cùng hấn vẫn đi.

Túc Ly Mị là người như vậy miệng cứng nhưng lòng mềm, hấn chắc chắn sẽ không nhẫn tâm để cho nàng khổ sở.

"Vậy. Ta biết sai rồi, chàng cũng đừng giận ta nữa."

"Xem biểu hiện của nàng." Đế quân bệ hạ nào đó vốn định cao lãnh phạm nhi.

Nhưng Quý Phi Nhi rất vui mừng, trong lòng thở phào một ngụm khí lớn, có chuyện gì thì vẫn nên nói rõ ràng thì tốt hơn, nói dối hoặc là giấu giếm thật sự rất không dễ chịu.

Không ngờ Mẫu Đơn lại vậy, rõ ràng tính toán mượn chuyện này ly gián hai người bọn họ, nhưng lại không muốn làm cho tình cảm của bọn họ càng tiến một bước, càng thêm suy nghĩ vì đối phương.

Túc Ly Mị là một người cao ngạo như vậy, đối xử với Từ Huyền còn không được trình độ như vậy, Bây giờ hấn vì Quý Phi Nhi, cam nguyện để xuống tự ái và kiêu ngạo của chính mình, chính là vì không muốn làm khó cho nàng. Đáng tiếc đã tâm Mẫu Đơn quá lớn, căn bản không hiểu cái đạo lý này, một lòng chỉ nghĩ chia rẽ bọn họ. Nàng sẽ không bỏ qua!

"Tiểu Bạch, hôm nay ta đi thăm Cảnh Hiên, hấn bị thương rất nghiêm trọng, ngự y nói hấn không có ý chí tiếp tục sống, còn tiếp tục như vậy nữa, thì không qua khỏi sáng sớm ngày mai, ta thật sự vô cùng lo lắng cho hấn."

Túc Ly Mị hừ lạnh một tiếng: "Ta thấy mạng của hấn rất cứng rắn, coi như thật sự sắp chết, gặp lại nàng cũng sẽ sống lại thôi."

"Cái đó. Chàng phải làm cho rõ ràng, hấn coi ta là Nguyệt Phi Yên cho nên mới như vậy, chờ sau khi thương thế của hấn lành ta sẽ nói cho hấn biết, Nguyệt Phi Yên đã chết, để cho hấn tỉnh táo lại, buông xuống quá khứ, tìm được hạnh phúc thuộc về mình, đây cũng là điều duy nhất ta có thể làm vì Nguyệt Phi Yên."

"Tốt nhất hấn thức thời một chút, về sau đừng đến quán nàng nữa, nếu không bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn."

"Vậy chàng thật sự quyết định để cho Cảnh Hiên làm tân Hồ Vương rồi hả ?"

"Chưa chắc."

"Cái gì vậy, không phải chính chàng vừa mới nói đã quyết định xong rồi sao? Chàng là đế quân, quân vương không nói giỡn nha." Quý Phi Nhi nóng nảy.

"A, ý của ta là, cái này phải xem hấn có số mệnh đó hay không, chỉ dụ để lại chỗ này, nếu như chính hấn không tiền đồ như trong lời nói, vậy bản vương cũng chỉ có thể chọn người tài khác."

Được rồi, thì ra là ý này, Quý Phi Nhi thở phào nhẹ nhõm, nàng tin tưởng, nhất định Cảnh Hiên sẽ khá hơn.

.

Mà lúc này ở Đế Cung, Thương Mặc Tuyết trông sao trông trăng rồi cuộc cũng nghe được tin tức.

Túc Ly Mị để cho người trở về đưa tin nói chuyện Hồ Tộc bên kia đã dứt khoát thuận lợi, bọn họ sẽ rất nhanh trở về.

Thấy nội dung bức thư, cuối cùng Thương Mặc Tuyết thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trở lại hỏi thị vệ đưa tin.

"Vậy tại sao bọn họ không lập tức quay về ." Túc Ly Mị là một người ngại phiền toái, trong thư chỉ có vắn vắn một hàng chữ, để cho hấn không cách nào biết được nhiều tin tức hơn.

"Thưa Lang vương, để quân nói Hồ vương trước kia đã chết, cần tuyển một người tài khác thừa kế vị trí Hồ vương, cho nên quyết định kéo dài một chút thời gian, chỉ là người được chọn đã xác định, để quân rất nhanh sẽ trở lại."

Thương Mặc Tuyết oán hận nói: " Cái tên huynh đệ vô lương tâm, chính mình đi nhưng lại rất sung sướng, khiến Bốn vương ở chỗ này giúp hấn dọn dẹp cục diện rối rắm, cũng đã giải quyết xong cái nữ nhân ngu xuẩn Nguyệt Lưu Sương đó, nếu không bốn vương đã sớm mặc kệ."

Nguyệt Lưu Sương đã bị hấn giam lại, nghe nói cả ngày nàng ta ở nơi nào đó khóc lóc chửi rủa, cũng tùy nàng ta đi.

"Đứng rồi, bốn vương hỏi người, Mẫu Đơn cô nương như thế nào?" Hắc tướng là muốn đi Hồ Tộc với Mẫu Đơn và Quý Phi Nhi, bây giờ lại bị Túc Ly Mị hạ lệnh phải ở lại Đê Cung xử lý chuyện, hắc bị buộc tách ra với Mẫu Đơn, đã thật nhiều ngày không thấy nàng, thật là nhớ nhung.

"Chuyện này." Nhắc tới Mẫu Đơn, rõ ràng thị vệ có chút do dự.

Thương Mặc Tuyết lập tức phát hiện có cái gì không đúng, giận tái mặt: "Mẫu Đơn làm sao? Còn không nói rõ ra?"

"Thưa Lang vương, Mẫu Đơn cô nương vì cứu đế hậu nên bị trọng thương."

"Người nói cái gì?" Hắc cắt đứt lời nói của thị vệ, trong lòng căng thẳng, Mẫu Đơn bị thương?

"Lang vương yên tâm, Đê Quân đã chữa bệnh cho Mẫu Đơn cô nương, bây giờ nàng đã không có gì lo lắng nữa rồi."

"A, coi như Túc Ly Mị có chút lương tâm, chỉ là chờ hắc trở về bốn vương vẫn phải tìm hắc hỏi tội, vậy mà không có bảo vệ tốt cho Mẫu Đơn, còn để cho nàng bị thương, đứng rồi, nàng là bị thương thế nào?" Giới yêu ma đều biết, Lang vương và đế quân là bằng hữu chí cốt, cũng chỉ có hắc mới dám không tôn trọng Túc Ly Mị như thế.

"Bởi vì Hồ vương trước kia là Nguyệt Vô Tu quá mức giáo hoạt, đế hậu trúng gian kế của hắc, Mẫu Đơn cô nương vì bảo vệ đế hậu, cho nên mới. Sau lại, Mẫu Đơn cô nương vì đi lấy thuốc giải cho Vương phi Hồ Tộc, bị Nguyệt Vô Tu đánh một chưởng."

"Nguyệt Vô Tu đáng chết này, Bốn vương nhất định phải đi giết ông ta." Tính tình Thương Mặc Tuyết nóng nảy lập tức kích động.

"Thưa Lang vương, Nguyệt Vô Tu đã chết."

"Vậy bản vương sẽ cắt thi thể ông ta thành tám khúc."

"Thưa Lang vương, đế quân đã hạ lệnh đưa thi thể ông ta và vương phi hợp táng rồi."

"Cái gì? Đáng chết, cứ dễ dàng cho ông ta như vậy?" Thương Mặc Tuyết lập tức không bình tĩnh.

"Thuộc hạ. Cũng không biết nguyên nhân trong này, hay là chờ đế quân và đế hậu trở lại tự mình giải thích cho ngài thôi." Hắc chỉ trở lại báo tin mà thôi, ở đâu ra biết nhiều như vậy.

Thương Mặc Tuyết gật đầu một cái, việc đã đến nước này, cũng không có biện pháp, nhưng mà hắc thật sự rất vui mừng, bởi vì Mẫu Đơn, thật sự là một nữ nhân tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cảnh Hiện Sống Lại

Suốt thời gian hai ngày, người của phủ công chúa đã trải qua một cuộc dày vò đáng sợ, trưởng công chúa không ăn không uống, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cuối cùng bà thật sự chóng đờ không nổi, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mơ mơ màng màng, hình như bà nghe thấy có người ở bên cạnh gọi bà, mở mắt một cách khó khăn, thì ra là phu quân Cảnh Thần của mình đứng ở bên giường, mặt lo lắng nhìn bà.

"Nhiều Nhi, rốt cuộc nàng đã tỉnh, ăn ít đồ trước đã." Cảnh Thần để thị nữ nấu cháo bụng đến trước mặt bà, muốn bà phải uống vào.

Trưởng công chúa vừa nghĩ tới con trai của mình, lập tức lòng đau như đao xoắn, lắc đầu một: "Làm sao ta còn ăn được thứ gì."

Nhưng không nghĩ câu tiếp theo Cảnh Thần nói làm cho bà cả kinh trong lòng: "Không ăn chút, làm sao mà có hơi sức đi nhìn con của chúng ta?"

Bà đã đi xem bao nhiêu lần, có tác dụng gì đâu, Cảnh Hiện còn hôn mê bất tỉnh. Không, không đúng, ý tứ của ông là.

"Hiện Nhi đã tỉnh rồi!" Rốt cuộc Cảnh Thần nói cho bà biết cái tin tức ngạc nhiên này.

Trưởng công chúa trong nháy mắt có tinh thần, giọng nói xen lẫn kích động và không dám tin: "Hiện Nhi đã tỉnh rồi hả? Đây là thật sao?"

"Làm sao ta có thể lừa nàng, ngay tại lúc nó tỉnh lại, nhìn nàng quá mệt mỏi, nên không đánh thức nàng, mau ăn một ít đi, sau đó chúng ta đi thăm Hiện Nhi."

Trưởng công chúa vội vàng muốn đứng dậy: "Nhanh, đi xem Hiền Nhi trước, ta nào có tâm tình ăn cơm" diendanlequydon.com

Nhưng bà mới vừa xuống giường, cảm giác đầu xông đến một hồi choáng váng mê man, Cảnh Thần vội vàng đỡ bà: "Hai ngày hai đêm nàng không nghỉ ngơi, hơn nữa cũng không ăn cái gì, chẳng lẽ nàng nghĩ còn chưa nhìn thấy nhi tử mà đã làm thân thể mình sụp đổ rồi chứ? Hiền Nhi đã tỉnh rồi, ngự y nói nó không có việc gì, nàng cứ yên tâm ăn chút cơm cho thật tốt, sau đó sẽ đi xem Hiền Nhi."

Trưởng công chúa gật đầu một, vội vàng nhận lấy chén ông đưa tới, ăn từng ngụm, ăn nhanh lên một chút, bà có thể nhìn thấy con trai của mình rồi.

Đây thật sự là vượt qua một kiếp nạn sống chết.

.....

Thời điểm thấy Cảnh Hiền, quả nhiên hán đã tỉnh rồi, thị nữ đang bên giường cho hán ăn uống thuốc.

Trưởng công chúa nước mắt vui mừng chạy tới: "Hiền Nhi, rốt cuộc con đã tỉnh, con thật sự là dọa chết mẫu thân rồi."

Cảnh Thần cũng ở một bên vui mừng gật đầu: "Nếu con không tỉnh, chỉ sợ mẫu thân con cũng sẽ đi với con."

Sắc mặt Cảnh Hiền tái nhợt miễn cưỡng hiện ra vẻ mỉm cười: "Thật xin lỗi, để cho các người lo lắng."

"Đưa nhỏ ngốc, tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi, mẫu thân đồng ý với con, về sau sẽ không bao giờ miễn cưỡng con làm chuyện không thích nữa, chỉ cần con có thể khỏe mạnh mà còn sống, giang sơn vương vị vinh hoa phú quý, cái gì chúng ta cũng đều không cần."

Cảnh Hiền cười cười, không nói chuyện nữa, đột nhiên trong đầu của hán hiện ra một hình ảnh.

Tựa hồ trong lúc hán hôn mê, có người ở bên giường của hán, nói gì đó với hán, nhưng hán lại có chút cảm giác không nhớ gì cả.

"Mẫu thân, trong lúc con hôn mê, Phi Yên có tới đây hay không?" Hán tràn đầy mong đợi nhìn bọn họ, sau đó dè dặt hỏi.

"Chuyện này." Trưởng công chúa do dự một chút, sau đó lắc đầu một.

Trước khi Quý Phi Nhi đi từng nói với bà, nếu như Cảnh Hiền tỉnh lại, ngàn vạn lần không được nói cho hán biết chuyện nàng đã tới, nàng không muốn tổn thương hán nữa.

Cho nên, vì muốn tốt cho cảnh hiền, nàng quyết định giấu giếm, nhưng không biết như vậy là đúng hay sai, nếu hán nghe chính là tin như thế, nhất định sẽ vô cùng khổ sở.

"Vậy sao?" Khóe miệng Cảnh Hiền hiện ra một nụ cười khổ: "Xem ra, nàng thật sự quên con rồi."

Sắc mặt trưởng công chúa cực kỳ mất tự nhiên: "Hiền Nhi, bây giờ Phi Yên đã là đế hậu rồi, nàng đã có phu quân, con và nàng vĩnh viễn sẽ không có khả năng, cho nên mẫu thân xin con, quên nàng đi, nếu con thật sự yêu nàng như vậy, nên quên nàng, để cho nàng không hề áy náy với con nữa, nàng không đến thăm con, thật ra cũng là vì tốt cho con." diendanlequydon.com

Cảnh Hiền nhẹ nhàng gật đầu: "Con biết rồi, con không muốn để cho nàng áy náy với con, con hi vọng nàng luôn vui vẻ hạnh phúc, nếu chỉ có đế quân mới có thể cho nàng, con sẽ rút lui, không bao giờ quấy rầy cuộc sống của nàng nữa."

Trưởng công chúa và Cảnh Thần cũng có chút ngoài ý muốn, Cảnh Hiền lại nói lời như vậy, hán thật sự nghĩ thông suốt sao?

"Phụ thân, mẫu thân, các người yên tâm, con sẽ mạnh khỏe mà sống tiếp, sẽ không để các người lo lắng cho con."

Trưởng công chúa nghẹn ngào gật đầu một, chỉ cần con có thể nghĩ thông suốt thì tốt rồi.

Lần này Cảnh Hiền có thể tỉnh lại, đều là công lao của Quý Phi Nhi, về sau mỗi ngày bà đều sẽ sám hối, lúc trước bà làm tất cả chuyện sai lầm với Nguyệt Phi yên.

Trên cái thế giới này, thật sự sẽ có nhân quả báo ứng!

.....

Biết được tin Cảnh Hiền tỉnh, Quý Phi Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng may tốt rồi, rốt cuộc nàng không cần lo lắng không yên nữa. Nàng không thể bảo vệ mẫu thân Nguyệt Phi Yên, dù gì cũng phải bảo vệ người yêu của nàng, đây cũng là bù lại một chút áy náy trong lòng mình.

"Tiểu Bạch, bây giờ, cuối cùng tất cả có thể kết thúc chứ?"

Túc Ly Mị gật đầu một: "Bây giờ ta sẽ phái người đi đưa chỉ dụ, lập Cảnh Hiền làm tân Hồ vương, sau đó chúng ta có thể lên đường trở về."

"Nhưng mà cơ thể hán bây giờ còn chưa khỏe, chúng ta có nên ở lại thêm mấy ngày nữa hay không, hán mới vừa kể vị, có thể có rất nhiều chuyện không xử lý được, nghe nói những vương thần Hồ Tộc kia rất không yên tĩnh, hán có thể ứng phó được sao?"

"Nếu như những chuyện này đều cần bốn vương xử lý thay hấn, vậy bốn vương để cho hấn làm Hồ vương còn có tác dụng gì?"

"Ách." Nói cũng có đạo lý, nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt, không có đại thần nào nguyện ý tiếp nhận một con ma ồm ồm kế vị vương thượng cả.

"Bốn vương làm ra quyết định này, tin tưởng hấn có năng lực, cũng tin tưởng hấn sẽ không làm bốn vương thất vọng."

"Vậy. Được rồi!" Có túc Ly Mị tự mình hạ chỉ, chắc hấn cũng không còn ai dám cãi lời, hơn nữa Cảnh Hiền rất có năng lực, nàng cũng nên tin tưởng hấn có thể xử lý tốt những chuyện này.

Vậy bọn họ không còn chuyện gì nữa, chuẩn bị trở về để cung thôi, mặc dù ra ngoài không hơn thời gian nửa tháng, thế nhưng cảm giác thật sự đã đi rất lâu, hơn nữa trải qua quá nhiều chuyện, nàng muốn trở lại Đế Cung, đó mới là nhà của nàng. diendanlequydon.com

Nhận được chỉ dụ đúng lúc Cảnh Hiền có thể xuống giường đi lại, phản ứng đầu tiên của hấn là từ chối, và lại hết sức không hiểu, hấn và Túc Ly Mị có ác cảm với nhau, làm sao Túc Ly Mị sẽ để cho hấn thừa kế vương vị Hồ vương đây?

Hấn muốn kháng chỉ, nhưng đáp lời lại nói: "Đây là lệnh của đế quân, không thể cãi lời, từ giờ trở đi, ngài chính là tân vương thượng Hồ Tộc, đế quân để thuộc hạ báo cho Hồ vương, trên người ngài gánh vác trách nhiệm, trách nhiệm nặng nề là con dân Hồ Tộc, làm nam nhân, mất tình cảm không thể mất giang sơn nữa, đây là ngài nên được."

Hoặc là, đây cũng là Túc Ly Mị bù đắp cho hấn thôi.

Mặc dù Nguyệt Vô Tu hạ độc Nguyệt Phi Yên, cũng sẽ không còn sống lâu nữa, nhưng là tính mạng Nguyệt Phi Yên chính xác là chính hấn lấy.

Cảnh Hiền ngẩn ra, không nói gì nữa, nhưng hấn lại chỉ hỏi một chuyện: "Phi. Không, đế hậu đâu?"

"Thưa Hồ vương, chuyện giải quyết xong đế hậu và đế quân đương nhiên phải trở về, bây giờ có lẽ đã lên đường rồi?"

"Cái gì?" Cảnh Hiền đột nhiên đứng dậy, giống như người điên chạy ra ngoài.

Phi Yên, nàng thật sự sẽ đi như vậy sao? Chúng ta từ nay về sau vĩnh biệt, như là người lạ sao?

Tại sao, ngay cả một lời từ biệt cuối cùng cũng không có?

"Hồ vương, ngài. Ai, chỉ dụ ngài còn chưa có nhận đây."

Trương công chúa hết sức lo lắng: "Hiên Nhi, con đi đâu vậy, mau trở lại, trên người con còn có vết thương đây."

Nhưng Cảnh Hiền lại giống như mất điếc tai ngơ, bóng dáng thon dài rất nhanh biến mất ở trước mắt của bọn họ.

"Mau. Người tới, đưa nó trở về."

"Không cần." Cảnh Thần giơ tay lên ngăn cản: "Hiên Nhi sẽ trở lại, nó sẽ gánh chịu trách nhiệm và sứ mạng của mình, để cho nó giải quyết xong tâm nguyện cuối cùng này đi."

.

Bên kia, Quý Phi Nhi bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, đã nhanh như gió đến chỗ kéo xe ngựa, chuẩn bị trở về đế đô.

Vừa mới chuẩn bị lên đường, đột nhiên nghe phía ngoài truyền đến mười phần âm thanh quen thuộc.

Nàng ngẩn ra, vội vàng kéo màn cửa sổ lên, quả nhiên nhìn thấy Cảnh Hiền chạy về phía nơi này.

Nàng còn chưa nói gì, Mẫu Đơn đã kêu lên sợ hãi: "Đây không phải là Cảnh Hiền công tử sao, vì sao hấn lại tới đây? Chẳng lẽ, hấn muốn ngăn cản người trở về?"

"Chuyện này." Nàng cũng không biết lúc này hấn tìm đến nàng là muốn làm gì: "Làm sao có thể chứ?"

Lúc này, Cảnh Hiền đã tới trước mắt, hấn chỉ mặc quần áo trong màu trắng, áo khoác cũng không mặc, tóc tai rối bời, quần áo xốc xếch, bởi vì trên người bị thương, giờ phút này hấn gần như đứng không vững. Mắt chống lại mắt nàng, ánh mắt tràn đầy thần sắc: "Phi Yên."

Quý Phi Nhi thờ dãi, liếc mắt nhìn Túc Ly Mị: "Để cho ta nói lời từ biệt với hấn lần cuối cùng đi."

Mẫu Đơn cho là Túc Ly Mị chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng lại không ngờ hấn không có phản ứng, không đồng ý cũng không cự tuyệt, Quý Phi Nhi đã biết ý tứ của hấn, liền đứng dậy xuống xe ngựa.

Cảnh Hiền thấy nàng, khắp khuôn mặt là biểu tình mừng rỡ.

"Cánh Hiên, thương thể của ngươi đã tốt hơn chưa?"

"Tốt hơn nhiều."

"Ta lập tức phải trở về để đô rồi, ngươi là vợ đến tiễn ta sao?"

Cánh Hiên ngẩng ra, vẻ mặt lộ ra một tia cười khổ, sau đó gật đầu một: "Đúng, ta biết rõ nàng phải đi, cũng biết cuộc đời này chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại nàng nữa, cho nên tới gặp nàng một lần cuối."

Quý Phi Nhi vui mừng gật đầu, nghe được lời này, nàng biết hắn đã thật sự buông xuống.

Trong tay nắm thật chặt hà bao, nàng đang do dự, có muốn cho hắn hay không, nếu như hắn đã buông xuống, vậy còn cần thiết nói ra Nguyệt Phi Yên đã chết sao?

"Cánh Hiên, bây giờ ngươi đã là Hồ Vương rồi, trên người gánh vác trách nhiệm lớn, cho nên ngươi phải khỏe mạnh mà bảo vệ mình, mau đứng lên cho tốt. Cũng hi vọng ngươi có thể làm một quân chủ tốt, không cần dấn vào vết xe đổ của Nguyệt Vô Tu." diendanlequydon.com

"Nếu như đây là tâm nguyện của nàng, ta nghĩ ta có thể làm được."

"Nếu như là tâm nguyện của ta, như lời nói ngươi đều có thể cố gắng làm được, như vậy ta còn có một tâm nguyện, hi vọng ngươi có thể giúp ta hoàn thành."

"Cái gì? Chỉ cần nàng nói, ta nhất định có thể làm được."

"Quên ta, ta muốn ngươi vì mình mà sống, không cần đắm chìm trong đoạn tình cảm khổ sở này nữa, tìm được hạnh phúc của chính ngươi."

Cánh hiên nhìn chăm chăm nàng, cũng không có nói gì.

"Không phải ngươi là nói chỉ cần là nguyện vọng của ta, nhất định sẽ giúp ta thực hiện sao?"

Hắn cúi đầu, tự giễu cười cười: "Phi Yên, chúng ta có thể nói chuyện với nhau một chút không? Có mấy lời, ta muốn nói cho nàng, nếu thật sự không nói, sẽ không bao giờ còn có cơ hội nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nói Lời Từ Biệt Cuối Cùng

Quý Phi Nhi do dự liếc mắt nhìn xe ngựa, cũng không nhìn thấy Túc Ly Mị, lại thấy Mẫu Đơn đang ở cửa sổ nhìn mình.

Nhớ đến đêm hôm đó nàng và Túc Ly Mị thổ lộ tình cảm với nhau, rốt cuộc nàng gật đầu một cái: "Được"

Vì vậy, nàng theo Cánh Hiên đi về phía trước, người phía sau cách bọn họ càng ngày càng xa, nơi này, chỉ có hai người bọn họ.

Quý Phi Nhi nhìn thân thể gầy yếu của Cánh Hiên, cảm thấy hết sức đau lòng, nhất định hắn biết tin mình muốn rời đi cho nên mới phải chạy tới gấp gấp như vậy, thế cho nên áo quần đều không sửa sang. Hơn nữa trên người hắn còn có vết thương, thật sự lo lắng hắn đứng trong gió rét như vậy sẽ không chống đỡ được.

"Cánh Hiên, ngươi có chuyện gì, nói mau đi."

Nhưng thật ra nàng nghĩ cho thân thể của hắn, nhưng mà xem ra Cánh Hiên cho rằng nàng không muốn ở cùng với hắn, cho nên nàng mới phải thúc giục như vậy.

"Nhìn ra được, Túc Ly Mị thật tâm đối tốt với nàng, cho nên, ta cũng không còn tiếc nuối gì nữa. Trước kia ta từng thề, sẽ vĩnh viễn ở bên nàng, bảo vệ nàng không phải bị tổn thương, nhưng mà ta lại không làm được, từ khoảnh khắc trở mắt nhìn nàng gả cho Túc Ly Mị, ta cũng đã mất đi tư cách yêu nàng rồi."

"Cánh Hiên, ngươi đừng như vậy." Nàng nghe được, bây giờ hắn cảm thấy rất đau đớn.

"Nàng yên tâm, ta nói buông xuống, cũng sẽ không làm khó nàng. Phi Yên, ta tới nói một câu chuyện cũ cho nàng thôi."

Quý Phi Nhi gật đầu một cái.

"Ngày trước, có một tiểu nữ hài. Nàng vừa sinh ra, mẫu thân không ở bên cạnh, chỉ có thể giao cho ma ma và thị nữ trong cung chăm sóc, một lần một người thiếu niên đi theo mẫu thân vào cung, ở dưới tàng cây của một gốc Cổ Dong, thấy được một xích đu nho nhỏ, nằm bên trong là một con tiểu hồ ly mới sinh ra không lâu, thiếu niên rất có hứng thú đi qua xem, nàng còn nhỏ như vậy, yếu như vậy, thậm chí ngay cả năng lực biến hóa thành hình người cũng không có, nhưng tiểu nam hài lại có hứng thú, thường quần lay mẫu thân muốn vào cung, vì chính là có thể nhìn tiểu nữ một cái."

Quý Phi Nhi rất nghiêm túc lắng nghe, chuyện xưa, mới nói phần mở đầu, nàng không biết hắn muốn nói gì, nhưng có thể cảm thấy hoài niệm và bi thương của hắn, cái này. Chính là ngọn nguồn bi thương đi.

"Về sau, tiểu hồ ly từng ngày lớn lên, rốt cuộc có một ngày nàng có thể hoá thành hình người, biến thành một tiểu nữ nhi nho nhỏ. Nam hài thấy tiểu nữ nhi trắng trắng mềm mềm, hết sức đáng yêu, nên rất vui mừng, về sau số lần vào cung thì càng tăng, vì có thể hầu ở bên người của nàng, nhìn nàng từ từ lớn lên, trong lòng thiếu niên tràn đầy cảm giác thành tựu. Cuộc sống ngày ngày trôi qua, nữ nhi dần dần biến thành tiểu cô nương, nam hài bắt đầu dạy nàng nói chuyện, nhìn dáng vẻ vui vẻ của nàng chính hắn cũng sẽ cười khúc khích ra tiếng. Dù cho mẫu thân thiếu niên phản đối hắn và tiểu cô nương qua lại, coi như hắn chịu đựng bị đánh đòn đội cũng phải khẳng định đi xem tiểu cô nương đó."

"Sau đó thì sao?" Quý Phi Nhi bắt đầu cảm thấy có chút không đúng, hắn muốn nói rốt cuộc là ý gì, nam hài nói chính là hắn sao? Nữ hài từ kia, chính là Nguyệt Phi Yên?

"Về sau, tiểu cô nương từng ngày lớn lên, rốt cuộc trưởng thành thiếu nữ đoan trang thanh tú, dung nhan tướng mạo xinh đẹp, mà thiếu niên cũng đã không còn là thiếu niên, trở thành một nam nhân chân chính. Dần dần, hắn nhìn thiếu nữ với ánh mắt càng ngày càng sâu, tình cảm cũng bắt đầu phát sinh biến hóa. Nhìn thấy thiếu nữ với người khác phái nói chuyện vui đùa, hắn sẽ thấy đáy lòng xông lên sự ghen tức mãnh liệt, giống như đồ vật mình yêu thích tự tay bôi dường ra bị người khác cướp đoạt, hắn rất tức giận, lần đầu tiên hắn nổi giận với nàng, cũng cảnh cáo nàng từ phải dè dặt, không cho nói chuyện với các nam nhân, thiếu nữ đó thật biết điều, cũng rất nghe lời. Dần dần, thiếu nữ cũng có tình cảm với nam nhân đó, hai người bọn họ thật lòng yêu nhau."

"Thiếu nữ ở trong cung được đối xử vô cùng không tốt, tất cả mọi người khi dễ nàng, nàng rất khổ sở, năn nỉ nam nhân mang nàng cao chạy xa bay, nhưng là nam nhân đó quá hèn nhát, hắn kiêng dè người nhà của mình, nên cự tuyệt yêu cầu của nàng. Sau đó, tình yêu của bọn họ bị phụ mẫu hai bên phản đối, nhưng bọn họ lại quyết định chống lại đến cùng, nên vì lẫn nhau cố gắng tiếp. Nam nhân từng muốn, chỉ cần thiếu nữ không buông tay, hắn cũng vĩnh viễn sẽ không buông tay. Nhưng mà tất cả, thiếu nữ biết được mẫu thân ruột của mình vẫn còn sống trên đời, hơn nữa chịu khổ khi bị nhốt, hoàn toàn thay đổi. Ở dưới bị vương hậu uy hiếp, nàng vì bận tâm đến tính mạng của mẫu thân, chịu nhục, nàng đồng ý mọi điều kiện không bình đẳng, thậm chí bao gồm muốn nàng và người yêu nàng chia tay."

Khi hắn nói đến đây, Quý Phi Nhi biết rõ, hắn nói người chính là Nguyệt Phi Yên.

"Thiếu nữ kiên cường từ trước đến giờ lại khóc, khóc rất thương tâm, nàng nói tại sao từ nhỏ nàng lại đau khổ như vậy, không thể lựa chọn vận mệnh của mình, ở trên thế giới này người duy nhất đối tốt với nàng, nàng cũng không thể có. Nam nhân bảo đảm với nàng lời thề son sắt, chỉ cần nàng không buông tay, thì tình cảm của hắn dành cho nàng vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Nhưng nàng lại nói, người không thể quên gốc, mẫu thân ruột của nàng vì nàng chịu khổ bị nhốt, chịu đủ đau khổ, nếu như nàng không nghe vương hậu ra lệnh, chỉ sợ mẫu thân khó giữ được tính mạng. Nam nhân hết sức không cam lòng, liều mạng khuyên tiếp, cuối cùng đồng ý để cho nàng suy nghĩ trong một đêm, sẽ đưa ra lựa chọn cẩn thận."

"Mà đêm ấy, tỷ tỷ của thiếu nữ tìm đến nam nhân đó, tâm tình hắn đang phiền não nên uống rượu cùng nàng ta, uống đến say mềm, vì vậy phạm phải sai lầm lớn. Vào sáng sớm thời gian ước định của hắn và thiếu nữ đã đến, thiếu nữ chạy tới, thấy một màn hắn và một nữ nhân khác cả người trần truồng ngủ ở trên một cái giường, hắn vĩnh viễn đều không quên được ánh mắt lúc ấy của thiếu nữ tan nát cõi lòng. Hắn muốn giải thích với nàng, thiếu nữ xoay người rời đi, hắn nổi giận, chuyện đến lúc này, giải thích sẽ có người tin tưởng sao?"

"Bị áp bức về áp lực, nam nhân chỉ có thể tạm thời đồng ý ở chung một chỗ với tỷ tỷ của thiếu nữ đó, nhưng trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ, nhất định có thể bẽ cong cục diện trước mắt, một lần nữa ở cùng một chỗ với nàng. Nhưng cuối cùng hắn chờ đến là tin thiếu nữ lấy để quân ở xa. Chờ đến khi hắn biết, đã không kịp ngăn cản, hắn đứng ở cửa thành, nhìn đội ngũ đưa dâu dần dần đi xa, tan nát cõi lòng. Kể từ ngày đó, hắn tự giận mình, thân phận của phò mã, vinh hoa phú quý, thậm chí tương lai của thân phận vương thượng, hắn đều không để ý, mỗi ngày mượn rượu giải sầu, trải qua cuộc sống sống không bằng chết. Mấy ngày sau khi thiếu nữ rời đi, hắn một mực nghĩ, nếu như lần đầu tiên thiếu nữ yêu cầu hắn mang nàng rời đi, nếu như hắn lập tức đồng ý chuyện cũng sẽ không biến thành cục diện như thế này, có lẽ, bây giờ bọn họ đang ở một nơi bình an tiên cảnh không người biết, trải qua cuộc sống thần tiên quyến lữ, có lẽ bọn họ còn có thể sinh thêm mấy tiểu oa nhi, làm phu thê ân ái chân chính. Cái gì mà giang sơn để vương, cái gì mà mẫu kẻ thù hận, đều không có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ. Nghĩ sai thì hỏng hết, nhưng thay đổi lại to lớn như vậy."

Nói tới chỗ này, giữa hai lòng này nam tử mang theo khuôn mặt ưu thương u sầu nhàn nhạt, vậy mà lại rơi lệ.

Nam nhi có lẽ không dễ rơi, chỉ là chưa động tới chỗ đau lòng. Quý Phi Nhi bị rung động thật sâu, tình cảm của hắn với Nguyệt Phi Yên sâu sắc hơn nàng tưởng tượng.

"Cảnh Hiên."

"Không cần nói lời đồng tình, tất cả, chỉ vì người nam nhân kia quá hèn nhát, gieo gió gặt bão, cho nên bây giờ phải nhận lấy báo ứng, là hắn hèn nhát, hại chết nữ nhân hắn yêu." Câu nói sau cùng, hắn chịu đựng thống khổ to lớn mới nói ra được.

Quý Phi Nhi ngăn ra: "Cảnh Hiên, người."

Hắn đây là ý gì? Chẳng lẽ.

"Ha ha, có lẽ, ta không nên gọi ngươi là Phi Yên, nhưng mà để cho ta xem ngươi trở thành Phi Yên một lần cuối cùng thôi. Đứng trước mặt ta, là thân thể của Phi Yên, một đôi lông mày luôn quen thuộc như vậy, ta sẽ nhớ mãi không quên bộ dáng của nàng, vĩnh viễn sẽ không quên."

Quý Phi Nhi giật mình nhìn hắn: "Ngươi đều biết?"

"Là ngươi để mẫu thân nói với ta kia chỉ là một giấc mộng sao? Ngươi căn bản chưa có tới, tất cả chỉ là của ảo giác ta? Nhưng mà ở thời điểm lúc ta nghe ngươi muốn rời đi, ta liều mạng chạy tới tìm ngươi, thì nhớ ra tất cả, ngươi ở cạnh giường ta nói, ngươi nói. . . Phi Yên đã chết, ngươi chỉ là một hồn phách sống nhờ trong thân thể của nàng, là thật sao?"

Quý Phi Nhi gật đầu một cái, không ngờ trong lúc hắn vẫn còn đang hôn mê, lại có thể nghe thấy nàng nói gì.

"Thật xin lỗi, ta thật sự không phải là Nguyệt Phi Yên, nhưng nhìn thấy ngươi thích nàng như vậy, ta không đành lòng nói cho ngươi biết sự thật."

"Thật ra thì, ngươi không phải nói ta cũng sớm biết rồi, chỉ là ta không muốn thừa nhận, thân thể của Phi Yên làm sao lại là một người khác chứ?" Hắn cười gượng một tiếng: "Ngươi có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa ngươi và phi Yên là cái gì không?"

Quý Phi Nhi lắc đầu một cái: "Là cái gì?"

"Ngươi rất đơn thuần, thiện lương, mềm lòng. Nhưng Phi Yên, cũng không mềm lòng với ta, vì mẫu thân của nàng, nàng có thể buông tha tất cả, bao gồm cả ta, bao gồm chính sinh mạng của nàng. Ta biết rõ nàng yêu thích ta như thế, rồi lại nhẫn tâm trừng phạt mình, ta có thể nhìn ra từ trong mắt nàng vùng vẫy đau khổ, nhưng mà ngươi lại hoàn toàn không có. Ta nhìn ánh mắt của ngươi, là một mảnh trấn tĩnh, ngươi lần lượt mềm lòng với ta, rõ ràng là không muốn tổn thương ta."

"Bởi vì. Đây là ta thiếu nàng, bây giờ nếu ta đã trở thành thân phận của nàng, nên muốn vì nàng làm mọi chuyện. Ta rá tiếc cuối cùng không thể cứu mẫu thân của nàng ra, ít nhất, ta không thể để cho ngươi bị tổn thương."

"Ngươi đã làm rất tốt, ta tin thời điểm vương phi qua đời, trong lòng hết sức yên tĩnh. Mà ta bây giờ cũng như thế. Phi Yên đã không có ở đây, nhưng mà ta lại biết nàng vẫn còn yêu ta sâu đậm, về sau, ta sẽ mang theo những kỉ niệm tốt đẹp của chúng ta mà sống cho thật tốt."

"Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi."

"Ta có thể biết tên của ngươi không?" Cảnh Hiên nhìn nàng, rất nghiêm túc hỏi ra miệng.

"Quý Phi Nhi."

"Phi Nhi. Phi Yên, quả nhiên vẫn không giống nhau. Chỉ là, Phi Nhi, vẫn cảm ơn ngươi làm tất cả vì ta."

"Ngươi cứu qua mạng của ta, là ta nên cảm ơn ngươi mới đúng. Đúng rồi, lúc trước ta rời đi, còn do dự có nên nói cho ngươi biết sự thật hay không, ngươi đã biết rồi, như vậy vật này, ta cũng nên giao vào trong tay của ngươi."

Nàng cầm hà bao trong tay bỏ ra trước mặt của hắn, cầm hà bao tinh xảo lên, thêu một chữ "Cảnh".

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tiếng Lòng Cuối Cùng Của Nguyệt Phi Yên

"Cái này. Không phải là Phi Yên tự tay thêu hà bao cho ta chứ?"

"Đúng, ngày đó trên cây dong chính ta tìm thấy hà bao, ngươi cũng ở chỗ đấy." Lại nói, cũng thật là có duyên, cây dong kia, có lẽ chính là nơi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau đi, gặp nhau, đính ước, chia lìa, đã trải qua nhiều khổ sở như vậy.

Cảnh Hiên vươn tay, muốn nhận cái hà bao đó, đây coi như là Phi Yên để lại kí ức duy nhất cho hắn sao?

Không ngờ Quý Phi Nhi lại lắc đầu một, lùi về phía sau một bước: "Thật ra thì, cái hà bao này sau khi ta trở về cẩn thận xem qua, vốn cho rằng chỉ là một hà bao bình thường mà thôi, nhưng mà về sau ta lại phát hiện cái này ở lớp bên trong hà bao."

Nàng lấy ra giấy viết thư kẹp ở lớp bên trong, sau đó đưa hà bao và tất cả thư đều giao vào tay Cảnh Hiên.

"Đây chính là lúc trước khi Phi Yên gả vào Đế Cung đã biết không có duyên phận ở chung một chỗ với ngươi, cho nên đã tự tay viết lá thư này, bỏ vào trong hà bao, sau đó giấu vào trong cây dong, chính là hi vọng có một ngày ngươi có thể nhìn thấy."

Tay Cảnh Hiên run run mở lá thư này ra, sau đó cẩn thận xem.

Quý Phi Nhi khẽ mỉm cười, chuyện bây giờ coi như là chính thức giải quyết xong rồi, nàng cần phải trở về, Tiểu Bạch còn đang chờ nàng!

Mỗi người đều có vận mệnh của mình, số phận không thể thay đổi, nhưng mà ta có thể làm chính là quý trọng hạnh phúc chính mình có được.

.....

Cảnh Hiên:

Khi thời điểm chàng thấy phong thư này, có lẽ ta đã không còn tại nhân thế nữa. Phụ vương muốn ta gả vào Đế Cung để mưu hại đế quân, nếu không sẽ giết chết mẫu thân của ta, ta không còn cách nào khác. Khi nhìn chàng và tỷ tỷ ngủ cùng nhau, thật ra thì ta tin tưởng chàng, chỉ là. Ta không nguyện ý đổi mất tất cả, chỉ muốn cho chính mình một lý do thành người có trái tim tàn nhẫn, để cho mình đi không chút do dự mà thôi. Giữa chúng ta, vì vậy chấm dứt đi, cho dù ta yêu chàng thế nào, cuối cùng đều là hữu duyên vô phận. Hi vọng chàng có thể quên ta, tìm được hạnh phúc thuộc về mình. Nếu như có kiếp sau, Nguyệt Phi Yên ta nhất định sẽ làm thế tử của chàng, bất cứ chuyện gì, ta đều sẽ không tách ra với chàng. Cảnh Hiên, ta yêu chàng! Phi Yên tuyệt bút.

Cảnh Hiên ngồi sững trên đất, đưa phong thư của Phi Yên đích thân viết và hà bao dính thật chặt vào ngực.

Hắn thật sự rất hối hận, tại sao những ngày này hắn không đến chỗ cây dong nhìn một, chỉ biết tự mình uống rượu sa ngã, nếu như hắn có thể sớm phát hiện ra, nói không chừng là có thể kịp ngăn trở. Nếu như hắn biết Phi Yên bị nguy hiểm đến tính mạng, coi như trời lại, cũng phải mang theo nàng rời khỏi chỗ này. Nhưng mà, trên cái thế giới này lại không bán thuốc hồi hận, tất cả, không có nếu như.

Hắn một đường đi về nhà, đi từ từ, trong đầu đều là kí ức của hắn và Nguyệt Phi Yên, từng màn kia, thế nào cũng không xua đi được.

Hắn khẽ nhếch mép lên, có lẽ với Phi Yên mà nói, chết là giải thoát khỏi khổ sở, nàng ở thế giới đó, trôi qua hẳn rất hạnh phúc đi, điều hắn có thể làm chính là sống thật tốt, mang theo tâm nguyện của nàng mà tiếp tục sống, mới không phụ nỗi khổ tâm của nàng.

Trưởng công chúa vẫn lo lắng chờ ở cửa, nhìn thấy hắn cuối cùng cũng trở lại, liền thở phào nhẹ nhõm.

Vốn cho là thấy Phi Yên rời đi hẳn nhất định sẽ rất khổ sở, nhưng không nghĩ thái độ của hắn lại không phải là đáng vẽ trong tưởng tượng của bà. Hoặc là nói, kể từ sau khi Phi Yên đi, bọn họ đã thật lâu không nhìn thấy nét mặt của hắn như vậy rồi.

Nói như thế nào đây, thoải mái, vui mừng, giải thoát. Rốt cuộc Quý Phi Nhi nói gì với hắn, lại làm cho hắn giống như biến thành một người khác.

"Mẫu thân, từ hôm nay trở đi, ta nhất định sẽ làm một quân vương tốt, che chở vạn dân Hồ Tộc, trong lòng không còn tạp niệm* khác."

*Tạp niệm: ý nghĩ đen tối

Trưởng công chúa vui mừng mà gật đầu, cái này coi như là kết cục tốt nhất rồi.

.....

Thương Mặc Tuyết trông sao trông trăng rớt cuộc mới chịu trông mong bọn họ trở lại, thật ra thì hắn mong nhất vẫn là Mẫu Đơn.

Nghe thị vệ báo tin nói Mẫu Đơn bị thương, hắn lập tức vô cùng lo lắng.

Cái này không đúng, vừa nãy nghe tin bọn họ trở về, hắn lập tức dẫn người đi nghênh đón.

Mặc dù còn chưa thật sự trở lại Đế Cung, nhưng nhìn Thương Mặc Tuyết tới, thì Quý Phi Nhi có một loại cảm giác rất lâu rồi, một loại rất cảm giác rất ấm áp.

"A. Các người còn biết trở lại, ta còn tưởng các người muốn trực tiếp ở lại Hồ Tộc, đã sớm quên người cô đơn là ta này rồi!"

Quý Phi Nhi cười hi hi một tiếng: "Nếu chúng ta thật sự quên mất người, thì sẽ không trở lại đâu, như thế nào, thời điểm chúng ta không ở đây, có đội chúng ta ở cửa hay không?"

Thương Mặc Tuyết liền đưa ánh mắt chuyển qua trên người Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn, nghe nói người bị thương, bây giờ như thế nào, đã đỡ hơn rồi sao?"

Mẫu Đơn không muốn ở trước mặt Túc Ly Mị biểu hiện quá mức thân mật với hắn, nhưng cũng không thể lạnh nhạt khiến Thương Mặc Tuyết đau lòng, liền gật đầu một, dịu dàng nói: "Ta không sao."

"Làm sao có thể không có chuyện gì!" Hắn nhìn chăm chăm Túc Ly Mị: "Người chăm sóc Mẫu Đơn thế nào, lại có thể làm cho nàng bị thương? những phế vật Hồ Tộc kia cũng không cần giải quyết phiền toái như vậy đi, lúc đi còn nói mấy ngày là xong rồi, hiện tại cũng hơn nửa tháng các người mới trở về."

"Ôi trời, Mặc Tuyết, bây giờ cũng không phải là lúc hỏi tội, chúng ta gấp rút chạy về, phải đi về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tinh thần trước, dành dụm thể lực sau đó sẽ nghe người oán trách được không? Còn nữa, người cũng biết Mẫu Đơn bị thương, còn để cho nàng đứng ở đây, vậy chính là người không tốt."

Thương Mặc Tuyết không còn lời nào để nói, chỉ cảm thấy nha đầu này miệng lợi hại hơn lúc đi một chút.

Đây là đương nhiên, những ngày qua nàng ở Hồ Tộc đầu trí tính kế với Nguyệt Vô Tu, cũng đã luyện được.

Vì vậy, lên trước xe ngựa, chờ sau khi trở về Đế Cung, mới tiếp tục nói những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay.

.....

"Cái gì, các người cũng đã cứu người ra, bọn họ lại vẫn hạ độc bà?"

"Cái gì? Mẫu Đơn cũng đã lấy thuốc giải về, cuối cùng còn bị cướp đi hơn nửa phá hủy?"

Trong phòng truyền đến âm thanh cả kinh bất chợt của Thương Mặc Tuyết: "Ta nói, vì cái gì các người không dứt khoát giết chết Nguyệt Vô Tu trước, nếu hấn chết trước cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy."

"Nào có dễ dàng như người nghĩ, lần này đi Hồ Tộc, cứu người và giải quyết toàn bộ mọi chuyện Hồ Tộc, không thể tách ra tiến hành. Nguyệt Vô Tu là vương thượng Hồ Tộc, giết hấn cần có lý do hợp lý, nếu tùy tiện giết hấn như vậy, làm cho Vương tộc khác sẽ nghĩ như thế nào? Với lại mấy năm nay, Nguyệt Vô Tu làm không ít chuyện xấu, lại hết sức cẩn thận, rất khó bắt được sơ hở của ông ta, trừ phi làm cho ông ta hiện nguyên hình ngay tại chỗ, cho nên chỉ có thể dùng biện pháp như thế." Túc Ly Mị nhàn nhạt giải thích.

"Cũng thế cả, ta thật sự bị tức đến hồ đồ rồi, Nguyệt Vô Tu này đích thực là lão cáo già, có thể hèn hạ như vậy, bốn vương vừa nghĩ ông ta đánh trọng thương Mẫu Đơn thì tức giận muốn nổi trận lôi đình, cuối cùng ông ta lại có thể chết dễ dàng như vậy, nếu bốn vương ở đây, nhất định chặt ông ta làm trăm mảnh."

Quý Phi Nhi thở dài: "Cuối cùng là ông ta tự sát, thật ra thì, thay vì tàn nhẫn xử tử một người xấu, nếu như có thể để cho ông ta trước khi chết thật lòng hối cải, đây mới là kết quả chúng ta muốn thấy. Ít nhất trước khi chết Nguyệt Vô Tu thật sự ân hận lại hết sức đau khổ, chuyện này với ông ta mà nói, là trừng phạt lớn nhất rồi."

"Chỉ là bốn vương thật sự không có nghĩ đến, lão già này lại còn là một người si tình, thật là nhìn không ra mà, đã sớm nghe nói ông ta có một vương phi hung hãn điêu ngoa, ta còn nghi ngờ tại sao Nguyệt Vô Tu có thể thương thức như thế, thì ra là còn có một đoạn sâu xa như vậy. Người nói cũng đúng, làm cho hấn biết cuộc đời của mình đều yêu lầm người, nhưng ngược lại làm tổn thương người ông ta muốn bồi thường nhất, chuyện này với ông ta mà nói, xác thực cũng là trừng phạt lớn nhất. Nói cho cùng, còn vương hậu giả chết tiết kia, nếu như chuyện năm đó không xảy ra, có lẽ Nguyệt Vô Tu cũng sẽ không biến thành bộ dáng như ngày hôm nay."

Chuyện xưa quá nhiều, Thương Mặc Tuyết thật là có chút nghe không tới.

Sau khi hiểu rõ tất cả mọi chuyện, lần này hấn làm ra một tổng kết.

"Chuyện này tổng thể mà nói các người đã rất không tồi, chuyện Hồ Tộc cũng giải quyết xong rồi, tất cả ân oán tình cừu cũng giải quyết xong. Bây giờ nhìn lại, lúc trước ta không cùng đi vẫn là tốt, Bốn vương thật sự không thích gây ra phiền toái."

Quý Phi nhi gật đầu một: "Đúng vậy, thật sự hết sức nguy hiểm, bây giờ trở về đến đây, cuối cùng mới cảm giác được nhà, những ngày ở Hồ Tộc, thật sự là ta không có một ngày ngủ được yên."

"Vây cũng tốt, các người nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi xem Mẫu Đơn một chút." Thương Mặc Tuyết lần này tỏ vẻ đã hiểu.

"Được, người đi đi." Quý Phi Nhi vẫn còn cảm thấy vui mừng vì Mẫu Đơn, nếu nàng thật sự có thể gả cho Mặc Tuyết, nàng cũng sẽ không cô độc, làm tỷ muội tốt, nàng hi vọng Mẫu Đơn có thể tìm tới hạnh phúc của mình, bây giờ nhìn Thương Mặc Tuyết liền đã rất không tồi rồi, mặc dù tính khí rất nóng nảy, nhưng với Mẫu Đơn vẫn là vô cùng tốt. Bình thường đầu vô mồm với mình một chút thì cũng thôi đi, Mẫu Đơn dịu dàng hào phóng như vậy, cho dù muốn cãi nhau cũng ảm ã không được.

Nào ngờ, thời điểm Túc Ly Mị nhìn Thương Mặc Tuyết nhắc tới Mẫu Đơn nét mặt yêu mến, khẽ cau mày, nhất thời có chút lo lắng.

.....

Thương Mặc Tuyết đi U Lan Các của Mẫu Đơn, nhưng cửa phòng đóng chặt, hấn căn bản không vào được. Hấn ở bên ngoài gõ cửa hồi lâu, cuối cùng chỉ nghe được âm thanh lạnh nhạt của Mẫu Đơn: "Người trở về đi."

"Mẫu Đơn, người làm sao vậy? Ta chỉ là muốn tới thăm người một chút."

"Hiện tại ta không muốn nhìn thấy người."

Thương Mặc Tuyết lập tức kinh hãi, đây là chuyện gì xảy ra, thời điểm nàng vừa trở về không phải còn tốt sao, thế nào đột nhiên lại

"Mẫu Đơn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta làm gì sai sao? Người nói cho ta biết, bây giờ trên người người còn bị thương, đừng tức giận làm hại thân thể, mở cửa nhanh đi!"

Cuối cùng Mẫu Đơn cửa mở ra.

Thương Mặc Tuyết muốn đi vào, nhưng Mẫu Đơn lại ngăn hấn: "Không phải ta đã bảo ngươi đi về sao?"

"Không được, bây giờ bộ dạng này của ngươi làm sao ta có thể an tâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cuối cùng Mẫu Đơn không cò ngăn cản nữa, nàng xoay người đi vào, Thương Mặc Tuyết cũng đi vào theo.

Mẫu Đơn ngồi xuống ghế dựa, lạnh lùng nhìn hấn: "Mặc Tuyết, ta cho là ngươi thật tâm với ta, cũng muốn giao lòng của mình cho ngươi, nhưng ngươi . . . Lại dám gạt ta, chuyện trọng đại như vậy, đều làm ta chẳng hay biết gì."

Thương Mặc Tuyết kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên nhớ ra giống như cái gì: "Ngươi nói là sự kiện kia. Chẳng lẽ Mị không giải thích với ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tiểu Nhân Châm Ngồi Chia Rẽ

Hấn cũng nghĩ lại, theo tính cách của Túc Ly Mị thì sẽ không chủ động giải thích loại chuyện như vậy, cho nên hiện tại Mẫu Đơn đã bắt đầu giận hấn rồi! Cái người huynh đệ không đáng yêu kia!

"A. Loại chuyện như vậy, ngươi không nói cho ta, còn nói yêu thích ta, sau này sẽ không giấu giếm ta, đây chính là cam kết của ngươi với ta sao?"

"Không, không phải như thế." Thương Mặc Tuyết có chút luống cuống: "Mẫu Đơn, chuyện đột nhiên xảy ra, lúc ấy ta chuẩn bị đi với các ngươi, về sau Mị gọi ta đến phòng, không hề phòng bị trực tiếp bị hấn đánh ngất xỉu, chờ ta tỉnh lại các ngươi cũng đã đi, chỉ thấy hấn lưu lại một phong thư, ngươi ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, vô luận như thế nào ta sẽ không có điều gì che giấu với ngươi."

"Là như vậy này sao?" Mẫu Đơn nửa tin nửa ngờ nhìn hấn.

"Dĩ nhiên, làm sao ta có thể sẽ lừa ngươi."

Mẫu Đơn nhàn nhạt quay mặt qua chỗ khác: "Nhưng. Đã muộn rồi."

"Ý ngươi là gì? Có phải còn chưa tin ta hay không?"

"A. Ngươi biết không? Thời điểm ở Hồ Tộc, ta cũng không biết Mị biến thành bộ dáng của ngươi, coi hấn như ngươi, cho nên ở trước mặt hấn nói rất nhiều chuyện không nên nói."

Cái gì gọi là chuyện không nên nói, không phải Mẫu Đơn sẽ nói ra loại tình cảm yêu mến với Túc Ly Mị chứ? Thương Mặc Tuyết nghĩ tới đầu tiên chính là cái vấn đề này.diendanlequydon.com

"Ngươi nói cái gì?"

"Bây giờ Mị đã biết, ngươi nói chuyện Phi Nhi chính là Từ Huyền cho ta biết, hấn rất tức giận."

Nàng vẫn tưởng rằng Thương Mặc Tuyết nhất định sẽ vô cùng lo lắng, nhưng phản ứng của hấn lại ngoài dự liệu của nàng: "Ngươi nói chuyện này à, cái này thật ra thì cũng không có gì, ngươi là tỷ muội tốt với Từ Huyền, tự nhiên sẽ vì Từ Huyền mà suy nghĩ, coi như nói cho ngươi thì thế nào, ngươi cũng sẽ không phản bội chúng ta."

"Nhưng. Mị xem ra thật sự rất tức giận, ta lo lắng."

"Không có gì đáng lo lắng, chỗ của hấn có ta chịu trách nhiệm, chính là bởi vì loại sự tình này cho nên ngươi mới không vui sao?"

Mẫu Đơn khe khẽ gật đầu: "Ta sợ sẽ ảnh hưởng đến tình huynh đệ của các ngươi, như vậy chính là lỗi của ta rồi."

"Ngươi không phải lo lắng, Mị và ta là huynh đệ tốt, hấn sẽ không so đo, cho nên không cần lo lắng cho ta, Mẫu Đơn, ngươi thật sự khéo hiểu lòng người, Mị không thích ngươi là tổn thất của hấn, bây giờ hấn đã có Phi Nhi, vậy hãy để cho ta tới chăm sóc ngươi thật tốt đi."

Mặt mũi Mẫu Đơn vẫn ưu thương như cũ: "Nhưng. Thời gian ta ra ngoài đã lâu, nếu không trở về, sợ rằng sẽ bị người tiên giới phát hiện, Mặc Tuyết, ngươi. Ngươi vẫn nên quên ta đi."

"Không thể ở lại sao? Để cho ta tới bảo vệ ngươi, coi như tiên giới thật sự đến đòi ngươi, ta đánh cược tánh mạng cũng sẽ che chở ngươi, sẽ không để cho những người đó tổn thương ngươi một chút nào."

Mẫu Đơn cười lạnh ở đáy lòng, chỉ tiếc, ngươi không phải là Túc Ly Mị, không có loại pháp lực cao thâm kia, nếu như ngày đó tới thật, coi như ngươi chết cũng không bảo vệ được ta.

"Không được, tại sao ta có thể để cho ngươi lao vào tình cảnh nguy hiểm như thế chứ? Mặc Tuyết, chuyện ngàn năm trước ngươi cũng biết, Mị và Từ Huyền vì thế mà phải trả một giá nặng nề, chúng ta không thể đi vào vết xe đổ nữa."

"Nếu như không thể ở chung với ngươi vậy mới là hành hạ thống khổ nhất với ta, vì ngươi, ta không sợ là địch cả tiên giới."

"Không thể, ngươi biết đấy, hiện nay Mặc Uyên tôn thượng vì chuyện của Từ Huyền mà một lòng muốn dồn Mị vào chỗ chết, nếu như chuyện thật sự động tĩnh quá lớn thì chuyện Phi Nhi là Từ Huyền cũng sẽ bại lộ, thật vất vả Mị mới có thể đoàn tụ với Phi Nhi, ngươi nhẫn tâm chia rẽ bọn họ sao?"
diendanlequydon.com

Nàng chỉ là muốn nhắc Thương Mặc Tuyết, lại không muốn quá mức thân cận với hắn, nàng muốn hắn một lòng với mình, không sao kiềm chế được.

"Vây. Ngươi muốn ta phải làm gì đây?" Mặc dù Hấn cũng không muốn khiến Túc Ly Mị và Quý Phi Nhi bị thương tổn, nhưng nếu như cứ để cho hấn mất đi hạnh phúc như vậy, hấn có chút không cam lòng.

"Như vậy đi, mặc dù tạm thời chúng ta không thể ở bên nhau, nhưng mà ta thường cách một đoạn thời gian sẽ tới thăm ngươi, vẫn như trước vậy, ta trở về cũng tốt, còn có thể giúp các ngươi do thám một chút chuyện tiên giới, nếu như mà biết rõ bọn họ muốn làm hành động gì gây bất lợi với các ngươi, cũng có thể kịp thời tới báo tin cho các ngươi."

"Vây. Được rồi." Nàng đã nói như vậy, vậy hấn còn có thể làm như thế nào nữa? Chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

"Vây thời điểm ra vào nhất định phải coi chừng, ngàn vạn lần không thể bị phát hiện, nếu không ngươi nhất định sẽ gặp nguy hiểm."

"Được, ta biết rồi."

Cứ như vậy, từng bước từng bước, phòng bị của Thương Mặc Tuyết càng ngày càng nhỏ với Mẫu Đơn, ngược lại càng cảm thấy nàng là một người khéo hiểu lòng, là nữ tử dịu dàng hào phóng.

Lời hữu ích đã nói xong, tiếp đó, thì không phải chuyện vui vẻ như vậy rồi. Mẫu Đơn rất hiểu lợi dụng tình thế.

"Ta chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ rời đi."

"Cái gì, làm sao có thể nhanh như vậy? Hơn nữa trên người ngươi còn có vết thương, chờ nghỉ ngơi cho khỏe một chút rồi đi."

"Không, chỉ sợ Mị cũng không muốn nhìn đến ta, ta phải nhanh rời đi một chút, cũng bớt để cho hấn mất hứng." Mẫu Đơn cúi đầu, một dáng vẻ vô cùng mất mát, khiến Thương Mặc Tuyết nhìn hết sức đau lòng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái này. Tốt hơn là không cần nói, cũng không phải là chuyện quan trọng gì, tóm lại ta rời khỏi là tốt, tất cả đều tốt với mọi người."

"Tại sao có thể nói như vậy? Tất cả mọi người giới yêu ma bắt đầu nghi ngờ ngươi, ngươi thiện lương như vậy, dịu dàng, ai sẽ không thích ngươi chứ."

Hấn vốn là muốn tới an ủi Mẫu Đơn, nhưng không nghĩ nàng lại khóc, hơn nữa khóc hết sức đau lòng, làm cho tay chân hấn có chút luống cuống.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải Mị bắt nạt ngươi hay không, ngươi nói cho ta biết, ta tìm hấn tính sổ." Thương Mặc Tuyết không muốn nhìn chính là nước mắt của nữ nhân, nhất là của nữ nhân mình thích. diendanlequydon.com

"Ta cũng không biết tại sao, Mị lại nghi ngờ ta, lúc ở Hồ Tộc, Phi Nhi suy nghĩ một biện pháp, nói như vậy mới có thể tiêu diệt được Nguyệt Vô Tu, còn có thể thuận lợi tìm được thuốc giải, về sau cái kế hoạch này lại bị Nguyệt Vô Tu biết, sau đó kịp thời tìm cách xử lý, kế hoạch thất bại, sau đó bọn hấn. nghi ngờ là ta mật báo cho Nguyệt Vô Tu, cho nên mới."

Thương Mặc Tuyết lập tức tức giận, giận đến tái mặt: "Buồn cười, không ngờ Mị cũng sẽ có lúc hồ đồ như thế, ngươi vì Phi Nhi bị thương nghiêm trọng như vậy, hấn lại vẫn nghi ngờ ngươi, thật là quá đáng, ngay bây giờ ta sẽ đi tìm hấn tranh luận."

Mẫu Đơn vội vàng kéo hấn lại: "Mặc Tuyết, không nên như vậy, ta không muốn ảnh hưởng đến tình huynh đệ của các ngươi, ngươi coi như ta chưa từng nói qua chuyện này đi, có lẽ. Mị cũng chỉ là lo lắng Phi Nhi sẽ phải chịu tổn thương thôi."

"A. Trong mắt của hấn chỉ có Quý Phi Nhi, chẳng lẽ có thể không xem ngươi làm người sao? Ngươi đều đã làm đủ rồi, hấn lại vẫn như vậy ngươi với, ta thật sự không thể nào hiểu được. Đúng rồi, ngươi nói có phải Quý Phi Nhi giựt giây Mị hay không, nên Mị mới có thể tin vào lời của nàng ta?"

Đương nhiên hấn vẫn nguyện ý thiên vị bên của Túc Ly Mị hơn, cho nên chỉ có nghi ngờ Quý Phi Nhi.

"Hắn là sẽ không, mặc dù vừa bắt đầu Phi Nhi hoài nghi ta, nhưng về sau nàng cũng tin ta, Phi Nhi rất tốt với ta."

Nàng nói như vậy, ngoài mặt là giúp đỡ Quý Phi Nhi, trên thực tế lại đưa tới chán ghét của Thương Mặc Tuyết với Quý Phi Nhi.

"Cái gì? Quả nhiên là như vậy, nhất định Mị tin vào lời của nàng. Nhìn như vậy, thật sự nàng không thể nào là Từ Huyền, Từ Huyền tính tình thiện lương, làm sao sẽ làm ra chuyện ác độc như thế, trước kia người nói với ta, ta còn không tin, bây giờ nhìn lại nàng quả thật là người châm ngòi ly gián, về sau ta nhất định phải cẩn thận đề phòng mới được."

Mẫu Đơn chỉ khóc thút thít, khóc lên khóc xuống cũng không nói chuyện, Thương Mặc Tuyết nhìn rất là đau lòng, vội vàng ôm nàng vào lòng an ủi nàng.

"Tốt lắm, đừng buồn, coi như tất cả mọi người không tin người, ta cũng sẽ hầu ở bên cạnh người, chuyện này, nhất định ta sẽ giúp người lấy lại công đạo, nhất quyết không để cho người bị uất ức."

"Không thể, Mặc Tuyết, ta van cầu người, ngàn vạn lần không được nói chuyện này ở trước mặt Mị, ta không muốn ảnh hưởng tình cảm huynh đệ giữa các người, ta thật sự không quan trọng, nếu như người đi nói, chẳng phải chính là làm ta rơi vào tình cảnh bất nhân bất nghĩa sao, người không thể làm như vậy."

"Mẫu Đơn, cái người này sao thiện lương vậy, làm sao để cho ta có thể không thích người đây." Hắn bắt đầu dĩ thử dài, trong lòng cũng có chút tán thành lời Mẫu Đơn nói, nếu như đến lúc đó hắn đi thật, Túc Ly Mị thiên vị Quý Phi Nhi, hắn thiên vị Mẫu Đơn, đến lúc đó nhất định sẽ huyền não tan rã trong không vui.

Nhưng hắn thật sự có chút hiếu kỳ, Mị cũng không phải là một người không phân biệt được phải trái, bây giờ hắn làm sao có thể dùng thái độ này mà đối đãi Mẫu Đơn, cho nên hắn có thể hoài nghi chỉ có Quý Phi Nhi thôi. Về chuyện phía trên, hắn lại không có hoài nghi Mẫu Đơn, bởi vì Mẫu Đơn cũng đã vì Quý Phi Nhi bị thương nặng như vậy, nếu nàng thật sự có mưu tính cần gì phải làm cho mình bị thương chứ? Hơn nữa Mẫu Đơn cũng không cần thiết lừa hắn, hắn và Mị tình cảm tốt như vậy, tùy tiện hỏi có thể biết rõ chân tướng, cho nên Mẫu Đơn không có đường để nói dối.

"Ta chỉ là không muốn để cho người vì ta mà khó xử, đồng ý với ta, quên chuyện ngày hôm nay, quên những gì ta nói với người, ngàn vạn lần không được ở trước mặt Mị nhắc tới, người nhất định phải đồng ý ta."

Thương Mặc Tuyết không thể làm gì khác hơn là gật đầu một: "Chỉ một lần này thôi, sau này bất kể người bị uất ức gì, cũng nhất định phải nói cho ta biết, nếu như không thể giúp người lấy lại công đạo, bảo vệ người thật tốt, vậy ta còn có tư cách gì mà nói thích người, người có thể hiểu tâm tình của ta không?"

"Được, ta đồng ý với người." Mặt Mẫu Đơn hết sức cảm động.

Nhưng Thương Mặc Tuyết không thấy được trên mặt nàng chột lóe lên vẻ u ám, bây giờ nàng nhất định làm cho Thương Mặc Tuyết hoài nghi Quý Phi Nhi đầu tiên, như vậy, ở những ngày nàng rời đi, chỉ bằng Thương Mặc Tuyết, tuyệt đối cũng sẽ không làm cho Quý Phi Nhi tốt hơn.

Túc Ly Mị coi Thương Mặc Tuyết là huynh đệ tốt, cho dù hắn yêu quý Phi Nhi sâu vào tận xương tủy như vậy, cảm nhận của Thương Mặc Tuyết hắn cũng không thể không bận tâm. Làm hắn hoài nghi nàng ta thật cao, nàng muốn buộc hắn ở giữa tình bạn và tình yêu làm ra một lựa chọn, người tự tôn cao ngạo như Túc Ly Mị, nếu gặp phải một nan đề như vậy, sẽ như thế nào đây?

Mẫu Đơn cười lạnh, vật nàng cần tìm, cho dù như thế nào cũng phải lấy được, ai cũng không được ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Giải Quyết Nguyệt Lưu Sương

Ở dưới sự năn nỉ của Thương Mặc Tuyết, cuối cùng Mẫu Đơn đồng ý ở chỗ này hai ngày, sau đó sẽ trở về tiên giới.

Thật ra thì ở chỗ này, nàng được tiếp đãi bằng thân phận khách quý, còn có nam nhân cưng chiều nàng yêu nàng, nhất định là nàng không muốn trở lại tiên giới.

Trước kia nàng chỉ là một tiên nga nhỏ nhỏ trong Dao Trì, chịu tiên phi sai phái làm việc, nói khó nghe thì chỉ là một người làm mà thôi, kể từ khi trở thành tỷ muội tốt với Từ Huyền, nàng mới được đối xử tốt hơn một chút, rồi sau đó bởi vì nàng có công ở trước mặt tiên đế tổ giác Từ Huyền, trở thành người tâm phúc trước mặt Đế Tị, mặc dù Đế Tị không cho nàng thân phận, nhưng dù gì nàng cũng có thể ở trước mặt mọi người ngang cao đầu mà đi. Với lần này, nàng vô cùng đắc chí.

Nhưng Đế Tị là tiên đế, là chúa tể tiên giới, trong lòng hắn, có thể trở thành phi tử của Đế Tị, thì trở thành vương hậu của Thương Mặc Tuyết còn tốt

hon.

Nhưng Đế Tị bạc tình, chuyện lần trước thật sự làm nàng mất hết ý chí, lại ở ngay trước mặt Hồng Anh nhục nhã nàng như vậy, chỉ sợ nàng ở trước mặt tất cả tiên nga đều không ngóc đầu lên được.diendanlequydon.com

Nhưng mà nàng còn có kế hoạch của nàng, hơn nữa nàng cũng không phải ngoại trừ Đế Tị không có chỗ dựa vững chắc, mà người này chính là Mặc Uyên.

Thương Mặc Tuyết chưa đủ để ý, muốn chia rẽ Túc Ly Mị và Quý Phi Nhi, cần một trợ thủ cường đại.

Tính tình Mặc Uyên lạnh lùng như vậy, cho dù nàng có lòng yêu mến thế nào, cũng không dám đến gần. Cho nên, nàng chỉ có thể đặt hi vọng ở trên người của Túc Ly Mị.

Dù nàng không chiếm được, nàng cũng sẽ không để cho Quý Phi Nhi lấy được. Từ Huyền, ta hủy hoại được người lần đầu tiên, nhất định có thể hủy người lần thứ hai.

.....

Sau khi rời về Đế Cung, ở tẩm cung của Quý Phi Nhi trên giường lớn của mình, rốt cuộc ngủ được một giấc lớn, lấy tinh thần thất được tạo ra mấy ngày trước ở Hồ Tộc đường cho thật tốt.

Vừa tỉnh dậy, tinh thần sáng khoái, thấy Lục Khởi và Lục Ý cũng hết sức thân thiết, giống như thật sự rất lâu không gặp vậy.

Ngày hôm qua vội vàng trở lại cũng không kịp trò chuyện với các nàng, một quá trực tiếp đi ngủ, bây giờ nhìn thấy họ, Quý Phi Nhi vô cùng vui vẻ.

"Nương nương, người đi nhiều ngày như vậy, thực sự muốn giết chúng ta."

"Đúng vậy, sớm biết thế chúng ta nên đi theo người, nghe nói người ở Hồ Tộc gặp được rất nhiều nguy hiểm, chúng ta rất lo lắng cho người đấy."

"Cũng biết hai người các người đối tốt với ta nhất, nhưng nếu thật sự nguy hiểm như thế, ta càng không thể mang bọn người đi, công phu các người không phải mới chỉ có mấy trăm năm, công lực kém như vậy, gặp phải nguy hiểm càng không có năng lực tự bảo vệ mình." Nàng chính là một củi mục, còn phải dựa vào Tiểu Bạch và Mẫu Đơn tới bảo vệ nàng, nhiều hơn hai người nữa thì chăm sóc đây thế nào.

"Nương nương cũng quá coi thường nô tỳ rồi, mặc dù chúng ta là Thanh Xà ba trăm năm, nhưng trải qua mấy ngày nay, để quân đặc biệt cho phép chúng ta đi Hàn Trì tu luyện, cho nên bây giờ công lực của chúng ta đã có hơn nghìn năm rồi."

Thật ra thì Túc Ly Mị cho phép như vậy, chỉ là muốn an bài mấy người pháp lực cao cường ở bên cạnh Quý Phi Nhi bảo vệ an toàn của nàng.
diendanlequydon.com

Ở giới yêu ma, không phải tất cả mọi người đều biết tu luyện, đại đa số tu luyện đều là nam tử, cho dù nữ tử có pháp thuật, bình thường tu vi rất thấp kém, dĩ nhiên Túc Ly Mị không thể nào sắp xếp nam nhân ở bên cạnh Quý Phi Nhi, mà tính tình Lục Khởi và Lục Ý đơn thuần thiện lương, để cho các nàng đi theo Quý Phi Nhi không còn gì tốt hơn nữa.

"Hơn nghìn năm? Các người lợi hại như vậy."

"Thật ra thì lúc đầu, để quân biết người rất sợ rắn, mà chúng ta tu vi không đủ để hóa thành hình người trong thời gian dài, sợ chúng ta dọa nương nương cho nên mới.nhưng về sau để quân thật tâm nghĩ an toàn vì nương nương, cho nên độc thức tỷ muội chúng ta gia tăng tu luyện, bảo vệ nương nương một cách an toàn. Nhưng. Nương nương đều không mang theo chúng ta đi Hồ Tộc, còn gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy, để cho chúng ta rất lo lắng đấy." Hai tiểu nha đầu rất là uất ức, họ vất vả tu luyện, đều không có nơi dụng võ rồi.

"Khụ. Được rồi, là ta sai lầm rồi, lần sau ta đi nơi nào, nhất định mang theo các người."

"Đúng rồi, ta không có ở đây trong cung có xảy ra chuyện gì tốt hay không?" Bát quái nhân đôi của Quý Phi Nhi lập tức hiện ra.

"Chuyện tốt? Vậy cũng không có, nếu như nương nương ở đây, vậy nhất định sẽ chơi rất vui, mấy ngày nay chúng ta coi chừng tầm điện, hoặc là đi Hàn Trì tu luyện, thật sự là rất nhàm chán đấy."

Quý Phi Nhi phản chán ngẫm, nói như vậy mình thật sự rất quan trọng đây, nghe cảm thấy hết sức cảm động.

"Chỉ là lúc đầu chúng ta vẫn cho là để quân chính là để quân, lại không nghĩ rằng ngài lại là Lang vương biến thành, sau khi chúng ta biết rõ chân tướng thì lấy làm kinh hãi."

"Lúc nào thì các người biết hẳn không phải là Tiểu Bạch?"

"Vài ngày sau khi người đi, vì đại công chúa Hồ Tộc thật sự can rờ, Lang vương bị nàng làm cho phiền không thể nhịn được nữa, cho nên đã nổi trận lôi đình, sau đó cho người nhốt nàng vào, cũng không nguy trang thành bộ dạng để quân, cho nên chúng ta mới biết ở lại trong cung không phải để quân, mà là Lang vương."

Quý Phi Nhi cười ha ha: "Không ngờ, hần không có kiên nhẫn như vậy, mới mấy ngày thì không chịu nổi, còn không bằng Tiểu Bạch đấy."

Chỉ là. Người như Túc Ly Mị càng thêm không có kiên nhẫn, để cho người trở lại đưa tin cho Thương Mặc Tuyết, trong thư cũng chỉ có ngắn ngủn một hàng chữ, ngắn gọn rõ ràng. Lúc trước hần có thể dễ dàng tha thứ cho Nguyệt Lưu Suong như vậy, nguyên nhân cũng vì nàng thôi.
dienddanlequydon.com

Trước khi đi, nàng thật sự là có điều kiêng kỵ với Nguyệt Lưu Suong, sợ nàng sẽ thương tổn mẫu thân, bây giờ nhìn lại, nàng cũng chỉ là nói một chút ngoài miệng mà thôi, thật ra thì hung thủ chân chính sau màn là mẫu thân của nàng Lam Nguyệt.

Nguyệt Lưu Suong, sau khi nàng trở về, thiếu chút nữa quên người như vậy rồi.

"Đúng rồi, Nguyệt Lưu Suong ở chỗ nào?"

"Ngay từ đầu, Lang vương hạ lệnh lấy thư phòng giam lỏng nàng, về sau nàng ta âm ỉ, còn ném loạn đồ vật, cho nên Lang vương lại để cho người nhốt nàng vào phòng giam, trực tiếp biến thành phạm nhân nhốt lại."

Quả nhiên là tác phong làm việc của Thương Mặc Tuyết, nếu như là Tiểu Bạch, hần hoàn toàn mất đi kiên nhẫn sẽ làm gì chứ? Giết người?

Chỉ là người kiêu căng ngạo mạn như Nguyệt Lưu Suong, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, ngoài mặt giả bộ Bạch Liên hoa*, trên thực tế đúng chuẩn tâm cơ, đến cuối cùng trực tiếp xé rách ngụy trang, thay đổi làm cho người ta không nói được gì. nếu như nàng ta bị nhốt vào trong phòng giam như vậy, đoán chừng sẽ tức điên mất.

*Bạch Liên Hoa: Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

"Nàng ở phòng giam biểu hiện như thế nào?" Quý Phi Nhi không chút để ý nghịch móng tay của mình.

"Chuyện này." Lục Khởi đang do dự có muốn nói ra hay không, bởi vì nàng nói những lời đó là rất bất kính, không, không chỉ là vấn đề bất kính, hơn nữa còn vũ nhục với nương nương như vậy, quả thật tội ác tày trời.

Lúc này, Túc Ly Mị đi vào: "Các người đang nói cái gì?"

"Nghe nói, Nguyệt Lưu Suong bị Mặc Tuyết nhốt vào phòng giam, hiện tại Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt đã chết, về chuyện của nàng chàng định xử lý như thế nào?"

Túc Ly Mị nhú mày, hình như rất không nguyên ý nhắc tới người như vậy.

"Trực tiếp giết là được."

Khụ, quả nhiên như nàng suy đoán. Nàng phát hiện nàng thật đúng là rất hiểu rõ phụ quân của mình.

"Như vậy có phải quá tàn nhẫn hay không, theo ta được biết, những chuyện xấu kia đều là hai người Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt gây ra, mặc dù Nguyệt Lưu Suong can thiệp rất nhiều vào chuyện tình cảm của Nguyệt Phi Yên và Cảnh Hiên, nhưng mà tội không đáng chết."

"Vậy nàng nói nên làm gì bây giờ?"

"Chuyện này. Trước hết cho người thả nàng ra, lại tính toán sau đi." Thật ra thì sau khi Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt chết, nàng lại cảm thấy Nguyệt Lưu Suong thật đáng thương, mất đi phụ mẫu, không nơi nương tựa. Nếu như nàng thật lòng hối cải, vậy thì thả nàng đi.

Sự thật chứng minh, Quý Phi Nhi hoàn toàn tìm phiên toái cho mình.

.

Thời điểm Nguyệt Lưu Suong bị thị vệ mang vào vẫn còn ở hùng hù hỏ hỏ, ồn ào không nghĩ, hơn nữa lời nói tương đối không chịu nổi.

"Nguyệt Phi Yên cái kẻ tiện nhân này, dám làm vậy với ta...ta sẽ không bỏ qua cho người, phụ vương mẫu hậu ta nhất định sẽ giết chết người."

Quý Phi Nhi nhú mày: "Làm cho người thất vọng rồi, phụ vương mẫu hậu của người không giết được ta."

"Thực thì thì nhanh thả ta về Hồ Tộc, nếu không mẫu thân người khó giữ được tính mạng." Chuyện cho tới bây giờ, nàng ta vẫn dùng hết thủ đoạn tới uy hiếp nàng, chỉ tiếc, nàng đã không phải là Nguyệt Phi Yên.

"Mẫu thân của ta, bà đã qua đời." Quý Phi Nhi lạnh lùng nhìn nàng, mà tất cả đều là bởi vì bọn họ những người xấu này.

"Ha ha ha, nhất định là phụ vương biết các người to gan lớn mật dám cầm tù ta, cho nên giết con tiện nhân Tổ Hoa kia, đây chính là báo ứng các người nên nhận được, nếu như các người không mau thả ta ra... phụ vương ta sẽ rất nhanh tiến vào đế đô, các người sẽ chờ chết đi." Nguyệt Lưu Suong không hổ là nữ nhi của Lam Nguyệt, mở miệng một tiện nhân thì cũng thôi đi, ngay cả tính tình tự đại này đều vô cùng giống nhau.

Rốt cuộc Túc Ly Mị nghe không nổi nữa.

"Lại dám bắt kính với đế hậu, còn không mau cầm mồm, nếu không bổn vương cắt đầu lưỡi của ngươi."

Nguyệt Lưu Sương bộ dáng điềm đạm đáng yêu nhìn Túc Ly Mị: "Đế quân, Sương Nhi thật tâm thích chàng, mặc kệ nói thế nào, chúng ta đã da thịt thân thiết rồi, chẳng lẽ chàng không cần ta nữa sao? Trong bụng của ta, đã có cốt nhục của chàng rồi."

Thời điểm Nàng ở trong nhà lao thì phát hiện mình mang thai, Thương Mặc Tuyết nói cho nàng biết nam nhân mỗi đêm cung chiều nàng căn bản không phải là đế quân, mà là thị vệ bình thường trong cung mà thôi, hơn nữa mỗi đêm đều không phải là một người, nàng cảm thấy hết sức hoang đường, căn bản cũng không tin, hoặc là nói nàng không nguyên ý tin tưởng. Nhất định là hấn lừa nàng!

"Cái gì?" Quý Phi Nhi sợ hết hồn, phản ứng đầu tiên chính là trừng mắt về phía Túc Ly Mị, chàng đã làm cái gì? dienddanlequydon.com

Túc Ly Mị càng hoàn toàn nổi giận: "Nói hươu nói vượn cái gì, cho tới bây giờ bổn vương không chạm qua ngươi, chẳng lẽ Lang vương không nói cho ngươi biết? Trong bụng của ngươi, hiện tại còn không biết là đã chũng của ai đấy."

"Chàng nói cái gì?" Hấn lại chính miệng thừa nhận, Nguyệt Lưu Sương quả thật không thể nào tiếp thu được sự thật này.

"Nếu không ngươi nghĩ sao? Loại nữ nhân như ngươi, không có liêm sỉ, ngươi cho rằng bổn vương sẽ chạm vào ngươi sao?"

Nguyệt Lưu Sương giận quá hóa cười: "Ha ha ha, chàng nói ta không có liêm sỉ, vậy Nguyệt Phi Yên thì sao? Cả giới yêu ma biết nàng là nữ nhân phóng đảng vô sỉ cỡ nào, đế quân ngươi ngay cả nàng đều có thể nhận, nhưng bây giờ lại nói với ta lời như thế, tại sao?"

"Cũng nên hỏi ngươi, Lưu Sương công chúa, danh tiếng muội muội ngươi, chẳng lẽ không phải một tay ngươi hủy hoại hãm hại sao? Nàng là người như nào, ngươi nên vô cùng rõ ràng mới đúng. Bổn vương cũng muốn cảm tạ ngươi, đưa Phi nhi một nữ nhân tốt như vậy đến bên cạnh bổn vương." Nói cho cùng, hấn và Quý Phi Nhi gặp nhau lần nữa, cũng là công lao của Nguyệt Lưu Sương.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đến Chết Cũng Không Biết Hối Hận.

Nếu như không phải là bọn họ bức cả nhà Nguyệt Phi Yên đến loại tình cảnh này, Quý Phi Nhi cũng không mượn thân thể của nàng mà sống lại.

Tất cả mọi chuyện đều có luật nhân quả .

"Cái gì? Ngươi. Ngươi đã biết, là Nguyệt Phi Yên nói cho ngươi? A, quả nhiên là tiện nhân, ở trước mặt phụ vương và mẫu hậu giả vờ nhu thuận, thì ra là kiêu nử lớn hơn tới dựa." Mặt Nguyệt Lưu Sương khinh bỉ phẫn hận nhìn nàng.

Quý Phi Nhi chỉ cảm thấy nàng rất đáng thương, nàng thu lại sự mềm lòng: "Vì đứa nhỏ trong bụng của ngươi, ngươi vẫn nên tích chút khẩu đức đi."

Ánh mắt Nguyệt Lưu Sương tràn đầy phẫn hận: "Bây giờ ngươi đang sỉ nhục ta sao? Ta biến thành như vậy đều do ngươi làm hại, phụ vương và mẫu hậu sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Có lẽ bây giờ ta nên nói cho ngươi biết, phụ vương và mẫu hậu của ngươi, đã không còn trên nhân thế nữa rồi."

Trong chốc lát, sắc mặt của Nguyệt Lưu Sương trở nên cực kỳ trắng bệch, thân thể run rẩy kịch liệt, thật lâu, nàng mới phản ứng được, không dám tin thét chói tai: "Ngươi nói láo, điều này không thể nào, không thể nào."

"Bây giờ, còn cần thiết lừa gạt ngươi sao? Nguyệt Vô Tu mưu hại đế quân, đó là một tội chết, hơn nữa ông ta làm đủ mọi chuyện xấu, đủ để ông ta chết mấy ngàn mấy triệu lần rồi."

"Ngươi nói cái gì? Nguyệt Phi Yên, dù gì phụ vương cũng là phụ thân ruột của ngươi, ngươi lại nguyên rủa như vậy!"

"A. Có lẽ ta nên nói cho ngươi biết, ta cũng không phải là Nguyệt Phi Yên, Nguyệt Phi Yên thật sự đã bị các ngươi hành hạ đến chết rồi."

Không phải Nguyệt Phi Yên? Không, điều này sao có thể, rõ ràng là mặt của Nguyệt Phi Yên, Nguyệt Lưu Sương lạnh lùng bật cười: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao, phụ vương lợi hại như vậy, ông sẽ không chết, các ngươi dám.. đối xử với ta như vậy, nhất định phụ vương sẽ làm cho các ngươi trả giá thật lớn."

"Chết đến nơi rồi mà không biết hối cải." Hiển nhiên Túc Ly Mị đã không nhịn được nữa rồi.

"Nguyệt Lưu Sương, Bây giờ, ngươi cho rằng ngươi là công chúa Hồ Tộc cao cao tại thượng sao? Lam Nguyệt đã bị ban cho cái chết, Nguyệt Vô Tu sợ tội tự sát, bây giờ Hồ Tộc cũng đã có Hồ vương mới, ngươi vẫn còn ở đây không chịu giác ngộ, kiêu ngạo của ngươi sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hại mình." Chuyện cho tới bây giờ, Quý Phi Nhi còn phải tốn sức khuyên nàng quay đầu lại: "Dù chi vì đứa nhỏ trong bụng ngươi, sớm hối cải một chút đi."

Nguyệt Lưu Sương không dám tin thét chói tai: "Ngươi nói cái gì? Mẫu hậu của ta bà. . . . bà đã chết rồi."

"Bà ta bị trừng phạt đúng tội. Mục đích lần này ta trở về, chính là vì cứu mẫu thân ra, nhưng Lam Nguyệt lại hạ độc bà, cuối cùng hại chết mẫu thân, ngươi cho rằng, ta sẽ để cho bà ta sống trên đời sao?"

Nguyệt Lưu Sương đột nhiên nhớ tới lời nói của Thương Mặc Tuyết, hẳn nói để hậu đi Hồ Tộc, chẳng lẽ, đây chính là chuyện đã xảy ra hơn nửa tháng nay sao?

Nguyệt Lưu Sương hoàn toàn nổi giận, nàng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thù hận nhìn Quý Phi Nhi: "Tiện nhân, ta giết chết ngươi!"

Nàng ta liều mạng xông lên muốn gây bất lợi với Quý Phi Nhi, nhưng Túc Ly Mị chỉ phất tay áo nàng đã té ngã trên mặt đất.

Quý Phi Nhi đứng dậy, sau đó đến gần nàng ta, bỏ qua thù hận trong mắt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng ta: "Ngươi không giết được ta, tất cả đều do ngươi thiếu Nguyệt Phi Yên, ngươi nợ nàng, coi như ngươi chết cũng không thể trả lại."

"Ngươi giết mẫu hậu của ta, lại còn nói ra loại lời này."

"Là tham lam của bà ta, bà ta ích kỷ, tự hại chính mình. Bà ta sai là sai ở chỗ, đoạt đi đồ không thuộc về mình."

"Ngươi có ý gì?" Nguyệt Lưu Sương trừng mắt hung ác nhìn nàng.

"Ta biết rõ bây giờ ngươi rất hận ta, bây giờ, ngươi nghe ta kể cho ngươi một câu chuyện cũ trước đã, có lẽ ngươi có thể hiểu tất cả đều có luật nhân quả."

"Ta không có hứng thú nghe ngươi kể chuyện xưa, Nguyệt Phi Yên, tốt nhất bây giờ ngươi nên giết chết ta đi, nếu không chỉ cần ta còn giọng nói ở đây, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi." Bây giờ thân thể nàng bị Túc Ly Mị dùng pháp thuật giữ chặt, đều không thể cử động, cho nên nàng chỉ có thể dùng ánh mắt thù hận gắt gao nhìn nàng, nếu như ánh mắt có thể giết người, chi sợ quý Phi Nhi bây giờ cũng sớm đã bị giết mấy nghìn lần rồi.

"Ngươi phải nghe, đây là ngươi nợ Nguyệt Phi Yên, cho nên vô luận như thế nào ngươi đều phải nghe tiếp."

Cho dù không nghe cũng không có biện pháp, nàng ta cũng không thể cử động, không hề có một chút năng lực phản kháng nào, cho nên dù không tình nguyện thế nào, lời của nàng tất cả đều tiến vào lỗ tai của nàng ta.

"Ở thời điểm ngươi mở miệng một tiện nhân với Tô Hoa, ngươi có nghĩ tới hay không, bà là di của ngươi, đây chính là thái độ của ngươi với trưởng bối sao?"

"Ngươi. . . . Ngươi nói cái gì? Tô Hoa bà ta, không phải là một tỷ nữ hạ tiện sao?" Nguyệt Lưu Sương hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

"A, không ngờ Lam Nguyệt lại giấu giếm tất cả sâu như thế, ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng không nói cho, bà ta biến tỷ tỷ ruột của mình thành thị nữ, không để ý tình tỷ muội chút nào sao?"

"Điều này sao có thể? Tô Hoa là tỷ tỷ của mẫu hậu ta? Cho tới bây giờ mẫu hậu cũng không có nói với ta, nhất định là ngươi đang lừa ta."

"Chắc hẳn Lam Nguyệt chỉ nhớ rõ cuộc sống ăn ngon mặc đẹp của mình sau khi trở thành vương hậu Hồ Tộc, hoàn toàn quên mất lúc mình nghèo túng, có người tốt bụng giúp đỡ bà ta, thật lòng coi bà ta như tỷ muội ruột mà đối xử tốt với bà ta. Chỉ cần có chút lương tâm mọi người đều biết rõ cái gì gọi là giọt nước ân huệ dùng sông lớn để trả, nhưng mà bà ta lại lấy oán trả ơn, trăm phương ngàn kế hủy hoại dung mạo của mẫu thân ta, để cho bà ở trong nhà chịu hết chèn ép. Bà ta đã từng vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, chắc hẳn bà ta ở trước mặt ngươi nữ nhi ruột thịt này cũng không nói ra đi?"

Mặc dù Nguyệt Lưu Sương thừa kế tính tình của Lam Nguyệt, kiêu căng, ngạo mạn, ngang ngược, nhưng nàng và Lam Nguyệt có duy nhất một điểm bất đồng đó là nàng không độc ác như Lam Nguyệt.

Nàng ghét Nguyệt Phi Yên, là do Lam Nguyệt giết gãy, hơn nữa nàng ta chỉ hưởng thụ khoái cảm đắm Nguyệt Phi Yên ở dưới chân, nhưng thật sự không muốn đưa nàng vào chỗ chết. Cho dù là người xấu, đang nghe một chuyện xấu hơn nữa là chuyện ác độc, cũng sẽ cảm thấy không rét mà run.

Lam Nguyệt chưa từng ở trước mặt nàng nói qua loại chuyện như vậy, từ lúc nàng vừa ra đời đã bắt đầu là đại công chúa Hồ Tộc, chịu muôn vạn yêu thương, nể thân của nàng là vương hậu tôn quý của Hồ Tộc, xuất thân danh môn, phụ thân là Hồ vương, cho nên mẫu hậu của nàng, tại sao có thể không chịu nổi quá khứ như vậy?

Còn có Tô Hoa, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Nhìn Nguyệt Lưu Sương này trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, Quý Phi Nhi nói tiếp.

"Ở thời điểm mẫu thân của ta còn nhỏ, bà đã từng cứu một người thiếu niên, thiếu niên hứa hẹn nói chờ sau khi hắn hoàn thành nghiệp lớn, nhất định sẽ trở lại cưới bà, để cho bà trở thành tân nương hạnh phúc nhất. Mẫu thân của ta một mực chờ đợi, nhưng tất cả một khắc kia cũng tiêu tan ở lúc bà bị hủy dung mạo. Về sau, tất cả cũng bị muội muội của bà đoạt đi toàn bộ, bao gồm phụ quân tương lai bà chờ nhiều năm. Người thiếu niên kia, chính là phụ vương của người Nguyệt Vô Tu, sau khi hắn trở thành Hồ vương, thì tới cửa cầu hôn, không ngờ Lam Nguyệt lại mạo danh thân phận của mẫu thân ta giả đi, đoạt đi vị trí vương hậu vốn thuộc về mẫu thân của ta. Bà ta đoạt được tất cả, Tổ Hoa, Nguyệt Phi Yên, đều là vật hy sinh sau lời nói dối của mẫu hậu người. Cho nên, cuối cùng Nguyệt Vô Tu tình ngộ biết chính mình làm chuyện sai lầm, sau khi mẫu thân của ta qua đời, ông ta cũng tự sát theo."

Nguyệt Lưu Sương hoàn toàn kinh hãi, nàng chưa bao giờ biết loại chuyện như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, thân phận của nàng tôn quý, nàng vẫn luôn cảm thấy đây là mình nên được, đột nhiên có một ngày, có người nói cho nàng biết, tất cả căn bản cũng không thuộc về nàng, mà thuộc về một người khác, là mẫu hậu nàng đoạt đi mọi thứ thuộc về Tổ Hoa, cũng tương đương với nàng đoạt đi mọi thứ thuộc về Nguyệt Phi Yên.

Tại sao lại như vậy chứ? Điều này làm cho nàng tiếp nhận như thế nào?

Nàng cười, cũng là một loại sụp đổ không thể thành lời mà cười to, nàng không thể nào tiếp thu được, không thể nào tin nổi.

"Ha ha ha, lời nói dối buồn cười như vậy, chuyện cười lớn như vậy, mẫu hậu của ta là thê tử danh chính ngôn thuận của phụ vương, ta là công chúa tôn quý nhất, mẫu hậu ta chưa từng cướp đoạt thân phận của người khác, tất cả đều là người bịa đặt, là lời nói dối của người."

"Thật ra thì không phải người đã tin sao? Lừa mình dối người đã không có ý nghĩa gì."

Rốt cuộc Nguyệt Lưu Sương chảy nước mắt, nàng đang nghẹn ngào: "Người để cho ta tin thế nào, tin thế nào hả?"

Từ nhỏ đến lớn, nàng cũng không thích Nguyệt Phi Yên, vừa bắt đầu nguyên nhân là bởi vì mẫu thân, là mẫu thân xúi giục xuống, bà hết sức thống hận với mẫu tử Tổ Hoa.

Về sau từ từ lớn lên, lần đầu tiên phát ra từ nội tâm nàng sinh ra oán hận với Nguyệt Phi Yên là lúc nào?

Năm đó nàng còn nhỏ, bởi vì là công chúa tôn quý nhất, Vương Cung trên dưới tất cả mọi người một mực cung kính với nàng, nàng đơn phương ái mộ Cảnh Hiền biểu ca.

Nhưng Cảnh Hiền lại chẳng thèm ngó tới nàng, mỗi một lần thấy nàng đều là đáng vẻ lạnh lẽo, lạnh nhạt, điều này làm cho Nguyệt Lưu Sương cao cao tại thượng rất không cam tâm, quyết định phải làm cho Cảnh Hiền thích mình, nhưng mà vô luận nàng cố gắng thế nào, Cảnh Hiền đều chưa từng nhìn nàng một.

Có một lần, nàng nhìn thấy Nguyệt Phi Yên ở bên cạnh Cảnh Hiền, nụ cười ấy của hắn dịu dàng làm sao, giống như tất cả tình cảm đều dồn xuống người của nàng. Trong lòng thiếu nữ tràn đầy oán hận.

Mẫu tử các nàng quả nhiên đều là tiện nhân, Tổ Hoa giành phụ vương với mẫu hậu nàng, mà Nguyệt Phi Yên lại cướp đi Cảnh Hiền biểu ca nàng thích, cho nên nàng vô cùng ghét Nguyệt Phi Yên. Cảnh Hiền lạnh nhạt với nàng, mà càng ngày càng bao dung Nguyệt Phi Yên, mãi cho đến lúc không thể ngăn cản nổi.

Nàng vẫn cho là mình giành được tất cả đều là chuyện đương nhiên, tại sao sau khi nghe lời nói này của Nguyệt Phi Yên, trong lòng nàng có cảm giác sợ hãi.

Giành được, đều là giành được sao?

Nàng vẫn cho là Nguyệt Phi Yên đoạt đi đồ nàng muốn. Cảnh Hiền, Túc Ly Mị, đều là nàng tha thiết ước mơ, thế nào cũng không ngờ được lại bị Nguyệt Phi Yên dễ dàng trở tay, nàng không cam lòng.

Bây giờ sau khi biết được chân tướng, nàng mới biết, cái đó một mực cướp người, nhưng thật ra là vừa mới bắt đầu nàng đã sai. Nếu như không phải là mẫu hậu ở trong cản trở, như vậy hôm nay tất cả hưởng thụ này là của Tổ Hoa và Nguyệt Phi Yên, không có bất cứ quan hệ gì với nàng, quá mức là thậm chí phụ vương sẽ không nhìn mẫu hậu một.

Nguyệt Lưu Sương đột nhiên cười lớn, vừa cười vừa chảy nước mắt: "Mẫu hậu, tại sao phải biến thành cái bộ dáng này? Thứ ta có, trong một đêm toàn bộ tan thành bọt nước, tại sao người lại cướp đồ của người khác? Chính là bởi vì người đoạt, cho nên người thiếu nợ bây giờ muốn ta giúp người trả nợ sao?"

Nghĩ đến vị trí đế hậu mình lại làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy, Túc Ly Mị căn bản không thèm chạm vào nàng, đứa bé trong bụng của nàng cũng không biết là của người nào, rõ là. Không còn mặt mũi sống trên đời này nữa, chỉ là. . . Cho dù chết, nàng cũng muốn đồng quy vu tận với Nguyệt Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Quý Phi Nhi Bị Thương

Phát hiện thân thể của mình đã có thể cử động, ánh mắt nàng rét lạnh, đột nhiên từ ống tay áo lấy ra một cây trâm, đâm về phía Nguyệt Phi Yên. Cho dù nàng phải chết, nàng cũng sẽ không để cho Nguyệt Phi Yên được lợi, nếu phải chết vậy thì đồng quy vu tận.

Túc Ly Mị rất nhanh phát hiện ra tình huống này, ánh mắt lạnh lùng, vung ra một chưởng, miệng của Nguyệt Lưu Sương phun máu tươi ra ngoài, cây trâm trong tay nàng xẹt qua cổ của Quý Phi Nhi, lưu lại một vết máu, mặc dù không phải là sâu, nhưng máu cũng tuôn ra, tỏa ra màu đỏ tươi dự là sẽ đau nhức. Nhưng nếu như sâu hơn một chút, chắc chắn nàng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này rồi. Tất cả đều quá nhanh, để cho nàng không cách nào phản ứng kịp, vừa sờ cổ, tay đầy máu tươi, làm cho nàng cảm giác một hồi hoa mắt chóng mặt.

"Phi Nhi, nàng có sao không?" Túc Ly Mị lập tức đi tới bên người nàng, tra xét tình huống của nàng.

"Ta." Bước chân của Quý Phi Nhi có chút không ổn, Túc Ly Mị vội vàng đỡ nàng, thấy nàng lại chảy nhiều máu như vậy, trong lòng liền kinh hoàng.

"Đáng chết, Nguyệt Lưu Sương, ngươi lại dám xuống tay với Phi Nhi, ngươi không muốn sống nữa sao?"

Nguyệt Lưu Sương cười ha ha: "Phụ vương và mẫu hậu của ta cũng đã chết rồi, bây giờ ta chỉ có một mình, sao ta phải sợ các ngươi, cùng lắm thì chết, cho dù ta chết ta cũng sẽ không bỏ qua cho con tiện nhân Nguyệt Phi Yên này."

Quý Phi Nhi mở mắt, yếu đuối nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy thất vọng và đau lòng: "Ta cho rằng ngươi sẽ thật lòng hối cải."

"A. Hối cải? Trong mắt của Nguyệt Lưu Sương ta cho tới bây giờ không có hai chữ này, cái người nữ nhân ác độc này, tại sao phải nói cho ta biết những chuyện này, tại sao phải muốn ta biết chân tướng thứ không muốn cho người khác biết? Phụ vương và mẫu hậu cũng đã chết rồi, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa, Nguyệt Phi Yên, ta muốn đồng quy vu tận với ngươi."

"Ngươi muốn chết, bây giờ bản vương sẽ thành toàn cho ngươi." Hắn đưa tay ra, chuẩn bị trực tiếp cho nàng một kết thúc.

Nhưng mà Quý Phi Nhi lại ngăn cản hắn: "Mị, không cần giết nàng."

"Loại nữ nhân này không biết điều, cũng chẳng phân biệt được đúng sai còn giữ nàng ta lại làm cái gì, nàng ta lại dám tổn thương nàng, thật là đáng chết."

Nguyệt Lưu Sương vẫn không biết hối cải: "Đến đi, có bản lãnh thì hãy giết chết ta đi, ngươi cho rằng ta sẽ sợ sao? Ha ha ha ha. Ta chỉ hận, trước khi chết không thể tự tay giết chết ngươi, báo thù cho phụ vương và mẫu hậu của ta."

Sau khi biết chân tướng, nàng chỉ cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, cái chết với nàng mà nói là một loại giải thoát.

"Tiểu Bạch, đừng giết nàng ta, thật ra thì nàng ta cũng rất đáng thương."

Nghe nói như thế, Nguyệt Lưu Sương lập tức thẹn quá hóa giận: "Ngươi cảm mến cho ta, ta không cần ngươi thương hại, chuyện trở thành thế này, không phải là ngươi làm hại sao? Đừng ở chỗ này giả mù sa mưa*."

* Giả mù sa mưa: Giả bộ, vờ vĩnh.

Thật là một nữ nhân không biết sống chết, đang từng bước khiêu chiến kiên nhẫn của Túc Ly Mị, nhưng nhìn bộ dáng yếu ớt của tiểu nữ nhân trong ngực, vẫn còn năn nỉ hắn, hắn chau mày: "Người tới, đưa Nguyệt Lưu Sương kéo ra ngoài cho bản vương, trọn đời không được vào Đế Đô, tự sinh tự diệt."

Nguyệt Lưu Sương bị thị vệ kéo ra ngoài, nàng phát ra tiếng cười to điên cuồng: "Nguyệt Phi Yên, đừng cho là ta sẽ cảm kích ngươi, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi, ta nguyện rửa ngươi, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn cũng không biết được hạnh phúc. Ta nguyện rửa ngươi, chết không được tử tế."

Âm thanh của nàng ta càng ngày càng xa, dần dần biến mất không thấy.

Quý Phi Nhi cũng nhận không được nữa, té xỉu ở trong ngực Túc Ly Mị, máu tươi trên cổ nhiễm đỏ vạt áo của nàng.

.

Đế hậu bị thương té xỉu, đế quân nổi trận lôi đình, cả Đế Cung lâm vào trong

không khí khẩn trương. Ma y trong lòng lo lắng không yên, chính mình nhìn chằm chằm đế quân bệ hạ, thấp thỏm dằng thuốc lên.

Mặc kệ ông giải thích thế nào, miệng vết thương đế hậu không sâu nguyên nhân té xỉu là bởi vì thân thể trước kia suy yếu và nhận được kinh sợ, cần phải điều dưỡng cho tốt, sắc mặt của đế quân vẫn không có bất kỳ chuyển biến tốt nào.

Chỉ là, bây giờ ông cũng không còn chuyện gì, việc nên làm đã làm rồi, vẫn là nhanh rời đi thôi.

Túc Ly Mị ngồi xuống bên giường, nhìn trên cổ Quý Phi Nhi xung quanh là một vòng băng gạc thật dày, ánh mắt hung ác, siết chặt nắm tay. Đáng chết, bây giờ hân thật hối hận vì đã đồng ý yêu cầu của cái tiểu nữ nhân này thả Nguyệt Lưu Sương đi, nàng ta lại dám dẫm thương nàng!

Thật nên tóm nàng ta trở lại xử tử mới đúng, quả nhiên cả nhà bọn họ đều không có gì tốt.

Thân thể suy yếu là ý gì chứ? Quý Phi Nhi mượn thân thể Nguyệt Phi Yên mà sống lại, mà trước kia Nguyệt Phi Yên ở Hồ Tộc bị đối xử vô cùng kém, thậm chí địa vị còn không bằng một thị nữ, cho nên tình trạng thân thể nàng rất kém, dù sao tất cả đều không thoát khỏi liên quan với Nguyệt Vô Tu bọn họ.

Ở bên giường trông nàng một lúc lâu, Quý Phi Nhi cũng không tỉnh lại, ngược lại Lục Khởi và Lục Ý đi vào thông báo, nói Lang vương và Mẫu Đơn tiên tử nghe tin đề hậu bị thương, cho nên tới đây thăm.

Túc Ly Mị vừa nghĩ tới Mẫu Đơn, trực tiếp cau mày một mực từ chối: "Không gặp!"

Lục Khởi và Lục Ý đi ra ngoài nói với Thương Mặc Tuyết, nhưng Thương Mặc Tuyết cũng là người nóng tính, lại trực tiếp lôi kéo Mẫu Đơn xông vào.

Mở miệng liền chất vấn: "Mị, ngươi có ý gì, chúng ta nghe nói Phi Nhi bị thương cho nên tới xem nàng một chút, tại sao lại chặn chúng ta ngoài cửa chứ?"

Túc Ly Mị rất ghét Mẫu Đơn, nhưng nhìn ở mặt mũi của Thương Mặc Tuyết hân không muốn nói nhiều, cho nên tùy tiện tìm một lý do: "Phi Nhi hôn mê, ta muốn cho nàng một khung cảnh yên tĩnh nghỉ ngơi."

"Vậy cũng tốt, chúng ta sẽ cố nhỏ giọng nói chuyện."

Mẫu Đơn lập tức lộ ra vẻ mặt đau lòng: "Sao lại biến thành như vậy? Nguyệt Lưu Sương kia thật đáng chết, Phi Nhi tốt bụng thả nàng một con đường sống, nàng lại lấy oán trả ơn, loại nữ nhân này thật quá ác độc."

Bởi vì lúc trước Mẫu Đơn ở trước mặt Thương Mặc Tuyết nói Túc Ly Mị hiểu lầm lời nói của nàng, muốn xoa dịu quan hệ của hai người, vì Mẫu Đơn nói tốt: "Mị, ngươi đều không biết, Mẫu Đơn vừa nghe nói chuyện này, cái gì cũng không để ý lập tức chạy tới, Phi Nhi bị thương nàng còn khổ sở hơn chính mình bị thương."

"Vậy sao?" Túc Ly Mị nhàn nhạt đáp một tiếng, ánh mắt không rời Quý Phi Nhi, căn bản cũng không nhìn Mẫu Đơn một cái.

Thương Mặc Tuyết giận thái độ của hân, lập tức muốn tranh luận với hân, nhưng Mẫu Đơn lại kéo tay áo hân một cái, để cho hân không nên xúc động.

Mẫu Đơn đi lên phía trước, sau đó lấy ra khăn tay muốn lau mặt cho Quý Phi Nhi một chút, nhưng lại bị Túc Ly Mị vung tay áo ngăn lại: "Không cần, loại chuyện như vậy để ta làm là được rồi."

Thương Mặc Tuyết nhìn thực sự vô cùng lo lắng, nhưng hân lại có điểm không rõ, Mị không phải là một người không lý trí, trước kia mặc dù lạnh nhạt với Mẫu Đơn cũng không đến tình trạng như vậy, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy?

Trước kia hân hoài nghi Quý Phi Nhi, nhưng về sau lại suy nghĩ một chút Quý Phi Nhi cũng không giống loại người mách lẻo? Nhất định là Mị hiểu lầm cái gì đó.

Thật đúng là rất kỳ quái, hân cảm thấy mình cần tìm thời gian nói chuyện với Mị một chút.

Mẫu Đơn biểu cảm có chút uất ức, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua một bên.

Thương Mặc Tuyết vẫn có chút không nhìn nổi: "Mị, ta biết rõ ngươi rất lo lắng cho Phi Nhi, nhưng bây giờ không phải cũng đã không sao rồi sao, không còn người nào có thể tổn thương nàng, ngươi không cần phải đề phòng mọi người như vậy chứ?"

"Không có, ngươi nghĩ nhiều rồi, chỉ là Phi Nhi là thể tử của ta, ta chỉ muốn tự mình làm tất cả mọi chuyện của nàng, không muốn mượn tay người khác."

Túc Ly Mị trả lời cẩn thận, khiến Thương Mặc Tuyết á khẩu không nói được gì, cũng không còn biện pháp nói thêm gì nữa.

"Mị, không phải ma y đã nói Phi Nhi không có việc gì sao, tại sao nàng còn chưa tỉnh lại?"

Cuối cùng Túc Ly Mị bắt đầu trả lời thẳng vấn đề của nàng, ánh mắt thoáng qua một tia ý lạnh: "Bôn vương thật là hối hận, để Nguyệt Vô Tu chết quá dễ dàng, thân thể Phi Nhi suy yếu hơn nữa mất máu quá nhiều, bị kinh sợ hù dọa cho nên mới ngất xỉu."

"Nguyệt Lưu Sương làm ra chuyện như vậy, làm sao ngươi còn có thể thả nàng ta đi, cái này không phải là tính tình của ngươi." Thương Mặc Tuyết có chút gạt mình, theo tính tình của Túc Ly Mị nhất định sẽ lập tức giết chết nàng ta.

Túc Ly Mị nhìn Quý Phi Nhi: "Đây là tâm nguyện của Phi Nhi, lần này đi Hồ Tộc, mặc dù nàng không nói cái gì, nhưng trong lòng mang áp lực rất lớn, nàng ấy thiện lương như vậy, ghét nhất là chém giết, ta không muốn làm khó nàng ấy."

Nhìn bộ dáng hân bây giờ, nhất định là nam nhân siêu cấp ám áp, làm sao còn có thể tìm được hăng hái ngày xưa, đây là hình tượng tà mị ưu nhã của đế

quân giới yêu ma sao?

Mẫu Đơn ở đó nhìn, ngoài mặt cố làm vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng ghen tỵ sắp không nhịn được.

Tình cảm như vậy, cư xử như vậy, chính là điều nàng muốn, tại sao vô luận nàng cố gắng thế nào, hấn đều không muốn liếc nhìn nàng một cái.

Cái này nguyên nhân nhất định là bởi vì Quý Phi Nhi, chỉ cần nàng ta chết, Túc Ly Mị có thể đưa ánh mắt đặt ở trên người của nàng.

Thương Mặc Tuyết nghĩ đến lời nói của Mẫu Đơn nói ở trước mặt hấn, cảm thấy có một số chuyện vẫn nên nhắc nhở hấn.

"Mị, bây giờ chuyện của Hồ Tộc đã giải quyết xong, khoản nợ này của tiên giới không phải chúng ta cũng nên tính sao? Nếu như không phải là Đế Tị, người và Từ Huyền cũng sẽ không chia lìa một ngàn năm, không phải người nói nhất định sẽ trả thù vì Từ Huyền sao?"

"Ta biết rõ." Hấn suy nghĩ nhiều nên quên mất những chuyện này, báo thù cái gì, tất cả đều không quan trọng bằng bọn họ ở bên nhau.

Bây giờ Phi Nhi đã trở lại bên cạnh hấn, hấn không muốn mạo hiểm nữa, nhưng hấn căn bản không trốn tránh được những trách nhiệm này, vẫn nên đối mặt, dù sao vẫn phải đối mặt.

"Hơn nữa." Thương Mặc Tuyết kéo tay Mẫu Đơn: "Ta thích Mẫu Đơn, muốn ở chung một chỗ với nàng, nếu như không giết Đế Tị, chuyện này sẽ rất khó thực hiện. Mặc dù ta có lòng muốn giữ Mẫu Đơn lại, coi như bị Tiên giới phát hiện, phát ra đại chiến tiên ma mới ta cũng không quan tâm, nhưng Mẫu Đơn lại không muốn đặt chúng ta vào trong nguy hiểm, ta thật sự là đợi không nổi nữa rồi. Huynh đệ ta đời này không theo đuổi cái gì, chỉ muốn ở chung một chỗ với Mẫu Đơn, nếu như là huynh đệ, thì hãy giúp ta thỏa mãn tâm nguyện này."

Đây cũng chính là lý do Túc Ly Mị không cách nào trốn tránh, hấn không thể ích kỷ như vậy, chỉ là Mẫu Đơn. Hấn thật đúng là có chỗ kiêng dè.

Hấn xoay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng: "Tốt nhất là người đừng phụ tình cảm của Mặc Tuyết với người, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người."

Mẫu Đơn cố giả bộ trấn định gật đầu một cái, nhưng trong lòng đang oán trách Thương Mặc Tuyết tại sao lại nói chuyện này ra ngoài, chò sau này nàng diệt trừ Quý Phi Nhi, còn muốn trở lại bên cạnh hấn, chẳng phải là lại phải phí một phen công phu sao?

"Tốt lắm, không có chuyện gì, các người đi trước đi." Túc Ly Mị rất nhanh hạ lệnh đuổi khách.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Đừng Đi Gần Mẫu Đơn Quá

Sau Khi Quý Phi Nhi tỉnh lại, thì cảm thấy cổ một hồi đau đớn kịch liệt, nàng chỉ có thể không nhúc nhích, hơi uốn éo cổ một cái cũng sẽ cảm giác đau nhức ray rứt.

Lúc này, vang lên bên tai một giọng nói dịu dàng quen thuộc: "Đừng lộn xộn."

Quý Phi Nhi đảo tròn mắt, thì nhìn thấy Túc Ly Mị đang lo lắng nhìn mình, câu nói đầu tiên nàng hỏi lại là.

"Tiểu Bạch, Nguyệt Lưu Sương nàng. Nàng như thế nào?"

Nhắc đến Nguyệt Lưu Sương, Túc Ly Mị lại giận vô cùng: "Còn có thể như thế nào, trước khi nàng hôn mê vẫn không quên giao phó ngàn vạn lần không được tổn thương nàng ta, ta đã để cho người đuổi nàng ta ra ngoài rồi."

"Đúng rồi, không phải chàng đánh nàng một chưởng sao, nàng có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không? Hải tử trong bụng sẽ không có chuyện gì chứ?" Quý Phi Nhi lại hoàn toàn quên an nguy mình, ý vị lo lắng chuyện của Nguyệt Lưu Sương.

"Bốn vương chính là để ý nàng ta là một nữ tử có thai, cho nên mới không có hạ tay nặng hơn, nàng ta lại dám xuống tay tổn thương nàng, bốn vương thật sự hối hận vì đã thả nàng ta đi."

"Lúc đầu, ta rất ghét Nguyệt Lưu Sương, nhưng sau khi từ Hồ Tộc trở về, ta lại cảm thấy nàng ta rất đáng thương, phụ mẫu của nàng đã chết, thân phận công chúa tôn quý cũng không có, chuyện này với nàng ta mà nói đã là trừng phạt lớn nhất rồi. Dù nói thế nào, nàng là tỷ tỷ của Nguyệt Phi Yên, cũng là người nhà duy nhất với Nguyệt Vô Tu lúc còn sống trên đời, ta không muốn đuổi tận giết tuyệt."

"Nàng có biết lúc ấy ta có rất nhiều sợ hãi hay không? Nếu như mà ta chậm một bước, cây trâm trong tay nàng ta đã đâm thủng cổ họng của nàng rồi, nàng ta có lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết."

Quý Phi Nhi miễn cưỡng hiện ra vẻ tươi cười: "Có chàng ở đây, nàng không giết được ta, chàng xem, bây giờ không phải ta đã không có việc gì rồi

sao?"

Nàng ý tứ tốt nói mình không có việc gì, mà y đều nói nếu như sâu hơn một chút thì bị cắt vờ cổ họng rồi, chỗ đó là nơi yếu ớt nhất.

"Sau này bất kể chuyện gì, không cho nàng tự chủ trương, đều phải nghe ta, biết không?" Hân nghĩ thôi cũng sợ, không muốn để cho nàng mạo hiểm nữa, bây giờ chuyện Hồ Tộc đã giải quyết xong, Nguyệt Lưu Sương cũng đuổi ra ngoài, theo lý thuyết sau này sẽ không có nguy hiểm gì nữa, nhưng hân vẫn có chút không yên lòng, thời thời khắc khắc đều lo lắng cho nàng.

"Ừ, ta biết rồi." Nàng không thể gạt đầu, vội vàng đồng ý.

"Đúng rồi, lúc ta hôn mê, đã có người tới phải không?" Mặc dù còn chưa tỉnh lại, nhưng nàng dường như nghe được trong phòng có giọng nói của mấy người.

Túc Ly Mị có chút không muốn trả lời cái vấn đề này, chỉ cẩn thận giúp nàng đắp kín chăn, ngồi ở bên người nàng.

"Là Mẫu Đơn sao?" Quý Phi Nhi tiếp tục hỏi.

Túc Ly Mị nhướn mày: "Đồng ý ta một chuyện, sau này không nên đi gần Mẫu Đơn quá."

"Tại sao? Mẫu Đơn nàng là tỷ muội tốt của ta mà."

"Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, về sau tất cả mọi chuyện đều phải nghe ta, thế nào lại xuất hiện dị nghị nhanh như vậy."

"Chuyện khác có thể nghe lời chàng, việc này không được, Mẫu Đơn là một bằng hữu tốt như vậy, chàng còn muốn chia rẽ hai chúng ta, thật là quá đáng." Quý Phi Nhi nói lên kháng nghị: "Hơn nữa chuyện lần trước không phải cũng đã tra ra chân tướng rồi sao? Mẫu Đơn là người tốt, nàng còn vì thuốc giải của mẫu thân ta mà suýt chút nữa bị Nguyệt Vô Tu đánh chết đấy."

Túc Ly Mị cười lạnh: "Tra ra chân tướng? nàng cho là như vậy sao? Tại sao trong mắt của ta chuyện khả nghi hơn rồi?"

Quý Phi Nhi ngây ngốc nhìn hân: "Chỗ nào khả nghi?"

"Theo tính tình của Nguyệt Vô Tu, ông ta tự biết mình chỉ còn một con đường chết, căn bản là không có khả năng giao ra thuốc giải, ta đều thay đổi các loại phương pháp, nhưng Nguyệt Vô Tu đã quyết tâm muốn cá chết lưới rách. Mà Mẫu Đơn, lại có thể từ trong tay bọn họ lừa lấy thuốc giải, còn có thể để cho bọn họ ngoan ngoãn uống thuốc độc. Nếu như nói lúc trước bọn họ không qua lại với nhau, căn bản là không thể làm được, ngày đó Nguyệt Vô Tu nói ra như vậy, nói Mẫu Đơn mật báo với bọn họ, ta cảm thấy được không có lừa thì làm sao có khối, Mẫu Đơn nhất định là che giấu cái gì đó với chúng ta."

"Nhưng mà không phải Mẫu Đơn đã giải thích rõ rồi sao? Hơn nữa nàng vì lấy thuốc giải thiếu chút nữa bị Nguyệt Vô Tu đánh chết, cái này không đến nỗi cũng là giả vờ chứ?"

"A. Theo công lực của Nguyệt Vô Tu lúc đó, nếu Mẫu Đơn có điều phòng bị, ông ta căn bản không phải là đối thủ của Mẫu Đơn, hơn nữa Mẫu Đơn cũng không phải là người chết, nhưng lại ngoan ngoãn tùy hân đánh tới "

"Vậy Mẫu Đơn thật sự là bị thương."

"Cho nên, đây cũng là chỗ khả nghi, Nguyệt Vô Tu không phải là đối thủ của nàng, nàng ta còn có thể chịu đả thương nặng như vậy, chân tướng chỉ có một, đó chính là nàng ta cố ý để cho mình bị thương."

"Tại sao nàng muốn làm như vậy?" Quý Phi Nhi tròn to hai mắt, lại còn có người cố ý để cho mình bị thương, đây không phải là quá kỳ lạ sao?

"Đơn giản là vì muốn rửa sạch mình, bởi vì chúng ta đã nghi ngờ nàng chính là người mật báo, nàng ta cũng đã nhận ra, cho nên cố ý mượn biện pháp này đến để loại bỏ nghi ngờ của chúng ta với nàng."

Nghe Túc Ly Mị giải thích như vậy, cũng không phải là không có đạo lý, chỉ là nàng không thể nào chấp nhận được sự thực này.

"Nhưng. Trước đó Mẫu Đơn còn cứu mạng của ta."

"Vậy thì càng khả nghi. Dù gì Mẫu Đơn cũng là tiên, thậm chí ngay cả hai thị vệ cũng không đối phó được, ta đã hỏi người ở chỗ này, nói Mẫu Đơn ngay cả sức đánh trả cũng không có, lại bị người đâm bị thương, cái này càng không rõ ràng khi nói nàng đang làm đáng."

Ở trên thế giới này, còn có một loại người, lấy lui làm tiến, dùng yếu đuối tới tranh thủ đồng tình. Với thứ người như thế mà nói, nàng yếu đuối mới là nguy trang kiên cường nhất, đến lúc đó chết ở trong tay của nàng vẫn còn không cảm thấy được nàng là một người xấu.

Tất cả mọi chuyện, cũng bị Túc Ly Mị phân tích mở như vậy, chân tướng, luôn tổn thương người.

Quý Phi Nhi nhớ đến lần đầu tiên mình hiểu lầm Mẫu Đơn, hết sức đau lòng và thất vọng, thậm chí còn chỉ trích nàng, Mẫu Đơn uất ức giải thích nói nàng không có làm chuyện như vậy, về sau nàng lại phát hiện nàng ta bị thương, hơn nữa còn mạo hiểm lấy về thuốc giải làm nguy hiểm đến tính mạng, nhất thời vô cùng tự trách, cảm thấy mình mới là cái kẻ tàn nhẫn nhất, về sau nàng nhất định tin tưởng Mẫu Đơn, sẽ không bao giờ hiểu lầm nàng nữa.

Nhưng lời nói của Túc Ly Mị lại để cho nàng bắt đầu do dự, nàng cảm thấy Túc Ly Mị phân tích có đạo lý, lại không thể chấp nhận Mẫu Đơn như vậy.

Chuyện cho tới bây giờ, nàng vẫn muốn vì Mẫu Đơn giải thích: "Trong này. Có lẽ có hiểu lầm gì đó, ta cảm thấy Mẫu Đơn không có lý do làm chuyện này, vẫn không nên tùy tiện nghi ngờ nàng."

"A. Nhìn mặt mũi của Từ Huyền, vì chuyện lần này ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhưng nếu như nàng ta dám tái phạm, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng ta." Túc Ly Mị tin tưởng trực giác của mình, hẳn sẽ không tùy tiện đi gán tội danh cho người khác, chỉ là chuyện của Mẫu Đơn để cho hắn không thể không nghi ngờ.

"Mặc kệ như thế nào, ta vẫn hi vọng chúng ta quên chuyện này đi, trong mắt ta Mẫu Đơn thiện lương như vậy, nàng là tỷ muội tốt nhất với ta, hơn nữa nàng cũng là người trong lòng Mặc Tuyết, nàng sẽ không phản bội chúng ta, mặc dù ta cảm thấy lời chàng nói là rất có đạo lý, nhưng có lẽ chàng nói những thứ trùng hợp này cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi, chúng ta ngàn vạn lần không thể hiểu lầm Mẫu Đơn."

"Bây giờ ngược lại nàng và Thương Mặc Tuyết có cùng ý tưởng đen tối rồi, hôm nay thời điểm hắn tới đây, một lòng bảo vệ Mẫu Đơn, bây giờ nàng cũng có bộ dáng này, đến lúc đó ta trở thành tiểu nhân chia rẽ quan hệ."

"Không có, ta chỉ không muốn tùy tiện hiểu lầm người khác mà thôi, hơn nữa bây giờ chàng cũng chỉ nghi ngờ, không có chứng cứ không phải sao?"

Túc Ly Mị không phải thích với người khác người càng tăng thêm tội, hẳn sẽ không dễ dàng nghi ngờ ai, nhưng một khi nổi lên lòng nghi ngờ, thì không thể nào dễ dàng thu hồi.

Nhìn Quý Phi Nhi và Thương Mặc Tuyết tin tưởng Mẫu Đơn như vậy, tâm tình của hắn rất là phức tạp.

Chỉ có thể hi vọng nàng không xảy ra chuyện gì, cuối cùng kết quả lại không tốt.

Trước kia hắn ở trước mặt Thương Mặc Tuyết nhắc nhở qua cho dù như thế nào cũng không thể nói ra chuyện Phi Nhi chính là Từ Huyền, hắn còn cố tình nói chuyện này cho Mẫu Đơn, điều này làm cho trong lòng hắn vô cùng lo lắng.

"Thôi." Hắn tạm thời cũng không muốn thảo luận lại cái đề tài này nữa, dù sao nha đầu này bây giờ coi như là một lòng một dạ với Mẫu Đơn, hắn nói gì đều không hữu dụng.

"Nhiệm vụ của nàng bây giờ chính là phải dưỡng thương cho thật tốt, hai ngày nay đều không được đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở trong phòng ngây ngô."

Quý Phi Nhi vốn hoạt bát hiếu động, để cho nàng ở trong phòng không nhúc nhích ngây ngô hai ngày, vậy chẳng phải không có gì khác biệt với người vô dụng sao, đương nhiên là nàng không làm được, cho nên ngay lập tức kích động.

"Không được, như vậy quá đau khổ." Nàng nhất thời kích động, tác động đến tĩnh mạch trên cổ, lập tức đau hít vào một ngụm khí lạnh, thật là đau chết nàng.

"Đều trở thành bộ dáng này mà vẫn còn cậy mạnh, có phải nàng nhất định phải làm cho ta lo lắng mới bằng lòng bỏ qua hay không? Mới vừa rồi không phải đồng ý về sau cái gì cũng đều nghe ta sao, kết quả lập tức đã lộ ra bộ mặt thật?"

"Ta biết rồi, ta sẽ thật nghe lời." Quý Phi Nhi ừ rừ cúi đầu nói, ai bảo nàng là một người giữ chữ tín chứ.

"Chỉ là." Nàng cũng có điều kiện tiên quyết: "Mẫu Đơn đến thăm ta, chàng cũng không nên có sắc mặt không tốt hoặc thành kiến với người ta, cũng đừng không cho nàng đến tìm ta."

"Nhìn biểu hiện của nàng." Làm thế nào chính hắn trong lòng hiểu rõ.

Chỉ là nhìn nha đầu này gần đây lệ thuộc vào Mẫu Đơn như vậy, đây không phải là một hiện tượng tốt, nhưng chuyện có thể bắt đầu, nàng ở trong Đế Cung chắc rất cô đơn đi, nếu như tìm thêm cho nàng một bằng hữu, phân tán lực chú ý của nàng, cũng sẽ không nhắc đến Mẫu Đơn nữa.

Công Chúa Nhược Khê của Hoa tộc tính tình hết sức đơn thuần thiện lương, từ nhỏ nuôi dưỡng ở trong thâm cung, được Hoa vương coi là hòn ngọc quý trên tay, Hoa tộc cũng là một trong những vương tộc của giới yêu ma, thuộc về Tinh linh nhất tộc. Người Hoa tộc đều hết sức thân thiện, tính tình dịu ngoan.

Nhược Khê thích Thương Mặc Tuyết cả giới yêu ma đều biết chuyện, nhưng Mặc Tuyết lại chỉ coi nàng như muội muội, hắn vẫn hy vọng có thể gom hai bọn họ thành một đôi, nhưng hắn lại cố tình thích Mẫu Đơn, xem ra thật là muốn theo sau gót hắn và Từ Huyền.

Lần này, hắn định mời Nhược Khê vào trong cung điện dưới lòng đất, làm bạn với Phi Nhi, cũng thuận tiện để cho nàng giám thị từng cử động của Mẫu Đơn, đây cũng là vì tạo cơ hội cho nàng và Thương Mặc Tuyết.

Bởi vì hắn cũng ấn tượng rất tốt với Nhược Khê, coi nàng như muội muội mà đối đãi, hắn tự nhiên muốn thiên vị muội từ mình. Nếu như Thương Mặc Tuyết có thể bồi dưỡng ra tình cảm, quên đi Mẫu Đơn, đó mới là kết cục tốt nhất, tất cả phải xem nhân duyên của tạo hóa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Hao Tồn Tu Vi Nghiêm Trọng.

Nhìn Quý Phi Nhi bị thương nặng, bộ dạng khổ sở như vậy, Túc Ly Mị vô cùng không chịu nổi.

Thời điểm buổi tối tự mình giúp nàng bôi thuốc, ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, hẩn lại chuẩn bị sử dụng thuật chữa bệnh giúp nàng trị thương lần nữa.

Quý Phi Nhi vội vàng ngăn cản hẩn: "Tiểu Bạch, đừng hao phí linh lực của chàng nữa, ta nghe Mẫu Đơn nói, chàng giúp người chữa thương phải hao phí một lượng chân khí lớn, còn có thể sẽ tổn thương tu vi bản thân, lần trước chàng giúp Mẫu Đơn là bởi vì tình thế nguy hiểm, nếu như không cứu nàng rất có thể sẽ chết, cũng là vì cứu tính mạng mẫu thân ta, nhưng bây giờ ta chỉ bị một chút tổn thương nhỏ, cũng không cần phiền phức như vậy."

"Nhưng không phải bây giờ nàng rất đau sao? Ta không thể chịu được nhìn dáng vẻ khổ sở của nàng như vậy."

"Nhưng"

Nàng còn muốn nói tiếp, nhưng Túc Ly Mị đã làm phép điểm huyết đạo của nàng, pháp lực màu xanh lam ngưng tụ ở đầu ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua vết thương trên cần cổ của nàng, Quý Phi Nhi chỉ cảm thấy có một dòng lực lượng ôn hòa rót vào cổ của nàng, cảm giác đau đớn kia đang dần dần biến mất.

Đợi lúc nàng phản ứng lại lần nữa, đã phát hiện mình cũng có thể nói chuyện và chuyển động, vừa sờ cổ vết thương đã không thấy.

Ngược lại Túc Ly Mị bên cạnh, sắc mặt có chút tái nhợt không bình thường, trên trán còn đổ mồ hôi lạnh.diendanlequydon.com

"Tiểu Bạch, chàng không sao chứ?" Quý Phi Nhi giật mình, nàng đã nói không nên tùy tiện sử dụng pháp lực, một chút vết thương nhỏ chính mình có thể từ từ tốt lên.

"Không có việc gì, bây giờ cảm thấy thế nào?"

"Đừng động tới ta, chàng đã giúp ta chữa bệnh, dĩ nhiên không sao, ngược lại chàng, sao sắc mặt không tốt như vậy, ta nói không cần thay ta chữa thương mà." Quý Phi Nhi lo lắng nhìn hẩn, sau đó cầm tay của hẩn: "Sao tay của chàng lạnh như vậy, chàng đừng hù dọa ta."

"Đưa ngọc, phu quân nàng có pháp lực vô biên, làm sao có thể sẽ có việc gì đây? Về phần nhiệt độ, bản thể của ta là rắn, nhiệt độ vốn chính là lạnh."

Rắn đúng là động vật máu lạnh, nàng cũng biết thường ngày nhiệt độ của hẩn có chút hơi lạnh nhàn nhạt, cũng không phải rét lạnh như bây giờ.

Quý Phi Nhi còn muốn nói tiếp, Túc Ly Mị ôm nàng vào trong ngực: "Bây giờ đã khuya lắm rồi, nàng vì đau đớn mà ngủ không yên, bây giờ có thể ngủ một giấc thật ngon rồi."

"Tiểu Bạch"

"Đừng nói chuyện, ta cũng rất mệt mỏi, nhanh lên ngủ một chút đi!"

"Nhưng"

"Tình lực dư thừa như vậy, chính là không muốn ngủ rồi hả ? Đã như vậy, có phải vì phu nên giành một chút phúc lợi hay không." Bàn tay to của hẩn theo hông của nàng chậm rãi dời lên trên, ở bên tai nàng thổi một hơi ấm muội.

Sắc mặt của Quý Phi Nhi bỗng chốc trở nên đỏ bừng: "Không có. Không có, hay là ngủ đi!"

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn như lên cơn phát sốt, nhìn hẩn lúc này lại có tình lực làm chuyện đấy, vậy chắc hẩn cũng không có đại sự gì.

Cổ không đau, khổ sở cũng giảm bớt, rất nhanh nàng liền tiến vào giấc mộng.

Nhưng không nghĩ, nam nhân ngủ ở bên người nàng lại bỗng chốc mở mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ mặt khổ sở, hẩn nhìn khuôn mặt ngủ say ngọt ngào của Quý Phi Nhi, sau đó ngồi dậy, sắc mặt rõ ràng càng thêm tái nhợt, hẩn vội vã ngồi xếp bằng, vận khí ngưng thần, một lúc lâu sau, toàn bộ dừng lại, hẩn che ngực, trên trán từng giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu liên tục rơi xuống.

Đáng chết, chuyện gì đã xảy ra, chân khí lại không thể ngưng tụ được.

Ngàn năm qua, hấn nuôi hồn phách duy nhất của Tử Huyền tại chính trong nguyên thần của mình, hồn phách không ngừng hấp thụ lấy tu vi trong nguyên thần và pháp lực của hấn, tiếp tục như vậy nữa đừng nói hồn phách Tử Huyền không gánh nổi, ngay cả chính hấn có thể cũng sẽ. Cho nên bắt đắc dĩ, chỉ có thể hấp thụ linh hồn nữ tử đến nuôi. diendanlequydon.com

Sau khi đoàn tụ với Phi Nhi, hấn đã ngưng loại hành vi này, nhưng pháp lực và tu vi của hấn lại bị tổn hại cực lớn.

Thuật chữa trị hấn vốn không am hiểu cho lắm, lần trước chữa thương cho Mẫu Đơn, đã bị tổn hao phần lớn chân khí, bây giờ.

Không, hấn nhất định phải chống đỡ, không thể ngã xuống. Nếu như hấn không thể trở lên cường đại, còn có thể bảo vệ nữ nhân trong lòng hấn yêu thế nào? Tiên giới, Mặc Uyên, Đê Tị, tất cả đều nguy hiểm, hấn tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào cướp đi Phi Nhi từ bên cạnh hấn, dù là hấn liều mạng đến một hơi sức lực cuối cùng.

Ánh trăng trong sáng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi vào gian phòng, chiếu vào trên mặt vui vẻ lúc ngủ của Quý Phi Nhi, Túc Ly Mị nhìn đến si ngốc, sau đó cúi đầu ản xuống một nụ hôn khẽ lên trán nàng, hấn rời giường mặc quần áo, nhẹ nhàng rời khỏi phòng, hấn phải đi Hàn Trì, nắm chặt thời gian tu luyện.

.

Bởi vì vết thương của Quý Phi Nhi đã đỡ hơn, tự nhiên cũng không cần ngoan ngoãn ở trong phòng như lời của Túc Ly Mị, cho nên sau khi nàng dùng qua đồ ăn sáng, lại cao hứng đi tìm Mẫu Đơn.

Túc Ly Mị nói những lời đó với nàng, nàng hoàn toàn không để ở trong lòng, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không có lưu lại. Mẫu Đơn là tỷ muội tốt của nàng, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện phản bội với nàng.

Mà lúc này Mẫu Đơn đang nghĩ chuyện trở về Tiên giới, Thương Mặc Tuyết đã ở đây với nàng, mặc dù nàng có đặc lệnh tùy ý ra vào Tiên giới, nhưng mà lâu không có trở về như vậy, nàng cảm thấy có chút lo lắng. Nhưng nghĩ đến thái độ của Đê Tị với nàng, và khi trở về Tiên giới cuối cùng sẽ nhận những đối xử chu đáo, nàng thật hận không thể không quay về, trong lòng đang rối rắm như vậy, vừa đúng lúc Quý Phi Nhi tìm đến nàng.

Nàng vừa nhấc mắt, cũng không phát hiện băng gạc ở trên cổ của nàng ta, chỗ da thịt đó mịn màng ngay cả một tia dấu vết cũng không có, nàng lập tức khiếp sợ mở to hai mắt.

"Phi Nhi, không phải ngươi bị thương sao?"

"Tôi hôm qua Tiểu Bạch đã giúp ta chữa hết, hấn nhất định không nghe lời ta nói, ta đã nói một chút vết thương nhỏ không có chuyện gì lớn, nhưng hấn chính là đau lòng, hao phí pháp lực trị thương cho ta, về sau ta lại nhìn thấy thân thể hấn hình như có cái gì rất không đúng, nhưng hấn cật lực nói mình không có việc gì, ta." Quý Phi Nhi còn chưa nói hết, đã bị Thương Mặc Tuyết lạnh giọng cắt đứt.

"Ngươi nói cái gì? Mị lại hao phí chân khí trị thương vì ngươi?"

"Đúng vậy, sao thế?"

Sắc Mặt của Thương Mặc Tuyết chợt trầm xuống: "Tại Sao hấn có thể làm như vậy, ngươi có biết hay không, như vậy tổn hại tu hành rất lớn với hấn, hấn đã sử dụng nguyên thần chi lực nuôi một ngàn năm hồn phách vì ngươi, bây giờ tại sao có thể lại để cho hấn hao phí tu vi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Phi Nhi xụ xuống: "Thật xin lỗi, ta biết rõ không thể làm như vậy, nhưng ta không thể ngăn cản hấn."

Thương Mặc Tuyết trừng mắt liếc nàng một: "Họa thủy, Mị chỉ vì ngươi, ngay cả mạng cũng không cần."

"Mặc Tuyết, ngươi đừng nói Phi Nhi như vậy, trước kia Mị cũng thay ta chữa thương, ngươi muốn trách thì trách ta là được." Mẫu Đơn đúng lúc hiện ra giả bộ làm người tốt.

"Vậy làm sao có thể giống nhau? Lúc ấy tính mạng ngươi bị đe dọa, mà lại còn phải từ trong miệng ngươi biết chân tướng thuốc giải, có chút bất đắc dĩ, nhưng nàng ta? Một chút vết thương nhỏ, lại khiến Mị hao phí tu vi, ta thấy hấn đã mất lý trí rồi."

Không có ai biết tình trạng cơ thể Túc Ly Mị hơn Thương Mặc Tuyết lúc này, nhưng hấn lại vẫn không thương tiếc thân thể của mình như vậy, vì Quý Phi Nhi cái gì cũng muốn làm.

Quý Phi Nhi càng nghĩ càng khổ sở, hơn nữa Thương Mặc Tuyết chỉ trích như vậy, vành mắt lập tức hồng, mặc dù trước kia nàng nghe Mẫu Đơn nói qua làm như vậy không tốt với hấn, nhưng không ngờ sẽ nghiêm trọng như thế, Thương Mặc Tuyết chỉ trích nàng như vậy nàng không tức giận chút nào, ngược lại càng phát ra đau lòng Túc Ly Mị. diendanlequydon.com

"Ta hỏi ngươi, bây giờ Mị đang ở đâu?"

"Chuyện này. Cuối cùng ta tỉnh lại, hấn đã không ở người bên, Lục Khởi nói, hấn đi Hàn Trì tu luyện buổi tối sẽ trở lại, để cho ta không phải lo lắng."

"Hàn Trì, hấn lại đi Hàn Trì!" Lấy pháp lực của Túc Ly Mị, đã không cần đi chỗ đó nữa rồi, nhưng hấn lại ở chỗ đấy cả đêm, điều này nói rõ tình huống còn nghiêm trọng hơn hấn tưởng tượng nhiều.

"Chuyện gì xảy ra, Mặc Tuyết người nói rõ ràng, không nên làm ta sợ."

Thương Mặc Tuyết không nói lời nào liền chạy ra ngoài, Quý Phi Nhi lập tức cảm thấy chuyện rất nghiêm trọng, vội vàng đuổi theo, sắc mặt Mẫu Đơn có chút phức tạp, nàng do dự một giây, cũng lập tức chạy theo ra ngoài.

.....

Hàn Trì một năm bốn mùa đều tản ra hàn khí lạnh như băng, với người có pháp lực hàn tính mà nói, không khác nào là nơi tu luyện tốt nhất.

Mà Hồ Tộc tu luyện là hệ hỏa, hơn nữa Quý Phi Nhi chỉ là linh hồn người phạm, còn chưa đến gần Hàn Trì, đã cảm thấy ý lạnh dày đặc, càng đi vào trong toàn thân càng phát run rẩy.

Nơi này. Chính là chỗ tu luyện của Túc Ly Mị sao?

Thương Mặc Tuyết và Mẫu Đơn đều có pháp lực hộ thể, nhưng Quý Phi Nhi lại lạnh run lấy bối, Thương Mặc Tuyết thấy bộ dáng này của nàng, lập tức nhíu nhíu mày: "Không chịu được thì nhanh trở về đi."

"Không, ta muốn đi nhìn Tiểu Bạch." Quý Phi Nhi kiên định lắc đầu một.

Trước kia nàng không có nghĩ đến, rốt cuộc Hàn Trì là loại địa phương nào, còn tưởng rằng là nơi thần tiên chốn bồng lai tiên cảnh tuyệt vời, vậy mà cảnh vật lại tàn khốc thế này.

Mẫu Đơn kéo lê một áo lông khoác lên trên người của nàng, cũng may như thế, nếu không không cần chờ đi tới chỗ sâu, nàng sẽ bị đông cứng.

Thường ngày Túc Ly Mị cho phép Lục Khởi và Lục Ý tới Hàn Trì tu luyện, họ cũng chỉ có thể ở bên ngoài hưởng chút linh khí Hàn Trì, căn bản không cách nào chịu đựng ý lạnh đến tận xương tuỷ trong thời gian dài.

Không biết đi bao lâu rồi, rốt cuộc tới bên trong Hàn Trì theo truyền thuyết, trước mắt là một mảnh tràn đầy sương mù, tản ra lạnh lẽo thấu xương, căn bản là không thấy được cảnh vật trước mắt.

Thương Mặc Tuyết đưa tay làm phép hóa đi đám sương che tầm mắt, trong giây lát, Quý Phi Nhi bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc đến ngây người.

Một bạch xà to lớn vô cùng bị đóng băng ở bên trong Hàn Trì, to lớn làm cho nàng không cách nào tưởng tượng, cái ngày đó nàng thấy căn bản không bằng được cái bây giờ.

Nàng hoảng sợ trốn to hai mắt, bước chân sinh ra lui bước, xà thật là lớn, thật là đáng sợ.

Thế nhưng khi Thương Mặc Tuyết kêu lên tên của Túc Ly Mị về phía bạch xà, nàng không dám tin trốn to hai mắt, xà khổng lồ đáng sợ như vậy, có phải. Tiểu Bạch của nàng không?

Thương Mặc Tuyết đứng ở trên mặt băng, nhìn dáng vẻ Túc Ly Mị lúc này, hết sức không đành lòng: "Mị, việc gì phải làm thế?"

Ở chỗ sâu trong Hàn Trì, hần căn bản cũng bó tay tu luyện ở chỗ này, cho dù biết rõ có thể để cho tu vi mình nhanh chóng tăng lên như vậy, nhưng cũng không cách nào chịu được loại rét lạnh đó, nhưng Túc Ly Mị lại.

Bạch xà bị đóng băng ở trong Hàn Trì, không nhúc nhích, giống như không có hơi thở sinh mệnh. diendanlequydon.com

Mẫu Đơn đau lòng lau sạch nước mắt: "Đều tại ta không tốt, nếu như phải khiến Mị chịu đựng khổ sở như thế, còn không bằng ban đầu trực tiếp để cho ta chết đi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Rắn Lớn Bị Đóng Băng Trong Hàn Trì

Rõ ràng Túc Ly Mị vì Quý Phi Nhi mới có thể làm như vậy, ban đầu cứu Mẫu Đơn là còn phải nhìn mặt mũi của Quý Phi Nhi, bây giờ nàng lại nói giống như Túc Ly Mị quan tâm đến nàng nhiều như vậy, đơn thuần chính là biểu hiện vô sỉ.

Nhưng bây giờ, mọi người cũng không có thời gian đi chú ý vấn đề này.

Thấy Túc Ly Mị lại không nhúc nhích, hoàn toàn bị đóng băng, Thương Mặc Tuyết lo lắng hần gấp nguy hiểm, vội vàng làm phép muốn làm tan mặt ngoài lớp băng, nhưng Hàn Trì này chính là hàn băng vạn năm ngưng tụ mà thành, cứng rắn vô cùng, khí lạnh bức người, pháp lực của hần hoàn toàn

không có bất kỳ tác dụng nào.

Cuối cùng hắn chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha, thấy Quý Phi Nhi đứng ở một bên ngăn ngó, hắn không vui nói: "Bây giờ Mị vì ngươi mà biến thành bộ dáng này, ngươi còn không qua đây nhìn hắn, hắn yêu ngươi như vậy, có lẽ chỉ có lời của ngươi, mới có thể gây phản ứng với hắn, làm cho hắn nghe vào. Bây giờ hắn đã bị đóng băng, chỉ có hắn mới có thể cứu chính mình."

Nhất định Túc Ly Mị tại lúc tu luyện, bởi vì chân khí quá yếu, nguyên nhân không địch lại khí lạnh cho nên mới phải bị đóng băng, lấy thực lực của hắn, không cách nào làm tan hàn băng này ra, cho nên chỉ có hết sức để Túc Ly Mị tỉnh lại.

Nhưng Quý Phi Nhi lại không phản ứng gì, cũng không có đi tới.

Mẫu Đơn đẩy nàng một cái: "Phi Nhi, mau đi thôi, còn như vậy nữa Mị sẽ xảy ra chuyện."

Chân Quý Phi Nhi như nhũn ra, đi qua sao? Lớn như vậy, xà đáng sợ như vậy.

Thường ngày nàng cả ngày ở chung một chỗ với Túc Ly Mị, hắn đều là bộ dạng hình người, để cho nàng thiếu chút nữa quên bản thể của hắn, mà nàng sợ nhất là xà.

Bây giờ nhìn thân thể khổng lồ của hắn như có thể che khuất bầu trời, nàng đứng trước mặt của hắn, là nhỏ bé dường nào, nếu để cho nàng cứ đi tới như vậy, nàng. Thật sự cảm giác chân nhũn ra.

Thương Mặc Tuyết giận tái mặt: "Rốt cuộc ngươi đang làm gì, còn như vậy nữa Mị nhất định sẽ chết, hắn tốt với ngươi như vậy, ngươi muốn tro mắt nhìn hắn chết sao?"

Cái chữ "Chết" này đã kích thích Quý Phi Nhi.

Người trước mắt, là nam nhân nàng yêu, là phu quân của nàng.

Hắn tốt với nàng như vậy, vì nàng mà bất chấp tất cả, thậm chí bao gồm tính mạng của hắn. Bây giờ hắn thân ở trong nguy hiểm, nàng vẫn còn ở cổ kị gì chứ?

Trước mắt xà lại đáng sợ, nàng cũng biết, hắn là Túc Ly Mị, ở trên thế giới này chỉ có Túc Ly Mị thật tâm yêu nàng, tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng.

Nàng lập tức nhịn sợ hãi trong lòng, sau đó nhắc chân bước ra một bước, rất tốt, nàng cuối cùng đã đi qua đấy, đi tới bên người bạch xà.

Thân thể của hắn quá lớn, cho tới khi nàng đứng trước mặt của hắn, giống như hạt vừng hạt đậu lớn nhỏ, trước mắt đối diện, là đầu to lớn của bạch xà, chỉ là lúc này hắn nhắm nghiền hai mắt, giống như đã mất đi ý thức, chỉ có cái đầu Chu Sa đỏ thẫm trên trán làm cho nàng cảm thấy quen thuộc, để cho nàng biết, con rắn trước mắt chính là Túc Ly Mị.

Quý Phi Nhi vươn tay, từ từ đụng vào lớp băng, nước mắt tuôn rơi: "Tiểu Bạch, ta tới chậm, thật xin lỗi, chẳng vì ta nhẫn nhịn chịu khổ sở lớn như vậy, thậm chí mạo hiểm tính mạng, ta lại hoàn toàn không biết chuyện."

Sáng sớm thức dậy, bên cạnh trên giường ngay cả một tia hơi ấm cũng không có, hiển nhiên hắn đã sớm rời đi từ lâu, nàng lại không coi có chuyện gì to lớn, cho là hắn có chuyện quan trọng đi xử lý, tại sao nàng không hỏi thăm rõ ràng một chút chứ.

"Tiểu Bạch, chàng nhanh tỉnh lại một chút, chàng không cần làm ta sợ, nếu chàng xảy ra chuyện gì, ta phải làm thế nào?"

"Cái tên lười gát này, chàng đã đồng ý sẽ làm bạn với ta vĩnh viễn, chẳng lẽ chàng muốn vứt bỏ ta tàn nhẫn như vậy sao?"

Cuối Cùng Quý Phi Nhi dứt khoát cách lớp băng tựa vào trên người của bạch xà, nước mắt từng viên lớn lăn xuống trên mặt băng cứng rắn, lớp băng này lại đột nhiên xuất hiện cái khe.

Đột nhiên, quanh thân phát ra tiếng vang ầm ầm, cả mặt băng giống như đều đang lay động.

Ở xa Thương Mặc Tuyết và Mẫu Đơn không đoán trước đây là tình huống như thế nào, giật mình, hắn vội vã ôm lấy Mẫu Đơn bay đến chỗ an toàn, chờ thời điểm hắn trở lại cứu Quý Phi Nhi, phát hiện thì ra là mặt băng đã hoàn toàn sụp xuống. Quý Phi Nhi đã. Không thấy đâu!

Trong Lòng Thương Mặc Tuyết cảm thấy nặng nề, có chút nhát thời sợ hãi, Phi Nhi đi nơi nào rồi hả ? Chẳng lẽ là thời điểm xảy ra băng nứt, đã bị hút vào đáy hồ?

Nếu nói như vậy, nàng hắn phải chết không thể nghi ngờ, nếu như Phi Nhi chết rồi, vậy hắn giao phó với Mị thế nào?

Trong lòng hắn hối hận không nên mang Quý Phi Nhi tới chỗ như thế, đột nhiên, đáy hồ bộc phát ra một hồi tiếng vang thanh thế to lớn, hắn cả kinh, đột nhiên lúc này, một con bạch xà khổng lồ phóng lên cao, màu sắc như ngọc thấp thoáng ở trong sương mù, cũng không rõ ai trắng hơn ai một chút.

Thương Mặc Tuyết nhìn mọi thứ đang diễn ra, trong lòng một hồi vui mừng, Mị phá tan đóng băng đi ra? Cái này thật là quá tốt, chỉ là tim của hắn lập tức trầm xuống, nhưng Phi Nhi đã.

Bạch xà sau khi rơi xuống đất, mở miệng to như chậu máu, đột nhiên, một người bé nhỏ từ trong miệng của hắn ra ngoài, chỉ là đã lâm vào hôn mê, đây chính là quý Phi nhi không có sai.

Thì ra là thời điểm băng vừa mới nứt, Túc Ly Mị đã thức tỉnh, hắn phá tan lớp băng muốn ra ngoài, lại phát hiện Quý Phi Nhi đang ở bên cạnh mình, e sợ băng tung tóe sẽ làm nàng bị thương, nên đã ngâm nàng vào trong miệng, bảo vệ an toàn của nàng.

Ở trong một tia ánh sáng, bạch xà hóa thành nam nhân tuyệt đẹp nhất, mặc lên người toàn thân áo trắng, nhưng không có loại tiên nhân hơi thở thoải mái như này, ngược lại ba phần mị hoặc, bảy phần xinh đẹp, đẹp không gì sánh nổi.

Hắn ôm Quý Phi Nhi bay khỏi Hàn Trì, ở bên cạnh Thương Mặc Tuyết rơi xuống đất, chỉ là về mặt của hắn lại tràn đầy tức giận.

Thương Mặc Tuyết không rảnh bận tâm về mặt của hắn, vừa nhìn thấy hắn liền vui mừng kêu thành tiếng: "Mị, người. Người đột phá cảnh giới?"

Trước kia Túc Ly Mị tu luyện công lực vẫn ở cảnh giới thứ chín, với người khác mà nói, cảnh giới thứ ba đã là độ cao khó có thể ngưỡng vọng, Thương Mặc Tuyết cũng chỉ là cảnh giới thứ năm mà thôi. Càng đi lên đột phá càng khó, mỗi một cảnh giới đột phá giống như trải qua một cuộc sống như chết đi vậy.

Tầng thứ mười, hoàn toàn chính là không thể đạt tới độ cao như vậy, ngay cả trời đất từ đơn giản đến phức tạp cũng không được, phụ thân của Túc Ly Mị cũng không thể đạt tới, mới vừa nhìn thấy hắn lại có thể từ Hàn Trì phá băng đi ra, cả người bao phủ tia ánh sáng, rõ ràng hắn chính là đã đột phá cảnh giới thứ mười.

Túc Ly Mị không để ý đến vấn đề của hắn, tức giận chất vấn: "Người đưa Phi Nhi đến đây làm cái gì?"

Thương Mặc Tuyết nhìn Quý Phi Nhi hôn mê bất tỉnh trong ngực hắn, trong lòng có chút áy náy: "Ta lo lắng người sẽ gặp nguy hiểm, cho nên tới xem một chút, nàng cũng muốn đi theo, đây cũng là do nàng, hơn nữa tu vi của người hao tổn cũng là bởi vì nàng, nàng nhất định phải chịu trách nhiệm."

"Người có biết hay không, nếu như mới vừa rồi không phải là ta kịp thời tỉnh táo, Phi Nhi đã bị hút vào trong hồ băng rồi, bây giờ nàng chỉ là một hồn phách phạm nhân, ngay cả ta đều không thể chống cự khí lạnh của Hàn Trì, người lại để cho nàng một mình ở chỗ này."

"Ta. Ta không phải cố ý." Lúc đó hắn chỉ muốn cứu Mẫu Đơn trước, chờ sau khi trở về, Quý Phi Nhi đã không thấy tăm hơi.

Túc Ly Mị hoàn toàn tức giận, lạnh lùng liếc hắn một cái, liền ôm Quý Phi Nhi nhanh chóng biến mất ở chỗ này.

Thương Mặc Tuyết có chút bất đắc dĩ nắm tóc, chuyện này. Hắn thật sự làm không thỏa đáng.

May mà Quý Phi Nhi không có gặp chuyện không may, nàng là sinh mạng của Túc Ly Mị, nếu là nàng thật sự làm sao, đoán chừng hai người bọn họ cũng phải tuyệt giao.

Mẫu Đơn đứng ở bên ngoài Hàn Trì chờ cả ngày, cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, Thương Mặc Tuyết nửa ngày không ra, nàng không dám vào xem, nhớ đến mới vừa rồi bên trong truyền tới tiếng vang cực lớn, nàng cũng có chút thất thối, sợ tự ý đi vào sẽ chết ở bên trong, nàng sợ chết, cho nên không muốn đi vào.

Lại một lát sau, nàng mất hết kiên nhẫn, chuẩn bị rời đi, mới nhìn đến bóng dáng áo lam từ bên trong đi ra.

"Mặc Tuyết." Nàng lập tức nghênh đón, nhìn một chút, không thấy bóng dáng của Quý Phi Nhi, liền hỏi: "Phi nhi đâu?"

Sẽ không phải là chết đi? Lúc trước Thương Mặc Tuyết mang theo nàng ra ngoài, để cho nàng ở chỗ này chờ, thì trở lại cứu người, nàng ở bên ngoài cũng có thể nghe được tiếng vang bên trong truyền tới, bây giờ nhìn thấy Thương Mặc Tuyết tự mình một người ra ngoài, chỉ có một giải thích như vậy thôi.

Thương Mặc Tuyết nhìn nàng một cái, sắc mặt có chút chán nản, hắn thở dài, lắc đầu.

Thật ra hắn thì nghĩ biểu đạt là chuyện trở nên rất tệ, nhưng mà lúc Mẫu Đơn nhìn ra lại trở thành một ý tứ khác.

Nàng khiếp sợ tròn to đôi mắt đẹp, nhìn từ bề ngoài cực độ bị thương, nhưng trên thực tế trong lòng hết sức vui mừng, cảm giác mộng đẹp trở thành sự thật: "Phi Nhi nàng. Nàng chết?"

Thương Mặc Tuyết lắc đầu một cái: "Không có, nhưng chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn."

"Cái gì? Nàng rốt cuộc thế nào?"

"Là Mị cứu Phi Nhi."

"Người nói cái gì? Mị, hắn đã tỉnh rồi hả?"

"Đúng, hắn đã thức tỉnh, hơn nữa phá băng đi ra, cũng thành công đột phá cảnh giới, Phi nhi suýt chút nữa bị hút vào trong hồ băng, nếu như không phải là Mị kịp thời cứu nàng, nàng thiếu chút nữa sẽ phải." Nghĩ đến ánh mắt lúc ấy Túc Ly Mị nhìn hắn, trong lòng hắn có chút áy náy, chuyện này, chính xác là hắn không đúng.

Hắn mang Quý Phi Nhi đến nơi này, lại không thể bảo vệ nàng thật tốt, thiếu chút nữa thì để cho nàng xảy ra chuyện, Túc Ly Mị sinh ra tức giận cũng là bình thường.

Đây mới thật là chuyện đáng mừng, nhưng Mẫu Đơn có chút cười không nổi.

Mặc dù công lực Túc Ly Mị đột phá cảnh giới đây là một việc chuyện vui, nhưng là Quý Phi Nhi lại không có chết, lại để cho nàng hết sức tức giận.

"Vậy sao? Lúc ấy không phải Mị đã bị đóng băng rồi sao, thế nào đột nhiên phá tan tầng băng kia, không phải hàn băng vạn năm này cứng rắn vô cùng ai cũng không cách nào phá giải sao?"

"Cái này. Ta cũng không biết, có thể là bởi vì có liên quan với Mị lúc đột phá cảnh giới đi, bây giờ Hàn Băng đã không trôi được nữa, đây là một chuyện thật tốt, chẳng qua ta trở về phải suy nghĩ biện pháp thật kỹ nói xin lỗi với Mị, Phi Nhi quan trọng với hắn như vậy, ngàn năm trước hắn mất đi Từ Huyền đã đủ để cho hắn sụp đổ rồi, ta thiếu chút nữa lại hại hắn mất đi nữ nhân hắn yêu, thật là có lỗi."

"Mặc Tuyết, ngươi cũng đừng tự trách, chuyện này không phải là lỗi của ngươi, hơn nữa ngươi cũng nhắc nhở qua Phi Nhi bảo nàng đừng đi theo vào, là nàng nhất định tiến vào, nếu Mị giận lây sang ngươi, ta đi giúp ngươi giải thích." Bây giờ Mẫu Đơn phát hiện chính mình không được Túc Ly Mị chào đón, nàng còn cố tình muốn ly gián tình cảm huynh đệ của bọn họ.

Rõ ràng Túc Ly Mị vì Quý Phi Nhi mới có thể làm như vậy, ban đầu cứu Mẫu Đơn là còn phải nhìn mặt mũi của Quý Phi Nhi, bây giờ nàng lại nói giống như Túc Ly Mị quan tâm đến nàng nhiều như vậy, đơn thuần chính là biểu hiện vô si.

Nhưng bây giờ, mọi người cũng không có thời gian đi chú ý vấn đề này.

Thấy Túc Ly Mị lại không nhúc nhích, hoàn toàn bị đóng băng, Thương Mặc Tuyết lo lắng hắn gặp nguy hiểm, vội vàng làm phép muốn làm tan mặt ngoài lớp băng, nhưng Hàn Trì này chính là hàn băng vạn năm ngưng tụ mà thành, cứng rắn vô cùng, khí lạnh bức người, pháp lực của hắn hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào.

Cuối cùng hắn chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha, thấy Quý Phi Nhi đứng ở một bên ngăn ngại, hắn không vui nói: "Bây giờ Mị vì ngươi mà biến thành bộ dáng này, ngươi còn không qua đây nhìn hắn, hắn yêu ngươi như vậy, có lẽ chỉ có lời của ngươi, mới có thể gây phản ứng với hắn, làm cho hắn nghe vào. Bây giờ hắn đã bị đóng băng, chỉ có hắn mới có thể cứu chính mình."

Nhất định Túc Ly Mị tại lúc tu luyện, bởi vì chân khí quá yếu, nguyên nhân không địch lại khí lạnh cho nên mới phải bị đóng băng, lấy thực lực của hắn, không cách nào làm tan hàn băng này ra, cho nên chỉ có hết sức để Túc Ly Mị tỉnh lại.

Nhưng Quý Phi Nhi lại không phản ứng gì, cũng không có đi tới.

Mẫu Đơn đẩy nàng một cái: "Phi Nhi, mau đi thôi, còn như vậy nữa Mị sẽ xảy ra chuyện."

Chân Quý Phi Nhi như nhũn ra, đi qua sao? Lớn như vậy, xà đáng sợ như vậy.

Thường ngày nàng cả ngày ở chung một chỗ với Túc Ly Mị, hắn đều là bộ dạng hình người, để cho nàng thiếu chút nữa quên bản thể của hắn, mà nàng sợ nhất là xà.

Bây giờ nhìn thân thể khổng lồ của hắn như có thể che khuất bầu trời, nàng đứng trước mặt của hắn, là nhỏ bé dường nào, nếu để cho nàng cứ đi tới như vậy, nàng. Thật sự cảm giác chân nhũn ra.

Thương Mặc Tuyết giận tái mặt: "Rốt cuộc ngươi đang làm gì, còn như vậy nữa Mị nhất định sẽ chết, hắn tốt với ngươi như vậy, ngươi muốn tro mắt nhìn hắn chết sao?"

Cái chữ "Chết" này đã kích thích Quý Phi Nhi.

Người trước mắt, là nam nhân nàng yêu, là phu quân của nàng.

Hắn tốt với nàng như vậy, vì nàng mà bất chấp tất cả, thậm chí bao gồm tính mạng của hắn. Bây giờ hắn thân ở trong nguy hiểm, nàng vẫn còn ở cổ kị gì chứ?

Trước mắt xà lại đáng sợ, nàng cũng biết, hắn là Túc Ly Mị, ở trên thế giới này chỉ có Túc Ly Mị thật tâm yêu nàng, tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng.

Nàng lập tức nhịn sợ hãi trong lòng, sau đó nhắc chân bước ra một bước, rất tốt, nàng cuối cùng đã đi qua đấy, đi tới bên người bạch xà.

Thân thể của hắn quá lớn, cho tới khi nàng đứng trước mặt của hắn, giống như hạt vừng hạt đậu lớn nhỏ, trước mắt đối diện, là đầu to lớn của bạch xà, chỉ là lúc này hắn nhắm nghiền hai mắt, giống như đã mất đi ý thức, chỉ có cái đầu Chu Sa đỏ thẫm trên trán làm cho nàng cảm thấy quen thuộc, để cho nàng biết, con rắn trước mắt chính là Túc Ly Mị.

Quý Phi Nhi vươn tay, từ từ đụng vào lớp băng, nước mắt tuôn rơi: "Tiểu Bạch, ta tới chậm, thật xin lỗi, chẳng vì ta nhẫn nhịn chịu khổ sở lớn như vậy, thậm chí mạo hiểm tính mạng, ta lại hoàn toàn không biết chuyện."

Sáng sớm thức dậy, bên cạnh trên giường ngay cả một tia hơi ấm cũng không có, hiển nhiên hắn đã sớm rời đi từ lâu, nàng lại không coi có chuyện gì to lớn, cho là hắn có chuyện quan trọng đi xử lý, tại sao nàng không hỏi thăm rõ ràng một chút chứ.

"Tiểu Bạch, chàng nhanh tỉnh lại một chút, chàng không cần làm ta sợ, nếu chàng xảy ra chuyện gì, ta phải làm thế nào?"

"Cái tên lười gặt này, chàng đã đồng ý sẽ làm bạn với ta vĩnh viễn, chẳng lẽ chàng muốn vứt bỏ ta tàn nhẫn như vậy sao?"

Cuối Cùng Quý Phi Nhi dứt khoát cách lớp băng tựa vào trên người của bạch xà, nước mắt từng viên lớn lăn xuống trên mặt băng cứng rắn, lớp băng này lại đột nhiên xuất hiện cái khe.

Đột nhiên, quanh thân phát ra tiếng vang âm âm, cả mặt băng giống như đều đang lay động.

Ở xa Thương Mặc Tuyết và Mẫu Đơn không đoán trước đây là tình huống như thế nào, giật mình, hắn vội vã ôm lấy Mẫu Đơn bay đến chỗ an toàn, chờ thời điểm hắn trở lại cứu Quý Phi Nhi, phát hiện thì ra là mặt băng đã hoàn toàn sụp xuống. Quý Phi Nhi đã. Không thấy đâu!

Trong Lòng Thương Mặc Tuyết cảm thấy nặng nề, có chút nhất thời sợ hãi, Phi Nhi đi nơi nào rồi hả ? Chẳng lẽ là thời điểm xảy ra băng nứt, đã bị hút vào đáy hồ?

Nếu nói như vậy, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu như Phi Nhi chết rồi, vậy hắn giao phó với Mị thế nào?

Trong lòng hắn hồi hận không nên mang Quý Phi Nhi tới chỗ như thế, đột nhiên, đáy hồ bộc phát ra một hồi tiếng vang thanh thế to lớn, hắn cả kinh, đột nhiên lúc này, một con bạch xà khổng lồ phóng lên cao, màu sắc như ngọc thấp thoáng ở trong sương mù, cũng không rõ ai trắng hơn ai một chút.

Thương Mặc Tuyết nhìn mọi thứ đang diễn ra, trong lòng một hồi vui mừng, Mị phá tan đóng băng đi ra? Cái này thật là quá tốt, chỉ là tim của hắn lập tức trầm xuống, nhưng Phi Nhi đã.

Bạch xà sau khi rơi xuống đất, mở miệng to như chậu máu, đột nhiên, một người bé nhỏ từ trong miệng của hắn ra ngoài, chỉ là đã lâm vào hôn mê, đây chính là quý Phi Nhi không có sai.

Thì ra là thời điểm băng vừa mới nứt, Túc Ly Mị đã thức tỉnh, hắn phá tan lớp băng muốn ra ngoài, lại phát hiện Quý Phi Nhi đang ở bên cạnh mình, e sợ băng tung tóe sẽ làm nàng bị thương, nên đã ngâm nàng vào trong miệng, bảo vệ an toàn của nàng.

Ở trong một tia ánh sáng, bạch xà hóa thành nam nhân tuyệt đẹp nhất, mặc lên người toàn thân áo trắng, nhưng không có loại tiên nhân hơi thở thoải mái như này, ngược lại ba phần mị hoặc, bảy phần xinh đẹp, đẹp không gì sánh nổi.

Hắn ôm Quý Phi Nhi bay khỏi Hàn Trì, ở bên cạnh Thương Mặc Tuyết rơi xuống đất, chỉ là vẻ mặt của hắn lại tràn đầy tức giận.

Thương Mặc Tuyết không rảnh bận tâm về mặt của hắn, vừa nhìn thấy hắn liền vui mừng kêu thành tiếng: "Mị, người. Người đột phá cảnh giới?"

Trước kia Túc Ly Mị tu luyện công lực vẫn ở cảnh giới thứ chín, với người khác mà nói, cảnh giới thứ ba đã là độ cao khó có thể ngưỡng vọng, Thương Mặc Tuyết cũng chỉ là cảnh giới thứ năm mà thôi. Càng đi lên đột phá càng khó, mỗi một cảnh giới đột phá giống như trải qua một cuộc sống như chết đi vậy.

Tầng thứ mười, hoàn toàn chính là không thể đạt tới độ cao như vậy, ngay cả trời đất từ đơn giản đến phức tạp cũng không được, phụ thân của Túc Ly Mị cũng không thể đạt tới, mới vừa nhìn thấy hắn lại có thể từ Hàn Trì phá băng đi ra, cả người bao phủ tia ánh sáng, rõ ràng hắn chính là đã đột phá cảnh giới thứ mười.

Túc Ly Mị không để ý đến vấn đề của hắn, tức giận chất vấn: "Người đưa Phi Nhi đến đây làm cái gì?"

Thương Mặc Tuyết nhìn Quý Phi Nhi hôn mê bất tỉnh trong ngực hắn, trong lòng có chút áy náy: "Ta lo lắng người sẽ gặp nguy hiểm, cho nên tới xem một chút, nàng cũng muốn đi theo, đây cũng là do nàng, hơn nữa tu vi của người hao tổn cũng là bởi vì nàng, nàng nhất định phải chịu trách nhiệm."

"Người có biết hay không, nếu như mới vừa rồi không phải là ta kịp thời tỉnh táo, Phi Nhi đã bị hút vào trong hồ băng rồi, bây giờ nàng chỉ là một hồn phách phạm nhân, ngay cả ta đều không thể chống cự khí lạnh của Hàn Trì, người lại để cho nàng một mình ở chỗ này."

"Ta. Ta không phải cố ý." Lúc đó hắn chỉ muốn cứu Mẫu Đơn trước, chờ sau khi trở về, Quý Phi Nhi đã không thấy tăm hơi.

Túc Ly Mị hoàn toàn tức giận, lạnh lùng liếc hắn một cái, liền ôm Quý Phi Nhi nhanh chóng biến mất ở chỗ này.

Thương Mặc Tuyết có chút bất đắc dĩ nắm tóc, chuyện này. Hắn thật sự làm không thỏa đáng.

May mà Quý Phi Nhi không có gặp chuyện không may, nàng là sinh mạng của Túc Ly Mị, nếu là nàng thật sự làm sao, đoán chừng hai người bọn họ cũng phải tuyệt giao.

Mẫu Đơn đứng ở bên ngoài Hàn Trì chờ cả ngày, cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, Thương Mặc Tuyết nửa ngày không ra, nàng không dám vào xem, nhớ đến mới vừa rồi bên trong truyền tới tiếng vang cực lớn, nàng cũng có chút thấp thỏm, sợ tự ý đi vào sẽ chết ở bên trong, nàng sợ chết, cho nên không muốn đi vào.

Lại một lát sau, nàng mất hết kiên nhẫn, chuẩn bị rời đi, mới nhìn đến bóng dáng áo lam từ bên trong đi ra.

"Mặc Tuyết. . . ." Nàng lập tức nghênh đón, nhìn một chút, không thấy bóng dáng của Quý Phi Nhi, liền hỏi: "Phi nhi đâu?"

Sẽ không phải là chết đi? Lúc trước Thương Mặc Tuyết mang theo nàng ra ngoài, để cho nàng ở chỗ này chờ, thì trở lại cứu người, nàng ở bên ngoài cũng có thể nghe được tiếng vang bên trong truyền tới, bây giờ nhìn thấy Thương Mặc Tuyết tự mình một người ra ngoài, chỉ có một giải thích như vậy thôi.

Thương Mặc Tuyết nhìn nàng một cái, sắc mặt có chút chán nản, hần thờ dài, lắc đầu.

Thật ra hần thì nghĩ biểu đạt là chuyện trở nên rất tệ, nhưng mà lúc Mẫu Đơn nhìn ra lại trở thành một ý tứ khác.

Nàng khiếp sợ tròn to đôi mắt đẹp, nhìn từ bề ngoài cực độ bi thương, nhưng trên thực tế trong lòng hết sức vui mừng, cảm giác mộng đẹp trở thành sự thật: "Phi Nhi nàng. Nàng chết?"

Thương Mặc Tuyết lắc đầu một cái: "Không có, nhưng chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn."

"Cái gì? Nàng rốt cuộc thế nào?"

"Là Mị cứu Phi Nhi."

"Người nói cái gì? Mị, hần đã tỉnh rồi hả?"

"Đúng, hần đã thức tỉnh, hơn nữa phá băng đi ra, cũng thành công đột phá cảnh giới, Phi nhi suýt chút nữa bị hút vào trong hồ băng, nếu như không phải là Mị kịp thời cứu nàng, nàng thiếu chút nữa sẽ phải. . . ." Nghĩ đến ánh mắt lúc ấy Túc Ly Mị nhìn hần, trong lòng hần có chút áy náy, chuyện này, chính xác là hần không đúng.

Hần mang Quý Phi Nhi đến nơi này, lại không thể bảo vệ nàng thật tốt, thiếu chút nữa thì để cho nàng xảy ra chuyện, Túc Ly Mị sinh ra tức giận cũng là bình thường.

Đây mới thật là chuyện đáng mừng, nhưng Mẫu Đơn có chút cười không nổi.

Mặc dù công lực Túc Ly Mị đột phá cảnh giới đây là một việc chuyện vui, nhưng là Quý Phi Nhi lại không có chết, lại để cho nàng hết sức tức giận.

"Vậy sao? Lúc ấy không phải Mị đã bị đóng băng rồi sao, thế nào đột nhiên phá tan tầng băng kia, không phải hần băng vạn năm này cứng rắn vô cùng ai cũng không cách nào phá giải sao?"

"Cái này. Ta cũng không biết, có thể là bởi vì có liên quan với Mị lúc đột phá cảnh giới đi, bây giờ Hàn Băng đã không trói được hần, đây là một chuyện thật tốt, chẳng qua ta trở về phải suy nghĩ biện pháp thật kỹ nói xin lỗi với Mị, Phi Nhi quan trọng với hần như vậy, ngàn năm trước hần mất đi Từ Huyền đã đủ để cho hần sụp đổ rồi, ta thiếu chút nữa lại hại hần mất đi nữ nhân hần yêu, thật là có lỗi."

"Mặc Tuyết, người cũng đừng tự trách, chuyện này không phải là lỗi của người, hơn nữa người cũng nhắc nhở qua Phi Nhi bảo nàng đừng đi theo vào, là nàng nhất định tiến vào, nếu Mị giận lây sang người, ta đi giúp người giải thích." Bây giờ Mẫu Đơn phát hiện chính mình không được Túc Ly Mị chào đón, nàng còn cố tình muốn ly gián tình cảm huynh đệ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Tu Vi Đột Phá Tầng Mười

"Đừng nói nữa, Chuyện này là ta làm sai, là ta làm việc có hại, cho nên phải gánh chịu hậu quả, may mà Phi Nhi không có chuyện gì xảy ra, nếu không ta chỉ sợ cũng không còn mặt mũi xuất hiện trước mặt của Mị nữa."

"Nhưng. . . ." Mẫu Đơn còn muốn nói chút gì đó đến bù đắp lại, nàng thật vất vả mới để cho Thương Mặc Tuyết có ấn tượng xấu với Quý Phi Nhi, chẳng lẽ muốn dễ dàng hóa giải như vậy sao?

Nàng biết Thương Mặc Tuyết là một người vô cùng nặng tình nghĩa, cho nên hiện tại mới có thể lo lắng như vậy.

"Mặc kệ như thế nào, Mị thành công đột phá tầng mười, đây là chuyện tốt, chuyện này tạm thời đã qua một giai đoạn, chúng ta đi thôi!" Hần thờ dài,

xoay người rồi đi nơi tập trung khí lạnh này.

Mẫu Đơn đậm chân, cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể rời khỏi chỗ này với hân.

Đáng chết, trước khi rời đi nàng vốn định làm một chuyện cuối cùng là ly gián Thương Mặc Tuyết và Quý Phi Nhi, nhưng bây giờ xem ra lại thất bại trong gang tấc.

.....

Lục Khởi và Lục Ý quả thật không ngờ, sáng sớm để hậu nương nương còn tươi cười rạng rỡ, thần thái hồng hào ra ngoài, lúc trở lại rốt cuộc lại biến thành trạng thái hôn mê, còn là do để quân tự mình ôm trở về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Phi Nhi đã bị lạnh đến tím bầm, cả người lạnh lẽo run lấy bầy, hiển nhiên là bị khí lạnh gây thương tích.

Cho dù hân lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện, tạm thời đặt nàng ở trong miệng, nhưng cũng quên, bây giờ nàng là thể xác phàm trần, hoàn toàn không có một chút năng lực chống đỡ khí lạnh nào, bây giờ tiểu nữ nhân này, chỉ sợ hân độc đã vào cơ thể rồi.

Chỗ sâu trong Hàn Tri đó là địa phương nào, nàng cũng dám tùy tiện đi vào, thật là không muốn sống nữa.

Túc Ly Mị vừa tức giận vừa lo lắng, vội vàng phân phó: "Mau chuẩn bị nước nóng."

Hân muốn bức hân độc trong thân thể nàng ra ngoài.

Lục Khởi và Lục Ý lập tức đi chuẩn bị, nhìn bộ dạng Quý Phi Nhi giống như rất xấu, cho nên bọn họ cũng không phải lo lắng bình thường.

Bất chấp đi tới hồ tắm hơi nóng, Túc Ly Mị cũng không cần Lục Khởi ở chỗ này hầu hạ, tự mình cởi áo cởi dây lưng Quý Phi Nhi, cho đến khi trên người nàng không một mảnh vải, sau đó đặt nàng vào trong bồn tắm.

Nếu như là trước kia, chỉ cần thấy được thân thể của nàng, hân sẽ không thể tự kềm chế được, nhưng mà bây giờ không phải thời điểm nghĩ đến chuyện này, sắc mặt của Túc Ly Mị trầm đến dọa người, lòng tràn đầy suy nghĩ vì an nguy của nàng.

Dò thấy hô hấp và nhịp tim của nàng hơi yếu, trong lòng hân căng thẳng, vội vàng làm phép bảo vệ tâm mạch của nàng, để cho cả người nàng ngâm mình ở trong nước nóng, hân ở phía sau lưng vận chuyển chân khí cho nàng. Thật tốt là bây giờ hân đã đột phá cảnh giới, nội lực hao tổn đã quay trở về, nếu không bây giờ hân không nhất định có thể cứu được tiểu nữ nhân này.

Hai mắt Quý Phi Nhi nhắm nghiền, hoàn toàn đã mất đi ý thức, cho dù ngâm mình ở trong ao nước ấm áp, nàng vẫn còn run lấy bầy, hân độc của Hàn Tri căn bản cũng không phải là nàng có thể chống cự nổi.

Không biết qua bao lâu, lúc này Túc Ly Mị mới đứng dậy, kéo qua một khăn vải khác quấn lấy thân thể nàng, ôm ngang lên, sau đó đi ra ngoài.

Mà phía sau hân, hồ nước vốn đang tỏa ra hơi nóng, cũng đã bị đóng băng.

.....

Quý Phi Nhi đang gặp ác mộng.

Trong ác mộng, nàng như đứng ở trong trời băng đất tuyết, trên người chỉ mặc quần áo thật mỏng, lạnh đến run lấy bầy, lúc này đột nhiên xuất hiện một con rắn khổng lồ đáng sợ, miệng to như chậu máu một hớp nuốt nàng vào trong bụng, Quý Phi Nhi hét lên một tiếng, sau đó đột nhiên tỉnh lại.

"A, rắn. Có rắn, đừng ăn thịt ta!" Nàng chợt ngồi dậy, chưa tỉnh hồn, run lấy bầy.

Túc Ly Mị ngồi ở bên cạnh bị nàng thức tỉnh, vội vàng vỗ nhẹ lưng của nàng, trấn an nàng: "Không sao, đã không sao rồi."

Một lúc lâu, Quý Phi Nhi mới chậm rãi khôi phục, liếc mắt nhìn qua, nhìn thấy tay hân đặt ở trên người nàng, áo màu trắng kia, đột nhiên tương ứng với con rắn xà khổng lồ trong đầu, thân thể nàng run lên một cái, thế nhưng theo bản năng đẩy tay của hân, né tránh đụng chạm của hân.

Ánh mắt của Túc Ly Mị rõ ràng thoáng qua bi thương, hân biết nàng sợ rắn, nhưng mấy ngày nay chung đụng, hân cho là nàng đã từ từ quen, thậm chí không ngại chuyện này rồi, nhưng không nghĩ bản thể của hân còn hù dọa nàng như vậy.

"Phi Nhi, thật xin lỗi."

Rốt cuộc Quý Phi Nhi ý thức được mình mới vừa làm ra phản ứng ngu xuẩn dường nào, trong lòng vô cùng hối hận, hình như nàng cũng vừa mới phản ứng với con rắn lớn đáng sợ trong mộng kia thật ra thì chính là Túc Ly Mị, thật ra thì không phải nàng bài xích Túc Ly Mị, chỉ là có chút không phản ứng kịp mà thôi.

"Ta. Tiểu Bạch, ta không phải cố ý."

Nàng nhớ tới những lời Thương Mặc Tuyết nói, Túc Ly Mị vì nàng làm nhiều như vậy, thậm chí không để ý sinh mạng, tại sao nàng có thể ghét hân, bài

xích hần đây?

Dù là bản thể của hần quá đáng sợ, nàng cũng không nên bài xích, bởi vì trên cái thế giới này, không có ai yêu nàng hơn Túc Ly Mị. Thế gian này chỉ có hần không làm thương tổn nàng.

"Phi Nhi, mặc kệ như thế nào, vẫn cảm ơn nàng, vào thời khắc đó nàng không xoay người rời đi, không có vứt bỏ ta." Mặc dù hần bị đóng băng, không thể nói chuyện, nhưng ý thức vẫn rất thanh tỉnh, hần biết quý Phi Nhi đang ở bên cạnh hần, hần có thể cảm nhận được tim của nàng đập. Cho dù bây giờ nàng vẫn không cách nào tiếp nhận chân thân của hần, hần vẫn hết sức thỏa mãn.

Mũi Quý Phi Nhi cay xè, nghẹn ngào nói: "Chàng cái đồ ngốc này, người nên nói xin lỗi là ta mới đúng, trước kia ta rõ ràng nói sẽ tiếp nhận tất cả của chàng, nhưng mà ở tại thời khắc kia, ta lại lui bước, ta không muốn giấu giếm chàng, lúc ấy ta rất sợ hãi, thậm chí có ý niệm xoay người rời đi, là Thương Mặc Tuyết mắng tỉnh ta, để cho ta biết mình là người ích kỷ cỡ nào, chàng vì ta bị đóng băng, đang chịu đau khổ hành hạ, ta lại không có tiền đồ như vậy, thậm chí độc ác muốn vứt bỏ chàng mà đi."

"Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn ở lại bên cạnh ta, Phi Nhi, cảm ơn nàng, ta thật sự vô cùng cảm động."

"Tiểu Bạch, ta đồng ý với chàng, về sau ta tuyệt đối sẽ không bài xích chàng nữa, mặc kệ chàng là người cũng được, là rắn cũng tốt, ta đều thích chàng."

"Phi Nhi, ta không muốn miễn cưỡng nàng, cũng cố gắng không làm cho nàng thấy được chân thân của ta, nhưng không nghĩ đến." Hần thật sự là không có nghĩ đến nàng lại đi tới Hàn Trì, thiếu chút nữa nộp mạng.

"Cái này không có gì hay để tranh luận, có lẽ cũng không phải là chuyện gì xấu, chàng xem ta dám đến gần chàng, ta đã không sợ chàng nữa. Ngược lại chàng..chàng bị thương nặng như vậy, tại sao phải cật lực nói mình không có việc gì, thân thể của mình cũng chống đỡ không nổi nữa, còn phải hao hết chút pháp lực cuối cùng kia giúp ta chữa thương, thấy chàng bị đóng băng ở Hàn Trì, ta thật sự là bị chàng hù chết rồi."

Suy nghĩ một chút trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu Túc Ly Mị chết rồi, nàng thật sự không cách nào tưởng tượng mình nên làm gì bây giờ.

"Nhưng. Cũng chính bởi vì vậy, ta mới vì họa được phúc." Túc Ly Mị khẽ mỉm cười, khuôn mặt tuyệt mỹ còn hơn thế gian ngàn vạn.

"Cái gì phúc?"

"Thời điểm ở Hàn Trì, ta bị đóng băng, nhưng mà ta lại biết nàng ở bên cạnh ta, cho nên ta nhất định phải kiên trì, tại giây phút khẩn cấp này, ta thành công đột phá cảnh giới, đây đều là công lao của nàng."

"Đột phá cảnh giới? Nói đúng là bây giờ công lực của chàng lợi hại nhiều hơn trước kia sao?" Khụ, nàng cũng không hiểu gì về phương diện này, mình là một hồn phách người phạm cũng sẽ không tu luyện gì, nhưng nghe ý tứ mặt chữ này, cũng là bộ dạng thuộc loại rất trâu bò.

"Dĩ nhiên, ta một lòng chỉ nghĩ trở nên cường đại hơn, như vậy mới có thể có đủ cường đại để bảo vệ nàng."

"Vậy thì thật là quá tốt, ta thật sự lo lắng chàng sẽ xảy ra chuyện, nghe Mặc Tuyết nói, trước kia chàng vì bảo vệ hồn phách Từ Huyền hao tổn tu vi cực lớn, vậy bây giờ, chàng đã không sao, pháp lực còn nâng cao một bước rồi hả?"

"Đúng vậy."

Nghe được tin tức này, Quý Phi Nhi vô cùng vui vẻ, trời cao cuối cùng đối xử với nàng không tệ, để cho nàng cảm thấy áy náy trong lòng cũng giảm bớt không ít.

"Nói như vậy, phải cảm tạ Mặc Tuyết rồi, nếu không phải là hần dẫn ta đi Hàn Trì, ta sẽ không thấy được chàng, nói không chừng chàng cũng không có biện pháp thuận lợi đột phá cảnh giới, đây đều là công lao của hần." Thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, Quý Phi Nhi cao hứng nói.

Sắc mặt của Túc Ly Mị thì không phải là dễ nhìn như vậy rồi: "Ta còn không tính sổ với hần, Hàn Trì là địa phương nào, hần lại dám dẫn nàng đi, nàng có biết hần độc vào cơ thể thiếu chút nữa vứt bỏ mạng nhỏ của nàng hay không?"

Quý Phi Nhi giật giật thân thể, nàng biết mình lúc ấy giống như rất lạnh, nhanh chóng lạnh cóng, ngược lại bây giờ một chút cảm giác cũng không có, vốn đang rất kỳ quái, nói như vậy nhất định là Túc Ly Mị lại giúp nàng vận công chữa bệnh.

"Bây giờ không phải là đã không có việc gì rồi sao?"

"Chừng nào thì nàng có thể nhớ một chút, đừng để ta lo lắng cho nàng." Loại vết thương này lành tính tình đã quên đau thật là làm cho hần hết sức bất đắc dĩ.

"Nếu như là trước kia, có lẽ ta còn có thể nghe lời chàng, nhưng lần này ngoại lệ, nếu không phải là ta đi sang tìm chàng, chàng chuẩn bị muốn đóng băng ở nơi đó bao lâu? Nếu chàng một mực không ra được, vậy ta nên làm gì? Chàng có biết thời điểm Mặc Tuyết nói chàng bị nguy hiểm đến tính mạng, ta lo lắng rất nhiều hay không? Còn nói ta, chính chàng không phải cũng như vậy sao." Bây giờ nàng lại nói đạo lý rõ ràng rồi.

"Ta chỉ hi vọng nàng có thể sống vui vẻ, dù không có ta, ta cũng hi vọng nàng có thể sống thật tốt." Túc Ly Mị thâm tình nhìn nàng, nàng chính là lý do để bây giờ hần sinh sống.

Bảo thù, quyền lợi, địa vị, không có gì quan trọng hơn nàng.

"Hai chúng ta nhưng là một thể, không có chàng, ta cũng sống không nổi, chẳng lẽ chàng muốn cho ta thủ tiết? Hừ, chàng dám vứt bỏ ta...ta phải đi Hồ Tộc tìm Cảnh Hiền, ta sẽ không vì chàng thủ tiết." Nàng đương nhiên là nói lấy, nàng chỉ không muốn Túc Ly Mị rời khỏi nàng mà thôi.

Vốn tưởng rằng tên yêu nghiệt nào đó khẳng định lại bá đạo tuyên thệ, để cho nàng chỉ thuộc về một mình hắn, không cho tìm nam nhân khác, nhưng hắn lại ôm nàng, nhẹ nhàng thở dài: "Nếu quả thật có một ngày kia, cứ làm như vậy thôi."

Quý Phi Nhi ngẩn ra, Túc Ly Mị có bộ dáng này làm cho nàng cảm thấy đau lòng.

Nàng chủ động hôn lên khóe môi hắn: "Tiểu Bạch, ta chỉ yêu một mình chàng, đừng rời khỏi ta."

Tay nhỏ bé của nàng chủ động đặt lên lồng ngực của hắn, cách y phục thăm dò vào da thịt của hắn, cảm thụ nhiệt độ thân thể của hắn.

Kỹ xảo nàng không lưu loát như ý hắn, hoàn toàn chính là thành quả trêu đùa, hô hấp Túc Ly Mị dần dần nặng nề.

"Phi Nhi, nàng biết nàng đang làm cái gì không?"

Quý Phi Nhi nhếch môi cười, ánh mắt lúng liếng đưa tình: "Ta chỉ biết, hôm nay ta muốn docks lòng vì chàng!"

Xong rồi, nàng thật sự là học xấu, lại dám nói ra lời nói gan to như vậy, chỉ là tất cả đều đổ lỗi một câu, yêu quá tha thiết tự nhiên nồng.

Bóng đêm kiều diễm kéo màn che lại.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tiên Giới Có Chuyện Lớn Xảy Ra

Vân Tiêu đại điện, sừng sững trên chín tầng mây ở tiên giới, cao vút nguy nga, là tấm điện của tiên đế và chỗ yết kiến qua nhiều thế hệ.

Những ngày gần đây, tiên đế bệ hạ nào đó đột nhiên cất giấu một mỹ nữ hảo sắc, lập tức thay đổi chính sách, cái gì đẹp để tuyệt mỹ, hoàn phi yến gầy, mỹ nhân thanh thuần, kiều tích quyến rũ, nếu như cất kỹ một món lớn như vậy, mỗi ngày ở tại trước mắt thưởng thức, là một việc vui tai vui mắt cỡ nào.

Vì vậy, xinh đẹp diễm lệ như Hồng Anh tiên tử, thân thể đầy đặn như Lục Nga tiên tử, thanh thuần lịch sự tao nhã như Lan U tiên tử, kiều tích quyến rũ như Bạch Hà tiên tử, tất cả đều bao quanh tại bên cạnh, tấm điện lộng lẫy xa hoa mỗi ngày ca hát vui vẻ, hiển nhiên chán chường hoang đường vô cùng.

Nhiều tiên nga xinh đẹp vòng quanh ở bên người như vậy, Đế Tị lại vẫn chưa thấy đủ.

Thưởng thức rượu ngon, nhìn tiên nga diễm dúa lõe loét nhảy múa, đầu óc của hắn không khỏi hiện ra hình ảnh lúc mới gặp gỡ Tử Huyền, trong lòng không khỏi thờ dài.

Thêm nhiều mỹ nữ như vậy, cũng không sánh nổi một đầu ngón tay của Tử Huyền, nhớ đến lúc trước nàng nhàn mảy cười một cái, hạ thân của hắn cũng không khỏi có chút phản ứng.

Vội vàng nắm lấy Hồng Anh cách hắn gần đây, đè ở phía dưới, hai ba lần liền xé váy dài voan mỏng này mặc hay không mặc có lẽ đã không khác gì nhau cả, Hồng Anh tiên tử được sùng ái trước tiên, hiển nhiên hết sức hài lòng, lập tức đưa tới sự ghen tỵ của tiên tử khác, rồi rít xúm lại mà qua.

"Bệ hạ, ngài không thích Lục Nga ư, người ta thật sự sẽ ghen."

"Bệ hạ, lan u không đẹp sao? Lan u yêu tha thiết bệ hạ nhất."

Đế Tị cười ha ha: "Các ngươi đám tiểu yêu tinh này, cả đám tiến đến, tối nay bản quân nhất định sẽ để cho các ngươi muốn chết."

Không biết ai nói một câu: "Bệ hạ cung chiều chúng ta là tốt rồi, làm gì cho con tiện nhân Mẫu Đơn kia ưu đãi đặc biệt tốt, nàng lại còn dám có lá gan lớn trực tiếp chống đối bệ hạ như vậy, thật là không biết điều, bệ hạ nên thu hồi đối xử đặc biệt với nàng đi."

Rốt cuộc Đế Tị còn nhớ tới có người Mẫu Đơn như vậy, chính xác là mấy ngày không thấy rồi: "Lần trước bản quân trách cứ nàng ta một phen, sau đó đuổi ra ngoài, có thể nàng ta đã thật lòng hối cải?"

Suy nghĩ một chút nhiều mỹ nữ như vậy, mặc dù nhiều loại mỹ lệ, nhưng nhớ tới Mẫu Đơn, vẫn còn có chút rục rịch góc đầu dây, dù sao trên người

Mẫu Đơn có loại mỹ nhân yếu đuối sạch sẽ, thật đúng là có một loại phong cách vừa thấy đã thương, hơn nữa nàng ta có ít tâm cơ, hình như không cùng một dạng với những tiên nga bên cạnh này, nữ nhân không đồng dạng như vậy càng dễ cho người ta thương tiếc. Hơn nữa cũng qua nhiều ngày như vậy, Đế Tị cũng đã hết giận, hiện tại hận không thể trực tiếp cho người ta gọi Mẫu Đơn vào đây, chỉ cần nàng thật sự hối cải, có thể đồng thời tiếp nhận nhiều tỷ muội như vậy làm bạn.

Lúc này, Hồng Anh khẽ xì một tiếng: "Bệ hạ, Mẫu Đơn cái chủng loại nữ nhân kia làm sao có thể thật lòng hối cải, nghe nói không lâu về sau, nàng lại quyến rũ được Mặc Uyên tôn thượng, hay là bởi vì nguyên nhân trước kia nàng là tỷ muội tốt với Từ Huyền, sau đó không đến vài ngày sau, nàng đã ra khỏi Tiên giới, ai cũng không biết nàng đi nơi nào rồi."

"Cái gì?" Sắc mặt của Đế Tị lại trầm xuống, nguyên nhân cũng không phải là Mẫu Đơn ra khỏi tiên giới, mà là nàng lại quyến rũ Mặc Uyên, rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?

Nhóm tiên nga không biết ý nghĩ của hắn, còn tưởng rằng hắn tức giận là bởi vì Mẫu Đơn tùy ý ra vào tiên giới, hơn nữa họ cũng hết sức không hiểu, tại sao tiên đế lại sùng ái với Mẫu Đơn như vậy, họ vô cùng ghen tỵ, cũng muốn lấy được quyền lợi đặc biệt như vậy.

Thật đúng là, mình không chiếm được tuyệt đối cũng không để cho người khác lấy được, cho nên lập tức khích bác ở trước mặt Đế Tị.

"Bệ hạ, Mẫu Đơn thật là cả gan làm loạn, ý vào bệ hạ sùng ái nên trong mắt không có người, tiên giới là địa phương uy nghiêm cỡ nào, há lại cho nàng một tiểu tiên nga hồ đồ, hơn nữa Mẫu Đơn ngày đó căn bản không để bệ hạ ở trong mắt, còn dám tùy ý can thiệp vào cuộc sống riêng của bệ hạ, về sau cũng không hề hối cải, ta thấy, nhất định là Mẫu Đơn nhìn bệ hạ không đối tốt với nàng, cho nên lại quyến rũ Mặc Uyên tôn thượng, thật là một nữ nhân lăng lơ dối trá."

Lời nói này, hiển nhiên kích động lớn với đế tị.

Mẫu Đơn, Từ Huyền, Mặc Uyên.

Trong lòng hắn căng thẳng, dự vọng lập tức tiêu tán toàn bộ, lòng dạ cũng mất vui rồi, nghe loại chuyện này, hắn thấp thòm còn có sốt ruột, nào có lòng dạ gì mà tiếp tục vui đùa chứ?

Hồng Anh bọn họ còn tưởng rằng tiên đế bị chọc giận là vì lời của các nàng, trong lòng hết sức hài lòng, thậm chí cái con Mẫu Đơn nhất định là xong rồi, xem nàng sau này còn lấy quyền lợi đặc biệt gì ở trước mặt họ khoe khoang.

Đột nhiên, Đế Tị một phen nắm cầm Hồng Anh, mặt nhăn dửng dưng thật mạnh để cho nàng cảm thấy đau đớn, nàng sợ hết hồn, cũng không dám nói chuyện gì.

Mấy tiên nga khác thấy thế, cũng thức thời quỳ trên mặt đất, không biết kia là thế nào? Coi như nhắc tới Mẫu Đơn, bệ hạ cũng không trở nên nổi giận lớn như vậy chứ.

"Người nói. Mẫu Đơn nàng quyến rũ Mặc Uyên?"

Hồng Anh bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, cảm giác như sắp trật khớp, nàng vội vã gật đầu: "Đúng, đúng như vậy."

Đế Tị đột nhiên đứng dậy, lập tức đánh nàng trên mặt đất, hung ác nhìn nàng chằm chằm "Nói, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Nô tỳ nghe nói, ngày đó Mẫu Đơn đi Tru Tiên đài tế lễ Từ Huyền, vừa đứng gặp được Mặc Uyên tôn thượng đi Tru Tiên đài, sau đó bọn hắn liền nói chuyện, có người thấy, bọn họ cùng đi ra khỏi Tru Tiên đài, bên trong đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, nô tỳ cũng không rõ, cuối cùng không có người dám đi theo dõi chuyện Mặc Uyên tôn thượng." Hồng Anh bị sợ đến run lấy bầy, nàng không biết mình nói sai cái gì, lần trước cũng là bởi vì Mẫu Đơn mà nàng bị bệ hạ đuổi ra ngoài, lần này.

"Cút!" Đế Tị vung tay lên, rượu ngon thơm mát trên bàn với mâm đựng trái cây bánh ngọt tinh xảo, tất cả đều rơi xuống đất, phát ra tiếng vang rất lớn.

Tiên đế đột nhiên phát tính khí lớn như vậy, thật sự dọa sợ chúng tiên nga, vội vàng ôm y phục chạy ra ngoài.

Khuôn mặt Đế Tị nham hiểm, đáng chết, hắn vạn lần không ngờ, Mẫu Đơn nàng lại dám.

Bây giờ, trong lòng hắn nhất định là suy nghĩ tình thế về phương hướng không tốt, không phải Mẫu Đơn đã nói nguyên nhân chân chính dẫn đến chết của Từ Huyền cho Mặc Uyên chứ, nếu là như vậy Mặc Uyên nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút lại cảm thấy không đúng, nếu như Mẫu Đơn thật sự nói rồi, vậy Mặc Uyên không thể nào đến bây giờ cũng không có động tác gì, hơn nữa chuyện này mình và Mẫu Đơn cũng không thoát được quan hệ, nàng dám nói ra chân tướng, nàng cũng sẽ chết không nơi chôn thân, chắc chắn nàng sẽ không làm chuyện không có lợi cho mình như vậy.

Nhưng mà. Nàng đến gần Mặc Uyên rốt cuộc là vì cái gì chứ ?

Hắn sẽ không tin Mẫu Đơn và Mặc Uyên ở Tru Tiên đài ngẫu nhiên gặp phải chuyện hoang đường này, Mẫu Đơn sẽ đi tế lễ Từ Huyền? A. Nếu như họ thật sự tỷ muội tình thâm như vậy, ban đầu nàng cũng sẽ không chạy đến trước mặt hắn mặt báo rồi.

Hắn chỉ là dựa theo quy luật tiên giới làm cho Từ Huyền nhận trừng phạt mà thôi, tiên ma yêu nhau, vốn là tội chết. Nếu như Mẫu Đơn không nói với

hắn, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra, cho nên kẻ ác lớn nhất là Mẫu Đơn mới đúng.

Xem ra, hắn thật sự xem thường nữ nhân Mẫu Đơn này rồi, mặc dù chỉ là một tiên nga nho nhỏ, nhưng tâm cơ thâm trầm, dã tâm cũng lớn, lại vẫn dám chạy đến trước mặt Mặc Uyên.

Hắn trái lo phải nghĩ mục đích Mẫu Đơn làm như vậy, chẳng lẽ chỉ là vì cho hắn một cảnh cáo? Lần trước thái độ của hắn với Mẫu Đơn, để cho nàng có ý muốn trả thù, cho nên mới gặp phải chuyện như vậy?

Người Đế Tị đồ mồ hôi lạnh, nếu như vậy nữ nhân kia thật sự quá đáng sợ.

Bất tri bất giác, hắn lại bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Vốn là hắn còn có hơi phiền toái muốn âm thầm xử tử Mẫu Đơn hay không, nhưng bây giờ không thể.

Nếu nàng là thật sự tìm được Mặc Uyên che chở, hắn sẽ không thể động đến nàng ta, cũng không dám động nàng ta, nếu không nhất định sẽ đưa tới Mẫu Đơn hoài nghi.

Nàng nhất định là lo lắng mình sẽ gặp phải tình huống như thế, cho nên cố ý vừa nghĩ ra một biện pháp, đi Tru Tiên đài bái tế Tử Huyền, chiếm được hảo cảm

Và sự tin tưởng của Mặc Uyên, thật là một nữ nhân đáng sợ.

Tiền đế nắm chặt tay thành quả đấm, đáng chết, hắn là tiền đế cao cao tại thượng, quyền cao chức trọng, bây giờ lại bị một nữ nhân nắm mũi dẫn đi, thật đáng chết rồi.

Nhưng hắn bây giờ cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ như châu chấu trên một sợi dây thừng, vô luận thế nào một phương bị tổn hại bên kia cũng sẽ bị dính líu vào, hắn hoàn toàn tin tưởng, nếu Mẫu Đơn gặp phải nguy hiểm, nhất định sẽ khai ra hắn, bởi vì nàng chính là loại nữ nhân này.

Vốn là nghe cách nói của Hồng Anh, phản ứng đầu tiên của hắn chính là lập tức phái người đi bắt Mẫu Đơn trở lại, bí mật xử tử, làm như vậy chuyện năm đó tuyệt đối sẽ không có người tiết lộ ra ngoài.

Nhưng bây giờ. Hắn cái gì cũng không có thể làm, chỉ có thể đợi Mẫu Đơn sau khi tự mình trở về từ trong miệng nàng biết được rốt cuộc nàng đã nói chuyện gì với Mặc Uyên, còn phải ban cho nàng vị trí tiên phi, cho nàng lễ ngộ rất tốt, chắc hẳn, như vậy nàng sẽ thỏa mãn thôi.

Tiền đế cảm thấy mình sống thật sự quá uất ức, đáng chết, chờ sau khi tất cả đều kết thúc, hắn sẽ không bỏ qua cho người nữ nhân này.

.

Mà lúc này, mấy người tiên nga Hồng Anh lại bị nửa đường đuổi ra ngoài, chính lúc này tụ chung một chỗ, đặc biệt tức giận.

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào, chúng ta vừa không có nói sai cái gì, bệ hạ tức giận như vậy, còn đuổi chúng ta ra ngoài." Lan u rất không cam tâm, thời điểm bệ hạ sùng ái không phải là cái gì cũng có thể lấy được.

"Đúng, vừa nhắc tới Mẫu Đơn, thì trở thành bộ dáng này, có phải Mẫu Đơn đã làm sai điều gì rước lấy tức giận bệ hạ hay không, cho nên mới lấy hỏa thiêu lên trên người chúng ta?" Lục Nga tức giận dậm chân.

Bạch Hà tức giận nhìn Hồng Anh một cái: "Đều tại ngươi, không có chuyện gì nói Mẫu Đơn làm gì, vốn đã không tốt một chút chuyện cũng không có, ngươi vừa nhắc tới Mẫu Đơn bệ hạ liền tức giận." Thật là một cục cứt chuột, phá hủy lung tung.

Nếu không phải là Hồng Anh nói sai, họ cũng không trở nên lại xui xẻo như vậy.

Hồng Anh vô cùng uất ức: "Làm sao ta biết nhắc tới Mẫu Đơn bệ hạ sẽ tức giận như vậy, cũng không biết rốt cuộc nàng cho bệ hạ thuốc Mê Hồn gì, nhiều ưu đãi đặc biệt như vậy thì cũng thôi đi, cũng bởi vì nàng bệ hạ mới làm lửa giận dính líu lên trên đầu chúng ta."

"Trước kia, nghe nói bệ hạ rất ưa thích Tử Huyền tiên tử, Mẫu Đơn là tỷ muội tốt của nàng, cho nên có thể vì nguyên nhân này, bệ hạ mới có thể đối xử đặc biệt với nàng đi, ai biết chính nàng ý sùng mà kiêu chọc bệ hạ tức giận. Cho nên, về sau nhìn thấy nàng vẫn nên kiêng dè một chút là được, chớ dẫn lửa thiêu thân tự tìm phiền toái."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hồi ức của Mặc Uyên

Hiện nay giới yêu ma đã ẩn náu ở trong tam giới, trước kia Túc Ly Mị ngủ say, cũng dùng hết chút pháp lực cuối cùng để bố trí kết giới, cho nên bây giờ phải tìm được giới yêu ma, thật không phải chuyện dễ dàng.

Mặc Uyên một lòng muốn tìm Túc Ly Mị báo thù, nhưng qua nhiều năm như vậy tìm khắp nơi không thấy. Trước kia bởi vì Túc Ly Mị bị trọng thương mà lâm vào ngủ say, một chút tin tức cũng không có, về sau Đế Tị lại nói, năm đó hắn bị thương nặng như vậy tám phần là chết, nếu sự thật may mắn như vậy, Túc Ly Mị chết rồi, vậy hắn cũng không có nỗi lo về sau.

Trước kia cả ngày hắn lo lắng Túc Ly Mị sẽ đến trả thù, nhưng ngàn năm đã qua, giới yêu ma ẩn nấp, Túc Ly Mị cũng không có bất kỳ tin tức gì, về sau Mặc Uyên biết được chuyện này, hắn lại nghĩ nếu như Túc Ly Mị thật sự giết tới đây, có thể lợi dụng Mặc Uyên đi đối phó hắn, nhưng nếu hắn vẫn không có tin tức, nói không chừng thật sự chết rồi, vậy hắn cũng không cần lo lắng gì nữa.

Bây giờ phải làm chính là trấn an được Mẫu Đơn, đừng để cho nàng nói chuyện không nên nói ở trước mặt Mặc Uyên, đó là kết quả tốt nhất.

Vị Ương Cung ở chỗ xa tiền giới, tuy thuộc về tiền giới nhưng lại thoát khỏi bàn tay của tiền giới, chỉ vì chủ nhân của Vị Ương Cung là Mặc Uyên tôn thượng, tiền đế ở trước mặt hắn cũng không dám lơ đãng.

Vị Ương Cung cực kỳ yên lặng, bởi vì Mặc Uyên thích yên tĩnh, luôn thanh tâm quả dục, không hỏi việc đời, càng không thích có người quấy rầy, cho nên cung điện to như vậy chỉ có hắn và một tên là đồng tử Tuyết Nhung, quanh năm yên lặng giống như chết.

Cho đến năm ấy hắn hạ phàm gặp được đóa hoa Từ Vi đang độ kiếp này, nó hấp thu năng lực tinh túy của nhật nguyệt, rất nhanh có thể tu luyện thành tinh, về sau nếu có cơ hội, có lẽ có thể thành tiên, dĩ nhiên nếu nó không cách nào độ kiếp thành công, vậy có thể sẽ nguy hiểm đến sinh mạng, không biết thế nào Mặc Uyên tôn thượng luôn thanh tâm quả dục lại cũng xen vào việc của người khác.

Hắn thi triển pháp lực giúp nàng thuận lợi độ kiếp, cũng dẫn nàng lên trời, lần đầu tiên Vị Ương Cung trở nên không yên tĩnh nữa.

Sau khi đợi nó tu luyện thành hình người, là một thiếu nữ phấn điều ngọc trác, hắn cảm giác với nàng như tận mắt nhìn con của mình, nhưng mà thời điểm bắt đầu, phần cảm tình này bắt đầu phát sinh biến hóa?

Mặc Uyên nhớ tới những nặng nề ngày xưa, trên mặt thường ngày lạnh nhạt cao quý, lại hiện ra một nụ cười khổ, Từ Huyền ta vẫn vậy ngơai ở Vị Ương Cung này, biết rõ tính cách của ngơai là thuần khiết linh động như vậy, có phải ngơai vẫn rất hận ta hay không, cho nên ngơai mới có thể tàn nhẫn rồi đi, gây cho ta loại trừng phạt khổ sở.

Mà hung thủ hại chết ngơai, ta vẫn không thể tìm được, không thể giúp ngơai tự mình báo thù.

Túc Ly Mị!!

Nghĩ tới ba chữ này, trong ánh mắt của hắn tràn ngập ngọn lửa tức giận, siết chặt hai nắm tay, bóng dáng thần tiên xuất sắc lại tràn ngập sát khí mãnh liệt xung quanh, và lại khi thể bức người, làm cho không người nào có thể đến gần.

Đột nhiên, một bóng dáng nho nhỏ chạy tới, mặc trên người áo lông màu trắng, kết hợp với hắn là thân thể nho nhỏ, như một viên cầu tuyết đang chạy băng băng.

"Tôn thượng, tôn thượng, không xong rồi."

Suy nghĩ của Mặc Uyên dần bị đánh loạn, hắn vừa quay đầu lại, đã thấy viên cầu tuyết nho nhỏ chạy đến trước người.

Hắn thu lại vẻ mặt tốt chính mình, trong nháy mắt lại biến trở về vẻ lạnh nhạt cao quý, hơi khẽ cau mày: "Chuyện gì kinh hoàng?"

"Tôn thượng, mây tím phía đông hiện ra, chỉ sợ là có yêu ma ra đời, hoặc là vị cao nhân nào đột phá cảnh giới, có phải người đi dò xét đến cùng hay không?"

Nếu như là trước kia, vì bảo vệ nhân gian và tiền giới bình an, hắn tự nhiên là muốn đi dò xét đến cùng, nhưng bây giờ..... A, ngay cả người bên cạnh quan trọng nhất hắn đều không bảo vệ được, còn đi bảo vệ thiên hạ? Đây tất cả có quan hệ gì với hắn chứ?

Nếu như không phải là bởi vì trách nhiệm và sứ mạng, có lẽ hắn cũng sẽ không mất đi Từ Huyền.

"Không cần."

Hai mắt thật to của Tuyết Nhung tràn đầy bối rối, khi cậu nhìn thấy một chậu hoa nho nhỏ trước mặt Mặc Uyên, nhất thời hiểu rõ, tôn thượng lại đang thấy vật nhớ người.

Năm đó, Từ Huyền chính là từ trong chậu hoa này biến ảo thành hình người, sau khi tôn thượng mang nàng trở về, mỗi ngày hết lòng vun trồng, tưới nước, thậm chí còn tự mình truyền thụ pháp lực, rất nhanh hoa Từ Vi có sức sống, cuối cùng một ngày kia đợi nàng hóa thành hình người, hắn rốt cuộc thấy tôn thượng lạnh nhạt lãnh đạm không hỏi chuyện thế sự, trên mặt lại có thể bắt được ý tứ tình cảm xúc động. Ở nơi thế gian này, rốt cuộc có chuyện gì sẽ làm tâm tình hắn hứng thú? Đó chính là Từ Huyền không thể nghi ngờ.

Tôn thượng tự mình gọi nàng là Từ Huyền, hết lòng vun trồng, nhìn nàng từ một tiểu cô nương từ từ trưởng thành thiếu nữ đoan trang, tôn thượng nhận nàng làm đồ đệ, lại không tỉ mỉ dạy tiên thuật cho nàng, hắn nói có hắn ở bên người bảo vệ thì đã đủ rồi.

Tuyết Nhung nhìn gương mặt tuấn mỹ của Mặc Uyên quét qua đau thương, lập tức quỳ trên mặt đất: "Là Tuyết Nhung làm việc không tốt, không coi chừng Từ Huyền tỷ tỷ, tạo thành tiếc nuối hôm nay, xin tôn thượng trách phạt."

Mặc Uyên quay đầu lại liếc mắt nhìn thân thể nhỏ nhỏ của Tuyết Nhung: "Lúc đầu Từ Huyền gặp chuyện không may, ngươi đã nói lời này vô số lần."

"Nhưng mà tôn thượng vẫn không có trách tội Tuyết Nhung, trong lòng Tuyết Nhung càng thêm áy náy không chịu nổi."

"Bỏn tôn sẽ không trách ngươi, nếu Từ Huyền còn sống, nàng nhất định sẽ không đành lòng, chuyện này chính là lỗi của bỏn tôn, là bỏn tôn không có chăm sóc tốt cho nàng, là bỏn tôn có lỗi với nàng, ngươi đứng lên đi."

Tuyết Nhung cúi đầu, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng nức nở, cậu nghẹn ngào nói: "Từ Huyền tỷ tỷ tốt như vậy, coi ta như đệ đệ của nàng, nhưng mà ta lại không thể chăm sóc tốt cho nàng, nếu như mà ta có thể canh giữ ở bên cạnh nàng một tác cũng không rời, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi."

Nhưng ván đã đóng thuyền, tất cả đã không cách nào quay đầu lại, bây giờ nói những thứ này còn có ý nghĩa gì.

Chỉ có thể nói, tất cả đều là ý trời!

Hai tay Mặc Uyên dâng chậu hoa nhỏ nhỏ, năm đó hẳn chính là dùng cái chậu hoa này, dẫn Từ Huyền lên trời, nhưng bây giờ người đi nhà trống chỉ còn lại hân coi chừng Vị Ương Cung to lớn vắng vẻ như thế này.

Trước kia, hẳn đặc biệt hưởng thụ yên tĩnh như vậy, ghét ồn ào náo nhiệt, nhưng từ sau khi Từ Huyền tới nơi này, nàng là một phần quan trọng nhất trong sinh mệnh của hân.

Chỉ tiếc, tất cả đều đã không còn kịp rồi.

.....

Thương Mặc Tuyết mang Quý Phi Nhi tới Hàn Trì, thiếu chút nữa để cho nàng mất mạng nhỏ, nhưng Túc Ly Mị giận tím mặt.

Túc Ly Mị và Thương Mặc Tuyết là huynh đệ tốt, mặc kệ Thương Mặc Tuyết làm sai chuyện gì hân đều có thể chịu đựng, hơn nữa hân cũng vì chuyện của Thương Mặc Tuyết mà bất chấp tất cả, nhưng chỉ có một việc trở thành cấm kỵ tuyệt đối với hân, đó chính là Quý Phi Nhi.

Ngay cả hân không có bảo vệ tốt Quý Phi Nhi, để cho nàng chịu một chút vết thương nhỏ hân đều tự trách muốn chết, chứ đừng nói chuyện quan trọng như vậy, cho nên lần này Túc Ly Mị hoàn toàn tức giận.

Thương Mặc Tuyết tự biết đuối lý, lúc ấy hân chỉ nghĩ tới cứu Mẫu Đơn trước, ở dưới loại tình huống này bỏ lại Quý Phi Nhi, hân có thể lý giải tâm tình của Túc Ly Mị, cho nên vội vàng tới cửa xin tội.

Sáng sớm Túc Ly Mị giao phó thủ vệ, nếu Lang vương tới tìm hân, tuyệt đối không cho hân đi vào.

Quý Phi Nhi từ trong miệng Mẫu Đơn mới biết được chuyện này, nàng đều không biết chuyện lại nghiêm trọng đến trình độ này, dù sao tình cảm của Túc Ly Mị và Thương Mặc Tuyết tốt như vậy, mà người khởi xướng là mình nàng đương nhiên là rất tự trách rồi.

Vì vậy, nàng cho người ta để Thương Mặc Tuyết vào.

Mặc dù ở giới yêu ma này, quyền lực của đế quân là lớn nhất, nhưng người nào không biết, đế hậu nương nương là tâm can bảo bối của đế quân, đế quân coi mạng của nàng còn quan trọng hơn sinh mạng của mình. Cho nên coi như cãi lời đế quân, cũng không thể đắc tội đế hậu.

Túc Ly Mị vừa nhìn thấy hân, lập tức nhú mày một: "Ai cho ngươi tiến vào?"

"Là ta." Quý Phi Nhi vén rèm lên, đi ra từ phía sau với Mẫu Đơn.

Túc Ly Mị lập tức hiểu rõ, nhất định là Mẫu Đơn nói với nàng, cho nên nàng mới có thể biết được chuyện này, càng thêm ghét Mẫu Đơn hơn, hân phát hiện, nàng có thể là loại người thù ghét chuyện kia.

Quý Phi Nhi giận đùng đùng nhìn hân: "Tiểu Bạch, chuyện này ta không thể không nói chàng có lỗi, là ta tự mình yêu cầu đi Hàn Trì, Mặc Tuyết đã nhắc nhở qua ta, hơn nữa cũng đuổi không cho ta đi, làm sao chàng có thể giận đối với hân chứ? Còn nữa, dưới loại tình huống đó, thật ra ta ngược lại hi vọng hân có thể cứu Mẫu Đơn trước tiên, nếu như Mẫu Đơn xảy ra chuyện gì, vậy ta nhất định sẽ vô cùng áy náy, hân chỉ có thể cứu một người trước, cũng không có lựa chọn khác, hân cũng không có làm sai cái gì?"

Bây giờ nàng lại giúp đỡ người khác tới chỉ trích hân không tốt rồi, nhưng Túc Ly Mị lại không có nói, hân giận lấy sang Thương Mặc Tuyết, căn bản cũng không phải là bởi vì một chuyện này.

Mẫu Đơn điềm đạm đáng yêu nhìn hân: "Mị, đều là vì ta, cho dù ta chết cũng không muốn khiến Phi Nhi xảy ra chuyện, hơn nữa lúc ấy cũng là lỗi của ta, ta không ngăn cản Phi Nhi, ngươi muốn trách thì trách ta đi."

Túc Ly Mị cũng không chỉ trích vấn đề hân ở thời khắc kia nên cứu người nào, mà là hân không nên để Quý Phi Nhi đi tới đó, ngay cả người có pháp lực

cao cường như bọn hán đều không thể chịu được khí lạnh, hán lại vẫn có thể mang nạng đi vào, cho dù Quý Phi Nhi mãnh liệt yêu cầu, đây chính là lý do sao? Thật ra thì lúc ấy cũng là bởi vì Thương Mặc Tuyết ở dưới bị Mẫu Đơn khích bác lòng bất mãn gây chuyện với Quý Phi Nhi, cho nên chấp nhận hành vi của nạng, không có ý định ngăn cản nào.

Cho nên hôm nay Thương Mặc Tuyết rất tự trách, hơn nữa không muốn vì mình giải thích gì.

"Đừng nói nữa... Là lỗi của ta, ta cam nguyện chờ đợi xử trí."

Mặc dù hán và Túc Ly Mị là huynh đệ tốt, nhưng hán cũng không có quên cái gì gọi là lễ vua và quân thần, làm sai chính là làm sai, hán thiếu chút nữa hại chết đế hậu, phạm phải sai lầm lớn.

Túc Ly Mị lạnh lùng nhìn hán: "Mặc Tuyết, một lần ta nói hết bí mật quý giá nhất cho ngươi, nhưng bây giờ ta còn có thể tin tưởng ngươi nữa sao?"

Hán nói tin Từ Huyền trở về cho hán biết, hơn nữa dặn đi dặn lại ngàn vạn lần không thể nói cho bất luận kẻ nào, nhưng trong nháy mắt hán lại nói cho Mẫu Đơn. Hán giao tính mạng của quý Phi nhi vào trong tay hán bảo vệ, nhưng nữ nhân hán yêu thiếu chút nữa vứt bỏ mạng nhỏ.

Hán thật..... Còn có thể nữa tin tưởng hán sao?

Thương Mặc Tuyết cũng đã biết hán nói là chỉ chuyện gì, bây giờ Mị thật sự rất thất vọng với hán sao?

Hán đã đồng ý tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, nhưng hán không nhìn được Mẫu Đơn năn nỉ, nên nói cho nạng chân tướng. Mặc dù Mẫu Đơn là nữ nhân hán yêu mến, nhưng hán vẫn không làm được cam kết đồng ý người khác, hơn nữa thiếu chút nữa nổi lên lòng hại chết Quý Phi Nhi, suy nghĩ một chút đều cảm thấy hoảng sợ. ((☺__☺)), thiếu chút nữa bị Mẫu Đơn tẩy não!

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Thương Mặc Tuyết Áy Náy

Edit: Thảo My

Không khí vào lúc này lâm vào cục diện bế tắc, cả Mẫu Đơn sắc mặt cũng thay đổi.

Chỉ có Quý Phi Nhi, căn bản không biết xảy ra tình huống gì, cái gì bí mật quan trọng nhất, cái gì có nên tin tưởng hay không, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mất thấy không khí lâm vào yên lặng, nạng rốt cuộc chịu đựng không nổi hỏi: "Các ngươi rốt cuộc đang bí hiểm gì, ta chẳng hay biết gì, nói nhanh rõ ràng đi."

Mẫu Đơn dĩ nhiên không thể nào làm chim đầu đàn, Túc Ly Mị không biết nên làm sao sao đề cập chuyện này với nạng mới không khiến nạng kinh sợ.

Bởi vì hiện tại chuyện này, đích xác là chỉ có một mình nạng chẳng hay biết gì.

Rốt cuộc, Thương Mặc Tuyết chậm rãi mở miệng: "Ta nói chuyện ngươi là Từ Huyền cho Mẫu Đơn."

Cái gì? Quý Phi Nhi không dám tin nhìn Mẫu Đơn, sắc mặt Mẫu Đơn từng chút từng chút trở nên trắng bệch.

Nếu như nạng biết chuyện sẽ biến thành như vậy, nạng sẽ không đi trông nom chuyện tình của Thương Mặc Tuyết, hiện tại cả nạng cũng bị kéo xuống nước, rõ ràng sớm biết Quý Phi Nhi chính là Từ Huyền, nạng vẫn còn giả bộ như không biết.

Nếu như Túc Ly Mị không ở nơi này, nạng có lẽ mình có thể chiếm lý, còn có thể chiếm thượng phong, chất vấn Quý Phi Nhi tại sao chuyện quan trọng như vậy không nói cho nạng, còn nói cái gì coi nạng như tỷ muội tốt, nhưng mà Túc Ly Mị ở chỗ này, nạng không dám.

Ngày đó nạng xem Túc Ly Mị thành Thương Mặc Tuyết, ở trước mặt hán nói những lời đó, bây giờ nhớ lại trong lòng thật là run sợ, có lẽ đây chính là nguyên nhân lớn nhất Túc Ly Mị vẫn không thích nạng. Cho nên nạng vô luận xoay sở như thế nào cũng không cứu được, sau khi nạng đi tới Yêu Ma Giới, một mực cẩn thận làm việc, nhưng không nghĩ chuyện thế nhưng biến thành bộ dáng bây giờ, thật là quá thất sách.

Mà Quý Phi Nhi gạt mình mở to hai mắt: "Mẫu Đơn..... Ngươi, ngươi đều biết? Ngươi khi nào thì biết?"

Mẫu Đơn không biết nên làm sao đây, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt trả lời: "Bởi vì vừa bắt đầu, ta không thể nào tiếp thu được sự thực Mị di tình biệt ly, cho nên vẫn chất vấn Mặc Tuyết, hán mới nói cho ta biết chân tướng."

Trong lòng nạng hết sức không yên, hiện tại, thì phải nhìn phản ứng của Quý Phi Nhi, nạng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Nhưng không nghĩ Quý Phi Nhi đột nhiên một phát bắt được tay của nàng: "Mẫu Đơn, sẽ không trách ta chứ? Ta không nói cho người biết chân tướng, còn giấu giếm người, người có phải rất giận ta hay không, thật xin lỗi, ta không phải cố ý."

Nàng thật rất sợ Mẫu Đơn sẽ trách nàng, trước nàng còn nói sau này sẽ không giấu giếm nàng ấy bất kỳ chuyện gì, trừ chuyện này, thật sự nàng không giấu giếm nàng ấy chuyện khác, bởi vì lúc trước đã đồng ý với Túc Ly Mị tuyệt đối sẽ không nói ra chân tướng, cho nên nàng vẫn không nói, dần dà, thậm chí nàng cũng quên chuyện này.

Dù sao vốn trong lòng nàng, nàng sẽ không xem mình làm Từ Huyền, không muốn trở thành người khác, nàng là Quý Phi Nhi, không phải thể thân của bất luận người nào.

Mẫu Đơn thận trọng nhìn Túc Ly Mị một cái, sau đó liền tiếp dịu dàng nhìn nàng: "Làm sao chứ? Biết người là Từ Huyền ta vui mừng còn không kịp, làm sao có thể sẽ trách người? Mặc dù ta có chút không thể nào tiếp thu được, tại sao sau khi Từ Huyền hôn bay phách tán lại vẫn có thể sống lại, nhưng đã không sao, mặc kệ người là Từ Huyền hay là Quý Phi Nhi, chúng ta đều là tỷ muội tốt."

Nàng nói như vậy xem như tương đối hợp lý? Nhưng sắc mặt của Túc Ly Mị vẫn lạnh lùng, nét mặt Thương Mặc Tuyết cũng âm trầm, cũng không bởi vì Quý Phi Nhi và Mẫu Đơn nói thẳng thắn mà có chút hòa hoãn.

Chỉ là Quý Phi Nhi đã muốn làm người hoà giải, nàng cũng không muốn khiến Túc Ly Mị bởi vì mình mà cãi nhau với huynh đệ tốt của hân.

"Tiểu Bạch, chuyện này chàng cũng không cần so đo, coi như Mặc Tuyết không nói, ta cũng định tìm cơ hội nói chân tướng cho Mẫu Đơn, mặc kệ như thế nào chúng ta cũng là tỷ muội tốt, hơn nữa trước kia, Mẫu Đơn là tỷ muội tốt của Từ Huyền, nàng tuyệt đối sẽ không hại ta, ta căn bản vốn không nên gạt nàng. Nếu như chàng mất hứng Mặc Tuyết hân không giữ chữ tín, vậy hãy để cho hân bảo đảm, tuyệt không tái phạm"

Túc Ly Mị có chút bất mãn nhìn nàng, chuyện cứ dễ dàng giải quyết như vậy?

Quý Phi Nhi ôm cổ hân, nhỏ giọng năn nỉ: "Coi như cho ta mặt mũi, đừng tức giận nữa được không? Chàng biết, ta không muốn nhìn thấy người một nhà chúng ta gây gỗ hoặc là xuất hiện xa cách gì, nếu không ta nhất định sẽ rất đau lòng."

Túc Ly Mị chịu đựng không được nhất chính là cái gì? Chính là Quý Phi Nhi năn nỉ, chỉ cần là tâm nguyện của nàng, vô luận là chuyện gì hân cũng hết sức giúp nàng đạt được.

Túc Ly Mị tức giận nhìn Thương Mặc Tuyết một cái: "Còn không mau cảm tạ Phi Nhi rộng lượng, cứ đơn giản như thế tha thứ cho người."

Thương Mặc Tuyết trịnh trọng nhìn Quý Phi Nhi: "Tiểu vương đa tạ Đế hậu, về sau dù là liều mạng mất mạng, cũng phải bảo toàn an nguy của Đế hậu."

Nghe lời này của hân, Quý Phi Nhi nghe rất là rối rắm kỳ cục, Thương Mặc Tuyết tại sao gọi nàng lạnh nhạt như vậy, nàng vẫn hy vọng là Thương Mặc Tuyết trước kia không cố kỵ gì cười đùa chơi đùa với nàng.

"Người..... Người đừng như vậy, sao đột nhiên gọi ta như vậy, ta vẫn thích nghe người gọi tên của ta, ta hi vọng chúng ta vẫn là đáng về trước kia."

"Phi Nhi, là ta có lỗi với người, không nói gạt người, trước ta vẫn có không ít thành kiến với người, cũng không hi vọng Mị chỉ vì người mà hoàn toàn mất hết lý trí, thậm chí còn hoài nghi người là gian tế Hồ Tộc phái tới, cho nên biết rõ Hàn Tri vô cùng nguy hiểm, cũng không thật sự muốn đi ngăn cản người, thế nhưng thời điểm ta thấy được người vì Mị dừng cảm quên mình, ta biết ngay mình làm sai lầm rồi, xin nhận sự tha thứ của ta."

Người cao ngạo như Thương Mặc Tuyết, có thể để hân nói ra một câu thật xin lỗi, thật sự là chuyện còn khó hơn lên trời, Quý Phi Nhi cảm giác thụ sủng nhược kinh, lại có chút là lạ.

Nàng vội vã đi lên phía trước: "Mặc Tuyết, người đừng nói như vậy, ta biết rõ người chỉ là suy nghĩ cho Tiểu Bạch, cho nên ta thật sự không có chút nào để ý. Cho nên, nhanh quên những chuyện không vui này đi, nếu người còn khách khí với ta như vậy, ta thật sự sẽ tức giận, ta tức giận rất đáng sợ."

Ai, thật là một người còn bướng bỉnh hơn một người, nàng làm người hoà giải thật sự là không dễ dàng.

Dưới ánh mắt ám hiệu của Quý Phi Nhi, Túc Ly Mị không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái: "Tốt lắm, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Hiện tại, chuyện coi như là giải quyết viên mãn, Quý Phi Nhi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà rất nhanh, Túc Ly Mị đã chuyển mũi nhọn sang trên người Mẫu Đơn.

"Người ra ngoài nhiều ngày như vậy, lúc nào thì trở về?" Giọng nói không còn bình tĩnh, tiết tấu rõ ràng muốn đuổi người.

"Ta....." Thật ra thì Mẫu Đơn ở dưới sự khuyên nhủ của Thương Mặc Tuyết, cũng có chút không muốn đi về, hiện tại Túc Ly Mị hỏi, nàng không biết trả lời như thế nào.

Quý Phi Nhi cũng không để ý giọng của Túc Ly Mị, ngược lại mặt quan tâm: "Mẫu Đơn, ta biết rõ luật Tiên giới hết sức nghiêm khắc, nếu như Tiên Giới phát hiện không thấy người, sẽ không bết, đến lúc đó có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, mặc dù ta cũng luyện tiếu người, nhưng mà chỉ vì an toàn của người, ta cũng hi vọng người có thể trở về."

Nàng nói là lời nói thật tâm, chỉ có Mẫu Đơn tự mình biết, nàng ta bởi vì phản bội bằng hữu mới có thể có đặc quyền tự do ra vào Tiên Giới, nhưng mà người khác không biết, Quý Phi Nhi là thật tâm quan tâm nàng, nhưng mà Mẫu Đơn nghe, cũng là ý tứ nàng đang đuổi mình đi.

Nàng cố gắng làm dáng vẻ rất cảm động: "Phi Nhi, cảm ơn ngươi quan tâm, thật ra thì mấy ngày nay ta cũng chuẩn bị trở về, ta không lo lắng an nguy của mình, nhưng mà ta lại sợ tin tức ta có lui tới với các ngươi bị Tiên Đế biết, đến lúc đó làm liên lụy các ngươi, vậy ta có tội to lắm."

"Làm thế bây giờ, Mẫu Đơn, thật sự luyện tiếu ngươi, tin tưởng Mặc Tuyết cũng nghĩ như vậy, ngươi yên tâm, ta và Tiểu Bạch nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp vì tương lai của các ngươi."

Mẫu Đơn cố làm căng thẳng lúc đầu một cái: "Ta không muốn liên lụy các ngươi, nhìn cơ duyên tạo hóa nữa, các ngươi ngàn vạn lần không được vì ta đi mạo hiểm."

Đều ở đây thúc giục nàng đi, vì vậy nàng nhìn về phía Thương Mặc Tuyết, đột nhiên rất hi vọng hẳn có thể đứng ra giữ mình lại. Hẳn không phải vẫn nói rất thích nàng, vậy hẳn là luyện tiếu nàng, chỉ cần hẳn giữ lại, nàng sẽ thuận thế đồng ý ở lại chỗ này.

Thương Mặc Tuyết có thể bởi vì tâm tình không tốt, vẫn không nói lời nào, ngay cả Mẫu Đơn nói muốn đi không có dao động cảm xúc quá lớn.

Cho đến khi ánh mắt nàng đối với hẳn, hẳn rút cuộc nhàn nhạt mở miệng: "Vậy ngươi đi trở về đi."

Tâm Mẫu Đơn hoàn toàn ngã vào đáy cốc, thậm chí ngay cả Thương Mặc Tuyết cũng không giữ lại nàng, nàng lần này thật sự không có lý do gì lưu lại nữa.

Nghĩ đến đái ngộ khi trở về Tiên Giới, nàng càng thêm cảm giác nản lòng thoái chí.

Nàng chỉ có thể miễn cưỡng làm bộ như không có chuyện gì, sau đó gật đầu một cái: "Được, mấy ngày nữa ta sẽ trở về, ta nhất định sẽ giúp các ngươi thăm dò thêm tin tức của Tiên đế, còn có Mặc Uyên tôn thượng, để phòng ngừa bọn họ mưu đồ chuyện không tốt mang đến nguy hiểm cho các ngươi."

"Không cần, ngươi sống tốt là được, về sau vẫn không cần tới Yêu Ma Giới, coi như ngươi suy nghĩ cho an toàn tính mạng của mình." Túc Ly Mị cũng không muốn nàng đi chọc ra thêm con thiêu thân gì, nàng có thể ngây ngô đừng gây chuyện cũng đã rất tốt rồi.

Quý Phi Nhi trợn mắt nhìn Túc Ly Mị một cái, sau đó vội vàng an ủi nàng: "Tiểu Bạch nói không phải là ý tứ ấy, hẳn thật ra vẫn lo lắng cho ngươi, ngươi lúc trở về nhất thiết phải cẩn thận, tuyệt đối không thể bị người khác phát hiện, nếu như lần sau ra ngoài, cũng nhất định phải tìm một cơ hội thích hợp, ngàn vạn lần không thể nóng lòng, nếu như bị người khác phát hiện vậy cũng không tốt."

"Ừ, ta biết rồi." Mẫu Đơn gật đầu một cái, thế nào cảm giác có không đúng lắm, bọn họ thế nào đều không nhắc chuyện muốn tấn công Tiên Giới? Chẳng lẽ thù ngàn năm trước không báo? Không giết Đế Tị? Coi như Túc Ly Mị vì Quý Phi Nhi không muốn trêu chọc thị phi, Thương Mặc Tuyết giọng điệu cũng nuốt không trôi, lấy tính cách cũng sẽ nói giết đến tận Tiên Giới.

Hơn nữa, hiện nay cảnh giới Túc Ly Mị đã phá tầng mười, thế gian khó tìm địch thủ, coi như Mặc Uyên tới, đoán chừng cũng không phải là đối thủ của hẳn, vậy hẳn rút cuộc vẫn còn ngại cái gì?

Cuối cùng, Thương Mặc Tuyết vẫn tự mình đeo một vòng tay hạt châu thủy tinh ở trên tay của nàng: "Đây là vật tượng trưng cho thân phận vương hậu Lang Tộc, chờ sau khi tất cả chấm dứt, ta sẽ cưới ngươi làm vợ, sau khi trở về, ngươi nhất định phải thật tốt."

Thấy Thương Mặc Tuyết lại mang vật quý giá như vậy cho Mẫu Đơn, Quý Phi Nhi hết sức vui mừng, nhưng mà Túc Ly Mị lại là bộ dạng tâm sự nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Mẫu Đơn Rời Đi

Edit: Thảo My

Túc Ly Mị cũng đã đuổi người, Thương Mặc Tuyết cũng không giúp nàng, Mẫu Đơn da mặt dù dày cũng không thể tiếp tục ở lại chỗ này, cho nên chuẩn bị trở về Tiên Giới.

Đi đến vội vã, cũng không cần mang thứ gì, cứ như vậy rời đi.

Nhìn này chuỗi thủy tinh châu, tâm ý Thương Mặc Tuyết nàng đã cảm nhận được, ngược lại Quý Phi Nhi cảm xúc hết sức rõ ràng, ôm nàng khóc lớn không thôi.

"Mẫu Đơn, ta nhất định sẽ rất nhớ ngươi, lần sau ngươi trở lại cũng không biết là lúc nào, khi nào ta có thể gặp lại được ngươi."

"Ta có cơ hội, sẽ tới xem các ngươi."

"Ta rất muốn nhìn thấy ngươi, nhưng lại không muốn ngươi thường xuyên đến, bởi vì ngươi mỗi một lần ra ngoài, ta đều sẽ lo lắng cho ngươi, chỉ vì an toàn của ngươi, ngươi không cần mạo hiểm như vậy." Quý Phi Nhi một mực rồi rầm, đủ loại rồi rầm.

Bởi vì bốn phía Yêu Ma Giới sắp đặt kết giới, trừ Túc Ly Mị và Thương Mặc Tuyết không có ai có thể mở ra, lúc Mẫu Đơn tới chính là Thương Mặc Tuyết mang nàng tiến vào, Túc Ly Mị tự nhiên không thể nào đích thân đưa nàng, cho nên chỉ có Thương Mặc Tuyết đưa nàng về.

Quý Phi Nhi vẫn đưa Mẫu Đơn đến nơi nàng không thể đi, bởi vì nàng cũng không có pháp lực, không biết bay, theo không kịp bọn hắn.

Mãi cho đến bóng dáng của bọn họ biến mất ở chân trời, Quý Phi Nhi rút cuộc quay đầu đi, cảm giác có chút mất mát.

Những ngày qua nàng đã thành thói quen có Mẫu Đơn ở bên cạnh, một tỷ muội tốt như vậy đột nhiên không còn, nàng nhất định sẽ hết sức tịch mịch, cũng may, Túc Ly Mị sớm đã có chuẩn bị, hẳn thích Quý Phi Nhi như vậy, khẳng định cũng hiểu được tâm tình của nàng, hơn nữa hẳn cảm thấy tính tình Phi Nhi quá mức đơn thuần, không thích hợp làm bạn với thứ người như Mẫu Đơn, vì vậy tìm cho nàng một nữ hài tính tình giống nàng, tin tưởng bọn họ rất nhanh sẽ có thể chơi cùng nhau.

Sau khi tiễn Mẫu Đơn trở lại cung điện, thấy Túc Ly Mị đang nằm nhả ở trước bàn bên giường vẽ tranh, nàng lập tức chu môi tức giận đi tới: "Mẫu Đơn cũng đã đi, chàng cũng không biết ra ngoài đưa tiễn người ta, như vậy rất thất lễ đó."

Túc Ly Mị lại là đáng về không sao cả: "Không phải đã có nàng và Mặc Tuyết đi, nàng ta có thân phận gì, phô trương thật lớn, lại vẫn cần Bồn vương tự mình đưa tiễn."

"Chàng làm gì tự cao tự đại như thế, Mẫu Đơn nàng là tỷ muội tốt của ta, chàng khinh thường nàng chính là khinh thường ta."

Túc Ly Mị bất đắc dĩ, nàng không phải là bị Mẫu Đơn tẩy não, mà lại che chở nàng ta như thế?

"Nàng ta là nàng ta, nàng là nàng, nàng ta có tư cách gì mà đánh đồng với nàng, nếu như không phải nể mặt nàng, ngay ngày trở về từ Hồ Tộc, Bồn vương nên để người ném nàng ta ra khỏi Yêu Ma Giới." Nói tóm lại, đã rất cho mặt mũi.

"Cái gì, chàng vẫn còn có loại ý nghĩ này, nàng chính là một nữ hài tử, làm sao chàng có thể xuống tay ác như vậy?" Đối với nữ hài tử mà nói, không có tôn nghiêm nào còn quan trọng hơn mặt mạng.

"Cho nên, bởi vì nàng, ta mới không so đo với nàng ta, lần này nếu nàng ta đi, vậy thì tốt nhất chớ trở lại, không, nàng ta tuyệt đối không thể trở về nữa."

"Làm sao chàng có thể nói như vậy? Cho dù ta không có ý kiến, còn Mặc Tuyết? Chàng cũng thấy đấy, hắn đã đưa thủy tinh châu tượng trưng cho thân phận Vương Hậu Lang Tộc cho Mẫu Đơn, Mẫu Đơn bây giờ đã có thể nói là Vương Hậu Lang Tộc, nàng nếu không đến, Mặc Tuyết chẳng phải rất đáng thương?"

Túc Ly Mị lập tức không có tâm tình vẽ tranh, hắn tiện tay cuốn bức tranh, ném qua một bên, sau đó nhìn chằm chằm nàng: "Nàng cứ quan tâm chuyện của người khác như vậy? Tâm tư của nàng, lúc nào thì có thể hoàn toàn đặt ở trên người phu quân mình?"

"Ách..... Ta vẫn luôn rất quan tâm chàng, nhưng Mẫu Đơn cũng bạn của ta, thật ra thì ta rất lo lắng lần này nàng trở về có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không. Ngộ nhớ bị thủ vệ Nam Thiên môn phát hiện, ai....." Vậy thì thật là không dám tưởng tượng.

Túc Ly Mị cười nhạo một tiếng: "Ta thật đúng là rất hiếu kỳ, nàng một tiên nga nho nhỏ làm thế nào chạy ra từ Nam Thiên môn thủ vệ sâm nghiêm, thời gian dài như vậy không trở về cũng không sợ bị người phát hiện."

"Mẫu Đơn không phải đã giải thích, nàng là tiên tử mua đồ cho Tiên Giới, có lúc hạ phạm phụ trách mua, sẽ len lén đã chạy tới tìm chúng ta, cái này không có gì khả nghi."

"Theo ta được biết, Thiên Đình mua đồ, mỗi lần đều là ít nhất mười tiên nữ trở lên, còn có thủ vệ Thiên Đình bồi hộ, nàng thế nào thoát khỏi tầm mắt thủ vệ, lại vẫn không bị ai phát hiện. Mà sau khi quay về Tiên Giới, nàng không đi theo mọi người, tự mình một người muốn đi vào Nam Thiên môn, chỉ bằng pháp lực của nàng không bị người phát hiện tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng."

"Cái này..... Mẫu Đơn nàng nhất định tự nhiên có biện pháp, chàng đừng hoài nghi nàng nữa, nàng vừa mới đi, Mặc Tuyết khẳng định rất khó chịu, chàng có thời gian đi an ủi hắn, người mình thích lại không ở bên người, cái này nhất định rất khổ sở, hẳn khẳng định rất khổ sở."

"Trên cái thế giới này, người khổ sở cũng không phải có một mình hắn, nhưng hắn cố tình nhìn trúng Mẫu Đơn, thật là không biết hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào."

"Có ý gì?" Quý Phi Nhi có chút nghe không hiểu.

"Không có gì." Túc Ly Mị khẽ mỉm cười: "Ta biết rõ nàng rất muốn có người cùng nàng, sau khi Mẫu Đơn đi nàng sẽ rất khổ sở, cho nên tìm một người bằng hữu mới cho nàng."

"Bằng hữu không phải dễ dàng có thể kết giao như vậy." Quý Phi Nhi âm nhiên cúi thấp đầu, hu, bây giờ nàng rất nhớ Mẫu Đơn.

"Vậy nàng cũng không thể chỉ có một người bằng hữu là Mầu Đon, bài xích những người khác thân cận với nàng chứ?"

Nói như vậy không sai, nhưng Mầu Đon vừa mới đi, nàng thật không có tâm tình, nhưng lại không muốn làm cho Túc Ly Mị không vui, cho nên tùy tiện hỏi một câu: "Là ai à?"

"Nàng là công chúa Tinh Linh tộc, tên là Nhượng Khê, là một nữ hài hết sức đơn thuần thiện lương, có nàng ấy ở bên cạnh nàng, dù sao cũng tốt hơn Mầu Đon nhiều."

Túc Ly Mị liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu, Mầu Đon tâm cơ quá mức nặng, không thích hợp ở lại bên cạnh tiểu nữ nhân đơn thuần của hắn thời điểm ngàn năm trước. Mầu Đon đi theo Từ Huyền, hắn đã mơ hồ có loại cảm giác này, nhưng không nói gì, kể từ một lần Mầu Đon coi hắn như Thương Mặc Tuyết, lại dám nói ra lời như vậy, hắn thế mới biết cho tới nay nguyên nhân bài xích Mầu Đon là vì cái gì, chỉ sợ đó mới là bộ mặt thật nàng che giấu ở dưới bề ngoài nhu nhuyến thôi.

"Hừ, không cho chàng nói xấu Mầu Đon, coi như chàng nói nữ tử này tốt như vậy, ta cũng không tiếp xúc qua, bây giờ ở trong lòng ta, Mầu Đon là quan trọng nhất."

Một tỷ muội tốt đã cứu mạng nàng, thiếu chút nữa vì nàng mà chết, cùng một người chỉ lần đầu nghe qua tên, chưa từng gặp mặt bao giờ, ai nặng ai nhẹ là ai cũng phân rõ được?

Túc Ly Mị chỉ cười cười, cũng không trách cứ nàng cái gì: "Tùy nàng."

Được rồi, Mầu Đon cũng đã đi, nàng dù thế nào cũng không thể nói cái gì, quan trọng nhất là nàng phải quý trọng cuộc sống bây giờ.

Chuyện tình Hồ Tộc mới vừa giải quyết xong, tảng đá lớn trong lòng không rơi xuống đất, Mầu Đon rời đi, tiết tấu nhanh khiến nàng không thích ứng được.

Nhưng mà nghĩ đến Hồ Tộc, nàng liền nghĩ tới một người.

Chôn ở trong ngực Túc Ly Mị, nàng lẩm bẩm nói: "Cũng không biết Nguyệt Lưu Sương hiện tại thế nào, có thật lòng hối cải hay không?"

Thân thể Túc Ly Mị đột nhiên cương cứng một chút, sau đó vươn tay, dịu dàng vuốt ve tóc của nàng: "Không có việc gì nói những người không quan trọng kia làm cái gì?"

Quý Phi Nhi lập tức phát hiện hắn có cái gì không đúng, nếu như lúc trước, nhắc tới Nguyệt Lưu Sương, hắn nhất định sẽ giận dữ, nói gì để cho nàng chạy thật là quá tiện nghi các loại, nhưng hắn không nói, giọng nói còn bình tĩnh như vậy, đây nhất định thì không đúng.

Nàng lập tức ngẩng đầu lên: "Tiểu Bạch, chàng có phải biết cái gì không?"

Túc Ly Mị nhận nhặt nhìn nàng: "Biết cái gì?"

"Chàng..... Là biết tình huống Nguyệt Lưu Sương có đúng hay không? Chàng nói cho ta biết, chàng có phải phái người làm gì nàng hay không?"

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Túc Ly Mị thoáng qua một tia tức giận: "Ta đã đồng ý nàng sẽ thả nàng ta rồi đi, còn cần thiết ở sau lưng đi mưu hại nàng ta sao? Nếu như mà ta thật có cái ý niệm này, lúc ấy thì sẽ không tha nàng ta."

Ách..... Hình như đúng vậy, Quý Phi Nhi biết mình mới vừa nói quá đường đột, hiểu lầm hắn.

"Tiểu Bạch, chàng đừng tức giận, ta không phải cố ý, ta..... Ta chỉ là muốn hỏi rõ ràng tình huống bây giờ của Nguyệt Lưu Sương, chàng nhất định là biết bây giờ nàng như thế nào có đúng hay không?"

"Nàng không phải là đã đồng ý không hỏi tới chuyện của nàng ta nữa sao?" Bị nữ nhân yêu mến hoài nghi như vậy, Túc Ly Mị đương nhiên có chút tức giận.

"Ôi chao, ai, ôi, ta sai lầm rồi, chàng nói cho ta biết có được hay không? Ta thật sự vô cùng hiếu kỳ."

"Vậy nàng nhất định phải đồng ý ta, sau khi biết rõ chân tướng không cho đau lòng, không được hỏi quá nhiều, nghe xong coi như tất cả chưa từng xảy ra?"

Đây là cái đạo lý gì? Mặc dù Quý Phi Nhi rất buồn rầu, nhưng vì biết được chân tướng vẫn gật đầu một cái: "Được, ta đồng ý chàng, nói mau đi."

"Nguyệt Lưu Sương, nàng đã chết."

"Chàng nói cái gì?" Quý Phi Nhi khiếp sợ mở to mắt, vừa mới chuẩn bị đau lòng, Túc Ly Mị đã trừng mắt nhìn nàng: "Đừng quên nàng đáp ứng ta cái gì."

"Nàng..... Nàng làm sao lại chết, chúng ta không phải cũng đã thả nàng rồi đi, coi như nàng muốn đi Hồ Tộc cũng không có gì?" Quý Phi Nhi vội vàng hỏi, mặc dù Nguyệt Lưu Sương làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng mà bây giờ nàng đối với nàng ta đồng tình nhiều hơn phần hận, hơn nữa sau khi mẫu thân, Nguyệt Vô Tu và Lam Nguyệt đều chết hết, Nguyệt Lưu Sương cũng là huyết mạch duy nhất của bọn họ, nàng thật không muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Nàng tự vẫn, sáng sớm hôm sau đuổi nàng ra khỏi Đế Đô, có người phát hiện nàng đã chết ở dưới tường thành Đế Đô."

"Nàng tại sao có thể nghĩ quẩn như vậy?" Quý Phi Nhi nghe thật không dễ chịu: "Hơn nữa, đứa bé trong bụng nàng đâu."

Túc Ly Mị cười lạnh một tiếng: "Nàng cho rằng nàng bảo toàn nàng ta như vậy, nàng ta sẽ cảm kích nàng sao? Đứa bé này của nàng ta không rõ lai lịch, chỉ sợ chính nàng ta cũng cảm hận chết đi, nàng một lòng vì nàng ta, nàng ta lại không biết hồi cải, trước khi chết, vẫn còn ở dưới thành tường dùng máu viết ra lời nguyện rửa nàng, thử người như thế còn đáng giá cho nàng lo lắng cho nàng ta?"

Nghe đến mấy chuyện này, Quý Phi Nhi cũng không tức giận, chỉ là trong lòng hết sức khổ sở, thì ra là, đã chết!

"Nàng chết lâu như vậy, tại sao chàng cũng không nói cho ta?"

"A..... Nói cho nàng biết? Nàng tựa như bộ dáng hiện tại, chuyện mới vừa đáp ứng ta? Không phải nói không cho phép đau lòng, không cho khổ sở, nàng đều làm được sao?"

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Quý Phi Nhi, giọng nói của hắn khẽ chậm xuống: "Được rồi, ta đã cho người đưa thi thể nàng ta đến Hồ Tộc, an táng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 98: Công Chúa Tinh Linh Tộc

Edit: Thảo My

Ở Yêu Ma Giới, có một chỗ như vậy sao, bách hoa sinh sôi, hoa khoe màu đua sắc, khắp nơi đều tràn đầy linh khí.

Đây chính là thiên hạ của Hoa tộc, cũng là một Tinh linh tộc duy nhất ở Yêu Ma Giới. Nơi này linh khí dồi dào, từng cọng cây ngọn cỏ đều có thể tu luyện, Yêu Ma Giới, có yêu, có ma, có tinh linh.

Tinh linh vương Nhục Thiên dưới gôi chỉ có một nữ, tên gọi là Nhục Khê.

Lớn lên chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, tất cả Vương tộc cầu hôn người đếm không hết, nhưng Nhục Khê công chúa lại chặn tất cả người cầu hôn ở ngoài cửa.

Ngày này, Nhục Thiên lại gọi Nhục Khê tới thư phòng, sau đó chỉ vào một đồng lớn bức họa trên bàn, tận tình khuyên nhủ nàng: "Nữ nhi ngoan, con nhìn một chút đi, nơi này có thanh niên tài tuấn mộ danh của các đại vương tộc đến cầu hôn, con cũng đến tuổi nên lập gia đình rồi, mỗi ngày nhiều thiệp như vậy, đủ số trả lại, cha thật là không tiện ăn nói."

Quả nhiên là Tinh linh nhất tộc, trước đừng nói Nhục Khê công chúa xinh đẹp như hoa, ngay cả phụ thân của nàng Nhục Thiên xem ra cũng hết sức tuấn lãng.

Nhục Khê liếc mắt nhìn thiệp cầu kiến cao như núi nhỏ, nhân nhặt mở to mắt: "Phụ vương chưa nói với bọn họ, thân thể nữ nhi thể khó chịu, cự tuyệt gặp khách sao?"

"Lý do này, cũng đã dùng bao nhiêu lần, đừng nói người khác không tin, phụ vương cũng không biết nên nói gì nữa. Tinh linh nhất tộc chúng ta hoàn toàn dựa vào Đế Quân che chở mới có thể ở Yêu Ma Giới này có một nơi sống yên ổn, nhất định phải sống chung tốt với các Vương tộc khác, nhưng con vẫn trốn tránh không gặp như vậy, dần dà, sẽ làm bọn họ cảm thấy Tinh linh tộc chúng ta tâm cao khí ngạo, thật sự bất lợi cho việc chung sống hữu nghị với tất cả Vương tộc."

Đối với cái này, Tinh linh vương cũng không còn cách nào.

"Phụ vương, trong lòng nữ nhi đã có đối tượng, trừ hắn ra, đời này ai cũng không lấy."

"Nhục Khê, con một mực cũng không chịu nói, người kia trong lòng con rốt cuộc là ai, đây rốt cuộc là tại sao? Phụ vương sẽ không miễn cưỡng con, chỉ cần con nói ra, chỉ vì hạnh phúc của con, ta cũng sẽ tranh thủ cho con." Lần này Tinh linh vương tính toán hỏi cho mọi chuyện rõ ràng.

Nhục Khê lắc đầu một cái: "Chỉ trách ta yêu người không nên yêu, hắn chỉ xem ta là muội muội, ta không muốn làm khó hắn."

Tinh linh vương nhủ chặt lông mày, đây rốt cuộc là ai, để cho nữ nhi của hắn khuynh tâm như vậy, vẫn còn một mực bảo vệ hắn ta, thế nào cũng không chịu nói ra chân tướng.

Nghĩ tới Nhục Khê vẫn an tĩnh khéo léo, không thích ra cửa, duy nhất mấy lần là theo hắn vào Đế đô triều bái Đế Quân, chỉ là từ sau khi trở về, tính

tình Nhực Khê thì trở nên, càng thêm trầm mặc an tĩnh không thích nói chuyện, từ từ thì trở thành bộ dáng bây giờ.

Tinh linh vương cố gắng suy nghĩ một chút, tất cả hay là bắt đầu từ Đế đô, chẳng lẽ, người trong lòng Nhực Khê, đang ở Đế đô.

Hắn bỗng dưng mở to hai mắt: "Nhực Khê, con nói người kia, sẽ không phải là Đế Quân chứ? Đây vạn lần không được, Yêu Ma Giới đều biết Đế Quân đã có nữ nhân yêu sâu đậm, hơn nữa còn lập làm Đế hậu, chúng ta hiện nay cần được Đế Quân che chở, tại sao có thể nói lên loại yêu cầu vô lý này, nếu chọc giận Đế Quân, Tinh linh nhất tộc chúng ta còn thế nào sống yên ở Yêu Ma Giới?"

"Không phải..... Không phải Đế Quân." Nhực Khê vội vàng lắc đầu: "Mặc dù chỉ có duyên gặp mặt Đế Quân mấy lần, nhưng hắn đối với ta rất tốt, ta đối với hắn chỉ có kính sợ tôn kính, không có cái khác."

Không phải Đế Quân, vậy còn có người nào? Phong thái Đế Quân tam giới đều biết chuyện, bất kỳ nữ nhân nào nhìn lên một cái, cũng không tránh được sẽ vui sâu vào trong đó, nhưng nàng lại nói không là Đế Quân, vậy còn có thể có ai?

Hắn hết sức đi tìm tòi các loại người có thể nghĩ tới, lại duy nhất bỏ quên Lang Vương.

Bởi vì Thương Mặc Tuyết, mặc dù tác phong nhanh nhẹn, nhưng tính tình nóng nảy, tính tình cũng tương đối thẳng thắn, hắn thế nào cũng không thể tưởng tượng, nữ nhi luôn luôn nhất gan của mình, thế nhưng lại có suy nghĩ gì với Lang Vương, chỉ sợ thấy mặt nói cũng không dám nói ra.

Hắn lại hỏi mấy cái tên, Nhực Khê vẫn lắc đầu, khước mắt rung rung: "Phụ vương, ngài cũng không cần hỏi nữa, nữ nhi bất hiếu, không thể giúp phụ vương phân ưu, nếu quả như thật bởi vì ta mà khiến các Vương tộc khác bất mãn với Tinh linh tộc, vậy giao nữ nhi ra, mặc cho xử trí."

"Con đứa bé này, thế nào có chấp như vậy chứ? Phụ vương chỉ có một nữ nhi là con, làm sao để con chịu uất ức?"

Vừa lúc đó, đột nhiên có thị vệ phía trước báo tin.

"Bẩm báo vương thượng, công chúa, Đế đô bên kia truyền đến chỉ dụ của Đế Quân."

Tinh linh vương cả kinh, không biết thời điểm này Đế Quân tìm hắn làm cái gì, vội vàng quỳ trên mặt đất nhận chỉ dụ.

Hắn mở ra chỉ dụ, sau khi xem xong, lập tức kinh ngạc nhìn Nhực Khê: "Đế Quân nói, muốn con lập tức đi Đế đô, lệnh con đến làm bạn với Đế hậu, chuyện này..... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Nhực Khê hiển nhiên cũng không nghĩ tới lúc này sẽ truyền đến tin tức như thế, nhưng nàng theo bản năng lắc đầu: "Phụ vương, ta..... Ta có thể không đi không?"

"Đây là Đế Quân tự mình hạ chỉ dụ, tại sao có thể không đi? Nhực Khê, con muốn kháng chỉ sao?" Đế đô cũng không phải là người nào cũng có thể đi vào, mấy lần trước hắn đi Đế đô triều bái Đế Quân, Nhực Khê nha đầu này cũng không biết là sao, vẫn năn nỉ hi vọng có thể mang nàng đi, nhưng sau lại có một lần, nàng trở nên có chút không thích hợp, cũng không đi theo hắn. Mà bây giờ, Đế Quân tự mình hạ chỉ dụ, nàng lại vẫn dám nhắc tới cự tuyệt, nàng rốt cuộc có biết mình nói gì hay không.

Nhực Khê vừa nghĩ, Đế Quân ra lệnh thật là không thể làm trái, nhưng..... Thật sự nàng không muốn đi Đế đô rồi, bởi vì thấy người kia, lòng của nàng sẽ đau hơn.

Nhưng, nếu như không đi, có lẽ toàn bộ Tinh linh tộc cũng sẽ bởi vì nàng mà bị liên lụy, cho nên hắn chỉ có thể gật đầu một cái, nuốt khổ sở về trong bụng: "Được, ta đi."

Nàng xoay người đi ra, thay vì ở chỗ này đối mặt với thiệp cầu hôn nhiều như vậy, trốn tránh đến Đế đô, trốn tránh đến bên người khiến nàng đau lòng muốn chết, đại khái cũng là một biện pháp giải quyết.

Tinh linh vương nhìn dáng vẻ của nữ nhi, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, đứa nhỏ này tính tình quật cường, thật là cực kỳ giống mẫu hậu đã mất của nàng.

Nhưng mà hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nếu Đế Quân tự mình chiêu Nhực Khê vào cung, vậy những thiệp này đáp lại như thế nào, cũng đơn giản hơn nhiều. Chẳng lẽ là Đế Quân biết Tinh linh tộc đã xảy ra chuyện, cho nên đặc biệt xuống một đạo chỉ dụ giải cứu?

Sau khi Nhực Khê trở về phòng, đóng chặt cửa phòng, ôm thân thể co rúm lại ở chân giường, nước mắt lăn xả mà rơi.

Nàng thật ra thì vẫn luôn không nói với người khác, bao gồm phụ vương của mình, bây giờ nàng, đã có thai.

Đứa bé này, thật sự là một con ác mộng.

Ngần năm trước, tình yêu của Đế Quân và Từ Huyền tiên tử trong tam giới chưa có người biết, nhưng Đế Quân mất tích ngàn năm, trở lại lần nữa, chính là chuyện vui đáng chúc mừng của Yêu Ma Giới, tất cả Vương tộc mang theo gia quyến tiến vào Đế Cung ăn mừng, cũng chính một lần kia, nàng chính mắt thấy Đế Quân Túc Ly Mị bị truyền là thần thoại trong tam giới.

Nhưng ánh mắt của nàng cũng không phải đặt ở trên người của Túc Ly Mị, mà là một người khác ngồi bên người hắn, Lang Vương Thương Mặc Tuyết một thân trường bào màu lam.

Nghe nói trong ngàn năm Đế Quân mất tích, toàn dựa vào Thương Mặc Tuyết chủ trì đại cuộc, Yêu Ma Giới mới không loạn thành một đoàn, cho nên thời điểm nàng chưa từng thấy qua hắn, đã hết sức kính nể nghĩa khí và năng lực của hắn. Mặc dù hắn không thể làm được cường thịnh như lúc có Đế Quân, nhưng cũng hết cố gắng hết sức bảo vệ Yêu Ma Giới, đổi thành những người khác, căn bản cũng không thể làm được.

Trong bữa tiệc, đều là một ít đại thần gia quyến Vương tộc nói một chút lời khen tặng, nàng không thích loại hoàn cảnh này, liền tìm cơ đi ra ngoài.

Lần đầu tiên nàng tới Đế Cung, cảnh sắc Đế Cung rất đẹp, giống như ở Tinh Linh Giới bọn họ, có một biển hoa lớn.

Bản thân Nhược Khê cũng là tinh linh hoa, thấy nơi đẹp như vậy, tâm tình cũng khoan khoái, liền chạy tới trong bụi hoa, cúi đầu ngửi nhẹ trong nhụy hoa kia truyền tới hương thơm mùi thơm, khẽ mỉm cười, hiện lên lúm đồng tiền khuyên thành.

Cái này so với trong tiệc rượu ở đại điện ăn uống linh đình, a dua nịnh hót, chẳng phải là tốt hơn nhiều?

Nữ tử Tinh linh tộc, động lòng người nhất chính là kỹ thuật nhảy, bởi vì là cung yến, cho nên ngày đó nàng mặc cũng hết sức trang trọng, một thân váy dài màu xanh dương di chuyển giống như thần tiên, áo choàng màu vàng bay múa trong gió, tâm tình nàng thật tốt, ở trong bụi hoa trực tiếp nhảy múa, đáng nhảy nhẹ nhàng, cuối cùng cả bướm cũng bay đến đây, vòng quanh nàng không ngừng xoay vòng vòng.

Lúc này, đột nhiên từ phía sau truyền đến một hồi tiếng vỗ tay, nàng giật mình, vội vàng quay đầu, nhìn đến một bóng dáng áo lam thon dài, một đầu tóc đen tùy ý dùng ngọc quan búi lên, lưu lại vài sợi phiêu sái ở trước ngực, trương dương khí phách.

Nhược Khê đỏ mặt, nàng đã nhận ra, đây chính là Lang Vương bệ hạ ở trên bữa tiệc đã thấy qua, Thương Mặc Tuyết.

Thương Mặc Tuyết vừa vỗ tay vừa hướng đi về trước: "Thế gian này, vẫn còn có đáng nhảy động lòng người như thế, hôm nay Bồn vương thật là nhìn mãn nhãn."

Nhược Khê lập tức quỳ xuống đất hành lễ: "Tiểu nữ..... Không biết Lang Vương ở đây, đã quấy rầy Lang Vương, xin đừng trách tội."

Thương Mặc Tuyết ngược lại đối với việc nàng khiêm nhường lại thêm mấy phần hảo cảm, hắn khoát tay chặn lại: "Nữ tử khiêm nhường lại đẹp như vậy thật là hiếm thấy, là Bồn vương đã quấy rầy cô nương, thế nào cô nương ngược lại tự trách, mau dậy đi."

Nhược Khê gật đầu một cái, sau đó run run rẩy rẩy đứng dậy, nàng nghe phụ vương nói qua, Lang Vương tính tình nóng nảy, tại sao hôm nay xem ra, cũng không phải giống như mọi người nói, nhìn ở khoảng cách gần như vậy, dáng dấp của hắn thật rất đẹp mắt, mặc dù không phong hoa tuyệt đại giống Đế Quân, nhưng cũng tuấn mỹ vô song, tuyệt vời.

Nhìn nàng vẫn cúi đầu, thỉnh thoảng liếc hắn một cái, lại bị sợ đến lập tức cúi đầu xuống, Thương Mặc Tuyết liền dùng cây quạt nâng cằm nàng lên, để cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

"Thế nào nhất gan như vậy, ngươi tên là gì?"

"Tiểu..... Tiểu nữ là Nhược Khê."

"Nhược Khê? Tên rất hay! Ngươi chẳng lẽ chính là nữ nhi Tinh linh vương Nhược Thiên, công chúa Tinh linh tộc?"

Nhược Khê vội vàng gật đầu: "Chính là tiểu nữ, tiểu nữ lúc trước đã nghe nói qua uy danh của Lang Vương, vẫn hết sức khâm phục, hôm nay gặp mặt, quả thật không giống bình thường."

Thương Mặc Tuyết cười nhạo một tiếng, uy danh của hắn? A..... Chính hắn uy danh hắn thì như thế nào không biết, người Yêu Ma Giới đánh giá thế nào hắn, trong lòng hắn cũng nắm chắc, chỉ là hiện tại tiểu cô nương này, đang lấy lòng hắn sao?

Nhược Khê đích xác là như thế, mặc dù nàng cảm thấy Thương Mặc Tuyết bây giờ nhìn tính tình rất tốt, bình dị gần gũi, nhưng lời nói trước kia của phụ vương với nàng đã sớm xâm nhập lòng, nàng chỉ sợ Thương Mặc Tuyết lại đột nhiên trở nên rất đáng sợ, cho nên vẫn run run rẩy rẩy cẩn thận trả lời vấn đề, chỉ sợ chọc giận hắn

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Đẹp Nhất Khi Gặp Nhau

Hắn rất dễ dàng bóc trần nỗi băn khoăn của Nhược Khê: "Ngươi rất sợ Bồn vương?"

Nhược Khê run run, nhưng vẫn dùng cảm lắc đầu một cái: "Không có."

Hắn cảm thấy nàng rõ ràng rất sợ hãi như vậy, lại muốn hết sức nhin lại đáng vẻ cổ giả bộ trấn định xác thực thật đáng yêu, liền muốn trêu chọc nàng.

"Đã như vậy, vì sao không dám ngẩng đầu nhìn Bồn vương?"

Nhược Khê thận trọng nhìn hấn một cái, sau khi chống lại con người xinh đẹp của hấn, lại bị kinh sợ hù dọa cúi đầu: "Nếu như Lang Vương không có chuyện gì, vậy tiểu nữ lui xuống trước."

Nàng cảm thấy thật khản trương, trái tim chưa từng đập nhanh như hiện tại, nhất là thời điểm nhìn thẳng vào mắt hấn, bị sợ đến hô hấp cũng muốn dừng lại, muốn nhanh chóng chạy khỏi nơi này, để giải côi bỏ cục diện mệt mỏi.

Thương Mặc Tuyết lại ngăn trở nàng: "Gấp cái gì? Chẳng lẽ Bồn vương khiến người sợ như vậy, chỉ sợ tránh không kịp?"

Giờ khắc này, hấn nghĩ tới Mẫu Đơn, hấn biết người trong lòng Mẫu Đơn chỉ có Túc Ly Mị, không khỏi có chút phiền muộn, nguyên nhân Mẫu Đơn không thích hấn là cái gì chứ?

Yêu Ma Giới cũng rất nhiều người hết sức sợ hãi hấn, nhưng thời điểm hấn đối đãi với Mẫu Đơn cũng đã dùng hết tất cả dịu dàng như nước, nhưng còn không có được, tâm của Mẫu Đơn, hấn thế nào cũng không bắt được, cũng không thăm dò được.

Hiện tại, hấn nghĩ muốn dùng phương thức giống như vậy đối đãi nữ tử trước mắt, bộ dáng nàng lại giống như vô cùng kinh sợ, hấn thật sự đáng sợ như vậy sao?

Thương Mặc Tuyết không muốn để cho nàng đi, cho nên vội vàng gọi nàng ở lại.

"Không có..... Không có." Nhược Khê bị sợ đến muốn khóc, nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp tình hình như vậy, cùng nam tử xa lạ ở chung một chỗ, còn là Lang Vương bề hết sức uy phong ở Yêu Ma Giới đều biết đến, địa vị chỉ dưới Đế Quân.

Thương Mặc Tuyết thấy bộ dáng này của nàng, cảm giác hết sức bất đắc dĩ, hấn cho tới bây giờ chưa từng thấy nữ tử nhát gan như vậy, nhìn thấy hấn giống như chuột thấy mèo, hấn không được vội vàng chạy đi.

Để tránh cho nước mắt của nàng không đến nỗi một giây kế tiếp chảy xuống, Thương Mặc Tuyết rút cuộc hạ giọng nói: "Bây giờ không phải là cung yến, làm sao người đột nhiên chạy ra, còn ở nơi này khiêu vũ?"

Hấn không thể không thừa nhận, dáng nhảy của nàng, là dáng nhảy đẹp nhất hấn từng nhìn thấy ở trên đời này, trong khoảng thời gian ngắn, lại bị hấp dẫn.

Nhược Khê đang trầm tư, mình nên trả lời thế nào, nàng sẽ không nói khoác, nhưng nếu như nói thẳng ra, nàng cảm thấy cung yến rất nhàm chán, cũng không ưa thích nhiều người như vậy tụ chung một chỗ, có thể rất thất lễ hay không, hơn nữa bây giờ nàng cũng không hiểu rõ hi vọng ái ô của Lang Vương, cho nên không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ một chút, rút cuộc nhỏ giọng hỏi ra miệng.

"Vậy Lang Vương tại sao lại ở chỗ này?"

Thương Mặc Tuyết cười ha ha, hình như rút cuộc phát hiện một mặt khác của tiểu nữ tử nhát gan này, cảm thấy thú vị, cũng không có giấu giếm: "Bồn vương không thích nơi nịnh nọt đó, chẳng bằng mình đi ra ngoài còn tốt hơn nhiều."

Nhược Khê lấy làm kinh hãi, nhưng trong lòng có kích động nho nhỏ, không ngờ hấn cũng có suy nghĩ giống bản thân.

"Chẳng lẽ, người cũng là như thế?"

Nàng đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu một cái: "Tiểu nữ nhát thời ham chơi, Lang Vương chó nên trách tội mới đúng."

Sau một hồi hai người hàn huyên, lại trở về cung yến.

Ấn tượng của hấn với nàng, chính là một tiểu nữ tử nhát gan, dễ xấu hổ.

Ấn tượng của nàng đối với hấn, Lang Vương cũng không phải là loại nóng nảy đáng sợ như trong miệng phụ vương nói, vẫn rất bình dị gần gũi, hơn nữa còn là một người khiêm tốn.

Đây chính là bọn họ mới quen, không tính là quá khắc sâu, trong lòng cũng có một ấn tượng sâu sắc.

Sau khi trở về Tinh linh tộc, nàng thường thường nhớ tới Lang Vương bề hạ có duyên gặp một lần, tâm thiếu nữ bắt đầu nảy mầm mới, càng không thể vẫn hồi.

Sau phụ vương lại đi Đế Cung triều bái Đế Quân, nàng liền nấn nỉ muốn đi theo, bởi vì lấy thân phận của nàng căn bản vào không được Đế đô. Vì có thể thấy Thương Mặc Tuyết một lần nữa.

Bởi vì quen nhau trong cung yến lúc trước, cho nên, thời điểm Thương Mặc Tuyết gặp lại nàng đối với nàng không tồi, điều này làm cho nàng hết sức kích động và mừng rỡ, vì vậy, mỗi lần lúc trở về cùng phụ thân cũng sẽ cảm giác cực kỳ không muốn, hấn mình không thể ở lại Đế đô.

Nhưng đây cũng là chuyện không thể nào, cho nên triều bái mỗi tháng là chuyện kỳ vọng duy nhất trong cuộc sống của nàng.

Tinh tình thuở nhỏ của Nhục Khê hết sức nhát gan, cũng không phải là vui mừng coi mở lạc quan như Quý Phi Nhi, cũng không phải là loại bề ngoài nhu nhược lại hết sức khôn khéo như Mẫu Đơn, nàng giống như một tiểu bạch thỏ đơn thuần, dễ dàng xấu hổ, ánh mắt đáng yêu. Cho nên, cảm giác trong lòng nàng chỉ có thể chôn thật sâu ở đáy lòng, cho tới bây giờ cũng không nói ra được, dù là Tinh linh vương nhận thấy được nữ nhi của mình khác thường, cũng hỏi không ra nguyên do.

Cho đến có một lần.....

Vẫn là ngày triều bái nàng thật vất vả trông mong, tâm tình hết sức kích động đi theo phụ vương vào cung.

Trên đường, nàng vẫn nghĩ tới sau khi nhìn thấy Thương Mặc Tuyết tâm tình mình sẽ là như thế nào, mỗi lần ở trên đại điện, mặc dù chỉ có thể xa xa nhìn hắt, nàng cũng đã đủ hài lòng, nếu là..... Nếu là thỉnh thoảng ánh mắt của hắt nhìn sang, vừa đúng đối mặt với nàng, như vậy nàng sẽ kích động tim đều muốn nhảy ra.

Nhưng lần này, thời điểm đi theo phụ vương tiến vào đại điện, nàng lại không thấy bóng dáng áo lam thon dài tuấn dật ở chỗ ngồi kia.

Trong lòng nàng căng thẳng, đây là chuyện gì xảy ra? Nhìn chung quanh cả đại điện, vẫn không có tung ảnh của hắt, hắt thế nhưng chưa tới.

Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, dáng vẻ mất hồn mất vía, nhất thời đưa tới chú ý của Túc Ly Mị, tại sau khi triều bái chấm dứt, gọi nàng vào bên cạnh.

Túc Ly Mị biết, nàng là nữ nhi của Tinh linh vương, hơn nữa trước Thương Mặc Tuyết vẫn còn ở trước mặt hắt nhắc qua, gặp mặt nàng, còn nói nàng là một nữ tử rất thú vị.

Túc Ly Mị là người khôn khéo dường nào, làm sao có thể không thấy được ánh mắt của nàng đã vô số lần quét qua chỗ ngồi thuộc về Thương Mặc Tuyết, nàng..... Là đang chờ người sao?

Lần đầu tiên Nhục Khê đối thoại với Đế Quân, hiển nhiên rất là khản trương, nhưng loại này khản trương lại bất đồng với thời điểm nhìn thấy Thương Mặc Tuyết, chỉ có kính sợ mà thôi, nam nhân trông coi tam giới, là thần thoại của Yêu Ma Giới bọn hắt, tất cả con dân Yêu Ma Giới đều do hắt làm chủ, sai đâu đánh đó.

Nàng khản trương quỳ trên mặt đất, tay chân cũng không biết để vào đâu, nghĩ thầm có phải mình ở trên đại điện hết nhìn đông tới nhìn tây rồi loạn quy củ hay không, cho nên hiện tại Đế Quân muốn trách phạt nàng?

Nàng nghĩ quá nghiêm trọng, Túc Ly Mị cũng không uy nghiêm như trong tưởng tượng, ngược lại còn hết sức bình dị gần gũi, thời điểm thấy nàng, cũng đã đoán được mục đích của nàng.

"Người có phải đang tìm người nào hay không?"

Nhục Khê ngẩn ra, vùi đầu thấp hơn, thân thể vẫn đang hơi run rẩy rẩy.

Hiện tại Đế Quân đang hỏi nàng, lại là vấn đề này, nàng lại không biết trả lời như thế nào, nếu nàng nói ra, nhất định sẽ rất thất lễ, Đế Quân có thể trừng phạt nàng hay không?

Khóe mắt Túc Ly Mị nhiều hơn một tia ý cười, quả thật như Mặc Tuyết nói, là nữ tử rất thú vị.

"Nếu người không nói, Bôn vương thế nào nói cho người biết người người muốn gặp, bây giờ đang ở đâu?"

Nhục Khê ngẩn ra, nhất thời hiểu ý tứ của hắt, dáng vẻ Đế Quân rõ ràng cũng đã biết, tiểu tâm tư của mình căn bản không thể gạt được hắt.

"Mau dậy đi." Túc Ly Mị quay lưng đi: "Mị Hương Các Thiên Thủy điện, đoán chừng ở chỉ chốc lát nữa, rượu ngon cất giấu kỹ ngàn năm đã không còn gì cả rồi."

Sau đó, bóng dáng áo trắng phiên nhiên chậm rãi rời đi, bóng dáng không nhiễm bụi trần, cực kỳ giống Tiên Nhân, lại có vô cùng không tương xứng với vẻ diêm dúa lăng lợ quyến rũ, lại có ưu nhã cao quý ở trong đó, cực kỳ mâu thuẫn, rồi lại hài hòa như thế, nhưng toàn thân đi tản ra hơi thở cực kỳ ưu buồn.

Một ngàn năm qua, Đế Quân rốt cuộc đi nơi nào, lại đã trải qua cái gì, không có ai biết.

Chỉ là, Thiên Thủy điện Mị Hương Các..... Tại sao Đế Quân nói cho nàng biết, chỗ Thương Mặc Tuyết đang ở lúc này?

Thiên Thủy điện, chính là nơi cất giữ rượu ngon trân quý của Đế Cung, nghe nói trước đây Đế Quân thường sẽ cùng Lang Vương ở chỗ này uống rượu, bên trong cất kỹ vô số rượu ngon, đứng ở bên ngoài cung điện, sẽ cảm thấy mùi rượu hương thuần.

Nhục Khê cũng không cần thận suy tư hắt tại sao phải ở nơi nào, chỉ là biết được chỗ Thương Mặc Tuyết ở lúc này, nàng không chút nghĩ ngợi chạy qua.

Tâm nguyện duy nhất khi nàng tới Đế Cung chính là liếc hắt một cái, nếu như cứ như vậy thất vọng mà về, nàng không dám tưởng tượng mình sau một tháng sẽ chịu được đau khổ như thế nào.

.....

Trong Mị Hương Các, mùi rượu nồng nặc, có Mai Hương tửu sau khi uống có thể khiến người ta tâm thần sảng khoái, có Bách Hoa tửu sau khi uống có thể khiến người phiêu phiêu đục tiên, cũng có Lưu Ly túy có thể khiến người ta quên hết mọi thứ ưu sầu.

Khi Nhược Khê chạy tới, đã nhìn đến hần ôm một bình Lưu Ly túy ở mạnh mẽ uống.

Bóng dáng tuấn lãng nhẹ nhàng thường ngày hôm nay xem ra lại cực kỳ nhếch nhác, làm cho người ta nhìn không khỏi cảm giác đau lòng, nam tử cao cao tại thượng giống như hần, cũng sẽ bởi vì chuyện gì mà phiền lòng ưu sầu sao?

Bởi vì cách quá xa, cho nên nàng nhắc lần vấy, thận trọng đi về phía trước mấy bước, muốn xem thật kỹ tình huống bây giờ của hần.

Thương Mặc Tuyết đã say bảy tám phần, lại vẫn dùng một chút ý thức thanh tỉnh duy nhất, hô lên cái tên "Mẫu Đơn", điều này làm cho Nhược Khê trong lúc vô tình nghe được ngăn ra, nhất thời trong tim xông lên một cỗ mất mát, nhưng nàng lại không nghĩ lập tức rời đi, có chút lo lắng đáng về lúc này của hần.

Nếu như lúc trước, có người đi tới bên cạnh hần, Thương Mặc Tuyết nhất định sẽ trước tiên có điều cảnh giác, nhưng Nhược Khê cơ hồ có lẽ đã đi tới bên cạnh hần, hần cũng không phát hiện, hiển nhiên là thật sự uống say.

"Mẫu Đơn, ta biết rõ Mị ưu tú hơn ta, nhưng..... Nàng và hần không thể nào, coi như Từ Huyền chết rồi, trong lòng hần cũng chỉ có Từ Huyền, ta không muốn thương tổn nàng."

"Nàng nói ta tất cả đều là vì mình, coi như nàng thật cho là như thế, ta cũng không nói lời gì, ta cũng không muốn cưỡng cầu nàng theo ta ở chung một chỗ, nhưng mà ta lại hi vọng nàng có thể lấy được hạnh phúc, nhưng Mị hần không thể cho nàng."

"Cái gì tiên ma cấm kỵ, tiên ma ngăn cách, a..... Một ngày nào đó, ta nhất định phải giết lên Tiên Giới, chính tay đâm Đế Tị, nhìn giới luật Tiên Giới có thể làm khó dễ được ta?"

Nhược Khê ở một bên nghe được run sợ trong lòng, nữ tử gọi Mẫu Đơn, rốt cuộc có sức quyến rũ gì, thế nhưng có thể để cho nam nhân như Thương Mặc Tuyết vì nàng như thế?

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Ký Ưc Không Muốn Nhớ Lại

Đột nhiên, Thương Mặc Tuyết kêu to một tiếng, sau đó đột nhiên cầm vò rượu trong tay ném xuống đất, khiến Nhược Khê sợ hết hồn.

Sau đó cả người hần nằm ở trên đất, nhưng tay lại bị một mảnh vụn vò rượu cách đó không xa cắt vào, máu tươi lập tức chảy ra, nhưng hần căn bản không cảm giác gì, ánh mắt đều là bi thương.

Nhược Khê không do dự nữa, đột nhiên vọt tới, ôm tay của hần khẩn trương tra xét: "Người..... Người không sao chứ?"

Thương Mặc Tuyết miễn cưỡng mở mắt ra, nhưng trước mắt lại hoàn toàn mơ hồ, là ai?

Nơi này là Thiên Thủy Điện giữ rượu, những người không có nhiệm vụ không được đi vào, hần không phải xuất hiện ảo giác chứ?

Nhược Khê lo lắng nhìn mu bàn tay chảy máu của hần, máu tươi đang theo khe hở nhỏ xuống trên làn váy màu xanh nhạt của nàng, nhìn thấy mà đau lòng.

Nàng kéo một mảnh váy xuống muốn giúp hần băng bó, đột nhiên phát lên Tinh linh nhất tộc bọn họ trời sinh am hiểu nhất là thuật trị thương, nhưng..... Nàng từ nhỏ yếu ớt, học nghệ không tinh, hơn nữa thuật trị thương cực kỳ hao phí linh lực, nàng không biết mình có thể dùng được hay không.

Nhìn tay nhuộm máu, nàng lập tức quyết định, liều mạng.

Ánh sáng màu xanh nhạt ở đầu ngón tay biến ảo, nàng lấy linh khí toàn thân tập trung ở đầu ngón tay, sau đó tất cả đều rót vào trong vết thương của hần.

Nhưng không có mấy giây, tia sáng kia bỗng chốc dập tắt, trên trán Nhược Khê có tầng mồ hôi mịn, đôi môi cũng có chút trắng bệch, nàng..... Vẫn chưa được!

Bởi vì Thương Mặc Tuyết vô ý thức cử động, tay mới vừa của hần nặng nề đập vào trên mảnh vụn vò rượu bể nát, vết thương rất sâu, chảy máu rất nhiều, chính hần hình như cũng cảm thấy đau đớn, nhúu chặt mày, phát ra một tiếng rên rỉ.

Nhược Khê đau lòng ôm tay của hắn, lại hạ quyết tâm, khởi động thuật trị thương, thậm chí không tiếc hao phí tu vi còn thấp của mình.

Rốt cuộc, nàng miễn cưỡng chữa hết hơn phân nửa vết thương trên tay Thương Mặc Tuyết, người không còn có hơi sức té xuống đất.

Nàng thật cảm giác mình rất vô dụng, nhưng dù gì máu đã dừng lại, đây cũng là năng lực duy nhất bây giờ nàng có làm cho hắn.

Ánh mắt của Thương Mặc Tuyết đột nhiên mở ra, nhìn chằm chằm phương hướng của nàng, lập tức dọa nàng giật nảy mình, hắn..... Hắn đã tỉnh sao?

Nghĩ đến mình không báo đã xông vào cấm địa của hắn, hắn không phải sẽ rất tức giận, trong lòng Nhược Khê rất thấp thòm, chịu đựng thân thể mảnh liệt khó chịu đứng dậy: "Thật xin lỗi, ta không phải cố ý tới quấy rầy ngươi, ta đi ngay bây giờ."

Nàng xoay người vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên từ sau lưng truyền đến âm thanh dồn dập của hắn.

"Chờ đi."

Trong lòng nàng cuồng loạn, lại có chút mừng rỡ, hắn là đang gọi nàng lưu lại sao?

Nhưng một giây kế tiếp, khi nàng nghe được một cái tên khác từ trong miệng hắn, tâm nặng nề trầm xuống.

"Mẫu Đơn, không cần đi."

Nhược Khê cả người cứng đờ, bị cái âm thanh kia làm đứng yên tại chỗ, không biết nên làm phản ứng gì.

Mặc dù nàng không biết Mẫu Đơn là ai, nhưng mới vừa nghe được hắn nói những lời đó, bộ dạng thương tâm của hắn, nàng đã có thể đoán được, Mẫu Đơn nhất định là một nữ tử, hơn nữa còn là một nữ tử hắn thích.

Lần đầu tiên mới tình đầu, nàng chưa từng bao giờ nghĩ đến mình sẽ gặp phải tình hình như vậy, quả thật không biết nên phản ứng gì, bởi vì nàng thật chưa từng bao giờ nghĩ đến, Thương Mặc Tuyết, hắn thế lại đã có nữ tử mình thích.

Lúc trước nàng trong lúc vô tình ở trước mặt phụ vương nhắc tới chuyện tình Lang Vương, phụ vương chỉ nói cho nàng, Lang Vương không có phi tần, Lang Tộc cũng không có Vương Hậu. Trong lòng nàng liên hết sức kích động, nghĩ tới chỉ cần mình cố gắng, nhất định có thể có cơ hội lấy được tim của hắn. Bởi vì nàng đã xác định mình thích Thương Mặc Tuyết, đây cũng là chuyện đầu tiên nàng cố chấp quyết định làm.

Nhưng..... Hiện tại, tất cả đều đã bể nát.

Nhược Khê biết mình hiện tại phải nhanh rời đi, làm bộ như tất cả đều không nghe thấy, cái gì cũng không xảy ra, sau đó trở lại Tinh linh tộc, lần nữa trải qua cuộc sống của nàng, nhưng hai chân lại giống như bị đóng tại chỗ, nặng nề như vậy, thế nào cũng không cất bước nổi.

Sau lưng, Thương Mặc Tuyết đã lao đảo nghiêng ngã đứng dậy, sau đó từ phía sau ôm thật chặt lấy nàng.

"Mẫu Đơn, là nàng sao? Ta biết ngay, sẽ không tàn nhẫn như vậy bỏ ta lại, trong lòng nàng còn có ta có đúng không?"

Hai hàng nước mắt theo gương mặt thanh lệ của Nhược Khê rơi xuống, làm tim nàng đau đớn.

Sau một hồi lâu, nàng xoay người, cố nén đau đớn trong lòng, sau đó giải thích với hắn: "Mặc Tuyết..... Cho phép ta lần đầu tiên kêu ngươi như vậy, ta không phải Mẫu Đơn, không phải là nữ tử ngươi thích."

Nhưng Thương Mặc Tuyết trước uống quá nhiều Lưu Ly túy, Lưu Ly túy chính là có thể khiến người ta quên chuyện không vui, thậm chí còn có thể xuất hiện ảo giác nhìn thấy người mình nghĩ.

Cho nên Thương Mặc Tuyết nhìn chằm chằm mặt Nhược Khê, lại xem nàng thành dáng vẻ của Mẫu Đơn, vui vẻ ôm nàng vào trong ngực: "Mẫu Đơn, ta rốt cuộc nhìn thấy nàng, ta thật sự vô cùng vui vẻ."

"Ta thật sự là không là Mẫu Đơn." Nữ tử nhu nhược hết sức kiên định nhắc nhở hắn nói.

Thương Mặc Tuyết đột nhiên giận tái mặt: "Nàng chính là Mẫu Đơn, lại vẫn nghĩ gạt ta, hiện tại chúng ta thật đã đến mức này sao? Nàng đã đến bên cạnh ta, còn muốn nhẫn tâm bỏ ta mà đi, nàng có thể không thích ta, nhưng mà ta lại nhưng không cách nào chịu được tro mắt nhìn nàng lừa gạt ta."

Nhược Khê rốt cuộc cảm nhận được cái gì gọi là khó lòng giải bày, hơn nữa đối mặt với một quỷ say thần chí không rõ, nàng còn có thể nói gì đây?

Dù là trong lòng nàng có bao nhiêu ghen tuông lưu tâm với nữ tử gọi Mẫu Đơn kia, nàng cũng không có tư cách gì. Mẫu Đơn là nữ nhân Thương Mặc Tuyết thích, mà nàng Nhược Khê, cái gì cũng không phải.

Nhẹ nhàng thở dài, nàng không muốn giải thích, vẫn nhanh rời khỏi nơi này, phụ vương còn đang chờ nàng, chờ trở về Tinh linh tộc, nàng nhất định sẽ cố gắng quên đoạn tình cảm mới vừa phát sinh, bóp chết nó, cũng không cần nhớ tới, bởi vì bây giờ tâm nàng, thật sự rất đau thật là đau.

Nàng đẩy hắn ra vòng tay của mình, sau đó xoay người tỉnh đi, nhưng không nghĩ hành động lần này thế nhưng hoàn toàn chọc giận Thương Mặc Tuyết.

Hắn trực tiếp làm thuật định thân khiến nàng đứng yên tại chỗ, lập tức dọa sợ nàng. Không thể xoay người không thể động, nhưng nàng lại có thể cảm giác có ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ đến từ phía sau, dường như muốn ăn nàng vào trong bụng cái loại đó cuồng nhiệt, băng và lửa giao dung, trong lòng nàng tràn đầy sợ hãi, hân..... Hắn nghĩ làm cái gì?

Thương Mặc Tuyết uống quá nhiều Lưu Ly túy, hơn nữa mặt khác rượu mạnh kích phát tính tình cuồng bạo ẩn bên trong hân, cho nên hân bây giờ đích xác là không có lý trí. Hơn nữa Bách Hoa từ sau khi uống sẽ cho người phiêu phiêu dục tiên, hân hiện tại chỉ cảm thấy trong thân thể rất nóng, phảng phất bên trong ẩn giấu một đốm lửa, muốn đốt cháy hân hầu như không còn, cái này không khác nào càng thêm kích phát tính cách của hân.

Thân thể bị hung hăng đẩy ngã xuống đất, nàng giương mắt chống lại ánh mắt nóng bỏng đáng sợ của Thương Mặc Tuyết, trong lòng cả kinh. Trong ánh mắt của hân giống như xuất hai luồng hỏa, không khí quanh thân hết sức đáng sợ, Nhược Khê nghĩ thầm, hân bây giờ không phải có chút dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Một giây kế tiếp, cằm của nàng bị hung hăng nắm lên, đau đớn khiến nàng nhú mày.

"Mẫu Đơn, nàng lại thật độc ác đối với ta như vậy, nàng biết tâm của ta có bao nhiêu đau không? Bị nàng dả thương một lần lại một lần, nàng thật coi lòng của Thương Mặc Tuyết ta làm từ đá sao?"

Cho tới bây giờ, Nhược Khê không để ý thất tình đau lòng của mình, ngược lại lại đau lòng đáng về lúc này của hân, nữ tử gọi Mẫu Đơn đối với hân mà nói đến cùng có bao nhiêu quan trọng?

Nàng nhẹ nhàng giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của hân: "Mặc Tuyết, ta thật sự vô cùng hâm mộ nữ tử kia, nàng có thể được thích người như vậy, nếu như nếu đối lại là ta, nhất định sẽ hạnh phúc muốn chết."

Đây là một lần duy nhất nàng tiếp xúc với hân ở khoảng cách gần như vậy, trước chỉ là ở trên đại điện xa xa liếc nhau một cái, giống như bây giờ có thể được hân ôm, có thể đưa tay đụng vào hân đều là chuyện trước kia nàng căn bản không dám nghĩ đến. nhưng bây giờ mơ ước đã trở thành hiện thực, nàng lại bị thống như thế.

Nàng thở dài, sau đó nhìn ánh mắt của hân: "Nhưng ta..... Thật không phải là Mẫu Đơn."

Vốn Thương Mặc Tuyết đã hơi chuyển biến tốt, nhưng thời điểm nghe được một câu nói sau cùng của nàng, ngời nổi được dập tắt nơi đáy mắt lại bắt đầu thiêu đốt.

"Mẫu Đơn, ta dễ dàng tha thứ nàng cũng có mức độ, nàng bây giờ là đang khiêu chiến cực hạn của ta, ta rất thích nàng, bao dung nàng, lại không thể cho phép nàng chà đạp tự ái của ta. Có phải hôm nay chỉ có biến nàng thành nữ nhân của ta, nàng mới có thể thật sự đặt tim ở trên người ta hay không?"

Nhược Khê đột nhiên có một loại dự cảm xấu: "Ta..... Umh."

Nụ hôn ừn ừn kéo đến rơi xuống, nàng dường như bị cuồng nhiệt của hân chôn vùi.

Nàng không dám tin trọn to hai mắt, Thương Mặc Tuyết thế nhưng..... Hôn nàng?

Nàng rất nhanh tìm về lý trí, bắt đầu đấu tranh dữ dội, không, nàng không cần, nàng không muốn làm thể thân của người khác.

Nhưng nàng càng giãy dụa, lại càng khơi dậy dục vọng của Thương Mặc Tuyết, hân thế nhưng đưa tay trực tiếp xé nát quần áo của nàng.

Da thịt trắng như tuyết bại lộ ở trong không khí lạnh lẽo, nàng bị sợ đến một tay đẩy hân ra, cả người co rúm lại ở trong góc.

Nàng sợ, bây giờ nàng thật sợ, quỹ say trước mắt hiển nhiên đã hóa thân thành Tu La địa ngục, muốn chạy, nhưng đường ra trước mắt đã bị hân mà thân thể chặn lại, linh lực của nàng bởi vì mới vừa trị thương cho hân hao tổn hơn phân nửa, trong thời gian ngắn khó khôi phục, cho dù như bây giờ là trạng thái cao nhất của nàng, cũng không thể chạy trốn từ trong tay Thương Mặc Tuyết.

Nước mắt nàng chảy xuống, bởi vì sợ hãi, nhưng hơn phân nửa là khổ sở.

"Người tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại, ta không phải Mẫu Đơn, không phải là nữ tử người thích."

Nhưng phản ứng của hân cũng là một phen lao qua thân thể của nàng, đè ở trên người, nàng muốn giãy giụa đôi tay đè ở đỉnh đầu, hân bắt đầu tàn sát bừa bãi khắp nơi.

"Không cần, van cầu người không cần....." Tiếng khóc của Nhược Khê làm cho cả Mị Hương Các cũng quanh quẩn một loại không khí thê lương, nhưng Thiên Thủy điện to như vậy không có bất kỳ ai, không khả năng có người nghe được, càng không thể nào đến cứu nàng.

Cho đến khi hạ thân đau đớn kịch liệt, cả người giống như đều muốn đánh thành hai nửa, Nhược Khê rốt cuộc không giãy dụa nữa, không hề rơi lệ nữa, bởi vì, bây giờ nói gì cũng đã chậm.

Nam nhân trên người hiển nhiên đã hoàn toàn mất đi lý trí, hết sức ở trên người nàng đòi lấy chiếm đoạt, thân thể này quá ngọt quá đẹp, hơn nữa ảo tưởng của hân, dục vọng vừa tới đã không thể ngăn cản, cũng không quản nữ tử dưới người khóc có bao nhiêu tê tâm liệt phế.

Chương 101: Kết Thúc Thê Lương

Edit: Thảo My

Lần đầu tiên của nữ nhân, là thời khắc có bao nhiêu trang trọng, ở đêm động phòng hoa chúc, tất cả bản thân giao cho phu quân mình, cùng nam nhân mền yêu kết làm một thể.

Mặc dù nàng rất thích hắn, nguyện ý vì hắn làm bất cứ chuyện gì, nhưng hiện nay, hắn lại xem nàng thành một nữ nhân khác, mà nàng chỉ là một thể thân, đây thật là chuyện vô luận như thế nào cũng không thể nào tiếp thu được.

Đau đớn lần đầu tiên là hết sức nhiệt liệt và khắc sâu, nhưng hắn lại không có chút nào thương tiếc, cũng không khống chế tốt sức lực đối đãi nàng, nàng gất gao cắn đôi môi cánh hoa, nhưng vẫn không chịu được đau đớn to lớn kia, có giọt máu theo cánh môi nhỏ xuống.

Dù là nàng cũng vô pháp nhịn đau, nhưng cũng không muốn tổn thương hắn chút nào, ngón tay nắm chặt ga giường dưới người, cũng không muốn lưu lại bất kỳ dấu gì trên người hắn.

Nhưng hắn lại đối với nàng không chút nào thương tiếc, ở trên da thịt trắng nõn mịn màng của nàng lưu lại vết hôn tím bầm, nhìn qua thấy mà đau lòng.

Đến cuối cùng, đau đớn rất nhiều, nàng rốt cuộc cảm nhận được một loại cảm giác hết sức kỳ diệu, trừ đau đớn ra, ở trong đó có loại cảm giác nói không ra lời.

"U....." Nàng thế nhưng phát ra một tiếng rên rỉ, sau khi phát hiện, nàng lại cắn chặt cánh môi, cảm giác xấu hổ tràn đầy trong lòng.

Thật là quá xấu hổ, nàng..... Nàng tại sao có thể phát ra âm thanh như vậy, may là hắn bây giờ là uống rượu say cái gì cũng không biết, nếu không nàng thật là không có đất dung thân. Cho nên dù nàng không thể tiếp tục chịu được cảm giác như vậy, cũng bắt buộc mình vô luận như thế nào cũng không thể kêu lên tiếng nữa, nàng còn muốn giữ cho mình một điểm tự tôn cuối cùng.

Nhưng mà đối với nam nhân mà nói, phản ứng của nữ nhân chính là kích lệ lớn nhất đối với bọn họ, nữ nhân dưới người thân thể cứng ngắc, cho nên tự nhiên khiến hắn rất không hài lòng, trong tiềm thức cũng muốn dùng hành động để chứng minh năng lực của mình, cho nên động tác phía dưới càng tăng lên ác liệt. Nàng dù nhẫn nại thế nào vẫn phát ra âm thanh khó nhịn, lần này nước mắt chảy xuống cũng không phải bởi vì khổ sở, mà là hoan vui.

Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy mình đã không cách nào nữa chịu đựng nữa, kêu khóc cầu xin hắn thả nàng, thân thể của nàng vốn yếu đuối, mới vừa vì dùng thuật trị thương chữa thương cho hắn làm linh khí hao tổn, cho nên hiện tại cũng không còn bao nhiêu hơi sức, cuối cùng nàng cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

.....

Sau khi dục vọng tiêu tán, mùi rượu cũng tỉnh hơn phân nửa.

Chờ lúc Thương Mặc Tuyết thanh tỉnh lại, đã phát hiện chỗ mình đang ở, Thiên Thủy điện Mị Hương Các.

Hắn chỉ nhớ bởi vì chuyện của Mẫu Đơn tâm tình không tốt chạy tới nơi này uống rượu, sau lại..... Sau lại đã xảy ra chuyện gì?

Thương Mặc Tuyết có một vấn đề, chuyện trước khi mình say rượu nhớ, nhưng chuyện đã xảy ra lúc say rượu lại hoàn toàn không nhớ ra, cho nên hắn cũng căn bản cũng không biết mình rốt cuộc đã làm gì.

Hắn hơi ngần ra, chú ý đến y phục tán lác đầy đất, có hắn, vẫn còn có.....

Về mặt của hắn đột nhiên trầm xuống, vẫn còn có y phục của nữ nhân.

Đột nhiên, hắn cảm giác có cái gì không đúng, trong ngực hắn, thậm chí có một thân thể mềm nhũn, ấm áp, hắn không dám tin cúi đầu xuống, quả thật nhìn đến một nữ tử tóc dài cả người đang trần truồng ngủ ở trong ngực của mình.

Trong không khí còn chưa tan đi hơi thở mập mờ và đám bừa bãi đầy đất, cùng với dấu vết trên người nữ tử ở đây đều không tiếng động nói cho hắn biết xảy ra chuyện gì.

Thương Mặc Tuyết là Lang Vương địa vị cao quý, trước kia cũng không phải không có nữ nhân, nhưng sau lại gặp phải Mẫu Đơn từ từ đối với nàng cảm thấy hứng thú, Mẫu Đơn tâm cơ quá mức thâm trầm, hơn nữa còn thích cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, Thương Mặc Tuyết thiếu chút nữa bị nàng nắm mũi dẫn đi.

Cho nên, sau khi có cảm giác với Mẫu Đơn, hắn giữ mình trong sạch, thật lâu không chạm qua nữ nhân.

Hiện nay, thậm chí có nữ nhân gan lớn ban ngày chạy đến nơi đây quyến rũ hắn!

Không sai, chính là quyến rũ! Trừ cái này, hắn căn bản không có nghĩ đến cái khác, Thiên Thủy điện không phải là người nào cũng có thể tiến vào, trừ phi có lệnh của hắn hoặc là Túc Ly Mị ra, nữ nhân này ở chỗ này, vậy nhất định cũng là bởi vì nàng nghĩ lấy được sủng hạnh của hắn mà cố ý sử dụng thủ đoạn.

Thương Mặc Tuyết vốn nhớ nhưng Mẫu Đơn, hiện nay chuyện đã xảy ra như vậy, nếu như bị Mẫu Đơn biết càng không cách nào đối mặt với nàng, lập tức nổi trận lôi đình, vội vã mặc quần áo tử tế, lay tỉnh nữ nhân bên cạnh.

Nhược Khê bởi vì thân thể quá mệt mỏi quá yếu đuối, cho nên vẫn còn ở trong mê ngủ, lạnh như thế còn bị người thô lỗ lay tỉnh, nàng giật mình, mở ra khóc hai mắt sưng đỏ, ánh mắt của nàng chống lại ánh mắt phẫn nộ của Thương Mặc Tuyết, trong nội tâm lập tức run lên.

Thương Mặc Tuyết vốn tưởng rằng nàng là thị nữ Đế Cung, thế nhưng khi thấy rõ mặt của nàng, không dám tin mở to hai mắt: "Nhược Khê, lại là người!"

Nhược Khê biết được tình trạng lúc này, trong lòng nàng căng thẳng, cũng không biết nên nói cái gì, vội vàng dùng y phục che kín thân thể trần truồng của mình, khó chịu cắn môi, nàng không biết nên làm sao sao ứng đối tình huống trước mắt.

Xảy ra chuyện như vậy nàng hoàn toàn không nghĩ đến, hơn nữa nếu như nàng có thể sớm tỉnh lại, nhất định sẽ lựa chọn chạy khỏi nơi này, tránh khỏi hết thấy nhếch nhác.

Nhưng bây giờ nói gì đều vô dụng, thế cục đã tạo thành, nàng..... Nàng phải làm gì?

Trong lòng nàng thậm chí còn có một điểm nhỏ nhỏ kích động, nếu là hắn say rượu vô ý xâm phạm nàng, như vậy..... Hắn sẽ phụ trách chứ?

Coi như người hắn thích là Mẫu Đơn, nhưng mình có thể ở bên cạnh hắn, coi như không cần thân phận vương hậu, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Thương Mặc Tuyết canh chừng động tác nàng, khiếp sợ ra, đột nhiên lộ ra một màn nụ cười châm chọc: "Thì ra là người một mực đều ở đây diễn trò vừa cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, vì chính là hấp dẫn chú ý của Bôn vương, sau đó leo lên giường của Bôn vương? Tinh linh vương thật đúng là nuôi một nữ nhi tốt."

Thời điểm hắn nói ra những lời này, trong lòng cũng cảm thụ không được hay, tỉnh dậy, làm chuyện có lỗi với Mẫu Đơn, mà nữ nhân lại là Nhược Khê, hắn vẫn đối đãi như mọi người, thật đúng là châm chọc đến cực điểm.

Nhược Khê không nghĩ tới hắn lại nói ra lời nhục nhã nàng, lập tức khó chịu cúi đầu xuống: "Mặc Tuyết, ta....."

"Câm mồm, người còn muốn gọi tước danh của Bôn vương?" Thương Mặc Tuyết lạnh giọng cắt đứt lời của nàng.

Nhược Khê vốn hết sức nhát gan, không chịu nổi kinh sợ, nàng ôm thân thể của mình, uất ức rơi xuống nước mắt, nàng chẳng làm cái gì sai cả.

Thương Mặc Tuyết nhìn bộ dáng này của nàng, càng cảm thấy chói mắt: "A..... Giả bộ cái gì chứ, cái gì công chúa Tinh linh tộc thanh thuần, đều là giả vờ đi, hóa ra là một dâm phụ lăng ló, cũng biết quyến rũ nam nhân, bây giờ còn dám động chủ ý đến trên đầu Bôn vương là phụ thân người dạy người như vậy?"

Run lấy bấy nhỏ thân thể nhưng thời điểm hắn nói tới cha mình, có dừng khí phản kháng, nàng hàm chứa nước mắt ứa khuất nhìn hắn: "Không cho người nói phụ vương ta như vậy."

"A..... Bôn vương nói sai? Con không biết dạy, lỗi của cha? Bôn vương trước còn tưởng rằng người là một nữ tử cá tính, nhưng không nghĩ người lại cũng giống những nữ nhân kia, thật là khiến Bôn vương thất vọng."

Hắn cũng không nguyện ý tin tưởng đây là sự thực, nhưng còn có cách giải thích khác sao?

Hắn một thân một mình ở trên Thiên Thủy Điện, nàng đến làm cái gì? Hơn nữa người hắn thích chỉ có Mẫu Đơn, tuyệt đối sẽ không đụng nữ nhân khác, nàng lại ngủ ở bên cạnh mình, vậy nhất định chính là nàng mượn cơ hội quyến rũ hắn, cho nên mới phải tạo thành hậu quả hôm nay.

Nhược Khê há miệng muốn giải thích chút gì cho mình, nhưng nhìn đến dáng vẻ lạnh lùng kia, trái tim cũng hết sức băng giá.

Sự trong sạch của mình đã không có, mà ở sau khi nàng tỉnh lại, nam nhân cướp đi thân thể nàng lại nói với nàng lời nói lạnh lùng vô tình như vậy, nàng thật là có chút không thể nào tiếp thu được.

Có nén nước mắt, nàng lung tung khoác y phục đã hoàn toàn nát vụn lên người, thân thể vô cùng khó chịu, nàng cơ hồ đứng không vững, dấu vết trên da thịt trắng như tuyết, làm đau nhói trái tim Thương Mặc Tuyết.

Sau khi thoáng sửa sang xong bản thân, nàng hèn mọn quỳ trên mặt đất: "Lang Vương nếu cho là Nhược Khê như thế, Nhược Khê không lời nào để nói, chuyện ngày hôm nay, hi vọng Lang Vương không nên so đo, Nhược Khê nhất định sẽ giữ kín như bưng, tuyệt đối sẽ không nhắc tới với bất luận kẻ nào, cầu xin Lang Vương thành toàn."

Thương Mặc Tuyết chỉ là cười lạnh: "Ngươi cho rằng, hiện tại giả bộ làm người tốt Bồn vương sẽ tha thứ cho ngươi? Hay hoặc là, ngươi muốn cự tuyệt lại ra về mời chào uy hiếp Bồn vương cưới ngươi làm phi? Đừng có nằm mộng, trong lòng ta, ngươi căn bản kém một sợi tóc của Mẫu Đơn, Bồn vương về sau không bao giờ muốn thấy ngươi nữa."

Hắn thật là quá thất vọng với Nhượng Khê, trước thật cảm thấy nàng là một nữ tử rất hiếm có, lại không nghĩ rằng nàng lại làm ra chuyện như vậy.

Nước mắt Nhượng Khê cố nén rồi cuộc rơi xuống, nàng che miệng mới có thể làm cho mình không nức nở nghẹn ngào ra tiếng, sau đó xoay người chạy đi.

Lúc ấy, nàng cố thử chạy nhiều lần như vậy đều không được, vẫn bị hắn kéo trở về, mất đi trong sạch, nhưng bây giờ, cũng là hắn đang lạnh lùng đuổi nàng đi.

Nàng chạy đến một góc tối không người, thống thống khoái khoái khóc lớn một hồi, sau đó mới nhớ tới phụ vương vẫn còn ở hành cung chờ nàng cùng trở về Tinh Linh Giới, nhưng..... cái bóng của nàng ở hồ nước bên cạnh có thể thấy lúc này mình nhếch nhác thế nào.

Tóc tai rối bời, quần áo xốc xếch, nếu nàng mang bộ váy này trở về, phụ vương nhất định sẽ lo lắng.

Cho nên, nàng tìm một bộ y phục thị nữ mặc rồi trở về, Như Thiên thấy bộ váy này của nàng tự nhiên hết sức kỳ quái, nàng chỉ có thể ấp úng nói mình không cẩn thận rơi vào hồ, cho nên mới phải..... Nàng không muốn nói khoác, không muốn gạt cha mình, trong lòng thật sự không dễ chịu.

Bởi vì Nhượng Khê luôn luôn khéo léo an tĩnh, cũng không gây họa, cho nên Như Thiên đối với nàng vẫn vô cùng yên tâm, nàng giải thích thế nào hắn cũng tin, cũng không lại hỏi tới.

Nhưng sau đó hắn hết sức hối hận mình quá lỗ mãng, không đủ quan tâm nữ nhi của mình, xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn lại hoàn toàn không biết chuyện.

Hiện tại Đế Quân đã ra chỉ dụ, triệu Nhượng Khê vào cung làm bạn với Đế hậu, thật không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhượng Khê ở trong phòng mình, tay nghề vuốt bụng của mình: "Đứa bé, mẫu thân thật sắp lừa gạt không nổi nữa."

Công chúa Tinh linh tộc chưa kết hôn mà có con, tin tức này nếu truyền đi, chỉ sợ thanh danh của nàng có thể kinh khủng hơn Nguyệt Phi Yên lúc trước, thậm chí phụ vương cùng cả Tinh linh tộc cũng sẽ bởi vì nàng mà hổ thẹn, cho nên nàng muốn hết sức giấu diếm. Tự mình một người lặng lẽ gánh chịu, cả nàng phụ vương cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Mẫu Đơn Trở Về Tiên Giới

Nàng mang thai đã sắp ba tháng, nhưng mà bởi vì thân thể gầy yếu, căn bản không nhìn thấy gì, hơn nữa quần áo rộng rãi che giấu, cũng có thể lừa dối được.

Nàng nghĩ, về sau nếu như không thể dối gạt được, sẽ nói với phụ vương muốn đi ra ngoài tu luyện, tự mình một người sinh con ra, sau đó mang theo hắn, nuôi hắn lớn lên.

Vốn kế hoạch ban đầu cũng đã rất tốt, nhưng thỉnh linh chỉ dụ của Đế Quân hoàn toàn thay đổi tất cả, nàng có chút không biết phải làm gì cho đúng?

Nhưng nàng chỉ là một công chúa Tinh linh tộc nhỏ, sao có thể cãi lệnh của Đế Quân, mặc dù nàng có thể không quan tâm tính mạng của mình, nhưng nàng không thể liên lụy toàn bộ Tinh linh tộc?

Phụ vương đối với nàng tốt như vậy, sau khi mẫu hậu chết người hắn quan tâm nhất chính là mình, làm sao còn có thể để cho hắn vì mình lo lắng?

Cho nên, Nhượng Khê quyết định vẫn y theo chỉ dụ, đi Đế Đô trước, chuyện kế tiếp đi một bước tính một bước.

.....

Mẫu Đơn rốt cuộc trở lại Tiên Giới.

Vốn nàng cho là thời gian dài như vậy không trở lại, thủ vệ Nam Thiên môn nhất định sẽ có điều hoài nghi nàng, hoặc là nghiêm nghị soát người, nàng cũng chuẩn bị tốt lời giải thích, nhưng lại không nghĩ thủ vệ Nam Thiên môn vừa thấy được nàng, đã hết sức cung kính, thậm chí là cúi đầu khom lưng.

"Tiên tử, ngài cuối cùng cũng trở lại, chúng ta vẫn đang lo lắng ngài đi ra ngoài có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không."

Mẫu Đơn có chút nhất thời kinh ngạc, bọn họ lại dùng kính ngữ với nàng?

Mặc dù rất kỳ quái, nhưng nàng vẫn không có ra vẻ cái gì, sau đó khẽ gật đầu một cái, muốn đi vào bên trong.

Đột nhiên, thủ vệ lại ngăn nàng lại: "Tiên tử, Tiên Đế hết sức nhớ ngài, liên tục báo cho chúng ta, nếu như ngài trở lại, để cho ngài đi nơi đó của Tiên Đế một chuyến."

"Người nói cái gì? Tiên Đế tìm ta?" Mẫu Đơn không dám tin mò to hai mắt, bị sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Nàng vẫn cho là sau khi trải qua chuyện lần trước, Tiên Đế đã sớm quên nàng đến ngoài chín tầng mây, cho nên nàng mới dám ở Yêu Ma Giới trễ nải thời gian dài như vậy, nhưng nếu như bây giờ, có phải Tiên Đế đã biết chuyện nàng hạ phạm lâu không về, cho nên muốn trừng phạt nàng hay không?

Nàng hết sức nhận được sự hãi và run rẩy trong lòng: "Tiên Đế..... Tìm ta làm cái gì?"

"Chuyện này..... Chúng ta làm sao có thể biết? Chúng ta chỉ là thủ vệ thiên đình nho nhỏ, làm sao có thể biết chuyện của Tiên Đế?" Dù sao Tiên Đế gọi bọn họ tới đại điện Vân Tiêu tự mình dặn dò, nếu như Mẫu Đơn trở lại nhất định phải tiếp đãi nàng thật tốt.

Mẫu Đơn gật đầu một cái, nhưng trong lòng tràn đầy thấp thỏm, Đế Tị là thẹn quá hóa giận muốn giết sạch nàng sao?

Không, cũng không đến nỗi, nếu như Đế Tị muốn giết nàng, vậy hắn cũng thoát không khỏi liên quan, bởi vì bọn họ là châu chấu trên một thuyền.

Trước cũng là bởi vì lo lắng Đế Tị sẽ hạ độc thủ với mình, cho nên đi tìm Mặc Uyên tôn thượng tìm kiếm bảo vệ, cũng là cho Đế Tị một cảnh cáo, để cho hắn không dám làm hành động thiếu suy nghĩ với mình.

Cho nên nàng không thể tự loạn trận tuyến, hít một hơi thật sâu, nàng trấn định gật đầu một cái: "Được, ta biết rồi, ta lập tức đi bái kiến Tiên Đế."

Vừa rời đi thủ vệ tầm mắt, đột nhiên, đã nhìn đến một bóng dáng áo trắng từ trên trời giáng xuống, ngăn cản đường đi của nàng.

Mẫu Đơn giương mắt vừa nhìn, lập tức bị sợ đến tam hồn thất phách không thấy.

Y phục trắng không nhiễm trần thế, hoa sen nở rộ trắng tinh khiết, tinh khiết không chút bụi trần như vậy, hoàn toàn không giống Túc Ly Mị tuyệt mỹ, yêu mỹ, hắn còn lại là dáng vẻ thần tiên vô cùng thanh nhã, ở trước mặt hắn, trong lòng giống như hơi tạp niệm đều là không tồn tại.

Mẫu Đơn còn chưa ngẫm nghĩ, tại sao nàng vừa mới trở lại, Đế Tị muốn gặp nàng, Mặc Uyên tôn thượng cũng ở nơi này nửa đường chặn nàng lại.

Nàng vội vã quỳ trên mặt đất: "Mẫu Đơn bái kiến tôn thượng."

Có lẽ này ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lúc này càng nhiều một tia hơi thở lạnh lùng, cho nên không cần ngần đầu đã có thể cảm thấy trên đỉnh đầu truyền tới ánh mắt, giống như đứng ngồi không yên, trong lòng nàng lo lắng càng nặng nề, nếu như nói mới vừa Đế Tị tìm nàng là một ngoài ý muốn, Mặc Uyên xuất hiện tại nơi này vì cái gì?

Nàng trở lại cũng không bẩm báo cho bất luận kẻ nào, Mặc Uyên ở Vị Ương Cung, mà lại còn luôn tìm hành tung của Túc Ly Mị, tại sao nàng mới vừa trở lại Tiên Giới, hắn có thể tìm được nàng. Đối với người làm nhiều chuyện trái với lương tâm mà nói, tình hình hiện tại không khác nào chính là chốt đại.

"Người đã đi đâu?" Âm thanh của Mặc Uyên đạm mạc không khí đều tràn đầy ý lạnh, khiến trong lòng nàng không khỏi run lên.

"Ta..... Ta...ta là phụng mệnh lệnh Tiên Đế hạ phạm mưa đồ." Nàng chỉ có thể lấy ra cớ đã dùng vô số lần. Dù sao bình thường mà nói, đây là Đế Tị ban đặc quyền cho nàng, nhưng vì che giấu tai mắt người, chỉ nói đặc biệt cho phép nàng hạ phạm mưa đồ, không thể nào quang minh chính đại nói cho mọi người biết chân tướng, Đế Tị cũng không dám nói gì.

Nghe được giải thích của nàng, nét mặt Mặc Uyên không có thay đổi gì, chỉ là chậm rãi tới gần nàng, mặt mũi tuyệt mỹ, cách nàng càng ngày càng gần.

Tìm Mẫu Đơn cuồng liệt nhảy lên, nàng là nữ tử ái mộ hư vinh, căn bản không quan tâm đối phương rốt cuộc là ai, chỉ cần dung mạo hắn tuyệt thế, thân phận vô song, chính là mục tiêu nàng theo đuổi, cho nên mặc dù là biết rõ Mặc Uyên tôn thượng trước mắt lạnh nhạt lạnh bạc nhất trong tam giới, nàng vẫn không chế không được nhịp tim và kích động của mình. Nam tử giống như Mặc Uyên, cơ hồ không có nữ nhân nào không động tâm, chỉ là dã tâm của nàng quá lớn, cũng không tự lượng sức.

Nếu bọn họ có thể nhìn đến Từ Huyền, Mẫu Đơn nàng cũng không tin, nàng nhất định sẽ cướp đi tất cả những gì thuộc về Từ Huyền.

Cho đến Mặc Uyên đứng lại ở trước mặt nàng, thân thể của hai người cơ hồ đều muốn dán tại một nơi, Mặc Uyên khẽ cúi đầu, vài tóc đen rủ xuống quét qua khuôn mặt Mẫu Đơn, tim của nàng đã sắp muốn nhảy ra ngoài, không nói được rốt cuộc là bởi vì kích động hay sợ hãi.

Lần đầu tiên nàng cách Mặc Uyên tôn thượng gần như thế, đây là giấc mộng bao nhiêu nữ nhân đều không cách nào thực hiện được, lòng sợ hãi, nguyên nhân hắn tìm nàng rốt cuộc là vì cái gì? Hỏi nàng vấn đề này là có ý tứ gì? Cho dù ai nghĩ đến mạng nhỏ của mình có thể sắp không giữ nổi, cũng không cách nào không loạn tưởng cái khác.

Lúc này, ánh mắt Mặc Uyên đột nhiên dâng lên một tia ý lạnh, ra tay bóp cổ của nàng: "Vì sao trên người người sẽ có hơi thở yêu ma?"

Mới vừa cách khá xa, hân cũng cảm giác không thích hợp, cho nên đến gần nàng, lần này rốt cuộc có thể xác định, trên người nàng quả thật có hơi thở yêu ma, vẫn lạnh lùng chất vấn nàng.

Mẫu Đơn giật mình, bởi vì hân đột nhiên ra tay, cảm giác hít thở không thông truyền đến, nàng..... Nàng không muốn chết.

"Tôn..... Tôn thượng, ta....." Đầu óc của nàng đang nhanh chóng chuyển động suy tư, rốt cuộc nên nghĩ ra lý do gì mới có thể lừa gạt hân: "Ta ở phạm trần gặp được hai yêu ma, nhìn đến bọn họ mưu toan hại thôn dân, ra tay đã trải qua một hồi đánh nhau với bọn họ, có thể..... Có thể là vào thời điểm tiếp xúc với bọn họ, cho nên....."

Trong lòng nàng thật là vô cùng sợ hãi, trời, thực lực Mặc Uyên đến cùng có nhiều kinh khủng, thậm chí ngay cả hơi thở Yêu Ma Giới trên người nàng cũng có thể cảm thấy, trở về trước, nàng rõ ràng đã dùng Thánh Thủy Thiên Trì rửa đi tất cả bụi bặm, nhưng hân làm sao còn có thể phát hiện?

Mặc Uyên nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, nhưng sức lực tay lại chậm rãi buông ra.

"Chuyện người nói là thật?"

Mẫu Đơn xui lơ trên mặt đất, thở hồng hộc: "Mẫu Đơn không dám lừa tôn thượng, ta pháp lực không cao, bởi vì cùng hai yêu ma đánh nhau, còn bị bọn họ đá thương, ở nhân gian liệu dưỡng, không thể phi thiên độn địa, cho nên đợi đến bây giờ gần hết bệnh mới vội vàng chạy về."

Mặc Uyên dụng pháp lực cách không cầm tay của nàng lên, sau đó tiến hành do thám biết, trong cơ thể nàng quả thật có dấu vết đã bị trọng thương.

Hân nhân nhặt liếc nàng một cái: "Nghe nói, Đế Tị đặc biệt đối đãi tốt với người?"

Đây là Tuyết Nhung trong lúc vô tình nghe được mấy tiên nga oán trách, sau khi trở về đã truyền đạt những lời này cho hân, khiến hân cảm thấy rất hoài nghi.

Đế Tị là ai, ham sắc đẹp, vì tư lợi, hân ta tất nhiên đáng chết, nhưng hân lại không có hứng thú trông nom những chuyện này, hiện tại nhiệm vụ của hân chính là nhanh chóng tìm Túc Ly Mị, giết hân báo thù cho Tử Huyền. Nhưng Đế Tị lại còn đặc biệt đối đãi tốt với Mẫu Đơn, cái này thật đúng là có chút không nghĩ ra.

Dưới con mắt hân giống như đã hiểu rõ tất cả, trong lòng Mẫu Đơn nom nớp lo sợ, cuối cùng vẫn cắn răng, nhắm mắt giải thích: "Tôn thượng, xin không cần tin tưởng người khác nói xằng nói bậy. Mẫu Đơn chỉ là một tiên nga nho nhỏ, trước nhờ Tử Huyền không ngại, cùng ta làm tỷ muội tốt, Tử Huyền ở Tiên Giới nhân duyên rất tốt, ngay cả Tiên Đế cũng rất thích nàng, cho nên cho nàng rất nhiều ưu đãi, ta là bởi vì dính ánh sáng của Tử Huyền, Tiên Đế cũng xem mặt mũi của Tử Huyền, mới đối với ta mắt nhắm mắt mở."

Nàng rất tức thời nhắc tới Tử Huyền, bởi vì nàng biết, chỉ có cái tên Tử Huyền, mới có thể khiến lòng Mặc Uyên tôn thượng đậm bạc lạnh lòng có chút mềm hoá, cũng không đến mức gây khó khăn cho nàng.

"Người nói..... Đế Tị hân thích Tử Huyền?" Âm thanh Mặc Uyên rõ ràng so mới vừa càng thêm rét lạnh thấu xương.

Mẫu Đơn run run, mới ý thức mình khẩn trương dường như đã nói sai cái gì, vội vàng nghĩ muốn bổ sung: "Không, không phải vậy, Tiên Đế chỉ rất là thương yêu Tử Huyền, không chỉ là Tiên Đế, Tiên Giới cũng rất nhiều người thích Tử Huyền, không phải như tôn thượng nghĩ."

Mặc Uyên nhìn bộ dáng khẩn trương của nàng, rốt cuộc cuối cùng không gây khó khăn cho nàng nữa: "Người trước đi đi, dưỡng thương cho thật tốt."

"Tạ tôn thượng quan tâm"

Mẫu Đơn hành lễ sau cùng, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nàng cho là, lời nói dối của nàng có tác dụng, hơn nữa lấy tình cảm Mặc Uyên đối với Tử Huyền, nhất định sẽ rất tin tưởng lời nói của nàng không hề nghi ngờ, nhưng không nghĩ, Mặc Uyên nhìn bóng lưng nàng rời đi, sắc mặt vốn hơi hòa hoãn biến thành âm trầm.

Trên người nàng dính yêu ma khí, người khác có lẽ còn giấu giếm được, nhưng lại không gạt được mắt hân. Nếu như chỉ gặp phải hai tiểu yêu, căn bản không đến mức có hơi thở cường đại như thế.

Mặc dù trải qua cố ý che giấu, thế nhưng hân lại hoàn toàn có thể phát giác ra được, cái Mẫu Đơn này..... Rốt cuộc đi nơi nào?

Hiện nay, chỉ cần là chuyện có liên quan đến Yêu Ma Giới, cũng sẽ đưa tới cảnh giác của hân, mới vừa gì không hỏi bởi vì không muốn đứt dây động rừng, hơn nữa hân rõ ràng hỏi cũng không thể hỏi ra cái gì, chỉ có chờ nàng lộ ra cái đuôi hồ ly.

Còn nữa, về chuyện của Đế Tị, nàng cho là hân không phát hiện chỗ sơ hở trong lời nói của nàng sao? Đế Tị là ai hân còn không rõ? Không ngờ hân lại dám đánh chú ý tới trên người của Tử Huyền, thật là tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Kết Cục Bi Thảm Của Hồng Anh Tiên Tử

Mẫu Đơn vội vã chạy tới Vân Tiêu đại điện.

Chuyện mới vừa gặp phải Mặc Uyên đã dọa nàng gần chết, cảm thấy không ổn, hiện tại lại muốn đi gặp Tiên Đế, ai biết chờ đợi nàng là cái gì chứ?

Sau khi được thủ vệ thông truyền, Đế Tị biết được Mẫu Đơn trở lại, lập tức mừng rỡ, này xem hần rốt cuộc có thể từ trong miệng nàng hỏi rõ ràng chuyện đã xảy ra, hay là hỏi rõ ràng chút gì, nếu không còn phải lo lắng hải hùng.

Năm đó nếu không phải bởi vì lấy Từ Huyền làm uy hiếp, hần làm sao có thể đánh bại Yêu Ma Giới, nếu như Túc Ly Mị thật chút nào không cố kỵ, chỉ sợ mệnh của hần căn bản không bảo đảm được, dưới tình huống, Mặc Uyên lại căn bản sẽ không nhúng tay vào chuyện giữa bọn họ, hần cũng là bất đắc dĩ. Hơn nữa lúc ấy chỉ muốn Túc Ly Mị chết, hần cũng không muốn mất đi Từ Huyền.

Hiện tại Mặc Uyên đã biết chuyện này, tất cả chân tướng đã che giấu, nhưng bây giờ chuyện mấu chốt ở trên người Mẫu Đơn, chỉ cần nàng không nói ra, bí mật kia vĩnh viễn cũng sẽ không có người biết. Hần nghĩ, hần cùng Mẫu Đơn, đã là châu chấu trên một con thuyền, rốt cuộc phải một đường hợp tác. Bởi vì Mặc Uyên và Túc Ly Mị, đều là người hần không chọc nổi. Nếu sự việc đã bại lộ, hai người liên thủ, vậy hần thật không cách nào tưởng tượng mình sẽ chết thế nào.

Mẫu Đơn được thị nữ dẫn tới trước mặt của Đế Tị, bất đồng với lúc trước, vẻ mặt Đế Tị tươi cười, sau đó tự mình từ trên chỗ ngồi đi xuống, kéo tay của nàng: "Nàng hạ phạm hơn một tháng, thật là làm cho bản quân rất lo lắng, trước khi đi thế nào cũng không biết mang mấy thị vệ? Nếu gặp phải nguy hiểm gì thì làm sao?"

Mẫu Đơn không biết trong hồ lô của hần rốt cuộc bán thuốc cái gì, chỉ là một mặt cảnh giác nhìn hần, có chút không dám thư giãn.

Đế Tị dĩ nhiên cũng cảm thấy Mẫu Đơn đề phòng hần, vội vàng lộ ra cười lấy lòng: "Mẫu Đơn, bản quân biết trước đối với nàng như vậy, là bản quân không đúng, hiện tại bản quân tự mình nói xin lỗi nàng."

Mẫu Đơn không dám tin mở to hai mắt nhìn hần, Tiên Đế cuồng vọng ngạo mạn, thế nhưng cũng có thời điểm nói xin lỗi, đối tượng lại là nàng, nàng không phải đang nằm mơ chứ?

Mặt Đế Tị áy náy nhìn đáng về nàng: "Mẫu Đơn, thật ra thì bản quân vẫn thích nàng, muốn trách thì trách Hồng Anh nhiều chuyện, lại dám ở trước mặt bản quân khích bác tình cảm giữa ta và nàng, bản quân là trúng bẫy của nàng ta, cho nên mới đối với nàng như vậy, nếu như nàng muốn hạ giận, Bôn vương hiện tại lập tức bắt giữ Hồng Anh, đẩy xuống Tru Tiên đài, để cho nàng hồn bay phách tán, vạn kiếp bất phục."

Nói xong, hần búng tay một cái, thì có hai thiên binh áp giải một bóng dáng hồng y đi vào, nàng chính là Hồng Anh, gương mặt kiều diễm như hoa lại hiện đầy vết máu cùng bụi bặm, hết sức nhếch nhác.

Nàng vừa tiến đến đã bắt đầu không ngừng cầu xin tha thứ: "Bệ hạ, ta sai lầm, ta không dám nữa đâu, van cầu ngài, tha cho ta đi."

Đế Tị lấy ra uy nghiêm của Tiên Đế: "Hồng Anh lớn mật, lại dám trêu đùa bản quân, thật là tội đáng chết vạn lần, người tới, ban thưởng hình phạt Tru Tiên đài, lập tức xử tử!"

Đừng nói Hồng Anh, cả Mẫu Đơn cũng bị giật mình.

Nhưng thông minh như nàng rất nhanh đã hiểu thế cục trước mắt là cái gì, rõ ràng chính là có lợi với mình, hiện tại Đế Tị là lấy lòng nàng.

Mặc dù còn không rõ ràng tại sao, nhưng nàng vẫn là biết rõ cái gì gọi là nắm chặt thế cục, thông dong ứng đối tất cả, hơn nữa đường đường Tiên Đế cũng đã nể mặt nàng như thế, nàng cũng cho hần bậc thang đi xuống.

Cho nên, ở thời điểm Đế Tị nói ra câu nói kia, nàng ngăn trở động tác của thiên binh: "Dừng tay!"

"Mẫu Đơn, nàng đừng xin tha nàng ta, bản quân đã tra rõ, trước nàng ta lại dám nhiều lần khi dễ nàng, lại còn ở trước mặt bản quân thao túng thị phi, nói xấu nàng, bản quân tuyệt đối không thể tha cho nàng ta."

"Không cần, ta không muốn chết, Mẫu Đơn, ta sai rồi, van cầu ngài, cứu cứu ta đi." Hồng Anh cũng bất chấp cái gì gọi là khuất nhục và tôn nghiêm, hình phạt đẩy xuống Tru Tiên đài tàn nhẫn như vậy, nàng mới nghĩ lòng tràn đầy sợ hãi, chỉ cần có thể không chết, chuyện gì cũng dễ nói, để cho nàng làm cái gì nàng cũng nguyện ý.

Mẫu Đơn nhìn Hồng Anh lúc ấy vui ở trong ngực Tiên Đế, cho nàng vô tận nhục nhã, hiện nay lại hèn mọn quỳ trên mặt đất thỉnh cầu sự tha thứ của mình, thật là phong thủy luân chuyển, ban đầu khi dễ nàng, nàng đã sớm nói nhất định sẽ cho bọn họ trả giá thật lớn.

Mẫu Đơn lộ ra một nụ cười hả hê, sau đó đi tới bên cạnh Đế Tị, âm thanh rõ ràng mang theo làm nũng: "Bệ hạ nếu biết oan uổng Mẫu Đơn, khiến Mẫu Đơn bị nhiều uất ức như vậy, vậy có không nghĩ phải bồi thường cho Mẫu Đơn thế nào đây?"

Đế Tị vội vàng gạt đầu: "Đây là tất nhiên, nàng có oan uổng gì, cứ việc nói, chỉ cần bản quân có thể làm được, nhất định cũng sẽ giúp nàng thực hiện."

"Vậy thì tốt, ta muốn ngài bỏ qua cho Hồng Anh."

"Như vậy sao được?" Đế Tị nghiêm mặt: "Nữ nhân này chết không có gì đáng tiếc, nàng lại vẫn thay nàng ta cầu cạnh?"

"Bệ hạ, xem ra ngài chính là không biết rõ ý của ta, ta nói, nếu chuyện Hồng Anh nàng cả gan làm loạn lừa gạt bệ hạ, mà người bị hại là ta, vậy làm sao xử phạt nàng, kính xin bệ hạ có thể giao quyền lực này cho Mẫu Đơn."

Đế Tị nhất thời hiểu ý tứ của nàng, cười gạt đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ, bắt đầu còn không biết nàng rốt cuộc có ý gì, hiện tại rốt cuộc hiểu rõ, nữ nhân này còn ác hơn trong tưởng tượng của hắn.

Hơn nữa hắn cũng biết, nàng nhất định sẽ dùng biện pháp của mình phạt Hồng Anh. Bởi vì chết, là đơn giản nhất, không khổ sở, phương thức giải thoát dễ dàng nhất. Mẫu Đơn cười đi lên phía trước, nâng cằm Hồng Anh lên, chắc chắn khen ngợi: "Thật đúng là mặt mỹ nhân tuyệt sắc vô song, cũng không biết nếu như ở phía trên vẽ mấy đạo, sẽ là hiệu quả gì? Chỉ là mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù vẽ mấy đạo, khẳng định cũng rất đẹp, chắc hẳn Hồng Anh tiên tử chắc sẽ không ngại chứ?"

Cả người Hồng Anh run lên, tức giận ngẩng đầu nhìn nàng: "Người kẻ tiện nhân, người....."

Nàng ta lại nghĩ phá hủy mặt của nàng? Nữ nhân đẹp nhất không phải là gương mặt sao, nàng không có dung mạo về sau không thể tiếp tục đến gần Tiên Đế, còn có thể bị giáng chức đi làm các loại việc nặng, lại nghiêm trọng, còn có thể sẽ bị cách chức hạ phẩm, bị phá hủy một thân tu vi, không thể tiếp tục thành tiên.

Nhưng nàng nghĩ quá đơn giản, rơi vào trong tay Mẫu Đơn, nàng ta cũng không thể nào dễ dàng bỏ qua nàng như vậy.

Đế Tị gầm lên một tiếng: "Lớn mật, ngay trước mặt Bôn vương lại cũng dám bắt kính với Mẫu Đơn, thật là đáng chết, người tới, cứ dựa theo Mẫu Đơn nói, phá hủy dung mạo của nàng, chấp hành lập tức."

"Dạ!" Thiên binh huyền hóa ra chùy thủ, sau đó hung hăng đâm về phía mặt của Hồng Anh, trong giây lát đó khuôn mặt tuyệt mỹ kiều diễm trở nên hoàn toàn thay đổi, máu chảy đầy mặt, hết sức đáng sợ.

"A, mặt của ta..... Mặt của ta....." Hồng Anh đau thét chói tai, nàng té xuống đất, che mặt của mình, đôi tay theo khe hở chảy ra, trường hợp cực kỳ tàn nhẫn, nhưng Mẫu Đơn lại cười hết sức vui vẻ, Đế Tị cũng tùy nàng.

"Bệ hạ, ta nói quả nhiên không sai chứ? Mỹ nhân chính là mỹ nhân, trong tên Hồng Anh tiên tử có một chữ hồng, thật là làm nổi bật nhan sắc này? Thì ra là màu sắc đẹp nhất trong tam giới cũng không bằng máu Hồng Anh tiên tử chảy ra." Nàng lại vẫn có thể cười khanh khách lên tiếng.

Hồng Anh cũng không đếm xỉa đến, đau đớn và sợ hãi đã khiến nàng mất đi lý trí, ngoan ác nhìn nàng chăm chăm, lại thừa dịp khuôn mặt máu tươi, xem ra hết sức dữ tợn khủng bố.

"Mẫu Đơn, người kẻ tiện nhân, ban đầu người phản bội bằng hữu, quyến rũ bệ hạ, đổi được địa vị ngày nay, hôm nay hãm hại ta, người nhất định sẽ gặp phải báo ứng, người nhất định sẽ không chết từ từ."

Mẫu Đơn không muốn nhìn ánh mắt ác độc của nàng ta, mà lời của nàng ta lại vang ở trong đầu nàng khiến nàng có chút tâm phiền tính loạn, vì vậy ôm cổ Tiên Đế làm nũng với hắn: "Bệ hạ, vốn là tâm tình người ta có chút tốt, bây giờ nghe nguyên rủa như vậy còn sao tốt được?"

"Mẫu Đơn muốn làm gì? Bản quân nhất định sẽ làm theo." Đế Tị coi như hoàn toàn tùy nàng.

Đối với Mẫu Đơn mà nói, đây là thủ hoạch ngoài ý muốn sau khi trở về Tiên Giới, trong nhận thức của nàng vốn là biết, chuyện này trở về nhất định sẽ nguy hiểm nặng nề, Đế Tị không giết nàng cũng đã không tệ.

"Người nhiều chuyện thật là lăm mồm, khuấy lòng ta phiền muộn, không hiện tại cắt đầu lưỡi của nàng, để cho hai chúng ta cũng có thể thanh tịnh? Làm phiền ta không quan trọng, nếu để cho bệ hạ phiền lòng tức loạn, nàng kia thật đúng là đáng chết."

Chẳng những Hồng Anh không thể nào tiếp thu được, ngay cả thiên binh cũng run một cái, cắt đầu lưỡi? Đây cũng quá tàn nhẫn!

Về trên mặt còn chưa đủ, còn muốn cắt đầu lưỡi người ta, không ngờ Mẫu Đơn này nhìn nhu nhu nhược nhược, lòng dạ lại ác độc như vậy.

Đế Tị mặc dù cũng cảm thấy có chút quá phận, nhưng suy nghĩ một chút mình bây giờ và Mẫu Đơn là người trên một con thuyền, bọn họ phải đồng tâm hiệp lực, cho nên hắn hiện tại nhất định phải làm yên lòng Mẫu Đơn trước, theo yêu cầu của nàng.

"Các người còn lo lắng cái gì, Mẫu Đơn cũng lên tiếng, còn không nhanh hành hình?"

Tiên Đế cũng ra lệnh, bọn họ dĩ nhiên là không thể vi phạm, cho nên chỉ có thể nhắm mắt thật sự cắt đầu lưỡi Hồng Anh.

Kết giới Vân Tiêu đại điện cũng không ngăn cản được một tiếng khiếp sợ khổ sở kêu rên đến tận mây cao, sống sờ sờ bị cắt đầu lưỡi là một loại đau đớn như thế nào.

Hồng Anh phát ra thét chói tai tê tâm liệt phế, cuối cùng thật sự không thể chịu đựng loại đau đớn này, lại hôn mê bất tỉnh.

Đế Tị đều có chút không đành lòng nhìn loại hình ảnh thảm không nở nở, nhưng Mẫu Đơn lại cực kỳ an tĩnh, còn phát ra một nụ cười lạnh lùng: "Như vậy trừng phạt đối với nàng cũng đủ, nàng nên cảm ân ái đức, ít nhất ta còn bảo vệ một mạng của nàng."

Người ở chỗ này tất cả đều run, còn cảm ân ái đức? Nàng trừng phạt như vậy làm cho cuộc sống không khác chết, còn không bằng như vậy trực tiếp đẩy xuống Tru Tiên đài dứt khoát.

Tiên Đế vì duy trì mặt mũi, cũng cố giả bộ trấn định: "Còn không mang xuống."

Thật ra thì hẳn đối với Hồng Anh vẫn thẹn trong lòng, bởi vì Hồng Anh vốn không quan đến chuyện gì, hơn nữa Hồng Anh mặc dù trước mặt hân khiêu khích thị phi Mẫu Đơn, nhưng cũng cung cấp cho hắn rất nhiều tin tức, giống như lần này, nếu không phải Hồng Anh mật báo, hắn còn không biết chuyện của Mẫu Đơn và Mặc Uyên, kếm chút xem nàng là một quân cờ.

Hắn chuẩn bị âm thầm cho người trị liệu tốt cho Hồng Anh, coi như đền bù cho nàng, nhưng lại không nghĩ Mẫu Đơn lại nói tiếp lời của hắn.

"Vậy kéo nàng tới chỗ ta ở đi, bệ hạ, Mẫu Đơn trước chịu hết khi dễ, bị rất nhiều uất ức, ngài hẳn tâm nhìn ta bị người khi dễ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Tiên Đế Cố Ý Lấy Lòng

Edit: Thảo My

"Chuyện này..... Bản quân đã nói, nhất định sẽ bồi thường cho nàng thật tốt, nàng nói cái gì chính là cái đó, nàng muốn bản quân ban Hồng Anh cho nàng làm nha hoàn sao? Nhưng bây giờ dung mạo nàng đã hủy hết, cũng không thể nói, chân tay vụng về ở lại bên cạnh nàng."

"Đúng nha bệ hạ, Mẫu Đơn cũng nghĩ như vậy, cho nên kính xin bệ hạ ban Lan Hương, Lục Nga, Bạch Hà cho ta, làm cho các nàng cùng nhau hầu hạ ta."

Đế Tị quả thật không ngờ nàng lại vẫn có thể nói ra như vậy, nàng cũng quá ý sủng mà kiêu.

Nhưng Đế Tị suy nghĩ tình cảnh bây giờ của mình, nếu như không lấy lòng Mẫu Đơn, như vậy..... Mặc dù hắn cực kỳ cưng chiều mấy nữ nhân này, nhưng cũng biết mấy người các nàng trước khăng định cũng khi dễ Mẫu Đơn, cho nên Mẫu Đơn mới có thể ghi hận các nàng, mình còn không lo tốt cho bản thân, mạng nhỏ của những nữ nhân kia so với hắn, thật là bé nhỏ không đáng kể.

"Được, chỉ cần nàng vui, tất cả bản quân đều đồng ý nàng."

Không ngờ trở lại, lại nhận được vinh dự như vậy, trong lòng Mẫu Đơn hết sức mừng rỡ, những ngày qua Đế Tị ném đủ rồi mùi vị những nữ tử như Hồng Anh, cũng có chút nhớ nhung loại nhu nhược chính tề như Mẫu Đơn, hai người ôm nhau, trong chốc lát củi khô lửa bốc đã xảy ra không thể ngăn cản.

Mẫu Đơn là nữ tử trời sinh tính cũng tương đối phóng đãng, trước người khác nàng giả bộ mèo khen mèo dài đuôi, thanh thuần dễ thân, nhưng sau lưng người không biết có bao nhiêu xấu xa.

Nàng và Tiên Đế cũng coi là một loại người, cho nên mới có thể tụ cùng một chỗ lợi dụng lẫn nhau. Thời điểm ở Yêu Ma Giới, còn một lòng muốn nguy trang hình tượng nhu nhược của mình, trên thực tế trong lòng hết sức khát vọng tư vị nam nhân, hiện tại cùng Tiên Đế lại cấu kết với nhau làm việc xấu.

Rất nhanh, không khí trong tầm điện trở nên mập mờ khác thường, tiếng thờ gấp của nam nhân cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân giao hợp lại với nhau, vang dội cả đại điện.

Kích tình đi qua, một đôi cầu nam nữ gắn bó ở chung một chỗ.

Tâm tình Mẫu Đơn thật tốt, vốn còn lo lắng mình sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ, bây giờ nhìn lại thật là nàng quá lo lắng, chẳng những không có nguy hiểm, ngược lại còn lấy được cưng chiều của Tiên Đế, mở mây mở mặt một phen, thật sự là quá tốt.

Hiện tại nàng rút cuộc nhìn ra, Đế Tị ở một mặt lấy lòng nàng, hơn nữa chuyện này khăng định có liên quan với Mặc Uyên tôn thượng.

Trong lòng hắn có nghi vấn, nàng cũng có, hiện tại cùng nhau hao tổn, xem ai hỏi ra miệng trước.

Đế Tị khẽ vuốt ve da thịt mềm mại của nàng, mặt cưng chiều: "Mẫu Đơn, nàng đi theo bên cạnh bản quân cũng lâu rồi, càng vất vả công lao càng lớn, bản quân cũng nên cho nàng một danh phận, ban thưởng vị trí tiên phi như thế nào?" Hắn mặc dù đùa bỡn nhiều nữ nhân, nhưng lại không phải dễ dàng

cho danh phận, nhất là Mẫu Đơn địa vị vốn chỉ là một tiên nga hèn mọn, căn bản cũng không xứng đáng làm tiên phi, nhưng cũng không có biện pháp, vì có thể ổn định Mẫu Đơn, hẳn chỉ có thể làm như vậy.

Ánh mắt Mẫu Đơn thoáng qua một tia mừng như điên, nàng thêm muốn thân phận tiên phi đã lâu bấy giờ đã vào tay sao?

Nghĩ đến sau này mình có thể ở trước mặt chúng tiên tử mở mày mở mặt, làm cho các nàng tất cả đều biến thành nô tỳ của nàng, nàng đã kích động toàn thân phát run.

Nhưng..... Vào lúc này nàng đột nhiên nhớ đến một đôi mắt lạnh lẽo lạnh nhạt, trong lòng khẽ run lên, không thể, hiện tại cảm xúc Mặc Uyên không rõ, hơn nữa hẳn hôm nay lại còn hỏi nàng nhiều vấn đề kỳ quái, dọa nàng chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nếu vào lúc này nàng trở thành phi tử của Đế Tị, truyền tới tai Mặc Uyên, chẳng phải càng đưa tới hoài nghi sao?

Cho nên hẳn rất nhanh thu lại vẻ mặt tốt của mình: "Bệ hạ tốt nhất nhớ lời nói hôm nay, vị trí tiên phi ta muốn, nhưng không phải hiện tại, chờ sau khi tất cả đều kết thúc, Mẫu Đơn tự nhiên sẽ vui mừng tiếp nhận ban thưởng của bệ hạ."

Cuối cùng ai chết vào tay ai còn chưa rõ đâu, trước tiên trấn an được, cuối cùng mặc kệ người nào thắng, nàng luôn có nơi đặt chân.

Đế Tị lại hơi nhíu nâng chân mày, hẳn cho nàng vị trí tiên phi vốn tưởng rằng nàng sẽ mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ nàng cự tuyệt là có ý gì, hẳn phát hiện mình càng ngày càng nhìn không thấu nữ nhân này.

Mẫu Đơn xinh đẹp cười một tiếng, sau đó vươn tay ở trước ngực hẳn vẽ vòng vòng: "Chắc hẳn bệ hạ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Mẫu Đơn, hiện nay, tình thế nguy hiểm, Mẫu Đơn và bệ hạ đã là người trên một con thuyền, tự nhiên sống chết cùng nhau, không nên có điều giấu giếm nhau mới phải."

Đế Tị vốn một bụng nghi vấn, nghe nàng nói như vậy, nên cũng không có kỳ hỏi ra miệng.

"Đây cũng chính là suy nghĩ trong nội tâm của bản quân, cho nên nàng nói cái gì bản quân cũng sẽ theo nàng, vị trí tiên phi giữ lại cho nàng, cứ dựa theo nàng nói, chờ sau khi tất cả bụi bậm rơi xuống đất, bản quân nhất định sẽ cho nàng hưởng thụ đối xử cao nhất tam giới, trở thành sủng phi của bản quân." Bây giờ mặc dù bảo đảm như vậy, nhưng nếu như Túc Ly Mị không chết, hơn nữa cuối cùng tốt nhất đấu với Mặc Uyên cả hai bại đều mất, để cho hẳn ngồi làm ngư ông thủ lợi, khi đó Mẫu Đơn không có giá trị lợi dụng, cũng không thể uy hiếp hẳn nữa, cho đến lúc này, hẳn nhất định sẽ hành hạ nàng rất thảm.

Bởi vì Đế Tị là người cuồng vọng cỡ nào, làm sao có thể cho phép một nữ nhân cười trên đầu hẳn, nhất là nữ nhân trả lại nhục nhã cùng uy hiếp hẳn, càng không thể nào cho phép nàng còn sống trên đời. Tạm thời trước hết lưu mạng nhờ nàng mấy ngày, đến lúc đó để nàng chết không có chỗ chôn.

"Bệ hạ coi trọng tin tưởng Mẫu Đơn như vậy, vậy Mẫu Đơn định không sẽ cô phụ kỳ vọng trong lòng bệ hạ."

"Vậy thì tốt, nói cho bản quân, mấy ngày nay nàng hạ phạm đi làm cái gì, tại sao thời gian dài như vậy không trở lại, có biết bản quân rất lo lắng cho nàng hay không, ngay cả Mặc Uyên cũng ở trước mặt bản quân nhắc tới nàng."

Đối với vấn đề này, nàng trước đó đã sớm suy nghĩ xong lời giải thích, cho nên lúc này cũng không thấy chút nào hốt hoảng, ngược lại mặt còn biểu tình ủy khuất: "Lần trước, bệ hạ trách cứ Mẫu Đơn, còn nói không bao giờ muốn gặp ta nữa, ta vì không muốn cản mắt bệ hạ, cho nên ra khỏi Tiên Giới tình tự hồi cải."

Mặc dù Tiên Đế biết lấy tính tình nàng căn bản là không có khả năng như vậy, nàng nếu không muốn nói thật, vậy cũng không có biện pháp.

"Nghe Hồng Anh nói, các nàng ở Tru Tiên đài đã gặp mặt, sau đó có người lại nhìn các nàng cùng đi ra ngoài, đây là thật sao?"

Trong lòng Mẫu Đơn trầm nghĩ, cái Hồng Anh lăm lăm, lại vẫn dám ở trước mặt Đế Tị cáo trạng nàng, mới vừa hành hạ nàng ta thật là lợi cho nàng ta. Đợi sau khi trở về, nàng nhất định sẽ hành hạ nàng ta thật tốt, còn có mấy tiện nhân Bạch Hà.

"Ha ha, bệ hạ sẽ không phải lo lắng, ta nói chân tướng cái chết của Từ Huyền cho Mặc Uyên tôn thượng chứ? Năm đó chuyện tình Từ Huyền, là ta cáo mật cho bệ hạ ngài, mà ngài lại bức bách nàng nhảy xuống Tru Tiên đài, chúng ta là nguyên nhân tạo thành cái chết của Từ Huyền, nếu như bị Mặc Uyên tôn thượng biết chuyện này, hẳn nhất định sẽ giận dữ, như vậy kế hoạch bệ hạ muốn sử dụng hẳn đi đối phó Yêu Ma Vương liền thất bại, mình cũng sẽ vô pháp giải thích cho hẳn. Tính khí Tôn thượng ngài cũng hiểu, mặc dù thoát nhìn lạnh nhạt lạnh bạc, nhưng tình cảm của hẳn đối với Từ Huyền cũng không giống, cũng sẽ không bởi vì ngài là Tiên Đế mà xuống tay lưu tình với ngài, mà ta..... Chúng ta là người trên một con thuyền, hẳn càng không thể nào dễ dàng bỏ qua cho ta, cho nên ta làm sao có thể làm loại chuyện hại người không lợi mình chứ?"

Đế Tị cũng nghĩ như vậy, nàng sẽ không có can đảm nói thật tình cho Mặc Uyên, cho nên muốn tự mình xác nhận.

"Ta làm sao có thể nghĩ như vậy? Nàng đương nhiên sẽ không phản bội ta, cho nên muốn hỏi nàng, đi gặp mặt Mặc Uyên có phải có mục đích gì khác hay không, hoặc là có cái gì có lợi với kế hoạch lớn của chúng ta."

"Bệ hạ thật là anh minh, Mẫu Đơn làm tất cả đều là vì bệ hạ, mặc dù Mặc Uyên tôn thượng đã nói nguyên nhân Từ Huyền chết là do Túc Ly Mị bội tình bạc nghĩa, nhưng mà ta lại vẫn lo lắng, tôn thượng thông minh như vậy, có lẽ sẽ phát hiện cái gì khác thường, cho nên muốn từ trong miệng hẳn dò thăm hư thật."

"Vậy hẳn nói thế nào?" Thật ra thì Đế Tị cũng rất lo lắng vấn đề này, hiện tại Mẫu Đơn nhắc tới, hẳn cũng gấp thiết muốn biết đáp án.

"Hắn ngược lại không hoài nghi cái gì, có lòng dạ muốn đi tìm Túc Ly Mị báo thù, bệ hạ đừng lo."

Đế Tị hồ nghi nhìn nàng: "Làm sao nàng dám đi tìm Mặc Uyên, không sợ lộ ra sơ hở gì sao?"

"A..... Bây giờ đối với hắn mà nói, Từ Huyền chính là xương sườn mềm lớn nhất trong lòng hắn, ta là tỷ muội tốt trước đây của Từ Huyền, dù là xem mặt mũi của Từ Huyền, hắn cũng sẽ đối xử tử tế với ta, làm sao có thể có cái sơ hở gì, hơn nữa hiện nay hắn thương cảm Mẫu Đơn như vậy, nếu như có ta đứng lúc ở trước mặt hắn chỉ điểm, nhiều lời nói xấu Túc Ly Mị, kích thích phần hận của hắn đối với Túc Ly Mị, đến lúc đó chúng ta càng thêm có thể vô tư."

"Người hiểu ta, chỉ có Mẫu Đơn." Đế Tị cười ha ha: "Như vậy bản quân khác nào xếp một nội ứng nằm vùng bên người, có thể thời khắc nắm giữ tình huống của hắn, nếu như Túc Ly Mị thật đã chết thì xem như xong, nếu không chết, đến lúc đó chúng ta thật có thể dùng hắn kiểm chế Túc Ly Mị, tốt nhất là cả hai bại đều mất, hai chúng ta cũng không cần lo lắng sợ hãi nữa."

"Đúng vậy, cho nên bệ hạ nhất định phải tin tưởng Mẫu Đơn, Mẫu Đơn làm tất cả mọi chuyện cũng có lý do và mục đích của mình, có lòng dạ muốn giúp bệ hạ loại bỏ cản đường, nắm giữ tam giới."

Hai người giống như đã hoàn toàn quên mất không vui ban đầu, khi hai bên có chung ích lợi và mục tiêu, cũng có thể đứng hợp tác cùng nhau.

Chỉ là trong lòng Đế Tị thủy chung xem Mẫu Đơn là cái gai, mà Mẫu Đơn cũng bởi vì lúc trước Đế Tị cho nàng một cái tát, cùng chuyện ở trước mặt Hồng Anh nhục nhã cũng hết sức tức giận, tùy thời muốn trả thù, cho nên, bây giờ chịu nhục, là vì suy nghĩ cho đại cục. Chuyện năm đó có thể làm được với Từ Huyền, bây giờ nàng cũng muốn thay đổi căn khôn.

Có thể bởi vì Đế Tị quá mức tự tin, tin chắc chuyện Mẫu Đơn cũng tham dự hại chết Từ Huyền, cho nên tuyệt đối sẽ không phản bội mình, cho nên hắn hiện tại cũng rất tin tưởng không hề nghi ngờ lời nói của Mẫu Đơn, hơn nữa địa vị tiên phi đã cho nàng, nàng còn muốn như thế nào? Cho nên hắn cũng không ngờ, mình hiện nay lại trở thành một con cờ của tiểu nữ tử, đang từng bước một đẩy hắn để đạt tới mục đích của mình.

"Vậy thì tốt, nếu thật sự có một ngày như vậy, Túc Ly Mị cùng Mặc Uyên đều bị ta nắm trong tay, không còn người áp chế bản quân, nàng chính là công thần lớn nhất, nàng đến lúc đó chính là Tiên Hậu duy nhất của bản quân."

Hai chữ Tiên Hậu này lập tức khiến hai mắt Mẫu Đơn tỏa sáng, nhưng suy nghĩ một chút cũng không có gì lưu luyến, nàng và Đế Tị, còn không biết người nào đang lợi dụng người nào!

"Mẫu Đơn đa tạ bệ hạ."

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Mẫu Đơn Ác Độc

Edit: Thảo My

Mặc dù Mẫu Đơn tạm thời cự tuyệt thân phận Đế Tị cho nàng, tạm thời vẫn không tính là Tiên phi, nhưng chỉ kém một danh phận mà thôi.

Tiên Đế thế nhưng để tùy nàng hại Hồng Anh hắn sủng ái nhất thành cái dạng kia, khiến không một người nào trước kia khi dễ Mẫu Đơn không sợ hãi, chỉ sợ tai họa sẽ giáng xuống trên người.

Bởi vì ngày đó trong đại điện Vân Tiêu truyền tới âm thanh thật sự quá thê thảm, nghe cũng làm người ta cảm giác rợn cả tóc gáy, hơn nữa có người chính mắt thấy được Hồng Anh đã bị hủy cả khuôn mặt, đầu lưỡi còn bị cắt mất, bộ mặt đều là máu.

Ai cũng không cách nào tưởng tượng, Mẫu Đơn nhìn nhu nhược chính tề, thế nhưng lòng dạ lại độc ác như vậy, nếu nói trước kia nàng nhu nhược, đều là giả vờ sao?

Mặc kệ là cái gì, hiện nay nàng đã được Tiên Đế hết sức sủng ái, về sau ở trước mặt nàng chỉ có thể mang theo cái đuôi mà đối xử.

Mẫu Đơn đã từ gian phòng tiên tỷ vốn của mình dọn vào cung điện Tiên Đế ban cho nàng, mà bao gồm Hồng Anh ở bên trong có bốn người, đã theo mệnh lệnh của nàng bị dẫn vào.

Hồng Anh bởi vì thương quá nặng, cho nên tạm thời bị kéo xuống trị thương, Mẫu Đơn còn muốn từ từ hành hạ nàng, sao chịu dễ dàng để cho nàng cứ thế mà chết đi.

Ba người Bạch Hà các nàng vừa thấy được Mẫu Đơn, lập tức phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất: "Mẫu Đơn, chúng ta sai rồi, người đại nhân đại lượng tạm tha cho chúng ta."

Trong đó Lục Nga là người nhất gan nhất, nghĩ đến Hồng Anh bị đối đãi tàn nhẫn, nàng bị sợ đến toàn thân phát run, kêu khóc bỏ đến bên chân Mẫu Đơn: "Mẫu Đơn, chúng ta đều là tỷ muội tốt, xin cố kỵ tình cảm ngày xưa tạm tha chúng ta đi, trước đều là Hồng Anh chỉ điểm, cho nên chúng ta mới có thể nhất thời hồ đồ."

Lan U cũng theo sát găt đầu, cùng hai người khác, đều đẩy tất cả trách nhiệm tới trên người Hồng Anh.

Ở trong lòng Mẫu Đơn cười lạnh, là nhìn Hồng Anh không thể nói chuyện, cho nên có thể không chút kiêng kỵ mở mắt nói mò sao?

Nàng cố làm kinh dị găt đầu một cái, đi tới giữa các nàng.

"Ta còn nhớ, lúc ấy thời điểm ở chung một chỗ, người lại tạt nước rửa chân vào trên đầu ta." Một ngón tay nàng chỉ Lục Nga, người sau lập tức sắc mặt mất tự nhiên.

"Còn người nữa, ở trên quần áo của ta động tay, kết quả trên thịnh yến Bàn Đào, làm hại ta mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, còn bị Tiên Đế hung hăng trách phạt?" Lan U lãnh lạnh rùng mình một cái.

"Ghe tởm nhất chính là người." Nàng chỉ vào Bạch Hà: "A..... Chạy đến trước mặt Vân Cẩm Tiên phi nói ta quyến rũ Tiên Đế, người biết không? Nàng thể nhưng để thiên binh ban thưởng cho ta 100 roi Ngự Thần, nằm ở trên giường suốt cả một tháng đều không thể cử động."

Bạch Hà cũng bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, đây đều là chuyện nàng đã từng làm, thật sự nàng không cách nào cãi lại.

Âm thanh Mẫu Đơn đột nhiên chuyển lạnh: "Các người trước đối với ta thế nào, trong lòng ta biết rõ, tưởng Mẫu Đơn ta thật có dễ khi dễ như vậy, phong thủy luân chuyển, hiện tại cũng đến phiên các người tới nếm thử tư vị lúc đầu ta nhận."

Ba người lập tức quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, hoàn toàn không có hăng hái, vênh vào tự đắc thường ngày.

"Mẫu Đơn, chúng ta biết sai, van cầu người bỏ qua cho chúng ta."

Hiện tại Tiên Đế lại ban bọn họ cho Mẫu Đơn làm thị nữ, họ thì biết rõ đại sự không ổn, Hồng Anh cũng bị hành hạ thảm như vậy, có phải kế tiếp đến phiên các nàng hay không?

"A..... Bỏ qua cho bọn người? Ban đầu thời điểm khi dễ ta thảm như vậy, làm sao lại không nghĩ tới mình sẽ có hôm nay? Nợ của Hồng Anh ta tự nhiên sẽ tính với nàng, nhưng các người....."

Thân thể ba người run lên.

Nàng lại tiếp tục nói: "Vậy thì phải xem biểu hiện sau này của các người."

Bạch Hà thông minh nhất, lập tức nói: "Về sau chúng ta chính là thị nữ chăm sóc ngài, ngài phân phó chúng ta làm chuyện gì, chúng ta cũng sẽ hết sức đi làm."

Chỉ là làm thị nữ cũng không có gì ghê gớm, chỉ cần đừng giống Hồng Anh, nghĩ đến Hồng Anh, một thân nổi da gà, thật là quá đáng sợ.

"Đây chính là các người nói, ta để cho các người làm cái gì các người cũng sẽ hết sức đi làm? Từ hôm nay trở đi, các người chính là thị nữ ti tiện nhất trong cung điện này, cái gì đón cùi mức nước, giặt quần áo việc nặng gì các người cũng phải đi làm."

Cái gì? Trong lòng ba người cả kinh, mặc dù thân phận của các nàng là thị nữ, nhưng đầu gì cũng là thị nữ thượng đẳng, cận thân hầu hạ Tiên Đế, các vị Tiên Quân, nổi ngầy ăn mặc thật xinh đẹp, nói không chừng còn có cơ hội thăng chức rất nhanh, nhưng hiện nay lại muốn họ làm sống như những tỷ nữ thô sử, cái này sao có thể cam tâm?

Đã thấy trong mắt các nàng do dự, Mẫu Đơn cười lạnh: "Không biết hiện tại Hồng Anh mất đi đầu lưỡi, sẽ cảm giác thế nào?"

Mấy người quả nhiên một hồi run rẩy, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Trong lòng Mẫu Đơn rõ ràng, họ quen tâm cao khí ngạo, nhất là mấy ngày nay còn chiếm được cung chiều của Tiên Đế, cho nên coi như giả vờ xu nịnh nàng, trong lòng tất nhiên cũng không chịu cam tâm, hiện tại, chẳng bằng ra oai phủ đầu trước, làm cho các nàng biết sự lợi hại của nàng.

"Ta khát, mau châm trà."

Lục Nga lập tức vui vẻ chạy lên, sau đó rót nước trà, đôi tay dâng lên, có lẽ biểu hiện của nàng tốt một chút, Mẫu Đơn cũng sẽ không để cho nàng làm những chuyện vừa bẩn vừa mất mặt kia.

Mẫu Đơn cao ngạo ngồi ở chỗ, giống như nữ vương, nhận lấy nước trà, còn chưa có tiến tới bên môi, đột nhiên quát to một tiếng, sau đó cả chén nước hung hăng tạt vào trên mặt Lục Nga.

"Người kẻ tiện nhân này, là muốn bỏng chết ta sao?"

Uống trà vốn là muốn uống nóng một chút, nàng chỉ cũng chỉ là vì bối mồm.

Lục Nga phát ra tiếng kêu thảm, quỳ trên mặt đất che mặt mình: "A, mặt của ta, thật là đau....."

Cảm giác nóng hừng hực đánh tới, nàng ngước mắt lên nhìn gương đồng cách đó không xa, thể nhưng thấy trên mặt vốn trắng nõn lại bị nóng ra mấy vết nước phỏng, hơn nữa khắp mặt da thịt đều là màu đỏ, nhìn qua hết sức dữ tợn đáng sợ.

Lục Nga luôn luôn hết sức yêu quý mặt của mình, biết bảo dưỡng như thế nào, trở nên xinh đẹp động lòng người, hiện nay mặt của nàng lại gặp chịu đối đãi này, đừng nói là Lục Nga, ngay cả hai người bên cạnh nhìn đều hết sức kinh sợ. Lúc ấy xử phạt Hồng Anh bọn họ cũng không ở tại chỗ, không cách nào tưởng tượng tình hình như thế nào, nhưng bây giờ thấy Mẫu Đơn đối đãi với Lục Nga như thế, trong lòng rốt cuộc xông lên sợ hãi chân chính, nữ nhân này, nàng quá độc ác.

Cho nên đầu chôn được thấp hơn, trong lòng một chút không cam lòng cuối cùng cũng bị đè xuống, coi như trở thành thị nữ hạ đẳng, vậy cũng tốt hơn nhiều so với việc dung mạo hủy hết, cắt mất đầu lưỡi hoặc là đào hết mắt.

Lục Nga đau một mực thét chói tai, đau đớn là có, nhưng hơn phân nửa là sợ hãi, nước nóng như vậy, rõ ràng chính là Mẫu Đơn ở bên trong tăng thêm pháp lực, nếu không lấy nhiệt độ của trà căn bản không làm phỏng nàng thành như vậy, trong lòng nàng tràn đầy lửa giận, nhưng lại không dám nói gì.

Nếu là nàng phát tiết hoặc là chất vấn, chỉ sợ nàng có thể thảm hại hơn Hồng Anh.

Mẫu Đơn nhìn tình cảnh trong phòng, tâm tình thật tốt, cố làm nhảm chán ngập một cái: "Thật là một đám ngu ngốc, ngay cả nước trà cũng không biết rót, không trách được Tiên Đế sẽ ghét bỏ các ngươi."

Nói xong, nàng đứng dậy rời đi nơi này.

Bạch Hà cùng Lan U lập tức tới đây tra xét tình huống của nàng, thấy trên mặt nàng sưng đỏ nóng ra vết nước phỏng lập tức hít một hơi lạnh khí, thật là quá độc ác.

"Mặt của ta, làm thế nào, mặt của ta nhất định là phá hủy." Lục Nga kêu gào ra tiếng.

"Đều đến lúc này, vẫn còn tính mặt cái gì, mệnh chúng ta cũng nhanh không giữ được." Âm thanh Bạch Hà tràn đầy tuyệt vọng cùng bi thương, bởi vì nàng biết, tất cả chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Ba nữ nhân ôm nhau, vì số mạng sau này của mình mặc niệm.

Mà lúc này đây, Mẫu Đơn đã tới trước một phòng nhỏ cũ nát.

Không ngờ Tiên Giới cũng sẽ có địa phương bẩn rách nát như vậy, cái này dĩ nhiên cũng là Mẫu Đơn cố ý cho người dọn dẹp, bên trong trải lên cọc gỗ cùng rom rạ.

Mà lúc này, đang có một nữ tử áo đỏ nằm trên rom rạ hỗn độn.

Cả khuôn mặt đã bị băng bó kín, vài trắng còn rỉ ra vết máu nhìn thấy ghê người, đầu lưỡi bị cắt đi, khoe miệng còn tràn ra tia máu, nhìn qua mà ghê.

Đây chính là Hồng Anh, đã từng hăng hái, diễm lệ vô song bây giờ nàng hết sức nhếch nhác, nàng không nhúc nhích nằm ở trên rom rạ, giống như một người chết.

Đau rát trên mặt cùng trong miệng khiến nàng sống không bằng chết, lúc này, nàng đột nhiên nghe được cửa được mở ra, có âm thanh bước chân người đi tới.

Phải..... Là ai? Là có người tới cứu nàng sao?

Đột nhiên, bên trong nhà vang lên tiếng cười khanh khách của nữ tử, âm thanh kia..... Khiến cả người nàng nổi lên một tầng da gà.

"Ha ha ha, không ngờ ngươi cũng có lúc rơi vào trên tay ta." Mẫu Đơn từ trên cao nhìn xuống nàng, hồi tưởng lại một màn ngày đó nàng nhục nhã mình, lại còn giết giết Tiên Đế đẩy nàng xuống Tru Tiên đài, thật là tìm chết.

Trong lòng Hồng Anh tràn đầy phẫn hận, đều là nữ nhân đáng chết này, hại nàng thành bộ dáng bây giờ.

Lòng tự ái của Hồng Anh rất mạnh, thay vì phá hủy dung mạo của nàng, cắt đầu lưỡi của nàng, chẳng trực tiếp giết chết, nàng bị phẫn muốn chết muốn tự vẫn, nhưng nàng không cam lòng, nàng nhất định phải báo thù, Mẫu Đơn lại hại nàng thành cái bộ dáng này, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Mẫu Đơn đến gần nàng, một thanh bốt cầm nàng lên: "Chắc hẳn ngươi bây giờ rất hận ta?"

Biết rõ Hồng Anh không thể nói chuyện, nàng lại càng muốn chọc giận nàng.

"Coi như ngươi hận thì có ích lợi gì? Ta sớm cũng đã nói, ai cười đến cuối cùng, ai mới là người thắng cuối cùng, ai chết vào tay ai còn chưa nhất định đâu."

"Thế nào? Ngươi hiện tại chẳng lẽ không cảm kích ta, nếu không phải ta cầu tình Tiên Đế cho ngươi, ngươi bây giờ sớm đã bị đẩy xuống Tru Tiên đài hồn phi phách tán. A..... Ta so với ngươi ngày đó, vẫn mềm lòng không ít." Nàng không để cho nàng ta chết, lại làm cho nàng ta sống không bằng chết.

"Chắc chắn chắc, nhìn cái bộ dáng hiện giờ của ngươi, thật đúng là đáng thương, sai lầm lớn nhất của ngươi, chính là đối nghịch với ta, nhưng để cho ta chán ghét ngươi, biết vì sao muốn cắt đầu lưỡi ngươi không? Chính là ngươi lại dám nhắc tới Từ Huyền, a..... Ngươi lại vẫn dám nhắc tới con tiện nhân kia, cho dù chúng ta đã từng là tỷ muội thì thế nào? Nàng phạm vào giới luật Tiên Giới, bản thân đáng chết, ta chỉ cũng chỉ là muốn thành toàn cho nàng thôi. Tất cả, đều là nàng gieo gió gặt bão."

Mẫu Đơn cười ha ha, cảm giác đã thoải mái rất nhiều, cũng lưỡi tiếp tục ở phòng nhỏ dơ dáy bản thủ cũ nát, xoay người đi ra.

Nhưng Hồng Anh không coi thường câu nói sau cùng của nàng..... Ta cũng chỉ là muốn thành toàn cho nàng thôi, cái này, là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Nhược Khê Đến

Edit: Thảo My

Túc Ly Mị hạ chỉ dụ xuống, Tinh linh tộc sẽ phải lập tức chuẩn bị sẵn sàng, để Nhược Khê đi đến Đế Đô.

Trước khi Mẫu Đơn đi mấy ngày, Quý Phi Nhi cả ngày nhắc đến Mẫu Đơn, chỉ là mấy ngày nay đã tốt hơn nhiều, lại bị nàng cầu nhàu, Túc Ly Mị thật muốn suy tính có nên thi pháp che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng hay không.

Thương Mặc Tuyết cũng không biết Túc Ly Mị ra lệnh, mà Túc Ly Mị cũng không cần thiết xin phép hẳn, nếu như hẳn biết khách quý lần này tới chính là Nhược Khê, sẽ không biết có cảm tưởng gì?

Sau Nhược Khê xuống xe ngựa, thị nữ Thanh Nhi đỡ nàng, vẫn hầu ở bên cạnh nàng.

Tiểu nha đầu lần đầu tiên tới Đế Đô, giống như người thôn quê vào đại quan viên, bộ mặt đều là vẻ kinh dị. Đế Đô có thể phồn hoa hơn Tinh linh tộc bọn họ rất nhiều, còn có Đế Cung này, từ cửa nhìn thấy huy hoàng bao la hùng vĩ, Nhược Khê cũng không nhìn một số chuyện này, ánh mắt sụp xuống, trong lòng khẽ thở dài một cái, vốn đã quyết định không bao giờ tới nơi này nữa, tuy nhiên không nghĩ tới mấy tháng sau, nàng lại trở về đến nơi này.

Nói không rõ là cảm giác gì, có thể đây thật chính là trời cao an bài.

"Công chúa, công chúa, ta thật sự là quá may mắn, thế nhưng có thể tới nơi này, Đế Cung chỉ có Đế Quân Đế Hậu Yêu Ma Giới chúng ta mới có tư cách ở, chúng ta sau này sẽ ở trong sao?"

Nược Khê khẽ gật đầu: "Thanh Nhi, ngươi thường ngày ở Tinh linh tộc tính tình lỗ mãng thì cũng thôi đi, đi tới Đế Cung nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm biết không?"

"Dạ, nô tỳ biết, tuyệt đối sẽ không mang đến phiền toái cho Tinh linh tộc chúng ta."

Bởi vì là người Túc Ly Mị tự mình hạ chỉ, cho nên trước tiên dĩ nhiên chính là đi gặp Túc Ly Mị.

Sau khi hẳn nhận được tin tức chờ ở nơi đó, chỉ chờ Nhược Khê đến.

Quý Phi Nhi ở trên ghế có chút không ngồi yên: "Chàng làm cho người ta ở thật xa chạy tới, sẽ có ý kiến gì hay không?"

Nàng biết Túc Ly Mị quen làm việc khoa trương, hơn nữa hẳn là Đế Quân, cũng không có người dám làm trái mệnh lệnh của hẳn, ai biết hẳn có phải căn bản không trông nom người ta có nguyện ý hay không, cường chế triệu người đến.

"Nàng có thể có ý kiến gì, Bôn vương cho nàng cơ hội gặp được người nàng muốn, nàng mang ơn đội nghĩa còn không kịp." Còn nhớ tới thời điểm lần trước, Nhược Khê bởi vì không nhìn thấy Thương Mặc Tuyết, hết sức mất mát, vẫn là hẳn chỉ cho nàng một con đường sáng nói cho nàng biết Thương Mặc Tuyết đi đến nơi, hẳn Túc Ly Mị rất ít trông nom loại việc vớ vẩn này.

"Cái gì, nàng có người muốn nhìn thấy, là ai, là người trong lòng nàng sao?" Quý Phi Nhi lập tức hứng thú.

"Đúng vậy." Túc Ly Mị gật đầu một cái.

"Vậy người này là ai, chàng nhất định biết có đúng hay không?" Ha ha, nàng thích nhất bắt quái, có thể cho cuộc sống mình tăng thêm thú vui, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Túc Ly Mị nhìn dáng vẻ hưng phấn của nàng, lại trầm mặc không nói, hẳn biết nàng rất coi trọng tình cảm với Mẫu Đơn, Thương Mặc Tuyết đối với Mẫu Đơn tình thâm ý thiết, mặc dù nói không biết trong lòng Mẫu Đơn nghĩ như thế nào, ít nhất ngoài mặt cũng làm ra bộ dạng cùng Thương Mặc Tuyết lưỡng tình tương duyệt, nếu như lúc này nhắc tới Nhượng Khê, chắc hẳn tiểu nữ nhân nhất định sẽ mất hứng, hơn nữa còn sẽ đối với Nhượng Khê sinh ra mãnh liệt mâu thuẫn trong lòng, như vậy không tốt.

"Tại sao không nói chuyện?" Quý Phi Nhi hồ nghi nhìn hấn: "Người nàng muốn thấy rốt cuộc là ai, sẽ không phải là chàng đó?"

Xác thực có thể, nàng thân đã trải qua, biết phu quân mình rốt cuộc có bao nhiêu best-seller.

Túc Ly Mị không vui liếc nhìn nàng một cái: "Bổn vương cùng nàng giao tình còn thấp, chỉ gặp qua vài lần, làm sao có thể cùng nàng sinh ra quan hệ gì, giúp nàng cũng chỉ là thuận nước giong thuyền thôi. Về phần nàng muốn biết đáp án, đợi sau khi nàng ấy đến gặp từ từ sẽ biết."

Nói Quý Phi Nhi quả thật không khác chế được lòng hiếu kỳ, bất quá trong lòng mình, hơn nữa còn có bạn mới, chung vào một chỗ thật là rất mong đợi.

.....

Nhượng Khê đến trên đại điện, sau đó quỳ xuống đất hành lễ.

"Nhượng Khê bái kiến Đế Quân, Đế Hậu."

Bởi vì lần trước cũng có tiếp xúc qua Túc Ly Mị, biết được Đế Quân thoát nhìn là một người rất dễ nói chuyện, cũng là lần đầu tiên nghe được giọng nữ dễ nghe như chuông bạc.

"Mau dậy đi, nơi này chỉ có mấy người chúng ta, cũng không phải là triều bái, không cần câu nệ như vậy."

Nhượng Khê vừa ngẩng đầu, thấy một nữ tử xinh đẹp đi tới hướng mình.

Mặc dù mặc y phục Đế Hậu hoa lệ, và lại diện mạo yêu mỹ động lòng người, nhưng nàng lại ở trên người nàng ấy nhìn thấu một chút ý vị không bình thường.

Khe khẽ gật đầu, đứng dậy, sau đó cung kính đứng ở một bên, dù nói thế nào cũng là thân phận khác biệt, nàng vẫn là rất hiểu được cấp bậc lễ nghĩa.

"Hồi Đế Quân, Đế Hậu, sau khi Nhượng Khê tiếp nhận chỉ dụ liền chạy tới nơi này, không biết khẩn cấp cho triệu Nhượng Khê đến có chuyện gì?"

Túc Ly Mị mỉm cười gật đầu: "Người và Đế Hậu tuổi xấp xỉ nhau, sẽ tới đây ở một đoạn thời gian, làm bạn với Đế Hậu."

Hắn đôi lúc có chuyện phải xử lý không thể lúc nào cũng hầu ở bên cạnh nàng, hơn nữa cũng biết nàng rất cần bằng hữu cùng nhau chơi đùa, cho nên mới phải gọi Nhượng Khê tới.

Còn một nguyên nhân khác là..... Thương Mặc Tuyết.

Hắn chính là nhìn thấu chân tình Nhượng Khê đối với Thương Mặc Tuyết, cho nên mới sáng tạo cơ hội cho nàng, lần trước hắn để cho nàng đi Thiên Thủy Điện Mị Hương Các, cũng không biết hai người ở bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Túc Ly Mị không có tâm tình đi theo dõi, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Nhượng Khê khẽ mỉm cười, nhìn Quý Phi Nhi: "Đế Quân có thể coi trọng Nhượng Khê như thế, là phúc khí của Nhượng Khê."

Đế Hậu xem ra hết sức nhiệt tình thiện lương, là một người chung sống cực tốt, nếu như đây là nhiệm vụ Đế Quân ủy nhiệm cho nàng, vậy cũng thật sự là rất dễ mất đến Tinh linh tộc.

Bởi vì cả Yêu Ma Giới cũng biết, Đế Quân có bao nhiêu cung chiêu Đế Hậu của hắn, quả thật đã đến mức nâng niu trong tay sợ mất, ngâm trong miệng sợ tan. Tận mắt nhìn thấy hình dáng chân thực của Đế Hậu, thật đúng là có chút ngoài ý muốn, liên tục cảm thán có thể được Đế Quân sủng ái như thế, nàng thật sự là nữ tử hạnh phúc nhất trên thế giới.

"Về sau cũng đừng gọi lạnh nhạt như vậy, trực tiếp gọi ta Phi Nhi là được."

"Chuyện này..... Cái này làm sao có thể?" Nàng là Đế Hậu, thân phận tôn quý, sao có thể cùng nàng ngồi ngang hàng.

"Ta nói có thể là có thể, đây là mệnh lệnh." Nếu cũng phải nói thân phận gì, cuộc sống cũng quá không thú vị, nàng còn có bằng hữu gì.

"Phi Nhi." Dưới cường thế áp bức của nữ tử, nàng chỉ đành xưng hô như vậy.

Túc Ly Mị nhìn các nàng chung sống không tệ, cũng yên lòng. Mấy ngày nay hắn có chút chuyện khẩn yếu phải xử lý, có thể có một người hầu ở bên cạnh Phi Nhi cũng cực tốt, người Tinh linh tộc am hiểu nhất là thuật trị thương, đến lúc đó bị thương, cũng có thể kịp thời giúp nàng trị liệu.

Hắn cũng không biết là, lúc này Nhượng Khê đã có thai, trong lúc mang thai linh lực càng ngày sẽ càng yếu.

Sau khi dặn dò một ít chuyện, Túc Ly Mị vội vã rời đi.

Quý Phi Nhi vì không muốn nàng câu nệ, hết sức quen thuộc lời kéo tay của nàng: "Nghe Tiểu Bạch nói qua người cũng đã tới Đế Cung mấy lần, mỗi lần đều là đi vội vã, cũng không thể ở chỗ này vui đùa xem ngắm, sau này có ta, ta chính là người dẫn đường cho người."

"Cám ơn người, Phi Nhi." Nhược Khê càng cảm thấy Đế Hậu hết sức thân thiết, là nữ tử rất tốt, chỉ là nghe nàng lại gọi Đế Quân bề hạ anh minh thần võ của bọn họ thành Tiểu Bạch, lại cảm thấy hết sức im lặng. Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Đế Quân sẽ không mất hứng sao?

Cũng có lẽ, đây mới là tình yêu giữa bọn họ, nàng rất mong đợi, cũng có thể cùng nam tử trong lòng mình vô cùng ân ái như vậy, nghĩ tới đây, nàng không khỏi cúi đầu cười khổ, đây là chuyện không có khả năng.

Quý Phi Nhi lại không phát hiện sự khác thường của nàng, tự nhiên nói thầm: "Nhìn ta, quá nóng lòng, thậm chí quên người mới vừa đến, trước nên an bài phòng khách, sau đó để cho người nghỉ ngơi cho khỏe, Lục Khôi Lục Ý, mau an bài gian phòng cho các nàng."

"Dạ, Đế Hậu."

Nhược Khê để Thanh Nhi bên cạnh đi theo họ đi, mình ở lại bên cạnh Quý Phi Nhi, bởi vì Đế Quân đã phân phó, nhiệm vụ của nàng, chính là làm bạn với Đế Hậu.

Vừa bắt đầu nàng chỉ coi việc này như một nhiệm vụ để làm, lại hoàn toàn không ngờ, Quý Phi Nhi sẽ mang đến cho nàng thay đổi như thế nào.

"Nhược Khê, người không biết, ta nhầm chán thành bộ dạng gì rồi, trước ta còn có một người bạn tốt gọi là Mẫu Đơn, nhưng nàng đi, ta rất nhớ nàng nha."

Nghe được hai chữ Mẫu Đơn, sắc mặt Nhược Khê đột nhiên trở nên trắng bệch một mảnh, nàng đã sớm quên mất lễ nghi, đột nhiên một phát bắt được tay Quý Phi Nhi: "Mẫu Đơn..... Người..... Người nói là Mẫu Đơn sao?"

Quý Phi Nhi giật mình: "Đúng vậy, là Mẫu Đơn, thế nào?"

Nhược Khê rõ ràng vẫn ở trạng thái hóa đá, thần trí nửa ngày mới phản ứng, vẻ mặt có chút đau khổ, thì ra là Mẫu Đơn đó, chẳng những là người Lang Vương yêu, còn là bằng hữu của Đế Hậu, nàng thật hạnh phúc.

Chỉ là, mới vừa Đế Hậu nói, ngược lại đưa tới chú ý của nàng.

"Không có..... Không có việc gì, ta muốn nói chúng ta cũng có rất nhiều hoa Mẫu Đơn."

"Đúng vậy, người là công chúa Tinh linh tộc, Tinh linh tộc nhất định rất đẹp, khi nào rảnh rồi trở về với người xem một chút."

Nhược Khê cười gật đầu một cái: "Đế Hậu đại giá quang lâm Tinh linh tộc, là vinh hạnh của Tinh linh tộc, chỉ là..... Đế Hậu mới vừa nói, Mẫu Đơn là bằng hữu của ngài, hơn nữa còn đi, nàng đi nơi nào nữa à?"

Mặc dù cảm thấy hai người ấn tượng không tệ, nhưng dù sao mới vừa quen, Quý Phi Nhi cũng không thể tùy tiện nói ra Mẫu Đơn là người của Tiên Giới, nếu không rất có thể đưa đến tai họa gì không đáng, cho nên nàng cũng không nói ra chân tướng, lại không muốn lừa dối người, nói hàm hàm hồ hồ: "Cái này..... Ta cũng không rõ ràng lắm, ở mấy ngày trước, nàng rời đi."

Thật ra thì trong lòng Nhược Khê có chút ảo não, mấy ngày trước rời đi sao? Thật ra thì nàng vẫn muốn biết, nữ nhân ở trong lòng Thương Mặc Tuyết tới cùng hình dạng thế nào, nhưng đã không có cơ hội.

"Nàng có nói thời điểm nào trở lại hay không?"

"Không biết, chỉ là nàng sẽ trở lại." Điểm này Quý Phi Nhi ngược lại hết sức khẳng định, chuyện Mẫu Đơn đã đồng ý với nàng sẽ không nuốt lời.

Trong lòng Nhược Khê càng thêm cô đơn, đây cũng là ý trời, chỉ sợ lúc Mẫu Đơn trở lại, nàng cũng sớm đã rời đi. Vẫn không thấy thì tốt hơn, Mẫu Đơn cùng Thương Mặc Tuyết mới là lưỡng tình tương duyệt, nàng coi như gặp mặt một lần còn có ý nghĩa gì, tự rước nhục nhã thôi. Lần này tới Đế Cung, nàng chỉ nghĩ bình tĩnh hoàn thành nhiệm vụ của nàng, sau đó an tĩnh rời đi, tốt nhất cũng không cần đụng vào Thương Mặc Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Giả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

Nhưng mà sợ điều gì sẽ gặp điều đó, có một số việc không phải nàng muốn trốn tránh là có thể trốn tránh được.

Nhược Khê ở cùng Quý Phi Nhi một lát, bởi vì trên đường tới đây rất vất vả, hơn nữa lại đang có thai, nên thể lực tiêu hao rất nhiều, Quý Phi Nhi thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lập tức để cho nàng đi về nghỉ trước.

Bởi vì Thanh Nhi đã theo Lục Khởi đi phòng khách, cho nên cũng biết đường, có thể trực tiếp dẫn nàng đến chỗ ở, mà không khéo nơi đây lại chính là Lan U các- chỗ ở trước kia của Mẫu Đơn.

Đối với Túc Ly Mị mà nói, Lan U các chỉ là một phòng khách được sắp xếp khi Mẫu Đơn tới, chứ không phải là dành riêng cho nàng, cho nên bất kì ai cũng có thể tới ở, hơn nữa cái chỗ này cách tâm cung bọn họ cũng không xa, Phi Nhi và Nhược Khê có thể dễ dàng gặp mặt. Ngoài ra hẳn sắp xếp thế này cũng là có ý cấp cho nàng một cơ hội.

Nhược Khê vừa đi vào vừa nhìn, đây là một nơi cực kì xinh đẹp mà thanh tịnh, thích hợp với tính cách an tĩnh của nàng, cho nên đối với nơi này nàng rất hài lòng.

Thanh nhi lúu rú ở một bên: "Công chúa, nô tỳ vốn còn tưởng rằng Đế Quân cùng Đế hậu nhất định sẽ rất uy nghiêm, nhưng mà bây giờ xem ra, bọn họ thật sự rất tốt, nhất là Đế hậu, đối với công chúa thân thiết như vậy, thật là một nữ nhân tốt."

Nghĩ đến Quý Phi Nhi, tâm tình Nhược Khê khá hơn nhiều, nàng cũng cảm thấy Quý Phi Nhi là một nữ nhân tốt, chẳng trách Đế Quân thích nàng như vậy.

Nàng nghe phụ thân nói, ngàn năm trước khi tiên ma đại chiến, Đế Quân vì Từ Huyền tiên tử không tiếc Nghịch Thiên Cải Mệnh, thậm chí sau khi nàng nhảy xuống Tru Tiên đài cũng không tiếc mà nhảy xuống đuổi theo, khiến bản thân bị thương nặng, tới khi biết được Đế Quân lại cưới một vị Đế hậu khác, nàng đã nghĩ tình cảm trên thế gian đều bạc bẽo như vậy sao? Nhưng mà bây giờ sau khi cùng Quý Phi Nhi chung sống, nàng cảm thấy, bệ hạ thích nàng cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

"Còn có, Lục Khởi tỳ tỳ và Lục Ý tỳ tỳ đối với ta cũng rất tốt, họ nói nếu như có cần cái gì tùy thời nói lên là được, nếu như ở Đế Cung có người dám bắt nạt chúng ta, Đế hậu nhất định cũng sẽ giúp chúng ta, cứ coi nơi này như nhà là tốt nhất."

Nhược Khê gật đầu một cái: "Tuy là nói như thế, nhưng tuyệt đối không được vượt qua các lễ nghi, dù sao thân phận cũng khác biệt."

"Dạ, Thanh Nhi biết."

Một chủ tử an tĩnh và một tỳ nữ trời sinh đã lạc quan, ồn ào, quả thật là một sự kết hợp vô cùng kì lạ.

Nhược Khê cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, đã bảo Thanh Nhi đi ra bên ngoài canh chừng, còn mình trên giường, cời áo khoác muốn nghỉ ngơi.

Bây giờ trong phòng chỉ có một mình, im lặng đến mức ngay cả âm thanh cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng, cũng chính bởi vì im lặng như vậy, mới có thể làm cho đầu óc nàng minh mẫn, dễ dàng nghĩ đến chuyện không nên nghĩ, nghĩ đến người không nên nghĩ.

Nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, nàng cảm thấy nơi đó tựa hồ lớn hơn một vòng, theo lời nói của người khác, mang thai ba tháng bụng đã nhô lên hơi rõ ràng, nhưng nàng quá gầy yếu, hơn nữa lại mặc quần áo rộng thùng thình, căn bản không thấy được cái gì.

Nghĩ tới việc đang mang trong mình một sinh mệnh nhỏ bé, trong lòng nàng hơi run rẩy. Đứa bé này thật sự là ngoài ý muốn, nhưng mà nàng lại chưa có từng nghĩ tới muốn bỏ nó, có lẽ sâu trong nội tâm của nàng đã cảm thấy, giữa nàng và Thương Mặc Tuyết không có duyên phận với nhau, mà đứa bé này, chính là mong muốn duy nhất nàng rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng khi không chống cự được sự mệt mỏi nàng đã thiếp đi lúc nào.

.....

Sau khi Mẫu Đơn đi, Thương Mặc Tuyết có chút thương cảm, hẳn đã đưa tín vật của vương hậu Lang Tộc cho Mẫu Đơn, cũng đã thể hiện tâm ý của hắn với nàng.

Chỉ là bây giờ Mẫu Đơn đã trở về Tiên giới, cũng không

biết nàng ở nơi nào, trôi qua như thế nào, có gặp phải nguy hiểm hay không, thân là một người đàn ông, ngay cả nữ nhân mình yêu mến cũng không bảo vệ được, tâm tình của hắn dĩ nhiên là không tốt.

Nhất là ngày đó Túc Ly Mị kêu hắn qua, nói với hắn

một số truyền gian tráng, càng làm cho hãn phiền não thêm.

Những lời nói của Túc Ly Mị, đúng là có khiến hãn nghi ngờ Mẫu Đơn.

Thương Mặc Tuyết thích Mẫu Đơn như vậy, đương nhiên là không muốn tin tưởng, một lần chất vấn phản bác, nhưng là hãn biết tình tình Túc Ly Mị, hãn sẽ không tùy tiện mà hoài nghi một người, nhiều năm làm huynh đệ tốt, luôn quan tâm đến nhau, hãn quyết sẽ không hại mình.

Nhưng mà từ đầu đến cuối hãn đều cảm thấy, trong này nhất định có hiệu lầm gì đó, Mẫu Đơn thiện lương như vậy, không thể nào là người như vậy.

Nhưng lời nói của Túc Ly Mị đã đâm sâu vào trong lòng hãn rồi, dù nói thế nào cũng nhất định sẽ có lưu một vướng mắc, lại nghĩ đến nỗi nhớ nhung của mình đối với Mẫu Đơn, làm cho lòng hãn càng thêm buồn bực.

Cũng không có tâm tình xit lý chuyện gì, hãn đi ra ngoài giải sầu, nhưng mà đi tới đi lui, cuối cùng lại tới Lan U các, đây là chỗ ở trước kia của Mẫu Đơn.

Không có người, thấy vật nhớ người cũng là tốt, dù sao cũng hơn không có gì cả, ngay cả chút tin tức cũng không tìm được.

Thương Mặc Tuyết hít sâu một hơi, sau đó bước vào.

Lan U các vốn hết sức thanh tịnh đẹp đẽ, không cần quá nhiều thi nữ, lại càng không có người đang đi lại, cho nên hãn, không ra, nhất hiện có thêm một người ở đây.

hắn không ai phải nên có thêm một người ở đây.

Sân vườn to như vậy, chia làm buồng đông tây, trước kia Mẫu Đơn ở tại Đông Sương phòng. Túc Ly Mị sắp xếp Nhược Khê vào ở Lan U các, tự nhiên có dụng ý của hắn, nhưng cũng biết không thể đung vào ranh giới cuối cùng của Thương Mặc Tuyết, hơn nữa sắp xếp Nhược Khê ở gian phòng của người khác từng ở, cũng không hợp lý lắm, cho nên đã để cho nàng ở tại Tây Sương phòng.

Giữa buồng đông tây chỉ cách nhau một cái hành lang dài, cũng không xa.

Thương Mặc Tuyết đi Đông Sương phòng, người đi nhà trống, nơi này hết sức an tĩnh, ngay cả thị nữ chăm sóc Mẫu Đơn trước kia cũng đã bị điều đi, một mình hắn cũng không có tâm tình gì, cho nên không có lập tức rời đi.

Lúc đi tới hành lang, đột nhiên thấy hai người thị nữ từ Tây Sương phòng bước ra, thấy hắn đã vội vàng hành lễ.

"Gặp qua Lang Vương bệ hạ."

Thương Mặc Tuyết gật đầu một cái, họ lập tức rời đi.

Lúc hắn đang chuẩn bị rời đi, nhưng mới đi một bước, đột nhiên lại dừng lại, rất cuộc hắn ý thức được một vấn đề —— Tây Sương phòng có người.

Nơi này chính là chỗ ở của Mẫu Đơn, hiện tại nàng đã đi Tiên giới, nơi này lại có người vào ở, hắn còn không biết, điều này làm hắn sinh ra tò mò cùng một chút bất mãn.

Bởi vì sâu trong nội tâm hần, đương nhiên không hy vọng có người khác ở nơi này, bởi vì đây chỗ ở của Mẫu Đơn, hần không muốn để người khác quấy nhiễu nhiều khí tức nơi này.

Sự thật chứng minh, Túc Ly Mi rất hiểu hần, cho nên mới sắp xếp Nhược Khê ở tại Tây Sương phòng, nếu trực tiếp ở Đông Sương, Thương Mặc Tuyết nhất định sẽ tức giận, lúc này cũng không để ý giao tình rất tốt giữa hần và Nhược Khê.

Lúc trước Thương Mặc Tuyết vẫn còn nhắc tới Nhược Khê ở trước mặt hần, khen nàng là một khó được cô gái, vậy khẳng định chính là quan hệ không tệ, nàng ở tại lan u các, Thương Mặc Tuyết nhất định sẽ vì nhớ nhung Mẫu Đơn mà tới đây, tới đây, cơ hội có thể gặp Nhược Khê rất lớn, Túc Ly Mi đã tính toán tất cả rồi.

Thương Mặc Tuyết hướng tây sương phòng đi tới, chỉ chốc lát sau đã qua hành lang dài vào tiểu viện.

Thanh Nhi vốn coi chừng ở ngoài cửa phòng, nhưng nàng nghĩ khi công chúa tỉnh dậy đều sẽ thích uống một tách trà bạc hà, cho nên nàng đã đi phòng ăn pha, tạm thời rời đi một lát.

Tây Sương phòng rất an tĩnh, giống như không có người ở, nhưng khi nghĩ đến hai người thị nữ vừa đi ra, hần vẫn là đi vào.

Nguyên nhân có thể bởi vì trời nóng nực, cửa sổ để mở, cửa cũng hơi chếch, màn lại buông xuống, cho nên từ cửa sổ

nhìn vào, hẳn chỉ có thể thấy một bóng người mờ hồ trong màn lụa, quả nhiên bên trong có người ở, hơn nữa còn là một nữ tử.

Thật ra thì đứng ở cửa khuê phòng một nữ tử một lúc lâu, quả thật không phải tính cách của hắn, nhưng nghĩ tới đây là nơi Mẫu Đơn từng ở qua, bây giờ lại có một nữ nhân khác cũng ở nơi đây, làm trong lòng hắn nổi lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt, kích động muốn dò xét đến cùng.

Chờ lúc hắn phản ứng lại, dĩ nhiên đã đẩy cửa đi vào.

Bởi vì bị màn lụa che mắt, hắn cũng không thể thấy rõ tướng mạo cô gái bên trong.

Hơn nữa tuy rằng trước kia Thương Mặc Tuyết hẳn chưa bao giờ thiếu nữ nhân, nhưng kể từ sau khi gặp Mẫu Đơn, đã trở nên thanh tâm quả dục, bây giờ cô nương nhà người ta đang ngồi trưa, nếu như hắn vén màn lên mà thấy được thân thể nữ tử, thì chẳng phải hắn sẽ phải phụ trách với người ta hay sao?

Hắn cũng không phải một người không phụ trách, lần trước cùng Nhược Khê làm chuyện hoang đường, đã làm cho hắn hết sức tức giận, cho rằng Nhược Khê không có lòng tự trọng cố ý quyến rũ hắn, mắng nàng rồi đuổi đi, khi tỉnh táo lại hắn cảm thấy mình có chút kích động, muốn tìm nàng hỏi rõ ràng một chút, nhưng nàng đã trở về Tinh Linh Tộc, không có trở lại nữa, cho nên hắn lại càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình, bây giờ chuyện bại lộ, nàng không có mặt mũi nào ở lại chỗ này nữa, cho nên mới phải quay về thôi.

Nếu như là nữ nhân khác làm ra chuyện như vậy, có lẽ hẳn sẽ không tức giận như vậy, chỉ vì nữ nhân này lại là Nhược Khê, hẳn đối với nàng vẫn luôn có ấn tượng tốt, cảm thấy nàng là một cô nương rất tốt, giữ mình trong sạch, thuần khiết trong trắng, chính là bởi vì cảm thấy nàng rất tốt, cho nên biết chuyện này, mới cảm thấy tức giận như vậy.

Thương Mặc Tuyết đứng đối diện giường nhìn hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua, tạm thời rời đi trước, người cũng sẽ không đi, hẳn có thể từ từ tìm hiểu.

Vừa mới đi tới cửa, hắn đột nhiên nghe được âm thanh truyền ra từ màn bên trong, mặc dù rất nhẹ, thế nhưng hắn lại nghe được rất rõ ràng.

"Mặc. Mặc Tuyết."

Lúc này Nhược Khê đang nói mê, dù là chỉ là ngủ trưa, nhưng nàng cũng nằm mơ thấy Thương Mặc Tuyết, có thể thấy được tình cảm của nàng đối với hắn sâu đậm bao nhiêu.

Âm thanh quen thuộc làm cho hắn hồ đồ mất mấy giây, hắn đột nhiên phản ứng kịp, sải bước quay trở về, sau đó đưa tay vén màn lên, đến khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc, ánh mắt của hắn tràn đầy khiếp sợ, sau khi hết khiếp sợ, chính là tức giận.

Nàng vẫn còn có mặt mũi trở lại! !

Căn bản Thương Mặc Tuyết không để ý những cái khác, đưa tay nhéo ở hai vai của nàng, dùng lực lay nàng

Nhược Khê giật mình, trong mơ tỉnh giấc, đợi lúc nàng mở mắt, đã thấy gương mặt Thương Mặc Tuyết tràn đầy vẻ tức giận, trong lòng cả kinh.

Nàng. . . . Không phải nàng vẫn còn đang nằm mơ đó chứ? Bằng không sao lại thấy Thương Mặc Tuyết đang trước mặt nàng, cho dù là hân trông rất đáng sợ, nhưng chỉ cần nhìn thấy hân cũng đã là mong ước xa vời của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Nhược Khê sợ hãi run rẩy, đôi mắt vô tội cố gắng nhìn thẳng vào con người tràn đầy lửa giận của hân, sau một hồi nàng mới ý thức được người trước mặt mình là tồn tại chân thật, mà không phải nàng đang nằm mơ.

Bờ môi run rẩy một chút, sau đó nàng chậm rãi mở miệng: "Người. . . . Làm sao người lại. . ." Làm sao lại xuất hiện ở trong phòng của nàng? Nhưng nàng còn chưa nói xong thì đã bị cắt ngang.

"Sao người dám ở nơi này? Làm sao người xứng ở nơi này?" Hân còn đang tò mò nữ nhân ở tại Lan U các là người nào, hóa ra là nàng.

Chẳng lẽ nàng lại muốn thực hiện những thủ đoạn hèn hạ không chịu nổi như lần trước sao? Nghĩ đến điểm này, nghĩ đến nàng là loại nữ nhân này, Thương Mặc Tuyết tức giận đến phát run, đưa tay hung hăng tát nàng một bạt tai.

"A." Nhược Khê rên nhẹ một tiếng, lập tức ngã lên giường, gương mặt nóng bừng đau đớn, khóe miệng tràn ra tia máu, nàng che chắn bụng của mình theo bản năng, nhưng nghĩ tới Thương Mặc Tuyết vẫn còn ở trước mắt, nên vội vàng dòi đi. May mắn giường rất mềm, nàng sẽ không bị thương, nếu không nàng thật sự có chút lo lắng. . . . vào thời điểm này, tại sao hân lại xuất hiện ở đây? Còn chất vấn nàng những vấn đề kỳ quái, làm nàng có chút luống cuống, đây là nơi Đế quân bố trí, tại sao nàng ở đây hân lại tức giận như vậy, nơi này không thể ở sao?

Nàng sợ sệt nhìn hân, trong lòng tràn đầy thắc mắc, nhưng nàng lại không dám hỏi.

Dùng tay che lại gương mặt đau đớn, nàng cắn chặt môi nhìn hân, đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy nước mắt, nhưng lại cố nén không chịu rơi xuống, giống như bộ dạng trước kia. Nhưng Thương Mặc Tuyết đã không còn tin tưởng nàng như trước kia nữa, ngược lại cho rằng nàng đang giả bộ, trong lòng càng thêm chán ghét nàng hơn.

"Tại sao không nói chuyện? Bày ra dáng vẻ cho ai nhìn, người cho là ta còn có thể tin tưởng sao?"

"Ta. Ta không có." Tại sao hân nhất định cho rằng mình đang giả bộ, nàng không có, nàng thật sự không có.

Ở trên thế gian này người nào hiểu lắm nàng nàng đều không quan tâm, nàng cũng không thêm để ý đến lời đồn đại của người khác, chỉ có hân. Chỉ có hân! Một ánh mắt hay một cử động của hân cũng đủ để nàng phải run sợ.

"Không có? Vậy người trở về làm cái gì, Bôn vương đã đuổi người đi rồi, tại sao người còn phải trở lại?" Mặc dù tính tình Thương Mặc Tuyết nóng nảy, nhưng rất ít khi nặng lời với mọi người, hân cũng không biết tại sao khi thấy Nhược Khê lại cảm thấy tức giận, mấy lời nói làm đau lòng người ta cũng không tự chủ nói ra miệng.

Lúc này lòng Nhược Khê lạnh hoàn toàn, hân thật sự ghét nàng như vậy sao?

Nàng khẽ cắn chặt môi, không nói chuyện cũng không hề nữa giải thích, dù thế nào chăng nữa hân cũng sẽ không tin tưởng, có nói thêm nữa hân cũng chỉ cho là nàng đang ngụy biện mà thôi, không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi.

"Tại sao lại không chịu nói gì? Người đứng là một nữ nhân âm hiểm, có phải ngươi muốn cho tất cả mọi người đều biết Bôn vương đang ức hiếp ngươi, mà ngươi lại là người bị hại? Hay là ngươi vẫn hy vọng xa vời Bôn vương sẽ lấy ngươi làm phi, cho nên mới giờ hết thủ đoạn vào ở Lan U các này?"

Lan U các, Lan U các, nàng không biết rốt cuộc đây là địa phương nào, tại sao nàng ở nơi này hấn lại tức giận như vậy.

Đột nhiên, trong đầu nàng hiện lên hình bóng của một người, chẳng lẽ nơi này. Là chỗ ở của nữ nhân tên Mẫu Đơn đó sao, trừ cái này ra chắc không còn nguyên nhân nào khác rồi.

Nàng không nói lời nào cũng không có hành động gì, một dáng vẻ bỏ mặc những thứ xung quanh khiến Thương Mặc Tuyết kích động, một tay cầm cánh tay của nàng, kéo nàng xuống giường.

"Cút ngay ra ngoài, ngươi nghĩ rằng ngươi là ai, mà xúng ở chỗ này?"

Nhược Khê bị hấn cứng rắn kéo xuống, lần trước vì giúp hấn trị thương, nàng đã hao phí rất nhiều linh lực, ngay sau đó lại mang thai, linh lực càng yếu đi, thân thể cũng suy yếu theo, nay lại bị hấn thô lỗ kéo đi như vậy làm cho đầu nàng có chút quay

cuồng, lống trước mắt tối sầm ngã về phía sau.

Mặc dù Thương Mặc Tuyết chán ghét nàng, nhưng không biết tại sao lại tiến lên đỡ hông của nàng, không để cho nàng té ngã trên đất. Nếu như hấn mặc kệ nàng, có lẽ đứa bé của Nhược Khê sẽ không giữ được, đồng nghĩa với việc chính hấn đã tự tay bóp chết con của mình.

Lúc đầu còn tưởng rằng nàng đang giả bộ, cố ý giả bệnh để tranh thủ sự đồng tình của hấn, nhưng nhìn đến sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc của nàng, hấn lại có chút kinh ngạc, đưa tay kiểm tra, linh khí rất yếu, rốt cuộc mấy ngày nay nàng đã trải qua những gì?

Hấn tuyệt đối không phải là đang lo lắng cho nàng, chỉ tò mò xem liệu có phải nàng gặp báo ứng không mà thôi.

Đặt nàng lên trên giường, hấn hơi cau mày, hừ lạnh một tiếng, có lẽ nàng cố ý biến thành mình như thế này vì muốn quyến rũ hấn chăng?

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng hét .

Thì ra là Thanh Nhi đang bưng một ấm trà bạc hà nóng đứng ở ngoài cửa, thấy cảnh tượng trong phòng như vậy

thì ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm.

Nàng chỉ là đi ra ngoài một lát, làm sao lại thấy một người nam nhân trong phòng công chúa vậy. Công chúa còn chưa thành thân, sao hấn có thể. . . .

Công chúa đang ngủ trưa, hấn lại trực tiếp đi vào như vậy, không phải là tên khốn khiếp nào đó muốn cợt nhả công chúa đó chứ?

Thanh Nhi chỉ là một tỳ nữ nhỏ của Tinh Linh tộc, dĩ nhiên không nhận ra Lang Vương, hơn nữa nàng một lòng bảo vệ chủ, nên hiện tại chỉ lo bảo vệ công chúa.

"Người là ai, tại sao lại xuất hiện trong phòng của công chúa? Người định làm gì?" Nàng nhanh chóng chạy vào, bảo hộ công chúa ở sau lưng, đột nhiên lại cảm thấy có gì không đúng lắm.

Cũng đã gây ra động tĩnh lớn như vậy rồi, tại sao công chúa còn không tỉnh lại, người. không phải người bị người này làm cho.

Thanh Nhi xoay người nhìn lại, quả nhiên thấy sắc mặt nàng tái nhợt, cực kì không thích hợp.

Nàng lo lắng ôm lấy công chúa: "Công chúa, công chúa, người làm sao vậy, mau tỉnh lại, đừng dọa Thanh Nhi"

Thương Mặc Tuyết cau mày, vốn hấn rất tức giận, một tỳ nữ nhỏ, thế nhưng lại dám chỉ trích hấn như vậy, thật là chán sống mà, nhưng nhìn bộ dạng Nhược Khê, hấn không nói cái gì thêm, xoay người chuẩn bị rời đi, không

muốn xen vào chuyện của nàng nữa, nhưng Thanh Nhi lại ngăn cản hẳn

"Không cho đi, công chúa vốn đang tốt, nhất định là người làm gì nàng, người dám tổn thương công chúa, đúng là to gan lớn mật"

Thương Mặc Tuyết nhún mày: "Thật đúng là luôn cười, nàng tính là gì? Đáng giá Bôn vương làm thế sao? Bôn vương còn sợ hãi tay của mình" Bôn vương. Hẳn tự xưng khiến Thanh Nhi giật mình, quên cả lo lắng lúc trước, sợ hãi quỳ trên mặt đất: "Ngài. Ngài là. Lang Vương?"

Ồ đề đô Vương tộc chỉ có một, ngoại trừ Đế Quân, chính là Lang Vương, lúc nàng đi theo công chúa báỉ kiến đã nhìn thấy Đế Quân, vậy người này nhất định chính là Lang Vương, chuyện này dọa cho nàng hồn bay phách tán.

Bởi vì nàng là nha hoàn thân cận của công chúa Nhược Khê, cho nên khi Đại Vương và công chúa nói chuyện nàng cũng ở một bên nghe, Lang Vương này tính khí hết sức nóng nảy hơn nữa pháp lực lại cao cường, trong giới yêu ma chỉ dưới Đế Quân, tính khí Đế Quân vẫn còn tương đối dễ nói chuyện, còn đặc tội Lang Vương, sẽ chết rất thâm. Nghĩ đến vừa rồi có hành động lất kính, nàng sợ đến mức toàn thân phát run, phải chăng nàng sắp chết.

Ồ, công chúa, Thanh Nhi phải đi trước một bước, không thể tiếp tục làm bạn với công chúa rồi.

Nhìn tiêu nha đất mới vừa rồi còn đáng vẻ phách lối, nhưng bây giờ bị biến dạng thành cái bộ dạng này, trong lòng hần cười lạnh: "Cũng không biết người làm tỳ nữ kiểu gì, mà để thân thể chủ nhân suy yếu thành đáng vẻ kia cũng không biết tìm ma y cho nàng, hiện tại còn ở đây trách Bốn vương"

Thật ra thì khi nói những này lời nói hần cũng có chút chột dạ, nguyên nhân Nhược Khê té xỉu là bởi vì thân thể nàng quá yếu đuối, linh khí trống rỗng, nhưng nguyên nhân gián tiếp là bởi vì bị hần kích thích, nhưng nếu bị một tỳ nữ nhỏ liết chuyện, vậy hần - Thương Mặc Tuyết làm gì con chó đứng ở trong giới yêu ma chứ.

Thanh Nhược bị dọa đến sắc mặt tái xanh, nhưng nghe hần nói về tình trạng cơ thể công chúa, cũng có chút nghi ngờ: "Thân thể công chúa rất yếu sao? Nhưng người vẫn nói mình không có việc gì, cũng không cần mời ma y, công chúa người. Người rốt cuộc như thế nào?"

"Đây là chuyện của các người, hỏi Bốn vương làm gì?"

Thương Mặc Tuyết nhìn nữ nhân đang hôn mê bất tỉnh trên giường tâm trong lòng có chút phức tạp, một mặt ở trong lòng nhắc nhở nữ nhân này không đáng để động lòng thương, lại cảm kỳ quái, nàng là công chúa Tinh Linh tộc sống trong nhung lụa, ai dám biến nàng thành như thế này. Có điều biến thành như vậy mà lại không chịu mời ma y, nàng đang muốn giày vò mình tới chết sao?

Không xen vào những việc vô vấn của nàng nữa, sống hay chết đều cùng hần không có bất kỳ quan hệ gì, hơn nữa hần đã từ bị nhắc nhở tiểu nha đầu kia đi tìm ma y rồi, coi như đã hết tình hết nghĩa, như vậy hần trực tiếp nhốt

Cả nhà ai hết tình hết nghĩa, ngày xong nhà việc việc phải tay áo bỏ đi.

Thanh Nhi ôm Nhược Khê khóc lớn một hồi, nàng muốn xin ma y, nhưng không yên lòng đem công chúa một mình bỏ ở nơi này, nên có chút không biết làm như thế nào.

Nhược Khê ngất đi bởi vì linh khí suy yếu, hơn nữa lại bị kích thích, cho nên mới yếu ớt như vậy, sau khi bị Thanh Nhi ôm khóc một hồi lâu, nàng mới từ từ khôi phục thần trí, yếu ớt tỉnh lại, thì thấy Thanh Nhi khóc, gương mặt đều là nước mắt nước mũi.

Thấy nàng tỉnh lại, Thanh Nhi lập tức vui mừng kêu thành tiếng: "Công chúa, công chúa người cuối cùng cũng tỉnh, người dọa chết Thanh Nhi rồi."

Nàng quay đầu nhìn chung quanh, trong phòng chỉ có nàng và Thanh Nhi, không thấy bóng dáng người nào nữa.

Nàng nắm lấy tay Thanh Nhi, giọng nói suy yếu nhưng có chút dồn dập hỏi: "Thanh Nhi, mới vừa rồi có người tới đây phải không?"

"Đúng vậy, là Lang Vương lệ hạ." Nghĩ đến Thương Mặc Tuyết, trong lòng nàng vẫn còn phát run, quả nhiên Lang Vương giống theo lời đồn tính tình nóng nảy, ngàn vạn lần không thể đắc tội hần, may mắn vừa rồi hần không có trừng phạt nàng, thật là phúc lớn mạng lớn mới giữ được tính mạng.

"Vậy hần, hần đi rồi sao?"

"Vâng, đã đi rồi, công chúa, có phải người có chuyện gì với hấn không, Thanh Nhi cảm thấy Lang Vương hết sức tức giận, chỉ là thấy người đã hôn mê nên không nói thêm cái gì đã đi, công chúa, hấn nói thân thể người rất yếu, người rốt cuộc bị sao, tại sao lại té xỉu như vậy?"

"Ta. Có thể hơi vì trời nóng nực, lại cảm thấy bức mình cho nên mới." Nàng không muốn làm Thanh Nhi lo lắng cho nàng, cũng không muốn để cho Thanh Nhi biết bất cứ chuyện gì.

"Cái gì? Mặc dù thời tiết nóng nực, nhưng ngay cả nô tì cũng chịu được, người còn có pháp lực bảo hộ làm sao lại té xỉu, công chúa, ngay bây giờ Thanh Nhi sẽ đi mời ma y tới xem giúp người một chút." Hiện tại công chúa đã tỉnh rồi, nàng đi cũng có thể yên tâm một chút

"Công chúa, chờ một chút, Thanh Nhi sẽ trở lại thật nhanh"

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gã Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Nhược Khê vừa nghe nàng lại muốn đi tìm ma y, lập tức sợ đến sắc mặt thay đổi, nếu ma y tới, thì nhất định hấn sẽ phát hiện nàng đang mang thai, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, cả nàng và yêu tinh tộc đều không thể sống yên ổn ở giới yêu ma.

"Không thể, người đừng đi."

"Công chúa, lần này Thanh Nhi không thể nghe lời người được, nô tì nhất định phải chăm sóc thân thể của người thật tốt" Hơn nữa mặc dù Lang Vương hết sức đáng sợ, nhưng lời nói cũng có chút đạo lý, xem ra tuy rằng hấn và công chúa có mâu thuẫn nhưng không có ý muốn tổn thương công chúa, cho nên mới có lòng tốt nhắc nhở nàng đi mời ma y.

"Ta nói không cho đi là không cho đi, chẳng lẽ ngay cả lời của ta người cũng không nghe sao?" Hiếm khi mới thấy nàng bày ra dáng vẻ của một công chúa, dù làm cách gì cũng phải ngăn Thanh Nhi lại.

Về mặt Thanh Nhi như đưa đám nói: "Nhưng thân thể của người."

Bệnh đã nghiêm trọng đến ngắt đi như vậy rồi, còn nói chính mình không có việc gì, rõ ràng là cậy mạnh mà.

"Chúng ta là người của Tinh linh tộc, trời sinh đã am hiểu thuật trị bệnh, chẳng những có thể trị mình, mà còn có thể trị cho người khác, nếu thân thể ta thật không khỏe, ta có thể tự chữa trị cho mình, cần gì phải mời ma y chứ?"

Chỉ có điều lời nàng nói chỉ đúng một phần, những điều nàng nói chỉ thực hiện được khi linh khí của nàng ở thời điểm mạnh mẽ, thuật chữa bệnh vốn cực kì tiêu hao linh khí, sau khi nàng mang thai, linh khí càng ngày càng yếu đi, hoàn toàn không thể sử dụng thuật chữa bệnh để trị liệu cho thân thể của chính mình, cho nên mỗi ngày đều phải cố gắng chịu đựng.

Dù sao Thanh Nhi cũng chỉ là một tiểu nha đầu đơn thuần, cho nên rất nhanh đã bị thuyết phục: "Vây, công chúa người không có chuyện gì thật sao?"

"Dĩ nhiên, không phải ta đã tỉnh rồi sao? Nhất định là do thời tiết nóng quá nên ta mới ngất đi, đúng rồi, trà bạc hà của ta đâu?" Mỗi lần nàng tỉnh ngủ là phải uống một tách trà bạc hà, mới có thể đề khí dưỡng thân.

Thanh Nhi lau nước mắt, bởi vì quá lo lắng cho công chúa, cho nên đã làm đổ trà, nàng chỉ vào đồng hồ mảnh vỡ ở cửa nói: "Ngay bây giờ, nô tỳ sẽ đi nấu lại lần nữa."

... ..

Túc Ly Mị đang xem tấu chương của các vị vương tộc về chuyện tân vương Hồ Tộc ở Ngự Thư Phòng, lúc này, Thương Mặc Tuyết tức giận đùng đùng tiến vào.

"Tại sao?"

Túc Ly Mị nhìn hần đầy khó hiểu, không biết rốt cuộc hần tới chất vấn chuyện gì?

"Tại sao lại để Nhược Khê vào ở Lan U các, đây chính là chỗ ở của Mẫu Đơn."

Thì ra là vì chuyện này.

Túc Ly Mị nhàn nhạt nhìn hần một cái: "Ai nói Lan U các nhất định phải là chỗ ở của Mẫu Đơn, hiện tại nàng không ở đây nữa, chẳng lẽ phải để trống hay sao? Hơn nữa Mẫu Đơn ở Đông sương, Nhược Khê ở Tây Sương, tại sao lại nói Nhược Khê chiếm chỗ ở của Mẫu Đơn chứ?"

Thương Mặc Tuyết á khẩu không trả lời được, nhưng. Trong lòng hần vẫn rất khó chịu.

"Tại sao Nhược Khê lại tới Đế Cung?" Đây mới là vấn đề hần muốn biết nhất, nàng không phải là không trở lại nữa sao, vậy tại sao lại xuất hiện làm vương mắt của hần.

May mắn hiện giờ Mẫu Đơn không ở đây, nếu bị nàng hiểu lầm chắc hần sẽ tức đến chết mất.

"Đương nhiên là vì Phi Nhi, không phải trước kia người khen Nhược Khê ở trước mặt ta đó sao, nói nàng là một nữ nhân tốt, cho nên ta đã triệu nàng vào cung làm bạn với Phi Nhi, người cũng biết rõ, không phải là ai ta cũng để ở bên cạnh Phi nhi."

Nói cho cùng, còn không phải tại hần sao, kết quả là Nhược Khê được triệu vào Đế Cung, còn ở tại Lan U các-chỗ ở trước kia của Mẫu Đơn, mặc dù không phải là cùng một gian phòng, nhưng.

"Vây, Mẫu Đơn trở lại làm thế nào?"

"Dĩ nhiên là ở gian phòng của nàng rồi, Đông sương và Tây Sương vốn không liên hệ gì với nhau."

"Không được, ta không muốn làm cho Mẫu Đơn hiểu lầm hay không vui chuyện gì, người mau bảo Nhược Khê dọn ra đi."

Túc Ly Mị không khỏi có chút kỳ quái, không phải lúc trước hần rất thích Nhược Khê đó sao, thế nào hiện tại lại thay đổi thái độ nhiều như vậy, nhưng mà hần đã cho phép người vào ở rồi, làm sao có thể yêu cầu chuyển ra, đây chẳng phải là rất không nể mặt mũi người ta sao? Coi như hần không nể mặt Nhược Khê, thì cũng phải cho Tinh linh vương một chút thể diện, đã triệu kiến nữ nhi nhà người ta từ xa xôi đến đây chỉ để ở cùng với phu nhân hần, nếu ngay cả việc chiêu đãi cũng làm không tốt, thì lương tâm

hần cũng cần rút không yên.

"Ha ha, hiểu làm gì chứ? Ý người là gì? Nhưng nếu như bụng dạ Mẫu Đơn hẹp hòi như vậy, ngay cả một gian phòng cũng làm cho nàng so đo, thì nàng không xứng đáng để người thích đâu."

Thương Mặc Tuyết tức giận không nhẹ, nhưng hấn không phản bác được.

Sau khi Túc Ly Mị đã thăm dò kỹ tình thế, liền phát động công kích bằng ngôn ngữ với Thương Mặc Tuyết:

"Thế nào? Không phải trước đây người ra sức khen Nhược Khê sao, sao bây giờ lại thay đổi thái độ như vậy?" Nghĩ lại thì đúng là rất khả nghi, lần trước khi tới Đế Cung, Nhược Khê không có gặp gỡ Thương Mặc Tuyết, hấn đã chỉ cách cho nàng gần Thương Mặc Tuyết, vốn cho là tình cảm bọn họ sẽ tốt hơn, nhưng sau khi Nhược Khê rời đi thì không quay lại nữa, mãi cho đến khi hấn hạ chi, nàng mới tới đây.

"Ta." Thương Mặc Tuyết không biết nên nói gì, hấn không muốn nói đến những chuyện đã xảy ra ở Thiên Thủy điện Mị Hương Các, người hấn thích là Mẫu Đơn, nhưng lại cùng nữ nhân khác xảy ra quan hệ như vậy, làm cho hấn không cách nào nói ra khỏi miệng được.

"Mặc Tuyết, người không phải là người không dứt khoát như vậy, người quyến luyến Nhược Khê, lại thích Mẫu Đơn, nếu như Mẫu Đơn trở lại, để các nàng ở cùng một chỗ, không phải là một chuyện tốt hay sao?"

Cái này, cái này làm sao có thể?

Hấn tuyệt đối sẽ không để Mẫu Đơn và Nhược Khê chạm mặt nhau, hiện tại hấn đang không xác định được tình cảm của Mẫu Đơn dành cho mình, nếu còn bị nàng biết chuyện kia, chỉ cần nghĩ thôi đã cảm thấy lo lắng.

Hắn lạnh lùng nhìn Túc Ly Mị: "Vậy trước hết cứ để cho Nhược Khê ở tại nơi đó, đến khi Mẫu Đơn trở lại, nàng phải rời đi."

Túc Ly Mị không đồng ý lắc đầu một cái, đột nhiên nói ra một câu: "Trốn tránh, không phải biện pháp để giải quyết vấn đề."

Thương Mặc Tuyết cứng đờ, không dám tin nhìn hắn, hắn. Có phải hắn đã biết cái gì? Có phải Nhược Khê đã nói gì đó ở trước mặt hắn?

Túc Ly Mị nhìn thấu dòng suy nghĩ của hắn, cười lắc lắc đầu: "Người đừng lo lắng, ta không biết cái gì hết, chỉ là cho người một lời khuyên, lời cảnh báo mà thôi, không có tình cảm của người nào bỏ ra mà không đáng quý, tốt nhất người nên suy nghĩ một chút rồi cuộc ai mới là người đáng giá để người thật lòng."

Đứt lời, Túc Ly Mị lại ưu nhã cúi đầu phê tấu chương.

Chỉ cần có Quý Phi Nhi ở bên cạnh, hắn lại có thể trở về làm Túc Ly Mị tà mị ưu nhã, mất đi một lần đi để cho hắn càng thêm hiểu và quý trọng những gì đang có, cho nên hắn không hy vọng huynh đệ tốt của mình mắc sai lầm giống hắn.

Thương Mặc Tuyết cảm thấy mông lung như ở trên trời, cuối cùng tức giận dùng dùng lưu lại một câu không giải thích được, sau đó xoay người rời đi.

Quý Phi Nhi vốn là muốn tới tìm Túc Ly Mị, đi tới

cửa thì vừa đúng đúng phải Thương Mặc Tuyết, nàng vốn đang muốn chào hỏi, nhưng nhìn bộ dạng đáng sợ của hắn lại chút sợ sệt, cuối cùng không dám lên tiếng, nhìn hắn hăm hừ rồi đi.

Hắn. vừa mới rời khỏi thư phòng của Tiểu Bạch?

Vậy chắc là bọn họ đã cãi nhau, cho nên Thương Mặc Tuyết kia mới tức giận. Nhưng mà, nàng thật sự không nghĩ ra lý do khiến bọn họ gây gổ là gì?

Mặc kệ, đi vào hỏi một chút chẳng phải sẽ biết hay sao.

Túc Ly Mị vừa thấy Quý Phi Nhi, ánh mắt lập tức tràn đầy nhu tình, khiến người khác ghen ghét: "Đang nhớ ta sao?"

Quý Phi nhi chu môi: "Chàng còn có thể cười được? Ta vừa mới thấy Mặc Tuyết tức giận rời khỏi, có phải các người cãi nhau hay không?"

Nếu như gây gổ với Thương Mặc Tuyết, đáng ra hắn cũng phải tức giận, tại sao bây giờ nhìn hắn có vẻ tâm tình rất tốt?

"Làm sao có thể? Ta sẽ không gây gổ cùng hắn."

"Vậy hắn làm sao vậy?" Rõ ràng nàng nhìn thấy hắn tức giận ùng ùng chạy đến.

"Là do vấn đề của chính hắn thôi, chuyện của mình không có xit lý tốt, lại giận lây sang người khác, chuyện này vốn không cách nào giải quyết được. Được rồi, không nói đến hắn nữa, hôm nay phải nàng ở cùng một chỗ với Nhược."

nhân nhân, không phải ngẫu nhiên mà một cô gái như Nhược

Khê sao? Nàng ta đi đâu rồi?"

"Ta thấy Nhược Khê có chút không thoải mái, đã để cho nàng về nghỉ ngơi, nàng dường đi xác nầy như vậy khẳng định rất mệt mỏi, ta không thể quên nàng được, hơn nữa còn nhiều thời gian như vậy, về sau có thể từ từ tới."

"Nhược Khê trở về lúc nào?"

"Chúng ta chỉ nói chuyện mấy câu, ta đã để cho nàng trở về."

Túc Ly Mị đột nhiên hiểu được, nói một tiếng: "Thì ra là như vậy."

Thương Mặc Tuyết nhất định đã gặp mặt Nhược Khê, thấy Nhược Khê ở Lan U các, nên mới lập tức chạy tới đây tìm hẩn tính sổ.

Nhưng mà vẻ mặt chợt dạ như đang chạy trốn chuyện gì của hẩn là sao? Tròng mắt xinh đẹp của Túc Ly Mị hơi nheo lại, có vẻ như là... có liên quan đến chuyện đã xảy ra ở Thiên Thủy Điện?

"Cái gì thì ra là như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Quý Phi Nhi có chút không hiểu ra sao.

"Ta cũng không biết, e rằng chỉ có trong lòng Mặc Tuyết mới hiểu rõ." Hẩn cũng cực kì tò mò, vốn tưởng rằng Nhược Khê thích Mặc Tuyết, cho nên hẩn đã tạo cơ hội cho nàng, nhưng bây giờ xem ra, giữa hai người bọn họ, giống như có bí mật gì đấy.

"Người này, vẫn còn có bí mật gạt ta, hừ, chờ đó, ta nhất định sẽ hỏi ra được, nếu hắn dám không nói cho ta...ta sẽ tố cáo hắn với Mẫu Đơn."

"Ngàn vạn lần không được!" Túc Ly Mị vội ngăn cản nàng, gần đây Thương Mặc Tuyết đang rất phiền não, hơn nữa còn là bởi vì chuyện của Nhược Khê và Mẫu Đơn, nhìn bộ dạng hắn đột nhiên chán ghét Nhược Khê như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nếu như lúc này nàng can thiệp vào nữa, lấy tính khí của Thương Mặc Tuyết, nhất định sẽ giận lây sang nàng.

"Đĩ nhiên, ta chỉ đùa giỡn chút thôi, ta là loại người đi đâm chọc, chia rẽ tính cảm người khác sao?" Thật là, nàng rất quang minh lỗi lạc có được hay không?

Túc Ly Mị thở phào nhẹ nhõm, chuyện này, nha đầu này tốt nhất vẫn đừng nhúng tay vào, bởi vì nàng sẽ khó xử .

Chỉ là, ta nhất định sẽ thay Mẫu Đơn trông chừng Mặc Tuyết, nếu như hắn dám làm chuyện gì có lỗi với Mẫu Đơn, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn."

Khóe mắt Túc Ly Mị có chút giật giật, quả nhiên tâm tình của tiểu nữ nhân vẫn khiến người khác phải lo lắng, một chút cũng không thể yên tâm một chút nào.

"Nàng sai người đưa chút Linh Chi, Huyết Nhân Sâm còn có đan dược tăng linh khí cho Nhược Khê, chắc hắn bây giờ nàng ta rất cần." Từ lần đầu tiên nhìn thấy Nhược Khê, hắn đã nhận ra thân thể nàng rất suy yếu, mặc dù rất thắc mắc, nhưng hắn cũng không nói gì, nếu

tiếp tục hỏi, e rằng sẽ gây cho người khác cảm giác khó xử.

Mặc dù hẳn nhìn ra linh khí của Nhược Khê rất yếu ớt, nhưng lại không biết nàng đã có thai, Lang Tộc trời sinh có tính hiếu chiến rất mạnh, trong bụng của nàng đang có đứa bé của Thương Mặc Tuyết, cho nên ngay từ lúc chưa thành hình, đứa bé đã hấp thu linh khí từ cơ thể của mẫu thân, để làm mạnh cho mình. Từ xưa đến nay, có thể sinh hạ người thừa kế của Lang Tộc đều phải là những nữ tử có tu vi cao thâm, nếu không, chưa đợi tới lúc sinh hạ đã bị hài tử hút khô linh khí mà chết, hiện tại tình huống của Nhược Khê chính là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Ban đêm, Nhược Khê nằm trần trọc trở mình ở trên giường, cả đêm khó ngủ.

Một mặt là bởi vì thân thể không thoải mái, một mặt khác chính là vì những lời nói buổi sáng của Thương Mặc Tuyết, những lời đó khiến lòng của nàng hoàn toàn lạnh lẽo.

Thân thể nhỏ bé co rúm lại ở góc giường, nước mắt rơi là chảy, hiện tại nàng nên làm cái gì? Còn có thể làm gì bây giờ?

Nàng vốn không nghĩ đến nơi này, càng không muốn làm vướng mắt hắn, làm hắn tức giận, nhưng Chuyện phát triển đến này mức này, không phải do nàng có thể quyết định.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, con à, rốt cuộc mẫu thân nên làm gì bây giờ?

Túc Ly Mị vốn muốn làm chuyện tốt, tạo cơ hội cho nàng cùng Thương Mặc Tuyết, nhưng mà bây giờ xem ra, là chuyện tốt hay chuyện xấu, cũng còn chưa biết được.

Sáng sớm hôm sau, Quý Phi Nhi mang theo Lục Khôi và Lục Ý đến Lan U các, theo lời phân phó của Túc Ly Mị, mang theo rất nhiều dược vật giúp gia tăng linh khí như Linh Chi ngàn năm, Vạn Niên Huyết Tham từ Trần Bảo Các cùng với một chút đan dược đi thăm Nhược Khê.

Nàng vẫn cảm thấy trên người nữ tử này có bí mật gì đó, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến hảo cảm nàng dành cho Nhược Khê. Còn nhiều thời gian, bí mật nào rồi cũng sẽ dần hé lộ, nàng cũng không cần phải nóng nảy như vậy.

Nược Khê nhìn những vật phẩm quý trọng kia, trong lòng hết sức khiếp sợ, nàng biết những thứ này có thể giúp cải thiện tu vi và linh khí của mình, nhưng Làm sao nàng nhận nổi đây?

"Đa tạ Đế hậu, nhưng mà những thứ này đều quá quý trọng, Nhược Khê cũng không dùng đến, cho nên"

"Tại sao lại gọi ta là Đế hậu rồi, chẳng lẽ ngươi quên ngày hôm qua ta đã nói với ngươi như thế nào sao?"

Nược Khê gật đầu: "Phi Nhi."

"Phải như vậy chứ, đây là một chút tâm ý của ta và Tiểu Bạch, hơn nữa trong Đế Cung nhiều bảo vật như vậy, những thứ này đều không đáng là gì, nhìn thân thể ngươi yếu ớt như vậy, những thứ này đối với ngươi nhất định sẽ lúc cần dùng, hơn nữa Tiểu Bạch đã nói với ta, Tinh linh tộc vẫn luôn trung

thành và tận tâm với hân, nếu người đã tới nơi này làm khách, nhất định phải chiều đãi thật tốt, chẳng lẽ người muốn ta đưa đồ tới rồi lại mang đi sao?"

Những lời nàng nói đều rất có đạo lý, khiến Nhượng Khê không thể không đón nhận.

Nhưng trời sinh nàng đã được dạy dỗ rất tốt, làm sao có thể nhận đồ của người khác xong sau đó yên tâm thoải mái được? Cho nên đã lấy vòng ngọc trên tay xuống đưa cho nàng: "Phi Nhi, ta biết rõ người là Đế Hậu, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, đây là vòng ngọc- vật thân cận của ta, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn đeo bên mình, coi như là một chút tâm ý."

Thanh Nhi ở bên cạnh nghe vậy giật mình, kinh ngạc kêu lên: "Công chúa, đây chính là di vật mẫu hậu người để lại cho người, làm sao người có thể. . . ."

Nhượng Khê nhìn nàng một cái, nàng lập tức che miệng, biết mình đã mất khống chế, người trước mắt là Đế hậu, làm sao nàng lại ăn nói tùy tiện như vậy. Nhưng. . . . Nàng chỉ là quá kinh ngạc mà thôi, bởi vì công chúa vẫn luôn rất quý trọng đồ vật Vương Hậu để lại cho nàng.

Quý Phi nhi vốn không muốn nhận, nghe Thanh nhi nói như vậy thì càng không thể nào nhận.

Nhưng giờ phải nói sao cho thỏa đáng đây?

"Tâm ý của người ta xin nhận, nhưng giữa chúng ta không cần phải khách khí như vậy, Tiểu Bạch nói coi người như muối muối mà đối đãi, vậy về sau ta cũng là tẩu tử của người, người không cần khách khí đâu, cứ coi đây như nhà của mình là được. Nếu lần sau Tĩnh Linh Vương vào cung, thấy người đối gầy, chẳng phải sẽ cho rằng chúng ta chăm sóc người không chu đáo sao?"

Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Nhượng Khê cảm thấy ấm áp, mắt đã ươn ướt, gật đầu một cái.

Lúc này, nàng cảm nhận sâu sắc được sự ấm áp của tình thân.

Bây giờ, những thứ đồ này đối với nàng mà nói, quả thật là rất cần, hiển nhiên Đế Quân Đế Hậu rất cẩn thận.

Nhưng mà, trong lòng nàng có chút không yên, nếu bọn họ biết hết mọi chuyện, biết nàng là một nữ tử như vậy, biết được nàng chưa thành thân mà đã có con, vậy bọn họ nhất định sẽ rất thất vọng.

Vì vậy Nhượng Khê cảm thấy thẹn trong lòng, nhưng cũng không thể nói ra sự thật, coi như dùng hết tất cả các biện pháp, nàng cũng sẽ sinh ra đứa bé. Đây là hy vọng duy nhất mà Thương Mặc Tuyết để lại cho nàng, cũng là hy vọng duy nhất còn tồn tại trong lòng nàng, nàng nhất định sẽ cố hết sức để giữ được đứa bé này.

"Phi Nhi, cảm ơn người."

"Người còn nói cảm ơn nữa ta sẽ tức giận đó, nếu như không muốn coi ta là tẩu tử của người, vậy làm bằng hữu được không."

Khụ. Thương Mặc Tuyết và phu quân của nàng hết lời khen ngợi Nhượng Khê, đây nhất định là một nữ tử tốt, nàng nhất định phải đối xử thật tốt với Nhượng Khê.

Trong lòng Nhượng Khê càng thêm cảm động: "Tiểu nữ có thể nhận sự ân sủng từ Đế Quân, Đế hậu, quả là phúc khí đã tu luyện từ kiếp trước, nếu có thể có được huynh trưởng là Đế Quân và tẩu tử Phi Nhi, thì thật không có gì tốt hơn nữa."

"Ừ, vậy cứ quyết định như vậy, Tiểu Bạch có ý muốn nhận người làm nghĩa muội, người về sau chính là muội muội của ta, chỉ là xem tuổi của chúng ta cũng không sai biệt lắm, nếu gọi tẩu tử sẽ làm ta cảm thấy rất lạ, giống như mình rất già, cứ kêu Phi Nhi là được."

Nếu nàng đã nói vậy, Nhượng Khê sẽ không có ý kiến gì.

Cứ như vậy dần dần quen thuộc, Quý Phi Nhi liền bắt đầu nhiều chuyện

"Nghe Tiểu Bạch nói, người và Thương Mặc Tuyết có quan hệ gì đó, điều này làm ta có chút bất ngờ đấy."

Nghe được tên tuổi Thương Mặc Tuyết, trong lòng Nhượng Khê hồi hộp giật mình: "Sao. Thế nào?"

"Ha ha, không có việc gì, người đừng khẩn trương, ta chỉ là cảm thấy tính cách hân nóng nảy như vậy, chắc không có ai có thể chịu được hân, nhìn người yếu đuối như vậy, có lẽ gặp phải người bình thường cũng sẽ kính nhi viễn chi* thôi." Có lúc, Thương Mặc Tuyết cũng sẽ nổi nóng với cả nàng, chắc chỉ có Mẫu Đơn mới có thể quán chế hân được.

* kính trọng nhưng không gần gũi

Đây cũng là cũng là nguyên nhân nàng cảm thấy Nhượng Khê không phải là người trong lòng của Thương Mặc Tuyết. Nàng nghĩ Nhượng Khê thích hợp loại người dịu dàng, khiêm tốn, tỷ như Cảnh Hiên vậy, có thể chăm sóc nàng, đối tốt với nàng. Nàng cùng Thương Mặc Tuyết thật sự rất không thích hợp.

Nhượng Khê thầm cười khổ, nhưng không có biểu hiện cái gì, ngược lại có chút ý xa lánh: "Phi Nhi, người hiểu lầm rồi, ta cùng Lang Vương chỉ là gặp mặt mấy lần mà thôi, không thể coi là có quan hệ được."

Cái gì? Vậy tại sao Tiểu Bạch nói với nàng là Thương Mặc Tuyết hay nhắc tới Nhược Khê trước mặt hắn, chắc hẳn Tiểu Bạch cũng hiểu lắm cái gì rồi.

"Vậy cũng tốt, ta cảm thấy được người và hắn không hợp nhau, về sau gặp được hắn hãy tránh xa một chút, hắn chính là một quả bom hẹn giờ, người mà gặp phải hắn lúc nổi giận nhất định sẽ bị hắn dọa chết." Quý Phi Nhi thực quan tâm nàng mới nói như vậy, chứ không phải vì coi chừng Thương Mặc Tuyết giúp Mẫu Đơn

Nược Khê gật đầu một cái, không gì nói nhiều. Nhưng Quý Phi Nhi không biết, nàng đã từng thấy Thương Mặc Tuyết tức giận rất nhiều lần, nếu Phi Nhi nhìn thấy thái độ của Thương Mặc Tuyết ở trước mặt Nhược Khê, người bị dọa chết chắc là nàng mới đúng.

Thương Mặc Tuyết, nếu như Quý Phi Nhi không nói, thì sau này nàng cũng sẽ tận lực tránh hắn, từ lúc tới để đồ trong lòng nàng cũng đã quyết định làm như vậy, nàng không muốn làm cho hắn phiền lòng thêm, chính nàng cũng muốn yên tĩnh, coi như mọi chuyện trước kia đều một sai lầm, giữa bọn họ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Ở chỗ Nhược Khê ngồi một lát, Quý Phi Nhi nghĩ tới nơi này là Tây Sương ở Lan U các, mà Mẫu Đơn lại ở tại Đông Sương, cách đây cũng không xa, nàng đang có chút nhớ nhung Mẫu Đơn, muốn gọi Nhược Khê cùng nàng đi xem một chút, nếu như mấy ngày nữa Mẫu Đơn trở lại, thì bọn họ có thể cùng chơi với nhau.

"Nhắc tới cũng khéo, chị em tốt của ta là Mẫu Đơn, trước kia nàng cũng ở tại Lan U các, cách nơi này cũng không xa, ta dẫn người đi xem chỗ ở của nàng nhé, dù sao cũng đang nhàn rỗi, coi như là ra ngoài đi dạo." Khụ, mặc dù chỉ là cách một dãy hành lang dài, nhưng cũng đỡ buồn tẻ hơn ở trong phòng.

Nghe được cái tên Mẫu Đơn, trong lòng Nhược Khê hơi run lên, Mẫu Đơn, Mẫu Đơn, nàng thiếu chút nữa đã quên rồi, Đông Sương ở cách vách chính là chỗ ở của Mẫu Đơn, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hôm qua Thương Mặc Tuyết lại tới tìm nàng để hỏi tội.

Đối với đề nghị của Quý Phi Nhi, nàng lại có chút do dự, không phải vì cái gì khác, mà là nàng nghĩ tới Thương Mặc Tuyết.

Mình vào ở Lan U các, hắn đã tức giận như vậy, nếu như hắn biết mình vào gian phòng của Mẫu Đơn, nhất định sẽ còn tức giận hơn nữa.

"Ta. Ta vừa mới vào ở Đệ Cung không có mấy ngày, nếu tùy tiện đi chỗ ở của người khác, có vẻ không tốt lắm?"

"Cái này sao đâu, dù sao bây giờ Mẫu Đơn cũng không có ở đây nơi này, coi như nàng có mặt cũng sẽ không tức giận, Mẫu Đơn là một người rất tốt, chờ nàng trở lại, chúng ta có thể ở cùng một chỗ, về sau sẽ có thêm một người bạn chơi cùng chúng ta." Nàng cảm thấy Nhược Khê rất nhát gan, nàng rất hy vọng có thể thay đổi được Nhược Khê, với tính cách dè dặt mình như vậy cuộc sống trôi qua hẳn là rất khổ sở, nàng hi vọng Nhược Khê có thể vui vẻ hơn một chút.

Khụ khụ, cũng không biết hiện tại là Nhược Khê ở cùng với nàng, hay là nàng ở cùng với Nhược Khê nữa, dù sao nàng cũng rảnh rồi, có thể tìm cho mình một chút chuyện làm cũng rất tốt.

Quý Phi Nhi nhiệt tình như vậy, hơn nữa cũng có lòng tốt, khiến nàng không cách nào từ chối, nên không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Thật ra thì sâu trong nội tâm của nàng cũng rất muốn tìm hiểu về Mẫu Đơn, nàng muốn biết là bộ dạng nữ nhân có thể làm động lòng Thương Mặc Tuyết cao cao tại thượng là như thế nào?

Nếu muốn đi ra ngoài, nhất định không thể ăn mặc tùy tiện giống như ở trong phòng, trở về phòng đổi một bộ váy dài màu xanh lam, sau đó trang điểm nhẹ để che đi vẻ tiêu tụy trên gương mặt, khi nàng đi ra, cả người rực rỡ hẳn lên.

Trời sinh Quý Phi Nhi đã yêu thích mỹ nhân, mặc kệ là nam hay là nữ, nhìn bộ dạng bây giờ của Nhược Khê quả thật muốn ôm lấy nàng sau đó hôn vài cái khụ khụ.

"Nhược Khê, người thật xinh đẹp, không hổ là bông hoa của giới tinh linh." Tinh Linh tộc cùng giới yêu ma cái khác không quá giống nhau, có một phần vẻ đẹp trong suốt linh động, mà không cách nào hình dung được, lại vô cùng vui tai vui mắt, nếu ai cưới Nhược Khê nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Trong lòng Quý Phi Nhi tính toán, nàng cảm giác Nhược Khê và Cảnh Hiên hết sức xứng đôi với nhau, nếu có cơ hội sẽ giới thiệu cho hai người bọn họ làm quen một chút, có khi lại trở thành một đoạn nhân duyên tốt đẹp. Ha ha, dù sao gần đây nàng cũng rảnh rồi đến nhàn chán, kéo tơ hồng cho người khác cũng là một việc làm hay.

Nược Khê đỏ mặt, bị người khác tán dương như vậy, nàng thật ngại quá. Hơn nữa, bản vẻ xinh đẹp, nàng tự nhận không

lặng vì Đế hậu nương nương trước mặt.

Đế Quân phong nhã tài hoa, Đế hậu nhan sắc khuynh thành, thật là một đôi do trời đất tạo nên.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai người bọn họ cùng nhau đi Đông Suông sau lưng, Thanh Nhi cùng Lục Khởi, Lục Ý ở chung một chỗ, cũng thật vui vẻ, chung sống hết sức hòa hợp, xem ra rất tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gà Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Buổi tối sau khi trở về, Quý Phi Nhi ở trong lòng Túc Ly Mị, bắt đầu nói cho hần những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay.

Hiển nhiên nàng cảm thấy hết sức tò mò đối với người trong lòng của Nhượng Khê, rốt cuộc là ai, nói ra nàng còn có thể giúp đỡ hai người, thật rất muốn biết quá.

Nàng đẩy đẩy Túc Ly Mị: "Chàng nhất định biết là ai có đúng không? Tại sao phải giấu ta?"

"Nàng sẽ không muốn biết." Túc Ly Mị khẽ thờ dài một cái: "Có một số việc vẫn là thuận theo tự nhiên thì tốt hơn."

"Chàng có ý gì, chẳng lẽ nói Nhượng Khê và người trong lòng của nàng không thể ở cùng một chỗ sao? Nhưng không thử một lần làm sao biết?" Thích không phải là phải cố gắng tranh thủ sao? Như vậy mới không làm trái tim mình thất vọng.

Túc Ly Mị nghĩ tới chuyện tình Nhượng Khê cùng Thương Mặc Tuyết, trong lòng cũng có một chút thắc mắc, rốt cuộc hần triệu Nhượng Khê đến là đúng là sai.

Thôi, dù sao hần cũng không quản nổi, tất cả thuận theo tự nhiên đi.

"Chuyện tình cảm của người khác chúng ta không nên nhúng tay vào, chuyện này, ta không nói cho nàng đều có đạo lý của ta, ta chỉ không muốn để cho nàng bị tổn thương thôi."

Cái gì, nàng nhúng tay vào sẽ bị tổn thương? Quý Phi Nhi thật là không rõ, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Hần càng nói như vậy, càng làm nàng hiểu kì hơn.

"Nếu có liên quan tới ta, vậy thì chàng càng không thể giấu ta, có chuyện gì cứ nói ra thì mới có thể nghĩ biện pháp cùng nhau giải quyết được." Đúng, nên như thế, trước kia đã nói qua không được giấu diếm đôi phương bất kì bí mật gì.

"Phi Nhi, ta không muốn giấu nàng, nhưng về chuyện này, đích xác là có ẩn tình, huống chi ngay cả chính ta cũng không biết rõ sự việc ra sao, nếu như nói cho nàng biết, cũng chỉ tăng thêm phiền não cùng nghi ngờ thôi, có điều ta đồng ý với nàng, mấy ngày nữa khi đã biết rõ sự việc ta sẽ kể với nàng."

Quý Phi Nhi chỉ nhẹ gật đầu, nếu là chuyện của người khác, tại sao phu quân nhà nàng lại lo lắng như vậy, chẳng lẽ chuyện này cũng liên quan đến hần sao?

Chuyện này thực chất không hề có một chút quan hệ nào với Túc Ly Mị, đây chỉ là cuộc tình tay ba của Thương Mặc Tuyết, Nhượng Khê và Mẫu Đơn.

Túc Ly Mị đã nhận ra căn bản Mẫu Đơn không xứng đáng ở bên cạnh Thương Mặc Tuyết, cho nên mới âm thầm tạo cơ hội cho Nhượng Khê, lại không biết mọi chuyện phát sinh không giống như trong dự liệu của hần, mặc dù hần biết Thương Mặc Tuyết thích Mẫu Đơn, trong khoảng thời gian ngắn rất khó thay đổi tâm ý, nhưng mà nghĩ đến lúc trước hần đã khen ngợi Nhượng Khê ở trước mặt mình, có thể suy đoán ra hần có ẩn tượng không tồi với Nhượng Khê. Nhưng bây giờ Mặc Tuyết lại chạy tới nơi này chắc hẳn chỉ vì một chỗ ở, chắc chắn giữa hần và Nhượng Khê đã xảy chuyện gì, hơn nữa

còn là chuyện không tốt.

Quý Phi Nhi là tỷ muội tốt của Mẫu Đơn, nếu để nàng biết kế hoạch của hắn, muốn tác hợp Thương Mặc Tuyết và Nhượng Khê, nhất định sẽ không vui, nói không chừng còn ảnh hưởng đến tình cảm của nàng và Nhượng Khê, cho nên trước mắt chỉ có thể giấu diếm nàng.

Hắn không muốn làm cho nàng bị khó xử, cho nên biện pháp tốt nhất là giấu diếm chuyện này đi.

Trong lòng Quý Phi Nhi cũng có ý tưởng, nhưng mà nàng lại vui vẻ chia sẻ ý tưởng của mình với hắn.

"Tiểu Bạch, chàng còn nhớ rõ Cảnh Hiên không?"

Nhắc tới tên tuổi tình địch của mình ngày xưa, bất kì nam nhân nào cũng sẽ không vui, nhất là Túc Ly Mị- người có tham muốn giữ lấy cực mạnh, nhất thời ôm chặt thân thể của nàng, nhìn nàng chăm chăm: "Không có việc gì nhắc đến hắn làm cái gì? Chẳng lẽ nàng vẫn đối với hắn nhớ mãi không quên?"

"Cái gì, làm sao có thể? Chàng cũng quá không tin tưởng ta rồi."

Cảm xúc Túc Ly Mị tri hoãn: "Thế nào?"

"Trong lòng ta có một ý tưởng, ta cảm thấy Cảnh Hiên cùng Nhượng Khê rất xứng đôi, tính tình Nhượng Khê nhu nhược hồn nhiên, Cảnh Hiên lại hết sức dịu dàng, khéo hiểu lòng người, là một người có trách nhiệm, một nam nhân biết chăm sóc. A, chàng bám ta làm cái gì?"

Nàng lại dám khen một người đàn ông khác ở trước mặt hắn, rõ ràng muốn bị đánh mả.

Quý Phi Nhi đẩy

tay hắn ra: "Đừng làm rộn, bây giờ nói chuyện nghiêm chỉnh, người không cảm thấy Nhượng Khê và Cảnh Hiên ở chung một chỗ sẽ rất tốt sao? Dĩ nhiên, đây chỉ là quan điểm của ta..., cho nên ta muốn tạo cơ hội cho bọn họ, nếu có thể xem vừa mắt là tốt nhất, không hợp còn chưa tính, ta không tin Cảnh Hiên còn không bằng người trong lòng của Nhượng Khê, nếu hắn đã khiến Nhượng Khê thương tâm như vậy, còn không bằng để cho nàng quen biết nam nhân tốt hơn."

Nghĩ tới những ngày tháng trước kia, trong lòng nàng thuiy chung có một tia áy náy đối với Cảnh Hiên, sau khi biết được chân tướng sau, đối với Cảnh Hiên nhất định là đã kích không nhỏ, Nhượng Khê là một nữ nhân tốt, nếu bọn họ có thể ở cùng nhau, nhất định là chuyện tốt.

"Ý nàng là, muốn tạo cơ hội cho hai người bọn họ?"

Quý Phi Nhi đứng sực gật đầu một cái: "Người cảm thấy như thế nào?"

Túc Ly Mị suy nghĩ một chút, hai người này tính tình đúng là hết sức xứng đôi, ngay cả hấn cũng không nghĩ ra, nữ tì nhu nhược như Nhược Khê làm sao lại thích Thương Mặc Tuyết, nhưng mà thích một người làm sao có thể tính được.

Chỉ là nếu để cho Cảnh Diên cưới một Vương Hậu, sớm cắt đứt ý niệm đối với nữ nhân của hấn, đây cũng là một chủ ý tốt.

Mặc dù biết người hấn thích là Nguyệt Phi Yên, nhưng bây giờ chủ nhân của thân thể này là Quý Phi Nhi, vừa nghĩ đến có nam nhân khác mơ ước người giống Phi Nhi như đúc, trong lòng hấn lại có chút vướng mắc.

Hơn nữa, hiện tại chuyện tình của Nhược Khê và Thương Mặc Tuyết đã nằm ngoài dự liệu của hấn, tình cảm không thể cưỡng cầu, nếu thật không được vậy coi như xong. Triệu Cảnh Diên vào cung ở bên cạnh Nhược Khê, cũng thuận tiện có thể thử xem phản ứng của hấn.

"Được, vậy ta an lòng một chút, triệu Cảnh Diên vào cung mấy ngày, chuyện tình của Hồ Tộc ta đã phái người đi trước hỗ trợ, chắc hấn hấn đã giải quyết hết mọi chuyện rồi."

Lúc này, mọi người lại đoàn tụ ở cùng chỗ. Phải để cho tình địch của mình tới đây, khiến Đế Quân hạ hạ không quá vui mừng.

Ban đêm, Nhược Khê ngủ không yên, sau khi dùng đan dược Quý Phi Nhi đưa tới, thân thể của nàng đã tốt hơn

một chút, khoác lên phục đống dây dợ của đi ra ngoài.

Lúc này, Tây Vương tính cả Thanh Nhi tổng cộng có ba thị nữ, Thanh Nhi là nàng mang tới, hai thị nữ khác là Túc Ly Mị điều tới được, tên gọi Lục Thiển và Lục Hà, ngoài cửa cũng có thị vệ canh giữ, ở chỗ này nàng không hề cô đơn.

Thanh Nhi và hai người thị nữ khác thay phiên nhau coi chừng, hiện nay nàng đã ngủ, đang làm nhiệm vụ là Lục Thiển.

Thấy nàng ra cửa, Lục Thiển lập tức đi tới: "Đã trễ thế này, công chúa còn muốn đi nơi nào?"

"Ta không ngủ được, ra ngoài đi dạo một chút." Nàng đi về phía trước, nhưng Lục Thiển lại đi theo phía sau của nàng, điều này làm cho nàng có chút không tự nhiên.

"Ta muốn đi một mình, người đừng đi theo ta."

Lục Thiển có chút do dự: "Ban đêm gió lớn, công chúa đừng để bị lạnh, hãy để cho nô tỳ đi theo hầu hạ."

Nói xong, nàng vào phòng lấy một cái áo choàng màu trắng khoác lên trên người của Nhược Khê, công chúa Tinh Linh tộc so với Mẫu Đơn tiên tì trước kia nàng hầu hạ còn gầy yếu hơn mấy phần, giống như một trận gió là có thể làm ngã nàng, thật là khiến người ta lo lắng.

Không sai, lúc trước Lục Thiển và Lục Hà chính là hầu hạ Mẫu Đơn tiên tì, hiện tại Nhược Khê tới, Túc Ly Mị cảm thấy điều tới điều lui rất phiền toái, nên trực

uếp ae nai nang qua aay.

Nhược Khê nhìn tiểu nha đầu đang làm tròn bỗn của mình, cũng không muốn để cho nàng lo lắng, cuối cùng đã dẫn nàng theo.

Lục Thiển rất biết đúng mực, đi theo ở sau lưng cách nàng một đoạn không xa, không quấy rầy nàng, cũng không cách nàng quá gần.

Sau khi Nhược Khê đi dạo một vòng ở trong vườn, đi đến hành lang, bước chân dừng một chút, nghĩ đến ban ngày Quý Phi Nhi mang nàng đi Đông Sương, sau đó liền hướng bên kia đi tới.

Mặc dù hiện tại Đông Sương không người ở, nhưng ở cửa vẫn có thị vệ canh giữ, thấy bọn họ, chào một cái sau đó để họ tiến vào.

Lục Thiển vừa nhìn, đã biết đây là địa phương trước kia nàng từng hầu hạ, từng cọng cây ngọn cỏ đều hết sức quen thuộc, cho nên nàng đã lên trước dẫn đường cho Nhược Khê, lại có chút tò mò hỏi.

"Công chúa sao lại muốn sang bên này?"

Bởi vì Lục Thiển và Lục Hà trực đêm buổi tối, ban ngày chỉ có Thanh nhi đi cùng, cho nên bọn họ không biết Nhược Khê đã đến đây một lần.

Nhược Khê nghe ra trong giọng nói nàng có chỗ kỳ quái, bèn hỏi: "Thế nào?"

"Không có việc gì, đây là địa phương trước kia nô tì từng

hầu hạ, từ sau khi Mẫu Đơn tiên tì rời đi, đã bị điều tới Tây Vương chăm sóc công chúa."

"Tiên tì?" Nhược Khê lẩm lẩm đọc cái tên này, rốt cuộc Mẫu Đơn có thân phận gì?

Nếu là tiên tì như lời nói, chẳng phải là người của Tiên giới sao, nhưng nghe phải vương nói, từ sau khi tiên ma đại chiến, hai giới tiên ma không đội trời chung, làm sao Đế Quân lại cho phép người của tiên giới tiến vào giới yêu ma chứ?

Lục Hà gật đầu một cái: "Chúng ta cũng không biết nàng là thân phận gì, chỉ nghe Lang Vương lệnh hạ kêu nàng là Mẫu Đơn tiên tì, nên cũng kêu theo."

Nhược Khê cảm giác có thể mình đã suy nghĩ nhiều, chỉ là một cái xưng hô mà thôi, có thể nàng ở trong lòng Thương Mặc Tuyết quá mức tốt đẹp, cho nên gọi là tiên tì thôi.

Đi vào Đông Vương viện, một vườn hoa đào, một ao nước nhỏ, xung quanh trồng các cây liễu rủ xuống, nhìn qua trông rất khác biệt.

Mặc dù ban ngày đã xem qua, nhưng buổi tối trở lại nhìn lại có một cảm giác khác, mặc dù đã đến ban đêm, nhưng ánh trăng vẫn sáng ngời, ánh sáng không hề bị ngăn trở, thậm chí ở chỗ này còn có thể ngắm trăng.

Nhược Khê đi tới bên dưới cây liễu ngồi xuống, nghĩ đến Lục Chiếu trước đã hầu hạ qua Mẫu Đơn, muốn từ cô ấy tìm hiểu một ít chuyện.

"Lang Vương tệ hạ rất ưa thích Mẫu Đơn sao?"

"Đúng vậy, đây là chuyện cả Đế Cung đều biết, từ lúc Mẫu Đơn tiên tì tới, hai ba ngày hấn lại tới nơi này, tính khí Lang Vương không được tốt, nhưng mà đối với Mẫu Đơn tiên tì lại hết sức dịu dàng, thậm chí trước khi nàng đi, Lang Vương còn đem vật tượng trưng cho thân phận Vương Hậu Lang Tộc- vòng tay thiuy tinh châu tặng cho nàng."

Trong lòng Nhược Khê cơ rút đau đớn, một hồi lâu mới tìm lại âm thanh của mình, "Phải Vậy sao? Không ngờ tình cảm của bọn họ lại tốt như vậy."

.

Ánh trăng như nước, trùng hợp có một người khác cũng không buồn ngủ, đã đứng dậy tản bộ ở trong Đế Cung, đi tới đi lui lại đi tới Lan U các.

Nhìn xa xa, trông thấy Lan U các, một chỗ đèn đuốc sáng trưng, một chỗ tối tăm vắng vẻ, làm trong lòng hấn có chút khó hiểu, do dự một chút, vẫn là nâng bước tiến vào. Nhìn hấn cũng không nhìn Tây Sương một cái, vòng qua trạm nghỉ chân trực tiếp đi tới Đông Sương.

Thị vệ giữ cửa vừa nhìn hấn lập tức hành lễ, cũng để cho hấn đi tiến vào.

Trong lòng thị vệ không khỏi lăm lăm, trong viện rõ ràng không có người ở, sao hôm nay lại náo nhiệt như vậy?

Chương 112

"Có thể được Lang Vương bệ hạ yêu thương như vậy, nhất định là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp?"

Tuy đã chung đụng nhiều ngày, nhưng Lục Thiển không có sinh ra tình cảm chủ tớ thất thiết với Mẫu Đơn, nàng cũng không phải cố ý muốn lấy lòng Nhược Khê, chỉ là nói thật.

"Dung mạo của Mẫu Đơn tiên tử không được khuynh thành như công chúa, so với Đế Hậu càng thêm thua kém, nhưng cũng là một mỹ nhân."

Nếu như dung mạo Mẫu Đơn đẹp như vậy, trước khi gặp Từ Huyền đã không bị bắt nạt như thế, phải dựa vào dung mạo của Từ Huyền mới được tiên đế chú ý. Bây giờ nàng có được ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào đầu óc cùng thủ đoạn của nàng.

"Vậy chắc hẳn tính cách của nàng hết sức tốt bụng?"

Về mặt Lục Thiển hiện ra vẻ cổ quái: "Nô tỳ có đôi lời, không biết có nên nói hay không?"

Nhược Khê nhìn đáng vẻ nàng thần bí như vậy, trong lòng cũng có mấy phần tò mò, rốt cuộc Mẫu Đơn tiên tử là người như thế nào?

"Có lời gì cứ nói đi, nơi này chỉ có hai người, sẽ không có người khác biết."

"Bẩm công chúa, mặc dù Mẫu Đơn tiên tử rất được Đế Hậu và Lang Vương yêu thích, nhưng mà nô tỳ cảm giác nàng không giống trong tưởng tượng. Nô tỳ nói như vậy là có căn cứ, cả cung điện mọi người đều biết rõ, nướng nướng chưa bao giờ ăn các món ăn chế biến từ đậu, có một lần Mẫu Đơn tiên tử đã tự mình làm bánh đậu xanh, bánh đậu đỏ dâng lên cho nướng nướng, sau đó quả nhiên nướng nướng cự tuyệt không ăn, chỉ có thể mang về, còn nói là mình không biết khẩu vị của nướng nướng, nhưng lúc nô tỳ đi lấy đồ ở phòng ăn, có nghe lén được Mẫu Đơn tiên tử đang hỏi thăm một thị nữ xem nướng nướng thích ăn bánh ngọt gì, thị nữ kia đã nói rất cận kề với nàng, còn nhấn mạnh món ăn chế biến từ đậu tuyệt đối không được làm cho nướng nướng ăn, cho nên nàng biết rất rõ ràng nhưng vẫn cố tình làm như vậy, nô tỳ không biết nàng đang có ý gì nữa."

Nhược Khê nghe cũng có chút kỳ quái, "Đế hậu nói qua, Mẫu Đơn là tỳ muội tốt nhất của nàng, nàng chắc sẽ không làm ra chuyện gì tổn thương Đế Hậu đâu."

"Nô tỳ cũng nghĩ không ra, cho nên mới cảm thấy Mẫu Đơn tiên tử không giống như bề ngoài thẳng thắn vô hại, hiện giờ nàng đã đi rồi, chờ nàng trở lại, công chúa còn phải ở cùng nàng tại Lan U các này, nên cẩn thận một chút!"

Nghe đến mấy câu này thật đúng làm cho nàng có chút ngoài ý muốn, cũng không nghĩ quá nhiều, chuyện này là thật hay giả còn chưa biết được, lời nhắc nhở hôm nay coi như là chưa nghe thấy, sau này ngàn vạn lần không thể nói lung tung, nếu như bị người khác nghe, thị nữ này nhất định sẽ gặp họa.

Vừa mới chuẩn bị nói ra khỏi miệng, đã nghe thấy một âm thanh lạnh lẽo vang lên từ phía sau.

"A. Đường đường là công chúa Tinh linh tộc, sao nửa đêm lại ở trên địa bàn của người khác mà nói láo như thế?"

Cả người Nhược Khê cứng lại ở đó, bên cạnh Lục Thiển đã sớm quỳ trên mặt đất: "Bái kiến Lang Vương."

Nhược Khê run rẩy quay đầu lại, đã thấy dưới ánh trăng, một bóng dáng mặc quần áo xanh lam đi tới, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho cả người nàng cũng run rẩy, giống như mình làm chuyện gì xấu nên chột dạ không dứt.

Lời nói vừa rồi. Hắn đều nghe được?

Vậy không ổn rồi, dù sao Mẫu Đơn cũng là người hắn thích, nghe được người khác đang nghị luận về nàng, nói nàng không tốt, nhất định sẽ cực kỳ tức giận, nét mặt hắn bây giờ đã chứng minh tất cả.

Ánh mắt Thương Mặc Tuyết lạnh lẽo quét qua Nhược Khê và Lục Thiển đang quỳ dưới đất, đột nhiên gầm lên một tiếng: "Nô tỳ thật to gan, lại dám nói xấu sau lưng chủ nhân, là ai cho người là gan để làm thế?"

Tinh khí Lang Vương vô cùng nóng nảy, cả giới yêu ma đều biết, hiện nay lại bị hắn bắt gặp như vậy, Lục Thiển sợ đến sắc mặt trắng bệch, run lấy bầy, xem ra hôm nay nàng chỉ có con đường chết.

Ai có thể nghĩ tới nửa đêm canh ba như vậy, hắn lại xuất hiện tại nơi này, còn dùng

sau lưng nhà tôi, bắt mọi chuyện, cái mạng nhỏ của

sau cùng nghe thấy nơi một chuyện, cái mạng nhỏ của nàng e là không giữ được rồi.

Thương Mặc Tuyết đuổi một làn tay cái, một thanh kiếm lấp lánh ánh lạnh lập tức xuất hiện, Nhược Khê biết hẳn muốn làm cái gì, vội vàng bảo hộ Lục Thiển ở sau lưng, "Người... Người không được tùy ý đã thương người."

"A. Người vẫn nên suy nghĩ thật kỹ cho người một chút đi, tự thân mình cũng khó bảo toàn còn suy tính người khác? Dời Bồn vương thu thập con tiện tỳ đáng chết này, kế tiếp sẽ tới phiên người." Hắn dùng kiếm chỉ tới phương hướng của nàng, ánh mắt rét lạnh lạnh lẽo.

Mặc dù Nhược Khê cũng sợ phát run, nhưng lại cố chấp bảo hộ Lục Thiển ở sau lưng, quyền vốn cùng Lục Thiển không có quan hệ gì, nàng sẽ nói đây tất cả là bởi vì mình hối hận, hối hận mà Lục Thiển nói ra tất cả cũng là vì tốt bụng. Lui một bước về phía sau nói, hôm nay nếu là nàng an phận ở ở gian phòng, không ra ngoài đi dạo, sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi, nếu như Lục Thiển xảy ra chuyện gì, nàng nhất định sẽ rất áy náy.

"Tránh ra cho Bồn vương!"

Nhược Khê run rẩy nhắm hai mắt lại: "Nếu người muốn giết nàng, trước hết giết ta đi."

Nàng lại dám cố chấp như vậy? Tay Thương Mặc Tuyết cầm kiếm khẽ run một cái, "Được, người đã tự mình tìm đường chết, hôm nay bồn vương sẽ thành toàn cho người."

Đột nhiên, Lục Thiển giùng giàng bò dậy từ phía sau nàng, chạy đến trước người của nàng: "Lang Vương bề hạ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ, công chúa vốn không biết cái gì về Mẫu Đơn tiên tì, là nô tỳ lăm mồm ở trước mặt nàng, công chúa không biết gì cả, nếu người phải giết hãy giết nô tỳ đi."

"Không, cái này không đáng tới người, Lục Thiển, người đi mau, nơi này cứ giao cho ta là được."

"Hôm nay các người ai cũng không được đi!" Thương Mặc Tuyết nhìn nàng thậm chí ngay cả mạng của mình cũng không muốn, chỉ để cứu một thị nữ mới biết hai ngày, không khỏi cười lạnh.

"Thật là một đôi chửi tở tình thâm, Lục Thiển, người đi theo Mẫu Đơn hơn một tháng, hiện nay người lại sau lưng chửi bới nàng, dám nói xằng nói bậy, người nói người có nên chết hay không?" Hiện tại nguyên nhất hấn tức giận là bởi vì cái gì?

Tản bộ đi tới Lan Di các, hấn cũng không nghĩ sẽ nhìn thấy hai nữ nhân này đang nói chuyện về Mẫu Đơn, hơn nữa còn bị hấn nghe được, gần đây đã vì chuyện Túc Ly Mị hoài nghi Mẫu Đơn mà phiền lòng nôn nóng, không ngờ tới nơi này lại nghe thấy những lời nói như vậy, thật là làm cho hấn tức giận đến mức không khống chế mình được nữa.

Lục Thiển tăng thêm can đảm, "Nô tỳ nói những câu thật tình, tại sao lại nói là chửi bới chứ?"

"Người còn dám ngụy biện?" Thật là một thị nữ to gan.

"Nô tỳ biết Lang Vương thích Mẫu Đơn tiên tử, nhưng nô tỳ nói cũng phải những câu thật tình, hoàn toàn không có ý tứ chửi bới Mẫu Đơn tiên tử. Công chúa nàng không biết cái gì, là nô tỳ lắm mồm nhàn hạ nhàm chán ngoài mới nói mấy câu nói xấu, chắc hẳn Lang Vương không biết cái này sao thì phi chẳng phân biệt được chứ?"

Thật sự mà nói, mặc dù nàng nói có chút bất kính, nhưng mà cũng không quá đáng gì, không đến nỗi nghiêm trọng ban chết như vậy.

Về Lục Chiển theo lời chuyện này, Thương Mặc Tuyết đương nhiên là có ấn tượng, lúc ấy Mẫu Đơn nói với hắn, hoài nghi căn bản Quý Phi Nhi không phải là Tì Huyền, cho nên hắn đã cho phép nàng thử dò xét trước. Nàng nói trước kia Tì Huyền thích ăn bánh đậu xanh nhất, nên cố ý tự mình làm đưa qua, không ngờ lại lấy về nguyên dạng, Mẫu Đơn đã một mực chắc chắn Quý Phi Nhi tuyệt đối không phải là Tì Huyền. Lúc ấy huynh đệ tốt của hắn vừa mới tốt lên, mặc kệ có phải hay không, hắn đều không muốn nói nhiều, chỉ cần Quý Phi Nhi không làm ra chuyện tổn thương hắn là được rồi.

Nhưng mà vừa rồi nghe Lục Chiển giải thích, hắn cũng sinh nghi.

Nếu trước đó Mẫu Đơn đã đi hỏi thăm rõ ràng về khẩu vị Quý Phi Nhi, vậy nàng cần gì phải đi làm bánh ngọt như vậy?

Nàng và Túc Huyền là tỷ muội tốt, hiểu rõ ràng rất nhiều chi tiết mà bọn họ không biết, có thể chính Túc Ly Mị cũng không biết một số chuyện, nhưng mà dù sao chỉ chính nàng biết mà thôi, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Khẩu vị của Quý Phi Nhi yêu ma Đế Cung mọi người đều biết chuyện, mà khẩu vị Túc Huyền, chỉ có chính nàng mới biết được.

Vậy ở trước mặt mình nàng nói Quý Phi Nhi không phải Túc Huyền, là vì cái gì đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một lý do, đó chính là nàng đối với Mị vẫn không có chết tâm.

Nghĩ đến ý niệm này, Thương Mặc Tuyết thật có chút không thể nào tiếp thu được, nghĩ đến Mẫu Đơn nói đã quên Mị, sẽ một lòng một dạ thích hắn, không bao giờ nữa nghĩ nam nhân khác, tất cả đều là giả dối sao?

Không, Mẫu Đơn sẽ không lừa hắn, hắn nên tin tưởng Mẫu Đơn, mà những người này, đều là tên lòng gặt, cố ý muốn khích bác tình cảm giữa hắn và Mẫu Đơn.

Nói không chừng lời giải thích của Lục Thiên là do Nhược Khê dạy nàng nói, cũng chỉ có một mình nàng nghe được, căn bản cũng không có chứng cứ gì, mới vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã đi hoài nghi Mẫu Đơn, suy nghĩ một chút thật là không nên.

Hắn lập tức giận tái mặt: "Chết đến nơi còn không biết hối cải, xem ra hôm nay Bồn vương nhất định phải giết chết người, coi như thanh lý môn hộ cho Ma giới."

Nhược Khê nhìn chằm chằm hẳn, tuyệt vọng rơi xuống một giọt lệ: "Mặc kệ là trước kia hay là hiện tại, cho tới bây giờ người cũng không có tin tưởng ta, là ta hy vọng quá xa vời, người giết ta đi."

Nàng nhắm hai mắt lại, giống như chuẩn bị nhận lấy cái chết.

Mặc dù Thương Mặc Tuyết rất chán ghét nàng, nhưng tay vẫn hơi do dự không có động thủ, chỉ trong nháy mắt, đột nhiên Nhược Khê tiến tới thẳng tấp đụng vào, mũi kiếm sắc bén đâm thẳng vào đầu vai của nàng, trong giây lát đó, áo choàng trắng như tuyết đã đỏ như máu một mảnh.

Ở một bên Lục Thiên bị sợ đến thét chói tai, vội vàng đỡ nàng: "Công chúa, công chúa, người không sao chứ?"

Thương Mặc Tuyết có chút không dám tin, nàng thế nhưng liều mạng tiến tới, may nhờ hắn kịp thời phản ứng kịp thời hạ xuống, nếu không đã đâm vào trái tim của nàng rồi, đến lúc đó sẽ không thể cứu vãn. Nữ nhân này, rốt cuộc muốn làm gì? Không muốn sống nữa sao? Thương Mặc Tuyết suy nghĩ một chút thậm chí có chút sợ.

Thân hình Nhược Khê đã có chút không ổn, may nhờ Lục Thiên ở một bên dìu lấy nàng mới không có xụi lơ trên mặt đất.

Nàng nhìn về mặt Thương Mặc Tuyết chợt lóe lên lo lắng, khóa miệng lại khẽ nở nụ cười: "Ta biết ngay, người không nỡ giết ta."

Thương Mặc Tuyết nhanh chóng thu lại vẻ lo lắng, vẻ mặt lạnh nhạt vô cùng, nhưng trong lòng có chút bối rối, mới vừa rồi nàng tiến tới, hẳn thế nhưng trước tiên nghĩ tới không thể thương tổn nàng được, đáng chết, sao hẳn lại lo lắng cho một nữ nhân tự ái lại dối trá như vậy.

"Người đừng tự cho mình là đúng, hôm nay Bôn vương bỏ qua cho bọn người, là do nể mặt Tinh linh vương, nếu là còn có lần sau, Bôn vương nhất định sẽ không xuống tay lưu tình."

Nói xong câu đó sau, hẳn xoay người rời đi.

"Công chúa." Lục Thiển đã không còn để ý sợ, nàng nhìn áo choàng Nhược Khê bị máu nhuộm đỏ, vô cùng lo lắng thương thế của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Làm Bà Mai Không Dễ

"Ta không sao, người đừng lo lắng." Nhược Khê lắc đầu một cái, vốn sắc mặt đã trắng bệch, giờ lại càng thêm yếu ớt.

Lục Thiển nhìn bộ dáng của nàng, lập tức đau lòng khóc: "Công chúa, đều là nô tỳ không tốt, không có việc gì lại nói cho người cái này, chỉ là những chuyện này ở trong lòng nô tỳ đã lâu, mà không dám nói cho Đế hậu, bởi vì Đế hậu nàng vẫn luôn rất coi trọng Mẫu Đơn tiên tử, cho nên mới nói với công chúa, đều là lỗi của nô tỳ."

"Ta hiểu biết rõ người không cố ý, không cần thiết tự trách bản thân, chúng ta. Chúng ta nhanh trở về đi thôi."

Lục Thiển gật đầu, sau đó dìu Nhược Khê rời khỏi Đông Sương các.

Rốt cuộc trở về phòng, Nhược Khê không muốn lộ ra chuyện này, càng không muốn để nha đầu Thanh nhi kia biết mình bị thương, nếu nàng biết nhất định sẽ rất khổ sở, hơn nữa lấy tính cách của nàng nếu không cẩn thận ở trước mặt người khác nói cái gì, sẽ gây phiền toái.

"Công chúa, thật không cần đi mời ma y sao? Có vẻ vết thương rất sâu." Côi y phục ra, có thể thấy trên vai nàng có một vết thương, máu vẫn còn đang rướm ra ngoài, nhìn thấy mà ghê.

"Không cần, trong phòng ta có cái hòm thuốc, người lấy tới đây, giúp ta bôi thuốc, băng bó một chút là tốt."

"Nhưng. Vết thương này sâu như vậy, đơn giản xử lý như vậy làm sao được vẫn nên đi mời ma y đến." Lục Thiển có chút bận tâm, lại rất bội phục nữ tử này thế nào có thể nhịn như vậy, nhìn những công chúa vương tộc khác, đụng nhẹ chút cũng sẽ chuyện bé xé ra to, thật đúng là khác biệt một trời một vực.

"Đã trễ thế này rồi, ta không muốn quấy nhiễu đến người khác, còn người nữa nhớ, chuyện đã xảy ra tối nay không được nói với bất kì ai, biết không?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Lục Thiển cũng đành phải gật đầu một cái. Đúng vậy a, chuyện đêm nay có liên quan đến Lang Vương, Lang Vương là huyênh đê của Đế Quân, vừa là một trong những trụ cột của giới yêu ma, mà công chúa Nhược Khê là khách quý Đế Quân mời tới, lại cùng Đế hậu giao hảo, chuyện nháo đại liên đã xảy ra là không thể ngăn cản rồi.

"Thanh nhi nơi đó, cũng thay ta gát, mấy ngày nay nhiệm vụ tắm rửa thay quần áo ta sẽ giao cho ngươi." tính cách thị nữ đi theo nàng từ nhỏ đến lớn lên gì tất nhiên nàng biết rất rõ, cho nên chuyện này tuyệt đối không thể để cho Thanh Nhi biết.

"Dạ, công chúa."

mặc dù Vết thương rất sâu, nhưng may mắn thay không có thương tổn được chỗ yếu, phía trên một chút được dưỡng mấy ngày này nên cũng không sao chuyện lớn, qua loa xử lý xong sau, Nhược Khê đã lên giường nghỉ ngơi.

.....

Hiệu suất xử lý chuyện của Túc Ly Mị quả nhiên rất nhanh, chờ chỉ dụ hấn phát ra ngoài sau, Cảnh Hiên đã phụng mệnh lên đường đi tới đế đô.

Hiện nay, hấn đã bỏ xuống chuyện cũ trước kia, nhiệm vụ hấn là che chở cho con dân Hồ Tộc, tình cảm giữa hấn và Nguyệt Phi Yên đã kết thúc, sống một cách bình thân, cuộc sống như thế thật ra thì cũng rất tốt, chung quy không có cách nào thay đổi được.

Thời điểm nhận được chỉ dụ, hấn quả thật hết sức kinh ngạc, vốn nghĩ tới sẽ không còn liên quan gì cùng Quý Phi Nhi nữa, hơn nữa Túc Ly Mị cũng sẽ không để cho hấn gặp lại Phi Nhi.

Mặc dù biết nàng cũng không phải Nguyệt Phi Yên, nhưng mà dù gì cũng có một khuôn mặt giống nhau, mặc dù chỉ là nhìn, nhưng biết có một người thay thế Phi Yên sống trên đời, trong lòng cũng được an ủi.

Trên người Nhược Khê còn bị thương, nhưng mà nàng lại lựa chọn giấu giếm, không có nói cho bất cứ người nào.

Đế Cung thật lâu không có làm một bữa tiệc nào, thừa dịp mới Hồ Vương tới, mấy người cùng tụ họp, cũng thuận tiện thực hiện kế hoạch làm hồng nường, dặt giấy đỏ của Quý Phi Nhi a.

Quý Phi Nhi thấy Cảnh Hiên, hết sức vui mừng, lần trước từ biệt, nàng còn nói về sau sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, nhưng không nghĩ đến sau một khoảng thời gian lại vẫn có thể gặp được nhau, đương nhiên dưới cho phép của Túc Ly Mị, tất cả phải xem thái độ của

hấn.

"Cảnh Hiên, xem khí sắc ngươi rất tốt, vết thương trên người đều tốt sao?"

Cảnh Hiên gật đầu một cái. "Cạ Đế Hậu quan tâm, đã không sao."

Nghe sự xưng hô này, Quý Phi Nhi cũng biết, hấn đã buông xuống, chắc hấn vết thương lòng cũng khá lên rất nhiều.

"Làm Hồ Vương cảm giác như thế nào đây? Chính vì không muốn ngươi một mực đắm mình trong quá khứ, cho nên đã giao cho ngươi làm một chút chuyện." Khi làm Đại Vương, bận rộn giải quyết chính sự làm sao có thời giờ suy nghĩ những chuyện đau lòng kia. Đây là một loại

góc này nghĩ rằng chúng ta cần có một phương thức sống thích hợp cho hần.

"Hiện tại nội loạn ở Hồ Tộc đã được dẹp yên, là do công lao to lớn của Đế Quân, nếu không có sự hỗ trợ của hần, chỉ bằng một mình ta, sẽ không có cách nào trong thời gian ngắn như vậy loại bỏ ý kiến của nhiều người, thuận lợi lên ngôi."

Cũng biết phu quân nhà nàng là một người nói năng chưa ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, mặc dù ngoài mặt nói chán ghét Cảnh Hiên, không muốn quản chuyện của hần, nhưng hần vẫn xử lý mọi chuyện thỏa đáng.

"Ừ, có người ở đây, tin tưởng Hồ Tộc về sau nhất định sẽ phát triển rất tốt, lúc đầu ta không có nhìn lầm người."

"Nếu không phải Đế hậu khuyên như, làm sao ta được như hôm nay. Cảnh Hiên trước kia đã chết, bởi vì hần mềm yếu vô năng hại chết Phi Yên. Bây giờ Cảnh Hiên sống là vì hoàn thành nguyện vọng Phi Yên, vì nàng mà bảo vệ tốt cho Hồ Tộc, bảo vệ những kỉ niệm tốt đẹp của chúng ta." Quý Phi nhi trước khi đi giao cho hần cái hà bao đó, hiện tại là vật bất li thân, mỗi khi cảm thấy nhớ nhung lại lấy ra xem tin Phi Yên để lại cho hần, nhớ nhung nàng, cũng là việc hết sức tốt đẹp.

Quý Phi Nhi và Cảnh Hiên đang ôn chuyện, đột nhiên nhớ trách nhiệm nặng nề của mình, khụ khụ, thiếu chút nữa quên mất.

"Cảnh Hiên, đây là Nhược Khê, công chúa Tinh linh tộc, cũng là nghĩa muội của Tiểu Bạch, vừa đúng nàng cũng ở Đế Cung, giới thiệu các người nhận thức một

chút."

Cũng đều là Vương tộc quân thượng, cảnh hiên phong cách tạo nhã lịch sự, không có nửa điểm phong cách của Thương Mặc Tuyết, một thân áo đen, bay trong gió, dung nhan tuấn lãng, quả nhiên là một người khiêm tốn.

"Thì ra là công chúa Nhược Khê, ngưỡng mộ đã lâu." Công chúa Tinh linh tộc đẹp như thiên tiên, hẳn đã nghe nói từ lâu, chỉ là hôm nay mới được thấy dung nhan mà thôi.

Nhược Khê phúc thân hành lễ: "Tiểu nữ gặp qua Hồ Vương hệ hạ."

Quý Phi Nhi thích ý nhìn, nàng nói quả nhiên không sai, người khiêm tốn xứng với giai nhân dịu dàng, thật là tuyệt phối sao!

Ừ, kế tiếp nàng không nên ở tại đây tiếp tục làm kỳ đà cản mũi trong, nên cho hai người bọn họ sáng lập cơ hội chung sống, nói không chừng lại thật sự có kịch hay xảy ra.

Cho nên nàng ho nhẹ một tiếng, "Cái đó. Đột nhiên nhớ ra Tiểu Bạch gọi ta còn có chút việc, về dạ tiệc hôm nay, ta phải tự mình chuẩn bị, Nhược Khê, Cảnh Hiên là lần thứ nhất tới Đế Cung, người giúp ta chiêu đãi hẳn, không có chuyện gì thì đi dạo khắp nơi một chút, cứ như vậy, ta đi trước đây."

Không đợi Nhược Khê nói chuyện, nàng đã nhanh chóng chạy đi.

Cứ như vậy, nàng không phải biết phải làm gì cho phải, tính tình nàng vốn an tĩnh xấu hổ, không quá vui vẻ cùng người xa lạ nói chuyện, thế nhưng vị này là lệ hạ của Hồ Tộc, hơn nữa còn là nhiệm vụ Đế hậu giao cho, nàng không thể chậm trễ khách quý được.

Nhìn dáng vẻ nàng quá lạnh, Cảnh Hiên cũng không muốn làm khó người khác: "Không cần làm phiền công chúa, Bốn Vương tự tiện là tốt rồi."

"Chuyện này. Như vậy sao được, Hồ Vương là khách quý, tiểu nữ nhất định phải nhận lệnh Đế hậu tiếp đãi Hồ Vương chu đáo."

"Vậy cũng tốt." Cảnh Hiên cũng không có gì dị nghị, chẳng qua cảm thấy Quý Phi Nhi vội vã rồi đi như vậy có chút kỳ quái, còn chưa nói mấy câu đã rời đi, nàng có thật bận rộn không?

Nhưng mà hai người ngồi như vậy mắt to trừng mắt nhỏ thật có chút xấu hổ, bữa tiệc diễn ra vào buổi tối, hiện tại canh giờ còn hơn sớm, sẽ phải ngồi ở nơi này đợi đến tối sao?

Nhược Khê còn là một người vô cùng xấu hổ, Cảnh Hiên cũng rất an tĩnh nhơ nhã, hơn nữa mới quen, bởi như vậy càng không đề tài gì để hàn huyên.

Cảnh Hiên không cảm thấy có cái gì khôn ổn, bản thân hắn cũng thích an tĩnh, còn cảm thấy như vậy rất tốt.

Nhưng mà Nhược Khê lại có điểm ngượng ngùng, vì

vậy đã đề nghị: "Hồ Vương lân đầu tiên tới Đê Cung, mặc dù Nhược Khê tới thời gian cũng không dài, nhưng vẫn có thể mang theo Hồ Vương đi ra tham quan một chuyến, ý Hồ Vương như thế nào?"

"Cũng tốt." Dù sao Cảnh Hiên cũng là một người rất dễ tính, như thế nào đều được.

Vì vậy hai người liền đi ra ngoài, thời tiết bên ngoài rất tốt, phong cảnh cũng tốt, ngay tiếp theo tâm tình cũng đều tốt, như vậy tới nay, thì ít mấy phần lúng túng.

"Nơi này là Thánh Chiếu các, nơi đó là đại điện Tì Kim cung, rồi trái chính là Ngự Hoa Viên."

Nhìn nàng nói không có tới mấy ngày, mà lại quen thuộc nơi này như vậy, nhất định là một cô nương thông tuệ.

Vì vậy Cảnh hiên dưới sự dẫn dắt của Nhược Khê tùy ý đi dạo rồi, vừa đúng nhằm chán giết thời gian, cũng thật không tệ.

Bên cạnh là một cô nương rất có giáo dưỡng, cũng không om sòm khó dây dưa, khiến hắn có mấy phần hảo cảm. Dù sao cũng rất nhàn chán, không có việc gì có thể nhờ một chút, coi như giết thời gian.

"Công chúa dung mạo như thiên tiên, cầu hôn nhất định nhiều không kể xiết, có từng hôn phối?" Hắn không hề có ý tứ gì khác, chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi.

Nược Khê đỏ mặt, sau đó lắc đầu một cái: "Chưa từng."

Cảnh Hiên ngửa mặt cười, cô nương xinh đẹp, cô nương xinh đẹp.

Cánh Diên ngược lại cơ chui kinh ngạc, cơ nương xinh đẹp như vậy nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi, phải biết những công chúa vương tộc sẽ đính hôn rất sớm, lúc trước ngay cả hân cũng từng làm phò mã trên danh nghĩa của Nguyệt Lưu Sư một thời gian.

"Nhất định là bởi vì công chúa kén chọn, người bình thường nhìn không thuận mắt thôi."

Nhược Khê vội vàng lắc đầu: "Làm sao có thể? Chỉ là Nhược Khê phúc mỏng, không có duyên phận gì thôi."

"Nếu như vậy, thì nên nắm bắt thật tốt duyên phận, nắm bắt thật tốt người trong lòng của mình, ngàn vạn lần không được mất đi rồi hối hận." Là người từng trải, Cảnh Diên chỉ có thể bắt đầu dĩ thử dĩ dài, chính là bởi vì hân đã trải qua loại đau khổ này, cho nên mới không hy vọng người khác bước chân hân.

Nhược Khê cũng cảm thấy trong giọng nói của hân có ý thương cảm: "Nghe nói Hồ Vương cũng chưa từng đón dâu, ngài thanh niên tài俊, còn trẻ như vậy đã trở thành vua của một tộc, nhất định cũng sẽ có rất nhiều cô nương muốn gả cho ngài thôi."

Hân từ sau khi kế vị, đã có một vài Vương tộc đại thần muốn hân chọn phi lấy vợ, nhưng mà toàn bộ đều bị hân cự tuyệt.

Nhìn ý tốt trong ánh mắt Nhược Khê, hân liền mở miệng nói ra tiếng lòng của mình: "Trong lòng ta chỉ có một người, nhưng mà bởi vì do ta đã từng mềm yếu nên đã vĩnh viễn mất đi nàng, cho nên cả đời này, Bồn vương sẽ không tái giá."

Vĩnh viễn mất đi, đó không phải là chết sao? Chắc hẳn có quan hệ với việc rối loạn ở Hồ Tộc?

Chuyện tình Hồ Tộc nàng không rõ ràng lắm, càng không thể nào liết chẳng những chuyện này có liên quan đến Hồ Tộc, mà còn có liên quan đến Đế Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Phi Gả Đến: Xà Quân Tam Thế Quyển Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.